

Đường Phong Chi Thừa Kiền

Contents

Đường Phong Chi Thừa Kiền	2
1. Chương 1: Trọng Sinh	3
2. Chương 2: Không Còn Là Thừa Kiền Thái Tử [1]	4
3. Chương 3: Không Còn Là Thừa Kiền Thái Tử [2]	7
4. Chương 4: Chuyện Ở Khởi Huy Điện	11
5. Chương 5: Tuổi Đều Tò Mò Hết Nhìn Đông Tới Nhìn Tây	14
6. Chương 6: Gặp Lại	18
7. Chương 7: Ván Cờ Vị Thủy	22
8. Chương 8: Giải Đáp Khúc Mắc [1]	25
9. Chương 9: Giải Khúc Mắc [2]...	29
10. Chương 10: Giải Khúc Mắc [3]...	33
11. Chương 11: Giải Khúc Mắc [4]...	38
12. Chương 12: Giải Khúc Mắc [5]...	42
13. Chương 13: Khúc Mắc Có Thể Giải ?	46
14. Chương 14: Gặp Lão Sư...	50
15. Chương 15: Liên Hoan...	53
16. Chương 16: Sau Khi Tỉnh Lại	58
17. Chương 17: Ngô Vương Lí Kính	63
18. Chương 18: Tường Bểng Khẽ Lay	66
19. Chương 19: Giáo Huấn Đệ Đệ	70
20. Chương 20: Tuyết Yến [1]...	74
21. Chương 21: Tuyết Yến [2]...	78
22. Chương 22: Tuyết Yến [3]...	83
23. Chương 23: Tuyết Yến [4]...	86
24. Chương 24: Tuyết Yến	91
25. Chương 25: Tuyết Yến [6]...	94
26. Chương 26: Tuyết Yến [Kết]...	99
27. Chương 27: Quá Độ?	103
28. Chương 28: Thời Gian Qua Nhanh [Thượng]	107
29. Chương 29: Thời Gian Qua Nhanh [Trung]	110
30. Chương 30: Thời Gian Qua Nhanh [Hạ]	114
31. Chương 31: Tiết Trời Khai Hoa (mùa Xuân Vè) [Thượng]	118
32. Chương 32: Tiết Trời Khai Hoa [Trung]	123
33. Chương 33: Tiết Trời Khai Hoa [Hạ]	128
34. Chương 34: Thời Gian Chuẩn Bị Đại Hội Xúc Cúc	133
35. Chương 35: Thời Điểm Tiến Hành Đấu Xúc Cúc	138
36. Chương 36: Thời Điểm Tiến Hành Đấu Xúc Cúc [2]	143
37. Chương 37: Khi Xúc Cúc Tiến Hành [3]	148
38. Chương 38: Khi Xúc Cúc Bắt Đầu [Nhất]	153
39. Chương 39: Khi Xúc Cúc Bắt Đầu [Nhị]	158
40. Chương 40: Khi Xúc Cúc Bắt Đầu [Tam]	163

41. Chương 41: Khi Xúc Cúc Bắt Đầu [Tứ]	168
42. Chương 42: Lại Xúc Cúc (nhất)	173
43. Chương 43: Nhỏ Mọn Quá Mức	178
44. Chương 44: Xúc Cúc Đại Hội (nhất)	184
45. Chương 45: Xúc Cúc Đại Hội [Chấm Dứt]	188
46. Chương 46: Hương Vị Sơn Phần	193
47. Chương 47: Mộc Phong Vũ	196
48. Chương 48: Mộc Phong Vũ [Nhị]	201
49. Chương 49: Mộc Phong Vũ [Tam]	207
50. Chương 50: Mộc Phong Vũ [Tam]	211
51. Chương 51: Mộc Phong Vũ [Ngũ]	216
52. Chương 52: Trâm Cài	221
53. Chương 53: Vì Bốn Năm	226
54. Chương 54: Vì Bốn Năm [Nhị]	232
55. Chương 55: Vì Bốn Năm [Chấm Dứt]	236
56. Chương 56: Năm Xưa Như Nước	241
57. Chương 57: Năm Xưa Như Nước	245
58. Chương 58: Đường Hồi Kinh	249
59. Chương 59: Đường Hồi Kinh [2]	253
60. Chương 60: Giải Tâm Tư	258
61. Chương 61: Giải Tâm Tư [Nhị]	262
62. Chương 62: Giải Khanh Tâm [Tam]	266
63. Chương 63: Giải Tâm Tâm [Tứ]	271
64. Chương 64: Vì Kết Khanh Tâm	276
65. Chương 65: Ván Cờ Cửa Thái Tông	280
66. Chương 66: Mọi Người Cùng Tính Nước Đi	285
67. Chương 67: Mọi Người Cùng Tính Nước Đi [2]	289
68. Chương 68: Hắc Tử, Bạch Tử	293
69. Chương 69: Ván Cờ [Nhất]	298
70. Chương 70: Ván Cờ [Nhị]	302
71. Chương 71: Ván Cờ [Tam]	307
72. Chương 72: Ván Cờ [Trung]	311
73. Chương 73: Không Phân Cách [Thượng]	315
74. Chương 74: Chương Một Thân Bào Phục Màu Đen Đứng Ở Một Bên	319
75. Chương 75: Cùng Quân Giai Lão [Chính Văn Kết Thúc]	324
76. Chương 76: Phiên Ngoại 1: Chi Nhất Niệm Tương Tư	330
77. Chương 77: Phiên Ngoại 2 : Vĩnh Viễn Gắn Bó	334

Đường Phong Chi Thừa Kiền

Giới thiệu

Edit By Dạ Nguyệt – Hạ Nguyệt – Vãn Nguyệt – Lai KhứBeta: Hạ Nguyệt– Lai KhứThể loại: Phụ t

1. Chương 1: Trọng Sinh

Hắn là Thừa Kiền .

Thừa Kiền đã từng chết .

Phiêu đăng mấy trăm năm ở nhân thế, hắn xem hết thịnh Đường phồn hoa , cũng thấy được khi phồn hoa qua đi là thê lương vô tận.

Thịnh suy vinh nhục , bất quá cũng chỉ là khoảng khắc mây bay .

Hắn trôi ở trên không, gần ngàn năm chỉ kịp nhìn mọi người ở dưới hoan hô, mỉm cười.

Dù vậy, hắn vẫn thích nhân loại .

Thích ... ánh mắt mọi người ấm áp , tươi cười sáng ngời.

Ngẩng đầu nhìn lên, những ngôi sao bây giờ không sáng ngời như ngàn năm trước, nhưng, vẫn có mấy ngôi sao lạc loài xinh đẹp .

Nhớ tới kiếp trước mình hoang đường chấp nhất, tới khi chết hắn vẫn phẫn uất vì không địa vị, nhớ tới mấy trăm năm phiêu đăng, lúc ban đầu tuyệt vọng chết lặng, đến bây giờ lại đạm nhiên buông bỏ, mấy trăm năm nay, hắn sống có gì vui , chết có gì khổ ? Phiêu đăng nhân gian, có khi ngẫu ngộ vài kẻ quý hữu, hoặc là cộng ẩm, hoặc là đồng túy, hoặc là vui chơi thỏa thích, hắn tiêu diêu tự tại, hắn thần nhiên tươi cười.

Nay hắn, là Lý Thừa Kiền, cũng không phải Lý Thừa Kiền.

Chỉ là... Cũng đã đến ngày chấm dứt những tiêu dao kia ...

Yên lặng xoay người, phía sau, người kia nói cái gì giờ đều không nghe được , luân hồi bị trống một chỗ , lão nhân nước mắt ngấn dài nhìn mình bắt đầu những chuyện dong dài lại nhằm chán, trên mặt lão nước mắt lưng tròng, làm cho hắn nhin không được cười ra tiếng, lão nhân này, thực... Hảo ngoạn quá đi thôi .

“Được rồi, ta đi theo người.”

Lão đầu nhi vừa nghe, vội vàng chạy xung quanh tìm pháo, tính ăn mừng ăn mừng! Không thể tưởng được Thừa Kiền này so với Dận Nhưng dễ dàng thu phục hơn ! (Dận Nhưng trong Thanh ca chi Dận Nhưng)

“Nhưng... Ta có điều kiện...”

Lão đầu nhi đang chuẩn bị đốt pháo bị kiềm lại , chậm rãi quay đầu, nịnh nọt cười “Ngài nói cái gì?”

“Ta nói, ta có điều kiện, làm cho chân của ta tàn...” Hắn chấp hai tay sau lưng, từ từ nói .

Lão đầu nhi thiếu chút nữa kêu trời : “Ngài nói cái gì?! A?! Ta ta ta ta... Không có nghe sai chứ ?!”

“Ngài không có nghe sai, ta nói, chính là làm cho chân của ta tàn...”

Lão đầu nhi nhất thời mở lớn miệng, sau một hồi lâu mới khép lại miệng, nhìn thiếu niên tuấn mỹ đối diện tươi cười đầy mặt , nhất thời trong lòng lão nước mắt tuôn rơi , có người muốn làm cho chân mình tàn a... Thừa Kiền thái tử rõ ràng so với Dận Nhưng thái tử gia khôn khéo hơn, tốt xấu gì Dận Nhưng thái tử gia cũng chưa đề điều kiện gì, khụ khụ, có lẽ người ta đã quên...

Phiêu đăng nhân gian mấy trăm năm, khúc mắc được hiểu rõ cùng hận ý đã hóa giải, linh hồn hắn giờ đây sạch sẽ ấm áp, nhưng là, cũng đồng thời tâm hồn hắn mở ra.

Không bị hận ý che hai mắt, không bị dục vọng ngăn chặn tâm linh, trí tuệ, giống như nước trong vắt, chậm rãi nảy sinh.

Linh hồn khác phiêu đảng nhân gian mấy trăm năm thì đã sớm hơi phi yên diệt(giống như là hồn tiêu phách tán hay tan thành tro bụi), còn hắt ngược lại bởi vì phiêu đảng nhân gian mà linh hồn tinh lọc , mở ra tâm hồn.

“Sao thế? Đáp ứng không?”

Lão đầu nhi khóc không ra nước mắt, chỉ có thể gật đầu.

Nhìn đối phương vừa lòng xoay người đi vào luân hồi hư không, lão đầu nhi mới nhỏ giọng nói thầm “Người nói chính là lộng cho chân tàn phế , cũng không nói không thể khôi phục nga...”

Lão đầu nhi cười gian một tiếng, xoay người tiếp tục mở ra sách trong tay, lật a lật a lật

“Gi?! Công Tôn Sách?! Người cũng bị nước lũ thời không phá !! Đó là người tồn tại chân thật sao!? A?! A?? Di?? Thực... Có nha...”

Thừa Kiền hiện tại vạn phần hoài nghi cái lão đầu nhi kia quan báo tư thù (trả thù cá nhân)

Lại làm cho hắt trọng sinh vào thời điểm Huyền Vũ môn binh biến ...

Thời điểm mở mắt ra, hắt nghĩ sẽ ở trong bụng mẫu hậu, ai ngờ là một mảnh hắc ám...

Huyền Vũ môn binh biến, phụ hoàng hắt mang theo mẫu hậu hắt đi Huyền Vũ môn tị nạn. Lưu lại hắt trong cung... Hắt lúc ấy tám tuổi, các cung nữ bên người đều đi rồi, sợ hãi, sợ hãi, vì thế, hắt liền trốn vào trong rừng lớn.

Nghe bên ngoài có tiếng chém giết, hắt dờ dẫm sờ sờ chân của mình, tốt lắm, lão nhân nhi kia tuy rằng quan báo tư thù, nhưng chân hắt rốt cuộc cũng tàn phế .

Bởi vì té ngã, mà nát xương đùi. Lấy y thuật thời này mà nói, xem như hoàn toàn phế đi.

Cánh tay thu hồi, hắt nhìn không được nắm chặt thành quyền, bên ngoài chém giết tựa như địa ngục , liệt hỏa đốt người, móng tay bấm vào trong lòng bàn tay, máu tươi chảy ra, hắt cũng không hề hay biết, gắt gao nhắm lại hai mắt.

Tiếng chém giết yên tĩnh , hắt biết, trọng đầu hí giờ mới chính thức bắt đầu .

Người chết tiếp theo là huynh đệ mà hắt đã từng chơi đùa cùng nhau

Từ xưa thiên gia vô nhân tình, cung đình cho tới bây giờ đều là huyết cốt diễn. (màn kịch xương máu)

Hắt gắt gao nhắm mắt lại, ý thức lâm vào hắc ám, để mình ngã vào đêm tối kia.

Nhìn không thấy, nghe không được, có lẽ mới là tốt.

Chú giải : trọng đầu hí : kịch có giọng hát và điệu bộ rất nặng

2. Chương 2: Không Còn Là Thừa Kiền Thái Tử [1]

Thời điểm Thừa Kiền tỉnh lại, chỉ thấy một nữ tử tú mỹ dịu dàng , ánh mắt ưu sầu, mắt đỏ đục ngầu nhìn hắt, thấy hắt tỉnh lại, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó lập tức nhu yếu cười, mang theo một chút vui mừng mà cười..

Thừa Kiền giật mình sửng sốt một hồi lâu, mới chậm rãi lấy lại tinh thần, đôi mắt chậm rãi đỏ lên, muốn mở miệng nói , lại phát hiện bị mất tiếng, gọi một tiếng, nhưng lại biến thành một câu nói nhỏ chỉ có chính mình mới nghe được “Mẫu hậu...”

Nữ tử tú mỹ diệu dàng này là mẫu thân hần, người hần vương bạn trước đây , hần đau lòng áy náy trước mẫu thân.

Trưởng Tôn ôn nhu cười, dịch dịch chăn hộ Thừa Kiên “Tĩnh là tốt rồi, Kiên Nhi, cảm nhận có chỗ nào không khỏe không ?”

Thừa Kiên khẽ lắc đầu, im lặng nhu thuận nhìn Trưởng Tôn. Phát hiện đôi mắt Trưởng Tôn giấu đi nét mệt mỏi, trên mặt che dấu không được vẻ tiêu tụy, vì thế cố gắng đề cao thanh âm khàn khàn của mình , mở miệng nói “Mẫu... Phi, Kiên Nhi đã vô sự, mẫu phi nhanh đi nghỉ đi.” Lúc này, phụ hoàng còn chưa có đăng cơ , mình hần là nên kêu mẫu phi trước đã .

Trưởng Tôn nghe được thanh âm khàn khàn của Thừa Kiên, sững sốt, trong mắt hiện lên một tia đau lòng, lại nhu hòa cười, vuốt ve đầu hài tử , đầu tiên là phân phó cung nữ bưng nước trà tới, thật cẩn thận nâng Thừa Kiên dậy, để cho miệng Thừa Kiên nhuận nhuận để nói hơn , lại thật cẩn thận giúp đỡ Thừa Kiên nằm xuống, ôn nhu nói “Mẫu phi không phiền lụy, Kiên Nhi hần đã ngủ nhiều , có muốn ăn chút gì không ?”

Uống nước xong, Thừa Kiên cảm giác yết hầu mình cũng không đỡ đi là mấy , khẽ lắc đầu, mắt nhìn bốn phía, phát hiện người hầu hạ xung quanh đều là những gương mặt xa lạ, sợ là những người trước kia đã chết hết trong cung biến rồi . Trong lòng than nhẹ, sợ là do Trưởng Tôn hạ mệnh lệnh ...

Tùy ý chỉ chỉ cung nữ khoảng mười ba, mười bốn tuổi cách đó không xa đang im lặng bưng điếm tâm đến, nhẹ giọng nói “Mẫu phi, cho vị tỷ tỷ kia chiếu cố Kiên Nhi đi. Mẫu phi còn phải chiếu cố đệ đệ muội muội, nếu mẫu phi vì Kiên Nhi mà thân mình hư yếu, thì Kiên Nhi lỗi nặng không thể gánh ...”

Lúc này, Thanh Tước đã bảy tuổi, Trưởng Nhạc đã sáu tuổi, còn có Dự Chương, giờ chắc cũng đều ở bên người mẫu hậu rồi đi ?

Trưởng Tôn hoàng hậu sững sốt, lại nhìn nhìn cung nữ ngây người bởi vì Thừa Kiên điểm danh, lập tức nhìn Thừa Kiên, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, trên mặt lại nhu hòa cười “Kiên Nhi vừa tỉnh, mẫu phi vẫn nên ở đây đi.” Dứt lời, gọi cung nữ đến , tiếp nhận điếm tâm do cung nữ trình lên .

Thừa Kiên nghĩ muốn ngồi dậy, lại phát hiện hai chân mình vô lực, thiếu chút nữa té ngã xuống giường, Trưởng Tôn sợ tới mức kinh hãi , thét lên một tiếng “Kiên Nhi! Người đừng động!”

Cung nữ bưng điếm tâm đến thông minh nhanh trí , khi Trưởng Tôn kinh hô, sớm tiến lên, nhẹ nhàng giúp đỡ Thừa Kiên ngồi dậy, tựa vào trụ giường .

Thừa Kiên thở phì phò, đối cung nữ cảm kích cười, lại quay đầu có chút áy náy nhìn về mặt lo lắng của Trưởng Tôn, nói “Mẫu phi, Kiên Nhi không có việc gì...”

Đôi mắt Trưởng Tôn nhin không được đỡ lên, muốn nói lại thôi, muốn nói cho đứa nhỏ trước mắt mình, chân hần đã ...

Thừa Kiên thấy đôi mắt Trưởng Tôn đỡ lên, lại nhìn thấy một bộ muốn nói lại thôi , trong lòng hiểu rõ, trên mặt lại ra vẻ thiên chân cười, có chút ủy khuất mở miệng “Mẫu phi, Kiên Nhi đói bụng...”

Trưởng Tôn vừa nghe, vội vàng bưng thiện lên “Hảo, mẫu phi uy Kiên Nhi...”

Thừa Kiên ăn thức ăn do Trưởng Tôn tự tay uy , trong lòng rất hoài niệm, bao lâu rồi không cùng mẫu hậu ở chung như vậy? Trước khi phụ hoàng đăng cơ, thời gian hần cùng mẫu hậu ở chung là dài nhất, sau này mẫu hậu bề bộn nhiều việc, nàng còn chiếu cố Thanh Tước, chiếu cố Trưởng Nhạc, chiếu cố Dự Chương, sau còn tiến cung vì phụ hoàng cùng hoàng tổ phụ hòa giải mối quan hệ ngày càng trầm trọng kia , còn phòng bị những kẻ đào hãm hạ bộ (bảy mưu tính kế, thiết cạm bẫy để dụ ai đó vào tròng)...

Khi đó, Thừa Kiên nhớ rõ, hần thật sự rất ít cùng mẫu hậu ở chung, nhưng trong lòng hần vẫn tối sùng kính mẫu hậu, cũng tối đau lòng cho nàng, bởi vì mẫu hậu kỳ thật luôn luôn cố gắng làm một hiền thê lương mẫu, luôn luôn nghĩ vì Đại Đường, vì phụ hoàng, vì bọn hần , mẫu hậu cho tới bây giờ đều không tự lo lắng cho chính nàng ...

Sau lần trọng sinh này , hần sẽ không phải là Thừa Kiên thái tử, hần sẽ chỉ là đứa con hiếu thuận của mẫu hậu, hần sẽ cùng mẫu hậu chiếu cố đệ đệ muội muội. Thanh Tước, Trưởng Nhạc, Dự Chương, Hủy Tử , Tri

đệ, ...

Hắn cố gắng làm cho mẫu hậu sống khỏe mạnh, sống được lâu...

Dùng thiện xong, Trương Tôn ôn nhu cười, cầm khăn tay mềm nhẹ sát sát lau miệng Thừa Kiên.

Thừa Kiên cười “Mẫu phi, Kiên Nhi lớn rồi , Kiên Nhi tự mình làm là được ...”

Trương Tôn ra vẻ giận dữ, nhẹ nhàng điểm điểm đầu Thừa Kiên “Nhiều gì a , ngươi nha, thích cậy mạnh... người với phụ vương người giống nhau...” Nhắc tới người kia, Thừa Kiên trong lòng xẹt qua một tia đau buồn, nhưng lập tức nhoẻn miệng cười “Mẫu phi, ta là con của phụ vương, đương nhiên giống phụ vương...”

Trương Tôn có điểm mất tự nhiên, tùy tay dịch dịch chân Thừa Kiên.

Thừa Kiên trong lòng hiểu rõ, mẫu phi khẳng định là sợ mình giận dữ đi... Vì sao tỉnh lại, lại không thấy được phụ hoàng?

Vì thế, vừa cười vừa lôi kéo tay Trương Tôn “Mẫu phi, Kiên Nhi hiện tại đều đã dùng bữa, ngài có thể yên tâm đi rồi chứ ? Nhanh đi nghỉ đi. Kiên Nhi sẽ tự chiếu cố bản thân, hơn nữa nơi này đã có cung nữ ...”

Trương Tôn có chút do dự, nhưng nhìn Thừa Kiên tươi cười sáng lạn, trong lòng đau xót, lại nghĩ tới chính sự của Vương gia còn bẽ bộn ... Trong lòng thở dài, cúi đầu dừng ở khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Thừa Kiên, đôi mắt so với ngày xưa càng thêm thanh tú thấu triệt, trong lòng có điểm nghi hoặc, đứa nhỏ này... Sao không có làm âm ỉ như trước muốn gặp Vương gia ? Đứa nhỏ này bình thường thích nhất phụ vương hẳn...

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại , như vậy cũng tốt...

“Được rồi, mẫu phi, Kiên Nhi sẽ thực ngoan, mẫu phi, vài ngày rồi ngài không có nghỉ ngơi , phải không ? ngài xem cả người đều tiêu tụy, khó coi...” Thừa Kiên cố ý làm nũng, giật nhẹ ống tay áo của Trương Tôn.

Trương Tôn có chút dở khóc dở cười, đứa nhỏ này... Nhưng nhìn trong mắt Thừa Kiên chất chứa lo lắng cùng quan tâm, trong lòng ấm áp, sờ sờ đầu Thừa Kiên “Hảo hảo hảo... Mẫu hậu đi nghỉ tạm...” Nhưng vẫn nhin không được tỉ mỉ dặn dò một phen, lại gọi cung nữ thông minh khi này , ngữ điệu mềm nhẹ, trong thanh âm lại ẩn chứa uy nghiêm không thể coi thường “Ngươi tên là gì?”

“Nô tỳ gọi Châu nhi.”

“Châu nhi, ngươi vừa rồi làm tốt lắm, về sau hảo hảo chiếu cố Trung Sơn Vương điện hạ , biết không?” ngữ khí Trương Tôn sắc bén, lập tức lại dịu đi , nói “Chỉ cần hảo hảo hầu hạ điện hạ, bản phi sẽ không bạc đãi ngươi...”

Châu nhi vội vàng dập đầu trả lời “Nô tỳ nhất định tận tâm hầu hạ điện hạ...”

Trương Tôn khẽ gật đầu, ý bảo cung nữ bên người lấy một cái vật nhỏ ban cho Châu nhi.

Lúc rời đi , Trương Tôn trong lòng do dự một chút, vẫn tiến đến , ôn nhu nói “Kiên Nhi, ngươi vừa mới tỉnh lại, không được lộn xộn, có chuyện gì kêu Châu nhi hoặc kêu hạ nhân đi làm... Không cần làm mình bị thương, biết không?”

Thừa Kiên cười yếu ớt gật đầu.

Nhìn Trương Tôn đi xa, mới hơi hơi nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ, mẫu hậu nhất định cảm thấy kỳ quái ? Minh cùng trước kia không giống nhau ... Mẫu hậu khôn khéo như vậy khẳng định người đã phát hiện ...

Nhìn không được tươi cười giảo hoạt, mẫu hậu, Kiên Nhi về sau còn cho ngài thấy nhiều điểm không giống với trước kia ...

Cho nên, mẫu hậu, ngài nhất định phải bình an, khỏe mạnh an khang...

Trương Tôn rời phòng ngủ của Thừa Kiên, xoay người lại nhìn chăm chú một hồi, mới chậm rãi xoay người đi , trong lòng nhớ tới chân của hải tử , đôi mắt đỏ lên, cố nén nước mắt , liền rơi xuống một giọt, đại

cung nữ Phong Hiệp nhiều năm đi theo bên người Trưởng Tôn vội vàng giúp đỡ Trưởng Tôn, thấp giọng nói “Vương phi, ngài đừng lo ?”

Trưởng Tôn khẽ lắc đầu, lấy ra khăn tay trong ngực, lau hai mắt mình, dịu dàng cười, tươi cười có chút miễn cưỡng “Phong Hiệp, chúng ta đi thôi.”

Phong Hiệp đáp lời, nghĩ tới khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Trung Sơn Vương điện hạ, trong lòng thở dài , về sau... Trung Sơn Vương nên làm cái gì bây giờ?

Nằm ở trên giường, Thừa Kiên hơi hơi nhắm mắt lại, tính toán đủ loại chuyện kế tiếp, tính toán, tính toán, vẫn tránh không khỏi người đó...

Phụ hoàng... Trong lòng thở dài, mở mắt ra, lẳng lặng ngắm người...

... Người kia từng giống như thiên thần trong lòng hắn, nam nhân cơ trí vĩ ngạn, là phụ hoàng của hắn, cũng từng là thần tượng kiếp trước mà hắn sùng kính, đáng tiếc, thiên gia vô thân tình, đề cập đến ngôi vị kia , thân tình bất quá chỉ là chó má, bất quá hắn cũng không oán phụ hoàng, là lỗi của hắn , phụ hoàng đối với hắn nghiêm khắc dạy bảo , mọi điều hà khắc, cũng là đối hắn kỳ vọng rất cao, là chính mình đem hết thấy hủy đi ...

Nếu hắn có thể trụ được, nếu hắn có thể dựa theo yêu cầu phụ hoàng mà làm , có lẽ, cái gì cũng sẽ không phát sinh đi?

Nhưng hắn nhìn không được, hắn không thể dựa theo yêu cầu phụ hoàng mà làm , vì cái gì?

Phiêu đảng nhân gian mấy trăm năm, khi thanh tỉnh bình tĩnh, hắn từng hỏi qua mình vì cái gì làm thế ?

Là thật tâm muốn ngôi vị kia sao?

Là bất mãn phụ hoàng sủng ái Thanh Tước, lại đối hắn mọi điều nghiêm khắc?

Hậu nhân khi đề cập tới Đường sử, từng nói Thừa Kiên thái tử hắn vì yêu mà vong mạng ?

Yêu?

Có lẽ...

Trường An thành phần hoa ôn noãn hắn không cảm nhận được, Đông cung băng lãnh làm tâm hắn tê dại, có lẽ, khi đó, hắn muốn là một hồi giải thoát...

Biết rõ phụ hoàng cơ trí, lại được ăn cả ngã về không, kỳ thật là cố gắng cho một tràng giải thoát đi.

Cho nên, cuối cùng hắn mới có thể tự mình kết liễu sinh mạng ... Lúc ấy, trước mặt sứ giả hoàng đế, nhìn chén rượu độc kia, hắn cười lạnh, lại cầm chủy thủ đâm vào ngực mình một phen.

Chậm rãi nhắm mắt lại, bây giờ , hắn không phải Thừa Kiên thái tử. Hết thấy cũng sẽ không giống với trước kia .

3. Chương 3: Không Còn Là Thừa Kiên Thái Tử [2]

Trưởng Tôn ở trước cửa thư phòng dừng lại, phát tay ý bảo đám người Phong Hiệp đi theo phía sau lui ra, mới tiến lên, nhẹ nhàng gõ cửa , bên trong truyền ra thanh âm uy nghiêm “Tiến vào!”

Trưởng Tôn mới đẩy cửa mà vào.

Sau thư trác , nam tử có khuôn mặt tuấn đạt trẻ tuổi nhú mày suy ngẫm, nhìn chăm chăm lên một phong tấu trên bàn.

Trường Tôn im lặng đứng chờ, nam tử trước mắt là phu quân nàng, vương gia Đại Đường, cũng là hoàng đế tương lai, nhớ tới Huyền Vũ môn máu tươi đầm đìa, nhớ tới hài tử an tĩnh mỉm cười của nàng nay còn nằm trên giường, Trường Tôn trong lòng đau như dao cắt, nhưng trên mặt vẫn là ôn nhu dịu dàng.

Dừng ở nam tử tuần dật thâm trầm trước mắt, trong mắt nàng là vô tâm, trong lòng là vô ái.

Gả cho hần, vì gia tộc. Hần thú nàng, vì quyền thế.

Những năm gần đây, tương kính như tân, hai người ăn ý vô cùng tốt, vì thế, ở trong mắt người khác, đó là ân ái tình thâm, chỉ có nàng biết, nam tử trước mắt yêu thích sắc đẹp, phong lưu đa tình, nhưng càng đa tình lại càng tối vô tình, cho nên, nàng chưa bao giờ đem tâm ký thác ở trên người hần, huống hồ, rất nhiều năm trước, nàng đã đánh mất tâm của mình.

Nay, nàng chỉ cần những hài tử của nàng hảo hảo, nàng chỉ cần gia tộc của nàng an ổn là đủ rồi.

Rốt cục Lý Thế Dân đang trầm tư lấy lại tinh thần, ngẩng đầu, thấy Trường Tôn, liền mỉm cười “Quan Âm Tì đến đây sao không gọi bốn vương?”

Trường Tôn nhu yếu cười “Xem Vương gia trầm tư, không dám quấy rầy.”

Lý Thế Dân buông tấu trong tay, biết Trường Tôn đến nhất định có việc, mà Trường Tôn lại đột ngột đến, nàng rất ít vào ngự thư phòng, khẳng định là có chuyện về mấy hài tử, chắc là Thừa Kiền.

“Kiền Nhi tỉnh?” Lý Thế Dân trầm giọng hỏi, nhớ tới hài tử bị bỏ lại trong cung, hài tử lại bởi vì náo động mà ngã gãy chân, hần không khỏi nhíu mày “Chân Kiền Nhi ...?”

Trường Tôn thần sắc có chút buồn bã “Thái y nói, sợ là không có cách nào khỏi hần.”

Lý Thế Dân nhíu mày, khẽ gật đầu “Bốn vương đã biết. Quan Âm Tì, người tôn thời gian quan tâm chiếu cố Kiền Nhi một chút đi.”

Trường Tôn trong lòng thất vọng, không muốn gặp Kiền Nhi sao? Nhưng nhìn Lý Thế Dân lại cúi đầu tập trung vô tấu sớ, chỉ có thể thở dài trong lòng, xoay người yên lặng rời đi.

Nhìn Trường Tôn rời đi, Lý Thế Dân có chút dăm chiêu gõ mặt bàn, chính mình vốn định sau khi đăng cơ, cứ dựa theo trình tự, lập trường tử Kiền Nhi làm thái tử, nay xem ra... Cũng tốt. Hài tử kia tương lai như thế nào, mình cũng không thể rõ, bây giờ lập thái tử chẳng bằng chờ bọn nhỏ sau khi lớn lên nói sau. Chính là, Kiền Nhi chắc đã vô duyên. Bất quá, một trường tử không thể đi lại, đối ngôi vị hoàng đế là không có uy hiếp gì, cũng là một loại phúc khí đi. Lý Thế Dân hờ hững nghĩ.

Bất quá, hài tử kia hình dáng thế nào? Ở trong đầu tìm tòi một hồi, lại một điểm cũng không nhớ rõ ràng.

Cũng chỉ thấy qua vài lần mà thôi. Thôi. Tìm thời gian đi thăm, tốt xấu là cũng là con mình.

Lý Thế Dân cúi đầu hết sức chuyên chú đọc tấu chương.

Thừa Kiền tựa nửa người trên đầu giường, chỉ cung nữ Châu nhi cách mát xa hai chân trước của mình “Ân, Châu nhi tỷ tỷ, đúng, chính là như vậy...”

Cho dù không thể đi lại, Thừa Kiền không muốn cơ thể mình héo rút.

Bởi vì chân vẫn còn cảm nhận được, liền biết rõ hai chân mình kỳ thật còn có thể phục hồi.

Cho dù đối với sự lo lắng của mẫu hậu cho mình mà áy náy, hần cũng không muốn cho bất luận kẻ nào biết.

Nhìn chằm chằm vào đôi chân bởi vì đoạn cốt mà có chút dị dạng, Thừa Kiền sợ rằng về sau cơ thể sẽ héo rút đi.

Chính mình chịu đựng đau đớn, chỉ Châu nhi cách mát xa hai chân, Trường Tôn nắm tay một tiểu cô nương đi vào.

“Kiền Nhi, người đây là...” Trường Tôn có chút kinh ngạc. Trong lòng lo lắng, chẳng lẽ Kiền Nhi đã biết chân chính đã ...

Châu nhi thấy Trưởng Tôn tiến vào liền vội vàng quỳ trên mặt đất, dập đầu thỉnh tội “Châu nhi đáng chết, tối hôm qua làm cho điện hạ ngã, thỉnh Vương phi trách phạt!” Sắc mặt trắng bệch, lạnh run, tuy rằng Vương phi xưa nay ôn hòa, nhưng Châu nhi biết, Vương phi uy nghiêm cùng thủ đoạn không phải là giả.

Trưởng Tôn biến sắc, lớn tiếng hỏi “Điện hạ ngã?! Đây là có chuyện gì?”

“Mẫu phi...” Thừa Kiền mở miệng, đôi mắt hồng, có chút gian nan nói “Kiền Nhi đã biết...”

Trưởng Tôn chấn động, lập tức vội vàng đứng dậy, xoay người vẫy lui cung nữ, đối với tiểu cô nương mình dẫn vào, cúi đầu thấp giọng nói “Chất nhi, người đi ra ngoài trước, mẫu phi có chuyện nói với ca ca người.”

Là Trường Nhạc? Thừa Kiền thiếu chút nữa thốt ra gọi, Trường Nhạc hiện tại thật đoan trang, thiên sinh lệ chất, dịu dàng lương thiện, lại là hồng nhan bạc mệnh.

Trường Nhạc khi rời đi, khỏe mắt liếc nhìn chân Thừa Kiền có chút dị dạng, đôi mắt đỏ lên, che miệng xoay người chạy ra ngoài.

Thừa Kiền nhìn Trường Nhạc chạy ra, trong lòng có chút cười khổ, y theo tính tình Trường Nhạc, lúc này sợ là vì mình mà khổ sở đi. Quay đầu nhìn về mặt lo lắng của Trưởng Tôn cũng đang nhìn chăm chăm mình, còn có mẫu hậu cũng ...

“Mẫu phi, chân Kiền Nhi về sau không thể đi, đúng hay không?” Thừa Kiền cúi đầu hỏi. Hai tay đan vào nhau nhịn không được nắm chặt, không phải vì chân mình, mà là vì bị lừa gạt mà khó chịu.

Trưởng Tôn vốn định khuyên giải an ủi, nhìn Thừa Kiền rõ ràng rất đau khổ lại ra vẻ kiên cường, nghĩ tới nam nhân lạnh lùng ở thư phòng, Trưởng Tôn tâm đau đớn, mạnh mẽ gạt đầu, mở miệng nói “Kiền Nhi, người về sau không thể đi ...”

Thừa Kiền ngẩng đầu, có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng mẫu hậu sẽ khuyên giải an ủi, nói dối hống hấn, không nghĩ tới cũng có thể nói thẳng như vậy cho hắn biết, nhìn chăm chăm đôi mắt hồng hồng của mẫu hậu, vẻ mặt kiên định cùng buồn bã, Thừa Kiền chậm rãi nhắm mắt lại, càng nắm chặt hai tay, cúi đầu, thanh âm kiên quyết mang theo nghẹn ngào “Mẫu phi, Kiền Nhi về sau, sẽ hảo hảo, nhất định sẽ hảo.”

Trưởng Tôn che miệng, thiếu chút nữa bật ra tiếng nghẹn ngào, vươn tay, đem Thừa Kiền chậm rãi kéo vào trong lòng “Hảo hảo tử, Kiền Nhi sẽ hảo hảo, nhất định sẽ hảo...”

Ngày nắng ấm áp. Trên trời một màu xanh vắng.

Thừa Kiền cho Châu nhi phụ mình đi ra cửa, nhìn trời xanh mây trắng, gió thổi ấm áp, miễn cưỡng không muốn động dậy.

Châu nhi cúi đầu nhìn bộ dáng Thừa Kiền sắp ngủ, không khỏi thấp giọng hỏi “Điện hạ, hay là để nô tỳ đỡ ngài vào trong nghỉ tạm?”

Thừa Kiền mở mắt ra, khẽ lắc đầu, tươi cười nhạt nhẽo “Không cần, Châu nhi tỷ tỷ, ta không ngủ, chính là, hôm nay khí trời thật tốt quá, gió thổi thực thoải mái.” Dứt lời, ánh mắt lại loạn mị.

Châu nhi cũng nhịn không được cười nhẹ, nhưng vẫn gọi một cung nữ khác trông coi điện hạ, xoay người đến nội thất lấy chăn mềm cho điện hạ.

Nhẹ nhàng đem cái chăn đắp trên người Thừa Kiền. Thừa Kiền hơi hơi mở mắt ra, đối với Châu nhi lại cười “Cảm ơn Châu nhi tỷ tỷ.”

Châu nhi cũng nhịn không được cười một hồi.

Ngày ấy, Châu nhi vốn nghĩ mình sẽ chết. Đáp ứng với Vương phi hảo hảo chiếu cố hầu hạ điện hạ, lại ngay cả nửa đêm khi điện hạ đứng lên cũng không biết, còn làm hại điện hạ ngã xuống giường.

Vốn nghĩ đến bị trượng đánh là không tránh được, không nghĩ điện hạ lại nói “Mẫu phi, là con cho Châu nhi tỷ tỷ không cần gác đêm, thời điểm con ngủ, không thích bên mình có người, điểm ấy, mẫu phi không phải cũng biết sao? Hơn nữa, tối hôm qua, con cũng là cố ý, con muốn biết, con về sau có phải rất cuộc không đi được hay không...”

Nhìn diện hạ mang ý cười ầm ập thản nhiên, Châu nhi trong lòng cảm kích, hạ tâm kiên định mình phải hảo hảo chiều cổ diện hạ .

Ngay tại thời điểm Thừa Kiền đang hứng gió , Châu nhi phát hiện ở đại môn có một hài tử đang lộ đầu ra nhìn , Châu nhi hoang mang, đó là ai? Đang muốn đi qua hỏi, Thừa Kiền cũng vừa mở mắt, thấy Châu nhi nhìn chằm chằm đại môn, liền theo tầm mắt Châu nhi nhìn lại, vừa nhìn, Thừa Kiền không khỏi ngẩn ngơ, là Thanh Tước?

Trong lòng có chút phức tạp, nhưng thấy Thanh Tước ở nơi đó đảo tới đảo lui, lấp la lấp ló, Thừa Kiền thấy bộ dáng không dám vào cũng không khỏi thấp giọng cười. Thôi. Chính hắn làm quỷ phiêu mấy trăm năm, chẳng lẽ còn có thể cùng tiểu béo bánh bao gây lộn cái cọ sao ?

Hướng hồ, không phải hắn đã quyết định rồi sao?

Phải giúp mẫu hậu chiều cổ đệ đệ muội muội, không cho mẫu hậu mệt nhọc mà ngã xuống.

Cao giọng hô “Thanh Tước!”

Lí Thái bị gọi lại đảo tới đảo lui, ngẩng đầu nhìn , thấy Thừa Kiền ngồi ở xe lăn, mỉm cười nhìn mình, thấy hắn nhìn mình, còn dùng lực huy phát tay gọi lại .

Vì thế, cúi đầu, Lí Thái chậm rãi tiêu sái đến trước mặt Thừa Kiền.

Khi Lí Thái đi đến trước mặt Thừa Kiền, Thừa Kiền nhớ tới, lúc trước, bởi vì tranh đoạt tiểu đào phụ hoàng ban cho, Lí Thái cùng mình sinh khí.

Lúc này, tiểu tử này sợ là bởi vì chuyện tình trước kia mà ngượng ngùng khi gặp mình .

Cúi đầu cười, thấy Lí Thái thân mình mập mạp chân ngắn tay ngắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tròn tròn, thật sự là... Thực ngoạn tốt lắm , thật đáng yêu .

Cũng khó trách phụ hoàng đau sủng hắn, đáng yêu như vậy, hơn nữa, vẫn là hài tử đơn thuần , lúc trước dựa vào lực lượng mà muốn cướp lấy địa vị Đông cung của mình, thật sự thực khó tưởng tượng .

Kỳ thật, thời điểm mình còn nhỏ cũng cùng Thanh Tước chơi đùa, hai người tuy hay cãi nhau ầm ĩ nhưng tình cảm thật đúng là thân thiết , chính là... Lúc mình tiến vào Đông cung , bởi vì học tập, bởi vì chính vụ, chậm rãi xa lánh, chậm rãi phai nhạt đi.

“Ca...” Lí Thái cúi đầu, nhìn đôi chân trước mắt bị che khuất ở dưới chân, nhin không được đôi mắt đỏ lên.

Chậm rãi vươn tay, từ ca này , hắn đã bao lâu không được nghe ử ‘Ân.” Ôn nhu đáp lời.

“Về sau... Đệ đệ sẽ chiều cổ ca ca!” Lí Thái bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt có chút hồng , nói.

Thừa Kiền sững sốt, lập tức cười. Gõ cái trán Lí Thái, cười mắng “Thật ngốc ! Người chiều cổ ta? Ta chiều cổ người còn không xuể a ! Còn có, đừng tưởng rằng ca ca chân tàn sẽ thành phế nhân?! Ca ca người rất lợi hại !”

Lí Thái ngốc hồ hồ gật đầu, sờ sờ đầu mình, có chút xấu hổ ngập ngừng mở miệng “Ca ca, trước kia đều là đệ đệ không tốt, thường so đo , giành giật với người đồ vật này nọ...”

Thừa Kiền trong lòng cười cười, có chút chua xót, đúng vậy, người thật đúng là cùng ta so đo, bắt quá, về sau, người muốn cái gì, ca ca sẽ không cùng người giành, đồ gì , ca ca một chút cũng không muốn.

Tiếp nhận vật Châu nhi vừa mới cầm đến, đưa cho Lí Thái, thấp giọng nói “Cầm đi. Về sau nha, nghĩ muốn gì liền cùng ca ca nói. Ca ca cho người.”

Lí Thái tiếp nhận, ngẩn ngơ, lập tức ngẩng đầu, đã thấy khuôn mặt Thừa Kiền tươi cười ầm ập, trong lòng lại xấu hổ.

Ngày ấy trong cung đại loạn, mẫu phi mang theo mình cùng Trưởng Nhạc, còn có Dự Chương, lại để lại ca ca một mình ở trong cung...

Khi đó, hần rõ ràng nhớ rõ ca ca ở trong cung, vốn định nhắc nhở mẫu phi, lại nghĩ đến trước kia phụ vương đem chủy thủ cấp ca ca, ca ca cũng không nhường cho mình, trong lòng tức giận nên không nói, nhưng là khi đó hần thật sự không nghĩ tới, sự tình nghiêm trọng như vậy... Ca ca thể nhưng lại ngã gãy chân !

Trưởng Tôn đứng ở đại môn chỗ, nắm tay Trưởng Nhạc cùng Dự Chương. Nhìn Lí Thái cùng Thừa Kiên, mỉm cười, trong lòng thật được an ủi.

Công nguyên 621 năm, Tần vương Lý Thế Dân đăng cơ vi đế, vào ở Thái Cực cung, niên hiệu Trinh Quán.

Nghe thế, Thừa Kiên ngẩn người, thời gian hình như không đúng ? Phụ hoàng không phải đăng cơ lúc này. Không giống trước ?

Quên đi, đều giống nhau.

Quay đầu, Thừa Kiên tiếp tục bình tĩnh đọc sách.

4. Chương 4: Chuyện Ở Khởi Huy Điện

Thừa Kiên cũng chuyển vào Khởi Huy Điện, đây là được Thái Tông đề đặc phê. Khoảng cách của Khởi Huy Điện và Lập Chính điện của Trưởng Tôn hoàng hậu không xa, tối trọng yếu là đường đi vào Khởi Huy Điện chỉ có hai bậc thang.

Trưởng Tôn cũng đã cân nhắc tất cả những cung điện đang có, cuối cùng mới quyết định để hần ở Khởi Huy Điện.

Trưởng Tôn mang theo Trưởng Nhạc cùng Dự Chương, dẫn các cung nữ tiến vào Khởi Huy Điện, chuẩn bị dọn dẹp giúp Thừa Kiên.

Tuy nói rằng trong cung điều có an bày người quét tước, khí cụ linh tinh cũng thực đầy đủ, nhưng lo lắng cho Thừa Kiên hành động không tiện, Trưởng Tôn sau khi xử lý xong một ít sự tình khẩn cấp liền nhanh chạy lại đây mang theo Trưởng Nhạc cùng Dự Chương.

Tiến vào đại điện, Trưởng Tôn hoàng hậu liền ngẩn người, chỉ thấy, Thừa Kiên ngồi ở xe lăn, chỉ huy bọn cung nữ thái giám, nơi này chỗ nọ, sách này sách nọ.

“Kiền Nhi, người đây là?” Trưởng Tôn hoang mang. Trưởng Nhạc, Dự Thừa Kiên quay đầu, đối với Trưởng Tôn cười, liền lăn xe lại, Châu nhi thấy, vội vàng cầm bình hoa trong tay đưa cho một cung nữ khác, tiến lên, giúp Thừa Kiên, mà Trưởng Tôn cũng vội vàng bước nhanh tiến đến “Kiền Nhi, cẩn thận.”

“Mẫu hậu, ta không sao.” Thừa Kiên ngửa đầu cười, lại cúi đầu, nhìn vẻ mặt có chút e lệ lại tò mò của Trưởng Nhạc cùng Dự Chương, ôn nhu cười, gật đầu.

“Kiền Nhi, người đang làm cái gì?” Trưởng Tôn hỏi. Phất tay ý bảo các cung nữ cẩn thận làm việc, sau đó nhìn kỹ các cung nữ, ở bên cửa sổ treo sa liềm mỏng manh, dưới cửa sổ còn đặt một cái bàn, trên bàn còn có một bàn cờ, cái bàn trước sau đều đặt làm gối đầu hình vuông có vẻ mềm mại ?? Đó là gối đầu sao?

Thừa Kiên ngại ngừng cười, ngược đầu “Mẫu hậu, con nhầm chán, ở đại điện sắp xếp lại, mẫu hậu thỉnh chờ trách phạt.”

Trưởng Tôn nhu hòa cười, sờ sờ đầu Thừa Kiên, yêu thương nói “Đây là nơi ở của người, người thích sắp xếp như thế nào liền như thế ấy, chính là, không thể lãng phí, biết không?”

Thừa Kiên mặt mày nhất loạn, nhẹ nhàng gật đầu, nói “Con hiểu được.”

Trưởng Tôn dứt lời, liền lưu tâm đến đám cung nữ đang dọn, đồng thời, cùng Trưởng Nhạc và Dự Chương nhìn xem chung quanh, phát hiện cửa có cái gì, hoặc là có gì đó bén nhọn, liền sai cung nữ trừ bỏ.

Thừa Kiên nhìn thấy Trưởng Tôn hoàng hậu đi đông đi tây làm việc, chậm rãi nở nụ cười, trong lòng ấm áp.

Trưởng Tôn nhìn Thừa Kiền chỉ huy các cung nữ làm việc, ngạc nhiên phát hiện, Thừa Kiền chỉ huy rất tốt, hầu như là toàn diện, hiệu suất rất tốt, ai thích hợp làm cái gì, ai có thể làm cái gì, Thừa Kiền đều tựa hồ như thập phần hiểu biết, Trưởng Tôn nhớ rõ, cung nữ thái giám ở Khởi Huy Điện bất quá là vừa mới an bài chạng vạng hôm qua, mà Thừa Kiền chính là mới vào Khởi Huy Điện buổi sáng, nghe Châu nhi nói, khi Thừa Kiền tiến vào Khởi Huy Điện đã triệu tập cung nữ thái giám để nói chuyện, còn hỏi một chút, chẳng lẽ, ngay tại lúc đó, Thừa Kiền cũng đã nắm giữ cung nữ thái giám nơi này? Nhìn Thừa Kiền dặn một số cung nữ thái giám làm việc, tựa hồ cũng chỉ có thể như thế . Xem, Thừa Kiền ngay cả từng cái tên của cung nữ thái giám đều kêu lên.

Sau đó, Trưởng Tôn cũng phát hiện, khi Thừa Kiền ra lệnh cho cung nữ cùng thái giám, tuy nói mặt mày khiêm tốn, tươi cười nhợt nhạt, lời nói có chút hồ hững, cũng không chú ý rằng đã có một loại uy nghiêm cùng cao nhã.

Một phen bận rộn , Thừa Kiền liền thỉnh Trưởng Tôn cùng Trường Nhạc và Dự Chương cùng nhau đến hậu viện Khởi Huy Điện , chờ cung nữ thái giám súc tẩy (thanh tẩy : lau chùi) một chút rồi lại đi vào Khởi Huy Điện.

Trong hậu viện có bàn bằng đá , còn có ghế đá, Trưởng Tôn cùng Trường Nhạc , Dự Chương ngồi xuống ghế đá.

Trưởng Tôn nhu cười duyên dáng , dừng ở Thừa Kiền, oán trách nói “Người a , hài tử này đã lại làm cái này rồi .”

Thừa Kiền gãi đầu, có chút ngại ngùng “Con cũng chỉ là nhầm chán thôi.”

“Người nha, muốn làm gì liền làm đi, nhưng không được để cho thân thể mình bị thương, biết không?” Trưởng Tôn yêu thương sờ sờ mặt Thừa Kiền, từ sau khi bị thương, Thừa Kiền gầy yếu đi không ít.

Thừa Kiền nhợt nhạt cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Một bên Trường Nhạc có chút kiềm chế không được hỏi “Ca ca, cái giống cái gối đầu hảo mềm kia là cái gì?”

Thừa Kiền quay đầu, ôn nhu cười “Đó là nhuyển *** (giống như đệm á).” Lại vỗ vỗ cái gì đó dưới xe lăn của mình “ Da, chính là cái này, là Châu nhi làm.”

Trưởng Tôn nhìn nhuyển *** ở dưới xe lăn, vừa lòng gật đầu, trong lòng cũng âm thầm trách mình, sao không nghĩ đến? Kiền Nhi có cái này, ngồi trên xe lăn cũng có điểm thoải mái.

Trường Nhạc ngạc nhiên mở lớn mắt, lúc này, Thừa Kiền ý bảo Châu nhi vào nội điện, ôm vài cái đệm mềm đi ra.

“Mẫu hậu, đây là con bảo Châu nhi làm thêm vài cái nhuyển ***, ngài cùng Trường Nhạc và Dự Chương đều có.” Thừa Kiền cười tủm tỉm nói, nhìn Trường Nhạc hoan hô ôm nhuyển ***, Dự Chương e lệ cũng kinh hỉ ôm. Trong lòng thật là vui vẻ.

Trưởng Tôn tiếp nhận, phát hiện còn dư vài cái nhuyển ***.

“Mẫu hậu, cái khác, ngài mang cấp Thanh Tước, còn lại, ngài tự mình dùng.” Dùng một chút, nhớ tới tính tình mẫu hậu hiền lành, có chút đau đầu nghiêm túc nói “Mẫu hậu, ngài đừng tặng người khác, không dư thừa một cái a .”

Trưởng Tôn vừa nghe, oán trách lấy ngón tay chọc chọc Thừa Kiền “Người, hài tử này nói cái gì vậy chứ !” Vừa ý lại thật uất thiếp (vừa mắng lại vừa yêu) , hài tử này hiểu mình, cũng rất quan tâm mình...

Cung nữ chạy tới nhẹ giọng bẩm báo nội điện đã sắp xếp thỏa đáng, vì thế Thừa Kiền liền thỉnh Trưởng Tôn, Trường Nhạc, Dự Chương cùng nhau đi vào.

Toàn diện sau khi thu thập, Khởi Huy Điện lúc này hiện ra ở trước mắt mọi người là bộ dáng như vậy :

Ngoài điện , hai bên cửa sổ đều tự bãi ra một cái bài , giắt sa liềm màu trắng, một bên trên bàn là bàn cờ, một bên trên bàn là bình hoa. Sau đó ở giữa hé ra một cái bàn lớn, xung quanh không có vật gì . Giống

như có điểm trống trải a, hài tử này như thế nào ngay cả bài trí cũng không làm? Trưởng Tôn trong lòng cân nhắc , hay là bài trí thêm vào ?

Hậu điện cũng rất đơn giản, tới gần cửa sổ cũng có một cái bàn, trên bàn văn phòng tứ bảo, phía trên là một nhuễn ***, cửa sổ bên trái là giường, bên kia cửa sổ là đàn cổ. Trưởng Tôn chú ý tới, trước cửa sổ văn phòng tứ bảo đối diện có hậu viện , nếu trồng thêm ít hoa , nhất định rất được. Nhưng đồng thời, Trưởng Tôn cũng chú ý tới, hậu điện cũng rất đơn giản .

Nghĩ muốn sắp xếp lại, lại nhìn thấy Thừa Kiền tươi cười nhợt nhạt ảm áp, cùng trong mắt không chút nào che giấu khoái hoạt, Trưởng Tôn yên lặng không nghĩ tới ý định này nữa.

Đây là địa phương của hần ở , chỉ cần hần vui vẻ là tốt rồi.

Lại dạo dò thêm các cung nhân ở Khởi Huy Điện một lúc , thưởng cho Châu nhi, lại mệnh cho Châu nhi cùng một cung nữ khác tên Bích nhi cùng hầu hạ Thừa Kiền, để Thừa Kiền làm chủ, rồi kêu một tiểu thái giám ở đại điện gọi là Tiểu Kim, đồng thời cũng kêu một tiểu thái giám gọi là Tiểu Ngân cùng nhau hầu hạ Thừa Kiền.

Dạo dò xong , Trưởng Tôn liền mang theo Trưởng Nhạc cùng Dự Chương ly khai Khởi Huy Điện.

Mà Thừa Kiền sau khi dùng bữa, ngăn cản Tiểu Kim, Tiểu Ngân cùng Châu nhi Bích nhi tiến lên hỗ trợ, đứng dậy, gian nan đi đến nhuễn ***, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Bích nhi , Tiểu Kim cùng Tiểu Ngân hoảng đến thiếu chút nữa quỵ xuống, chỉ có Châu nhi hai mắt ửng đỏ mà nhìn.

Thật vất vả ngồi thẳng, Thừa Kiền có chút mệt mỏi, lại gặp bốn người hai mắt đầm lệ lưng tròn, nhất thời đau đầu, chỉ chỉ ba người kia, đối với Châu nhi nói “Châu nhi tỷ tỷ, phiền toái người chỉ dạy bọn họ đi.” Dứt lời lại phát tay “Ta muốn nghỉ ngơi, các người trước đi xuống đi.”

Châu nhi xoay người, liền ý bảo ba người kia lui ra.

Bích nhi cùng Tiểu Kim, Tiểu Ngân có chút do dự nhưng đành lui ra, đứng ở sau tiền điện, Châu nhi nghiêm mặt nói “Chiếu cố điện hạ, các người chỉ cần nhớ rõ, nghe lời, trung tâm, cẩn thận, là tốt rồi.”

Bích nhi tiến lên, có chút lo lắng “Nhưng Châu nhi tỷ tỷ, điện hạ như vậy, chúng ta chỉ cần nghe lời là tốt rồi sao?”

Châu nhi nhẹ nhàng gạt đầu, thấp giọng nói “Điện hạ lúc ở Tần vương phủ chính là như vậy, chúng ta chỉ cần nghe lệnh, hầu chiếu cố điện hạ là tốt rồi.”

Tiểu Kim lại tiến lên, thấp giọng hỏi nói “VẬY... Hoàng hậu nương nương nếu biết sẽ nói...”

Châu nhi mỉm cười “Kỳ thật, hoàng hậu nương nương đều biết, hoàng hậu nương nương từng cùng nói qua với Châu nhi, chỉ cần điện hạ không lộng thương chính mình, điện hạ muốn làm như thế nào cũng được.”

Ba người nghe xong, mới nhẹ nhàng thở ra.

Châu nhi lại thấp giọng cảnh cáo nói “Các người đừng nhìn điện hạ tuổi còn nhỏ, điện hạ chủ kiến rất lớn.”

Ba người hiểu rõ gật đầu, từ tối hôm qua cho đến hiện tại, điện hạ biểu hiện là đại chủ kiến nha?!

Trưởng Tôn hoàng hậu mang theo Trưởng Nhạc Dự Chương lại xem Lí Thái, Lí Thái ở Vũ Lập Chính điện, khi lấy nhuễn ***, Lí Thái cũng thực vui vẻ. Cùng Lí Thái hàn huyên tán gẫu xong , Trưởng Tôn liền đưa Trưởng Nhạc và Dự Chương trở về, trên đường đi về Lập Chính điện, Trưởng Tôn nhẹ giọng hỏi “Phong Hiệp, người nói, Thừa Kiền là hài tử như thế nào ?”

Phong Hiệp sững sốt, lập tức nghĩ nghĩ, thấp giọng hồi đáp “Nô tỳ xem, điện hạ thông tuệ sâu sắc, cứng cỏi, ân, còn có điểm kỳ quái.”

Trưởng Tôn nói nhỏ “Thông tuệ sâu sắc, cứng cỏi? Kỳ quái?” Lập tức cười “Phong Hiệp, ta chỉ biết, người sẽ không hư ngôn hữu lệ.” Dứt lời, liền cúi đầu cười, tươi cười thống khổ.“Người gặp qua hài tử tám tuổi nào chân bị phế, chỉ khóc rống một hồi, liền cả ngày cười ha hả, từng buổi tối lại vụng trộm đứng lên học cách hoạt động, như thế nào kéo chân tàn跛 sát? Phàm là chuyện có thể tự mình làm, tuyệt không mượn tay người khác làm giúp, chẳng sợ ngã đến mặt mũi bầm dập, cũng muốn kiên trì, mỗi khi đau, ở trước mặt

mẫu hậu mình vẫn mỉm cười...” Trương Tôn buồn bã cười lau đi nước mắt trên mặt, thấp giọng nói “Cuộc đời này ta hận nhất chính là mình, vì cái gì, ngày đó, ta không có mang theo Kiên Nhi?”

Phong Hiệp nhanh bước tiến lên, nâng lấy Trương Tôn, vội vàng nói “Nương nương, cẩn thận! Bảo trọng!”

Trương Tôn chậm rãi lắc đầu, giãy tay ra, thẳng lưng “Không có việc gì. Ta tốt lắm.” Lại dịu dàng cười, xoay người, lấy qua nhuễn *** trên tay cung nữ, tươi cười từ ái “Kiên Nhi đưa nhuễn ***, ta sao có thể đưa cho người khác?”

Kiên Nhi, mẫu hậu tin tưởng, người về sau nhất định hảo hảo...

Lại xoay người thấp giọng dặn dò “Phong Hiệp, chuyện hôm nay Kiên Nhi làm, không cần truyền lưu, biết không?”

Phong Hiệp hiểu ý, tuy rằng trong lòng nghi hoặc, điện hạ nay đã không có khả năng làm người thừa kế, thì sợ gì đâu?

Trương Tôn nhẹ nhàng thở dài, nhìn ra Phong Hiệp nghi hoặc, cũng không giải thích nhiều làm gì.

Kiên Nhi hôm nay đã trở nên trí tuệ nhạy bén?

Một tú vu lâm, phong tất tồi chi (cây cao đón gió trước tiên – Ý chỉ người tài năng xuất chúng sẽ gặp họa) . Chẳng sợ Kiên Nhi hiện tại không có khả năng là người thừa kế, không muốn làm cho Kiên Nhi bị nhiều người chú ý, nói vậy Kiên Nhi cũng là cùng ý tưởng với nàng, nếu không, như thế nào từ chối quốc yến ngày mai ?

Như vậy cũng tốt, cứ như vậy, im lặng, mở tâm vui vẻ, sống thanh thanh thản thản đi Kiên nhi .

Ngẩng đầu nhìn trời, bất giác trời đã tối.

Lúc này, Thừa Kiên trong tay cầm lấy bút, lãng phí vài tờ giấy, rốt cục cũng tìm về cảm giác kiếp trước , từ sau khi trọng sinh, hần vội vàng rèn luyện năng lực tự gánh vác , xác ngoài cứ việc tám tuổi, nội tâm đã muốn trưởng thành , Thừa Kiên tỏ vẻ thật sự không thể làm để cho cung nữ cùng thái giám ôm hần ra ngoài ...

Hôm nay, cầm bút viết đã lâu, mới tìm hồi cảm giác kiếp trước .

Nhìn chữ trên giấy, Thừa Kiên nghĩ , như vậy cũng tốt, dù sao mình mới tám tuổi .

Hần muốn đi tìm mấy quyển sách .

Thôi đi , để cho Tiểu Kim tìm mẫu hậu mà lấy.

Thừa Kiên buông bút. Gọi người tiến vào thu dọn , chính mình gian nan đi đến trên tháp, vẫy lui Bích nhi cùng Châu nhi định đi lên hầu hạ hần thay quần áo, chính mình thoát áo khoác, cởi lí y , liền nằm xuống.

Nhìn chằm chằm nóc nhà , nghĩ từ ngày mai bắt đầu, mình sẽ bắt đầu tại trong hoàng cung sinh hoạt.

Dựa theo cách nói đời sau, gọi loại cuộc sống này là không chịu tiến thủ, kỳ thật cũng có thể xem như vậy chẳng ???

Thừa Kiên nhin không được cười lên một tiếng, nhắm mắt lại, chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

5. Chương 5: Tuổi Đều Tò Mò Hết Nhìn Đông Tới Nhìn Tây

Thái Tông đăng cơ, mở quốc yến, cùng quần thần ăn mừng .

Trương Tôn trước khi quốc yến bắt đầu đã vội vàng bố trí, an bài chỗ ngồi , loại chuyện này là trách nhiệm nàng không thể chối từ, tuy nói có cung nữ thái giám, nhưng Trương Tôn vẫn không thể yên tâm, nhất định phải quan tâm mọi chuyện , bất luận việc lớn việc nhỏ đều phải hỏi qua một phen mới bằng lòng yên tâm.

Thừa Kiền biết tính tình của Trương Tôn , lo lắng Trương Tôn sẽ quá mệt nhọc, khi Trương Nhạc cùng Dự Chương tới Khởi Huy Điện liền cẩn thận dặn dò một phen, dặn cho hai người cần phải đi theo bên người Trương Tôn bưng trà rót nước, làm gì cũng được ,coi Trương Tôn , đừng làm cho Trương Tôn quá mệt nhọc.

Tuy rằng Trương Nhạc cùng Dự Chương chỉ mới năm tuổi , nhưng sinh ở hoàng gia, không phải tiểu cô nương đơn thuần cái gì cũng không biết.

Thừa Kiền đề cập qua một lần , hôm nay hai người đều theo sát bên người Trương Tôn , giúp đỡ Trương Tôn làm việc, Trương Nhạc có trí nhớ rất tốt, Thừa Kiền đã dạy nàng làm thế nào để giúp Trương Tôn , vì thế, cả ngày cầm giấy bút, đem mỗi một sự kiện do Trương Tôn phân phó đều nhớ kỹ, cung nữ thái giám hỏi thăm qua cái gì lại nhất nhất viết lại. Dự Chương tính tình thận trọng, dựa theo Thừa Kiền phân phó, yên lặng châm trà cho Trương Tôn đồng thời cũng cẩn thận suy ngẫm, mình phát hiện địa phương kỳ quái liền tỉ mỉ nói cho Trương Tôn nghe.

Vì thế, Trương Tôn ngạc nhiên phát hiện, hai hài tử này hôm nay sao lại lợi hại như vậy?

Ở trước quốc yến bắt đầu, Trương Tôn rốt cục có thể rảnh một hơi, trở lại ngồi trên chủ vị, nhìn hai hài tử bên người còn đang bận rộn sửa sang, vui mừng cười, ôn nhu kêu “Trương Nhạc, Dự Chương, đến, lại đây với mẫu hậu đi.”

Trương Nhạc , Dự Chương liền đi qua, một tả một hữu dựa sát vào nhau .

“Hôm nay, Trương Nhạc và Dự Chương đều thực ngoan, giúp mẫu hậu đỡ nhiều bận bịu !” Trương Tôn vuốt ve đầu hai hài tử, đau lòng nói.“Có mệt hay không?”

Trương Nhạc Dự Chương nhu thuận lắc đầu “Nhi thần không phiền lụy. Mẫu hậu vất vả...” Hôm nay nhìn Trương Tôn xử lý sự tình, mới biết được, nguyên lai mẫu hậu phải xử lý nhiều chuyện như vậy, còn phải chiếu cố bọn họ, hơn nữa mẫu hậu thật là lợi hại! Xử lý sự tình lưu loát rõ ràng như vậy, những người đang nhàn hạ , mẫu hậu đều có thể trảo đi .

Trương Tôn trong lòng ấm áp, ôn nhu nói “Về sau, các người trưởng thành cũng sẽ giống như mẫu hậu vậy, hiện tại nên nhìn kỹ, có cái gì không hiểu liền hỏi mẫu hậu, biết không?”

Trương Nhạc cùng Dự Chương đều ngoan ngoãn gật đầu.

Trương Tôn lại sờ sờ đầu hai hài tử, ánh mắt Trương Tôn nhìn đến trang giấy trong tay, liền cười hỏi “Này là do Thừa Kiền ca ca dạy các người?”

Trương Nhạc , Dự Chương đều nhân tình sáng lên, nói tới Thừa Kiền, các nàng trong lòng đều kính phục “Mẫu hậu, ca ca thật là lợi hại, hẳn biết thiệt nhiều nga.” Trương Nhạc ánh mắt luyến luyến nói.

Dự Chương xưa nay e lệ, lúc này cũng khó dấu ánh mắt hưng phấn long lanh nhìn Trương Tôn , nhẹ giọng mở miệng “Ca ca, dạy ta giúp mẫu hậu như thế nào, mẫu hậu, ca ca thật sự thật là lợi hại.”

Nói xong, hai người đều thất chủ bất thiết (Chủ = miệng , thiết bằng lưỡi , có nghĩa là bảy mồm tám lưỡi , giống câu mồm năm miệng mười của mình đó) nói về việc Thừa Kiền đối bọn họ dặn dò cùng dạy phương pháp cho các nàng.Trương Tôn nghe xong, trong lòng càng kính hãi, trí tuệ Thừa Kiền thật cao siêu như thế sao ?

Trương Tôn cúi đầu, nhu uyển cười, đối hai tiểu cô nương thấp giọng dặn dò “Trương Nhạc, Dự Chương, ca ca dạy các người điều gì , không thể quên, nhưng cũng không được đối bất luận kẻ nào nhắc tới, biết không?”

Trương Nhạc , Dự Chương liếc nhau, trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn là nhu thuận gật đầu.

Trương Tôn nhìn hai người, trên mặt ôn nhu cười, trong lòng cũng là lo lắng, tuệ cực tất thương (người thông minh quá thường dễ tổn thương chính mình) .

Lân Đức điện , quốc yến một mảnh tưng bừng.

Tham dự quốc yến bao gồm đại thần trong triều, tỷ như Trương Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Cao Sĩ Liêm, Lý Tĩnh, Trình Tri Tiết và vân vân . Mà tham gia quốc yến còn có hậu cung phi tử hoàng tử công chúa, trừ bỏ Trương Tôn hoàng hậu, cũng chỉ có Dương phi, Âm phi, Vi phi, mà các hoàng tử , trừ

bỏ giờ phút này ngoài Thừa Kiên đang ở Khởi Huy Điện tiêu khiển kì tự, còn có Lí Kính, Lí Thái, Lí Hữu , các công chúa, còn có Trường Nhạc, Dự Chương.

Thái Tông đế vung tay lên, ra hiệu quốc yến bắt đầu, vì thế, một đám nữ tử khuôn mặt diễm lệ liền đi lên khỏi vũ (múa) , Thái Tông đế tuy rằng ánh mắt nhìn chăm chăm nữ tử này, nhưng lại cùng Trường Tôn nói nhỏ “Kiền Nhi đâu?”

“Kiền Nhi thân mình không khoẻ, ta liền để cho nó nghỉ tạm. Bởi vì sự tình có chút vội nên không thể bẩm báo Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.” Trường Tôn vẻ mặt tự trách sợ hãi nói.

Thái Tông đế khẽ lắc đầu, vỗ vỗ tay Trường Tôn, hòa hoãn nói “Trẫm biết Quan Âm Tì cũng nhiều việc, không cần tự trách, Kiền Nhi thân mình không khoẻ, để cho hắn nghỉ ngơi đi.” Nghĩ nghĩ, lại nói nhỏ “Đợi quốc yến chấm dứt, trẫm liền đi xem hắn.”

Trường Tôn khẽ gật đầu, thư uyển cười, liền quay đầu nhìn Trường Nhạc cùng Dự Chương. Trong lòng lại đắn đo, Kiền Nhi mấy ngày nay đều không có đề cập đến phụ hoàng, giống như xa lánh, chính mình cũng muốn tìm thời gian hỏi một chút, nếu Hoàng Thượng lúc này đột nhiên tiến đến, không biết Kiền Nhi sẽ như thế nào?

Trường Tôn bỗng nhiên lo lắng.

Nhóm quần thần tốp năm tốp ba thỉnh thoảng nói chuyện với nhau, đối với các cung nữ ca múa chỉ tỏ, cười đùa không ngừng.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn thấy Trường Tôn hoàng hậu ngồi ở ghế trên, trong lòng lo lắng vì Trung Sơn vương Thừa Kiên không có tham dự quốc yến.

“Trường Tôn huynh, xem ra Trung Sơn vương điện hạ thân thể còn không có hồi phục nha.” Phòng Huyền Linh khẽ sát vào nói nhỏ.

Trường Tôn Vô Kỵ nhẹ nhàng thở dài.

Hoàng Thượng cũng không có cố ý giấu diếm, chuyện tình Trung Sơn vương bị thương đoạn cốt, bọn họ đều hoặc nhiều hoặc ít có nghe thấy.

Đối đứa cháu Thừa Kiên này, hắn cho tới nay đều có chút thích, thông minh nhu thuận.

“Kỳ thật, cái này cũng là một loại phúc khí.” Đỗ Như Hối nhìn chăm chăm nhóm hoàng tử đang cười ha ha cùng Thái Tông đế , nói lời có chút ý vị thâm trường.

Trường Tôn Vô Kỵ theo tầm mắt Đỗ Như Hối nhìn lại, im lặng gật đầu, trong lòng đảo quanh, có lẽ, về sau lúc ở cùng Thừa Kiên có thể càng tự nhiên hơn .

Thừa Kiên ngồi ở cạnh cửa sổ ngoại điện , trong tay cầm lấy một quyển sách vẽ dạy cách đánh cờ , đặt một quân cờ xuống , ở Khởi Huy Điện yên tĩnh, thanh âm quân cờ đánh lên nghe hết sức thanh thúy.

Thanh âm ở Lâm Đức điện loáng thoáng truyền đến, tựa như huyền nhạc trong không trung, có điểm mờ ảo như sương mù, nhưng hết thấy, Thừa Kiên cảm thấy cùng mình không quan hệ.

Châu nhi đốt nến, Bích nhi nhẹ nhàng đem trà lên thay.

Thừa Kiên hết sức chuyên chú đánh cờ , thường thường, cầm lấy một bên bút lông vẽ phác bước cờ .

Ngay tại lúc im lặng như vậy, không khí an hòa. Thừa Kiên lấy lại tinh thần, bưng lên nước trà ấm áp, chậm rãi uống một ngụm.

Cái này đại khái có thể gọi là Nhân xao kì tử lạc hoa đăng đi?

Thừa Kiên nghĩ vậy, gợi lên tươi cười, nhớ tới nhiều năm trước, hắn cũng đã quên là lúc nào. Hắn phiêu a phiêu, bay tới một gian chùa miếu, nghe được một hòa thượng đánh cờ, rung đùi đắc ý nói “Hữu ước bất lời hoa dạ bán – Nhân xao kì tử lạc hoa đăng .” (Nửa đêm cái hẹn sai rồi , Con cờ gỗ nhắm cho rơi hoa đèn) Khi đó, hắn liền nhớ kỹ hai câu này.

Lấy lại tinh thần, lại hạ xuống một viên cờ.

Cờ còn chưa hạ xong , nhưng Thừa Kiên đã có chút buồn ngủ. Liên tùy ý buông trang giấy trong tay, chìa chìa bàn cờ đối Bích nhi nói “Bích nhi tỷ tỷ, bàn cờ này không cần dọn dẹp, cứ để đó , ta dậy sẽ làm tiếp .”

Bích nhi gật đầu cung kính xác nhận, Châu nhi tiến đến xe lăn, muốn nâng lên, nhưng Thừa Kiên xua tay

Trước lấy tay đè lại đệm xe lăn , sau đó, chậm rãi dùng sức, cố hết sức đi lên. Quá trình này có chút lâu, Bích nhi cùng Châu nhi đều lo lắng nắm lấy tay áo , nhưng Thừa Kiên cố chấp không chịu làm cho các nàng giúp .

Rất cục ngồi trên xe lăn, Thừa Kiên ngửa đầu cười, trấn an , đối Châu nhi cùng Bích nhi nói “Hôm nay so với ngày hôm qua tốt hơn rất nhiều. Từ từ sẽ quen thôi, các người đừng lo lắng, nếu không được, ta sẽ kêu .”

Đôi mắt Châu nhi hơi hồng hồng “Điện hạ, ngài luôn nói như vậy...”

Mỗi lần , đều nói như vậy với các nàng.

Thừa Kiên sờ sờ cái mũi, có chút ngại ngùng cười.

Nằm trên giường, không bao lâu, Thừa Kiên liền vù vù đi vào giấc ngủ.

Cho nên, Thừa Kiên không biết, có người sau khi hắn ngủ, im lặng đi đến bên người hắn, đứng lặng một lúc lâu, mới im lặng xoay người.

Đi đến ngoại điện, nhóm Bích nhi , Châu nhi ,Tiểu Kim và Tiểu Ngân đều quỳ gối ở ngoại điện .

Mà hắn chỉ phất tay ý bảo đứng dậy, bước đến bên cạnh bàn cờ, dừng ở bàn cờ một lúc lâu, khoe miệng gọi lên tươi cười hứng thú, ngồi vào bàn , bắt đầu, một tay chấp kì, một tay cầm giấy bút, đối với sách Thừa Kiên vẽ dạy đánh cờ , cũng vẽ lên .

Thái giám lớn tuổi bỗng nhiên từ ngoại điện tiến vào, một đường bước đi nhanh, quỳ rạp trên đất “Hoàng Thượng, nguyên lai ngài ở đây nha, làm cho nô tài hảo tìm a. Mọi người ở Lân Đức điện đều sốt ruột, hoàng hậu nương nương phân phó nô tài đem Hoàng Thượng tìm về...”

Ánh mắt Thái Tông để vẫn là nhìn chăm chăm bàn cờ, không chút để ý mở miệng nói “Người cùng hoàng hậu nói, trầm uống rượu, ở Cam Lộ điện ngủ rồi .”

Thái giám vẻ mặt khổ qua , nhưng vẫn cung kính hành lễ, vội vàng lui ra, Thái Tông để lại bỗng nhiên quay đầu dặn dò “Không cùng bất luận kẻ nào đề cập tới trẫm ở Khởi Huy điện, bao gồm cả hoàng hậu!”

Thái giám nghi hoặc, nhưng trên mặt không dám hiển lộ gì. Vội vàng hành lễ, liền chạy tới Lân Đức Điện.

Thái Tông để lại quay đầu, nhìn chăm chăm bàn cờ, chậm rãi mở miệng “Các người đều lui ra đi.”

Châu nhi cùng Bích nhi , Tiểu Kim , Tiểu Ngân cung kính đứng thẳng, đều có chút nghi hoặc, bất quá, vẫn lên tiếng trả lời rồi lui ra.

Mà Thái Tông để đối với bàn cờ, cầm lấy bản phổ vẽ phác thảo đánh cờ, hết sức chuyên chú ngồi một buổi tối, cho đến khi chân trời có tia sáng , hạ xuống một viên cờ cuối cùng mới vừa lòng đứng dậy, đuổi người, chờ một hồi, mới xoay người đi vào nội điện, trên giường , Thừa Kiên ngủ rất ngọt ngào, bên miệng còn lộ vẻ tươi cười nhợt nhạt thỏa mãn.

Thái Tông để dừng một chút, không khỏi gọi lên tươi cười. Đứng một lúc lâu, mới xoay người rời khỏi nội điện.

Sau khi Thừa Kiên tỉnh lại, giống như trước, bản thân cố phần đầu mặc quần áo, sau đó gọi Châu nhi cùng Bích nhi tiến vào, lại ngoài ý muốn phát hiện hai người bọn họ vẻ mặt tiêu tụy mỗi mệ.

“Làm sao vậy? Hai vị tỷ tỷ? Là tối hôm qua khó ngủ sao ?” Thừa Kiên trêu ghẹo nói.

Châu nhi lắc đầu, khinh bước lên tiền, nói nhỏ nói “Tối hôm qua hoàng thượng tới...”

Thừa Kiên vừa nghe, liền giật mình.

Ngồi ở xe lăn, đi vào ngoại điện, nhìn chăm chăm bàn cờ kia đã hoàn thành, cùng với quyển sách trên bàn cờ mà hần dùng phi thường quen thuộc .

Thừa Kiền trong lòng ngū vị tạp trần .

6. Chương 6: Gặp Lại

Khi Trưởng Tôn từ Lập Chính điện đi ra chỉ thấy Thái Tông đế cũng từ Khởi Huy điện đi ra, trong lòng không khỏi giật mình, tối hôm qua khi quốc yến sắp sửa chấm dứt là lúc Hoàng Thượng đứng dậy đi ra ngoài rồi lại không về, đại thái giám đi theo Hoàng Thượng sau lại bấm báo nói Hoàng Thượng say rượu đã ở Cam Lộ điện ngủ rồi .

Lúc ấy Trưởng Tôn trong lòng còn có chút nghi hoặc, Hoàng Thượng ngày thường tửu lượng rất tốt, hôm nay sao dễ dàng say như vậy? Nhưng Trưởng Tôn cũng không nghĩ nhiều , lúc sắc trời vừa sáng , Hoàng Thượng còn mặc quốc yến bào phục hôm qua , lại từ Khởi Huy điện đi ra nữa ?

Trưởng Tôn trong lòng nghi hoặc, nhưng trên mặt lại không biểu lộ nửa phần , dịu dàng cười, tiến lên nói “Tham kiến Hoàng Thượng.”

Thái Tông đế thấy Trưởng Tôn, khuôn mặt tuấn đạt lộ ra nét cười thản nhiên “Quan Âm Tì nha, hôm qua đã vất vả như thế sao không ngủ thêm chút nữa ?”

Trưởng Tôn dịu dàng cười “Hôm qua quốc yến còn có chút việc chưa xử lý tốt , trong lòng bất an, liền đi xem . Hoàng Thượng muốn vào triều sao ?”

Thái Tông đế mỉm cười gật đầu, vỗ vỗ bả vai Trưởng Tôn nói “Quan Âm Tì , ngươi cũng đã mệt muốn chết rồi , có một số việc cứ kể dưới đi làm đi. Trăm lúc này phải vào triều , không nói nhiều lời với ngươi được a .”

Dứt lời, liền xoay người vội vàng rời đi.

Trưởng Tôn nhìn thân ảnh Thái Tông đế, trong lòng nghi hoặc, Hoàng Thượng tối hôm qua rốt cuộc đi nơi nào?

Phong Hiệp nhẹ bước tiến lên , thấp giọng nói “Nương nương, có lẽ hôm qua Hoàng Thượng nhìn trúng vị quý nhân nào ? Sủng hạnh nhưng chưa nói?”

Trưởng Tôn nhíu mày lắc đầu “Phong hiệp, ngươi không hiểu Hoàng Thượng, đây không phải tính tình của người . Hoàng Thượng nếu nhìn trúng ai, tuyệt không dẫu đầu lòi đuôi như thế .” Lại nhẹ nhàng thở dài “Quên đi, chúng ta đi xem Kiền Nhi đi.”

Lúc này Thừa Kiền nhìn chăm chăm bàn cờ đến gần gần người.

Trong đầu xoay quanh cuộc đời kiếp trước khi hần chưa tiến vào Đông cung , hần cùng phụ hoàng chỉ đánh cờ một lần duy nhất .

Khi đó, phụ hoàng thực không khách khí đem quân cờ của hần giết đến phiên giáp bắt lưu (giáp cũng không lưu lại đc = thua toi tả) , giết hết quân cờ của hần lại nhíu mày nói hần đánh cờ thực dở. Lần đó hần vừa xấu hổ vừa giận dữ, sau đó tìm một kì thủ có tiếng dạy hần đánh cờ , chính là sau này phụ hoàng cũng không cùng hần chơi thêm ván nào nữa . Nhưng sau lần đó, hần lại thích chơi cờ. Phiêu đảng nhân gian mấy trăm năm, mỗi khi nhìn thấy có người đánh cờ, luôn dừng bước lại , quan sát đến phần khích , cũng sẽ không tự chủ được vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Càng nhìn , hần càng hiểu được, mình năm đó đánh cờ rốt cuộc có bao nhiêu tệ hại .

Tối hôm qua sách dạy đánh cờ là do khi hần khi phiêu đảng nhân gian thấy thấy hai lão giả đánh cờ , nhìn không được ghi lại .

Chỉ là ấn tượng của mình mơ hồ, nhớ không được đầy đủ, cũng không nghĩ đến, phụ hoàng có thể tự mình bày ra toàn bộ bàn cờ giống như vậy nhờ sách của mình ?!

Thật là phụ hoàng sao ?

Thừa Kiên chậm rãi nhắm mắt lại, để đầu hơi dịu đi một ít , cầm lấy sách dạy đánh cờ trên bàn , đưa cho Châu nhi “Châu nhi tỷ tỷ, đem sách này để lên mặt tủ cho ta đi .”

Châu nhi không yên, tiếp nhận rồi do dự một hồi, mới nhẹ giọng hỏi “Điện hạ, đây là Hoàng Thượng ngự bút, để nơi đó không thích hợp ?”

Thừa Kiên mỉm cười “Châu nhi tỷ tỷ yên tâm, phụ hoàng tối hôm qua căn bản là chưa tới Khởi Huy điện, cho nên cái này không phải ngự bút.”

Châu nhi cùng Bích nhi đồng loạt sửng sốt, thoáng suy nghĩ một chút, có điều hiểu ra mới tiến lên nói “Điện hạ nói phải , Châu nhi, còn không nhanh làm theo những gì điện hạ nói .”

Châu nhi nghe xong, cũng tựa hồ hiểu được , liền vội vàng hành lễ, xoay người đi vào nội điện.

Thừa Kiên tán dương gật đầu. Quay đầu nhìn bàn cờ , liếc mắt một cái, tay đảo qua , quân cờ rơi xuống đất .

Bích nhi cùng Tiểu Kim giật nảy mình.

Tiểu Ngân vội vàng tiến lên, quỳ rạp trên đất, nhặt quân cờ lên, nói “Đều là lỗi của nô tài , hôm qua không coi cẩn thận , làm cho mèo hoang chạy vào hủy đi bàn cờ của điện hạ, thỉnh điện hạ trách phạt!”

Thừa Kiên gọi lên khoe miệng, Tiểu Ngân này thật đúng là không chọn sai, thật thông minh.“Thôi, về sau chú ý là được .”

Bích nhi ngẩn ngơ một hồi, mới vội vàng quỳ xuống, giúp đỡ Tiểu Ngân nhặt quân cờ rơi trên mặt đất

Trưởng Tôn đi vào chỉ thấy Thừa Kiên ngồi ở bàn cờ tự đánh cờ giải sầu . Tiểu Kim một bên châm trà .

Thấy Thừa Kiên vẽ mặt chuyên chú, ngũ quan thanh tú thản nhiên , dương quang giống như vẽ loạn một tầng kim phấn tự nhiên , Phong Hiệp nhin không được thấp giọng tán thưởng “Điện hạ thật sự là càng lớn càng tuấn tú . Giống như tiểu kim đồng a .” Trưởng Tôn nghe xong không khỏi ôn nhu cười.

“Kiên Nhi.” Trưởng Tôn nhẹ giọng kêu.

Thừa Kiên lấy lại tinh thần, thấy Trưởng Tôn, lộ ra nụ cười ấm áp “ Mẫu hậu, sao sớm như vậy đã tới ?” Nhớ tới quốc yến , Thừa Kiên không khỏi nhíu mày “Mẫu hậu sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa đi ?”

Trưởng Tôn có chút buồn cười, hài tử này cả ngày luôn lo lắng nằng nặc một nhọc, liền yêu thương sờ sờ đầu Thừa Kiên “Người nha, đừng cả ngày cứ như lão nhân, mẫu hậu đều có kế hoạch.” Lại ngồi ở nhuyển **, mắt nhìn bàn cờ, trong lòng kinh ngạc, kì lực Kiên Nhi đã cao đến thế sao ?

Thừa Kiên thấy Trưởng Tôn kinh ngạc , tầm mắt rơi xuống bàn cờ , trong lòng hơi lo , liền vội việc ngừng đầu cười cười giải thích “Mẫu hậu, Kiên Nhi hôm qua thấy được một quyển sách phổ kì trên bàn , có chút thú vị. Mẫu hậu, ngài nhìn một lần đi .”

Trưởng Tôn ngừng đầu nhìn Thừa Kiên, trong lòng nghĩ, hôm qua tựa hồ Kiên Nhi có một quyển như vậy , nghĩ đến hài tử này thông minh cũng tốt , kì lực cũng không phải dựa vào trí tuệ mới có thể cao tay , liền nhu yếu cười “ Xác thực thú vị, Kiên Nhi thích chơi cờ?”

Thừa Kiên bướng bỉnh cười “Con thích một chút thôi a .”

Trưởng Tôn cười, oán trách nói “Người a , hài tử này, thích thì nói thích , nhưng cái gì cũng không dễ dàng học được nga .”

Thừa Kiên buông một viên cơ trắng , cười tủm tỉm nói “Kiên Nhi chính là muốn học rất nhiều điều , mẫu hậu, Kiên Nhi bây giờ còn muốn học đánh đàn.”

Trưởng Tôn nghĩ cũng tốt, Kiên Nhi hiện tại học thêm chuyện gì cũng là tốt cả , liền không nói tiếp , nhẹ nhàng chuyển sang đề tài khác .

Nói một hồi, Trưởng Tôn liền rời đi Khởi Huy điện.

Lúc rời đi , Tiểu Ngân cùng Châu nhi tiễn Trưởng Tôn đi , Trưởng Tôn làm bộ như không chút để ý hỏi “ Tiểu Ngân , hôm qua điện hạ mấy giờ đi ngủ?”

Châu nhi cung kính chỉ lễ trả lời “Hồi nương nương , điện hạ giờ Tuất đi ngủ.”

Trưởng Tôn trong lòng tính nhẩm, Kiền Nhi giờ Tuất đi ngủ, mà Hoàng Thượng giờ Tuất rời đi, hẳn là không có gặp nhau mới phải . Lại cân nhắc một hồi, nghĩ tới hiện tại Kiền Nhi cơ hồ cũng không để ý đến Hoàng Thượng, mà Hoàng Thượng tuy rằng nói muốn thăm Kiền Nhi, nhưng đến bây giờ cũng chưa gặp Kiền Nhi, chỉ sợ Hoàng Thượng là không thích Kiền Nhi đi.

Trưởng Tôn trong lòng than nhẹ, thôi, Kiền Nhi hiện tại cũng không sao , chính mình cũng không muốn để Kiền Nhi khổ sở.

Thái Tông đế ngồi ngay ngắn trong triều, nghe người phía dưới tấu, khuôn mặt bình tĩnh, trong triều quan lại đang tranh luận Đột Quyết đang ở Tịnh Châu rối loạn

Sau khi nghe xong , Thái Tông đế bỗng nhiên đứng dậy, đi xuống long ý, chấp hai tay sau lưng, giương mắt nhìn quét khiến quần thần đã an tĩnh lại, thần nhiên nói “Như vậy, chư ý tứ vị là, không cần đánh ?”

Đỗ Như Hối nhìn sắc mặt Thái Tông đế, liền biết điều tiến lên chấp tay chỉ lễ, mở miệng nói “Hoàng Thượng, lúc này dụng binh, thời cơ không đúng!”

Trình Tri Tiết trừng mắt, hét lên “Hoàng Thượng, Đột Quyết kia là cẩu tạp chủng , có gì đáng sợ! Cứ cho ta mang binh, giết hết bọn hần đến cái rắm cái tiểu cũng không thừa lại !”

Phòng Huyền Linh lúc này cũng đứng dậy “Hoàng Thượng, thần cũng cho rằng lúc này thời cơ dụng binh không tốt .”

Lý Tĩnh cũng có chút dăm chiêu.

Mà Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng dăm chiêu , bảo trì trầm mặc.

Thái Tông đế thoáng trầm tư một chút, phát tay , xoay người bước đi ngồi lại long ý, vừa đi vừa nói “Truyền ý chỉ trăm, mệnh thủ vệ tướng sĩ trong kinh đi Vệ Thủy trước! Trẫm muốn cùng với Đông Đột Quyết Hiệt Lợi Khả Hân nói chuyện!” Đi đến cạnh long ý, bỗng nhiên đại chưởng mạnh mẽ vỗ tay vịn long ý, trầm giọng nói “Một ngày nào đó, trẫm nhất định khiến Đột Quyết hoàn lại xương máu dân chúng Đại Đường ta , làm nô lệ của đại Đường ! Xưng trẫm vi chủ !”

Ban đêm, Thừa Kiền muốn ngắm trăng , liền kêu Tiểu Kim cùng Tiểu Ngân phụ giúp mình đi vào hậu điện , ngửa đầu thưởng thức ánh trăng.

Lúc này, Châu nhi đang cầm một cái bàn nhỏ đến , cười nhàn nhạt “Điện hạ, người xem –”

Thừa Kiền quay đầu, vừa thấy bàn nhỏ, nhãn tình không khỏi sáng lên “ Ngọc tiêu này là?”

“Là Trưởng Tôn đại nhân đưa cho điện hạ. Vừa rồi Phong Hiệp tỷ tỷ bên người hoàng hậu nương nương đưa tới.”

Thừa Kiền vừa nghe, giật mình, cữu cữu ư ? Kiếp trước chưa bao giờ đưa cho ta đồ vật gì . Nghiêng đầu nghĩ lại , lại bật cười, mình cũng không là thái tử, còn có cái gì không có khả năng? Liền tiếp nhận, vuốt nhẹ nhẹ một cái, trong lòng tán thưởng, thật sự là hảo ngọc tiêu, liền thổi thử.

Thừa Kiền thổi một khúc nhạc mà kiếp trước khi phiêu đảng nhân gian nghe được , gọi là [túy mộng tiên lâm] ?

Bởi vì khúc kia âm luật rất hay , từ cũng hảo, Thừa Kiền ấn tượng đặc biệt khắc sâu.

Kỳ thật còn có vài thủ khúc, Thừa Kiền đều nhớ kỹ. Chính là, giờ phút này, Thừa Kiền nhìn ánh trăng, liền nhớ tới thủ khúc này .

Thừa Kiền thổi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Giờ phút này, gió đêm thổi qua , một mảnh yên tĩnh an bình, chỉ có tiếng tiêu uyển chuyển phiêu lưu.

Thái Tông đế đi đến , thấy hài tử ngồi trên xe lăn đang thổi tiêu lại từ từ nhắm hai mắt, trong khoảnh khắc, hẳn nghĩ mình thấy tiên đồng nơi thiên thượng.

Thái Tông để dừng lại cước bộ tinh tế lắng nghe, nghe nghe, liền có chút mê mẩn, tiếng tiêu kia lần điệu uyển chuyển, hàm xúc êm tai, trào dâng điểm bi thương.

Vì thế, một người ở bình đài thổi tiêu, một người đứng ở sau cửa im lặng nghe.

Ánh trăng lưu chuyển, ánh sáng màu bạc thản nhiên tràn ra.

Khi Thừa Kiên thổi tiêu xong, lấy lại tinh thần liền nghe thấy Tiểu Kim cùng Tiểu Ngân, Châu nhi đều quỳ xuống, sợ hãi hô “Nô tỳ kiến quá Hoàng Thượng.”

Thừa Kiên sững sốt, theo bản năng quay đầu, liền thấy phụ hoàng đang chấp hai tay sau lưng đứng ở trước cửa, thản nhiên nhìn mình.

Thừa Kiên ngốc lảng một hồi, lấy lại tinh thần, cuối cùng, mới nho nhỏ thanh, hô câu “Phụ hoàng...”

Thái Tông để hơi hơi nhướng mày, hài tử này giống như không thích gặp mình? Nghĩ lại, cũng phải, từ khi nó sinh ra, mình Nam chinh bắc chiến, cùng hài tử này không ở chung quá nhiều, chính là trong ấn tượng, hài tử này không phải luôn thích gặp mình sao?

Suy nghĩ đều là điện quang hỏa thạch, Thái Tông để trên mặt nhẹ nhàng cười, tiến lên vài bước, sờ sờ đầu Thừa Kiên, ôn nhu nói “Khúc nhạc Kiên Nhi vừa thổi thật hay.”

Kiên Nhi? Thừa Kiên hơi hơi nắm chặt tay vịn xe lăn, một câu Kiên Nhi này, vô luận kiếp trước hay là kiếp này, hẳn đều là lần đầu tiên nghe được. Nguyên lai, phụ hoàng cũng sẽ gọi hắn là Kiên Nhi, hẳn nghĩ rằng trong thiên hạ, gọi hắn Kiên Nhi, chỉ có mẫu hậu.

“Tạ phụ hoàng tán thưởng.” Thừa Kiên cúi đầu, thanh âm nhỏ nhẹ đáp lại.

Thái Tông để sững sốt, vuốt ve tay Thừa Kiên, hài tử này như không phải thực vui vẻ?

Thoáng nhú mày, Thái Tông để thu hồi bàn tay, cân nhắc một hồi, vòng vo đề tài, ngữ khí vẫn thực nhu hòa “Kiên Nhi vừa mới thổi bài gì?”

Thừa Kiên sững sốt, lập tức hồi đáp “Là nhi thần theo sách mà thổi, thổi lung tung thôi.” Hoàn hảo, trong đám sách của hắn cũng có một quyển âm luật.

Ở trước mặt mẫu hậu, Thừa Kiên thích tự xưng con, nhưng ở trước mặt phụ hoàng, hắn vĩnh viễn đều chỉ có thể là nhi thần.

Thái Tông để gật gật đầu, nhìn Thừa Kiên vẫn cúi đầu, nghĩ tới hôm qua đứa bé này mộng đẹp liền lộ ra cụ cười đầm đìa thỏa mãn, còn có vừa mới đối nguyệt thổi tiêu, khuôn mặt yên tĩnh an tường, Thái Tông để có chút mất mát. Nhưng trên mặt lại không biểu lộ nửa điểm, chính là không còn chuyện để nói, theo bản năng đành nói “Trẫm sẽ đi Vị Thủy nghênh chiến.”

Vị Thủy?! Thừa Kiên theo bản năng ngẩng đầu, có chút khiếp sợ, có chút lo lắng, Vị Thủy?! Đúng rồi! Đột Quyết chính là khi phụ hoàng đăng cơ không lâu liền tập kích! Chỉ là, thời gian đã thay đổi rất nhiều, Thừa Kiên cũng không xác định lần này có giống kiếp trước không? Phụ hoàng dùng kế nghi binh, cùng Đột Quyết định ra liên minh?

Thái Tông để nhìn Thừa Kiên vẻ mặt lo lắng cùng khiếp sợ, trong lòng có chút sung sướng, hài tử này thật hiếu thuận.

“Phụ hoàng.” Thừa Kiên ngửa đầu dừng ở nam tử trẻ tuổi cao lớn tuần tú trước mắt, phụ hoàng hắn, nhẹ giọng nói “Phụ hoàng thỉnh trăm ngàn cẩn thận.”

Thái Tông để tùy ý tiêu sái mỉm cười, sờ sờ đầu Thừa Kiên “Phụ hoàng ngươi rất lợi hại, Kiên Nhi đừng lo lắng.”

Thừa Kiên cười có chút không tự nhiên.

Hắn cũng tin tưởng phụ hoàng rất lợi hại, kiếp trước phụ hoàng lưu cho người đời sau danh tiếng về một vị vua trong truyền thuyết. Chính là, trong lòng vẫn lo lắng, bởi vì, đó là phụ hoàng hắn a.

Hắn không thể đối mặt, nhưng lại mềm lòng trước phụ hoàng.

Phụ lục tư liệu — năm 626 sau công nguyên, Đường Thái Tông Lý Thế Dân vừa mới đăng quang, Đông Đột Quyết Hiệt Lợi Khả Hãn dẫn 20 vạn binh thẳng đến cầu Vị Thủy phía bắc thành, cách Trường An 40 lý, kinh sư chấn động. Đường Thái Tông dùng kế nghi binh, tự mình dẫn tướng sĩ đến Vị Thủy cùng Hiệt Lợi đối đầu. Hiệt Lợi gặp Đường quân uy nghiêm, lại thấy Thái Tông hứa lấy kim bạc tài vật kết làm đồng minh liền dẫn quân trở về .

7. Chương 7: Ván Cờ Vị Thủy

Công nguyên năm 621 , Đường Thái Tông Lý Thế Dân vừa mới đăng quang là lúc Đông Đột Quyết Hiệt Lợi Khả Hãn dẫn 20 vạn binh vây đánh ngoài thành phía bắc cầu Vị Thủy , cách Trường An thành 40 dặm , kinh sư chấn động.

Thái Tông để quyết định đích thân dẫn quân tới Vị Thủy , Lý Tĩnh, Trình Tri Tiết , Trưởng Tôn Vô Kỵ đi theo, Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối lưu thủ.

Thái Tông để ở Cam Lộ điện mặc giáp mang trụ, Trưởng Tôn chậm rãi đi vào.

“Hoàng Thượng.” Trưởng Tôn nhẹ nhàng mở miệng. Gương mặt dịu dàng, không có nửa điểm khẩn trương lo lắng.

Thái Tông để quay đầu, hơi hơi nhướng mày, tươi cười lạnh nhạt “Quan Âm Tì , trầm đi Vị Thủy , chuyện tình trong cung người giúp ta nhiều hơn một chút a.”

Trưởng Tôn yên lặng gật đầu.

Thái Tông để dứt lời, liền cùng Trưởng Tôn gật đầu, bước ra.

Trưởng Tôn chậm rãi xoay người, nhìn Thái Tông để đi ra khỏi Cam Lộ điện, bóng dáng nam nhân kia vĩnh viễn mạnh mẽ dũng cảm, dáng người tiêu sái phóng khoáng , ở trong mắt rất nhiều nữ nhân hắc là một anh hùng, ở trong mắt Trưởng Tôn, hắc cũng là một anh hùng, cho nên, Trưởng Tôn tin tưởng, nam nhân lần này đi Vị Thủy , nhất định có thể đánh bại địch nhân trở về, không chỉ mình nâng tin tưởng, ở trong cung, nữ nhân của hắc đều tin tưởng như vậy .

Thái Tông để bước ra khỏi Cam Lộ điện, đi đến trước cửa cung, tiếp nhận dây cương, đang muốn lên ngựa, lại thoáng nhìn dưới đại thụ cách đó không xa có một chiếc xe lăn .

Trên xe lăn , hải đồng lặng lẽ nhìn mình. Hắc nhớ tới ván cờ tối hôm qua, hơi hơi xả ra khóe miệng cười, cười tự tin đường hoàng.

Lập tức, xoay người lên ngựa, hắc phi nhanh mà đi, lưu cho hải đồng trên xe lăn một bóng dáng thực đường hoàng

Nhìn theo tấm lưng kia đi xa, Thừa Kiền lặng im một lúc lâu, mới nhẹ nhàng thở dài “Châu nhi tỷ tỷ, chúng ta trở về đi.”

“Điện hạ, không phải chúng ta muốn đi Lập Lập Chính điện sao?”

“Mẫu hậu hiện tại đại khái ở Cam Lộ điện rồi . Thôi, ta hành động không tiện, vẫn dừng cho mẫu hậu thêm phiên toái, chúng ta trở về đi.”

Vị Thủy , Thái Tông để đứng ở trên đài cao, chậm rãi tuần tra quân đội trước sau chỉnh tề uy nghiêm, còn nồng đậm chiến ý !

Ở Khởi Huy điện, Thừa Kiền nhìn ván cờ tối hôm qua đã hạ hơn phân nửa.

Vị Thủy , Thái Tông để vung tay lên, trầm giọng mở miệng “Trầm biết, chư vị có tâm muốn quyết chiến, trầm cũng biết, chư vị đều là nam nhi tâm huyết, nhìn cẩu Đột Quyết giết chết huynh đệ ta, đoạt thê cướp

nhì , hủy ruộng tốt của ta, tổn hại uy danh Đại Đường ta, đều hận không thể tróc da uống máu ! Trẫm cũng như thế!”

“Cũng như thế! Bệ hạ! Thỉnh chuẩn chúng thần được đánh một trận!!” Trình Tri Tiết bước ra, cao giọng ồn ào, một bên vung lên , trừng mắt to, giận dữ hét “Để cho Trình gia gia đem đàn con hoang này giết hết !”

Trình Tri Tiết vừa dứt lời, vô số bạo thanh vang lên “Chiến! Chiến! Chiến!”

Khởi Huy điện, Thừa Kiền vươn tay, chậm rãi sửa sang lại quân cờ

Thái Tông đế tiến lên từng bước, mạnh mẽ bắn một phát cung , xẹt qua không khí, một tên xuyên thủng cửa đại doanh! Nhất thời, toàn trường nghiêm nghị lặng im, Thái Tông đế chậm rãi hạ tay xuống, đôi mắt thâm thúy băng lãnh từ từ nhìn quét qua mọi người, thanh âm trầm thấp vọng trên không của đại doanh “Hôm qua, có người cho trẫm biết , chính trực tuy là hảo nam nhi, ẩn nhẫn cũng là đại trượng phu!... Thỉnh chư vị kiên nhẫn! Trẫm ở đây cấp chư vị một câu, ba năm, chỉ cần ba năm! Trẫm sẽ làm cầu Đột Quyết kia tử , nợ máu trả bằng máu!”

Ở Vị Thủy , Lý Tĩnh nhìn Thái Tông đế cùng Đột Quyết Hiệt Lợi Khả Hãn cách đó không xa cười ha ha, cầm tay uống rượu, sau lưng nhẹ nhàng thở ra.

Trưởng Tôn Vô Kỵ xem thấy mắt Lý Tĩnh thả lỏng, nói nhỏ “Lí tướng quân cũng thực lo lắng?”

Lý Tĩnh nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ “Trưởng Tôn đại nhân sẽ không lo lắng?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ chậm rãi gật đầu “Ngay từ đầu thực lo lắng, nhưng khi chinh quân nghe bệ hạ nói vậy, không còn lo lắng.”

Lý Tĩnh nhìn Thái Tông đế xa xa, trầm giọng nói “Bệ hạ hôm qua tâm tình pháp phòng quá nhiều, nghĩ đến cùng cầu Đột Quyết kia ký minh ước chó má này, trong lòng thật cũng là bất khoái , lão tử trong lòng cùng Trình Tri Tiết kia giống nhau , hận không thể thống thống khoái khoái đánh một hồi! Bất quá, hiện tại, thực không phải thời điểm!”

Quân mã điều động chưa đến đông đủ, đám ở Trường An thành lại hiểu đánh đấm là cái rắm gì ! Lý Tĩnh liếc mắt nhìn Trình Tri Tiết một bên hò hét , tên này thật hỗn trướng ! Bệ hạ mới đăng cơ , hần liền đắc ý vênh váo rồi ? Đương nhiên, bằng bọn họ Nam chinh bắc chiến nhiều năm, có lẽ cũng có thể thử một lần! Chính là, rất mạo hiểm!

“Chính trực tuy là hảo nam nhi...” Trưởng Tôn Vô Kỵ đột nhiên nhẹ giọng nói.

“Ẩn nhẫn cũng là đại trượng phu!” Lý Tĩnh trầm giọng nói tiếp, nắm chặt thương trong tay .

Hai người đứng đối diện sau một lúc lâu, bỗng nhiên lại cười ha hả, trong lòng đều rất chờ mong ba năm kia!

Liên minh xong , Thái Tông đế quay lại, tươi cười vừa mới sang sảng lập tức âm trầm xuống .

Cười ngựa trầm mặc đi ở phía trước, các đại thần liên can phía sau cũng đều trầm mặc không nói.

Đi tới một nửa, Lý Tĩnh bỗng nhiên tiến gần lên mấy bước , cách sau Thái Tông đế vài bước, thấp giọng hỏi “Bệ hạ, vì thần cả gan xin hỏi, câu nói kia là người phương nào đối bệ hạ nói ?” Lấy hiểu biết của hần về bệ hạ, bệ hạ cơ trí cố nhiên khôn khéo, nhưng không phải người chịu ẩn nhẫn tránh lui , Trước khi đến đây , Lý Tĩnh liền tính toán trong lòng phải khuyên can bệ hạ như thế nào để tạm thời thoái nhượng, cũng không nghĩ đến bệ hạ lại nói ra những lời như vậy ... Nói được những lời như vậy, hần là có người đối bệ hạ khuyên can ?

Thái Tông đế lấy lại tinh thần, nhìn Lý Tĩnh, nhớ tới vấn đề hôm qua, bên miệng không khỏi gợi lên tươi cười, xóa đi âm trầm trên mặt.

Nhớ tới tối hôm qua, hần nhìn Thừa Kiền ngồi ở xe lăn, dưới ánh trăng, ngũ quan thanh tú, hài đồng thanh tú kiên tịnh , con hần a , trong lòng lại mềm mại.

Lại nghĩ tới quốc yến đêm đó, hần đứng dậy đi vệ sinh lại bỗng nhiên nhìn thấy Khởi Huy điện đèn đuốc sáng trưng liền nhớ tới hài tử này, hần chậm rãi đi tới lại không nghĩ tới sẽ nhìn thấy hài tử kia một mình

im lặng đánh cờ, ở thời điểm toàn bộ cung đình đều hoan hô náo nhiệt, hài tử này, lại một mình im lặng đánh cờ .

Mà bóng dáng kia vốn suy nhược cô đơn, lại không biết vì sao, không có nửa điểm thương cảm cô độc, ngược lại, tản ra nhân nhạ an hòa khoan thai.

Hắn đứng ở chỗ tối cạnh cửa đại điện Khởi Huy điện , lẳng lặng nhìn, nhưng rồi lại thất thần, đợi hắn lấy lại tinh thần, chỉ thấy hài tử kia thanh đạm cười yếu ớt, tươi cười bình thản, sau đó, hài tử cự tuyệt cung nữ thái giám nâng lên , kéo hai chân tàn phế gian nan trèo lên ghế, tâm hắn liền tê rần, hai tay không khỏi nắm chặt, nghe nói Thừa Kiền không thể đi lại được , hắn kỳ thật tiếc nuối một hồi liền không có cảm giác gì, thẳng đến khi tận mắt nhìn thấy, nguyên lai không thể đi được là như thế sao ?!

Quan Âm Tì đau lòng hối hận, hắn rốt cục hiểu được.

Sau đó , nhìn hài tử kia được cung nữ dẫn vào nội điện, hắn mới chậm rãi đi vào, không biết vì sao, khi đó hắn cũng không muốn cùng hài tử này gặp mặt, đứng ở bên giường, dừng lại ngắm khuôn mặt hài tử khi ngủ, lại là tươi cười điềm đạm thỏa mãn? Nhớ tới mới vừa rồi cũng thế, hài tử kia tựa hồ không có vì chân mình không thể đi lại mà khổ sở, thật sự là... hài tử... đặc biệt

Khi rời đi, liếc mắt thấy bàn cờ, nhân tình không khỏi sáng ngời, là một thế cờ không sai lệch , xem bên cạnh đặt một quyển sách dạy đánh cờ , tựa hồ còn chưa hoàn thành, càng xem càng hứng thú dạt dào, vì thế, ngồi xuống, từng bước một hoàn thành .

Lần này, dù cả đêm cũng không sao .

Mà hắn không biết vì sao không muốn làm cho bất luận kẻ nào biết mình đến Khởi Huy điện. Thậm chí ngay cả mẫu thân hài tử, chiến hữu mình tối ăn ý — Quan Âm Tì , hắn cũng không nghĩ sẽ báo cho biết.

Tối hôm qua, hắn nghĩ đến việc của Đột Quyết, trong lòng căm tức, tuy biết Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối nói đúng, lúc này không nên nghênh chiến, , nghĩ đến quốc thổ Đại Đường lại bị cầu Đột Quyết kia dẫm lên , hắn liền hận không thể đem đám cầu Đột Quyết giết chết! Đi tới, đi tới, hắn bất tri bất giác đi đến Khởi Huy điện.

Nhìn dưới ánh trăng, hài tử kia thoỉ tiêu nghe thật uyển chuyển hàm xúc lại êm tai, tiếng tiêu lại ẩn chứa trào dâng, lòng hắn đang đầy ngập lửa giận lại chậm rãi tiêu tan .

Cũng không biết vì sao, cùng hài tử kia nhắc tới việc mình muốn tới Vị Thủy , hài tử kia vẻ mặt lo lắng nói “Thỉnh phụ hoàng trăm ngàn phải cẩn thận.”

Trong lòng vui sướng , vì thế, nhớ tới ván cờ, hứng thú chơi cờ chợt đến, liền cùng Thừa Kiền đánh một ván .

Khi chơi cờ, không muốn lại nhìn thấy hài tử kia hoạt động , vì thế, hắn ôm lấy hài tử, ngồi xuống , lại phát hiện vẻ mặt bé xấu hổ, trong lòng có chút ngoài ý muốn, những hài tử khác đều hưng phấn khi mình ôm , nhưng hài tử này lại là một bộ không muốn

Khi chơi cờ , hắn phát hiện hài tử này kì lực thực hảo , với tầm tuổi của bé , kì lực như thế này thật phi thường

Khi chơi được một nửa , hài tử bỗng nhiên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn mình.

“Làm sao vậy?” Hắn hỏi. Lại buông một viên cờ đen , hoàn toàn đoạn tuyệt đường sống của cờ trắng. Hắn chơi cờ luôn mặc kệ đối phương là ai cũng không nhường nhịn . Cho dù là con mình cũng như vậy .

Mà nhi tử của hắn, Thừa Kiền lại nhìn đường sống của cờ trắng bị chặn , vẻ mặt trầm tĩnh, không có gì ngoài ý muốn cùng khấn trương bối rối không cam lòng, cái này lại ngoài ý muốn của hắn .

Sau đó, hài tử kia mang theo thanh âm hài đồng non nớt nhẹ nhàng mở miệng “Phụ hoàng, ngày hôm trước nhi thần đọc sách, thấy Hàn Tín chịu nhục, nhi thần hiểu ra một điều .”

“Ngà?” Hắn không chút để ý đáp lời, trong lòng cũng rất hưng trí, hài tử này sẽ cho hắn cái gì ngoài ý muốn nữa a ?

“Nhi thần cảm thấy, chính trực tuy là hảo nam nhi, ả nhĩ cũng là đại trượng phu.”

...

“Bệ hạ?” Lý Tĩnh chần chờ, nhìn Thái Tông để bên miệng mang theo ý cười, trong lòng nghi hoặc, người nọ là ai? Có thể làm cho bệ hạ mỉm cười như vậy ?

Thái Tông để lấy lại tinh thần, nhìn Lý Tĩnh, thoáng chần chờ, thần nhiên nói “Đó là Trung Sơn Vương nói.”

Lý Tĩnh sửng sốt, Trung Sơn Vương Thừa Kiên điện hạ?

“Lí ái khanh, việc này, trẫm không muốn nhiều người biết.” Thái Tông để nhìn đã sắp tới cửa thành, thấp giọng nói

Lý Tĩnh chấp tay nghiêm nghị nói “Thần tuân chỉ.”

Thái Tông để khẽ gật đầu, tiếp tục đi.

Vừa mới nãy, hắn có điểm không nguyện ý nói ra tên Thừa Kiên, hài tử kia tuy rằng hành động không tiện, nhưng thân phận trưởng tử sợ có chút phiền phức, vẫn là giấu đi mới tốt, nhưng khi Lý Tĩnh hỏi, vẫn nhịn không được nói ra, trong lòng đối hài tử trí tuệ hơn người thì kiêu ngạo, làm cho hắn hận không thể để tất cả mọi người đều biết.

Ở Khởi Huy điện, Thừa Kiên ngồi trên bàn cờ, chuyên chú đánh cờ phổ.

Tối hôm qua, mỗi một bước cờ phụ hoàng hạ, đều mang theo nồng hậu sát ý, nhất thời xúc động, sợ phụ hoàng giận dữ, cùng cầu Đột Quyết khai chiến, trước đó hắn tỉnh tỉnh mê mê, đối trận Vị Thủy này, liên minh cũng không rõ ràng, nhưng kết quả vẫn biết, Vị Thủy kết minh, ba năm sau, phụ hoàng đánh hạ Đông Đột Quyết, vô luận như thế nào, quân mã chưa đến Trường An thành, tạm thời ả nhĩ mới là thượng sách.

Nhìn đến phụ hoàng đằng đằng sát khí giết bạch kì, hắn nhịn không được mở miệng.

Nay nghĩ đến, hắn vẫn là... Xúc động...

Có Trưởng Tôn cửu cửu (Trưởng Tôn Vô Kị), có Lý Tĩnh tướng quân, bọn họ sẽ không để cho phụ hoàng bị tức giận đến loạn ý đâu?

Buông quân cờ trong tay, nhịn không được thờ dài, phiêu đảng nhân gian mấy trăm năm, sao sẽ không có trí tuệ siêu việt? Nhớ tới phụ hoàng khi nghe mình nói câu kia không khỏi khiếp sợ, nhớ tới ánh mắt phụ hoàng lúc gần đi ý vị thâm trường, Thừa Kiên trong lòng than nhẹ, phụ hoàng sẽ không đem hắn trở thành quái vật chứa?

Trí tuệ của hài đồng tám tuổi cũng không thể từ ván cờ mà nhìn thấu tâm tư kẻ khác?

Uể oải, Thừa Kiên nhịn không được ghé vào bàn cờ.

8. Chương 8: Giải Đáp Khúc Mắc [1]

Thái Tông để hồi triều, triệu tập quần thần cùng tướng lĩnh, hạ lệnh cho tướng lãnh cùng cầm quân binh sĩ mỗi ngày đến Hiển Đức điện luyện tập vũ kỹ.

Đồng thời, Thái Tông để hạ chiếu, huỷ bỏ chức vụ các quan trấn thủ, ngăn lại hành vi nhận hối lộ. Đồng thời ban chiếu phóng thích ba ngàn cung nữ

Chiếu lệnh hạ xuống, Thừa Kiên ở sau đại thụ đọc sách.

Bích nhi hầu hạ một bên, Tiểu Kim cung kính dâng trà lên Thừa Kiên.

Châu nhi vẻ mặt không che dấu được hưng phấn, vội vàng đến, sau khi hành lễ , tiến lên nói “Điện hạ, chiếu bệ hạ vừa ban , nói phóng thích cung nữ xuất cung, hoàng hậu nương nương liền kiểm kê các cung nữ, nương nương vừa mới phái Phong Hiệp cô cô tiến đến truyền lệnh, thỉnh điện hạ sau giờ Ngọ ngày mai đưa tới danh sách cung nữ được xuất cung của Khởi Huy Điện .”

Ở một bên , Bích nhi nghe được mắt sáng lên .

Thừa Kiền sững sốt, lúc này cũng giống như lần trước, Thừa Kiền nhớ rõ kiếp trước, phụ hoàng trực tiếp hạ lệnh phóng thích cung nữ Dịch Đình xuất cung, hơn nữa không cho mẫu hậu kiểm kê các cung nữ, lúc ấy xuất cung chỉ có các cung nữ ở Dịch Đình .

Thoáng suy nghĩ một chút, trong lòng rất nghi hoặc, có lẽ vì mình đã cải biến, cho nên, có một số việc cũng cải biến sao?

“Điện hạ?” Châu nhi chần chờ tiến lên, điện hạ suy nghĩ cái gì?

Nhờ có Châu nhi khẽ gọi mà Thừa Kiền mới lấy lại thần trí , ngẩng đầu, cười cười “Châu nhi tỷ tỷ, người triệu tập các cung nữ đến Khởi Huy Điện”

Thái Tông đế cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ đi đến cửa Khởi Huy điện, tiểu thái giám vừa thay phiên công việc ở Khởi Huy điện vừa thấy, mắt sáng lên, vội vàng lại hành lễ “Nô tài khấu kiến bệ hạ. Kiến quá Trưởng Tôn đại nhân.”

Thái Tông đế phát tay, ý bảo đứng dậy, thản nhiên hỏi “Điện hạ đâu?”

Tiểu thái giám cung kính hồi đáp “Hồi Hoàng Thượng , điện hạ đang ở tiền điện giáo huấn .”

Giáo huấn ? Thái Tông đế nhướng mày, có hứng thú, hài tử rất thanh nhã ôn nhuận kia nói gì nhỉ , liệu có thú vị hay không ?

Vì thế, Thái Tông đế nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ phía sau , mỉm cười “Vô Kỵ, đi, chúng ta nhìn xem Trung Sơn Vương điện hạ giáo huấn như thế nào .”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười cười, cung kính nói “Ân. Vì thần cũng rất ngạc nhiên. Điện hạ thông minh nhu thuận, thần cũng thật sự không thể tưởng tượng bộ dáng của điện hạ khi giáo huấn . Vừa lúc được chứng kiến .”

Trưởng Tôn Vô Kỵ tuy rằng nói như vậy, đầu đã có chút bồn chồn, dù sao Trung Sơn Vương điện hạ mới tám tuổi, 1 tiểu tử mới tám tuổi nếu nói sai cái gì, Hoàng Thượng cũng sẽ không trách tội chứ .

Hồi kinh không lâu, Hoàng Thượng liền hạ ngay ba cái chiếu lệnh, lại lưu lại hần cùng đám người Ân Sĩ Liêm , Phòng Huyền Linh , thương nghị một ít quốc sự, thương nghị xong, đang muốn rời cung, Hoàng Thượng lại đột ngột lưu hần lại, nói cùng đi thăm Trung Sơn Vương điện hạ.

Từ lúc Trung Sơn Vương điện hạ bị thương tới nay, hần cũng từng muốn thăm qua , lại bị hoàng hậu cự tuyệt nói Trung Sơn Vương điện hạ cần tĩnh dưỡng không nên quấy rầy .

Dù bị cự tuyệt, Trưởng Tôn Vô Kỵ trong lòng cũng hiểu rõ, thân là trưởng tử của Hoàng Thượng lại không đi lại được , đối Hoàng Thượng, đối hoàng thất mà nói, đều là sự tình không dễ nghe, ngay cả yến quốc ăn mừng Hoàng Thượng đăng cơ đều không có tham dự, có thể thấy được trong lòng Hoàng Thượng cùng hoàng hậu kỳ thật đã coi Trung Sơn Vương điện hạ như vô hình .

Nhưng, như vậy, theo như Đỗ Như Hối nói , cũng là một loại phúc khí.

Chính là, nghe hoàng hậu nói, Hoàng Thượng từ sau khi Trung Sơn Vương điện hạ bị thương liền chưa từng đi thăm hỏi qua , nhưng hôm nay như thế nào đột nhiên nghĩ tới ? Còn mang theo cả mình?

Trưởng Tôn Vô Kỵ trong lòng bồn chồn, trên mặt vẫn thản nhiên cười, đi theo phía sau Thái Tông đế, lặng lẽ đi vào Khởi Huy điện.

Ở tiền điện , Thừa Kiền ngồi trên xe lăn , hai tay thanh thủ đặt ở trên tay vịn, khuôn mặt điềm tĩnh nhìn hơn hai mươi cung nữ quỳ trước mặt hần . Châu nhi cùng Bích nhi đều quỳ ở hàng đầu tiên . Tiểu Kim cùng Tiểu Ngân đều đứng ở phía sau Thừa Kiền .

Lúc này cũng đều cúi đầu, cung kính lắng nghe Thừa Kiên giáo huấn.

Thừa Kiên điềm tĩnh cười, mở miệng, thanh âm nhu nhu, mang theo non nớt hài đồng, ngữ tốc không vội không hoãn, vẻ mặt có chút ngại ngùng

“Phụ hoàng ân chỉ, chiếu lệnh ba ngàn cung nữ ra cung, ta biết, chư vị tỷ tỷ đều ở lại trong cung nhiều năm, hiện tại khẳng định đều muốn về nhà, nhưng phụ hoàng ân chỉ cho có ba ngàn, mẫu hậu cấp danh sách cung nữ Khởi Huy Điện rời cung cũng chỉ có mười người, nhưng ở Khởi Huy Điện lại có hai mươi lăm người, Châu nhi tỷ tỷ vừa mới bẩm báo, có mười lăm vị tỷ tỷ muốn về nhà. Ta nghĩ, để cho mười lăm vị tỷ tỷ đều cùng nhau về nhà khẳng định không được, mẫu hậu sẽ không đáp ứng, cho dù mẫu hậu sủng ái ta, ban thưởng Khởi Huy Điện này ta đặc quyền, ta cũng không thể làm thế, bởi vì việc này đối cung nữ ở cung khác không công bằng, chư vị tỷ tỷ ngẫm lại như thế có phải hay không?”

Dừng một chút, Thừa Kiên lại chậm rãi mở miệng nói “Ta tự tuyển mười vị tỷ tỷ xuất cung cũng không công bình, ta cũng không biết vì sao các vị tỷ tỷ cần xuất cung, cho nên, như vậy đi, thỉnh các vị tỷ tỷ đề cử nhau một chút? Chư vị tỷ tỷ ngày thường cùng nhau sống, khẳng định rất hiểu nhau, ai tối cần, ai không cần, hoặc là, có tỷ tỷ không muốn xuất cung, cũng nhất định phải viết ra, được không?”

Dứt lời, Thừa Kiên liền cười nhạt nhẽo, phát tay ý bảo Tiểu Kim cùng Tiểu Ngân ở phía sau đem trang giấy xuống phân phát.

Nghĩ nghĩ, Thừa Kiên lại nhẹ nhàng nói “Nếu có vị tỷ tỷ không biết viết, có thể nhờ Tiểu Kim cùng Tiểu Ngân.”

Một hồi phân phát trang giấy có chút ầm ỹ, Thừa Kiên liền im lặng hai tay giao nhau đặt ở trên đùi, nhìn các cung nữ nằm úp nằm sấp mà viết.

Có vài cung nữ vẻ mặt thực do dự, có vài cung nữ trầm mặc viết, có vài cung nữ không biết viết đã nói khẽ với Tiểu Kim hoặc Tiểu Ngân cái gì đó, Châu nhi trầm tư một hồi liền huy bút mà viết, mà Bích nhi cũng rất do dự viết ra.

Thái Tông đế cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng ở cửa hông của tiền điện, Thái Tông đế trầm ngâm một lát, lập tức mặt lộ tiểu ý, tươi cười tựa hồ có chút kiêu ngạo. Trưởng Tôn Vô Kỵ có chút dăm chiêu.

Nửa nén hương qua đi, Thừa Kiên mở miệng “Chư vị tỷ tỷ đều viết xong rồi chứ? Tiểu Kim, Tiểu Ngân, thu lên đây đi.”

Lấy đám giấy Tiểu Kim cùng Tiểu Ngân dâng lên, Thừa Kiên hé ra nhìn, xem qua, một phần để trên tay Tiểu Kim, một phần để trên tay Tiểu Ngân, còn một ít, Thừa Kiên tự mình giữ lại.

Chỉ chốc lát đã xem xong, Thừa Kiên ngẩng đầu, cười khẽ “Tốt lắm, mười vị tỷ tỷ tối cần xuất cung đã có.” Quay đầu, đối Tiểu Ngân nói “Tiểu Ngân, người tuyên bố đi.”

Tiểu Ngân vì thế cầm lấy trang giấy Thừa Kiên đưa, đọc rõ các tên

Đọc đến một cái tên, Tiểu Ngân có một hồi ngây người “Bích nhi?”

Châu nhi ngạc nhiên, theo bản năng nhìn về phía Bích nhi, đã thấy Bích nhi vẻ mặt giật mình cùng khó thể tin.

Các cung nữ khác được nghe tên, có ngạc nhiên có vui sướng, có tựa hồ không cam lòng. Nhưng cuối cùng, đều quỳ rạp trên đất, khấu tạ ân điển.

Thừa Kiên chờ Tiểu Ngân đọc tên xong, cười yếu ớt nói “Tốt lắm, các tỷ tỷ được ra cung hảo hảo thu dọn đi, các tỷ tỷ đều lui xuống.”

Dứt lời, lại đối Tiểu Kim nói “Hồi hậu điện đi.”

Tiểu Kim phụ giúp lăn xe, bỗng nhiên phía sau có một cung nữ quỳ xuống “Điện hạ! Nô tỳ không phục!”

Thái Tông đế ở cạnh cửa không vui nhướn mày, gương mặt lạnh lùng nhìn cung nữ, sau đó, lại gương mặt nhìn hướng Thừa Kiên. Trong lòng có loại chờ mong, không biết hài tử này xử lý như thế nào?

Thừa Kiên ý bảo Tiểu Kim đem xe lăn vòng lại, nhìn về phía cung nữ quỳ xuống, đúng là Bích nhi.

Khuôn mặt Thừa Kiên vẫn điềm tĩnh như cũ, nhẹ nhàng cười, thanh âm nhu nhu, rất bình tĩnh nói ra “Bích nhi tỷ tỷ, tuy rằng các tỷ tỷ không có đề cử người, nhưng ta biết, người kỳ thật thực cần xuất cung, trước kia , Phong Hiệp cô cô bên người mẫu hậu mang người tới, từng đề cập qua, nhà người lão phụ tuổi già, người còn có một đệ đệ, mẫu thân lại mất sớm, phụ hoàng mẫu hậu thường nói, hiếu thuận cha mẹ là bổn phận của con cháu , cho nên, ta chấp thuận người xuất cung hầu hạ lão phụ, chiếu cố ấu đệ.”

Bích nhi một bên quỳ xuống, một bên rơi lệ “Điện hạ, nhưng mà Bích nhi muốn ở bên hầu hạ điện hạ, đi theo điện hạ, cầu điện hạ không đuổi Bích nhi đi.”

Thừa Kiên nhẹ nhàng thở dài, khẽ nhíu mày, tựa hồ rất tiếc nuối “Bích nhi tỷ tỷ, có một câu thể này , cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, tử dục dương mà thân không ở (muốn hiếu thuận mà người không còn) , hơn nữa sau này muốn hiếu thảo cũng khó thành, Bích nhi tỷ tỷ muốn chờ lão phụ đã qua đời mới đi hiếu thuận sao? Bích nhi tỷ tỷ, ta có chư vị tỷ tỷ hầu hạ, người có thể yên tâm.” Dứt lời, Thừa Kiên ngại ngùng cười, quay đầu, không hề nhìn Bích nhi “Hồi hậu điện.”

Phía sau, Bích nhi quỳ rạp trên đất, khóc lớn .

Châu nhi lẳng lẳng nhìn Bích nhi, nghĩ tiến lên, lại yên lặng dừng lại, xoay người, bước nhanh đi hướng hậu điện.

“Điện hạ! Điện hạ!” Châu nhi vội vàng tiến lên, trước hậu điện đuổi kịp Thừa Kiên, đến gần Thừa Kiên, quỳ xuống, dập đầu “Điện hạ vì sao phải đuổi Bích nhi đi?”

Thừa Kiên vẻ mặt bình tĩnh, nhìn vẻ mặt chấp nhất của Châu nhi một hồi, mới nhẹ giọng mở miệng “Châu nhi tỷ tỷ, người vừa mới gọi ta là cái gì?”

Miệng gọi điện hạ, lại chắt vắn điện hạ?!

Châu nhi sửng sốt, lập tức lấy lại tinh thần, điện hạ là chủ, nàng là phó nha! Có chút xấu hổ dập đầu nói “Là Châu nhi vô lễ. Châu nhi không nên nói chuyện như vậy đối điện hạ.”

Thừa Kiên cười, tươi cười bình thản “Châu nhi tỷ tỷ, vì Thừa Kiên bị thương, Châu nhi tỷ tỷ chịu mẫu hậu nhờ vả vẫn chiếu cố Thừa Kiên, trên danh nghĩa, ta là chủ, người là phó, nhưng Thừa Kiên biết, Châu nhi tỷ tỷ kỳ thật vẫn xem Thừa Kiên là đệ đệ mà chiếu cố. Phân tình nghĩa này, Thừa Kiên hiểu được.”

Châu nhi trong lòng run lên, có chút ghen ngào ngắng đầu, đã thấy Thừa Kiên cười yếu ớt , vẻ mặt an bình, trong lòng kích động, nàng nghĩ rằng điện hạ còn là hài đồng, sẽ không biết, từ lần đó điện hạ vì nàng cầu tình , nàng liền đem điện hạ trở thành đệ đệ tám tuổi của mình mà chiếu cố .

“Nhưng mà Châu nhi tỷ tỷ, đây là trong cung. Lễ không thể phế, ta là con của mẫu hậu , rất nhiều ánh mắt đều đang nhìn ta, nay ta lại thành bộ dạng này , ta càng thêm không thể làm cho mẫu hậu quan tâm ta . Châu nhi tỷ tỷ, người là cung nữ tùy thị bên ta , cho nên, Châu nhi tỷ tỷ, về sau thỉnh thận trọng từ lời nói đến việc làm.” Thừa Kiên ôn nhu nói. Nhìn Châu nhi vẻ mặt run rẩy, nàng dập đầu , sau đó hẩn mới nhẹ nhàng thở ra trong lòng, lại chậm rãi giải thích “Về phần Bích nhi, Châu nhi tỷ tỷ, người có biết người nàng đề cử là ai không ?”

Châu nhi giật mình ngạc nhiên, dập đầu hỏi “Nô tỳ không biết, cầu điện hạ vì nô tỳ giải thích nghi hoặc.”

Thừa Kiên nhẹ giọng mở miệng “Là người.”

Châu nhi chấn động.

Thừa Kiên chậm rãi nói “Châu nhi tỷ tỷ , chuyện gì cũng nhất định đều cùng Bích nhi nói đi.”

Xem Châu nhi dờ dẫm gặt đầu. Thừa Kiên trong lòng thở dài. Biết rõ Châu nhi trong nhà sớm không người, còn đề cử Châu nhi rời cung? Bích nhi xem nhẹ Thừa Kiên hẩn , cũng không tránh khỏi nghĩ đến quá mức đơn giản. Hoặc là, Bích nhi kỳ thật cũng chỉ là thử một lần, xem có thể hay không làm cho Châu nhi rời đi? Nếu chính mình vẫn là thái tử tám tuổi năm đó , có lẽ thực sẽ bị Bích nhi lừa gạt. Đáng tiếc không phải.

Chính là, không nghĩ tới, Bích nhi hiền dịu ngày thường lại có lúc tâm tư âm trầm ?

Nhìn Châu nhi vẻ mặt mất mát, Thừa Kiền mở miệng “Châu nhi tỷ tỷ, người đến gặp mẫu hậu hồi bẩm tình hình cung nữ Khởi Huy Điện xuất cung đi.” Thừa Kiền nói xong, ý bảo Tiểu Kim phụ giúp chính mình hồi hậu điện.

Bầu trời của Đường sơ không nhất định phải sáng rõ, nhưng luôn luôn mù sương vô pháp phòng ngừa. Thừa Kiền nghĩ, bất quá, so với sau này càng thêm âm u hơn mà nói, phụ hoàng trị vì Đại Đường thật sự tốt hơn rất nhiều. Chuyện tình Bích nhi chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Hắn không chút để ý.

Khi hắn tiến vào hậu điện, nhìn hai người Thái Tông để cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ ngồi đối diện ở phía ngoài *** hậu điện, thanh thoi ẩm trà, thanh đàm không để ý, hắn nhất thời lại run như cây sậy!

9. Chương 9: Giải Khúc Mắc [2]...

Thái Tông để nhìn chằm chằm Thừa Kiền, trong chớp mắt Thừa Kiền thấy bọn họ liền không cử động, hơi nheo mắt nhìn Thừa Kiền... Dường như không muốn thấy hắn sao?

Loại cảm giác này đã là lần thứ hai.

Nhưng trên mặt Thái Tông để vẫn cười.

Thừa Kiền ngồi ở xe lán, ngoan ngoãn khéo léo diềm đàm hành lễ “Nhi thần bái kiến phụ hoàng, bái kiến Trưởng Tôn đại nhân.”

Thái Tông để đứng lên, cười ha hả nói “Tốt lắm! Đều là người trong nhà, Kiền Nhi đừng kêu cái gì Trưởng Tôn đại nhân, kêu cữu cữu đi.”

Thừa Kiền ngại ngừng cười, nhu thuận đáp lời, nhìn về phía sau Thái Tông để, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng lật đặt đứng lên “Chắt nhi kiến quá cậu.”

“Không dám, không dám, điện hạ đa lễ.” Trưởng Tôn Vô Kỵ sợ hãi đáp lễ.

Thừa Kiền trong lòng cười, cữu cữu vẫn như thế.

Thái Tông để phát tay “Tốt lắm, Vô Kỵ, đừng làm mấy thứ hư lễ.” Lại xoay người nhìn về phía Thừa Kiền, trên mặt có ý cười đầy ý vị “Kiền Nhi, phụ hoàng rất ngạc nhiên, người vừa mới làm những chuyện kia là có ý gì?”

Thừa Kiền trong lòng thầm nói, quả nhiên! Phụ hoàng quả nhiên đều thấy!

Vì thế, Thừa Kiền ngại ngừng cười, giải thích “Kỳ thật, trước đó mẫu hậu có phái Phong Hiệp cô cô cho Kiền Nhi bảng danh sách thân thể gia phận của các cung nữ trong Khởi Huy điện, Kiền Nhi nghĩ rằng, ai không có thân nhân bên ngoài, các cung nữ bị lừa bán ở lại trong cung vẫn thỏa đáng, người khác, nếu là gia cảnh không sai, là bị tuyển tú vào cung, căn cứ ý nguyện của các cung nữ muốn ra cung, Châu nhi tỷ tỷ trước đó đã cấp tấu cho Kiền Nhi, cung nữ nào muốn ra cung, cung nữ nào không muốn ra cung, cho nên, Kiền Nhi để cho bọn họ tự do cử, chính là muốn nhìn một chút, rốt cuộc tỷ tỷ nào là thật tâm hầu hạ Kiền Nhi, tỷ tỷ nào là có ý đồ khác...”

Trưởng Tôn Vô Kỵ trong lòng khiếp sợ nhìn chằm chằm Thừa Kiền, tâm tư điện hạ thế nào lại kín đáo, trí tuệ như thế?! Nhìn tới nhìn lui thấy Thái Tông để tươi cười, trong lòng kêu rên, nhưng Thừa Kiền là điện hạ nha, một tú vu lâm phong tất tột chi (cây cao trong rừng sẽ là cây đón gió trước tiên. Ý chỉ người vượt trội, xuất chúng thường hay bị đổ kỵ.)

“Như vậy, Thừa Kiền nói cho phụ hoàng nghe, người thấy ra sao?” khuôn mặt Thái Tông để bình tĩnh nhìn chằm chằm Thừa Kiền. Trong lòng bốc lên tức giận, nguyên bản nghĩ rằng Thừa Kiền chắc không biết ai nên cho ra cung, cho nên để tự họ đề cử, vốn đang muốn khen ngợi hài tử này trí tuệ, cũng không nghĩ đến hài tử này đã sớm biết!! Lần đề cử này chỉ là muốn nhìn ai mang tâm khác thường!

Tiểu tử nho nhỏ thế nhưng tinh thông mưu kế! Nếu tương lai lớn hơn, chẳng phải sẽ càng thêm đáng sợ?!

Thừa Kiền tựa như không có phát hiện Thái Tông để tức giận, vẫn như cũ ngại ngùng cười “Đúng vậy, phụ hoàng, nhi thần phát hiện tùy thị nhi thần Bích Nhi tỷ tỷ dường như có chút tâm tư không đúng. Nàng thế nhưng muốn chèn ép Châu nhi!” Nói xong lời cuối cùng, Thừa Kiền mặt nhăn mày nhú, rất là sinh khí nói “Thật sự là rất đáng giận!”

Thái Tông để nhìn chằm chằm Thừa Kiền, đôi mắt lạnh như băng, chậm rãi cúi xuống nhìn hải tử, trong lòng dâng lên không chỉ có tức giận, còn có chút thất vọng nói không rõ, chậm rãi mở miệng, từng chữ từng chữ “Thừa Kiền, trầm thực may mắn, ngươi hiện tại là ngồi ở trên xe lăn ...”

Lời này vừa ra, Trưởng Tôn Vô Kỵ biến sắc, vội vàng muốn tiến lên, Thái Tông để lại đột nhiên gạt đổ bát trà trên bàn, nổi giận dưng dưng nói “Vô Kỵ, chúng ta đi!”

“Bệ hạ?!”

Thừa Kiền chậm rãi cúi đầu, thấp giọng nói “Cung tiễn phụ hoàng.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ mắt nhìn Thừa Kiền ngồi trên xe lăn , trong mắt hiện lên đau lòng, nhưng chung quy không có tiến lên, vội vàng đuổi kịp bước đi của Thái Tông để.

Cho nên, Trưởng Tôn Vô Kỵ không có nhìn thấy, Thừa Kiền cúi đầu , khoe miệng chậm rãi cong lên nụ cười.

Châu nhi cúi đầu quỳ gối trước mặt Trưởng Tôn hoàng hậu , trầm mặc không nói.

Trưởng Tôn hoàng hậu xem xong danh sách trên tay lại vội vàng mở ra tin nhắn Thừa Kiền viết , trầm mặc một hồi, cầm trong tay lá thư đưa cho Phong Hiệp , ý bảo Phong Hiệp mở ra thì biết, nàng mới hòa ái nói “Tốt lắm, ngươi đứng lên đi. Phong Hiệp , ngươi mang Châu nhi đi xuống nghỉ ngơi.” Trong lòng than nhẹ, Bích Nhi sao? Thế nhưng có tâm tư như vậy nha, mình thật đúng là nhìn lầm người.

Phong Hiệp nhú mày nhìn chằm chằm thư tín trên tay , nghe đến Trưởng Tôn hoàng hậu phân phó liền tiến lên, ra hiệu Châu nhi đi ra theo mình.

Nhìn Châu nhi có chút uể oải đi theo Phong Hiệp , Trưởng Tôn hoàng hậu nhớ tới phong thư ngắn gọn kia , trên thư là chữ của Thừa Kiền , tuy thực non nớt , nhưng từ đầu đến cuối còn hy vọng Phong Hiệp cô cô có thể để Châu nhi hiểu rõ chuyện .

Nguyên bản nghĩ Bích Nhi xuất thân dòng dõi thư hương, đọc qua sách , biết chữ mài mực , cũng biết chia sẻ để Kiền Nhi đỡ nhàm chán , dù sao Châu nhi xuất thân không tốt lắm, tương lai nếu được làm đại cung nữ ở Khởi Huy điện , cũng không đúng quy cách, cũng không nghĩ rằng Bích Nhi sinh ra tâm tư chèn ép Châu nhi , mà Châu nhi, cũng rất đơn thuần. Nhưng như vậy cũng tốt, đơn thuần như vậy , Kiền Nhi cũng dễ khống chế hơn nhiều.

Bất quá, tâm tư Bích Nhi rốt cuộc là vì cái gì lại như vậy ? Hay là vẫn đã có dã tâm từ trước ?

Nếu là dấu dã tâm trong lòng , vậy thật đúng phải xuất cung mới được.

Trưởng Tôn hoàng hậu đang muốn đứng dậy an bài công việc, chợt nghe cung nữ hồi bẩm, ngoài điện , Tiểu Ngân ở Khởi Huy điện cầu kiến.

Trưởng Tôn hoàng hậu hơi hơi nhăn mày, trong lòng có chút lo lắng, ngày thường sự tình nhiều lắm, một quốc gia chi mấu cũng không thể tự mình chiếu cố chính con mình , mà Thừa Kiền là hải tử của nàng, có lẽ là vì lần đại nạn này, so với trước kia càng nhu thuận, trí tuệ so với trước kia càng làm cho nàng kiêu ngạo trong lòng, cũng làm cho nàng đau lòng không thôi, cho nên, quyết định cho Thừa Kiền đến ở Khởi Huy điện , nàng cố ý chọn lựa Tiểu Kim , vốn tưởng, chỉ cho Tiểu Kim ở Khởi Huy điện làm tiểu thái giám, nàng chỉ cần biết Thừa Kiền hảo hay không, có chịu ủy khuất hay không, cũng không nghĩ rằng Thừa Kiền lại chọn trúng Tiểu Ngân làm thái giám bên người nó .

Thanh âm nhu yếu phân phó chuẩn gấp, trong lòng lại bất an, Thừa Kiền gặp chuyện gì sao ?

Tiểu Ngân vội vàng đi lên, quỳ lạy hành lễ , thấp giọng hồi bẩm “Bẩm hoàng hậu nương nương, Hoàng Thượng vừa mới đi vào Khởi Huy điện , không biết làm sao lại sinh khí , liền tức giận vội vàng rời khỏi .”

Trưởng Tôn hoàng hậu sắc mặt khê biến, lập tức lại khôi phục tự nhiên, bình tĩnh nói “Đã biết, người lui xuống đi.”

Tuy rằng trên mặt bình tĩnh tự nhiên, Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng lại là lo lắng, Hoàng Thượng vì sao đột nhiên đi tới Khởi Huy điện ? Lại vì sao đột nhiên tức giận? Thừa Kiền đâu? Thừa Kiền nhu thuận trí tuệ, sao lại chọc giận Hoàng Thượng?

Lúc này Thừa Kiền, một bên suy tư , một bên có chút trức trặc không thuận thực phủ dạn trước đàn cổ.

Tiểu Kim quỳ gối một bên châm trà, đang đợi thời điểm nước sôi , vụng trộm giương mắt nhìn thoáng qua Thừa Kiền, thấy vẻ mặt Thừa Kiền điềm tĩnh, bên miệng còn có một tia cười yếu ớt như có như không. Trong lòng Tiểu Kim có chút tư vị nói không nên lời , nghĩ Hoàng Thượng lưu lại không lâu đã giận dữ mà đi , còn có lời nói tàn nhẫn “Thừa Kiền, trăm thực may mắn, người hiện tại là ngồi ở trên xe lăn ...”

Hoàng Thượng! Điện hạ ngồi xe lăn, ngài thực may mắn?!

Đó, không phải con ngài sao?

Tiểu Kim không khỏi nắm chặt góc áo Thừa Kiền đang chăm chú nghịch đàn , trong lòng có chút mê hoặc, điện hạ bị Hoàng Thượng nói như vậy, bộ dáng tựa như một chút cũng không để ý ... Nhưng như vậy cũng tốt, Tiểu Kim thích bộ dáng điện hạ cười rộ lên , giống dương quang sáng sớm , ấm áp lại xinh đẹp.

Tiểu Kim nghĩ hần đời này cũng không thể quên ,hắn bị tổng quản thái giám phạt quỳ gối ở cửa cung , Vừa lúc điện hạ Thừa Kiền từ Khởi Huy điện đi ngang qua, thấy thế liền hướng hướng tổng quản thái giám cầu tình, còn đem hần điều đến Khởi Huy điện , khi đó, điện hạ có một câu, có lẽ điện hạ chính mình đã quên, hần lại vĩnh viễn nhớ rõ.

“Người ở nơi này quỳ lâu như vậy, đầu gối nhất định đã sưng lên, đi xuống ngâm nước ấm đi.”

Vào cung năm năm, bị phạt quỳ thiệt nhiều lần , bởi vì hắn không như Tiểu Ngân, rất nhiều đại thái giám đều thích tiểu thái giám như Tiểu Ngân , cũng bởi vì hắn chuyện gì cũng làm không tốt, trong cung trừ Tiểu Ngân sau mỗi lần hắn bị phạt quỳ đều rịt thuốc cho hắn , cũng chỉ có điện hạ nói vậy.

Gia gia nói qua, nếu trong cung có người quan tâm đến người, giúp đỡ người, mặc kệ hắn là hảo tâm hay cố ý, người đều phải cả đời nhớ rõ ân tình này . Làm người không thể quên ân phụ nghĩa.

Cho nên, Tiểu Kim hần cả đời nguyện trung thành với Thừa Kiền điện hạ! Đi theo Thừa Kiền điện hạ! [nắm tay]

Châu nhi theo Phong Hiệp cúi đầu đi vào thiên điện yên lặng.

Phong Hiệp xoay người nhìn Châu nhi đang cúi đầu , vẻ mặt nghiêm túc, ngữ khí lạnh như băng “Châu nhi! Nương nương bảo người đi theo ta là vì nương nương muốn hỏi người một câu!”

Châu nhi sợ hãi ngẩng đầu. Trong mắt có chút sợ hãi, các cung nữ ngay từ đầu đều đã ở Dịch Đình cung huấn luyện lễ nghi trong cung , dạy quy củ trong cung , sau đó mới phân phối đến các cung điện.

Nàng bởi vì Thừa Kiền điện hạ ngay từ đầu yêu cầu, sau khi Hoàng Thượng đăng cơ , trực tiếp nhảy vọt qua Dịch Đình tiến vào Khởi Huy điện , còn làm đại cung nữ Khởi Huy điện . Nhưng, nàng kỳ thật vẫn đều bị huấn luyện , người huấn luyện của nàng chính là Phong Hiệp cô cô trước mắt – Đại cung nữ Lập Chính điện.

Cho nên, Châu nhi sợ nhất chính là Phong Hiệp .

“Hoàng hậu nương nương muốn biết, người còn muốn ở lại Khởi Huy điện hay không ?”

Châu nhi sắc mặt trắng nhợt, sợ hãi quỳ xuống “Phong Hiệp cô cô , Châu nhi đương nhiên muốn ở lại Khởi Huy điện .”

Sắc mặt Phong Hiệp hơi hoãn, nhưng lại nghiêm khắc nói “Người đã muốn ở lại Khởi Huy điện , sao còn không chiếu cố tốt điện hạ?! Ta từng nói qua với người, chiếu cố điện hạ, bảo hộ điện hạ, chính là trách nhiệm của cung nữ bên người điện hạ ! Mà vì sao có một Bích nhi như thế bên người điện hạ mà người lại

không phát hiện?! Nếu không phải điện hạ nhảy bén, kịp thời phát hiện, tương lai nói không chừng điện hạ sẽ bị hạ độc thủ!”

Châu nhi vẻ mặt nhất thời hoảng sợ, lúc này, nàng mới đột nhiên tỉnh ngộ, không khỏi mồ hôi lạnh ứa ra.

Trưởng Tôn vào lúc hoàng hôn bước vào Khởi Huy điện , chỉ dẫn theo Phong Hiệp , lẳng lặng tiêu sái bước vào, vẫy các người hầu ra ngoài chờ.

Đi vào hậu điện , chỉ thấy Thừa Kiền ngồi trước đàn cổ , im lặng nhìn đàn cổ, không biết suy nghĩ cái gì? Vì thế, Trưởng Tôn hoàng hậu ra hiệu cho Tiểu Kim , Tiểu Ngân cùng mình ngồi phía sau Thừa Kiền , Châu nhi, Phong Hiệp không cần ra tiếng.

Sau đó Trưởng Tôn hoàng hậu liền lẳng lặng đứng thẳng tại chỗ, nhìn Thừa Kiền.

Hoàng hôn ráng màu thối qua, gió nhẹ nhẹ phẩy, Thừa Kiền vẻ mặt yên tĩnh, hơi hơi gợi lên tươi cười, tươi cười điềm đạm không thôi, lập tức, hai tay nhẹ nhàng ấn trên huyền cầm , gảy lên , nhất bát, nhất phủ, làn điệu xa xưa uyển chuyển liền theo hai tay Thừa Kiền mà ra.

Trưởng Tôn hoàng hậu kinh ngạc đứng ở tại chỗ, ngóng nhìn hài đồng đang đánh đàn giữa hoàng hôn , trong lòng từng trận đau lòng. Là [ngư ca].

“Duyên lục khỉ dĩ tả ngư tình, phủ tiêu đồng nhi thư nhĩ hướng... . .”

[Nghĩa : Duyên Lục Hầu viết tình ca cho nhân ngư , mục đồng thổi tiêu mà thư nhĩ ...]

Hựu hữu nhất thuyết, ngư ca xướng văn, độc tọa hàn giang, tiểu khán đăng hỏa, tự đắc kỳ nhạc

Đây là tâm ý của Thừa Kiền sao? Trưởng Tôn chậm rãi đi lại , ngồi bên người Thừa Kiền , ôn nhu từ ái nhìn Thừa Kiền chuyên chú bát lộng huyền cầm , không khỏi mỉm cười, như vậy cũng tốt, chỉ cần Thừa Kiền mạnh khỏe, cái khác, cũng không trọng yếu...

Ban đêm, trên Cam Lộ điện , Thái Tông để mặt âm trầm, không nói được một lời ngồi ở trên giường .

Trong đầu một hồi hiện lên Thừa Kiền dưới trăng thối tiêu , một hồi hiện lên những lời hôm nay Thừa Kiền nói .

Không khỏi nhăn mặt nhăn mày, hắn không tin, hài tử có thể thổi ra khúc tiêu này , hài tử sẽ bụng dạ thâm trầm như vậy, một hài tử tám tuổi thế nhưng nghĩ ra phương pháp thử cung nữ như vậy , chuyện này thật sự không phải Thừa Kiền trong tưởng tượng của hắn , hài tử kia , hắn là trí tuệ, cũng rất thuần khiết...

Chính là, hơi hơi nhắm mắt lại, nhớ tới lúc hoàng hôn , hắn tâm phiền ý loạn, nhưng lại đi đến Khởi Huy điện nghe được khúc nhạc đàn cổ tấu, tiếng đàn uyển chuyển xa xưa, nhất thời tò mò, nhớ tới là hậu điện đang đàn, sẽ là Thừa Kiền đang đàn tấu sao?

Sau đó, hắn theo cửa hông đi vào, kinh ngạc nhìn hậu điện thế nhưng không có cung nữ thái giám, bất giác chau mày, trong lòng hờn giận, cung nữ thái giám đều đi làm gì rồi ? Lại nghĩ tới buổi sáng, hắn cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ đi vào Khởi Huy điện , cũng như thế, không có một ai...

Vì thế, trong lòng ghen lại , đối Thừa Kiền thử cung nữ tựa hồ có chút hiểu.

Sau đó, hắn thấy Thừa Kiền ngồi ở nhuỷễn ***, hai tay đánh đàn, bên cạnh còn có Trưởng Tôn hoàng hậu.

Thủ khúc kia , là [Ngư ca]...

Thái Tông để đứng dậy, chấp hai tay sau lưng đi đến bên cửa sổ , kinh ngạc nhìn bầu trời đêm một vầng thanh nguyệt cong cong . Trong đầu hiện lên đối thoại của Thừa Kiền cùng Trưởng Tôn:

“Kiền Nhi, phụ hoàng ngươi nói gì, ngươi không cần để ý, phụ hoàng ngươi chính là như vậy, giận dữ liền nói lung tung nói.”

“Không có việc gì, mẫu hậu, ngươi đừng lo lắng. Kiền Nhi không để ý.”

“Kiền Nhi, phụ hoàng ngươi hiện tại đối với ngươi thành kiến rất sâu, chỉ sợ về sau...”

“Không có việc gì, mẫu hậu, Kiền Nhi có mẫu hậu yêu thương là đủ rồi. Phụ hoàng ngài là vua của một nước, chuyện ngài phải làm rất nhiều, ngài cần sủng ái rất nhiều người, Kiền Nhi hiểu được... Về phần thành kiến gì gì, mẫu hậu, vì sao người đối Kiền Nhi không có thành kiến? Chuyện hôm nay Kiền Nhi làm, mẫu hậu không thấy đáng sợ sao?”

“Sao có thể chứ? Kiền Nhi, chuyện tình hôm nay sẽ chỉ làm mẫu hậu an tâm, người mới tám tuổi, hiện tại lại... Như vậy, Khởi Huy diện lớn như vậy, cung nữ nhiều như vậy, người không nghĩ biện pháp để trị thì sao được? Xem đi, hôm nay phụ hoàng người đến đây, nhưng lại không ai báo trước cho người biết được, nếu ngày nào đó có thích khách thì làm sao bây giờ? Huống chi, Kiền Nhi, ở trong mắt mẫu hậu, mặc kệ người làm cái gì, mẫu hậu đều tin tưởng người.”

10. Chương 10: Giải Khúc Mắc [3]...

Edit : Dạ Nguyệt

Beta : Hạ Nguyệt

Trình Quán, chín tháng hai mươi bốn ngày, Thái Tông đế ở Lương Nghi điện vì chúng công thần luận công phong tước, lượng định phong ấp. Trưởng Tôn Vô Kỵ đều được phong thưởng, sau khi phong thưởng xong lại tiến hành một loạt nhâm mệnh, cũng đối thân thích hoàng thất phong vương.

Lương Nghi điện vì nhâm mệnh phong tước mà rất là náo nhiệt.

Khởi Huy diện lại có chút hương vị lạnh lùng. Đi mười lăm cung nữ rồi, Thừa Kiền lại cự tuyệt đề nghị của Trưởng Tôn, tăng thêm số cung nữ, nghe tới Trưởng Tôn hoàng hậu phái cung nữ đến, Thừa Kiền rất là ngạc nhiên, “Mẫu hậu, hiện tại phụ hoàng phóng thích cung nữ, ngài còn hướng ta tăng thêm cung nữ, đây không phải điều nên làm.”

Trưởng Tôn hoàng hậu thương tiếc, ôn nhu nói, “Mẫu hậu như thế nào làm loại sự tình này? Hải tử ngọc, ý tứ mẫu hậu là, tuyển vài cung nữ lạnh lợi nghe lời từ Lập Chính điện lại đây hầu hạ người.”

Thừa Kiền lắc đầu, “Mẫu hậu, nơi này của con cũng quá nhiều người rồi...”

Trưởng Tôn hoàng hậu còn muốn mở khuyên bảo, Thừa Kiền làm nũng nói, “Mẫu hậu, ngài khiến cho ta thanh tĩnh chút đi. Khởi Huy diện chỉ là của một Trung Sơn vương điện hạ như ta, nhiều người như vậy hầu hạ làm cái gì?”

Phiêu đảng nhân gian mấy trăm năm, Thừa Kiền tuy rằng thích nhiều người náo nhiệt, lại có thói quen quan vọng rất xa (nhìn từ xa), thói quen của một người lạnh lùng. Mà thói quen không phải nói thay đổi có thể thay đổi, thói quen là đã muốn thâm căn cố đế, mai nhập linh hồn.

Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn Thừa Kiền rất là kiên quyết, cũng không nói gì nữa, tuy rằng trong lòng nàng rất là đau lòng vì đứa nhỏ, nhưng hiện tại Thừa Kiền, không giống trước kia, có chút tùy hứng cùng kiêu ngạo, mà hiện tại Thừa Kiền thập phần có chủ kiến.

Ai, thôi, chỉ cần Kiền Nhi cao hứng là tốt rồi.

Khởi Huy diện có chút lạnh lùng, Thừa Kiền đang ở tiền điện lẳng lặng đánh cờ phổ, bây giờ Thừa Kiền mỗi ngày đều sống rất quy luật, viết sách dạy đánh cờ, đọc sách, luyện tự, đánh đàn, thời điểm ngẫu nhiên mà Trưởng Nhạc, Dự Chương, Lí Thái tới, nói nói cười cười, ngoạn ngoạn một ít trò chơi, tỷ như nói ném thẻ vào bình rượu linh tinh.

Khi Lí Thái bị kích động chạy vào, Thừa Kiền đang đến chỗ máu chốt, suy tư về bước tiếp theo nên đi như thế nào, Lí Thái liên thanh hưng phấn kêu to đánh tan ý nghĩ của hắn, không khỏi trong lòng than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng buông quân cờ, ngừng đầu nhìn Lí Thái đang hưng phấn không thôi, mỉm cười, “Thanh Tước, có chuyện gì mà cao hứng vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lí Thái hồng hồng mập mập, hân hưng phấn vọt tới trước mặt Thừa Kiên, thiếu chút nữa đụng vào Thừa Kiên, Ngân cùng Kim một bên im lặng pha trà , cả kinh liên thanh kinh hô.

Lí Thái cũng hoảng sợ, vội vàng ngồi thẳng, nột nột hỏi, “Ca, ngươi không sao chứ?”

Thừa Kiên chậm rãi lắc đầu, cười cười, đùa dai nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lí Thái, nộn nộn , xúc cảm thật tốt, “Không có việc gì! Ngươi nói mau, có chuyện gì tốt sao ?”

Lí Thái lại hân hưng phấn, nhếch miệng cười, “Ca! Ngươi không biết, hôm nay phụ hoàng ở Hiển Đức điện cùng các tướng sĩ so đấu vũ kỹ, phụ hoàng rất là lợi hại!! Hân thắng hết nha ! Hơn nữa, ca, ngươi biết không? Phụ hoàng đối với các tướng sĩ nói, nếu ai có thể thắng hân, liền lập tức thăng ba cấp, nhưng cũng chưa người nào có thể thắng được phụ hoàng! Phụ hoàng thật sự thật là lợi hại a!!” Lí Thái vẻ mặt kiêu ngạo cùng kích động.

Thừa Kiên đầu tiên là hơi hơi sững sốt, sau cũng chậm chậm nở nụ cười. Tươi cười có tự đắc cùng kiêu ngạo.

Hân đương nhiên biết, phụ hoàng... Thật sự rất lợi hại rất lợi hại. Đại Đường, là giấc mộng của bao nhiêu đời sau, thế nhân truyền tụng Đại Đường thịnh thế , là từ phụ hoàng, Trinh Quán chi trị, như óng ánh tinh không, cấp đại địa mang đến phồn hoa cùng những truyền kỳ không dứt .

Nhìn Lí Thái kích động đỏ nghiêm mặt lên, nói xong phụ hoàng ở Hiển Đức điện anh dũng, nghe Lí Thái thao thao bất tuyệt nói về phụ hoàng ở Lương Nghi điện tiến hành phong thưởng , cơ trí khôn khéo, Thừa Kiên vẻ mặt cười yếu ớt, trong lòng nghĩ, phụ hoàng truyền kỳ bất quá là vừa mới bắt đầu mà thôi, truyện hay còn ở phía sau !

Khóe mắt thoáng nhìn bàn cờ, hân không chút để ý nghĩ , hân chỉ cần bảo vệ mẫu hậu, Trường Nhạc, Dự Chương, còn có Lí Thái, còn có Trì đệ tương lai, thấu đáo, sau đó, thưởng thức phụ hoàng phấn khích, là đủ rồi.

Liên như vậy nghĩ, bên ngoài bỗng nhiên có một người vội vàng tiến vào, là Châu nhi.

Châu nhi tiến lên cung kính làm lễ chào, mới nhẹ giọng nói, “Điện hạ, Lý Trùng công công ở Cam Lộ đại điện tiến đến tuyên chỉ.”

Lí Thái cùng Thừa Kiên đồng loạt sững sốt.

Sững sốt một hồi, Thừa Kiên mới thản nhiên mở miệng, “Thỉnh lí công công tiến vào.”

Lý Trùng tiến vào, tươi cười đầy mặt đối Thừa Kiên cùng Lí Thái lễ bái chào, mới tiến lên cười tủm tỉm nói, “Trung Sơn vương điện hạ, Hoàng Thượng có ý chỉ, thỉnh ngài tiếp chỉ.”

Thừa Kiên gật đầu, đang muốn hoạt động thân mình, Lý Trùng vội vàng liên thanh ngăn cản, “Điện hạ ngồi tiếp chỉ là tốt rồi, Hoàng Thượng nói, điện hạ về sau tiếp ý chỉ đều không cần hành lễ.”

Thừa Kiên ngẩn ngơ, ưu đãi tốt như vậy ? Trong đầu nháy mắt hiện lên câu nói kia, “Trẫm thực may mắn, ngươi hiện tại là ngồi ở trên xe lăn...” Vẻ mặt lạnh lùng gần như tàn nhẫn của Thái Tông để.

Lý Trùng cười tủm tỉm mở ra thánh chỉ, Lí Thái cùng cung nữ thái giám liên can vội vàng hành lễ, Lý Trùng quét một vòng, lại lấy tinh thần đối với vẻ mặt bình tĩnh của Thừa Kiên , nịnh nọt cười, mới dùng thanh âm tiêm tể cao giọng tuyên đọc .

Ý chỉ rất đơn giản, chính là Trung Sơn vương điện hạ nhu thuận hiểu chuyện, lại trí tuệ, cho nên Hoàng Thượng đặc mệnh Ngụy Chính, Lý Tĩnh làm lão sư của Trung Sơn vương điện hạ, mỗi ba ngày , sẽ vào Khởi Huy điện , vì Trung Sơn vương điện hạ dạy học. Khác, đặc ban cho đại cung nữ Cam Lộ điện Hồng Ngọc vì Trung Sơn vương điện hạ làm cung nữ bên người .

Ý chỉ tuyên đọc xong. Lý Trùng ý bảo mọi người đứng dậy, cười tủm tỉm tiến lên, nhẹ giọng mở miệng nói, “Điện hạ thỉnh tiếp chỉ.”

Thừa Kiên trong lòng kinh đào hải lãng (kinh ngạc đến không biết làm sao) , trên mặt vẫn là ngại ngùng cười, hai tay tiếp nhận.

Sau khi Thừa Kiên tiếp nhận, Lý Trùng vừa cười mỉa nhẹ giọng mở miệng, “Điện hạ, Hồng Ngọc là đại cung nữ mà Hoàng Thượng rất tín nhiệm, đây chính là Hoàng Thượng ban cho điện hạ đại ân điển a.”

Ân điển? Thừa Kiên trong lòng bất đắc dĩ cười khổ, chỉ sợ là phiền toái a. Nhưng trên mặt vẫn là làm bộ dáng như có chút cảm động.

Sau một phen nghi thức xã giao khách sáo, Lý Trùng cất trong tay tiểu vật Thừa Kiên ban cho, vui vẻ tiêu sái.

Lý Thái có chút ghen tị nhìn về phía Thừa Kiên, ngữ khí có chút chua xót nói, “Ca, phụ hoàng đối với người thật tốt.”

Thừa Kiên quay đầu nhìn về phía Lý Thái, gặp Lý Thái trong mắt không che lấp được ghen tị, trong lòng có chút lộp bộp, vì thế nhẹ nhàng băng quơ mở miệng, “Đó là phụ hoàng thương tiếc ta hiện tại hành động không tiện đi.”

Lý Thái sửng sốt, mắt nhìn chân Thừa Kiên, trong lòng có chút xấu hổ, vì thế, vội vàng chuyển mở lời đề, “Ca, người vừa mới chơi cờ sao?”

Thừa Kiên cười cười gật đầu, “Bồi ca ca tiếp theo cục như thế nào?”

Lý Thái việc gật đầu, “Hảo, ca ca, chúng ta đến một ván.”

Thừa Kiên phát tay ý bảo Châu nhi đang muốn tiến lên thu thập bàn cờ lui ra, chính mình động thủ, biên chỉnh quân cờ, có chút ý tứ đùa cợt, hàm xúc mở miệng, “Người thua, phải làm một việc nga.”

Lý Thái ngẩn người, lập tức nhãn tình sáng lên, “Hảo!” Có cái gì thú vị hơn. Nếu mình thắng, ha ha... Bất quá, ca hành động không tiện, ân, đợi sau đi.

Chỉnh xong bàn cờ, hai người liền bắt đầu thảo luận, Thừa Kiên chấp Bạch Tử, Lý Thái chấp Hắc Tử, liền động thủ chơi cờ.

Châu nhi cùng Kim, Ngân đều im lặng tùy thị một bên, trừ bỏ Ngân pha trà, ngẫu nhiên tiến lên thay cho trà lạnh, Khởi Huy điện một mảnh yên tĩnh.

Mà Châu nhi rốt cục sau nửa chén trà nhỏ, có chút kiềm chế không được vụng trộm liếc mắt người đang quỳ gối một bên, đi theo Lý Trùng đến, đại cung nữ Hồng Ngọc ở Cam Lộ điện.

Ý chỉ tuyên đọc xong sau, Hồng Ngọc tiến lên lễ bái chào, Thừa Kiên đều không có liếc mắt xem qua nhìn nàng một cái, giống như Khởi Huy điện không có nhân vật này.

Mà nàng cũng cúi đầu không nói, lặng im một bên, không nhúc nhích.

Châu nhi không khỏi trong lòng bội phục, nhưng chính là vụng trộm liếc mắt sẽ không tái chú ý, Châu nhi tin tưởng, điện hạ trong lòng đều có chủ trương.

Hai ngọn trà sau, ván cờ chấm dứt, Lý Thái thua.

Nhìn chằm chằm ván cờ, Lý Thái trong lòng rất là không phục, ngẩng đầu, nhìn người đánh thắng ván cờ, Thừa Kiên lại không có gì kiêu ngạo tự đắc, vẫn vẻ mặt như cũ điềm đạm thanh thản, Lý Thái trong lòng đang không phục lại giảm vài phần.

“Thanh Tước, người đừng không phục nga.” Thừa Kiên từ từ mở miệng, “Ca ca mỗi ngày ngồi ở chỗ này đọc sách dạy đánh cờ rồi hạ kì vài canh giờ. Người nếu giống ca ca, cũng mỗi ngày đánh vài canh giờ, ca ca cam đoan, người khẳng định có thể thắng quá ta.”

Lý Thái vừa nghe, le lưỡi, lại vụng trộm liếc chân Thừa Kiên trên mặt đất tựa hồ mềm, trong lòng có chút đau xót, nghĩ đến tư vị mỗi ngày ngồi ở chỗ này vài canh giờ không thể cử động, chính mình một canh giờ đều ngồi lên, ca ca... Nhất định rất khó chịu...

Nhìn mắt Lý Thái có chút rối rắm cùng thần sắc xấu hổ, Thừa Kiên trong lòng cười thầm, ho nhẹ một tiếng, từ từ mở miệng, “Thanh Tước, vừa mới chúng ta đánh đồ...”

Lý Thái có chút ảo não, rầu rĩ mở miệng, “Ca ca, người nói đi.”

Thừa Kiền đầu tiên là nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mới chậm rãi mở miệng, “Àn... Như vậy đi, ca ca bây giờ còn không nghĩ tới, chờ về sau nghĩ được sẽ nói sau.”

Tiến bước Lí Thái, Thừa Kiền gian nan tự mình đến ngồi trên xe lăn, thở dốc một hồi, mới chậm rãi vững vàng hạ hô hấp.

Tiếp nhận chén trà Ngân trình lên, chậm rãi thiền ẩm một ngụm, mới từ từ quay đầu, nhìn về phía Hồng Ngọc còn quỳ rạp trên đất vẫn không nhúc nhích. Trên thực tế Thừa Kiền đối với Hồng Ngọc này không ấn tượng gì, vô luận kiếp trước hay kiếp này, Cam Lộ điện hẳn đều rất ít đi vào, khi chưa làm thái tử, cơ hồ không có, sau làm thái tử, ngẫu nhiên bị kêu tiến Cam Lộ điện cũng chỉ là thương thảo chính sự, hoặc là nhận răn dạy.

Hắn biết chính mình phế đi hai chân sau, khẳng định sẽ có rất nhiều chuyện không đồng dạng như vậy nữa, hẳn rõ ràng, cũng vì thế chuẩn bị tâm lý.

Chính là, phụ hoàng thật sự rất làm cho người ta nhìn không ra tâm tư.

Hôm kia, có thể đối với hắn nói ra như vậy gần như đoạn tuyệt phụ tử thân tình, hôm nay lại ban xuống ân điển lớn như vậy, được rồi, Ngụy Chính cùng Lý Tĩnh làm lão sư hắn, tuy rằng thực kinh ngạc, nhưng hắn cũng có thể nhận, chính là, phái cung nữ, lại là đại cung nữ ở Cam Lộ điện làm thị nữ bên người hắn...

Nghĩ như thế nào liền như thế nào khó hiểu!

“Người làm cái gì?” Thừa Kiền hỏi, vẻ mặt thật là thanh thản thản thơi. Trong lòng tái rồi rầm, trên mặt tuyệt không hiển lộ. Tại đây trước mặt cung nữ, hắn không nhìn, đại cung nữ Cam Lộ điện ngẫm lại đều biết, không phải tùy tiện tiện cái chuyện a cầu a miêu đều có thể làm.

“Nô tỳ biết y thuật.” Hồng Ngọc thấp giọng trả lời, thanh âm ngoài ý muốn rất êm tai.

Thừa Kiền một tay chống trước cằm, nghĩ phụ hoàng xưa nay đa tình phong lưu, cung nữ Cam Lộ điện khẳng định cũng sẽ không kém, liền tò mò mở miệng, “Ngẩng đầu lên.”

Hồng Ngọc chậm rãi ngẩng đầu, khi thấy dung mạo Hồng Ngọc, Thừa Kiền có chút vi lăng, không phải là loại tiểu mỹ nhân trong tưởng tượng của hắn, ngược lại là cung nữ có dung mạo thực bình thường, khuôn mặt không thể nói là xinh đẹp, nhiều nhất xem như dễ nhìn mà thôi. Mà điều làm cho Thừa Kiền còn có điểm ngoài ý muốn là, Hồng Ngọc này có ánh mắt bình ổn lãnh đạm. Bất quá cung nữ hai mươi mấy tuổi có được ánh mắt như vậy, ăn, xem ra, là chân chính có bản lĩnh nha.

Thừa Kiền cảm thấy rất thú vị. Mặt mày nhất loạn.

“Về sau, người chính là đại cung nữ Khởi Huy điện. Châu nhi, người hảo hảo đi theo nàng làm việc nha.” Thừa Kiền cười khê trước nói.

Châu nhi vội vàng tiến lên xác nhận.

Thừa Kiền dứt lời, đối Kim cùng Ngân nói, “Hồi hậu điện.”

Hồng Ngọc quỳ rạp trên đất cung đưa Thừa Kiền, đến khi nhìn không thấy, mới chậm rãi đứng dậy, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Châu nhi thông minh sớm đứng ở bên thấy thân thể của nàng lão đảo, thấy thế, vội vàng thân thủ nâng, “Hồng Ngọc tỳ, người không sao chứ?”

Hồng Ngọc lắc đầu, trên mặt vẻ mặt thật là lãnh đạm mở miệng, “Người về sau gọi ta Hồng Ngọc là tốt rồi.”

Châu nhi lắc đầu, “Như vậy không phù hợp quy củ.”

Hồng Ngọc xoay người, nhìn thẳng Châu nhi, không có biểu tình mở miệng “Đây là Khởi Huy điện của Trung Sơn vương điện hạ, quy củ tự nhiên là điện hạ sở định, quy củ cái gì liền lấy điện hạ làm tiên quyết. Chúng ta cùng là đại cung nữ ở Khởi Huy điện, người và ta đều là cùng cấp, người xưng ta Hồng Ngọc mới là lễ phải.”

Châu nhi sửng sốt, nghĩ nghĩ, liền gật đầu cười nói, “Hồng Ngọc tỳ tỳ người lớn tuổi hơn ta, Châu nhi vẫn là xưng hô tỳ đi.”

Hồng Ngọc liếc mắt Châu nhi liếc mắt một cái, thản nhiên nói, “Cũng tốt.”

Lập Chính điện, Trưởng Tôn nghe xong ý chỉ của Thái Tông đế, trong lòng cũng chấn động, Ngụy Chính? Lý Tĩnh? Còn có... Hồng Ngọc?

Có lẽ những người khác không biết, nhưng là Hồng Ngọc này, Trưởng Tôn biết, đó là cung nữ Hoàng Thượng tín nhiệm nhất, trầm ổn, cơ trí, đối y thuật rất là tinh thông.

Hoàng Thượng vì sao phái Hồng Ngọc đến bên người Kiên Nhi? Hoàng Thượng đối Kiên Nhi nói ra lời như vậy, như thế nào còn...

Trưởng Tôn có chút đau đầu, Hoàng Thượng trong lòng rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

Trở lại hậu điện Thừa Kiên vẫn lui Ngân cùng Kim, ngồi trên xe lăn nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, không biết khi nào, sau mấy cây thanh xanh đậm tái rồi.

Ngóng nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, Thừa Kiên trong lòng cân nhắc trước, phụ hoàng ban ý chỉ này có ý tứ gì?

Sờ sờ chân mình, đã không còn đau như vậy, Thừa Kiên nghĩ, hai chân này muốn phục hồi như cũ khả năng không có cơ hội.

Chỉ cần không phải thái tử, rất nhiều chuyện là có thể thay đổi, tỷ như nói mẫu hậu mệt nhọc mà chết, đời trước ngây thơ không biết, hẳn biết phụ hoàng cùng mẫu hậu cảm tình tốt lắm, phụ hoàng thực kính trọng mẫu hậu, mẫu hậu hiền lương thực đức, hướng dã cao thấp cũng đều rất là kính trọng, nhưng đó không có nghĩa là có thể bảo hộ được đứa nhỏ của mình, hơn nữa đời trước mình là thái tử, khi đó, mình rất là thiên chân, thấy không rõ thế cục, lại phản cảm mẫu hậu đối mình khắc nghiệt, lại không biết, mẫu hậu đối với mình khắc nghiệt là vì làm cho chính mình sống sót, một người không có thực lực, không có năng lực làm thái tử, phụ hoàng như thế nào cho phép tồn tại?

Theo bản năng xiết chặt góc áo bào màu xanh, nhớ tới đời trước mẫu hậu, đặc biệt mình cùng Thanh Tước vì thái tử vị mà chuyển biến xấu, mẫu hậu lao lực bên ba, Thừa Kiên trong lòng yên lặng thề, đời này, tuyệt không tái diễn vào sai lầm đời trước, nhưng là, Thanh Tước...

Hồi tưởng thần sắc ghen tị của Thanh Tước, Thừa Kiên trong lòng có chút bất đắc dĩ, Thanh Tước vẫn rất là sùng bái phụ hoàng, hiện tại lại là tâm tính trẻ nhỏ, ghen tị mình cũng là thực tự nhiên, nhưng, muốn phòng chuyện xảy ra ngoài ý muốn, vẫn là cẩn thận nghĩ phẩm tính Thanh Tước, Thừa Kiên có chút dăm chiêu.

Lấy lại tinh thần, Thừa Kiên lăn bánh xe, chậm rãi di chuyển qua bên cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ thanh xanh đậm lục, Thừa Kiên cười, tươi cười có chút bất đắc dĩ, đời trước một màn phụ tử phản bội này hẳn khắc sâu ở trong lòng, không thể xóa đi, có lẽ chỉ cần hắn còn là Lí Thừa Kiên, hẳn liền vĩnh viễn không thể thoát khỏi, hắn vốn định lựa chọn nhìn từ nơi xa, có lẽ hắn sẽ bởi vậy mà trở thành vị hoàng tử trong suốt hóa đầu tiên của Đại Đường, bất quá, không quan hệ, hắn không cần, nhưng hôm nay nhìn của Thanh Tước, hẳn nghĩ, hẳn phạm vào sai lầm gì, Thanh Tước không thành thực, Trì đệ còn chưa sinh ra, Trưởng Nhạc Dự Chương lại là nữ hài thuần thiện, tại đây Đại Đường chưa có thái tử, hậu cung bao nhiêu tần phi rục rịch, mẫu hậu một người như thế nào giữ được bọn họ? Đặc biệt chính là hiện tại bộ dáng mình như thế này, mẫu hậu khẳng định lại hao hết tâm tư.

Không thể lựa chọn nhìn từ nơi xa, Thừa Kiên nghĩ, mặc dù trong lòng sợ hãi, cũng phải đối mặt.

Lục sắc ở trong mắt thể nhân đại biểu cho hy vọng, Thừa Kiên nguyên bản thích là màu lam, nhưng sau đó, thời điểm phiêu đảng nhân gian, hẳn thích lục sắc.

Nhìn ngoài cửa sổ một mảnh lục sắc, Thừa Kiên trong lòng yên lặng nghĩ, chỉ mong, kiếp này, hắn cùng phụ hoàng có thể làm đôi phụ tử bình thường.

Nếu có thể như thế, hắn sẽ không sống phụ kiếp này.

11. Chương 11: Giải Khúc Mắc [4]...

Edit : Dạ Nguyệt

Beta : Hạ Nguyệt

Thái Tông đế ở Cam Lộ điện phê duyệt tấu chương, Lý Trùng khinh bước tiến lên , tiêm tể thanh âm nhẹ giọng mở miệng nói “Nô tài khấu kiến bệ hạ!”

Thái Tông đế hơi hơi ngẩng đầu, buông tấu chương trong tay, trầm giọng hỏi “Trung Sơn vương điện hạ đã nhận được ý chỉ?”

“Hồi Hoàng Thượng, Trung Sơn vương điện hạ đã tiếp thánh chỉ, Hồng Ngọc cũng đã ở Khởi Huy điện, nghe nói, Trung Sơn vương điện hạ muốn cho Hồng Ngọc làm đại cung nữ. thời điểm nô tài đi, còn thấy Ngụy vương điện hạ...”

“Nga? Ngụy vương tới làm cái gì?” Thái Tông đế lại cầm lấy tấu chương, không chút để ý hỏi “Trung Sơn vương điện hạ tiếp thánh chỉ mà không nói gì?”

Lý Trùng chạy nhanh nịnh nọt nói “Nô tài cảm thấy Ngụy vương điện hạ hình như là đến thăm Trung Sơn vương điện hạ, thời điểm nô tài đi , hai người bọn họ đang nói chuyện . Trung Sơn vương điện hạ sau khi tiếp ý chỉ giống như thật cao hứng...”

Thái Tông đế phê duyệt một quyển tấu chương, ừ một tiếng, phất tay, không chút để ý nói “Tốt lắm, người đi trước đi.”

Lý Trùng xoay người cung kính lui ra, khi lui ra, lại vụng trộm liếc mắt nhìn sắc mặt Thái Tông đế, trong lòng nói thầm nói, bệ hạ giống như cũng không phải đối Trung Sơn vương điện hạ để bụng nhiều a.

Thái Tông đế phê hoàn một quyển, lại cầm lấy một quyển tấu chương, không chút để ý đối với tùy thị là một thái giám trung niên cung kính bên người mở miệng nói “Lí Phúc, buổi tối trầm đi Khởi Huy điện dùng bữa, nhưng không cần đi báo .”

Lí Phúc đi ra, cung kính xoay người nói, “Nô tài tuân chỉ.”

Thái Tông lại buông một quyển tấu chương, thản nhiên mở miệng nói “Lý Trùng về sau ở ngoại điện hầu hạ là tốt rồi.”

Lí Phúc cung kính nói “Nô tài tuân chỉ.” Lại giương mắt nhìn sắc mặt Thái Tông đế, nhẹ giọng hỏi “Bệ hạ, cần nô tài đi Khởi Huy điện thông báo một tiếng?”

Thái Tông dừng một chút, mới mở miệng nói “Không cần.” Nghĩ nghĩ, lại dặn nói, “Kêu ngự phòng chuẩn bị thức ăn Trung Sơn vương thích nhiều một chút.”

Lí Phúc cung kính đáp “Nô tài tuân chỉ.” Liền dập đầu chỉ lễ cung kính lui ra, trong lòng yên lặng nghĩ, xem ra, bệ hạ vẫn là thích Trung Sơn vương điện hạ.

Khi màn đêm hạ xuống Thái Tông đế bước vào Khởi Huy điện.

Hồng Ngọc cùng Châu nhi đang chuẩn bị thu xếp cho điện hạ dùng bữa, khi nhìn thấy Thái Tông đế , đều nhất tề sống sốt, sau khi lấy lại tinh thần, vội vàng quỳ xuống nghênh giá, Thái Tông đế lại phất tay ý bảo không cần, lại thấp giọng mở miệng dặn nói

“ Không cần hô lớn.”

Dứt lời, liền hướng bên trong đi đến. Vừa mới đi vào hậu điện, chỉ thấy Thừa Kiền ngồi ở xe lăn nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

Không khỏi thả chậm lại cước bộ, lại ý bảo Ngân không cần lộ ra kích động, lui ra, Ngân mắt nhìn Thừa Kiền ngẩn ngơ xuất thần, trong lòng có chút lo lắng, nhưng ánh mắt Thái Tông để quá nghiêm khắc, hẳn lại có chút sợ hãi, nhìn Lí Phúc đi theo phía sau Thái Tông để nháy mắt, vẫn là ngoan ngoãn lui ra.

Lí Phúc theo sau cũng cung kính lui ra.

Thái Tông để chấp hai tay sau lưng chậm rãi đi đến bên người Thừa Kiền, trầm mặc dừng lại, khuôn mặt trắng nõn có chút gầy yếu, đôi mắt hắc bạch phân minh thanh tú sạch sẽ, mũi thẳng thần, môi hồng nhuận luôn mang theo ý cười nhợt nhạt, bào phục còn có tổ sắc màu xanh viên lĩnh, không có gì văn sức, trừ bỏ hoa văn tân trang màu lam ở trên hai ống tay áo, được thêu chìm, chân mềm nhuyễn vô lực thả xuống dưới, trong óc hiện lên lời nói lần trước mình vì giận dữ nói ra “Trẫm thực may mắn, người hiện tại là ngồi ở xe lăn ...”

Sau, tỉnh táo lại, nhớ tới, còn có chút hối hận.

Nhưng chỉ là hối hận mà thôi.

Thừa Kiền vừa lấy lại tinh thần định chuyển xe lăn liền thoáng nhìn áo choàng màu vàng, tâm không khỏi đầu nhất khiêu, theo bản năng ngẩng đầu, chỉ thấy Thái Tông để đứng ở bên người mình, mặt không chút thay đổi nhìn mình, không khỏi thấp giọng mở miệng “Phụ hoàng...”

Phụ hoàng khi nào thì có tật xấu này? Xuất quỷ nhập thần hù dọa người khác? Thừa Kiền trong lòng yên lặng nói, hoàn hảo chính mình từng là phiêu phiêu trong không khí a ...

“Kiền Nhi vừa mới suy nghĩ cái gì? Nghĩ đến nhập thần như vậy?” Thái Tông để nhìn Thừa Kiền hơi hơi cúi đầu, vẻ mặt giãn ra chút, thanh âm nhu hòa hỏi.

Thừa Kiền vẫn là hơi hơi cúi đầu, nhẹ giọng hồi đáp, “Hồi phụ hoàng, nhi thần vừa mới chính là suy nghĩ ba ngày sau, thời điểm Ngụy chinh đại nhân cùng Lý Tĩnh tướng quân đến, nhi thần muốn thỉnh giáo vấn đề nào.”

Thái Tông để trầm mặc, biết Thừa Kiền không phải nói thật, tuy rằng Thừa Kiền vừa mới xuất thần, nhưng về mặt kia cũng rất rõ ràng có chút mê mang có chút... Phiền muộn?

Đối với phụ hoàng mình mà còn không thể nói thật sao?

Thái Tông để nhìn Thừa Kiền cúi đầu, trầm mặc. Không khí đột nhiên có chút ngưng trệ.

Thừa Kiền tâm cũng bắt đầu không yên, đã quyết định buông tha cho quan vọng (đứng từ xa nhìn), vì mẫu hậu vì Trường Nhạc, Dự Chương, chuẩn bị lấy dũng khí khi đối mặt phụ hoàng, phụ hoàng lại đột nhiên xuất hiện, hẳn tuy rằng chuẩn bị dũng khí, nhưng là, khi giáp mặt phụ hoàng, vẫn có thói quen tính trốn tránh.

Phụ hoàng như vậy khôn khéo, nhìn một chút liền đoán ra đi?

Nếu thật muốn phụ hoàng vui, hẳn nên kể lại chuyện Bích nhi, hoặc là lộ ra ủy khuất, mà không phải giống như bây giờ, lại không dám đối mặt phụ hoàng...

Phụ hoàng lúc này nhất định nổi giận, lại nói cái gì mà may mắn là mình ngồi ở xe lăn? Thừa Kiền theo bản năng xiết chặt ống tay áo, trong lòng hơi hơi chua xót.

Bỗng nhiên, gắt gao lấy tay nắm ống tay áo, bị bàn tay thật dài lại ấm áp bao phủ, sau đó bị mềm nhẹ cầm lấy, Thừa Kiền lẳng lẳng nhìn chằm chằm đôi tay kia, ngây người một hồi lâu, mới chậm rãi đem ánh mắt dời về phía Thái Tông để không biết khi nào lại ngồi xổm trước mặt hắn, trên mặt vẻ mặt có chút ôn hòa.

Thấy Thừa Kiền giật mình vẻ mặt lẳng lẳng, Thái Tông để tâm không hiểu có chút sung sướng, cười nhẹ một tiếng “Kiền Nhi làm sao vậy?”

Bởi vì tiếng cười của Thái Tông để, Thừa Kiền lấy lại tinh thần, theo bản năng rút tay mình về, lại cảm thấy đột ngột như thể thực không được tự nhiên, vì thế nhếch miệng cười, lại cảm thấy mình cười có chút ngốc, trong lòng ảo não, trên mặt nhin không được đỏ lên, cố gắng trấn định trấn định lại.

Nhìn vẻ mặt Thừa Kiên phong phú biến hóa, Thái Tông để nhin không được lại cười, nhưng thấy Thừa Kiên mặt hồng hồng cùng ánh mắt hơi hơi xấu hổ, liền cố gắng ức chế ý cười trong ***g ngực, tuy rằng rất là ngoài ý muốn Thừa Kiên nguyên lai cũng có vẻ mặt phong phú biến hóa như vậy, bỗng nhiên cảm thấy bé trước mắt này nguyên lai cách mình cũng không phải rất xa, ho nhẹ một tiếng, cầm tay Thừa Kiên lùi về , thanh âm hơi có ý cười mở miệng “Kiền Nhi, đói bụng không ? Cùng phụ hoàng dùng bữa nha ?”

Thừa Kiên sững sốt, nhìn Thái Tông để ngồi xổm trước mặt mình trên mặt vẫn là vẻ mặt nhu hòa, nhin không được khê gật đầu, lại quy củ mở miệng “Nhi thần tạ phụ hoàng ân điển.”

Thái Tông để trong lòng bỗng nhiên cảm thấy lễ nghi này phiền phức rất là chán ghét, nhưng trên mặt vẫn là vẻ mặt nhu hòa, nhìn Thừa Kiên bộ dáng quy củ cung kính, trong lòng thoáng hiện một cái ý niệm, vì thế, mỉm cười, bỗng nhiên vươn hai tay ôm lấy Thừa Kiên, bên tai liền nghe được Thừa Kiên kinh hô, “Phụ hoàng!”

Thái Tông để trong lòng cười, trên mặt lại ra vẻ mê hoặc “Kiền Nhi làm sao vậy?”

Thừa Kiên phát hiện trong mắt Thái Tông để chợt lóe qua ý cười, trong lòng hiểu rõ, phụ hoàng, người là cố ý sao? Không khỏi im lặng, phụ hoàng khi nào thì như vậy? Cố ý dọa con mình là ngoan tốt lắm sao ??

“Phụ hoàng, lần sau, nhi thần có thể tự mình đi ” Thừa Kiên nhìn Thái Tông để ôm mình đi hướng bàn hình chữ nhật, liền thấp giọng nói.

Thái Tông để đem Thừa Kiên mềm nhẹ buông, mới ở bên người Thừa Kiên ngồi xếp bằng tọa hạ, tâm tình tốt lắm, liền quay đầu cười cười nói, “Không có việc gì.” Lại hướng cửa điện hô “Lí Phúc!”

Từ này đến giờ Ngân, Kim đều canh giữ ở cửa đại điện Lí Phúc vội vàng vội vàng đi vào, dập đầu bái kiến nói “ Có nô tài ”

“Bây thiện đi.” Thái Tông để nói.

Khi dùng bữa, thập phần im lặng, Thừa Kiên ăn thức ăn so với bình thường phong phú hơn , chỉ cảm thấy nhấm nuốt vô vị, mà Thái Tông để lại khẩu vị tốt lắm.

Lí Phúc ở một bên vụng trộm nhìn, yên lặng tính tính , ngạch, ba bát cơm, một chân nai , một chân dê ... Hoàng Thượng hôm nay khẩu vị thật tốt!

Dùng hoàn thiện, Thái Tông để sờ sờ đầu Thừa Kiên, cười cười nói “Kiền Nhi, Ngụy Chính ngay thẳng dám nói, Lý Tĩnh thâm mưu cần ngôn, người hãy dùng tâm học tập, đừng làm mất mặt phụ hoàng .”

Thừa Kiên còn thật sự hồi đáp “Nhi thần ghi nhớ phụ hoàng dạy bảo. Nhất định hảo hảo đọc sách, tuyệt không cô phụ kỳ vọng phụ hoàng.” Trong lòng lại ở cân nhắc, phụ hoàng làm cho hai vị lão sư hoàn toàn bất đồng phong cách đi dạy hần , rốt cuộc là muốn làm cái gì? Hần hiện tại cũng không phải thái tử...

Thái Tông để lại thâm sâu chăm chú nhìn Thừa Kiên liếc mắt một cái, mới đứng dậy rời đi.

Không cho Thừa Kiên cung đưa thánh giá, Thái Tông để chấp hai tay sau lưng chậm rãi tiêu sái ra Khởi Huy điện, hồi tưởng thời gian cùng Thừa Kiên ngắn ngủi ở chung, Thái Tông để trong lòng rất sung sướng, ở trong đầu hần bé không hề mơ hồ , không hề khó gặp , không hề khó tiếp cận, lại tinh tế phát hiện cơ hội này tựa hồ thay đổi khi mình ngồi xuống bên bé ?

Thời điểm kia, hần chính là muốn nhìn biểu tình của bé một chút, muốn nhìn một chút bé con trí tuệ, nhưng lại có chút giả dối tâm cơ , đang suy nghĩ cái gì?

Sau đó, hần nhìn tay bé gắt gao nắm ống tay áo , tay nhỏ bé kia thậm chí nổi lên gân xanh, còn có biểu tình bé con giống như thực bình tĩnh, nhưng trong mắt ở chỗ sâu , hần lại phát hiện thật mờ mịt .

Hần không khỏi thân thủ nắm lấy tay bé , bàn tay thật nhuyễn mềm , nho nhỏ, giống như hần chỉ cần nhẹ nhàng dùng một chút lực, bàn tay bé nhỏ ấy liền đứt đoạn ...

Khi đó, trong lòng tựa hồ bị cái gì đâm một chút.

Thời điểm sắp rời đi Khởi Huy điện, hần quay đầu nhìn Khởi Huy điện mang chút ánh nền chiếu sáng yên tĩnh an bình ở trong đêm tối, nguyên bản ánh mắt lợi hại lạnh như băng chậm rãi nhu hòa xuống , đến ngay cả chính hần cũng chưa phát hiện. Đó là nơi con hần đang trụ , trưởng hoàng tử – Lí Thừa Kiền .

Nằm ở trên giường, Thừa Kiền nhìn hai tay, nhớ tới tay phụ hoàng thật to lớn cùng ấm áp phủ lên hai tay mình , trong lòng hần vì khoảnh khắc ngoài ý muốn này mà xúc động . Là tay phụ hoàng sao ? Tay phụ hoàng thực vẫn luôn ấm áp như vậy ?

Chưa bao giờ được phụ hoàng nắm tay qua, có lẽ từng có khi mình còn rất nhỏ , nhưng cảm giác thế nào cũng nhớ không ra ...

Chậm rãi buông hai tay, Thừa Kiền nhìn bóng đêm phía ngoài cửa sổ, trong lòng có chút chờ mong, có lẽ, kiếp này , hần thật sự có thể cùng phụ hoàng làm phụ tử bình thường...

Lúc này, Lý Tĩnh cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ ngồi ở trong đình viện, nhìn sao đầy trời, một bên tán gẫu, trò chuyện, liền tới ý chỉ hôm nay của Hoàng Thượng .

“Trưởng Tôn đại nhân, ngài cùng Trung Sơn vương điện hạ có vẻ quen thuộc, không biết Trung Sơn vương điện hạ thích binh pháp sao ?” Lý Tĩnh mỉm cười hỏi trước, ngữ khí thật là lạnh nhạt, tựa hồ chính là tùy ý hỏi thôi .

Trưởng Tôn Vô Kỵ tay bưng chén rượu nâng lên một chút, nhìn Lý Tĩnh mỉm cười , liếc mắt một cái, binh pháp? Đối một đứa bé tọa xe lăn suốt đời sao có thể học binh pháp ? Cho dù học có năng lực thì thế nào? Đứa bé ấy chẳng lẽ còn có thể thượng chiến trường?

Hừ! Tên xấu xa này là vòng vo tìm mình mọi thông tin đi ? Lập tức nhẹ nhàng băng quơ mở miệng, “Lí tướng quân yên tâm, theo Vô Kỵ biết, Trung Sơn vương điện hạ trí tuệ hiểu chuyện, lí tướng quân không cần quá phận lo lắng.”

Quả nhiên không thể giấu diếm được người kia, Lý Tĩnh sờ sờ cái mũi, có chút bất đắc dĩ thở dài, “Không đối gạt Trưởng Tôn đại nhân, kỳ thật trong lòng Lý Tĩnh giờ phút này rất là bàng hoàng, Hoàng Thượng này ra ý chỉ kia ... làm người ta ... Khó hiểu nha.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm mặc buông chén rượu, nhớ tới lời lần trước Hoàng Thượng giận dữ nói ra ... Làm cho người ta phát lạnh –

“Trẫm thực may mắn, người hiện tại là ngồi trên xe lăn ...”

Hoàng Thượng không phải người nhân từ hay dễ nường tay, hoặc là nói, Hoàng Thượng tuyệt đối là kẻ lãnh khốc , tàn nhẫn . Điểm ấy, cả triều cao thấp, tính cả hậu cung bên trong, có lẽ, trừ bỏ Thái Thượng Hoàng, trừ bỏ muội muội Quan Âm Từ của mình , cũng chỉ có mình hiểu được đi.

Nhưng lãnh khốc như thế nào? Tàn nhẫn lại như thế nào? Hần là đế vương! Đế vương tương lai nhất định sáng lập ra Đại Đường thịnh thế! Nếu sát phạt mà không quyết đoán nhẫn tâm, sao có thể thành lập ra triều đại thịnh thế ?!

Chính là, khi phân lãnh khốc dừng tại trên người đứa bé kia, Trưởng Tôn Vô Kỵ trong lòng cũng là đau lòng không thôi. Đặc biệt , thấy đứa bé kia còn cúi đầu, trong lòng cũng không từ chua xót, cũng không hiểu được, vì cái gì Hoàng Thượng nói như thế? Sinh hoạt tại trong cung, đứa nhỏ nào lại không có tâm cơ?

Vì thế quanh co lòng vòng đi tìm muội muội Trưởng Tôn hoàng hậu nhà mình thám thính tin tức, hoàng hậu lại mỉm cười nói không cần lo lắng, ám chỉ Trung Sơn vương điện hạ hết thấy đều hảo.

Trong lòng tuy rằng tin tưởng không lớn, cũng nghĩ trước sau này nên âm thầm bảo vệ Trung Sơn vương điện hạ, ai có thể nghĩ được , hôm nay bề hạ liền ra một đạo thánh chỉ khiến người ta không sờ được ý nghĩ trong đó . Tuy rằng đồng thời cũng cấp lão sư cho Ngô vương Lí Kính, Ngụy vương Lí Thái, Ngô vương là mình cùng Trình Hiểu Chương , lão sư Ngụy vương là Ngưu Thế Nam cùng Hầu Quân Tập.

Ngón tay Trưởng Tôn Vô Kỵ khinh xảo trên mặt bàn, trong lòng cân nhắc, tuy rằng bên ngoài nhìn vào, lão sư của ba vị hoàng tử, lão sư của Trung Sơn vương phân lượng nhẹ nhất, nhưng, Ngụy Chính cùng Lý

Tình thân phận không phải đơn giản.

Hiện tại Trung Sơn vương điện hạ là tuyệt đối cùng trử vị vô duyên, Hoàng Thượng còn an bài Ngụy chinh cùng Lý Tĩnh là sư phó của Trung Sơn vương điện hạ, chuyện này rốt cuộc là sao ?

Là muốn những người khác không cần khinh thị Trung Sơn vương điện hạ? Hay là có nguyên nhân khác ??

Trưởng Tôn Vô Kỵ trong lòng khó hiểu, đơn giản chỉ thấy càng ngày đầu càng đau . Liên bất đầu nói,“Lí tướng quân, tại hạ nghĩ, chúng ta chỉ cần làm tốt chuyện Hoàng Thượng giao cho là đủ rồi.”

Lập Chính điện, Trưởng Tôn hoàng hậu nghe Phong Hiệp nói nhỏ, có chút dăm chiêu, Ngô vương cùng Thái nhi cũng đều có lão sư?

Hoàng Thượng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

12. Chương 12: Giải Khúc Mắc [5]...

Hôm sau, Thái Tông để đi vào Lập Chính điện cùng Trưởng Tôn dùng bữa tối.

Bữa tối này , Thái Tông để khẩu vị bình thường, Lí Phúc trong lòng lại đếm , hai chén cơm, thiếu một chân nai , cũng ít đi một chân dê , bệ hạ hôm nay tâm tình tựa hồ không tốt.

Dùng bữa xong, vẫy lui hạ nhân, chỉ để lại Lí Phúc cùng Phong Hiệp ,Thái Tông để mới mở miệng nói,“Trẫm đã gọi người đi tìm lương y, quá một thời gian sẽ có tin tức.”

“Lương y? Trong cung có vị quý nhân nào thân thể không khoẻ sao? Thái y cũng không có biện pháp sao?” Trưởng Tôn kinh ngạc, đứng đầu hậu cung, nếu ngay cả thân thể quý nhân không khoẻ cũng không biết, kia là nằng thất trách.

Thái Tông để chậm rãi lắc đầu “Là chân Kiên Nhi.”

Trưởng Tôn hoàng hậu ngạc nhiên.

Thái Tông để nhìn Trưởng Tôn ngạc nhiên, liền thản nhiên mở miệng “Trẫm nghĩ , thiên hạ Đại Đường ta người tài ba xuất hiện rất nhiều, có lẽ có người có thể chữa trị chân Kiên Nhi cũng không biết chừng.”

Trưởng Tôn tuy rằng trong lòng rất là kinh ngạc, nhưng vui sướng áp qua kinh ngạc, ý niệm này ở trong đầu nàng đã lâu, nhóm Thái y đều nói chân Kiên Nhi không có biện pháp, nhưng nàng trong lòng lại luôn không tin, Kiên Nhi – con trai của nàng như thế nào có thể ở ngôi xe lăn cả đời?! Nghĩ muốn đi tìm thần y bên ngoài , nhưng Hoàng Thượng từ khi đăng cơ tới nay liền phi thường bận rộn, Cam Lộ điện thường thường đăng đèn suốt đêm liên tục vài buổi tối, nàng cũng vẫn tìm không được cơ hội cùng Hoàng Thượng mở miệng, chỉ có thể thừa dịp lần trước huynh trưởng tới thăm mình, vụng trộm nhờ huynh trưởng đi lưu ý dân gian có lương y nào tài ba không ? Nay Hoàng Thượng lại mở miệng trước mình , chân Kiên Nhi thật sự có hi vọng! Hơn nữa, này cũng thuyết minh Hoàng Thượng trong lòng vẫn coi trọng Kiên Nhi.

“Này thật tốt quá!” vẻ mặt Trưởng Tôn hoàng hậu có chút kích động.

Thái Tông để cười cười, nghĩ đến tính tình Thừa Kiên tựa hồ sau khi bị thương liền im lặng không ít, trong ấn tượng mơ hồ, đứa nhỏ kia thực hoạt bát, liền đối với Trưởng Tôn nói

“Kiên Nhi một người ở Khởi Huy điện cũng buồn, Quan Âm Tì không ngại kêu Trường Nhạc , Dự Chương đi qua bồi hấn nhiều hơn.” Cũng không nói Thừa Kiên hành động không tiện ở Khởi Huy điện thực buồn, theo bản năng, Thái Tông để tránh nói lời này .

Trưởng Tôn hoàng hậu ôn nhu cười “phải, ta đã biết.”

Thái Tông đế khẽ gật đầu, đứng dậy chuẩn bị rời đi Lập Chính điện , bỗng nhiên nghĩ hôm qua cùng Thừa Kiền dùng bữa, Thừa Kiền ăn không nhiều lắm, liền quay đầu đối Trưởng Tôn hoàng hậu ở phía sau vẫn cung đưa nói “Đúng rồi, Kiền Nhi gần nhất gầy đi rất nhiều, Quan Âm Tì để tâm nhiều chút , nói ngự thiện phòng nên làm nhiều thức ăn mà Kiền Nhi thích .”

Trưởng Tôn hoàng hậu cười đáp “Phải, ta sẽ chú ý.” Gặp bộ dáng Thái Tông đế tựa hồ có chút lo lắng, liền vừa cười vừa mở miệng nói “ Đứa nhỏ Kiền Nhi này có chút kiếng ăn, ta sẽ hảo hảo theo dõi hần.” Trong lòng lại suy nghĩ, Kiền Nhi hôm qua cùng bệ hạ dùng bữa như thế nào có khả năng ăn nhiều ? Cũng không biết đứa bé kia có hay không lại dùng thêm điểm tâm ? Kim hôm qua hồi báo cũng chưa nói rõ ràng. Thật là!

Thái Tông đế gật đầu, liền xoay người ly khai Lập Chính điện.

Nhìn Thái Tông đế đi xa, Phong Hiệp bên người Trưởng Tôn nhẹ giọng mở miệng, “Nương nương, cái này ngài yên tâm đi . Hoàng Thượng vẫn thực coi trọng Trung Sơn Vương điện hạ.”

Trưởng Tôn nhẹ nhàng nhu khẩu khí, nghĩ tới Kiền Nhi bộ dáng điềm đạm thỏa mãn, liền không khỏi mỉm cười, trong lòng nghĩ , đứa bé kia đại khái cũng sẽ không để ý Hoàng Thượng có nhìn hay không, bất quá, có thể được Hoàng Thượng coi trọng, đối với cuộc sống của nó về sau ở trong cung sẽ hảo thêm một chút, nghĩ đến đây, nàng ôn nhu mở miệng, “Phong Hiệp ,sáng mai kêu ngự thiện phòng làm điểm tâm .”

“Phải, nô tỳ tuân chỉ.” Phong Hiệp cung kính đáp, lại thấp giọng hỏi : “Nương nương, sáng mai có cần phải kêu Trường Nhạc công chúa, Dự Chương công chúa?”

“Ân. Cũng tốt.” Trưởng Tôn hoàng hậu gật gật đầu.

Thừa Kiền hôm nay sớm đã tỉnh lại, đang muốn tự phần đầu mặc quần áo, Hồng Ngọc cung kính tiến vào quỳ xuống, “Khẩn cầu điện hạ để cho nô tỳ hầu hạ.”

Thừa Kiền nhìn Hồng Ngọc liếc mắt một cái, hơi hơi giơ mi lên, trong lòng kinh ngạc, hần từng hạ mệnh lệnh, không có hần phân phó, không được tùy ý tiến vào phòng hần, lấy tính nết của Châu nhi, nàng hần là có nói cho Hồng Ngọc biết, như vậy, nhìn Hồng Ngọc vẻ mặt thực kiên trì, hần trong lòng cân nhắc, nàng là cố ý?

Tiếp tục chậm rãi mặc quần áo đặt ở đầu giường, hần mở miệng nói, “Không cần, người trước tiên lui đi.” Thanh âm rất là lãnh đạm.

Hồng Ngọc lại quỳ rạp trên đất, rất là kiên trì, tư thái cũng thực cung kính “Nô tỳ khẩn cầu điện hạ chấp thuận nô tỳ hầu hạ điện hạ thay quần áo.”

Thừa Kiền hơi hạ tay , nhìn tư thái Hồng Ngọc cung kính khiêm tốn có chút không được tự nhiên nha, có lẽ là vì phiêu đảng nhiều năm, đối nhân tâm biến hóa tự có phát hiện sâu sắc, thái độ Hồng Ngọc cung kính khiêm tốn nhưng sau lưng lại có một tia cao ngạo như vậy?

Cũng phải , Đại cung nữ Cam Lộ điện bỗng nhiên bị ném tới Khởi Huy điện nho nhỏ này... Thừa Kiền trong lòng mỉm cười, trên mặt lại cúi đầu tiếp tục chậm rãi mặc quần áo, động tác rất là nhàn nhã cùng tự nhiên, không có nói câu nào, mà Hồng Ngọc vẫn như cũ cung kính quỳ.

Được rồi, phụ hoàng ban cho hần cung nữ cũng thật sự phi thường , trung tâm tấn trách. Thừa Kiền có chút nhàm chán nghĩ .

Ngồi ở giường thượng, Thừa Kiền nhìn Hồng Ngọc chậm rãi mở miệng “Đứng lên đi.”

Hồng Ngọc không có đứng dậy, chính là vẫn như cũ quỳ rạp trên đất, thanh âm rất là cứng nhắc mở miệng, “Nô tỳ không dám, nô tỳ không có hầu hạ điện hạ hảo, nô tỳ có tội.”

Thừa Kiền nhìn chằm chằm Hồng Ngọc , khóe miệng nhất câu, tựa tiểu phi tiểu mở miệng “Người thật sự có tội, thân là đại cung nữ Khởi Huy điện, ngay cả lời nói của ta người cũng không nghe .”

Hồng Ngọc sững sốt, theo bản năng ngẩng đầu, chỉ thấy Thừa Kiền hơi hơi tươi cười, phong đạm vân khinh, đôi mắt thanh tú trong trẻo nhưng cực lạnh lùng, trong lòng run lên, không hiểu bắt đầu sinh một ý sợ hãi, vội vàng cúi đầu, biện bạch nói “Nô tỳ không dám.” Dứt lời, liền vội vàng đứng dậy.

Thừa Kiền mắt nhìn Hồng Ngọc đứng vẫn quy củ như cũ cúi đầu nghiêm túc, ngữ khí rất là khinh đạm mở miệng, “Tốt lắm, người lui ra đi. Về sau đừng như vậy.”

Hồng Ngọc tựa hồ có chút ngây người, nàng vốn tưởng rằng sẽ nghe được răn dạy điều gì, lại không nghĩ chỉ làm cho nàng lui ra, vụng trộm giương mắt nhìn Thừa Kiền, đã thấy Thừa Kiền tựa tiểu phi tiểu nhàn. Vì thế, nàng vội vàng quỳ xuống hành lễ, cung kính lui xuống.

Nhìn Hồng Ngọc nơm nớp lo sợ lui ra, Thừa Kiền trong lòng cười, tạo uy nghiêm cái gì cũng phải từ từ, không phải sao ?

Phiêu đăng nhân gian nhiều năm như vậy, Thừa Kiền chậm rãi tin một câu, thu phục lòng người thì hành động so với nói tốt hơn nhiều !

Tại phương diện này, phụ hoàng khi còn sống cơ hồ đều thực hiện thật tốt .

Nói đến, phụ hoàng đem một cung nữ cố chấp như vậy lại có chút tự cho mình rất cao giá đem cho hắn , rốt cuộc là cái gì ý tứ?

Suy tư một hồi, Thừa Kiền gãi đầu, được rồi, hắn nghĩ không ra nguyên nhân gì, vậy... Không nghĩ!

Đơn giản dùng đồ ăn sáng, Thừa Kiền tiếp tục ngồi ở bàn cờ ở tiền điện, đánh cờ phổ, im lặng hạ kì.

Mang theo Trường Nhạc , Dự Chương vào , Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn vẻ mặt Thừa Kiền hết sức chuyên chú, vui mừng cười, xem ra, Hoàng Thượng đột nhiên ân sủng cũng không làm đứa nhỏ phản ứng quá mạnh mẽ .

Bởi vì cung nữ thái giám tiến lên quỳ lạy hành lễ, Thừa Kiền lấy lại tinh thần, gặp Trưởng Tôn hoàng hậu, mặt mày nhất loạn, tươi cười điềm tĩnh lại lộ ra âm áp, “Mẫu hậu!”

Trưởng Tôn ôn nhu từ ái cười, “Kiền Nhi đang làm cái gì vậy ?”

Phía sau , Trường Nhạc , Dự Chương lúc này cũng tiến lên, Trường Nhạc tươi cười ngọt ngào “Trường Nhạc kiến quá ca ca.” Dự Chương tươi cười ngại ngùng, “Dự Chương kiến quá ca ca.”

Thừa Kiền cười tủm tỉm ngoắc “ Trường Nhạc Dự Chương đến vừa lúc, ca ca vừa mới cân nhắc ra một bộ tân phương pháp chơi cờ nga.”

Trường Nhạc Dự Chương nhãn tình đều có chút sáng lên, vì thế đều nhanh bước lên, ở bên người Thừa Kiền tọa hạ. Chớp một đôi mắt xinh đẹp nhìn Thừa Kiền. Trưởng Tôn thấy thế không khỏi hiểu ý cười, ý bảo Phong Hiệp phía sau đem điểm tâm ngự phòng mang đến, cũng ám chỉ vậy lui cung nữ, sau đó chính mình đi đến bàn cờ tọa hạ, nhìn vẻ mặt Thừa Kiền im lặng tươi cười dạy Trường Nhạc , Dự Chương chơi cờ.

Nhìn nhìn, cũng không từ cảm thấy thú vị.

Kỳ thật, bộ tân chơi cờ phương pháp này là Thừa Kiền khi phiêu đăng nhân gian thấy, khi đó mọi người nói bộ kì pháp này là mặc kì,

Phương pháp rất đơn giản, không xem bàn cờ, bằng vào trí nhớ để chơi cờ. Thừa Kiền khi đó cảm thấy thú vị, liền nhớ kỹ.

“Ân, chính là như vậy, đã hiểu?” Thừa Kiền hỏi.

Trường Nhạc , Dự Chương đồng loạt gật đầu.

Trưởng Tôn lúc này mở miệng nói, “Trường Nhạc, Dự Chương, các người tự đi ngoạn ngoạn trước đi. Mẫu hậu cùng ca ca nói chuyện.”

Trường Nhạc , Dự Chương nhu thuận gật đầu.

Nhìn cung nữ cùng thái giám ở tiền điện , trừ bỏ Phong Hiệp , đều lui xuống, liền muốn tiến lên nâng Thừa Kiên ngồi vào xe lăn. Nhưng Thừa Kiên lại cười lắc đầu “Mẫu hậu, con có thể.”

Dứt lời, liền ở trước ánh mắt kinh ngạc của Trưởng Tôn Phong Hiệp ,cùng với Trường Nhạc , Dự Chương, có chút gian nan tự đến xe lăn. Ngồi vào chỗ của mình, mới ngẩng đầu nhìn hướng Trưởng Tôn hơi có chút bướng bỉnh cười “Mẫu hậu, người xem con một người cũng có thể.”

Trưởng Tôn trong lòng một trận đau, trên mặt lại cố gắng cười, sáng giọng “Người a , đứa nhỏ này chính là cây mạnh...”

Phong Hiệp lòng có chút chua xót, Trường Nhạc , Dự Chương đều yên lặng cúi đầu, sợ làm cho Thừa Kiên thấy lệ trong mắt các nàng.

Thừa Kiên nhìn Trưởng Tôn trên mặt miễn cưỡng cười, trong lòng cũng chua xót, làm cho mẫu hậu thấy đã biết dạng cây mạnh, cũng là bất đắc dĩ, hắn không nghĩ làm cho mẫu hậu vì hắn lo lắng, hắn phải làm cho mẫu hậu biết, chính mình tuy rằng tàn, nhưng cũng có thể làm rất nhiều việc, chơi cờ, đánh đàn, đọc sách, viết tự, quản lý Khởi Huy điện, bảo hộ chính mình... Mỗi một sự tình trong cuộc sống , hắn cũng có thể không nhờ vả bất luận kẻ nào...

Nhìn Trưởng Tôn Thừa Kiên trong lòng mặc nói, mẫu hậu, con một người cũng có thể tốt lắm tốt lắm.

Đi đến sau viên, Trưởng Tôn tọa hạ ở bên cạnh bàn thạch, nhìn Thừa Kiên trên xe lăn cười yếu ớt trước mặt, ôn nhu mở miệng, “Kiên Nhi, phụ hoàng ngươi hôm qua hạ đạt ý chỉ ngươi rõ ràng đi?”

Thừa Kiên khẽ gật đầu “Con rõ ràng.”

“Mẫu hậu hôm nay lại đây, thứ nhất là nhìn ngươi gần đây như thế nào, thứ hai là phụ hoàng ngươi phân phó, cho mẫu hậu lại đây xem ngươi.”

Thừa Kiên sững sốt, phụ hoàng phân phó?

“Phụ hoàng ngươi nói, cho tìm thần y ở dân gian rồi thẩm tra thần y ...”

Tìm? Thẩm tra thần y? Thừa Kiên trong lòng lộp bộp, kia chân hắn... Theo bản năng sờ sờ chân chính mình, không có khả năng tái phục hồi như cũ đi. Trong lòng thoáng yên ổn không ít.

Trưởng Tôn dừng ở Thừa Kiên, khó nén vui sướng tâm tình, “Kiên Nhi, xem ra, phụ hoàng ngươi vẫn là thực coi trọng ngươi.”

Thừa Kiên ngại ngừng cười, trong lòng lại cười khổ, đúng vậy, nhưng phân coi trọng này lại làm cho hắn cảm giác được một loại áp lực không hiểu...

“Nhưng là! Kiên Nhi –” Trưởng Tôn bỗng nhiên nghiêm túc, nhìn chằm chằm Thừa Kiên, Thừa Kiên vì lảng.

“Mẫu hậu muốn ngươi nhớ kỹ 3 câu: Không quan tâm hơn thua, tiến thoái không giả, bảo vệ cho bản tâm.” Nghiêm khắc dứt lời, nhìn Thừa Kiên lảng lảng mặt, vẻ mặt hơi hoãn, từ ái cười, vỗ vỗ đầu Thừa Kiên, ôn nhu nói, “Kiên Nhi có lẽ nghe không hiểu, không quan hệ, ngươi chỉ cần hảo hảo nhớ kỹ, ngươi lớn thêm một ít, ngươi sẽ hiểu được.”

Thừa Kiên lấy lại tinh thần, nhện không được đôi mắt đau xót, vội vàng cúi đầu, làm bộ suy tư, che dấu tâm tình khó có thể ức chế toan sập của chính mình.

Ba câu kia , hắn sao lại không hiểu ?!

Đó là đời trước, là lời nói trước khi mẫu hậu chết , thẩm thía nói cho hắn 3 câu a.

Nhưng khi đó tâm mình sớm đã mất , sao có thể lý giải nỗi nỗi khổ tâm của mẫu hậu ?

Không quan tâm hơn thua, tiến thoái không giả, bảo vệ cho bản tâm.

Đó là lời nói ngay cả khi hắn phiêu đảng nhân gian mấy trăm năm cũng không thể quên

Đó là hấn then với mẫu hậu, lời nói cuối cùng, lưu cho mình.

13. Chương 13: Khúc Mắc Có Thể Giải ?

Trưởng Tôn lại ôn nhu nói, “Mẫu hậu biết, trong lòng người có chút thâm oán phụ hoàng người đối với người không đủ quan tâm, sự kiện Bích Nhi lần trước, Kiên Nhi chỉ cần giải thích một phen, phụ hoàng người sẽ không tức giận như vậy, nhưng Kiên Nhi người không có làm như vậy, người là cố ý đi?”

Thừa Kiên đầu tiên là sững sốt, mẫu hậu nghĩ hấn là thâm oán phụ hoàng cho nên mới làm như vậy? Yên lặng cúi đầu, kỳ thật, mẫu hậu nói vậy cũng không phải không đúng. Khi đó, trong lòng hấn bởi vì không thể đối mặt phụ hoàng mà có chút không được tự nhiên, cho nên, hơi chút, tùy hứng...

Vì thế, yên lặng cúi đầu, để tay đan vào nhau, nghe lời nói ôn nhu của Trưởng Tôn hoàng hậu.

Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn Thừa Kiên cúi đầu, một bộ dáng im lặng ngoan ngoãn xảo xảo, trong lòng có chút không đành lòng, liền nhẹ nhàng thở dài, tinh tế giải thích “Mẫu hậu sau lại cũng không nói người..., nhưng cũng không đại biểu người làm gì, Kiên Nhi, người phải nhớ kỹ, phụ thân của người là Hoàng Thượng, là vua của một nước, hấn có vô thượng uy nghiêm, gia đình bình thường khi con làm sai sự tình, người làm cha nhiều nhất đánh chửi vài cái, nhưng chúng ta là hoàng gia, không phải chỉ như vậy, người nhớ lấy điểm ấy!”

Thừa Kiên chần động, ngẩng đầu, nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu vẻ mặt nghiêm túc, không khỏi nhẹ nhàng gật đầu. Nhớ tới thời điểm mẫu hậu không có huấn hấn, ngược lại an ủi hấn, trong lòng nghi hoặc, liền nhìn không được mở miệng hỏi Mẫu hậu, khi đó, người vì cái gì không nói cho ta biết ta sai lầm rồi?”

Trưởng Tôn trừng mắt nhìn mắt Thừa Kiên, sắc giọng, “Còn có thể vì cái gì? Thời điểm kia, mẫu hậu lo lắng cho người!” Dừng một chút, lại nhẹ giọng nói, “Cũng là bởi vì khi đó, phụ hoàng người nói có chút quá phận...”

Thừa Kiên khẽ gật đầu, ngại ngừng cười. Trong lòng nghĩ lời phụ hoàng khi đó, thực quá phận, nhưng chuyện tình càng quá phận hấn đều đã trải qua, cũng so sánh làm chi, trong lòng cố nhiên toan sắp, lại là chết lặng càng nhiều.

Trưởng Tôn nhìn Thừa Kiên gật đầu ngại ngừng cười, nhưng vẻ mặt lại tựa hồ có chút không cho là đúng, trong lòng thở dài, tiếp tục nói “Kiên Nhi, phụ hoàng người anh minh cơ trí, thích nhất đứa nhỏ thông minh nhu thuận, lời này phụ hoàng người cố nhiên có chút quá phận, nhưng... Cũng là bởi vì hấn thích đứa nhỏ thiên chân...”

Thừa Kiên gật đầu, trong lòng nghĩ nghĩ, phụ hoàng giống như thật sự ưa đứa nhỏ thiên chân vô tà, tỷ như Minh Đạt, Trì đệ, ân, còn có Thanh Tước, lúc trước phụ hoàng tối sủng ái, hảo giống đều là có vẻ đơn thuần.

Trưởng Tôn dừng một chút, trong lòng xoay quanh, cũng không nói gì ra là, Huyền Vũ môn chỉ biến, phụ hoàng người tâm tư lại càng khó cân nhắc...

“Phụ hoàng người trong lòng vẫn là thương người, người lại không thể tùy hứng như vậy.”

Thừa Kiên nhìn Trưởng Tôn, mỉm cười “Mẫu hậu, ngài nói, không quan tâm hơn thua, Kiên Nhi sẽ không tái tùy hứng, nhưng là, mẫu hậu, trong lòng phụ hoàng, Kiên Nhi sẽ không làm đứa nhỏ thiên chân vô tà, làm sao bây giờ?” Thừa Kiên cố ý nghiêng đầu, thật là hoang mang buồn rầu hỏi.

Trưởng Tôn nhìn không được bật cười, lấy tay chỉ điểm nhẹ đầu Thừa Kiên, giận dữ nói “Người a, đứa nhỏ này! Mẫu hậu cũng không phải bắt người đi lấy lòng phụ hoàng người, người nha, chỉ cần không giống lần trước chộc giận phụ hoàng người sinh khí như vậy, mẫu hậu liền cảm ơn trời đất!”

Thừa Kiên gãi gãi đầu, ha ha ngây ngô cười.

Trưởng Tôn dừng ở Thừa Kiền, chậm rãi thu liễm tươi cười trên mặt, sờ sờ mặt Thừa Kiền, ôn nhu mở miệng, “Kiền Nhi, mẫu hậu cả đời này không còn sở cầu, chỉ cần huynh đệ tỷ muội các người bình an, mẫu hậu liền cảm thấy mỹ mãn.”

Thừa Kiền nâng tay đề lại tay Trưởng Tôn, gợi lên khóe miệng, cười, rất là sáng lạn, “Mẫu hậu, ngài yên tâm, con nha, nhất định sẽ không tái làm cho mẫu hậu lo lắng.”

Trở lại tiền điện, Trường Nhạc, Dự Chương vừa lúc hạ xong hai bàn cờ.

Trường Nhạc thấy Thừa Kiền cùng Trưởng Tôn đến đây, vui vẻ đứng dậy chạy đến trước mặt Thừa Kiền, ngọt ngào cười, “Ca ca, ta thắng Dự Chương!”

Thừa Kiền nhìn Dự Chương e lệ, cười nói, “Dự Chương, người thật sự thua?”

Dự Chương khẽ gật đầu, tươi cười e lệ, nhỏ giọng, lời nói nhỏ nhẹ “Trường Nhạc mỗi một bước đều nhớ rõ thực chuẩn, hạ đến một nửa, ta liền thua...”

Thừa Kiền cười tủm tỉm nói, “Không có việc gì, lần tới ca ca giáo người, người sẽ không thất bại.”

Dự Chương vừa nghe, nhân tình sáng lên, gật đầu nhỏ nhẹ nói, “Dự Chương tạ trước ca ca.”

Trường Nhạc vừa nghe, nhân tình cũng sáng lên, “Hảo hảo. Ca ca giáo Dự Chương, ta đây nếu là thắng Dự Chương, không phải thắng ca ca sao?”

Thừa Kiền vừa nghe, nhướn mày “Trường Nhạc, người liền như vậy muốn thắng ca ca?”

Trường Nhạc thề lưỡi, chạy đến bên người Trưởng Tôn, lôi kéo tay áo Trưởng Tôn nói, “Mỗi lần cùng ca ca chơi cờ đều thua, ta đương nhiên muốn thắng ca ca.”

Thừa Kiền ra vẻ tức giận trừng mắt, “Hừ, muốn thắng ta? Không dễ dàng như vậy!”

Trưởng Tôn ôn nhu nhìn Thừa Kiền cùng Trường Nhạc cười đùa, khóe mắt thoáng nhìn Dự Chương e lệ đứng ở một bên, nhìn cô bé lại tựa hồ có chút hâm mộ, vì thế đi qua, dắt tay Dự Chương, sờ sờ đầu Dự Chương, cười nhẹ nói, “Dự Chương cần phải cố lên nga. Lần tới nhất định không cần thua. Biết không?”

Dự Chương ngẩng đầu nhìn Trưởng Tôn trước mặt ôn nhu, nhẹ nhàng gật đầu, lặng lẽ không dấu vết ôm mẫu hậu.

Khi tiễn bước đám người Trưởng Tôn, đã muốn gần hoàng hôn.

Nhìn theo bóng dáng Trưởng Tôn, Trường Nhạc cùng Dự Chương đi xa, Thừa Kiền vẻ mặt im lặng, ngẩng đầu nhìn trời, một ngày đã sắp hết sao?

“Điện hạ, nơi này gió lớn, nô tỳ giúp ngài đi vào được không?” Hồng Ngọc đứng ở phía sau Thừa Kiền nhẹ giọng mở miệng nói.

Thừa Kiền ừ một tiếng.

Đẩy mạnh vào tiền điện, Châu nhi chào đón, quỳ sát chào, sau lại cười nói, “Điện hạ, hoàng hậu nương nương ban thưởng điểm tâm, nô tỳ đã hâm nóng lại.”

Thừa Kiền tò mò, mẫu hậu mang theo cái gì lại đây? Vừa nãy mẫu hậu cũng không nói, liền nói, “Trình lên đây đi.”

Ngay khi Châu nhi trình lên, mà Thừa Kiền được Kim nâng hạ, vừa ngồi hảo, chợt nghe một tiếng – “Hoàng Thượng giá lâm”

Thừa Kiền sửng sốt. Nhưng sau một lát tức khắc hoàn hồn, đang muốn kêu Ngân nâng mình ngồi trở lại xe lăn, chợt nghe một tiếng pha phú từ tính thanh âm, “Kiền Nhi không cần đa lễ.” Cùng với vài tiếng bước vội vàng chân, cung nữ thái giám lễ bái chào, Thừa Kiền chỉ cảm thấy bị một đại lực lâm ô, liền phát hiện mình đã vững vàng ngồi trong lòng người nào đó.

Nhất thời –

Cứng lại rồi!

Một giây chuyển lại cổ , nhìn trong mắt Thái Tông để rất rõ ràng có ý cười trêu tức, thanh âm Thừa Kiền khô cần mở miệng, “Phụ hoàng...”

“Ân?”

“Nhi thần... Có thể xuống dưới ?” Thừa Kiền khô cần hỏi.

Thái Tông để hơi hơi chọn mi, tựa tiểu phi tiểu, “Như thế nào? Tọa trên người phụ hoàng không tốt sao?”

“... Nhi thần... Sợ hãi...” Thừa Kiền cúi đầu, trong lòng , phụ hoàng, ngài như vậy, nhi thần áp lực rất lớn nha.

Thái Tông để sờ sờ cúi đầu Thừa Kiền, vẻ mặt dịu đi nói, “Kiền Nhi không cần như thế, ta là phụ hoàng người. Con tọa trên đùi lão cha có sao đâu ?” Quay đầu nhìn điểm tâm trên bàn , cười nói, “Kiền Nhi thích ăn hạnh hoa cao?”

Thừa Kiền ngẩng đầu, nhẹ nhàng gật đầu, “Ân.”

Thái Tông để vẫy lui chúng cung nữ thái giám, mới cầm lấy điểm tâm đưa cho Thừa Kiền, khuôn mặt tuấn lãng tràn đầy ý cười, “Đến, ăn đi.”

Thừa Kiền tiếp nhận, trong lòng thật không được tự nhiên, dĩ vãng hắc chưa bao giờ cùng phụ hoàng ở chung như vậy, trước tám tuổi, phụ hoàng Nam chinh bắc chiến, đánh hạ giang sơn, sau lại vội vàng cùng đám người Lý Kiến Thành đoạt thái tử vị , ngồi trên long ỷ, mình lại bị lập làm thái tử, ở lại Đông cung, cùng phụ hoàng ở chung cũng luôn vì chính sự...

Ở chung thân mật như vậy, rất xa lạ, cũng quá... Làm cho người ta không biết làm sao.

Nhưng nhớ tới lời mẫu hậu nói , không quan tâm hơn thua, tiến thoái không giả, Thừa Kiền lòng có chút thanh minh, chậm rãi yên ổn.

Ăn hạnh hoa cao , động tác nhắm nuốt cũng không quá cứng nhắc.

Thái Tông để sâu sắc chú ý tới, mỉm cười, giống như vô tình mở miệng, “Kiền Nhi thích hạnh hoa cao?”

Thừa Kiền giương mắt, miệng vẫn như cũ chậm rãi ăn hạnh hoa cao, do dự một chút, vẫn là chậm rãi gật đầu.

“Ân...” Thái Tông để nâng thủ lau đi mảnh vụn ở khóe miệng Thừa Kiền.

Thừa Kiền bởi vì động tác có vẻ vô tình sát miệng giùm mình của Thái Tông mà cứng đờ, nhưng lập tức lại bị lời nói kế tiếp của Thái Tông để dời đi lực chú ý.

“Mới trước đây, ta cũng có một đoạn thời gian thực thích ăn hạnh hoa cao...” Thái Tông để nhìn chăm chăm trắng rằm ngoài cửa sổ bỗng nhiên xuất hiện vẻ mặt có chút hoài niệm , mở miệng nói.

Hạnh hoa cao? Thừa Kiền nhớ rõ, phụ hoàng tối không thích chính là hạnh hoa cao, ngồi ở trong lòng Thái Tông để, giữa đầu nhìn Thái Tông để trên mặt chợt lóe qua hoài niệm cùng sầu não. Thừa Kiền trong lòng nghi hoặc, nhưng trên mặt vẫn như cũ im lặng lắng nghe.

Một lát im lặng sau, Thái Tông để thu hồi tầm mắt, cúi đầu nói, “Kiền Nhi, chúng ta dùng bữa tối đi?”

Gọi nội thị mang lên bữa tối, lại vẫy lui chúng nội thị, Thái Tông để tự mình châm một chén rượu, thần nhiên tự ẩm.

Thừa Kiền nhìn Thái Tông để, có chút chần chờ hỏi, “Phụ hoàng... Kia sau này ? Người sao lại không thích ?”

Tay Thái Tông để hơi hơi nâng một chút, ánh mắt nhìn chăm chăm chén rượu trong tay, quơ quơ, nhẹ nhàng bâng quơ mở miệng, “Có một hồi, cùng...” Dừng một chút, mới mở miệng, “Vài huynh đệ náo loạn mâu thuẫn, sẽ không thích...”

Thừa Kiền nhẹ nhàng gạt đầu, ân một tiếng, cũng không nói nữa, trong lòng có chút giật mình , có chút khiếp sợ. Vung trộm liếc mắt nhìn Thái Tông để tự châm tự ẩm, vẻ mặt thực bình tĩnh, tựa hồ không có gì, nhưng Thừa Kiền lại cảm thấy không phải thực bình tĩnh như vậy.

Huyền Vũ môn chi biến, Thừa Kiền đối với việc này biết đến cũng bất quá là từ cái nhìn đời sau. Khi Huyền Vũ môn chi biến, hắn mới tám tuổi, vì sao bình biến, ai bố cục trước ? Ai động thủ trước? Hắn ngây thơ không biết, sau Huyền Vũ môn chi biến, hắn bị phong làm thái tử, về Huyền Vũ môn chi biến đã sớm thành cấm kỵ trong cung, ai cũng không dám nhắc tới, ai cũng không nghĩ nhắc tới.

Nhưng, từ xưa thiên gia đấu đá, vốn không có thị phi đúng sai, kết cục mới là duy nhất, thắng lợi mới là duy nhất.

Mà phụ hoàng hắn, thắng.

Chính là, đại giới này thắng...

Nhìn Thái Tông để lại uống thêm một ly, tái châm, Thừa Kiền nhịn không được ra tiếng.

“Phụ hoàng, người xem –” Thừa Kiền nâng tay giữ lại , có chút ngại ngùng cười, chỉ chỉ chén rượu.

Lúc này, trăng treo cao, một vòng minh nguyệt dừng ở chén rượu, chén rượu có trăng nhỏ lắc lắc dang dang.

“Ân?” Thái Tông để chọn mi khó hiểu.

“Nhi thần nhớ tới một chuyện xưa...”

Thái Tông để nhìn chăm chăm Thừa Kiền vẻ mặt thần bí , hề hề tươi cười, bắt giác thú vị, đứa bé im lặng này còn bao nhiêu thứ mình không biết ? Mở miệng nói “Nga? Nói nghe một chút .”

“Có một đám hầu tử, có một ngày nhìn đến bóng dáng ánh trăng chiếu vào con sông, nghĩ đến ánh trăng rớt xuống, bọn họ sợ hãi, nếu ánh trăng đã rớt xuống , thì về sau buổi tối vốn không có ánh trăng, vì thế, bọn họ muốn đi kiếm ánh trăng, nhưng địa phương ánh trăng rơi xuống là con sông ở dưới vách núi, làm sao bây giờ? Có một con khỉ thực thông minh, nó nói, nếu không chúng ta làm một cái lạp đi xuống kiếm ánh trăng đi. Chờ bọn hắn làm xong một cái lạp thì lại không thấy thấy ánh trăng nữa . Mà bọn hắn cũng không cẩn thận rớt xuống con sông ...”

Chuyện xưa nói xong, Thừa Kiền cười tủm tỉm nhìn Thái Tông để.

Thái Tông để có chút dăm chiêu nhìn chăm chăm Thừa Kiền,“Kiền Nhi là muốn nói cái gì?”

“Phụ hoàng, người xem, ánh trăng giống như ở chén rượu , nhưng trên thực tế, nó ở trên trời, hầu tử bọn họ đều nhìn không tới, phụ hoàng, người nói hầu tử có phải hay không thực bốn?” Thừa Kiền cười tủm tỉm hỏi.

Thái Tông để nhìn chăm chăm Thừa Kiền sau một lúc lâu, mới mỉm cười,“Ân, hầu tử thật sự thực bốn.” Nâng đầu tay sờ đầu Thừa Kiền, trong lòng rất là ấm áp, Kiền Nhi muốn nói, hắn đã hiểu được. Hầu tử nhìn không tới ánh trăng, thật giống như thế nhân mờ mịt hối hận truy đuổi những thứ đã qua , nhưng không nhìn đến những thứ hiện tại mới là là tối trọng yếu.

Đã đi qua, đã nghĩ nguyệt lạc chén rượu, người xem được, lại vĩnh viễn truy đuổi không đến, không bằng, ngẩng đầu nhìn nguyệt, nắm chắc cuộc sống hiện tại , chẳng phải rất hảo.

Thừa Kiền thấy mình vừa mới mở miệng, cho nên mới nói một chuyện xưa như vậy , quanh co khúc khuỷu khuyên giải an ủi mình.

“Kỳ thật... Hạnh hoa cao ăn cũng rất tốt.” Thái Tông để cầm lấy hạnh hoa cao còn lại trên bàn còn vừa nói vừa cười , bỏ vào trong miệng.

Thừa Kiền mặt mày cong cong.

Đêm khuya, nhìn chăm chăm kiêu nguyệt ngoài cửa sổ, Thừa Kiền trong lòng cân nhắc , không quan tâm hơn thua, tiến thoái không giá, bảo vệ cho bản tâm?

Có lẽ, hoàng gia không có thân tình như người thường, nhưng hắc không ngại làm con ngoan của phụ hoàng, bảo vệ cho bản tâm, phiêu đảng nhân gian nhiều như vậy, nếu không có một viên thanh minh tâm, hắc, đã sớm rơi vào ma đạo...

Cho nên, mẫu hậu, không cần vì con lo lắng.

14. Chương 14: Gặp Lão Sư...

Một thân tử bào, tuổi chừng bốn mươi, làn da vì hắc, nam tử vẻ mặt nghiêm nghị đi theo ở phía sau thái giám, hướng Khởi Huy điện đi đến.

Phía sau, một nam tử ước chừng ba mươi, vôi vàng đuổi theo, thân trước bào phục lục sắc, khuôn mặt đoan chính, mặt mày nam tử có chút lợi hại, hắc bước nhanh đi tới, hướng nam tử phía trước hô, “Ngụy đại nhân, từ từ chờ tại hạ.”

Nam tử đằng trước hơi hơi dừng lại cước bộ, xoay người nhìn lại, vẻ mặt vẫn như cũ nghiêm túc, cũng chấp tay “Lí tướng quân?”

“Ngụy đại nhân thật nhanh, muốn đi báỉ kiến Trung Sơn vương điện hạ?”

“Phải, lí tướng quân cùng nhau đi chứ?”

“Đương nhiên.”

Này ngày, hướng nghị chấm dứt, phụng ý chỉ Thánh Thượng, lão sư được khâm điểm, vì hoàng tử, các đại thần các tướng quân đều đi đến cung điện các vị hoàng tử.

Ngụy chinh hướng một chút, mời nội thất thái giám dẫn đường đi trước Khởi Huy điện. Lý Tĩnh vốn định ước Ngụy chinh cùng nhau đi, không nghĩ Ngụy Chinh đi nhanh như vậy, hoặc là nói, Lão hồ ly này là cố ý? Không muốn cùng bất luận kẻ nào nhắc lên quan hệ? Cũng quá cẩn thận đi. Nhưng nghĩ lại, Ngụy Chinh trước kia là thân thích vi liêu ... cẩn thận như thế cũng là một loại tự bảo vệ mình đi?

Đi trên đường đến Khởi Huy điện, hai người một đường trầm mặc. Ngụy Chinh phụng phịu, nghiêm nghị không nói, Lý Tĩnh vẻ mặt trầm ổn, lặng im không nói.

Lý Trùng dẫn đường vụng trộm quay đầu liếc mắt, nhất thời áp lực, trong lòng nơm nớp lo sợ, hai vị đại nhân chẳng lẽ có cái gì bất mãn sao??

Khởi Huy điện, Thừa Kiền nhìn chằm chằm hạnh hoa cao trên bàn, có chút đắm chiêu, tối hôm qua cùng phụ hoàng ăn chung, giống như... Không có gì vấn đề đi?

Quay đầu hỏi Hồng Ngọc cùng Châu nhi quỳ rạp trên đất, thanh âm Thừa Kiền có chút lãnh đạm hỏi, “Người nói, đây mới là hạnh hoa cao mẫu hậu đưa tới?”

Hồng Ngọc thấp giọng trả lời, “Hồi điện hạ, tối hôm qua trình lên là hạnh hoa cao do tiểu phòng bếp Khởi Huy điện làm.”

Thừa Kiền thần sắc lạnh lùng, “Nói rõ ràng!”

“Điện hạ, khi phát hiện hạnh hoa cao điện hạ muốn dùng có độc, đang muốn bẩm báo điện hạ, hoàng thượng tới, nô tỳ hoảng sợ, đành phải trình lên hạnh hoa cao do tiểu phòng bếp Khởi Huy điện làm.” Hồng Ngọc tiếp tục quỳ sát nói.

Thừa Kiền nhìn chằm chằm Hồng Ngọc, hỏi “Sau khi phụ hoàng đi rồi, vì cái gì không bẩm báo cho ta?”

Hồng Ngọc chần chờ một chút, mới cúi đầu hồi đáp, “Nô tỳ vốn định bẩm báo, nhưng bệ hạ đột nhiên tuyên triệu nô tỳ, hỏi nô tỳ vì cái gì không có trình lên điểm tâm ngự thiện phòng làm, nô tỳ đành phải báo cho bệ hạ biết, mệnh lệnh bệ hạ nô tỳ không thể tiết lộ việc này ra ngoài, cũng không thể báo cho điện hạ biết. Hôm nay khi nô tỳ tính đem hạnh hoa cao xử lý, bị Châu nhi phát hiện...”

Thừa Kiền sững sốt, phụ hoàng biết? Quay đầu nhìn phía hạnh hoa cao trên bàn, phụ hoàng như thế nào biết tối hôm qua hạnh hoa cao ăn không phải do ngự thiện phòng làm ? Cần nhắc một hồi, không thể có đáp án, rõ ràng buông tha, ngược lại suy tư người nào hạ độc...

Vì sao đối hấn hạ độc? Là nhằm vào hấn? Hay là nhằm vào mẫu hậu?

Nếu hấn dùng hạnh hoa cao có độc, hấn xảy ra chuyện, mẫu hậu nhất định khổ sở, đặc biệt hạnh hoa cao này là do nàng đưa tới , đến lúc đó, hấn chẳng những có chuyện , còn có thể liên lụy mẫu hậu...

Tái nếu, dùng hạnh hoa cao có độc không chỉ hấn, còn có phụ hoàng...

Kia, mẫu hậu cũng thật là nhảy vào Hoàng Hà cũng nói không rõ...

Thừa Kiền trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh, phụ hoàng vừa mới đăng cơ, giang sơn sơ định, phương bắc còn có Đột Quyết chưa bình, mà dân chúng vẫn nghỉ ngơi lấy lại sức, hết thầy vừa mới bắt đầu, Đại Đường thịnh thế còn chưa đến, những người này liền như vậy khẩn cấp?!

“Điện hạ...” Kim cùng Ngân theo ngoài điện tiến vào, Kim cùng Ngân nhìn trên đất Châu nhi cùng Hồng Ngọc quỳ rạp, Ngân tiến lên quỳ sát hành lễ, mở miệng bẩm báo nói, “Điện hạ, Ngụy Chính Ngụy đại nhân, Lý Tĩnh Lí tướng quân báỉ kiến.”

Thừa Kiền lấy lại tinh thần, quay đầu, mở miệng, “Hồng Ngọc tỷ tỷ, việc này người làm tốt lắm, nếu là mệnh lệnh phụ hoàng, như vậy việc này người không cần tiết lộ ra ngoài. Cũng không cần bắt luận kẻ nào nhắc tới.” Lại đối với Châu nhi quỳ rạp trên đất, vẻ mặt vẫn không yên bất an nói, “Châu nhi tỷ tỷ, việc này người cũng làm rất khá. Tốt lắm, các người đi xuống đi.”

Hồng Ngọc cùng Châu nhi liếc nhau, trong lòng đều có chút kinh ngạc, Hồng Ngọc kinh ngạc là điện hạ không như trong tưởng tượng tức giận, cũng không có lập tức hạ lệnh điều tra, ngược lại yêu cầu mình giữ bí mật?? Châu nhi trong lòng kinh ngạc là điện hạ tính hiền như vậy không xử lý sao? Nhưng trông thấy Thừa Kiền vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khuôn mặt thản nhiên, liền cung kính lui ra.

Khi Hồng Ngọc cùng Châu nhi lui ra, Thừa Kiền mới nói khẽ với Kim , “Dem việc này báo cho mẫu hậu ta biết. Chuyển cáo một câu: Trăm ngàn cẩn thận.”

Kim hiểu ý gật đầu, quỳ sát hành lễ sau, vội vàng rời đi.

Thời điểm Ngụy Chính cùng Lý Tĩnh đi vào Khởi Huy điện, trong lòng có chút ngạc nhiên, hai bên cửa sổ Khởi Huy điện hé ra một cái bàn , bên bàn là một bộ cờ vây, một bên bàn bày một bình hoa, chính giữa bàn không có bày cái gì, dưới bàn bài trí vài cái như đèn , cái khác đều không có.

Thật sự là... Đơn giản a.

“Ngụy đại nhân, Lí tướng quân.” thanh âm non nớt nhu nhu vang lên.

Hai người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một hài đồng trên xe lăn, thân trước bào sam lam sắc, bào sam không có văn sức, phi thường đơn giản, trên đỉnh gấp lại phương khăn, tổ sắc, đôi mắt thanh tú hắc bạch phân minh lộ ra, mũi thẳng thẳng, khóe miệng hơi hơi cong lên, thật là đáng yêu.

Một hoàng tử phải ngồi ở xe lăn, thậm chí có thể là cả đời đều không ly khai xe lăn, nhưng vẫn như cũ tươi cười nhạt nhẽo, trong mắt trong suốt, không có tối tăm như trong tưởng tượng của Ngụy chính, không có kiêu căng như trong tưởng tượng của Ngụy chính.

Đây là Trung Sơn vương?

Đây là người nói ra “Tâm huyết tuy là hảo nam nhi, ẩn nhẫn cũng đại trượng phu” Trung Sơn vương? Lý Tĩnh nhìn hài đồng 8 tuổi trên xe lăn trước mắt, trong lòng hiện lên kinh ngạc.

Hai người giạt mình lảng một lát sau, Ngụy Chính trước hết lấy lại tinh thần, quỳ lạy hành lễ, “Ngụy Chính báỉ kiến Trung Sơn vương điện hạ!”

Lý Tĩnh cũng vội vàng lấy lại tinh thần, quỳ lạy hành lễ, “Lý Tĩnh báỉ kiến Trung Sơn vương điện hạ!”

Thừa Kiền mỉm cười, hai tay không trung hư phù, ý bảo đứng dậy, nói, “Ngụy đại nhân xin đứng lên, lí tướng quân xin đứng lên.”

Ngụy chinh cùng Lý Tĩnh thế này mới đứng dậy, nhưng vẫn nghiêm nghị đứng, cung kính lại khiêm tốn, vẻ mặt đều thực trang trọng nghiêm nghị.

Thừa Kiền trong lòng than nhẹ, quả nhiên đều là người cẩn thận. Phụ hoàng tuyển cho hắn hai vị lão sư này đều như vậy cẩn thận, dụng ý ra sao? Trên mặt lại vẫn là cười tủm tỉm mở miệng nói, “Thừa Kiền có thể được hai vị đại nhân làm lão sư, là vinh hạnh của Thừa Kiền.” Dừng một chút, lại mở miệng nói “Hai vị đại nhân là lão sư Thừa Kiền, Thừa Kiền về sau liền xưng hô hai vị đại nhân là lão sư. Thừa Kiền ngu muội, về sau còn thỉnh hai vị lão sư chỉ giáo nhiều hơn. Thừa Kiền hành động không tiện, liền lấy chấp tay làm lễ bái sư. Còn thỉnh hai vị lão sư không cần ghét bỏ.” Dứt lời, liền xoay người chấp tay.

Ngụy Chinh cùng Lý Tĩnh đều vẻ mặt kinh sợ đáp lễ nói, “Điện hạ đừng dọa vi thần!”

Thừa Kiền ngại ngừng cười, “Hai vị lão sư không cần quá khiêm tốn, Thừa Kiền nhớ rõ phụ hoàng nói qua, sư nói bất đồng quân thần chỉ đạo, vi sư giả cũng không phân quân thần. Thừa Kiền sau này có gì không đúng, còn thỉnh hai vị lão sư không cần khách khí.”

Ngụy chinh hơi hơi sửng sốt, nhìn Thừa Kiền trước mắt, Thừa Kiền trong nháy mắt, cùng đối diện, trong mắt lộ vẻ thẳng thắn thành khẩn.

Ngụy Chinh nhìn chằm chằm Thừa Kiền sau một lúc lâu, mới yên lặng gật đầu, nghiêm nghị nói, “Vi thần chắc chắn tận tâm hết sức.”

Lý Tĩnh trong lòng kinh ngạc, liếc Ngụy Chinh một cái, lão hồ ly này như thế nào không cẩn thận? Nhưng trên mặt không có hiển lộ, cũng tiến lên từng bước, chấp tay nói, “Vi thần cũng sẽ tận tâm hết sức.”

Thừa Kiền ngại ngừng cười, chấp tay đáp lễ.

Trải qua một hồi, Thừa Kiền kiên trì, Ngụy chinh cùng Lý Tĩnh ở bàn trước tiền điện tọa hạ, sau đó, chỉ thấy Thừa Kiền từ xe lăn, gian nan ngồi lên đệm, Lý Tĩnh trong lòng khiếp sợ, theo bản năng liếc mắt Ngân cúi đầu quỳ sát ở xe lăn, theo bản năng tức giận vừa định mở miệng răn dạy cậu nô này, có thể thấy được Thừa Kiền trên mặt thản nhiên tự nhiên, không khỏi nuốt trở lại lời đã ra đến cửa miệng, trong lòng bỗng nhiên hiểu được, nhất định là Trung Sơn vương không cho người khác hỗ trợ.

Mà Ngụy Chinh ban đầu khiếp sợ, sau liền yên lặng nhìn chứ không nói.

Khi Thừa Kiền thở dốc ngồi vào chỗ của mình, Châu nhi cùng Hồng Ngọc lại dâng điểm tâm cùng trà.

Lý Tĩnh ngồi ở trên ghế, hai tay đặt ở bàn, sau khi lấy lại tinh thần, mỉm cười hỏi, “Không biết điện hạ muốn học cái gì?”

Thừa Kiền sửng sốt, học cái gì? Không phải liền [văn tuyển] [ngàn tự văn] linh tinh sao?

Ngụy chinh thấy Thừa Kiền vẻ mặt sửng sốt, liền bổ sung hỏi, “ý tứ Lí tướng quân là, điện hạ trừ bỏ [ngàn tự văn], có muốn học cái gì khác không?”

Thừa Kiền trong nháy mắt, ánh mắt theo trên người Ngụy chinh đi chuyển tới trên người Lý Tĩnh, trong lòng nhất ngộ, cảm thấy hai hồ ly này là ở trên người hắn dò xét nha? Rồi nẩy ra chút dở khóc dở cười, hắn bộ dáng này còn có gì để tìm hiểu? Hai hồ ly này cũng quá cẩn thận rồi?

Trong lòng không nói gì, nhưng trên mặt Thừa Kiền ra vẻ suy tư một phen, mới ngại ngừng cười mở miệng nói, “Thừa Kiền gần nhất đối kì cùng cảm đều thực cảm thấy hứng thú, khả Thừa Kiền thư pháp thực không xong, cũng rất muốn học... Không biết hai vị lão sư có dạy ta không?”

Ngụy chinh nhìn chằm chằm Thừa Kiền sau một lúc lâu, vẫn như cũ phụng phịu, gật đầu, chấp tay nói, “Vi thần bất tài, nguyện giáo điện hạ cầm cùng thư pháp.”

Lý Tĩnh cười cười chấp tay, “Vi thần nguyện giáo điện hạ kì.”

Thừa Kiền mặt mày cong cong, chấp tay chỉ lễ “Thừa Kiền tạ quá hai vị lão sư.”

Lúc này gần Ngọ. Cam Lộ điện, Thái Tông để đứng ở cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trời. Trời quang mây tạnh, mây trắng từ từ trôi.

Lí Phúc nhẹ nhàng đi vào, quỳ sát cho, thấp giọng “Nô tài khấu kiến bệ hạ.”

“Như thế nào?” Thái Tông để không có hồi đầu, vẫn như cũ nhìn thiên không, ngữ khí có chút miễn cưỡng.

“Hồi bẩm bệ hạ, hạnh hoa cao là Lão Hứa ở ngự thiện phòng làm, không có vấn đề, nhưng là, một tiểu cung nữ ở Lập Chính điện đi ngự thiện phòng lấy hạnh hoa cao về, ngay buổi tối hôm qua liền ngã xuống hồ nước chết đuối...”

“Nói cách khác, tử vô đối chứng?” Thái Tông để lẩm bẩm nói, thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn chằm chằm Lí Phúc, ánh mắt lạnh lẽo, “Nói cho Hồng Ngọc, phạm là thực vật cấp Trung Sơn vương đều phải cẩn thận kiểm tra một phen, không thể có gì sơ suất!”

Đe thấp ngữ khí bình tĩnh, làm cho Lí Phúc sau lưng mạo hiểm mồ hôi lạnh, Lí Phúc vụng trộm liếc mắt về mặt lạnh như băng của Thái Tông để, bệ hạ... Là thật coi trọng Trung Sơn Vương...

Thái Tông để đi đến bên ngự án, mạnh mẽ huy lạc một cái bát trà, “Lí Phúc!” Quét mắt địa thượng bát trà đã nát, Thái Tông để thản nhiên mở miệng nói, “Điều cấm vệ nhị quân, ngay hôm sau thay phiên công việc ở Khởi Huy điện.”

Lí Phúc chấn động, cấm vệ nhị quân?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:ps: Tư liệu bổ sung –

Đường hướng quan viên phục sức: Tam phẩm đã ngoài tử bào, bội kim ngư túi; Ngũ phẩm đã ngoài phi bào, bội cá bạc túi; Lục phẩm lấy hạ lục bào, vô ngư túi. Quan lại có chức vụ cao mà phẩm chất thấp, vẫn dựa theo nguyên phẩm phục sức. Như nhâm Tể tướng mà không đến tam phẩm, này quan hàm trung tất mang “Ban thưởng tử kim ngư túi” chữ; Châu trưởng quan thứ lại, cũng không câu phẩm chất, đều xuyên xếp bào.

Đường hướng hoàng đế phục sức: Trình Quán phía trước, hoàng đế phục sức đều cực vì xa hoa, đến Thái Tông để khi, trừ phi nguyên đán cùng đông chí này hai ngày, hoặc đại tế tự khi trước cổn miện triều phục [có vẻ xa hoa để vương phục sức], bình thường hướng nghị nghe báo cáo đều chích trước thường phục [nhất kiện xích hoàng bào sam, đỉnh đầu chiết cấp trên khăn, một cái cữu hoàn đai lưng, một đôi Lục Hợp giày], sau loại này thường phục dần dần bị bách quan mô phỏng, truyền tới dân gian.

Đường hướng hoàng tử giáo dục: Nói đơn giản chia làm ba bước: Vỡ lòng tiền trang bị lão sư, đến nhập học tức sùng văn quán [ra về lúc ban đầu không phải kêu tên này? Từ lý uyên sáng chế] học tập, này trong lúc, chịu hoàng đế sủng ái hoàng tử vẫn như cũ hội trang bị lão sư, tỷ như nói Lí Thái. Đến lấy chồng [tức ra cung khác lập phủ đệ, được sủng ái yêu hoàng tử cá biệt sẽ bị ở lại hoàng cung, tỷ như nói Lí Trì, tỷ như nói tắc thiên thời kì dự vương], sẽ trang bị “Phó một người, theo tam phẩm, chưởng phụ chính khuyết điểm, hữu một người, theo ngũ phẩm hạ, chưởng thị du chố, quy phúng đạo nghĩa, thị đọc, vô số người quy định, văn học một người, theo lục phẩm thượng, chưởng giáo điển tịch, người hầu văn về”.

Tái ps: Mổ thụ ngày mai tăng ca!!! Từ nay trở đi tái càng, khụ khụ, đương nhiên, kịp liền càng

15. Chương 15: Liên Hoan...

Đôi lời : Ta ngồi beta mà thành ê đít (. Ngồi liên 1 lúc 4 tiếng đồng hồ cho 5 chương DPCTK. Vậy nên mấy cái lảm nhảm của tác giả, thứ ta ko beta lại. Bệnh lười tái phát .

Thái Tông để hạ chiếu, Trung thu sắp tới, chiếu hậu cung tần phi cùng hoàng tử công chúa dạo chơi ngự hoa viên ngắm hoa.

Thừa Kiền nhận được ý chỉ khi, hơi hơi sững sốt, dạo chơi ngự hoa viên ?

Ngẩng đầu nhìn, nhìn Lí Phúc tất cung tất kính đứng ở trước mặt mình, hỏi “Phúc công công, phụ hoàng nói mọi người đều phải tham dự sao?”

Lí Phúc cung kính xoay người chi lễ, mới nhẹ giọng hồi đáp, “Hồi điện hạ, nô tài phụng chỉ nhẩn dùm thánh ý, cái khác không biết.”

Thừa Kiền hơi hơi chọn mi, mắt nhìn Lí Phúc trước mặt cung yêu đứng, tư thế khiêm tốn nhưng lại nghiêm nghị, quả nhiên, là người phụ hoàng vẫn tối tín nhiệm. Để ý cẩn thận như vậy...

Thừa Kiền khẽ gật đầu, “Ta đã biết, phiền toái Phúc công công. Kim, tiền Phúc công công.”

Lí Phúc cung kính hành lễ, mới lui ra, Kim thông minh, khi đưa Lí Phúc rời đi, cười tủm tỉm lấy qua một tiểu vật, nhưng Lí Phúc lại xua tay cự tuyệt, không đợi Kim nói, liền xoay người rời đi.

Khi rời đi, Lí Phúc làm bộ như không thêm để ý, liếc mắt vừa vặn thấy vũ lâm vệ binh tuần tra Khởi Huy điện, hoàng gia vệ đội — vũ lâm vệ, cấp dưới tả vũ lâm vệ cấm vệ nhị quân...

Lệ thuộc trực tiếp vào Hoàng Thượng, chỉ nghe mệnh Hoàng Thượng, ẩn nấp trong vũ lâm vệ, khi Huyền Vũ môn chỉ biến, không chế toàn bộ hoàng cung... Toàn bộ thiên hạ, chỉ có Hoàng Thượng cùng tướng quân cấm vệ nhị quân, còn có mình mới biết được sự tồn tại...

“Phúc công công?” Đi ở đằng trước tướng lãnh cấm vệ nhị quân, Từ Trữ, ước chừng bốn mươi, gầy yếu, ngăm đen, sang sảng cười, hướng Lí Phúc phất tay ý bảo, “Hôm nay như thế nào rảnh lại đây?”

Lí Phúc dừng lại cước bộ, xoay người, cười tủm tỉm chấp tay chi lễ “Từ tướng quân hảo, nô tài là phụng ý chỉ Hoàng Thượng tiến đến Khởi Huy điện tuyên chỉ.”

Từ Trữ ha ha cười, “Nga? Ý chỉ đã tuyên đạt xong? Hoàng Thượng đối Trung Sơn vương điện hạ thật đúng là ân sủng a.” Từ Trữ có chút nghiền ngẫm cười.

Lí Phúc vẫn như cũ vẻ mặt hòa ái cười, cũng không nói tiếp, hơi hơi cung yêu chấp tay, cười tủm tỉm mở miệng, “Nô tài còn phải trở về phục chỉ, ngày khác sẽ cùng tướng quân nhất tỵ. Nô tài cáo từ.” Dứt lời, xoay người mà đi.

Từ Trữ nhìn theo Lí Phúc đã đi xa, có chút mất mặt, sờ sờ cái mũi, sách, miệng vẫn là như vậy nghiêm!

Lí Phúc xoay người mà đi, nhưng không có trực tiếp hồi Cam Lộ điện, ngược lại chuyển tới ngự thiện phòng.

Thái giám quản sự Ngự thiện phòng vừa thấy Lí Phúc, hiểu ý gật đầu, ngoắc gọi tới một nam nhân trung niên ngốc ngốc.

Kia nam nhân trung niên ngốc ngốc vừa thấy Lí Phúc, vội vàng tiến lên quỳ lạy hành lễ, “Phúc công công hảo.”

Lí Phúc bình tĩnh gật đầu, ý bảo đứng dậy, mới mở miệng nói, “Lão Hứa, về sau cấp Hoàng Thượng làm đồ ăn cũng thêm vào chuẩn bị một phần, đến lúc đó ta sẽ tự mình tới lấy.”

Lão Hứa nơm nớp lo sợ đáp, “Tiểu nhân hiểu được.” Lại mở miệng, “Phúc công công, lần trước hạnh hoa cao kia, tiểu nhân thật sự không biết là chuyện gì xảy ra nha...” Lão Hứa sắp khóc ...

Lí Phúc An phủ cười, “Lão Hứa, nếu ngươi có liên quan, Hoàng Thượng còn có thể cho ngươi tiếp tục ở ngự thiện phòng sao? Yên tâm đi. Ngươi cấp Hoàng Thượng làm ngự thiện cũng đã mười mấy năm, Hoàng Thượng còn không hiểu biết ngươi?”

Lão Hứa thế này mới miễn cưỡng cười.

Lại vài món công đạo sự, Lí Phúc mới xoay người hướng Cam Lộ điện đi đến. Trong lòng cân nhắc, Hoàng Thượng đối Trung Sơn vương điện hạ thật sự là ân sủng, chẳng những đem cấm vệ nhị quân phái đến Khởi Huy điện, còn làm cho Lão Hứa phụ trách đồ ăn của điện hạ... Về sau Lí Phúc hẳn không chỉ phụ trách đồ ăn Hoàng Thượng dùng, còn phải phụ trách Trung Sơn vương điện hạ...

Lí Phúc bỗng nhiên cảm thấy, áp lực rất lớn...

Khởi Huy điện , Thừa Kiền viết mấy chữ lớn , lung lay cổ tay một chút, ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, hoa quế ngoài cửa sổ đã nở . Ngẩng đầu, ngóng nhìn hoa quế trước cửa sổ, Thừa Kiền suy nghĩ chuyển tới ba ngày sau dạo chơi ngự hoa viên ...

Thừa Kiền nhớ rõ tuy rằng trong cung thường xuyên có liên hoan, nhưng phụ hoàng hạ chỉ nói tổ chức dạo chơi ngự hoa viên , đây vẫn là lần đầu tiên, còn như vậy trình trọng hạ chỉ? Phụ hoàng... Suy nghĩ cái gì ?

Hồng Ngọc bưng một mâm điểm tâm, thời điểm đi vào, chỉ thấy Thừa Kiền bộ dáng ngăn người, quay đầu nhìn Châu nhi, thấp giọng hỏi nói,“Điện hạ đã dùng cơm xong?”

Châu nhi thấp giọng trả lời,“Điện hạ vừa mới uống một chén trà , còn không có dùng cơm...” Quét mắt điểm tâm trên bàn , không khỏi vi lăng, đây là...

Hồng Ngọc nhìn vẻ mặt Châu nhi giật mình lảng ngốc , thấp giọng nói,“Thỉnh điện hạ dùng bữa đi.” Một bên ánh mắt ý bảo Châu nhi nghỉ hoặc nhưng không được nói ra.

Châu nhi khẽ gật đầu, xoay người, khinh bước lên trước , tuy rằng biết điện hạ không vui , đang ngăn người lại có người đã quấy rầy, nhưng lúc này đã qua buổi trưa, điện hạ cũng nên dùng điểm tâm.

Thừa Kiền lấy lại tinh thần, quét mắt nhìn Hồng Ngọc trình lên điểm tâm, là lê hoa tô?? Ân... Hắn vẫn là thích hạnh hoa cao, bất quá ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị cũng không sao .

Hầu hạ Thừa Kiền dùng điểm tâm , Châu nhi cùng Hồng Ngọc lui ra.

Rời đi hậu điện, Hồng Ngọc nhẹ giọng mở miệng,“Về sau, điện hạ thức ăn sẽ do ta mang đến .”

Châu nhi nghỉ hoặc, chần chờ mở miệng,“Nhưng là, thức ăn điện hạ dùng không phải đều từ tiểu phòng bếp sao?”

Hồng Ngọc dừng lại cước bộ, nhìn Châu nhi, chậm rãi mở miệng nói,“Đây là ý chỉ Hoàng Thượng.”

Châu nhi ngẩn ngơ, ý chỉ Hoàng Thượng?

“Châu nhi, việc này cũng đừng cùng điện hạ nói.” Hồng Ngọc lại dặn dò nói.

Châu nhi do dự một chút, nhưng vẫn là chậm rãi gật đầu. Nghĩ chuyện tình hạnh hoa cao lần trước kia, ân, cũng tốt, có Hồng Ngọc tỷ tỷ phụ trách, liêm an toàn hơn.

Ngày này , ngự hoa viên, nhóm tần phi quý nhân cười duyên, hoàng tử công chúa chung quanh chạy động, vui cười không thôi.

Trong đình Ngự hoa viên, Thái Tông đế ngồi ở vị trí giữa, bên trái là Trưởng Tôn hoàng hậu, phía bên phải là Dương phi. Trưởng Tôn khuôn mặt đoan trang dịu dàng, Dương phi tư nhan xinh đẹp, lộ ra điểm quyến rũ.

Thái Tông đế vẻ mặt tựa hồ rất là sung sướng, mặt mày có chút nhìn ra phía đình, nơi hoàng tử công chúa vui đùa âm ỉ.

Trong Cửu Khúc Khê , cung nữ phe phẩy tiểu thuyền, trên tiểu thuyền, mấy vị công chúa ngồi, là Trường Nhạc, Dự Chương, Ba Lăng, Đông Dương. Bốn người vui cười, thỉnh thoảng lấy tay lộng thủy, cung nữ trên tiểu thuyền thật cẩn thận trông chừng.

Ở Cửu Khúc Khê , Thừa Kiền ngồi ở xe lán , bên miệng một chút ý cười nhạt nhẽo, nhìn Trường Nhạc , Dự Chương vui đùa âm ỉ. Hồng Ngọc cùng Kim – Ngân tùy thị ở bên.

Kim bưng một mâm lựu, nhẹ giọng hỏi,“Điện hạ, nô tài hầu hạ ngài dùng hoa quả ?”

Thừa Kiền nhìn thoáng qua quả lựu, lắc đầu,“Không cần.”

Kim bắt đầu dĩ, cùng Hồng Ngọc liếc nhau, đành phải lui ra phía sau.

Thừa Kiền tổng cảm thấy hôm nay liên hoan sẽ phát sinh chuyện gì, sáng sớm, hẳn sẽ không có khẩu vị. Đây quả lựu là cố ý ban thưởng cho hắn, nhưng hắn thật sự là không hứng thú.

Chính là nhìn Trường Nhạc Dự Chương các nàng chơi đùa , Lí Thái hưng phấn chạy tới, “Ca! Người xem, ta bắt được cái gì?”

Thừa Kiên cúi đầu vừa thấy, chỉ thấy trong lòng bàn tay béo vù vù của Lí Thái là một động vật xèo xèo kêu không ngừng , đuổi chân giầy dựa... chuột Thiên Trúc?!

Thừa Kiên trừng lớn mắt. Như thế nào có khả năng?!

“Ca, người xem, Lão Thử này coi thật kì quái đúng hay không? Cũng không giống Lão Thử!” Lí Thái vẫn như cũ hưng phấn không thôi.

Thừa Kiên ngẩng đầu nhìn vẻ mặt Lí Thái hưng phấn ngây ngô cười, trong lòng không nói gì, đây là chuột Thiên Trúc, đương nhiên không giống chuột bình thường . Bất quá, kỳ quái! Thừa Kiên hẳn phiêu đảng nhân gian mới kiến thức được chuột Thiên Trúc, lúc này Đại Đường bọn họ nào có a?! Hôm nay trúc thử sao lại bính ra đây ? Thừa Kiên lấy tay chỉ trạc trạc, ngày đó trúc thử cũng kỳ quái, bị Thừa Kiên nhắt trạc, cũng không động, nháy đen tuyền nhìn chăm chăm Thừa Kiên.

Thừa Kiên cười, thật đúng là thú vị...

Mà đúng lúc này, một thanh âm non nớt rất là kiêu ngạo mở miệng, “Uy! Đem Lão Thử trong tay người cho ta!”

Thừa Kiên nhú mày hồi đầu, là Lí Âm cùng Lí Hữu.

Lí Âm cầm nâng cao cao, gặp Thừa Kiên quay đầu nhìn hẩn, rất là khinh thường hèn mọn trào phúng cười, cũng không kêu .

Lí Hữu cũng là hèn mọn hừ lạnh một tiếng.

Thừa Kiên trên mặt cười, trong lòng không nói gì, này hai người không coi ai ra gì , thật đúng là... A.

Thừa Kiên hồi tưởng đời trước mình làm thái tử, tính tình hai người này cũng như vậy , bất quá ngại mình thân phận thái tử, ở trước mặt mình có điều thu liễm thôi. Hiện tại hẩn bộ dáng thế này , hai người sẽ không tất thu liễm.

“Người nói cấp liền cấp sao?!” Lí Thái cả giận nói, tiến lên từng bước, “Còn có, các người thấy ca ca cũng không hiểu phải gọi một tiếng sao?”

Lí Âm nhìn Thừa Kiên, hèn mọn trào phúng cười, “Liền hẩn — một phế vật bị dọa liền chặt đứt chân! Cũng xứng?!”

Thừa Kiên nhú mày, hẩn có chút hoang mang nhìn Lí Âm, tốt xấu mình là trưởng tử của phụ hoàng, lúc này là ở liên hoan, hẩn như vậy thái độ trắng ra bất kính huynh trưởng , cũng không sợ bị phụ hoàng biết??

“Nói với hẩn cái gì nha! Chạy nhanh, đem lão thử kia lấy lại đây ngoạn ngoạn đi.” Lí Hữu rất là nóng vội nói, dứt lời, đã nghĩ tiến lên, Lí Thái lúc này đã muốn bị câu “Phế vật” kia chọc giận, một phen đẩy Lí Hữu đang muốn tiến lên ra, liền hướng Lí Âm đánh tới, này nhất phác, khiến Thừa Kiên hoảng sợ, cấp kêu “Thanh Tước! Dừng tay!”

Nhưng Lí Thái đã muốn đổ mắt, mà Lí Âm thân thủ có thể nói so với thân hình mập mạp của Lí Thái là linh hoạt hơn, hẩn quay người lại, làm cho Lí Thái phác vào không trung , Lí Thái gục, Lí Âm cùng Lí Hữu cười ha ha đứng lên.

Thừa Kiên vừa vội lại lo lắng “Thanh Tước —”

Mà bốn phía thái giám cùng các cung nữ cũng vội vàng lại đây, muốn nâng Lí Thái đứng dậy, Lý Thái giận mà huy điệu tay của cung nữ thái giám , hướng Lí Âm cười ha ha đánh tới, Lí Âm một cái lắc mình, Lí Thái mắt thấy sẽ rơi vào khe lý, Thừa Kiên cách Lí Thái gần nhất một phen kéo lấy Lí Thái, bản thân khí lực không có lớn, vì thế, Thừa Kiên trên xe lăn ngã xuống, Kim kinh hô một tiếng, đang muốn ôm lấy Thừa Kiên, nhưng kém một bước, Thừa Kiên ngay khi Thái Tông để vội vàng kêu lên đã rơi xuống khe lý .

“Kiền Nhi —”

Trước mắt bỗng đen , cũng chỉ mơ mơ màng màng nghe được một tiếng “Kiền Nhi –”, ý thức liền hoàn toàn ngã vào trong hắc ám.

Khởi Huy điện, nặng nề làm cho người ta hít thở không thông.

Trong liên hoan , Trung Sơn vương rơi xuống khe lý đã muốn mê man hai ngày, đến nay không có dấu hiệu thanh tỉnh. Hoàng Thượng cùng Trưởng Tôn hoàng hậu cơ hồ ngủ lại ở Khởi Huy điện.

Lại dịch dịch chân, Trưởng Tôn vẻ mặt u sầu nhìn Thừa Kiền nằm ở trên giường ngủ say, trong đầu xẹt qua 3 ngày trước, thời điểm Hoàng Thượng giá lâm Lập Chính điện nói “Quan âm từ, ba ngày sau chính là Trung thu, trước hết ở ngự hoa viên cử hành một liên hoan đi.” Khi đó, Hoàng Thượng vẻ mặt thực bình tĩnh, Kiền Nhi nói Hoàng Thượng biết chuyện tình hạnh hoa cao hạ độc, nếu Hoàng Thượng biết, kia Hoàng Thượng đột nhiên cử hành liên hoan liền khẳng định có lý do của hắn...

Hồi tưởng lại hai ngày trước , Lí Thái tranh chấp Lí Hữu cùng Lí Âm, khi Thừa Kiền đẩy ra Lí Thái sắp rơi xuống Cửu Khúc Khê, Âm phi mặt mày hiện lên một tia âm độc... Trưởng Tôn trong lòng trầm xuống.

“Kiền Nhi tỉnh sao?” Chính là lảng lảng xuất thần, thanh âm trầm thấp thoáng có chút mỗi một hỏi.

Trưởng Tôn hồi đầu, chỉ thấy Thái Tông để hướng biên giường đi tới, khuôn mặt có chút mỗi một, mặt mày lộ vẻ sầu lo. Trưởng Tôn không khỏi trong lòng trấn an, hai ngày này, gặp Hoàng Thượng ký yếu triệu chính vội vàng, vừa muốn chiếu cố Kiền Nhi, tuy rằng nàng lần nữa dịu dàng khuyên bảo, Kiền Nhi có mình chiếu cố là tốt rồi, nhưng Hoàng Thượng lại không yên lòng, miệng nói sao có thể hảo, liền nhanh chóng xử lý hoàn triệu chính liền chạy lại đây.

“Thái y nói, hẳn hôm nay sẽ tỉnh, này cũng sắp rồi .” Trưởng Tôn xem xem cái trán Thừa Kiền, thấp giọng nói.

Thái Tông để nhìn Thừa Kiền, khẽ gật đầu, quay đầu đối Trưởng Tôn nói, “Người hồi Lập Chính điện nghỉ ngơi đi. Nơi này đã có trẫm ”

Trưởng Tôn có chút do dự, nhưng tiếp theo, Thái Tông để lại hạ giọng mở miệng nói, “ chuyện Lương vương cùng Sở Vương còn muốn người tốn nhiều tâm tư.”

Trưởng Tôn sửng sốt, lập tức theo bản năng ngẩng đầu nhìn về mặt bình tĩnh gần như lạnh lùng của Thái Tông để. Có chút dăm chiêu gạt đầu, đứng dậy hành lễ cáo lui.

Khi đi đến cạnh cửa, hồi đầu nhìn Thái Tông để, đã thấy Thái Tông để trên mặt là đau lòng ôn nhu. Trong lòng hơi hơi chấn động, không khỏi lớn mật đoán, Hoàng Thượng, là thật tâm đau Kiền Nhi?

Trên đường đi tới trước Lập Chính điện, Trưởng Tôn trong lòng tình tế xoay trước, Kiền Nhi lần này rơi xuống nước, Hoàng Thượng giận dữ, trách phạt Lương vương cùng Sở Vương quỳ ở từ đường hai ngày, đánh trượng mười cái , lại ở liên hoan quở trách Âm phi cùng Dương phi, là chuyện trước nay đều không có , Hoàng Thượng xưa nay đều sủng ái Âm phi cùng Dương phi, đặc biệt Dương phi, thân phận đặc thù như vậy , Hoàng Thượng đều có thể cấp nàng một cái phi vị, nhưng lần này, bởi vì chuyện tình Kiền Nhi rơi xuống nước, không nể mặt mũi Dương phi như thế, thật là phi thường ít có, cuối cùng, còn nghiêm lệnh các nàng bế môn tư quá, vô ý cũng không thể đi ra .

Như thế đủ loại, vừa mới lại ám chỉ mình đi thu thập cục diện.

Hoàng Thượng làm như vậy xem ra không chỉ muốn củng cố địa vị hoàng hậu của mình cũng là muốn nói cho người trong cung đang rục rịch này, mặc dù Kiền Nhi có bộ dáng hiện tại , Hoàng Thượng vẫn yêu thương trưởng tử sao?

Trưởng Tôn trầm định, không khỏi dịu dàng thư thái cười, nói như vậy, ít nhất Kiền Nhi ở trong cung không cần quá lo lắng.

Hồng Ngọc bưng chén thuốc khinh bộ tiến đến , quỳ xuống, cầm chén thuốc giơ lên cao, ánh mắt Thái Tông để vẫn dừng ở trên người Thừa Kiền, nâng tay tiếp nhận, tùy ý phát tay, thản nhiên mở miệng, “Đi xuống đi, không có tuyền triệu cũng đừng tiến vào.”

Hồng Ngọc thấp giọng xác nhận, quỳ sát hành lễ sau đó chậm rãi lui ra.

Thời điểm lui tới cạnh cửa, Hồng Ngọc nhin không được vụng trộm giương mắt thoáng nhìn, chỉ thấy Hoàng Thượng động tác phi thường mềm nhẹ ôm lấy Trung Sơn vương điện hạ, làm cho điện hạ tựa vào trong lòng, một tay lại dùng thìa múc được canh, nhẹ nhàng thổi...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

ps1: Đường hướng thời điểm ra về không có Thiên Trúc thử, cho nên mỡ thụ mở bàn tay vàng, ân, làm cho nó đến đại đường đánh đả tương du.

Tư liệu bổ sung – Lí Hữu [?-643], con thứ năm của Đường Thái Tông Lý Thế Dân và Âm tần. Vũ Đức năm thứ tám, phong làm Nghi Dương Vương, năm đó lại phong làm Sở Vương. Trinh Quán năm thứ hai, phong làm Yến Vương, giữ chức Bân Châu đô đốc. Mười năm sau, lại sửa phong làm Tề Vương, làm Tề Châu đô đốc. Sau nhân phản loạn bị Thái Tông ban tự kiểm điểm, biếm làm thứ dân. Đồng đảng nhất tnh bị giết. Hần bị bắt làm cho kế hoạch mưu phản của thái tử Lí Thừa Kiền bị phát hiện.

Lí Âm, con thứ sáu của Đường Thái Tông. Trinh Quán năm thứ năm, phong Lương Vương. Năm thứ bảy, thụ chức Tương Châu thứ sử. Năm thứ mười, sửa phong Thục Vương, chuyển làm Ích Châu đô đốc, em cùng mẹ với Ngô vương Lí Kính, mẹ là công chúa tiền triều Dương Phi. Nhân du săn vô độ, ẩu đả quan viên bị buộc tội, Thái Tông lữ giáo hần không thay đổi, tức giận trách cứ: “Cầm thú được thuần phục, có thể tuần nhiều cho người; Thiết Thạch tôi luyện, khả vì khí Phương Viên. Đến nổi âm giả, từng không bằng cầm thú Thiết Thạch hồ!” Tước một nửa phong ấp cấp quốc quan, biếm làm Quốc Châu thứ sử [nay là Hà Nam linh bảo]; Sau nhân “Phòng di yêu mưu phản án” của anh cùng mẹ Ngô vương Lí Kính, tội liên đới, phế làm thứ dân, lưu đầy ba châu.

16. Chương 16: Sau Khi Tỉnh Lại

Edit + Beta : Hạ Nguyệt

Lại lâm nhảm tỵ : Sao đầu ta giờ toàn sao .

tha xác đi về giường Ngất xỉu ~

~Cái tội tham công tiếc việc. Thấy nàng Dạ gửi chương rầu thì cố . Tính để mai. Mà nghĩ mai lại có thời gian làm cái khác . Vậy là ...

giờ ta quá cố . Nao kia phải tự điều chỉnh cái bệnh thâm công tiếc việc này đi * khóc *

Hồng Ngọc im lặng rời khỏi, chậm rãi đi ra sau điện, trong đầu không khỏi dần hiện ra chuyện đêm đó bị Hoàng Thượng gọi vào Cam Lộ điện...

“Vì cái gì không trình lên hạnh hoa cao của Ngự Thiện Phòng?” Hoàng Thượng ngữ khí phi thường bình tĩnh, bình tĩnh làm cho nàng sợ hãi. Nàng đi theo Hoàng Thượng nhiều năm, theo Tần vương phủ đến Cam Lộ điện bây giờ , Hoàng Thượng càng bình tĩnh lại càng sinh khí.

Vì thế, nàng chỉ có thể cố gắng giữ vững ngữ khí đang phát run của mình , đem sự tình từ đầu đến cuối nói ra.

Hoàng Thượng khi nghe được hạnh hoa cao của Ngự thiện phòng bị hạ độc, ngài bỗng nhiên đứng lên, chậm rãi thong thả bước, Cam Lộ điện im lặng quỷ dị, sau một lúc lâu, Hoàng Thượng thần nhiên mở miệng

“Hồng ngọc, việc hôm nay làm rất tốt . Người đi về trước, nhớ kỹ, việc này sẽ không tắt bầm báo Trung Sơn Vương điện hạ rồi. Đi xuống đi.”

Nàng cung kính quỳ sát hành lễ, yên lặng lui ra.

Theo phía sau Lí Phúc công công đi ra khỏi Cam Lộ điện khi, trong lòng nàng trăm tư không thể giải, Hoàng Thượng như thế nào biết hôm nay điểm tâm trình lên không phải Ngự thiện phòng?

“Phúc công công, Hoàng Thượng làm sao mà biết được?” Nàng nhin không được mở miệng hỏi.

Lí Phúc quay đầu liếc nhìn nàng một cái, liếc mắt một cái rất là sắc bén, nàng nhin không được run lên, rất là hồi hận, nàng tuy là đại cung nữ của Cam Lộ điện, nhưng cũng không phải rất quen thuộc với Lí Phúc, Lí Phúc đi theo bên người hoàng thượng nhiều năm, thời gian so với bất luận kẻ nào đều sớm hơn, lại là có tiếng cẩn thận. Vừa nãy mình mới như vậy hỏi, thật sự du củ (không quy củ) ...

Nhưng làm cho nàng thật không ngờ, Lí Phúc chỉ sắc bén liếc nhìn nàng một cái, sau lại quay đầu lại, thấp giọng mở miệng, “Hoàng Thượng từ nhỏ liền ăn quen hương vị, như thế nào có khả năng không biết?”

Nàng sửng sốt, Hoàng Thượng không phải không thích ăn hạnh hoa cao sao?

Đi tới Khởi Huy Điện, Lí Phúc bỗng nhiên lại mở miệng nói, “Hong Ngọc, chiếu cổ hảo Trung Sơn Vương điện hạ, về sau ngài sẽ là người ưu việt .”

...

Khi đó Hong Ngọc trong lòng quả thật bất bình, đang từ đại cung nữ hầu hạ ở Cam Lộ điện lại hạ chức đến Khởi Huy Điện, nhưng Hong Ngọc cũng biết, Hoàng Thượng an bài như vậy tất có thâm ý, nàng không dám đem bất bình biểu lộ, chỉ dám sau lưng nghĩ, một vị hoàng tử tám tuổi như vậy, rốt cuộc có gì đặc biệt ?

Nhưng không nghĩ tới, lần đầu tiên gặp mặt, Trung Sơn Vương điện hạ liền đem nàng lượng đến một bên. Lần thứ hai khi hầu hạ Trung Sơn Vương điện hạ, điện hạ tựa hồ nhìn thấu nàng bất bình trong lòng nàng, nói mấy câu khiến cho nàng chật vật không thôi. Từ khi đó, nàng thu lại khinh thị trong lòng, thật cẩn thận hầu hạ .

Mà nay, xem Hoàng Thượng đối điện hạ coi trọng cùng yêu thương, Hong Ngọc nghĩ, xem ra, Lí Phúc công công cũng không nói sai, chỉ cần chiếu cổ hảo Trung Sơn Vương điện hạ...

Thừa Kiền tĩnh lại, có chút mờ mịt trừng mắt nhìn, ý thức còn không có hoàn toàn thanh tỉnh, thảng đến nghe được một tiếng quen thuộc mang theo kinh hãi khẽ gọi, “Kiền Nhi –”

Thừa Kiền theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy bào sam hoàng kim, lẳng lẳng đem tầm mắt lợi hại hướng đến mình, đôi mắt như hàn tinh, mũi thẳng thắn, môi hơi hơi gợi lên, vẻ mặt kinh hãi lại có chút vui mừng... Phụ hoàng?

“Kiền Nhi cảm thấy còn chỗ nào không khỏe ?” Thái Tông đế ngồi bên người Thừa Kiền, sờ sờ trán Thừa Kiền, ôn nhu hỏi .

Thừa Kiền đầu tiên là ngẩn ra, chậm rãi lấy lại tinh thần, cảm giác lòng bàn tay ấm áp thoáng dừng lại ở trên trán, trong lòng khẽ run lên, không khỏi chăm chú nhìn lại, khuôn mặt Thái Tông đế có chút mỗi một, mặt mày cũng không chút nào che dấu lo lắng cùng quan tâm.

“Phụ hoàng...” Hắn không khỏi thì thào ra tiếng

“Làm sao vậy? Có phải không thoải mái?” Thái Tông đế nhíu mày hỏi, lập tức quay đầu đối ngoại hô, “Lí Phúc! Kêu Triệu Phương tiến vào!”

“Phụ hoàng...” Thừa Kiền thấy thế, vội vàng mở miệng, sau, lại phát hiện thanh âm mình khàn khàn, làm cho hắn nhin không được ho khan đứng lên, “Đằng đằng...”

“Kiền Nhi đừng nói, ngươi đã muốn mê man hai ngày.” Thái Tông đế khẽ nhíu mày, đè lại thân thể Thừa Kiền muốn ngồi dậy, ôn nhu trấn an nói, “Ngao, nghe lời.”

Đang nghe tuyên triệu, người hiểu biết như Lí Phúc lúc này chạy nhanh đưa chén nước trà qua .

Thái Tông đế tiếp nhận, đặt ở trên bàn gần giường, xoay người nâng Thừa Kiền dậy, làm cho Thừa Kiền tựa vào trong lòng mình, Thừa Kiền trong lòng lại run lên, nhin không được vụng trộm nhìn Thái Tông đế

gần trong gang tấc liếc mắt một cái, đã thấy Thái Tông để có chút ngốc , còn thật sự nhẹ nhàng điều chỉnh hai chân đã không thể cử động của mình , trong lòng nhất thời có tư vị nói không nên lời.

Thái Tông để điều chỉnh tốt tư thế hai chân Thừa Kiền, mới bưng trà lên, đưa qua , thấp giọng nói, “Đến, Kiền Nhi, uống miếng nước cho nhuận nhuận cổ họng.”

Thừa Kiền tựa vào trong lòng Thái Tông để ấm áp cùng rộng lớn, hai tay cầm bát trà, nhấp một ngụm, sau đó mới chậm rãi uống, dựa vào ôm ấp xa lạ lại quen thuộc này , trong lòng đột nhiên cảm thấy an tâm.

Uống xong , quay đầu đón nhận vẻ mặt thân thiết của Thái Tông để, Thừa Kiền trong lòng ấm áp , mặt mày cong cong cười “Phụ hoàng, nhi thần không có việc gì.”

Thái Tông để sờ sờ đầu Thừa Kiền, nhìn chằm chằm gương mặt Thừa Kiền có chút tái nhợt gây yếu, lòng nháy mắt đau đớn , trên mặt lại tròng mắt, “Không có việc gì, là người định đoạt sao? Chờ Thái y xem qua rồi nói sau.” Dứt lời, ngoắc ý bảo Thái y Triệu Phương vẫn đứng một bên tiến lên, thản nhiên nói, “Cấp Trung Sơn Vương bắt mạch. Cần thận.”

Triệu phương vội vàng đáp, “Thần tuân chỉ.” Dứt lời, tiến lên, bắt mạch, vừa cẩn thận hỏi chút vấn đề. Mới chấp tay lui về phía sau, cung kính mở miệng nói, “Bệ hạ, điện hạ bệnh đã muốn lui, hiện tại đã không trở ngại, bất quá, điện tử có chút suy yếu, phải hảo hảo điều dưỡng.”

Thái Tông để thế này mới hơi hơi buông bỏ mặt nhăn mày nhíu , gật đầu nói, “Đi xuống lấy thuốc đi. Lí Phúc, người qua giúp đỡ .”

Đãi Lí Phúc cùng Triệu Phương lui ra, Hồng Ngọc cùng Châu nhi đem đồ ăn bưng đi lên, Thừa Kiền tập trung nhìn vào, hình như là thanh chúc?

“Đi xuống đi.” Thái Tông để phát tay nói, lại cúi đầu nhìn Thừa Kiền, thấy ánh mắt Thừa Kiền nhìn chằm chằm đồ ăn , không khỏi hơi hơi gọi lên khoe miệng, thân thủ bưng lên thanh chúc, một bên thổi nhiệt khí, một bên nói, “Đây là canh gà dùng ngao thành thuốc chúc.”

Thừa Kiền nhìn vẻ mặt Thái Tông để đang thổi nhiệt khí, hơi hơi sững sốt, trong lòng đột nhiên toan ngọt khôn kể.

“Kiền Nhi, đến.” Thái Tông để cảm thấy độ ấm đã vừa miệng , mới đưa bát cho Thừa Kiền, lại cẩn thận dặn dò nói “Cẩn thận nóng.”

Thừa Kiền hốc mắt hơi hơi có điểm toan, nguyên lai, phụ hoàng cũng có một mặt cẩn thận thân thiết như vậy , hoặc là nói, phụ hoàng vẫn đều như vậy cẩn thận thân thiết, chính là đời trước loại cẩn thận thân thiết này chưa bao giờ từng dùng với mình mà thôi .

Ngại ngừng cười tiếp nhận, Thừa Kiền chậm rãi ăn, cố gắng xua tan cảm xúc xúc động khác lạ trong lòng mình , Thừa Kiền hết sức chuyên chú ăn canh gà chúc, cho nên, Thừa Kiền cũng xem nhẹ ở phía sau hắn, vẻ mặt Thái Tông để nhu hòa cùng hỗn loạn thêm ánh mắt chứa một chút đau lòng cùng vài phần sủng nịch.

Trưởng Tôn hoàng hậu ngồi ở chủ vị Lập Chính điện, khuôn mặt nghiêm túc nhìn Âm phi cùng Dương phi ngồi ở phía dưới tay nàng khóc như lê hoa đài vũ (khóc như sương sớm đậu trên hoa lê) .

Âm phi thay đổi sắc mặt , khẽ lau nước mắt, thanh âm nghẹn ngào mở miệng, “Nương nương thứ tội, thiếp thân nhất thời thất thố.”

Dương phi lau nước mắt trên mặt, đôi mắt hồng hồng nhìn Lương vương Lí Âm thần sắc mệt mỏi quỳ trên mặt đất.

Trưởng Tôn hoàng hậu thản nhiên liếc mắt quét Dương phi một cái, quay đầu đối Âm phi mở miệng nói, “Mẹ luôn vì con mà lo lắng , tâm tư Âm muội muội ta biết, Sở Vương tuổi nhỏ không hiểu chuyện, về sau mong Âm muội muội lo lắng cùng quản giáo nhiều hơn mới tốt . Hoàng Thượng nói lần này chỉ là thoáng khiến trách, nếu có chút lần sau định không dễ dàng như thế .”

Âm phi cúi đầu đáp lời, Trưởng Tôn hoàng hậu quét Âm phi liếc mắt một cái, khẽ gật đầu, ý bảo Âm phi mang theo Sở Vương thần sắc đồng dạng mệt mỏi lui ra.

Thấy Âm phi lại tựa hồ muốn dùng ánh mắt ý bảo Dương phi nói điều gì , nhưng Dương phi cứ nhìn chăm chú Lương vương quỳ trên mặt đất, liền xoay người nắm Sở Vương đi rồi. Liếc mắt một cái có chút mệt mỏi, nếu không phải Trương Tôn thận trọng, nói không chừng còn phát hiện không đến.

Quả nhiên là như thế sao?

Trương Tôn trong lòng than khẽ. Nhìn về phía Dương phi, gặp Dương phi mặt mày tựa hồ đang bất bình , trong lòng than thở, cũng từng là hoàng gia quý nữ, chẳng sợ dù không có tầng thân phận kia, phân ngạo khí vẫn là rất cao đi . Lần này Hoàng Thượng lại chẳng nề nang mặt mũi nàng ta , cũng khó trách nàng ta lòng mang đầy oán khí.

Liền ôn nhu mở miệng,“Lương vương lần này coi như đã ăn đau khổ, Phong Hiệp , mang Lương vương điện hạ đi xuống rửa mặt chải đầu.”

Phong Hiệp khẽ ứng một tiếng, mang theo Lương vương có chút ngây thơ lui ra.

Khi đã nhìn không thấy thân ảnh Phong Hiệp , lại vẫy lui cung nữ thái giám bốn phía. Trương Tôn mới nghiêm nghị nhìn về phía Dương phi,“Dương phi, ta hỏi ngươi một câu.”

Dương phi bị thần thái nghiêm nghị cùng trịnh trọng của Trương Tôn làm kinh sợ, thấp giọng trả lời,“Nương nương cứ hỏi.”

“Dương phi từng nói cho Lương vương điện hạ, Trung Sơn Vương là một phé vật không xứng làm huynh trưởng , có đúng hay không ?” Trương Tôn hoàng hậu hỏi.

Dương phi cả kinh, theo bản năng đứng lên,“Thiếp thân chưa bao giờ nói như vậy ! Nương nương, lời này ngài là từ đâu nghe đến ?”

Trương Tôn hoàng hậu nghiêm nghị nhìn chăm chăm Dương phi, ánh mắt sắc bén lạnh như băng nhìn Dương phi sau lưng mồ hôi lạnh ứa ra. Sau một lúc lâu, Trương Tôn hoàng hậu mới hơi hơi hoãn hoãn về mặt, ngoắc ý bảo Dương phi tọa hạ, mới nhẹ giọng giận dữ nói,“Thái nhi nói với ta , ta cũng không tin tưởng, nhưng nghe Lương vương nói lời này , không chỉ Thái nhi, còn có cung nữ thái giám...” Lại nhìn Dương phi vẻ mặt trắng bệch, ôn nhu mở miệng nói,“Muội muội, hôm nay ngươi cũng biết vì sao Hoàng Thượng tức giận như thế, không chỉ phạt Lương vương cùng Sở Vương, ngay cả ngươi cùng Âm muội muội cũng bị phạt đi? Muội muội, ta biết ngươi xưa nay giáo dục đứa nhỏ, Ngô vương tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng trí tuệ cùng hiểu chuyện cả triều văn võ ai không biết? Lần này Lương vương nói ra những điều như thế , ta tin tưởng cũng không phải muội muội dạy nó , nhưng Hoàng Thượng cũng lại nghĩ không như thế , muội muội, ta nghĩ, ngươi nên hảo hảo suy nghĩ một chút , có thể là có kẻ không hiểu chuyện ở trước mặt Lương vương điều qua tiếng lại ?” Trương Tôn hoàng hậu nói xong lời cuối cùng thật là thâm thía.

Dương phi nhìn Trương Tôn hoàng hậu, nửa là kinh ngạc nửa là do dự gật đầu.

Trương Tôn hoàng hậu dịu dàng cười.

Nhìn theo Dương phi cùng Lương vương đi xa, Trương Tôn hoàng hậu mới thu hồi tươi cười trên mặt, vẻ mặt ngưng trọng.

Phong Hiệp khinh bước lên, nhìn về mặt Trương Tôn hoàng hậu ngưng trọng, nghi hoặc mở miệng,“Nương nương, làm sao vậy?”

Trương Tôn hoàng hậu khẽ lắc đầu, than khẽ,“Ta chỉ là đang nghĩ , nếu Kiên Nhi không phải sinh ở trong cung thật là tốt biết bao nhiêu ...”

Phong Hiệp cười khẽ,“Nương nương, ngài không cần lo lắng, xem Hoàng Thượng yêu thương Trung Sơn Vương điện hạ như vậy, nhất định sẽ bảo hộ điện hạ hảo hảo.”

Trương Tôn hoàng hậu lại lầm bầm lầu bầu,“Ai, chỉ hy vọng như thế.”

Dùng xong thiện, Thái Tông đế vừa định giúp đỡ Thừa Kiên nằm xuống, Thừa Kiên không dấu vết nhúu mày, nhẹ giọng mở miệng,“Phụ hoàng, ta nằm đã lâu, ta nghĩ nên ngồi một lát.”

Thái Tông để nhìn chăm chăm Thừa Kiền vẻ mặt đáng thương hể hể, còn không tự giác có một chút ý tứ hàm xúc làm nũng, không khỏi chợn mi, trong lòng có chút sung sướng, liền gọi lên khước miệng gật đầu, “Cũng tốt, Kiền Nhi ngồi nhiều một chút, nếu không sẽ thành một tiểu trư mập mạp.” Vừa nói vừa trêu tức vỗ nhẹ bụng nhỏ của Thừa Kiền bởi vì vừa mới ăn no có chút trướng trướng.

Thừa Kiền trong lòng hắc tuyến, trên mặt nhất thời đỏ lên, nghĩ muốn mở miệng bác bỏ, lại bởi vì trong khoảng thời gian ngắn dẫn đến kinh ngạc cùng xấu hổ, chỉ có thể cố gắng hướng Thái Tông để còn đang cười trêu tức mình, trừng lớn mắt.

Dù Thừa Kiền hần kiếp trước đã trải qua nhiều mưa gió như vậy, sau lại phiêu đảng nhân gian nhiều năm, gặp qua vô số thăng trầm phồn hoa rồi suy sút, nhưng đối mặt nam nhân trước mắt tuấn dật vĩ vĩ này, phụ hoàng hần, cảm xúc của hần vẫn là nhịn không được bị chịu ảnh hưởng, một động tác, một câu nói, liền đoán suy tư, lâm vào toan sập, lâm vào ngọt ngào, trong lòng cười khổ, bởi vì y là phụ thân hần sao? Phụ thân mà hần tới tôn cùng nhu mộ (hâm mộ) sao?

“Kiền Nhi làm sao vậy?” Thái Tông để thu lại tươi cười trêu tức, sờ sờ cái trán Thừa Kiền, đứa nhỏ này như thế nào đột nhiên lại trầm lặng?

Thừa Kiền thu liễm tâm tư, lắc đầu, trừng mắt nhìn, “Phụ hoàng, ta suy nghĩ kia ... Ngạch, con chuột kỳ quái kia ...” Tùy ý ngăn đề tài, nghĩ đến con chuột Thiên Trúc kia là sớm chạy đi? Hay là... Bị ai tóm được?? Xuất hiện kỳ quái như vậy, trong lòng Thừa Kiền đoán rằng, là ai phóng xuất? Cố tình còn bị Thanh Tước cùng Lí Hữu, Lí Âm nhìn thấy, là muốn khơi mào tranh cãi của ba người bọn họ? Nhân cơ hội mưu loạn?

“Kiền Nhi nói con này?” Thái Tông để chia chia cái đuôi đang phe phẩy trên giường, chuột Thiên Trúc đối Thừa Kiền nhìn không chớp.

Thừa Kiền nhìn chăm chăm con chuột Thiên Trúc đang rung đuôi đắc ý, không, là, đi?

Thái Tông để mỉm cười, “Kiền Nhi thích?” Dứt lời, thân thủ một phen bắt được, chuột Thiên Trúc vừa định trốn, đã bị bắt lại, chỉ có thể đuôi chân hướng Thừa Kiền ai oán xèo xèo kêu.

“Phụ hoàng... Nó là của phụ hoàng sao?” Thừa Kiền nhìn động tác Thái Tông để rất là thuần thực, trong lòng bỗng nhiên lớn mật đoán.

Thái Tông để cười, tươi cười giả dối, “Về sau nó chính là của ngươi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ps: Về ẩm thực — Đường sơ, mọi người đều thực tiết kiệm, không xa hoa lãng phí như vậy. Đường hậu mới bắt đầu theo đuổi ẩm thực xa hoa lãng phí. Bởi vì không có cách nào tra được ẩm thực cụ thể như thế nào, cho nên, ẩm thực đồ ăn linh tinh trong này chỉ do bịa đặt.

ps: Âm phi, con của Âm Thế Sư, Âm Thế Sư từng giết con Lí Uyên là Lí Trí Vân, sau, Lí Uyên chiếm được Trường An, giết Âm Thế Sư, vì con Âm Thế Sư tuổi còn nhỏ, liền miễn tử tội, mà Âm Thị bị đưa vào Tần vương phủ làm tì nữ, tái sau lại thành Lý nhị thiếp, lại sinh Lí Hữu, Lý Nhị đăng cơ liền thành tứ phi. Lí Hữu sau lại phản loạn, Âm phi đã bị giáng cấp tẫn.

Các phi tẫn của Đường Thái Tông:

1. Vi quý phi Vi Khuê, con là Kỷ vương Lý Thận, sau khi Trường Tôn hoàng hậu chết, công việc hậu cung do bà cai quản.
2. Dương quý phi, Dương phi, con là Triệu vương Lý Phúc.
3. Yến Đức phi, con là Việt Vương Lý Trinh, Cao Tông (Lý Trị) tôn phong làm Việt Quốc thái phi.
4. Từ Hiền phi, tên là Từ Huệ, ban đầu là tài nhân, tiếp dư tiền phong thành chiêu dung. Khi Thái Tông chết, Từ Huệ chết theo, truy phong làm hiền phi.
5. Dương phi, con gái của Tùy Dạng đế, con trai là Ngô vương Lý Kính.
6. Âm tẫn, nguyên phong là Âm Đức phi, do con trai là Tề vương Lý Hữu mắc tội, giáng làm Âm tẫn.

Ngoài ra còn một số phi tần khác không nhắc đến

[Lý Nhị ở đây chính là Lý Thái Tông . Nguyệt]

17. Chương 17: Ngô Vương Lí Kính

Dương phi nắm tay Lương vương trên đường đi về Thiệu Nguyệt điện, dọc theo đường đi, khuôn mặt Dương phi bình tĩnh, Lương vương thỉnh thoảng vùng trộm nhìn mẫu phi hẩn, trong lòng có chút sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi, mà Dương phi trong lòng vẫn xoay quanh lời nói của Trưởng Tôn hoàng hậu, rất là kinh nghi, Trưởng Tôn hoàng hậu xưa nay rộng lượng dịu dàng, không niệm toan ghen, không tranh thủ tình cảm, đối với tần phi các nàng cũng luôn luôn rất tốt , thậm chí có khi còn có thể cố ý hay vô tình làm cho một vài mỹ nhân , phi tần xảo nghệ (tình cờ) gặp Hoàng thượng , Dương phi nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu như thế , trong lòng rất là bội phục, thật là một nữ nhân rộng lượng ...

Nhưng lần này, bởi vì Trung Sơn Vương rơi xuống nước, ở ngự hoa viên bị Hoàng Thượng trách cứ như vậy, bị phạt bế môn, không thể ra ngoài, Dương phi trong lòng rất là ủy khuất, bất quá là tiểu hài tử vui đùa ẩm ỉ, Hoàng Thượng liền sinh khí như thế ? Cho dù... Trung Sơn Vương lần này không tỉnh lại thì sao ? Bất quá chỉ là một “Phế” hoàng tử thôi, Dương phi lạnh lùng nghĩ, trong lòng đối Trưởng Tôn hoàng hậu liền hơn vài phần oán hận.

Nhưng hôm nay Trưởng Tôn hoàng hậu đột nhiên hạ chỉ đem nàng cùng Âm phi tuyên đến Lập Chính điện, ở Lập Chính điện, Trưởng Tôn hoàng hậu đối Âm phi rất là nghiêm khắc, đối chính mình... Dương phi hơi hơi dừng lại cước bộ, tinh tế hồi tưởng mỗi một câu của Trưởng Tôn hoàng hậu, đặc biệt câu kia “có thể là có kẻ không hiểu chuyện ở trước mặt Lương vương điều qua tiếng lại ?”, Dương phi trong lòng thoáng động, nàng xưa nay đều che dấu, cho dù trong lòng đối Trung Sơn Vương có bao nhiêu hèn mọn cùng khinh thường, nàng cũng không biểu lộ nửa phần ra bên ngoài, bởi vì thân thể của nàng miễn cảm như vậy, một công chúa tiên triều , nếu không phải may mắn bị nhét vào Tần vương phủ, lại được Hoàng Thượng sủng ái, với thân phận như thế , có thể tồn tại sao ?

Âm nhi đơn thuần thiên chân, cả ngày chỉ nhớ ngoạn, nếu không phải có người ở trước mặt Âm nhi nói, Âm nhi tuyệt không đối Trung Sơn Vương nói ra những lời này, như vậy là ai? Là người chết tiệt nào ở trước mặt con nàng làm mờ ám?!

“Âm nhi...” Dương phi cúi đầu, ôn nhu hỏi, “Nói cho mẫu phi, có phải hay không có người nói với người Trung Sơn Vương là phế vật?”

Lí Âm về mặt mờ mịt, “Mẫu phi, không ai nói qua a.”

Dương phi có chút tức giận trừng mắt, “Nếu không ai nói qua , người sao lại nói như vậy ?”

Lí Âm thế này mới bình tĩnh đại ngộ , vội nói , “Nga, mẫu phi, người nói ta mới nhớ a, đây là Hữu ca ca nói với ta , hẩn nói về sau không cần kêu Trung Sơn Vương là ca ca, giống Trung Sơn Vương như vậy bị người ta dọa liền ngã sấp xuống, còn bị người chặt đứt chân , thật nhát gan , không xứng làm ca ca chúng ta!” Lí Âm về mặt khinh bỉ, đồng thời lại có chút ủy khuất khó hiểu hỏi, “Mẫu phi, vì cái gì phụ hoàng vì người nhát gan đó sinh khí ? Hẩn như vậy vô dụng...”

Dương phi nhìn chằm chằm Lí Âm, trong lòng cũng là vì “Hữu ca ca” Ba chữ mà khiếp sợ cùng phẫn nộ, quả nhiên! Thật sự là Âm phi ...

Dựa vào trên giường , Thừa Kiền nhìn chuột Thiên Trúc ở trong chăn vui vẻ nghịch ngợm , đi lên lại đi xuống , đem chăn nổi lên như một ngọn núi , lại xông lên, lại xoay người cô lỗ cô lỗ lăn xuống... Thừa Kiền không khỏi bật cười, trức thử tựa hồ phát hiện ý cười của Thừa Kiền, xoay người bò lên, trừng mắt đen tuyền, hướng về phía Thừa Kiền xèo xèo kêu, gương nanh múa vuốt, Thừa Kiền vươn tay chỉ trạc trạc bụng

chuột Thiên Trúc, lại cong cong mắt mày cười, nhin không được nói nhỏ, “Người như vậy thích lẩn qua lẩn lại, về sau gọi người Cuồn Cuộn đi.”

Chuột Thiên Trúc, giờ là Cuồn Cuộn xèo xèo kêu một tiếng, vô cùng thân thiết cọ cọ ngón tay Thừa Kiền, xoay người, lại vui chơi với cái chân .

Xem ra, nó thực thích tên Cuồn Cuộn này... Thừa Kiền cười cười, trong đầu hiện lên hình ảnh ngày hôm qua phụ hoàng đem Cuồn Cuộn đưa cho hắn...

“Kiền Nhi, đây là Đột Quyết kính hiến, nói là Thiên Trúc trân thú, phụ hoàng thấy nó thú vị, nguyên bản muốn chờ ngày hội Trung thu đưa Kiền Nhi, không nghĩ tới xảy ra chuyện như vậy ... Cũng may Kiền Nhi bình an vô sự.”

“Phụ hoàng, vậy nó thế nào lại ...”

“Nga, kia có thể là ngoài ý muốn đi...”

Khi đó, phụ hoàng nói lời này , vẻ mặt rất là nhẹ nhàng băng quơ, Thừa Kiền cũng không có hỏi lại , trong lòng hiểu được, phụ hoàng nói là ngoài ý muốn, vậy cứ cho là ngoài ý muốn đi .

Nhưng cái gọi là ngoài ý muốn tuyệt đối không thể phát sinh ở trên người mẫu hậu cùng Thanh Tước !

Bất quá... Nhắc Cuồn Cuộn lên , Thừa Kiền mỉm cười, phụ hoàng muốn cho hắn chuột Thiên Trúc, thật sự ngoài ý muốn. Lại nghĩ tới tối hôm qua , khi mẫu hậu đến xem hắn, gặp phụ hoàng tự tay uy hắn uống được, vẻ mặt kinh ngạc không thôi, ý cười trên mặt không khỏi càng sâu.

Ngay khi Thừa Kiền giữ lấy Cuồn Cuộn trạc trạc Cuồn Cuộn ngoạn nháo, Châu nhi tiến vào quỳ sát hành lễ bái, “Bẩm điện hạ, Ngô vương điện hạ tới.”

Thừa Kiền nao nao, buông Cuồn Cuộn ra , trong đầu thoáng hiện ra người năm đó vẫn luôn mang vẻ mặt tươi cười văn nhã, đàm thi luận võ, lại tàng quang liễm hoa, khắp nơi cẩn thận, cuối cùng vẫn chết trên tay Trì đệ , hoặc là nói, chết ở trên tay Võ Tắc Thiên...

Ngô vương Lí Kính, ngút trời anh tài, đáng tiếc, sinh không đúng thời .

Trong lòng không khỏi than nhẹ, cười phất tay nói, “Thỉnh Ngô vương điện hạ tiến vào.”

Trong khi đợi , Thừa Kiền trạc trạc Cuồn Cuộn giả chết nằm ở trên đùi, lại nhớ đến năm đó mình cùng Lý Kính còn nhỏ , ít gặp mặt nhau , gặp mặt Lý Kính không phải ở quốc yến cũng là yến hội nào đó .

Lần trước ở liên hoan, hình như có gặp qua một lần, mơ mơ hồ hồ chỉ cảm thấy Thanh Tước thoáng gây một chút , trắng trắng mềm mềm hảo giống... Bánh bao??

“Đệ đệ báii kiến ca ca.” Một tiếng “ ca ca “ nhẹ nhàng nhu nhu làm cho Thừa Kiền lấy lại tinh thần.

Ngẩng đầu, thấy Thanh Tước một thân bào sam màu lam , so với trước có phần yếu ớt một chút, có chút mập mạp , khuôn mặt tiểu nam hài ôn hòa đứng ở trước mặt mình, vẻ mặt có chút áy náy nhìn mình.

Lí Kính? Lúc này khuôn mặt Lí Kính còn chưa phát triển , Thừa Kiền mơ hồ nhớ rõ sau khi lớn lên Lí Kính thật phong lưu tiêu sái...

Thừa Kiền một bên cười yếu ớt, một bên ý bảo Lí Kính ngồi vào bên người mình, mở miệng nói, “Huynh đệ một nhà , đừng nhiều lễ nghi như vậy .”

Lí Kính tọa hạ, đầu tiên là có chút kinh ngạc nhìn chuột Thiên Trúc trên vai Thừa Kiền, lập tức chuyển khai tâm mắt, thân thiết hỏi, “Ca ca đã đỡ ?”

Thừa Kiền gạt đầu, ngại ngừng cười, “Tốt hơn nhiều, tạ đệ đệ quan tâm.”

“Ca ca, đây là...” Lí Kính nhin không được mở miệng hỏi, ghé vào nhìn Cuồn Cuộn trên vai Thừa Kiền lúc này miễn cưỡng ngáp dài. Nhìn Lí Kính liếc mắt một cái, quay đầu nhắm mắt ngủ.

Thừa Kiền ngại ngừng cười, ra vẻ đắc ý mở miệng, “Nó là phụ hoàng mới ban cho ta. Là Thiên Trúc trân thú. Nó ngoạn tốt lắm sao ?” ánh mắt Thừa Kiền lượng lượng hỏi Lí Kính.

Lí Kính khó nén hăm mộ trong mắt cùng ghen tị chợt lóe . Tuy rằng thiểm thệ thật sự mau, nhưng vẫn bị Thừa Kiên bắt được. Thừa Kiên trong lòng cười, hiện tại Ngô vương vẫn là một đứa nhỏ.

Nhưng Lí Kính rất nhanh chuyển đề tài, áy náy mở miệng, “Ca ca, ta là đại diện Lí Âm cấp ca ca giải thích. Hẳn biết sai lầm rồi, mong ca ca không cần sinh khí .”

Thừa Kiên nhìn chằm chằm Lí Kính, thu liễm ngại ngùng cùng ý cười trên mặt, thần nhiên nói, “Nếu hẳn thật sự biết mình sai, để cho chính hẳn đến nói với ta đi .”

Nhìn vẻ mặt Lí Kính tựa hồ có chút ngoài ý muốn, Thừa Kiên lại chậm rãi mở miệng, “Người không phải hẳn, cho nên, làm cho Âm đệ chính mình đến nói với ta đi . Ca ca tuy rằng là phế vật, nhưng cũng biết, nam nhi khả sát bất khả nhục.” Thừa Kiên trong mắt hiện lên một tia tự giễu.

[Câu “Nam nhi khả sát bất khả nhục “ tác giả viết là “Nam nhi khả chiến không thể nhục “. Nhưng nó rất tối nghĩa , ý nói Nam nhi có thể chiến đấu chứ ko thể nhục. Nên ta đổi thành “ chiến “ > “ sát “ , ý nói Nam nhi có thể chết chứ không thể bị nhục .” Các nàng thông cảm nhé]

Nam nhi khả sát bất khả nhục? Lí Kính tựa hồ chấn động, gương mặt nhìn vẻ mặt Thừa Kiên rất bình tĩnh, không hiểu sao lúc này lại cảm thấy trên người Thừa Kiên tựa hồ tản mát ra khí chất uy nghiêm cùng loại phụ hoàng , hoàng hậu giống nhau .

“Hảo một câu nam nhi khả sát bất khả nhục!”

Thừa Kiên cùng Lí Kính quay đầu nhìn lại, thấy Thái Tông để đứng ở cửa đang cười, phía sau còn có Trương Tôn Vô Kỵ cùng Ngụy Chính và Lý Tĩnh.

Thừa Kiên cùng Lí Kính vội vàng hành lễ, Thái Tông để phát tay ý bảo đứng dậy, liền bước đến bên người Thừa Kiên, sờ sờ trán Thừa Kiên, ôn nhu hỏi “Kiền Nhi hôm nay cảm thấy thế nào?”

Thừa Kiên trong lòng có chút không được tự nhiên, tại trước mặt nhiều người như vậy, Thái Tông để lại như chỗ không người , ôn nhu hỏi làm cho hẳn cảm thấy thực không được tự nhiên.

Thừa Kiên hơi hơi cúi đầu , trả lời “Nhi thần tốt lắm, tạ phụ hoàng quan tâm.”

Thái Tông để khẽ gật đầu, xoay người lại gọi Hồng Ngọc cùng Châu nhi, tinh tế hỏi một phen, mới xoay người đối Thừa Kiên cười cười nói, “Xem ra Kiền Nhi khôi phục tốt lắm, vậy là tốt rồi.”

Thừa Kiên trong lòng cảm thấy không nói được gì , không dấu vết liếc mắt người Lí Kính đang cúi đầu, tuy rằng biết xưa nay phụ hoàng làm việc đều theo ý mình, không chút nào để ý ánh mắt người khác, nhưng, loại làm theo ý mình này dừng ở trên người Thừa Kiên hẳn, Thừa Kiên cảm thấy thật sự áp lực rất lớn...

“Kiền Nhi vừa nói câu kia ‘Nam nhi khả sát bất khả nhục’ là từ nơi nào nghe đến?” Thái Tông để ngồi vào giường, cười hỏi.

Thừa Kiên một bên cười nói do mình đọc sách sử , về chuyện xưa của Tư Mã Thiên mà học được , một bên khóe mắt liếc Lí Kính, thấy bàn tay Lí Kính hơi hơi lộ ra đang nắm chặt thành quyền.

Thái Tông để khẽ gật đầu, sờ sờ đầu Thừa Kiên, cười cười nói, “Kiền Nhi nói không sai. Bất quá lời này, còn có thể nói như vậy, nam nhi khả khi không thể nhục, Kiền Nhi cảm thấy như thế nào?”

Thừa Kiên tinh tế nhấm nuốt một chút, mặt mày không khỏi nhất loán, “Lời này giỏi quá. Phụ hoàng thật lợi hại.”

Thái Tông để cười cười, quay đầu nhìn về phía Lí Kính, thần sắc liền có chút thần nhiên, mở miệng hỏi nói, “Ngô vương tối đây là tối vẫn an Trung Sơn Vương sao?”

Lí Kính cứng đờ, đang muốn tiến lên trả lời, Thừa Kiên lại mở miệng nói, “Phụ hoàng, đệ đệ là tối vẫn an nhi thần, vừa mới đúng lúc chúng ta đang luận sử .”

Lí Kính ngẩn ngơ, Trương Tôn Vô Kỵ ngẩn ra, ánh mắt Ngụy chính hơi hơi sáng ngời, Lý Tĩnh khóe miệng có chút giống như gợi lên.

Thái Tông để liếc mắt nhìn Thừa Kiên ý cười đầy mặt, hơi hơi gợi lên khóe miệng, tựa tiểu phi tiểu mở miệng, “Luận sử?”

Thừa Kiền ngại ngừng cười.

Thái Tông để nhìn chăm chăm Thừa Kiền, nhướn mày, vẻ mặt rất hứng thú, mở miệng nói, “Kiền Nhi cùng Ngô vương luận về điều gì, nói trầm nghe một chút.”

Ngô vương nhất thời có chút vô thố, Thừa Kiền lại nhẹ giọng nói, “Ta cùng đệ đệ vừa mới nói về cốt khí làm người của thánh hiền, đệ đệ nói, hiền giả, nhu có cốt khí, nhi thần cảm thấy đệ đệ nói rất đúng...”

Đơn giản nói xong, Thừa Kiền trộm nhìn Thái Tông đế, đã thấy Thái Tông đế tựa tiểu phi tiểu phi nhìn mình, trong lòng Thừa Kiền máy động, hẳn biết mình không có khả năng lừa gạt phụ hoàng, đã sớm nghĩ đến ý niệm xong việc liền thỉnh tội trong đầu, không yên bất an chính là phụ hoàng sẽ đối xử với mình thế nào?

Thừa Kiền nhớ rõ chuyện tình phụ hoàng tối không dễ dàng tha thứ đầu tiên chính là lừa gạt.

Nhưng Thái Tông đế chính là nhìn thoáng qua, liền quay đầu đối Lí Kính trầm giọng nói, “Người tới vấn an Trung Sơn vương, thuyết minh người trong lòng vẫn hiểu được lễ tiết, trở về nói cho Lí Âm, nếu hẳn thật sự biết sai, liền làm chút chuyện cho trầm xem!”

Lí Kính sợ hãi đáp ứng. Thừa Kiền trong lòng trầm xuống, phụ hoàng nói lời này không phải nói này giờ hẳn đã nghe được hết ???

Kia hẳn... Vừa mới vì Lí Kính che lấp cái gì, không đều là bạch việc một hồi, làm cho phụ hoàng chế giễu??

Thừa Kiền trên mặt hồng một trận, trong lòng nhịn không được phùng ngạc, hẳn thật sự là càng sống càng ngốc ... Khóe mắt thoáng nhìn Cuồn Cuồn nằm trên chăn, vẫn đang vù vù ngủ, trong lòng càng thêm lo lắng!

—

18. Chương 18: Tường Băng Khê Lay

(Dịch không chính xác lắm đâu ... vì ta mò mãi ko ra oa oa .)

Nhìn Lí Kính cung kính lui ra, Thái Tông đế quay đầu nhìn về phía Trưởng Tôn Vô Kỵ, ngữ khí có chút giống như không để ý mở miệng, “Vô Kỵ, Ngô vương tuy rằng trí tuệ, nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, người nên nghiêm khắc chỉ dạy hơn ...” Dừng một chút, tựa hồ nhớ tới điều gì, nhíu mày hừ lạnh nói, “Dừng để ý thân phận, nên mắng liền mắng, nên phạt liền phạt! Trẫm cũng không hy vọng thấy Lương vương thứ hai!”

Lời này rất là nghiêm khắc, Trưởng Tôn Vô Kỵ nghiêm nghị xác nhận, Thái Tông đế thần sắc hơi hoãn. Thừa Kiền quay đầu, ngón tay trạc trạc trên bụng Cuồn Cuồn còn đang ngủ vù vù, không có nghe đến, lúc này, Ngụy Chính tiến lên, mặt không chút thay đổi mở miệng, “Bệ hạ, vì thần cả gan, thỉnh bệ hạ đi giá đến Lương Nghi điện, nơi này là tẩm điện của hoàng tử không thích hợp thương thảo quốc sự.”

Ngụy Chính vừa nói ra lời này, ngón tay Thừa Kiền đặt trước Cuồn Cuồn dừng một chút, Thái Tông đế sắc mặt trầm xuống, Trưởng Tôn Vô Kỵ trên mặt hiện lên một tia dị sắc, lập tức cúi đầu, Lý Tĩnh vẻ mặt chờ đợi.

Thái Tông đế trầm giọng mở miệng, “Ngụy Chính! Nếu người muốn nói là chuyện Thọ Bàng tướng, vậy người nghe đây, việc này, ý trẫm đã quyết, không cần tái nghị.”

Ngụy Chính đang muốn mở miệng, Thái Tông đế phát tay, “Người đến đây là muốn thăm Trung Sơn vương, hiện tại người cũng đã thấy, nếu không có chuyện gì quan trọng liền lui ra đi.”

Ngụy Chính nhíu mày, muốn mở miệng nói, Lý Tĩnh tiến lên, giành trước mở miệng, “Thần cáo lui.”

Thái Tông đế vẻ mặt bình tĩnh, khẽ gật đầu.

Ngụy Chính bất đắc dĩ, đành phải cùng Lý Tĩnh, Trưởng Tôn Vô Kỵ, hành lễ lui ra.

Đợi đám người Ngụy Chính lui ra, Thái Tông để hờ lạnh một tiếng, trong giọng nói có chút tức giận, “Ngụy Chính thật đúng là ngoan cố!”

Thừa Kiên ôm lấy Cuồn Cuồn còn đang ngủ, nhìn vẻ mặt tức giận của Thái Tông để, trong nháy mắt trầm nghĩ, một mặt ngoan cố của lão sư Ngụy Chính, phụ hoàng ngài còn chưa được nhìn đến đâu.

Hồi tưởng đời trước, Ngụy Chính vài lần phạm ngôn thẳng thắn can gián, trong lòng cũng thật bội phục, dũng khí như vậy, không phải ai cũng có.

Ngụy Chính bị Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Lý Tĩnh một bên lôi một bên kéo đi ra Khởi Huy Điện, vừa ra Khởi Huy Điện, Ngụy Chính liền khí giận huy khai tay bọn họ, “Các người làm cái gì vậy?!”

Lý Tĩnh cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn nhau, trong mắt đối phương đều thấy được ba chữ bất đắc dĩ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ than nhẹ một tiếng mở miệng nói, “Ngụy đại nhân, người không thấy được sao? Vừa mới rồi Hoàng Thượng đã muốn sinh khí.”

Lý Tĩnh ở một bên gật đầu nói, “Ngụy đại nhân, người là người thông minh, người hẳn là hiểu được, Hoàng Thượng nếu đem chúng ta từ Lương Nghi điện đến Khởi Huy Điện, liền cho thấy Hoàng Thượng căn bản là không nghĩ tái nghị luận chuyện tướng Bàng Thọ, người cần gì phải như vậy?”

Ngụy Chính trầm mặc một hồi, xoay người đối Lý Tĩnh cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ chấp tay, thanh âm cứng rắn mở miệng nói, “Hảo ý nhị vị, Ngụy mỗ xin nhận. Nhưng làm thần tử, không thể ngồi nhìn quân thượng phạm sai lầm, nếu Hoàng Thượng không thích nghe hạ thần đối diện nói thẳng, như vậy Ngụy mỗ liền viết tấu thượng trình lên. Nhị vị, như vậy cáo từ.” Dứt lời, Ngụy Chính liền trực tiếp xoay người, thẳng lưng mà đi nhanh.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Lý Tĩnh liếc nhau, đều rất là bất đắc dĩ lắc đầu.

Khởi Huy Điện, Thái Tông để buồn bực một lát, hơi chút bình tĩnh, quay đầu, thấy Thừa Kiên ôm Cuồn Cuồn, vẻ mặt vô tội nghi hoặc nhìn mình, một đôi mắt thanh tú, hắc bạch phân minh trát nha trát. Không khỏi mềm lòng, bên miệng liền gợi lên ý cười mà chính hắn cũng chưa phát giác, “Kiền Nhi bị phụ hoàng dọa sao?”

Thừa Kiên khẽ lắc đầu, trong lòng yên lặng nói nhỏ, đời trước đều bị phụ hoàng người dọa đến quen rồi ...

Thân thủ chậm rãi vuốt mái tóc mềm đen của Thừa Kiên, Thái Tông để trong lòng cảm tức không khỏi dần tắt, thấp giọng phóng như ngữ khí mở miệng, “Kiền Nhi, vì sao này cùng Ngô vương nói chuyện?”

Thừa Kiên giương mắt, thấy vẻ mặt Thái Tông để nhu hòa, đôi mắt như hàn tinh, lại không có nửa điểm hàn ý, mới thấp giọng nói, “Phụ hoàng đều nghe được sao?”

Thái Tông để gật đầu, Thừa Kiên vẻ mặt còn thật sự “Phụ hoàng không sinh khí thì thần sao? Nhi thần... Lừa gạt phụ hoàng...” Nói xong lời cuối cùng, Thừa Kiên thanh âm rất thấp, nhớ tới đời trước, hắn đối phụ hoàng lừa gạt mấy lần lừa gạt cùng nói xạo ...

Thái Tông để sửng sốt, lập tức buông tay, nhìn chăm chăm Thừa Kiên, rõ ràng khiếp đảm cùng áy náy, đôi mắt thanh tú sạch sẽ lại còn cố gắng thật sự nhìn thẳng mình, không khỏi cười, nói không tức giận là giả, hắn hận nhất lừa gạt, nhưng nhìn vẻ mặt Thừa Kiên như vậy, cái gì tức giận cũng không tự giác tiêu tán, bỗng nhiên nhớ tới lần trước ở ngoài điện nghe thấy Quan Âm Từ nói, “Kiền Nhi, ở trong mắt mẫu hậu, mặc kệ người làm cái gì, mẫu hậu đều tin tưởng người.”

Không khỏi thân thủ nắm lấy tay đang bị đan lại của Thừa Kiên, hắn ôn nhu mở miệng, “Phụ hoàng tin tưởng Kiền Nhi, Kiền Nhi làm như vậy nhất định có lý do của mình.”

Thừa Kiên chấn động, lảng lảng nhìn Thái Tông để, không thể tin được, khó có thể tin, còn có... cảm động khôn kể...

Không khỏi thì thào ra tiếng, “Phụ hoàng...”

Lí Kính cẩn cẩn môi , vội vàng mà đi, vẻ mặt có chút bất bình, phía sau Trương Tôn Vô Kỵ vội vàng đuổi theo, liên thanh gọi, “Ngô vương điện hạ! Ngô vương điện hạ xin dừng bước!”

Lí Kính có chút kinh ngạc, xoay người nhìn về phía Trương Tôn Vô Kỵ đang bước nhanh đến, trên mặt nhanh chóng thay ôn hòa tươi cười, tuy rằng tốc độ rất nhanh, nhưng vẫn là bị Trương Tôn Vô Kỵ phát hiện, Trương Tôn Vô Kỵ không khỏi hơi hơi gọi lên khoe miệng, trong lòng thầm nghĩ, Ngô vương điện hạ này cũng coi như thú vị.

Cung kính chấp tay, Trương Tôn Vô Kỵ nhẹ giọng mở miệng, “Điện hạ, chúng ta nói chuyện một chút?”

Lí Kính ngẩng đầu, trong lòng nghi hoặc, Trương Tôn Vô Kỵ dù sao cũng không tính là người một nhà, tuy rằng phụ hoàng cho hắn làm lão sư của mình, nhưng Lí Kính trong lòng hiểu được, người ta họ Trương Tôn! Mẫu phi tuy rằng chưa bao giờ nói cho hắn, nhưng từ lúc biết mình không có ngoại thích, từ lúc biết lai lịch mẫu phi mình họ Dương, hắn liền mơ hồ hiểu được, mẫu phi vì sao tâm cẩn thận như vậy, lại vì sao hao hết tâm tư tranh đoạt phụ hoàng sủng ái... Vì thế, theo lão sư đến nay, mình cho tới bây giờ đều quy củ, an an phận phận, cố gắng không cho mình làm sai cái gì, để tránh bị nắm trụ nhược điểm.

Nhưng không nghĩ tới, Lí Âm hồn cầu lại làm cho hắn cùng mẫu phi gặp phải phiền toái lớn như vậy! Minh thay Lí Âm tạ tội, cũng không nghĩ bị Trung Sơn Vương làm cho chật vật như vậy ... Phụ hoàng lại ở trước mặt bọn họ lạnh lùng như thế , không thèm nhìn mình... Lí Kính trong lòng thực ủy khuất, thực phẫn nộ.

Mà nay, Trương Tôn Vô Kỵ, hắn lại đây làm cái gì?

Nhưng trên mặt, Lí Kính vẫn là ôn cười, “Nếu lão sư không ngại, đằng trước chính là Trí Trúc điện.”

Trương Tôn Vô Kỵ cung kính chấp tay, ý bảo Lí Kính đi trước.

Lí Kính khiêm nhượng một chút, liền đi trước.

Trí Trúc điện , Trương Tôn Vô Kỵ ngồi ở cạnh Lí Kính, để cung nữ đi lên đưa trà rồi lui ra, Trương Tôn Vô Kỵ mới nghiêm nghị mở miệng, “Điện hạ, xin thứ cho vi thần mạo muội, có thể nói cho vi thần biết, vì sao hôm nay điện hạ vì Lương vương điện hạ thỉnh tội?”

Lí Kính không hề giận nhú mày, quả nhiên, Trương Tôn Vô Kỵ là tới thay Trung Sơn Vương xuất đầu?!

“Đệ đệ làm sai sự tình, ca ca thay hắn giải thích, có sai sao?” Lí Kính khó nén tức giận, ở Khởi Huy Điện hắn nhận đầy một bụng ủy khuất chưa phát tiết, nay Trương Tôn Vô Kỵ còn đến làm ngọt ngào hay sao ?!

Trương Tôn Vô Kỵ tựa hồ không nhìn hắn tức giận, ngữ khí vẫn như cũ rất là bén nhọn.

“ ý tứ điện hạ là, chỉ có người là ca ca của Lương vương điện hạ?! Vẫn là nói, người chỉ có đệ đệ là Lương vương điện hạ?!”

Lí Kính chấn động.

Trương Tôn Vô Kỵ nhìn chằm chằm Lí Kính, ngữ khí vẫn như cũ không khách khí.

“Điện hạ, người không phải chỉ có một đệ đệ là Lương vương! Lương vương cũng không phải chỉ có người là ca ca!”

Lí Kính nhìn Trương Tôn Vô Kỵ, trong lòng ủy khuất bắt đầu phóng đại, chẳng lẽ không đúng sao? Chẳng lẽ cho tới nay không phải như thế sao? Hốc mắt nhịn không được đỏ lên, Lí Kính quay đầu, quật cường không muốn làm cho Trương Tôn Vô Kỵ thấy mình nan kham .

Nhưng phía sau lại nghe thở dài nhẹ nhàng, lập tức là tiếng bước chân, sau đó, một bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt hắn không biết khi nào chảy xuống, hắn mờ mịt ngẩng đầu, chỉ thấy Trương Tôn Vô Kỵ vẻ mặt ôn hòa cùng đôi mắt ấm áp.

“Điện hạ, người nhớ kỹ, người họ Lý, người là con cháu Đại Đường !”

Người không cần cẩn thận, người không cần sợ hãi.

“Phụ hoàng, vừa mới này vì sao sinh khí? Lão sư làm cái gì sao?” Do dự sau một lúc lâu, Thừa Kiên vẫn là nhìn không được tò mò trong lòng cùng đối lo lắng cho Ngụy Chính, mở miệng hỏi.

Lúc này, đã gần đến hoàng hôn. Thừa Kiên ngồi ở sau án thư, luyện tập viết chữ to, Thái Tông để ngồi ở một bên, thỉnh thoảng chỉ điểm, thật sự là mấy ngày nay nằm mãi làm cho hắn có chút chịu không nổi. Lấy cơ viết chữ to để hoạt động, vừa mới bắt đầu, Thái Tông để không chịu, nhưng ánh mắt Thừa Kiên đáng thương hề hề làm cho trong lòng hắn mềm nhũn, liền chấp thuận.

Thái Tông để hơi hơi nhướng mày, “Kiên Nhi muốn biết?”

Thừa Kiên gật đầu, thành thật công đạo, “Ta lo lắng lão sư.”

Thái Tông để nhìn chằm chằm Thừa Kiên trong mắt không chút nào che dấu lo lắng, trong lòng hừ lạnh một tiếng, có chút không hồn giận Thừa Kiên đối Ngụy Chính quan tâm.

Trên mặt liền nhúu mày mở miệng, “Một lão thần đi theo phụ hoàng Namchinh bắc chiến, mấy ngày gần đây phạm sai, Ngụy Chính lại là người vạch ra tội trạng của người đó.” Mấy lời quá ít ỏi, không muốn nói chuyện này ra. Trong tiềm thức, Thái Tông để không muốn làm cho Thừa Kiên biết việc này chính mình có chút đuối lý.

Thừa Kiên ra vẻ nghi hoặc “Phụ hoàng, lão sư việc này không có làm sai a. Người ta làm chuyện sai lầm, lão sư vạch ra, không đúng sao?” Trong lòng âm thầm cân nhắc, Bàng Tướng thọ? Ân, không ấn tượng gì ...

Thái Tông để bị kiềm hãm, quét mắt Thừa Kiên, sâu sắc phát hiện trong mắt Thừa Kiên chợt lóe lên một tia giảo hoạt. Không khỏi thân thủ khinh xảo đầu Thừa Kiên, làm bộ giận dữ “Thật to gan, dám trêu cợt phụ hoàng?”

Thừa Kiên sờ sờ đầu, ra vẻ ủy khuất, “Nhi thần nói là sự thật a, chẳng lẽ không đúng như vậy sao?”

Thái Tông để nhìn Thừa Kiên liếc mắt một cái, gặp Thừa Kiên còn đang vuốt đầu, nhìn không được tự tay nhu nhu, một bên xoa, một bên sảng giọng, “Hừ, Ngụy Chính mới làm lão sư người được vài ngày, người liền hướng về hắn như vậy? Qua một một hai năm, ta xem người ngay cả phụ hoàng mẫu hậu người đều quên!”

[Nguyệt : Anh ghen thôi. Sao phải dài dòng đến Trưởng Tôn h =]

Thừa Kiên nhìn Thái Tông để, tuy rằng phụ hoàng nhúu mày không hồn giận, nhưng động tác cũng rất mềm nhẹ, không khỏi mặt mày cong cong, mở miệng trả lời

“Nhi thần mới không đâu. Nhi thần không phải hướng về lão sư, chính là nhi thần nghĩ, lão sư ngay cả mệnh cũng không cần, muốn làm rõ chuyện tình, nhất định lão sư phải có lý do kiên trì.”

Thái Tông để nâng tay một chút, ngay cả mệnh cũng không cần mà muốn làm rõ chuyện tình? Phải có lý do kiên trì? Trong lòng tựa hồ có chút hiểu được, nhưng trên mặt vẫn như cũ trừng mắt nhìn Thừa Kiên một cái “Hừ, nói được người phân giải còn hơn Ngụy Chính.”

Thừa Kiên sờ sờ cái mũi, ngượng ngừng cười. Trong lòng yên lặng nói nhỏ, đời trước đến biết, bây giờ liền không khó thôi.

Thuận thế ôm chầm Thừa Kiên vào trong lòng, Thái Tông để lăm bầm lâu bầu, “Bọn họ theo trăm nhiều năm như vậy...”

Thừa Kiên ngẩng đầu, gặp Thái Tông để trên mặt hiện lên một tia mờ mịt, không khỏi nhẹ nhàng nhúu chặt hai hàng lông mày, Thái Tông để cúi đầu, Thừa Kiên có chút ngượng ngừng cười.

Thái Tông để môi hơi hơi gợi lên, ôm sát Thừa Kiên, chỉ vào tờ giấy Thừa Kiên vừa mới viết, thấp giọng nói lên vấn đề bút pháp cùng độ mạnh yếu.

Câu chuyện bị cắt ngang có vẻ không chút phù hợp, nhưng Thừa Kiên do chuyên chú nghe thanh âm dễ nghe của Thái Tông để, mà lời nói nhỏ của hắn thì Thừa Kiên lại không nghe đến ...

19. Chương 19: Giáo Huấn Đệ Đệ

Lí Thái bị Trường Nhạc cùng Dự Chương kéo vào Khởi Huy Điện .

“Nhanh lên! Thái Ca ca ngươi nếu còn sợ hãi rụt rè như vậy, ta liền đi nói cho mẫu hậu!” Trường Nhạc có chút tức giận mở miệng nói.

Dự Chương cũng nhỏ giọng mở miệng nói “Thái Ca ca, ngươi không cần lo lắng, đại ca sẽ không trách tội ngươi.”

Lí Thái không kiên nhẫn bị tay Trường Nhạc cùng Dự Chương lôi kéo , thở phì phì nói,“Tốt lắm! Ta tự mình đi vào ! Các ngươi đừng đi theo!”

Lí Thái dứt lời, bỏ chạy vào. Trường Nhạc cùng Dự Chương hai mặt tương tức, Dự Chương do dự nói,“Chúng ta không đi theo được không?”

Trường Nhạc quay đầu, suy nghĩ một chút, lắc đầu nói,“Mẫu hậu nói, chỉ cần chúng ta làm cho Thái ca ca tiến vào Khởi Huy Điện là tốt rồi. Thái Ca ca hiểu thắng, sĩ diện, nếu chúng ta đi vào, Thái Ca ca sẽ xấu hổ.”

Dự Chương gật đầu, ân, đúng a , Thái Ca ca thật sự quá yêu mặt mũi (bệnh sĩ đấy ạ) .

Lí Thái đi vào Khởi Huy Điện trong lòng lại có chút hối hận, ngày ấy liên hoan, ca ca vì cứu hần, rớt vào Cửu Khúc Khê, còn phát sốt, liên tục mê man hai ngày, mà ngày đó, hần cũng bị phụ hoàng răn dạy...

Hần trong lòng thực hối hận, ngày ấy nếu không phải hần xung đột cùng Lí Âm đánh nhau, sẽ không như vậy.

Sau hôm ấy, hần cũng bị phạt bế môn tư quá, sau khi tư quá kết thúc, nghĩ đến thăm ca ca, lý trí lại cảm thấy không mặt mũi gặp ca ca, vài lần do dự, cho tới hôm nay, bị Trường Nhạc cùng Dự Chương cưỡng kéo lôi đi , rốt cục đi vào Khởi Huy Điện .

Chậm chậm được Ngân dẫn đường đi vào hậu điện. Trong lòng rối rắm không biết nên như thế nào đối ca ca nói lời cảm tạ, còn có giải thích.

Lúc này, Thừa Kiên đang ở tập viết chữ to.

Nghe thấy tiếng bước chân, vừa mới hảo hảo viết xong , buông bút trong tay, quay đầu chỉ thấy Lí Thái nhún nhó đứng ở phía sau.

Mây nhún lại , hần còn đang suy nghĩ khi nào thì đệ đệ này xuất hiện , y hiểu thắng sĩ diện lại khó mở miệng , nhưng dù sao y cũng đã tới rồi ...

Cười cười mở miệng,“Thanh Tước, như thế nào? Nhìn thấy ca ca cũng không kêu một tiếng? Không thích ca ca?”

Lí Thái ngập ngừng trước mở miệng,“Ca ca, ta...”

“Ngồi đi. Đừng đứng góc.” Thừa Kiên ngoác ý bảo tọa hạ, nhìn khuôn mặt Lí Thái mập mạp, tựa hồ có chút gầy đi ? Ân, xem ra tiểu tử này trong lòng vẫn là có ca ca này...

Lí Thái chậm tọa hạ, ngẩng đầu nhìn Thừa Kiên, muốn nói cái gì, nói đến miệng lại nuốt xuống. Như thế tái vài lần, trên trán đã muốn toát ra mồ hôi, Thừa Kiên trong lòng buồn cười, trên mặt lại lẳng lặng nhìn Lí Thái, cũng không nói, liền như vậy lẳng lặng nhìn.

“Ca ca...” Lí Thái rốt cục kiềm chế không được,“Ta... Ta... Thực xin lỗi...” Rốt cục nói ra, Lí Thái trong lòng nhẹ nhàng thở ra, gương mặt nhìn về phía Thừa Kiên.

Thừa Kiên trong nháy mắt cười cười, đôi mắt thật là ôn hòa,“ cùng ca ca giải thích để làm chi, ngươi lại không có làm sai cái gì?”

Lí Thái cúi đầu, ngón tay hơi hơi nắm bắt lấy ngón tay bên kia , “Ngày đó nếu không phải ta, ca ca cũng sẽ không...”

Thừa Kiên gật đầu, “ Cũng đúng nha . Nếu ngày đó Thanh Tước không xúc động, sẽ không sẽ phát sinh ra chuyện như vậy.”

Lí Thái đầu tiên là sững sốt, lập tức gương mặt có chút đỏ lên, nhưng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Thừa Kiên, lại có chút nhụt chí cúi đầu, ngày đó, thật là hấn xúc động...

“Thanh Tước, ngươi có hay không nghĩ tới, nếu ngày đó người rớt xuống Cửu Khúc Khê, không phải ta, là Lương vương cùng Sở Vương, sẽ thế nào?”

Lí Thái ngẩng đầu, khó hiểu.

Thừa Kiên tiếp tục nói, “Nếu là Lương vương cùng Sở Vương, ngươi sẽ bị nghiêm trị, bởi vì ngươi so với bọn hấn lớn tuổi, mẫu hậu sẽ bị trách cứ, bởi vì mẫu hậu dạy con không nghiêm, thân là huynh trưởng cũng không có thể ngăn cản đệ đệ... Ta sẽ bị trách phạt, bởi vì ta lớn nhất, nhưng không có ngăn cản bọn đệ đệ tranh nháo, Thanh Tước, những điều này ngươi có nghĩ tới không ...”

Lí Thái gất gao nắm chặt tay , há mồm muốn nói, lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nghiêm mặt đỏ , cúi đầu.

“Thanh Tước...” Thừa Kiên nhìn Lí Thái, thần sắc nhu hòa lại , chậm rãi mở miệng nói, “Ca ca biết, ngày đó ngươi xông lên, là vì Lí Âm nói câu ‘Phế vật’ kia...”

Lí Thái nhanh miệng, cúi đầu nói, “Ca ca mới không phải thế !”

Thừa Kiên cười nhẹ mở miệng, “Phế vật cái gì, ca ca đúng là không thềm để ý, ngươi xem thời điểm phụ hoàng ở Hiển Đức điện cùng các tướng sĩ luận võ tranh tài, có nói mình rất lợi hại không , không có đúng không? Cho nên, Thanh Tước, ngươi nhớ kỹ, người lợi hại là không dựa vào miệng mà nói.”

Lí Thái yên lặng gật đầu. Cũng không tranh cãi, chính là trong lòng lại nghĩ, hấn sẽ không làm cho những người đó sau lưng ca ca nói bậy.

Thừa Kiên nhìn thần sắc Lí Thái, có chút bất đắc dĩ, lại chậm rãi nói “Thanh Tước, sau lưng ngươi, có mẫu hậu, có ta, có Trường Nhạc, có Dự Chương, còn có cậu Trưởng Tôn... Thanh Tước, rút dây động rừng, ngươi phải nhớ kỹ!” Thừa Kiên nói xong lời cuối cùng rất nghiêm túc.

Lí Thái tỉnh tể nghĩ, rút dây động rừng sao? Lí Thái chậm rãi gật đầu, gương mặt nhìn về phía Thừa Kiên , vẻ mặt nghiêm túc, thật sự nói “Ca ca, ta sẽ nhớ kỹ.”

Thừa Kiên thế này mới hoàn thần sắc, chậm rãi nở nụ cười.

Lúc này, ánh mặt trời tháng tám chậm rãi chiếu vào hậu điện , khiến như một dòng sông màu vàng nắng đang chảy xuôi ngược .

Ngoài hành lang điện, Trưởng Tôn hoàng hậu ôn nhu cười, đôi mắt lộ vẻ vui mừng.

Lúc này, ở Thiệu Nguyệt điện , Lí Kính nhíu mày nhìn Lí Âm ghé vào trên người Dương phi trườ khóc thút thít, lạnh lùng nói, “Ngươi khóc cũng vô dụng! Ngươi hiện tại liền theo ta đến Khởi Huy Điện thỉnh tội! Có nghe thấy không!”

Dương phi có chút đau lòng, nhíu mày đối Lí Kính nói

“ Kính nhi, cho dù không đi cũng không quan hệ. Phụ hoàng ngươi không phải nói sao? Việc này đừng ở đây, ngươi vì cái gì muốn Âm nhi đi thỉnh tội?”

Lí Kính có chút đau đầu, đối Dương phi nói, “Mẫu phi, dù sao cũng là Âm đệ sai lầm rồi, đến Khởi Huy Điện thỉnh tội bồi lễ người ta cũng sẽ không có tổn thất gì...”

Lí Âm lúc này bỗng nhiên ngẩng đầu hướng về phía Lí Kính hét lên, “Ta mới không cần! Ta mới không cần cấp phế vật bồi tội đâu!”

Lí Kính nổi giận, “Người còn dám nói !”

Dương phi cũng giận dữ nói, “Âm nhi, mẫu phi không phải đã nói không cần nói lại những từ này sao ?”

Lí Âm lẩm bẩm nói, “Hắn vốn là vậy .”, gắp Lí Kính vẻ mặt phần nộ, rụt lui đầu, không dám nói .

“Mẫu phi! Người cũng nghe thấy! Hắn căn bản là không biết chính mình sai ở nơi nào!” Lí Kính nghiêm túc nói, tiến lên từng bước, “Mẫu phi, để Âm đệ theo ta đi Khởi Huy Điện đi.”

Dương phi do dự một chút, cúi đầu thấy vẻ mặt Lí Âm đáng thương hề hề, liền mềm lòng, than nhẹ một tiếng, “Kính nhi, nếu không để mẫu phi đi. Cho đệ đệ người tới đó đập đầu với người ta gia, mẫu phi luyến tiếc a.”

Lí Kính bị kiềm hãm, lại cúi đầu nhìn Lí Âm nhân cơ hội ôm mẫu phi trườn khóc thút thít, nói gì mà chính mình nhiều ủy khuất, Lí Kính trong lòng vô lực.

Âm phi ngồi ở Hàn Hoa điện, nhìn Lương vương lấp bắp đọc Tam tang kinh , mày mặt càng nhúu chặt.

Trong lòng nhất thời giận dữ, liền vỗ án, trách cứ nói, “Đủ!”

Lương vương ủy khuất rụt lui, nhìn Âm phi khí giận, “Mẫu phi... Nhi thần không thích Tam tang kinh thôi.”

“Phụ hoàng người thích nhất nhân tài có học, người như vậy, phụ hoàng người như thế nào sẽ thích người !” Âm phi chỉ tiếc rên sất không thành thếp.

Lương vương cúi đầu, nói thầm “ Vậy đọc rất nhiều thư thì như thế nào thôi. Phụ hoàng chính là không thích ta a.”

Âm phi trừng mắt, “Người nghe! Hôm nay nếu không đem đoạn này học thuộc , buổi tối sẽ không được dùng bữa!”

Lương vương nhất thời mặt khổ.

Âm phi khí giận xoay người đi vào hậu điện.

Vào hậu điện , Âm phi vẫy lui cung nữ thái giám hầu hạ, ngồi ở bàn trang điểm, nhìn dung nhan, nếu luận đoan trang không hơn được Trương Tôn , nếu luận yêu mị không bì được Dương phi, nếu luận thoát tục không sánh được với Vi phi, nàng có... Bất quá chính là nhu thuận mềm mại. Nhưng thời gian cứ trôi đi , xinh đẹp của nàng có thể tồn tại bao lâu ?

Từ sau liên hoan, Hoàng Thượng đã lâu không tới , cho dù trong cung quy chế là mỗi tháng sẽ có mấy ngày hoàng thượng lưu ở chỗ tứ phi các nàng , nhưng Hoàng Thượng thấy nàng cùng Dương phi cũng chỉ là lạnh lùng

Không nghĩ tới Hoàng Thượng sẽ vì như vậy sinh khí, Hoàng Thượng liền thích Trung Sơn vương gia như vậy sao ? Hay là bởi vì có người bất mãn với hoàng hậu ?

Mà ngày gần đây, Hoàng Thượng lại hạ chỉ sửa chữa quy chế, theo mỗi tháng thay phiên thị tẩm sửa thành triệu tẩm.

Nếu, không hề cố gắng bắt lấy tâm Hoàng Thượng, nàng cùng Hữu nhi nên làm sao bây giờ? Còn có đệ đệ, nên làm gì bây giờ?

“Trẫm đã muốn quyết định, Bàng Thọ tướng khởi trừ (bỏ đi) chức vụ, hoàn lại tiền tham ô.”

Lương Nghi điện, Ngụy Chính nghe Thái Tông đề thảo nhiên nói xong đối Bàng Thọ xử lý, kinh ngạc ngẩn đầu, sao lại ... Hoàng Thượng thay đổi chủ ý? Hắn mất hai ngày viết tấu chương còn chưa trình lên nha.

[Nguyệt : Thế này nha, Trong QT ghi là Bàng tướng thọ. Nhưng ông ấy thuộc dạng mờ mịt ==)) Ta lại chỉ đọc thấy có 1 ông Bàng Thọ cũng làm tướng nên ta ghi xuôi luôn * toát mồ hôi với mấy nv Lịch sử * Nếu sai thì nói ta nha]

“Ngụy Chính, người nói đúng ! Quốc sự cùng tư tình không thể nhập làm một!” Thái Tông đế nói xong xử lý đối với Bàng Thọ , liền quay đầu đối Ngụy Chính cười cười nói,“Trăm hôm qua nghĩ không chu toàn, để người chịu ủy khuất.”

Ngụy Chính vội vàng quỳ rạp trên đất hành lễ,“Vi thần sợ hãi! Vi thần không dám!”

Thái Tông đế cười, quay đầu nhẹ nhàng băng quơ chuyển sang chuyển lời mở đề , nói đến công việc khác.

Ngụy Chính trong lòng vẫn hoang mang, tổng cảm thấy có chút kì quái , đối hiểu biết của hắn về Hoàng Thượng, tuy rằng Hoàng Thượng đến cuối cùng vẫn minh bạch, nhưng hắn là không nhanh như vậy nha .

Mà Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Đỗ Như Hối liếc nhau, trong mắt cũng có hoang mang giống nhau.

Mà lúc này ở Khởi Huy Điện .

Trưởng Tôn cầm lấy trang giấy Thừa Kiền viết, gật đầu khen ngợi nói,“Kiền Nhi viết thật đẹp .”

Thừa Kiền có chút ngượng ngùng, tốt xấu coi như là hai thế làm người, hắn lại viết thư pháp giống như hài đồng, yếu đuối chậm rãi, quả nhiên, là vì lâu năm phiêu du , đã quên cảm giác cầm bút sao?

Bất quá, như vậy cũng tốt. Coi như tôi luyện tâm tính đi.

Trưởng Tôn buông trang giấy, ngưng thần nhìn về phía Thừa Kiền, vẻ mặt có chút nghiêm túc,“Kiền Nhi, nghe nói hai ngày trước , Ngô vương thay Lương vương đến đây thỉnh tội?”

Thừa Kiền ngẩn ra, lập tức nhẹ nhàng gật đầu,“Mẫu hậu, muốn hỏi vì sao ta che dấu cho Ngô vương ?”

Trưởng Tôn khẽ lắc đầu,“Mẫu hậu biết, người làm như vậy, là muốn ở trước mặt phụ hoàng lưu lại ấn tượng tốt.”

“Không, mẫu hậu, không phải như vậy.” Thừa Kiền mở miệng giải thích nói, giương mắt nhìn về phía Trưởng Tôn , có chút do dự,“Mẫu hậu, ta không biết phụ hoàng sớm đứng bên ngoài , cho nên, ta không phải vì lưu lại ấn tượng tốt với phụ hoàng, chính là, khi đó, ta nghĩ việc này tốt nhất dừng ở đây, nếu làm cho phụ hoàng biết, Ngô vương thay Lương vương thỉnh tội, chỉ sợ phụ hoàng lại sinh khí, đến lúc đó, việc này sẽ không hoàn toàn xong . Hiện tại, chiến loạn vừa bình, xã tắc sơ định, trong cung này lạn sự không nên tái phân tán tâm tư phụ hoàng, hơn nữa... Mẫu hậu, rút dây động rừng...”

Nếu việc này phát sinh ở dân gian, cũng bất quá là mâu thuẫn của vài đứa nhỏ nghịch ngợm, nhưng phát sinh ở thiên gia, thiên gia không có việc nhỏ .

Đặc biệt Huyền Vũ môn chỉ biến vừa mới đi qua không bao lâu, nếu trong cung tái phát sinh chuyện tranh đấu giữa các hoàng tử tuổi nhỏ...

Thừa Kiền không có nói thêm gì nữa, chính là lẳng lặng nhìn Trưởng Tôn , hắn biết , mẫu hậu sẽ minh bạch...

Trưởng Tôn nhìn Thừa Kiền, trong lòng chấn động, nguyên lai, Kiền Nhi nghĩ xa đến như vậy...

Kinh ngạc nhìn Thừa Kiền, Trưởng Tôn trong lòng cười khổ, nàng vẫn là xem nhẹ Kiền Nhi.

Trong lòng ngũ vị tạp trần, nói không nên lời là kiêu ngạo tự hào nhiều một chút, vẫn là đau lòng nhiều một chút. Trưởng Tôn chỉ có thể vươn hai tay ôm lấy đứa nhỏ đã tám tuổi trước mặt , bề ngoài lại gầy yếu như đứa nhỏ sáu tuổi ...

Một chút tư liệu – Xưng hô đời Đường:

1. Về hoàng đế — thường xưng “Thánh nhân”, về phần cùng người thân cận hoặc gần gũi gọi là “Mọi người” (ta nghĩ nó là “chư vị”). [tỷ như Đường Huyền Tông, thân cận đều gọi là “Tam lang”]
2. Về thái tử, chư vương — hoàng thái tử, thường gọi “Lang quân”; Mà thái tử, chư vương có khi tự xưng là “Quả nhân”.

3. Về xưng hô của quan lại — ở đời Đường, chỉ có Tể Tướng mới gọi là “Tướng công”, mà sau lại không phổ biến; quan Trung thư tỉnh cùng môn hạ tỉnh gọi nhau là “Các lão”; Thứ sử gọi là “Sứ quân”; Huyện lệnh gọi là “Minh phủ”; Về phần Huyện thừa gọi là “Thiếu phủ”. Mà bọn họ đều thường gọi là “Minh công”.

4. Về xưng hô trong dân gian — ở đời Đường, không có danh xưng “Lão gia”, nô bộc gọi nam chủ nhân là “A lang”; Mà gọi thiếu chủ là “Lang quân”; chủ mẫu cùng tiểu thư đều gọi là “Nương tử”. “Nương tử”, “Lang quân” đều không phải chỉ dùng cho nô bộc xưng hô với chủ nhân, người bên ngoài gặp nữ tử cũng gọi “Nương tử”, gặp thiếu niên nữ tử cũng có thể gọi “Tiểu nương tử”. Người lớn tuổi hơn cũng sẽ gọi người ít tuổi là “Lang” hoặc “Lang quân”. Nếu quen biết nam tử thường lấy họ đi cùng “đệ” hoặc cuối cùng thêm danh xưng “Lang”, nữ tử gọi trượng phu cùng đệ đệ là “Tiểu lang”; Mà con rể lại gọi là “Lang tử”. Về tự xưng, lúc đó nam tử thường tự xưng là “Mỗ”, cũng có khiêm xưng (xưng hô khiêm tốn) là “Phó”, xưng hô liền có vẻ hơn. Mà nữ tử giống như vậy có khiêm xưng là “Nô”. Ngoài ra, thường tự xưng là “Nhi”, đồng thời, cũng có nữ tử tự xưng là “Mỗ”.

20. Chương 20: Tuyệt Yến [1]...

Tháng mười ...

Ngày hôm nay , Thừa Kiền đứng dậy, mặc quần áo, Châu nhi cùng Ngân tiến vào hầu hạ rửa mặt, đang muốn rời đi hậu điện, Châu nhi đang cầm kiện áo bào trắng hồ mao đi đến trước mặt Thừa Kiền, cung kính mở miệng nói, “Điện hạ, bên ngoài trời lạnh , nên khoác thêm kiện áo choàng đi.”

Thừa Kiền nhìn xem trên người hiện tại ăn mặc thành bộ dáng tròn vo, lại xem xét áo bào trắng trên tay Châu nhi nhìn qua rất dày, lắc đầu nói “Không cần.”

Châu nhi vừa nghe, do dự nói, “Nhưng là, điện hạ, bên ngoài lạnh như thế...”

Ngân phụ giúp xe lăn cũng mở miệng nói, “Điện hạ, mặc quần áo nhiều hơn đi.”

Thừa Kiền nhún mày lắc đầu “Không lạnh, không cần.”

Lúc này, Hồng Ngọc mang theo hai cung nữ bưng đồ ăn sáng đi đến, thấy thế, bước nhanh tiến lên quỳ sát hành lễ, về mặt nghiêm túc, cung kính mở miệng nói, “Thỉnh điện hạ mặc thêm kiện áo choàng đi. Nếu điện hạ lạnh, hoàng hậu nương nương sẽ lo lắng.”

Thừa Kiền nghe Hồng Ngọc nhắc tới Trưởng Tôn hoàng hậu, nhớ tới chuyện lần trước vì mình ngã xuống khe lý làm cho Trưởng Tôn lo lắng, trong lòng có chút không yên, lại quay đầu nhìn Hồng Ngọc liếc mắt một cái, gặp Hồng Ngọc có nề nếp rất là nghiêm túc, liền bất đắc dĩ mở miệng nói, “Tốt lắm, ta đã biết. Ta mặc nha .”

Châu nhi vui vẻ, vội vàng tiến lên giúp Thừa Kiền, động tác thật là thuần thực cùng mềm nhẹ giúp Thừa Kiền phủ thêm.

Thừa Kiền sờ sờ áo choàng, ôn nhu mềm, xúc cảm tốt lắm, tốt như vậy ở Khởi Huy điện không có khả năng có, ít nhất cũng là mẫu hậu và phụ hoàng mới có, liền quay đầu hỏi Châu nhi, “Châu nhi tỷ tỷ, đây là mẫu hậu ban thưởng sao?”

Châu nhi cung kính cười, hồi đáp “Hồi điện hạ, đây là Hoàng Thượng sáng sớm cho người đưa tới, nói hôm nay trời lạnh , để điện hạ mặc vào, để ngừa cảm lạnh.”

Thừa Kiền sững sốt. Phụ hoàng ban thưởng ? Nhớ tới từ sau liên hoan , cứ ba hay năm ngày phụ hoàng lại chạy đến Khởi Huy điện , trên mặt Thừa Kiền không khỏi hiện lên ý cười.

Lúc này, ở Lương Nghi điện, Thái Tông đế đang cùng quần thần thảo luận chính sự.

“Bệ hạ, chiếu lệnh cầu hiền vô cùng tốt, tin tưởng đến lúc đó người tài ba , chí sĩ trong thiên hạ đều sẵn sàng góp sức cùng bệ hạ!” Vương Khuê chấp tay chỉ lễ nói.

Thái Tông đế nhướng mày cười, “Chỉ mong đến lúc đó như ái khanh nói.” Lại dừng một chút, cất cao giọng nói, “Tuy có chiếu lệnh cầu hiền, nhưng trăm cảm thấy vẫn không đủ, tháng giêng khai khoa (thi trạng nguyên đó) , trăm tính gia tăng kinh sử, đến lúc đó chư vị ái khanh phải tốn nhiều tâm tư.”

Quần thần vội vàng xác nhận.

Thảo luận chính sự xong, Thái Tông đế bỗng nhiên lưu lại Trưởng Tôn Vô Kỵ.

“Vô Kỵ, gần nhất Ngô vương đọc sách thế nào?” Thái Tông đế ngồi ở thủ vị, tiếp nhận trà Lí Phúc trình lên , thần nhiên hỏi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cung kính hành lễ hồi đáp, “Hồi bệ hạ, Ngô vương thiên tính trí tuệ, đọc sách rất chăm chỉ, gần nhất có tiến bộ.”

Thái Tông đế không chút để ý gật đầu, “Ngô vương trí tuệ, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, người nên tốn nhiều tâm tư một chút.” Lại dừng một chút, mở miệng hỏi, “Nghe nói tuần trước , Ngô vương tính mang Lương vương đi Khởi Huy diện thỉnh tội? Vô Kỵ, người có từng nghe qua việc này?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ sửng sốt, trong đầu nháy mắt hiện lên hài đồng ở Trí Trúc điện ghé vào trong lòng hân khóc đến thương tâm , nhưng lập tức lấy lại tinh thần, trên lưng mồ hôi lạnh ứa ra, cung kính chỉ lễ hồi đáp

“Hồi bệ hạ nói, xác thực có việc này, chính là đáng tiếc Lương vương diện hạ không chịu, vì thế, Ngô vương diện hạ còn thực tức giận thương tâm.”

Thái Tông đế thoáng nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ trên trán mồ hôi lạnh, mỉm cười, đứng dậy vỗ vỗ bả vai Trưởng Tôn Vô Kỵ, ngữ khí rất là nhẹ nhàng băng quơ

“Người đừng khẩn trương, Vô Kỵ, Ngô vương là con của ta, lương vương cũng là con ta, Trung Sơn vương cũng là con ta, trăm hỏi người vấn đề này, chính là muốn biết, Ngô vương đã biết sai? Lương vương cũng đã biết sai?” Lập tức xoay người, nhẹ nhàng thở dài, “Ngô vương không sai, đáng tiếc...”

Đáng tiếc cái gì? Trưởng Tôn Vô Kỵ cẩn thận lưu ý , nhưng cuối cùng nói rất khê , hân không thể nghe rõ.

“Vô Kỵ, đối với Ngô vương, người cần tốn nhiều tâm tư hơn .” Thái Tông đế xoay người, cười cười nói, “Bất quá, có thời gian, người nên đi xem Quan Âm Tì đi.” Ngữ khí thực lạnh nhạt, nhưng Trưởng Tôn Vô Kỵ lại nghe ra ý vị thâm trường .

Vì thế, Trưởng Tôn Vô Kỵ khom người xác nhận, cung kính nghiêm nghị mở miệng nói

“Bệ hạ, thần hiểu được, thần là lão sư Ngô vương, thần sẽ tận tâm.” Giương mắt nhìn Thái Tông đế liếc mắt một cái, thấp giọng bổ sung nói, “Thần sẽ tìm thời gian vấn an Trung Sơn Vương cùng Ngụy vương.”

Thái Tông đế mỉm cười. Vừa lòng gật đầu.

Rời đi Lương Nghi điện, Trưởng Tôn Vô Kỵ hơi hơi thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, trời cũng đã lạnh .

Nếu nói lúc trước không hiểu rõ Hoàng Thượng vì sao an bài mình làm lão sư Ngô vương, hiện tại, Trưởng Tôn Vô Kỵ tựa hồ đã có chút hiểu.

Hoàng tử trước mắt tựa hồ có tư cách làm thái tử chỉ hai vị, một là Ngụy vương Lí Thái, một là Ngô vương Lí Kính, nhưng, Lí Kính xuất thân vô luận như thế nào cũng không có khả năng, nhưng nếu nói Ngụy vương, Ngụy vương hiện tại tuổi nhỏ, không bì kịp trí tuệ Ngô vương. Mà Hoàng Thượng cho mình làm lão sư Ngô vương không có khả năng tiến tấn thái tử vị, nhìn qua tựa hồ nâng lên thực lực Ngô vương, nhưng thân phận của mình thì lại ...

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười khổ, hoàng thượng là cho mình nâng lên tài năng của Ngô vương , hay là hạn chế , hoặc là vì tương lai mà sắp đặt trước ?

Trưởng Tôn Vô Kỵ đi hướng Trí Trúc điện, mãi cân nhắc, phát hiện mình tinh tế cân nhắc thế nào , vẫn không rõ dụng ý chân chính của Hoàng Thượng. Không khỏi than nhẹ một tiếng. Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn cách đó không xa, có hài đồng nho nhỏ đối mình cười, tươi cười thực thực, lộ ra tin cậy.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không khỏi khó đặt chân bước. Trong lòng hiện lên một tia can thiệp.

Nhớ tới tình cảnh lần trước này hài đồng nho nhỏ ghé vào trong lòng mình khóc lớn.

Ngày ấy, hần tiến đến Trí Trúc điện, bọn thái giám cung nữ lại sợ hãi nói cho mình, tiểu hài tử này đem hần nhốt tại hậu điện, ai cũng không được quấy rầy. Cung nữ thái giám thấp thỏm lo âu tính đi bẩm báo Dương phi, hần lại ngăn trở, nghĩ chuyện tình hôm liên hoan vừa mới kết thúc, không nên lại có phong ba, hơn nữa , trong lòng hần phảng phất, tiểu hài tử trí tuệ như vậy , lại bình tĩnh như vậy, phảng phất cũng bị Dương phi , Lương vương thoát không được can hệ. Liên tính tự đi khuyên bảo.

Khi đó, hần trong lòng tính một kế : Có lẽ, có thể mượn cơ hội này lấy tín nhiệm của hài tử này ...

Đợi hần đẩy cửa đi vào, liền phát hiện tiểu hài tử đưa lưng về phía hần , ngồi ở cái trên đệm , cúi đầu, bả vai vừa kéo vừa kéo, rõ ràng là khóc, nhưng hần lại chỉ nghe đến một chút tiếng động nước nỡ, trong lòng có chút nhuễn.

“Ngô vương điện hạ?”

Tiểu hài tử tựa hồ hoảng sợ, việc lấy tay xoa xoa mặt, thanh âm có một loại kích động cùng tức giận,“Trưởng Tôn đại nhân? Trưởng Tôn đại nhân thỉnh đi ra ngoài!”

Tiểu hài tử then quá thành giận, hần lại nở nụ cười. Thẳng tiến lên, nghĩ tiểu hài tử này lại muốn giọng điệu như đại nhân , đi đến trước mặt, cũng không hoảng sợ, ánh mắt sừng đỏ cùng đôi môi bị cắn nát , vẻ mặt chật vật, trong mắt chứa chật vật cùng khổ sở không chịu nổi.

Không khỏi thấp giọng thì thào,“Ngô vương điện hạ?”

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài! Người đi ra ngoài!” Tiểu hài tử nổi giận, vùng vẫy trước hần, nhưng bởi vì vùng vẫy cũng không được , kết quả chỉ có thể cứng rắn cắn môi nuốt thanh âm khóc vào, đánh ra trước “Người đi ra ngoài! Ta chán ghét người! Người đi ra ngoài!”

Hần không khỏi vươn hai tay ôm lấy vai nhỏ đang run run, trong lòng thở dài, nhớ tới con nhà mình bị sủng nịch đến không sợ trời không sợ đất, đến mức cả loại ủy khuất này hần cũng chưa thấy qua từ người đứa con ? Liên ôn nhu nói,“Điện hạ, khóc đi, khóc đi, không có người biết , thần sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.”

Nghĩ giãỵ dựa, nhưng dù giãỵ dựa cũng không được , tiểu hài tử liền ở trong lòng hần cúi đầu nước nỡ, đến cuối cùng gào khóc...

...

Lấy lại tinh thần, hần bước nhanh đi hướng hài tử nho nhỏ, trời cũng bắt đầu có tuyết rơi , hần bán ngồi xuống, phất đi bông tuyết trên vai hài tử nho nhỏ, nhú mày nói

“Điện hạ hồ nháo, sao không ở trong điện chờ vi thần?”

Tiểu hài tử chính là ôn ôn cười, ngửa đầu,“Không có việc gì, ta không sợ lạnh.”

Trong lòng hần hơi đau , phất đi bông tuyết , thuận cầm bàn tay nhỏ , sao lại lạnh như băng thế này ?!

Rất muốn mắng chửi một chút, nhưng nhìn tiểu hài tử hướng mình cười như vậy, hần không khỏi nuốt xuống, chua xót khôn kể.

Ngô vương điện hạ, ta sẽ giúp ngươi hiểu cách đối đãi gia tộc... Hiểu được triều chính... Hiểu được...

Còn dạy ngươi hiểu được cười như thế nào nữa .

Vào mùa đông , gió bắc tràn vào Trường An gào thét, trời lạnh lạnh , Thừa Kiên ôm Cuốn Cuộn, nhìn trời , nghĩ không biết có thể hay không có tuyết rơi ?

Ý niệm trong đầu vừa khởi, một mảnh bông tuyết liền phiêu phiêu rơi xuống , Thừa Kiền lấy tay tiếp được, tiếp theo, bông tuyết liền chậm rãi bay xuống...

Phía sau Thừa Kiền, Châu nhi cùng Ngân vội vàng cúi đầu hành lễ nói, “Điện hạ, tuyết rơi, chúng ta hồi hậu điện đi.”

Thừa Kiền không có trả lời, kinh ngạc ngửa đầu nhìn thiên không , bông tuyết bay xuống, giống như... Có chỗ giống cây bồ công anh nha.

Thừa Kiền hoảng hốt nhớ lại thời điểm phiêu đảng nhân gian, có một năm, hắn bay tới một mảnh thổ pha, một trận gió thổi tới, bỗng nhiên, cây bồ công anh tung bay khởi giống như tơ liễu, bé tí , tựa như bông tuyết hiện tại .

Thừa Kiền không khỏi cau miệng cười, hắn đời trước trụ trong cung , sau mỗi ngày mỗi đêm học tập, cơ hồ chưa từng có thời gian thanh thoi xem tuyết như vậy, lúc này có thể lợi dụng cơ hội này, vui đùa ẩm ỉ một phen , vượn tay muốn tái tiếp mấy đoá bông tuyết liền bị một tiếng quát mắng hoảng sợ, “Kiền Nhi! Người đang làm cái gì?!”

Thừa Kiền mờ mịt quay đầu, chỉ thấy Thái Tông đế sải bước mà đến, nhú chặt mày, vẻ mặt không hề giận.

Thừa Kiền lấy lại tinh thần, trong lòng nghi hoặc, mình làm sai gì sao , nhạ phụ hoàng sinh khi?

Đang muốn hành lễ thỉnh tội, lại phát hiện mình bỗng nhiên bay lên không?!

Thừa Kiền ngẩn ngơ, theo bản năng ôm “Phụ hoàng?”

“Tuyết rơi người còn đứng ở nơi này, người không lạnh sao?” Thái Tông đế không hề giận quở trách trước, một bên nói, một bên ôm Thừa Kiền vào hậu điện.

Thừa Kiền cúi đầu, chịu đựng không lộ ý cười, nguyên lai phụ hoàng là lo lắng cho mình sao?

Thái Tông đế đem Thừa Kiền phóng tới giường , xoay người, nhìn chằm chằm đám người Hồng Ngọc , Châu nhi , Ngân cùng Kim đang quỳ sát ở trước mặt, lạnh lùng nói, “Các người luôn hầu hạ điện hạ như vậy?! Ân?!”

Đám người Hồng Ngọc không dám biện bạch, chỉ có thể quỳ rạp trên đất, thưa dạ thỉnh tội.

Thừa Kiền thuận tay trao Cuộn Cuộn đang len lỏi trong quần áo của mình , kéo kéo tay áo Thái Tông đế, cúi đầu mở miệng, “Phụ hoàng...”

Thái Tông đế xoay người, Thừa Kiền có chút xấu hổ cười, “Vừa nãy Châu nhi cùng Ngân muốn ta tiến hậu điện, là ta chính mình muốn nhìn tuyết...”

Thái Tông đế trừng mắt, nghĩ rằng dạy, nhưng lại nuốt trở về, xoay người nhú mày không kiên nhẫn nói, “Đều đi xuống!! Hồng ngọc! mang bát khương canh lại đây!”

Thừa Kiền bổ sung nói, “Hai chén khương canh, một mâm hạnh hoa cao.”

Chúng cung nữ , thái giám lên tiếng trả lời lui ra, Lí Phúc không đợi Thái Tông đế mở miệng, liền tự hành lễ lui ra.

Khi lui ra, còn đóng cửa lại.

Thừa Kiền thú vị nhìn động tác của Lí Phúc, Thừa Kiền nhớ rõ đời trước Lí Phúc luôn luôn tùy thị bên người phụ hoàng , trầm mặc ít lời, trung thành và tận tâm.

Đang nhìn thú vị, bỗng nhiên mặt bị cường ngạnh xoay qua , đập vào mắt là ánh mắt bất mãn cùng nhú chặt trước mày của Thái Tông đế.

“Phụ hoàng?”

“Kiền Nhi đối Lí Phúc cảm thấy hứng thú?” Tựa tiểu phi tiểu cùng ngữ khí không chút để ý, nhưng ngữ khí lại ẩn chứa nồng đậm hờn giận, Thừa Kiền nghe ran gay .

Thừa Kiền trong nháy mắt có chút nghi hoặc, “Phụ hoàng, nhi thần không có đối Phúc công công cảm thấy hứng thú nha.” Phụ hoàng sinh khí cái gì?

Buông tay ra, Thái Tông để trong lòng vì Thừa Kiền nhìn chăm chú người khác rất lâu sinh ra hờn giận, thoáng có chút giảm bớt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thừa Kiền nghi hoặc khó hiểu, trong lòng thoáng có chút sung sướng, phát hiện bởi vì mình chế trụ cảm mà có chút đỏ lên, trong lòng đau xót, liền ôm Thừa Kiền ngồi ở trên đùi, ngón tay thon dài mang theo cẩn thận mềm nhẹ vuốt ve, hỏi, “Đau không?”

Có chút không được tự nhiên, mặc kệ phụ hoàng từng có bao nhiêu cử chỉ vô cùng thân thiết như vậy, trong lòng Thừa Kiền vẫn là thực không được tự nhiên, dù cử chỉ ấy hẳn thực thích.

“Không đau.” Thừa Kiền lắc đầu, nghiêng đầu tìm Cuồn Cuộn, lấy tay giơ lên trước mặt Thái Tông để “Phụ hoàng, người xem Cuồn Cuộn nè.”

Động tác Thừa Kiền thực xảo diệu, nhưng Thái Tông để vẫn là sâu sắc phát hiện, trong lòng nhú mào, Kiền Nhi không thích cùng hẳn quá mức thân thiết, chuyện này thật sự chắc chắn khẳng định.

Nhưng, vì cái gì?

Trong lòng khó giải, nhưng không ngại, hẳn sẽ phá hư thói quen không muốn thân thiết của Kiền Nhi, đương nhiên, loại thân thiết này chỉ có thể thuộc về mình hẳn.

Về phần vì cái gì chỉ có thể thuộc về hẳn? Còn cần hỏi sao? Kiền Nhi là con hẳn, là đứa con hẳn thích nhất!

[Nguyệt : Lý do muôn đời của các ảnh phụ hoàng, tự biện chế cho mình ==”.]

21. Chương 21: Tuyết Yến [2]...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Lí Phúc nghiêm nghị đóng lại cửa phòng, Lí Phúc thân hình cao lớn, đi đường xưa nay trầm ổn thông thả, mặc kệ cử chỉ nào Lí Phúc đều là cung kính, có thể nói trong cung lễ nghi hành tẩu mô phạm (làm việc ko phạm phải sai lầm), Lí Phúc mới vừa đi đến hành lang, đang muốn đi đến hành lang gấp khúc, một tiếng chỉ nha, Lí Phúc cúi đầu, vật nhỏ Cuồn Cuộn tròn tròn, cái đuôi ngắn ngắn, trừng mắt đen tuyền xem xét hẳn, biểu tình bình tĩnh của Lí Phúc nhất thời cứng đờ, trầm mặc một hồi, yên lặng ngồi xổm xuống, hai tay thật cẩn thận nâng vật nhỏ lên, sờ sờ, hảo... Hảo nhu... Hảo nhuyễn...

Lí Phúc ánh mắt hơi hơi nhú lại, lại hơi hơi mở ra, ánh mắt ôn nhu, chung quanh không người, cúi đầu, lời nói nhỏ nhẹ, “Vật nhỏ, đúng rồi, người kêu Cuồn Cuộn đúng không? Điện hạ đặt tên này cho người thật tốt... Đến, cùng Phúc công công ra ngoài ngoạn ngoạn đi...” Vừa nói vừa sờ sờ, ánh mắt lại mị mị, ân, thực mềm.

Theo hành lang gấp khúc, Châu nhi bưng ghế nhỏ đang muốn tới chỗ Hồng Ngọc, vừa kịp thấy cảnh đó, thân mình cứng đờ, Hồng Ngọc vội vàng kéo Châu nhi, vọt đến một bên. Dắt Châu nhi ngồi xuống.

Châu nhi mờ mịt, “Hồng Ngọc tỷ tỷ?”

Hồng Ngọc thở dài một tiếng, ý bảo Châu nhi không cần ra tiếng, thấy Lí Phúc đang cầm Cuồn Cuộn một bên lời nói nhỏ nhẹ, một bên vẽ mặt ôn nhu tiêu sái, Châu nhi mới giật mình, lập tức thân mình cũng lại cứng đờ.

Cho đến khi nhìn không thấy Lí Phúc, Châu nhi mới cứng ngắc trước thân mình đứng dậy, vừa mới đó là phúc công công nghiêm túc nặng nề cử chỉ cố chấp???

Hồng Ngọc lấy tay, bình tĩnh vỗ vỗ làn váy mình, thấy Châu nhi vẽ mặt đại ra, vỗ vỗ bả vai Châu nhi, bình tĩnh mở miệng, “Phúc công công thích tiểu miêu tiểu cẩu, phạm là vật nhỏ thú vị hảo ngoạn, hẳn đều thích.”

Châu nhi lẳng lặng.

“Bất quá mọi người đều làm như không biết thôi.” Hồng Ngọc tiếp tục bình tĩnh nói.

Châu nhi bị kiềm hãm, mọi người đều biết ? Lại giả làm không biết?

Hồng Ngọc nhìn Châu nhi liếc mắt một cái, mỉm cười, “Chẳng lẽ người không biết là vừa mới phúc công công rất thú vị sao?”

Châu nhi sửng sốt, lập tức trong đầu hồi tưởng đến nụ cười cùng vẻ mặt ôn nhu của Phúc công công, lại nghĩ tới phúc công công bình thường nghiêm túc nặng nề , cả ngày phụng phịu, nhịn không được xì một tiếng bật cười.

“Phụ hoàng, Cuộn Cuộn đâu?” Thừa Kiền ngồi ở trên đùi Thái Tông đế, nhìn chính tay mình bị Thái Tông đế nắm ở lòng bàn tay , ngón tay lại bị hằn nghịch ngợm , rốt cục nhịn không được mở miệng hỏi. Dựa thế muốn rút ra lại bị nắm chặt

[Nguyệt : Dễ thương chết ta mất] .

Thái Tông đế không chút để ý xoa bóp tay Thừa Kiền đã có điểm lạnh. Ừ một tiếng, miễn cưỡng mở miệng, “Đại khái chạy đi đâu đó chơi đi?”

Thừa Kiền mắt nhìn ngón tay bị nắm, rốt cục nhịn không được mở miệng, “Phụ hoàng, ta muốn tìm Cuộn Cuộn ...”

Thái Tông đế ừ một tiếng, vẻ mặt rất là lười nhác dựa vào, thuận thế đem Thừa Kiền càng nhanh nắm tay , hơi hơi nhắm mắt lại

“ Để cho cho bọn Hồng Ngọc giúp người tìm.” Dem tay Thừa Kiền nhét vào trong lòng, thanh âm có chút trầm thấp, “Kiền Nhi sao tay lại lạnh như thế ? Lần sau đi ra ngoài nên mặc nhiều một chút nha .”

Thừa Kiền giật mình, theo bản năng ngẩng đầu, đã thấy Thái Tông đế nhắm mắt, vẻ mặt tựa hồ có chút uể oải, vì thế, Thừa Kiền há miệng thở dốc, lại nhắm lại, nghĩ phụ hoàng từ lúc đăng cơ tới nay, liên bận rộn không thôi, Cam Lộ điện đèn đuốc luôn đến khuya mới tắt , thời gian hưởng nghị lại sớm như vậy, buổi sáng thấy trời lạnh, còn nhớ nhắc người đem áo lạnh cho mình ...

Vì thế, khi Thái Tông đế từ từ nhắm hai mắt, thân thủ đem Thừa Kiền ôm càng nhanh, Thừa Kiền yên lặng thuận theo dựa vào phụ hoàng , cái ôm ấp thực ấm áp, Thừa Kiền không khỏi nhắm mắt lại, cho nên, Thừa Kiền không có thấy, Thái Tông đế dù nhắm mắt nhưng khóe môi hơi hơi cong lên.

Hồng Ngọc cùng Châu nhi đứng ở trước cửa phòng bị đóng, có chút do dự, không biết là có nên đẩy cửa đi vào?

Đang do dự , Lí Phúc đi tới.

Lí Phúc khuôn mặt nghiêm túc chất phác, Cuộn Cuộn trên vai lại nằm úp sấp vù vù ngủ, Châu nhi vừa thấy, thiếu chút bật cười, nhanh cúi đầu.

“Thánh Thượng không có tuyên triệu?” Lí Phúc cúi đầu hỏi Hồng Ngọc vẻ mặt trầm tĩnh.

Hồng Ngọc khẽ lắc đầu.

Lí Phúc gạt đầu, động tác cực kỳ ôn nhu đem Cuộn Cuộn phủ xuống dưới, phóng tới trên vai Châu nhi.

Cung kính quỳ rạp trên đất, cao giọng nói, “Nô tài Lí Phúc cầu kiến bệ hạ.”

Sau một lúc lâu qua đi, bên trong mới truyền ra thanh âm thoáng trầm thấp của Thái Tông đế .

“Vào đi.”

“Tạ bệ hạ.” Lí Phúc dập đầu hành lễ mới đứng dậy.

Mở ra cửa phòng, gặp Thừa Kiền ghé vào trong lòng Thái Tông đế im lặng ngủ, trên người Thái Tông đế phủ một áo choàng , mà Thái Tông đế vẻ mặt nhu hòa, đôi mắt xưa nay lợi hại lúc này lại mềm mại không thôi dừng ở Thừa Kiền đang nằm trong lòng.

Lí Phúc cước bộ chậm một chút, lập tức xoay người, khuôn mặt nghiêm túc ý bảo Hồng Ngọc cùng Châu nhi phía sau im lặng đi theo.

Hồng Ngọc cùng Châu nhi cũng thấy được, Châu nhi hiểu ý gật đầu, Hồng Ngọc trong lòng kinh ngạc, nhưng trên mặt cũng bình tĩnh gật đầu.

Ba người khinh thủ khinh cước buông điểm tâm cùng khương canh. Hồng Ngọc cùng Châu nhi lập tức cúi đầu hành lễ lui ra. Nhưng Lí Phúc lại cúi đầu đứng ở một bên, Hồng Ngọc cùng Châu nhi lui xuống, Lí Phúc mới khép lại cửa phòng, lại xoay người đi đến bên người Thái Tông đế, quỳ rạp trên đất.

Thái Tông đế thu hồi ánh mắt, trong lòng có chút không tha, bộ dáng Thừa Kiền im lặng ngủ như vậy làm cho hắn thích không thôi, quay đầu mắt nhìn Lí Phúc, hạ giọng hỏi, “Chuyện gì?”

Lí Phúc gật đầu, cũng hạ giọng hồi bẩm nói, “Hồi bẩm hạ, Lý Trùng công công vừa mới báo, Lý Tĩnh tướng quân có quân tình khẩn cấp báo lại, mặt khác, Phong Hiệp cung nữ ở Lập Chính Điện tiến đến thỉnh chỉ việc chuẩn bị tuyết yến.”

Thái Tông đế khẽ gật đầu, động tác mềm nhẹ ôm lấy Thừa Kiền, Lí Phúc vội vàng đứng dậy, đem đệm chăn trải ở trên giường, Thái Tông đế mới thật cẩn thận đem Thừa Kiền phóng tới tháp thượng, Thừa Kiền trong lúc ngủ mơ khẽ nhíu mày, tay Thái Tông đế nhẹ nhàng phủ chụp lưng Thừa Kiền, động tác ngốc lại phi thường ôn nhu, ánh mắt Lí Phúc nhảy dựng, hơi hơi cúi đầu.

Khi Thừa Kiền mi nhẹ nhàng giãn ra, Thái Tông đế mới thu hồi tay, đem chăn đắp lại, lại có chút không nỡ nhìn Thừa Kiền liếc mắt một cái, mới đứng dậy rời đi.

Đi đến tiền điện, xoay người đối Hồng Ngọc quỳ rạp trên đất thản nhiên mở miệng, “Hảo hảo hầu hạ điện hạ, việc hôm nay nếu lại có lần thứ hai, liền lĩnh phạt đi.”

Hồng Ngọc vội vàng dập đầu xác nhận.

Khi Thái Tông đế đi xa, Hồng Ngọc mới cúi đầu thở ra một hơi, chậm rãi đứng dậy, trong lòng xoay quanh cảnh Hoàng Thượng vẻ mặt nhu hòa cùng đôi mắt mềm mại ôm điện hạ, vẻ mặt như vậy, nàng trước kia chưa bao giờ gặp qua, cho dù là Dương phi cùng Âm phi tối được sủng ái, cho dù là hoàng hậu tối được Hoàng Thượng kính trọng... Hoàng Thượng cũng không lộ ra vẻ mặt như vậy...

Tuyết yến, trước tháng giêng bắt đầu chuẩn bị. Ý nghĩa như tên, yến hội thường tuyết tìm niềm vui.

Tham dự yến hội trừ bỏ người trong hoàng thất, còn có đại thần phẩm chất cao quý. Lần này tuyết yến, khi Thái Tông đế hạ chiếu, quần thần thường nhạc, không nói chuyện quốc sự, mang theo gia quyến, cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp.

Thừa Kiền khi nghe được, cười tủm tỉm quay đầu đối Trường Nhạc đang ở nơi này chơi đùa với hắn nói, “Trường Nhạc, quần áo yến hội cần phải hảo hảo chuẩn bị.”

Nhìn Hồng Ngọc châm trà, Trường Nhạc Dự Chương nhìn nhau, có chút hoang mang, “Ca ca, vì cái gì hảo hảo chuẩn bị? Mẫu hậu nói, dân chúng ở dân gian có thiết nhiều thứ chưa có, chúng ta nên tiết kiệm, không thể xa xỉ lãng phí.”

Thừa Kiền sững sốt, nhìn vẻ mặt Trường Nhạc cùng Dự Chương còn thật sự nghiêm túc, lập tức sờ sờ cái mũi, có chút xấu hổ, hắn chính là nghĩ đến, ở tuyết yến, cậu Trường Tôn nhất định mang theo Trường Tôn Hướng, kia là phu quân tương lai của Trường Nhạc...

Được rồi, Trường Nhạc hiện tại mới sáu tuổi, còn nhỏ.

Thân thủ sờ sờ đầu Trường Nhạc, Dự Chương, lại có chút đau lòng, hai đứa nhỏ này như thế nào lại có điểm không tùy hứng? Cố tình hiểu chuyện như vậy? Tiết kiệm cái gì, thật sự là có hiểu biết làm cho người ta đau lòng.

Trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải ở tuyết yến đưa các nàng hai cái lễ vật.

“Ca ca, quần áo Trường Nhạc đã có rất nhiều, không cần tái chuẩn bị.” Trường Nhạc ngửa đầu cười ngọt.

“Ca ca, Dự Chương cũng đã có rất nhiều.” Dự Chương nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ nói xong.

Thừa Kiên mỉm cười gật đầu, ôn nhu nói, “Àn, là ca ca lo lắng không chu toàn, Trường Nhạc, Dự Chương đều hiểu chuyện, ca ca nhất định phải nói cho phụ hoàng cùng mẫu hậu, làm cho phụ hoàng và mẫu hậu hảo hảo ngợi khen.”

Thừa Kiên vừa dứt lời, chợt nghe đắc một tiếng, “Ngợi khen cái gì?” Thanh âm hùng hậu pha phú từ tính mang theo ý cười.

Thừa Kiên quay đầu, chỉ thấy Thái Tông đế cùng Trường Tôn hoàng hậu đi tới.

Mọi người vội vàng quỳ sát hành lễ, Thừa Kiên ngồi ở trên đệm, đang muốn xoay người hành lễ, đã bị một đôi bàn tay to ấm áp cường thế ôm lấy, “Kiên Nhi, không phải nói, không cần hành lễ. Người sao lại không nghe lời?”

Kiên Nhi có chút cứng đờ, nhưng nhìn trộm gặp Thái Tông đế không hề giận nhú mày, khóe mắt lại thoáng nhìn Trường Tôn hoàng hậu khuôn mặt tươi cười, ôn nhu từ ái, đành phải cười gượng một tiếng, thấp giọng mở miệng, “Tạ phụ hoàng ân điển.” Thái Tông đế ôm hân để ở trên đùi.

Trường Tôn mang theo Trường Nhạc cùng Dự Chương tọa hạ. Nhìn Thái Tông đế ôm Thừa Kiên ngồi, trong lòng có chút sung sướng, thấy Thừa Kiên mặt mày không che dấu được có chút không tự nhiên, trong lòng lại cảm thấy buồn cười.

“Kiên Nhi vừa mới nói ngợi khen? Là muốn ngợi khen ai?” Trường Tôn mở miệng, nhu uyển cười, nhìn Thừa Kiên không được tự nhiên như vậy, liền không đành lòng mở miệng dời đi lực chú ý của Thừa Kiên.

Thừa Kiên mang chuyện vừa rồi nói một lần. Trường Tôn nghe xong, trong lòng rất là vui mừng cũng có chút đau lòng, sờ sờ đầu Trường Nhạc cùng Dự Chương, Thái Tông đế cũng thật là vui mừng, liền đối với Trường Nhạc – Dự Chương ôn nhu nói, “Kiên Nhi nói rất đúng, đáng giá ngợi khen, Trường Nhạc – Dự Chương các người nói coi, các người muốn cái gì?”

Trường Nhạc – Dự Chương liếc nhau, lập tức Trường Nhạc mở miệng nói, “Phụ hoàng, mẫu hậu, Trường Nhạc không cần cái gì.”

Dự Chương cũng nhỏ giọng nói, “Dự Chương cái gì cũng đều có.”

Thái Tông đế vi lăng, lập tức mỉm cười, gật đầu, “Tốt lắm, nếu có thiếu cái gì, liền đối phụ hoàng và mẫu hậu nói, biết không?” Quay đầu đối Lí Phúc nói, “Hôm kia không phải có hai kiện trâm Thúy Phượng cùng Bạch Ngọc sao? Đưa đến Lập Chính điện ban cho hai vị công chúa.”

Lí Phúc cung kính ứng hạ.

Trường Nhạc Dự Chương vừa định đứng dậy hành lễ chối từ, liền bị Trường Tôn hoàng hậu mỉm cười dè lại “Được rồi, mau tạ phụ hoàng các người đi.”

Trường Nhạc – Dự Chương liếc nhau, có chút do dự, nhưng thấy Trường Tôn hoàng hậu ám chỉ, liền đứng dậy tạ ơn.

Thái Tông đế cười cười ý bảo Trường Nhạc – Dự Chương đứng dậy, cúi đầu thấy Thừa Kiên trên mặt lộ vẻ cười yếu ớt, nhin không được mở miệng đùa nói, “Kiên Nhi tính phải như thế nào ngợi khen Trường Nhạc – Dự Chương? Phụ hoàng mẫu hậu đều muốn nghe.”

Thừa Kiên ngẩn ra, ngẩng đầu thấy trong mắt Thái Tông đế lóe quang mang trêu tức, trong lòng nhất mực, gần nhất, hân phát hiện phụ hoàng càng ngày càng thích trêu hân, nhưng trên mặt lại làm ra ý cười sâu sắc, mở miệng nói, “Kiên Nhi muốn giữ bí mật, đến thời điểm tuyết yển, phụ hoàng và mẫu hậu sẽ biết.”

Thái Tông đế hơi hơi nhướng mày, thấy Thừa Kiên tựa hồ rất có tự tin, trong lòng không khỏi tò mò, nhưng không tái đặt câu hỏi, trên mặt cười tự nhiên, chuyện thú vị biết quá sớm cũng không hảo ngoạn phải không?

Mấy người ngồi nói chuyện phiếm, Trường Tôn hoàng hậu liền mang theo Trường Nhạc – Dự Chương đi trước ly khai.

Thừa Kiên nhìn mẫu hậu đi xa, trong lòng rất là rối rắm, mẫu hậu, ngài phải đi về , cũng thuận tiện thỉnh phụ hoàng trở về được không?

Đã muốn liên tục hơn một tháng phụ hoàng ở Khởi Huy điện dùng bữa tối rồi mới rời đi, trong lòng Thừa Kiên vẫn như cũ có điểm không được tự nhiên.

Nhưng Trưởng Tôn hoàng hậu cũng đối với loại chuyện này biểu hiện ra thái độ phi thường tự nhiên.

Trở lại Lập Chính điện, nhìn Trường – Nhạc Dự Chương dùng bữa tối, lại gọi đại cung nữ chiếu cố các nàng, cẩn thận hỏi các nàng hôm nay làm chút gì , tinh tế chỉ cho các nàng hôm nay làm sao cho tốt, làm sao không tốt, dặn một ít sự tình, khiến cho các nàng trở lại thiên điện hảo hảo nghỉ ngơi.

Đến Trường Nhạc – Dự Chương rời đi, Trưởng Tôn hoàng hậu mới tinh tế hồi tưởng một màn vừa mới ở Khởi Huy điện, nhớ tới mặt mày Thừa Kiên không được tự nhiên, không khỏi trong lòng cười.

Trước kia , nàng có lẽ sẽ lo lắng Hoàng Thượng đối Thừa Kiên sủng ái quá độ, nhưng tự sau ngày ấy, nàng liền thả chút tâm.

Ngày ấy, nàng cùng Thừa Kiên nói chuyện về chuyện tình Ngô vương , ngày hôm sau, nàng nhìn thấy Hoàng Thượng đối Thừa Kiên hỏi han ân cần, trong lòng có chút bất an, trở lại Lập Chính điện không lâu, Hoàng Thượng đã tới rồi.

Thoảng nói chuyện chút sự tình, Hoàng Thượng liền vẫy lui cung nữ thái giám, bao gồm Lí Phúc và Phong Hiệp.

“Quan Âm Tì, nói cho trẫm, Kiên Nhi thích cái gì? Không thích cái gì?” Hoàng Thượng vẽ mặt thực còn thật sự nghiêm túc .

Nàng giật mình, không biết Hoàng Thượng hỏi cái này có ý gì.

“Kiên Nhi... Tựa hồ rất sợ trẫm, không muốn thân cận trẫm...” Hoàng Thượng cười khổ, “Quan Âm Tì, vì cái gì đứa nhỏ có thể nói ra rút dây động rừng, đứa bé ấy vì Đại Đường lo lắng, vì trẫm suy nghĩ , thế mà đứa nhỏ lại không muốn thân cận trẫm?”

Nàng hoảng sợ, nhưng nhìn Hoàng Thượng lần đầu tiên ở trước mặt nàng lộ ra hoang mang cùng mỗi một, nàng chậm rãi tỉnh táo lại.

“Hoàng Thượng, có lẽ, Kiên Nhi chính là cùng Hoàng Thượng ở chung quá ít?” Nàng phân tích . Dù sao Kiên Nhi sau khi sinh đến bây giờ, cùng Hoàng Thượng gặp mặt cũng không nhiều lắm.

“Thế tại sao Thanh Tước không như thế , Dự Chương cũng không. Ngô vương, Lương vương, Sở Vương cũng không thế .” Hoàng Thượng lắc đầu nói xong, suy nghĩ sâu xa , ánh mắt nhìn về phía nàng, “Người nói, Kiên Nhi, là đang trách trẫm?”

Nàng nhanh lắc đầu, dịu dàng trấn an nói, “Như thế nào có thể ? Kiên Nhi nếu thật sự trách Hoàng Thượng, sẽ không vì ngài lo lắng.”

Hoàng Thượng chậm rãi gật đầu, lập tức mỗi một nhắm mắt, lẩm bẩm nói, “VẬY ĐỨA NHỎ KIA RỒT CUỘC VÌ SAO ?”

“Hoàng Thượng, có lẽ Kiên Nhi không phải không muốn thân cận, chính là Kiên Nhi yêu tĩnh, không thích náo nhiệt.” Nàng thật cẩn thận nói xong.

Hoàng Thượng chậm rãi lắc đầu, gương mắt nhìn về phía nàng

“Kiên Nhi ở trước mặt người, tự xưng con, ở trước mặt trẫm, hẳn tự xưng nhi thần.”

Nàng sửng sốt, chưa bao giờ nghĩ tới điều đó .

“Quan Âm Tì, trẫm cũng không phải buồn bực, cũng không phải không cam lòng, trẫm thích Kiên Nhi, phi thường thích, trẫm hy vọng Kiên Nhi ở trước mặt ta, có thể giống ở trước mặt người, làm nũng nói chút, cho dù là tùy hứng hồ nháo, đều hảo. Quan Âm Tì, từ sau khi mẫu thân qua đời, trẫm lần đầu tiên cảm nhận được loại thoải mái tự tại này, không có âm mưu tính kế, không có trăm phương ngàn kế... Lâu như vậy, trẫm rốt cục cảm giác được nguyên lai bên người trẫm còn có một người nhà...”

...

Lấy lại tinh thần, Trưởng Tôn hoàng hậu nhẹ nhàng cười, người nhà? nữ nhân Hoàng Thượng nhiều như vậy, Hoàng Thượng nhiều đứa nhỏ như vậy, nhưng chỉ có Kiền Nhi mới là người nhà? Ngày ấy, khi nàng nghe được, trong lòng ngũ vị tạp trần, không phải vì mình, chính là vì Thanh Tước cùng Trường Nhạc – Dự Chương, nhưng nghĩ lại tính tình Hoàng Thượng, nhớ tới lúc trước ở Thái Nguyên gia, nhớ tới Tần vương phủ cùng cung đình đủ loại tranh đấu, nhớ tới trong cung Âm phi cùng Dương phi, nghĩ đến tròng biển cổ của Huyền Vũ môn kia, trong lòng liền chậm rãi trầm tĩnh xuống.

Có lẽ, đây là duyên phận phụ tử đi. Nàng nhẹ giọng thở dài.

Mà từ sau lúc ấy, nàng vẫn mang theo tâm mới hơi chút buông.

Để cho Hoàng Thượng cố gắng thân cận Kiền Nhi đi. Tính tình Kiền Nhi hiện tại, sợ Hoàng Thượng cũng không dễ dàng.

Trưởng Tôn hoàng hậu cong lên khóe miệng, trong lòng có chút không phúc hậu nghĩ, như vậy cũng tốt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:ps: Hôm nay mới biết được, nguyên lai Thiên Trúc thử sợ lãnh...[= = Cuốn Cuộn, mỗi thực xin lỗi người nha, đến, mỗi cho người phủ thêm kiện đại mã giáp đi. Sờ sờ, phúc công công cho người ôm một cái.[]]

22. Chương 22: Tuyết Yến [3]...

Buổi tối, dùng bữa xong.

Thái Tông đế đang cầm tách trà Hồng Ngọc vừa pha, nhẹ nhàng xuy phát, nhìn Thừa Kiền nhu thuận ngồi ở trên đệm, mở miệng hỏi “Kiền Nhi tính làm cái gì?”

Thừa Kiền nghĩ nghĩ, Ngụy Chính Ngụy đại nhân cho hắn bài tập là viết mấy chữ THIÊN lớn còn chưa có viết. Liền thanh thúy nói

“Phụ hoàng, nhi thần, tính hoàn thành vài chữ mà Ngụy đại nhân mới cho.”

Thái Tông đế gật đầu, cười cười nói, “Hảo, Kiền Nhi viết, trầm liền ở lại coi người viết.”

Thừa Kiền sửng sốt, trong lòng có chút không được tự nhiên, phụ hoàng hôm nay đều việc xong triều chính rồi sao? Việc xong rồi, cũng không đi sủng hạnh hậu cung sao?

Nhưng trên mặt vẫn là nhu thuận cười, chính là trong lòng luôn luôn có chút không được tự nhiên, đặc biệt nhớ tới hôm nay lúc phụ hoàng ôm hắn, mà mẫu hậu tuy rằng mặt ngoài dịu dàng, nhưng trong mắt rõ ràng là trêu tức không thôi, Thừa Kiền hiện tại mỗi khi nhớ tới, đều cảm thấy mình tựa hồ bị mẫu hậu đùa...

Nhưng lại không rõ loại cảm giác này là từ đâu mà đến.

Viết chữ to, Thừa Kiền cố gắng làm cho mình tĩnh tâm.

Chậm rãi, cũng là hữu dụng, trong lòng chậm rãi trầm tĩnh xuống.

Thái Tông đế ngồi ở một bên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy yếu của Thừa Kiền chuyên chú, trong lòng một mảnh an tường thoải mái.

Khởi Huy điện bước vào tháng mười một, bên ngoài gió lạnh thê lương, bên trong ấm áp an nhàn.

Ngày thứ năm của tháng mười một, tuyết yến được tổ chức ở Lâm Đức điện.

Này ngày, tuyết chậm rãi bay xuống, có khi dừng ở trên mấy lá cây , giống như lê hoa sơ khai, có khi lại bay xuống cửa sổ, bị ánh mặt trời chiếu, tuyết thành giọt nước như mưa lạc, còn có cái rơi xuống hồ giờ đành thành một mảnh băng trôi nổi , trên Cửu Khúc Khê có một tầng băng thật dày, làm cho người ta muốn bước đi trên đó , hưởng cảm giác ôn nhu kia.

Thừa Kiền ngồi ở xe lăn , Ngân tùy thị bên người, Kim thật cẩn thận phụ giúp xe lăn. Phía sau, còn có Hồng Ngọc cùng Châu nhi , với vài cung nữ.

Một đường chậm rãi mà đi, Thừa Kiền thỉnh thoảng nhìn cảnh tuyết ở ngự hoa viên, đôi mắt thanh tú một mảnh điềm tĩnh, vẻ mặt an tường, Cuộn Cuộn ghé vào trong lòng hắn cũng thường thường lộ đầu ra, đôi mắt đen tuyền tựa hồ thập phần tò mò.

Bọn họ đi từ Khởi Huy điện đến Lâm Đức điện qua hành lang gấp khúc , hành lang gấp khúc rất dài, thực khoan, tảng đá phô liên mặt, hai bên hành lang có cột cao lớn, đem bông tuyết tung bay bên ngoài cách ly thật tốt, nhưng ngẫu nhiên cũng có vài bông tuyết nghịch ngợm phiêu tiến hành lang gấp khúc, toàn xoay chuyển tròn, liền im lặng đậu vào , chờ một khắc hóa thành mùa xuân, ngẫu nhiên có vài bông bay tới trước mặt Thừa Kiền, Thừa Kiền muốn vươn tay tiếp lấy .Ngân sẽ vội vàng tiến lên phát khai bông tuyết nghịch ngợm kia, quay đầu đối với Thừa Kiền không tiếng động nhìn chăm chú ngưng ngừng mà cười.

Thừa Kiền trong lòng bất đắc dĩ, biết là phụ hoàng nghiêm khắc dặn dò, liền quay đầu, cũng không mở miệng trách cứ.

Nhưng thật ra Kim lấy lòng cúi đầu,“Điện hạ, nếu không nô tài để ngài đào điểm hảo ngoạn ?”

Thừa Kiền khẽ lắc đầu, cái gọi là hảo ngoạn cũng bất quá là tiểu hài tử ngoạn nhạc gì đó, hắn cũng không phải tiểu hài tử thật sự.

“Quên đi, ta xem cảnh sắc là tốt rồi.” Thừa Kiền nói xong, liền nhìn về phía cảnh sắc cách đó không xa.

Kim cùng Ngân liếc nhau, đành phải phụ giúp xe lăn tiếp tục đi trước.

Khi đến chỗ rẽ của hành lang gấp khúc, Lí Phúc công công vội vàng đến, thấy Thừa Kiền mới nhẹ nhàng thở ra. Vuốt vạt áo, Lí Phúc nghiêm mặt nghiêm nghị trầm ổn tiến lên cung kính hành lễ, thấp giọng nói,“Nô tài Lí Phúc kiến quá điện hạ.”

“Phúc công công, là phụ hoàng có ý chỉ sao ?” Thừa Kiền nhìn Lí Phúc vội vàng đến, trong lòng liền hoang mang không thôi.

“Dạ . Bệ hạ thấy điện hạ còn chưa đến, nên lo lắng cho điện hạ, mệnh nô tài đến hỏi thăm.” Lí Phúc xoay người cung kính trả lời, nhìn trộm xuống phục sức trên người Thừa Kiền, ân, tốt lắm, áo choàng bệ hạ ban thưởng cũng đã mặc .

Thừa Kiền trong lòng không biết nói gì, hắn lúc này mới đến, hắn là không muốn đi?

“Phúc công công, có phải yến hội đã bắt đầu?” Thừa Kiền hỏi, trong lòng có chút khó hiểu, yến hội bình thường, phụ hoàng cùng mẫu hậu đều là trình diện cuối cùng, chẳng lẽ lúc này yến hội đã bắt đầu sao ?

Lí Phúc lắc đầu, thấp giọng nói,“Hồi điện hạ, yến hội chưa bắt đầu, bất quá lúc này bệ hạ đã ở Thiên điện, thỉnh điện hạ cùng nô tài đi Thiên điện đi.”

Thừa Kiền sửng sốt, phụ hoàng triệu hắn đi Thiên điện làm cái gì?

Nhưng sau khi sửng sốt, Thừa Kiền liền mỉm cười,“Kia đành phiền toái Phúc công công dẫn đường.”

Lí Phúc xoay người cung kính chỉ lễ

“Nô tỳ không dám .” Dứt lời, đứng dậy, vừa vặn cùng Cuộn Cuộn giấu ở trong lòng Thừa Kiền bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Cuộn Cuộn đen tuyền lay lay chuyển chuyển , Lí Phúc vẻ mặt cứng đờ, lập tức yên lặng xoay người, đi ở phía trước dẫn đường.

Thừa Kiền ngồi ở xe lăn im lặng nhìn cảnh sắc một đường, chuyển quá hai chỗ rẽ, Thừa Kiền trong lòng thoáng trầm xuống, nguyên lai đi Lâm đức điện còn có một đường như vậy ? Tuy rằng từng tại hoàng cung

sinh hoạt hơn mười hai mươi năm, nhưng Thừa Kiền thật đúng là không biết có một con đường như vậy, vòng vo qua tay chỉ, Thừa Kiền hơi hơi cong lên khoe miệng, thật là có thú.

Bất quá, phụ hoàng triệu hần tiến đến rốt cuộc có chuyện gì?

Thừa Kiền trong lòng có chút bất an, tuy rằng mấy ngày nay cùng phụ hoàng ở chung ngày thêm nhiều. Nhưng trong lòng Thừa Kiền luôn có một loại bất an, về phần bất an vì cái gì, nguyên cớ gì Thừa Kiền cũng nói không nên lời .

Lí Phúc yên lặng dẫn đường đi đằng trước , vào cửa tiền điện, sau khi đối Thừa Kiền cung kính gập đầu, liền quỳ rạp trên đất hành lễ cung kính bẩm báo nói,“Nô tài Lí Phúc cầu kiến bệ hạ.”

“Vào đi.” thanh âm hùng hậu thoáng có chút trầm thấp thản nhiên nói.

Lí Phúc cung kính hành lễ, mới đứng lên, tiếp nhận xe lăn, đối với Ngân cùng Kim thoáng gập đầu, cửa thiên điện không thể so với Khởi Huy điện, cửa ở Khởi Huy điện do Trưởng Tôn hoàng hậu phê chuẩn, đều dỡ bỏ, cửa rất cao, Lí Phúc xoay người đối Thừa Kiền thấp giọng nói,“Thỉnh điện hạ thứ tội nô tài bất kính.”

Thừa Kiền cười yếu ớt lắc đầu,“Phúc công công không cần chú ý.”

Lí Phúc liền bài trừ tươi cười, thân thủ ôm lấy Thừa Kiền đi vào . Mới vừa đi vào, Thái Tông để nghênh diện vội vàng đến, thấy Lí Phúc ôm Thừa Kiền, sắc mặt trầm xuống, Thừa Kiền ngẩn ra, trong lòng hoang mang có chút không yên, phụ hoàng sinh khí? Mà tiếp theo Thừa Kiền cũng rõ ràng cảm giác được tay Lí Phúc đang ôm mình run lên.

Lập tức, Thái Tông đi nhanh đến ôm lấy Thừa Kiền, đối Lí Phúc đã lập tức quỳ rạp trên đất , trầm giọng nói,“Tốt lắm, người trước tiên lui đi.”

Thừa Kiền ôm lấy cổ Thái Tông để, cẩn thận đánh giá thần sắc Thái Tông để, cúi đầu hỏi,“Phụ hoàng? Làm sao vậy?”

Thái Tông để cúi đầu, thấy ánh mắt Thừa Kiền không thể che dấu cẩn thận, sắc mặt thoáng dịu đi, ôn nhu nói,“Không có việc gì, Kiền Nhi trước khi đi có dừng qua điểm tâm?” Vừa nói vừa ôm Thừa Kiền đi đến trước giường duy nhất của tiền điện được bài trí rất đơn giản ..

Trong lòng lại quyết định, về sau tuyệt đối trừ bỏ mình sẽ không cho ai ôm Kiền Nhi, xem bộ dáng Lí Phúc ôm bé , nếu làm rơi Kiền Nhi thì làm sao bây giờ?!

Mềm nhẹ buông Thừa Kiền, Thừa Kiền ngồi vào chỗ của mình, khoe mắt đánh giá bốn phía, xem ra, đây là địa phương phụ hoàng nghỉ ngơi trước yến hội đi?

Chính là phụ hoàng triệu mình vào để nói chuyện gì?

Thừa Kiền trong lòng hoang mang, trên mặt vẫn là một bộ điềm tĩnh. Mà Thái Tông để sau khi buông Thừa Kiền, liền xoay người lấy một mâm điểm tâm.

“Kiền Nhi, thử xem cái này, kêu thủy tinh cao. Kiền Nhi không thích ăn rất ngọt, loại này Kiền Nhi hẳn là sẽ thích đó ?”

Thừa Kiền ngẩn ngơ nhìn thủy tinh cao trong tay Thái Tông để, phụ hoàng triệu hần đến sẽ không phải vì muốn hần ăn thủy tinh cao chứ ?

Thái Tông để thấy Thừa Kiền ngẩn người, đem thủy tinh cao đưa tới trước mặt Thừa Kiền, cười tủm tỉm mở miệng,“Đến, Kiền Nhi thử xem.”

Thừa Kiền trong lòng có chút rối rắm, nhưng thấy vẻ mặt Thái Tông để cười tủm tỉm không còn âm trầm như lúc nãy, đôi mắt lợi hại nhu hòa nhìn mình, không khỏi hơi hơi mở ra miệng, cắn thủy tinh cao trước mặt.

“Ăn ngon không ?” Thái Tông để có chút vội vàng hỏi.

Thừa Kiền chậm rãi nuốt thủy tinh cao trong miệng, hương vị không phải thực ngọt, thanh thanh đậm đậm, từng xấp nhuyễn, Thừa Kiền chậm rãi gập đầu, ân , ăn tốt lắm, hẳn thực thích.

Thái Tông để nhướng mày, có chút đắc ý gợn lên khóe miệng, cười “Trẫm biết Kiên Nhi sẽ thích.” Dứt lời, ôm lấy Thừa Kiên ngồi ở trên đùi mình, lại cảm lấy thủy tinh cao uy Thừa Kiên.

Thừa Kiên muốn nói tự mình có thể ăn, nhưng xem vẻ mặt Thái Tông để lúc này sung sướng lại mang theo chút đắc ý, trong lòng có loại tân kỳ, có loại cảm giác mềm yếu, hẳn chưa bao giờ gặp qua phụ hoàng như vậy, giống như một hải đồng đắc ý, cùng tựa hồ theo sâu trong tâm linh phát ra sung sướng. Lời nói đến khẩu liền nuốt xuống, yên lặng hé miệng, cắn hạ một khối thủy tinh cao trước mặt.

Có lẽ là vì lúc này ở thiên điện chỉ có hắn cùng phụ hoàng, phân không tự nhiên trong lòng hắn bây giờ cũng giảm đi vài phần.

Nghiên cứu vẻ mặt đắc ý của Thái Tông để, Thừa Kiên nhin không được mở miệng hỏi “Phụ hoàng, thủy tinh cao này là ngự thiên phòng nghiên cứu ra sao?”

Đắc ý trên mặt phụ hoàng làm cho hắn cảm thấy thủy tinh cao này hình như là phụ hoàng làm.

Thái Tông để chọn cao mi “Xác thực nói, là phụ hoàng cùng ngự phòng ăn nghiên cứu ra.”

Thừa Kiên ngẩn ngơ.

Tựa hồ bộ dáng Thừa Kiên ngơ ngác có thể lấy lòng hắn, Thái Tông để nhin không được xoa bóp mặt Thừa Kiên, cười nói, “Như thế nào? Phụ hoàng nghiên cứu chế tạo mỹ thực khiến cho người kinh ngạc như vậy sao??”

Thừa Kiên lấy lại tinh thần, có chút quẫn bách, nột nột mở miệng “Không phải, chính là phụ hoàng ngày thường quốc sự bận rộn như vậy, không nên...”

“Không nên làm mấy thứ này?” Thái Tông để tiếp lời nói, lập tức cười nhẹ, “Cha làm điểm tâm ngon cho con ăn, không phải điều bất thường đi.”

Thừa Kiên vừa nghe, theo bản năng ngẩng đầu, đã thấy Thái Tông để trên mặt vân đạm phong khinh (mây trôi gió thổi = rất tự nhiên), tiêu sái cười.

Thừa Kiên tâm run lên, không khỏi nhớ tới lần trước, khi hắn ở trong lòng phụ hoàng ngủ rồi tỉnh lại, rất là quẫn bách cùng xấu hổ, còn có một chút sinh khí.

Ngày đó buổi tối phụ hoàng lại cố tình đến xem hắn, còn ở Khởi Huy điện dùng bữa tối.

Buổi tối, phụ hoàng kiểm tra thư pháp hắn luyện tập, chỉ điểm một ít sai lầm, tâm tình hắn không tốt, có chút mâu thuẫn, nhưng trên mặt lại vẫn là trấn định, có lẽ phụ hoàng vẫn là nhìn ra.

Phụ hoàng cười cười ôm lấy hắn, khi hắn xấu hổ chối từ, phụ hoàng mở miệng, “Cha ôm con, không lẽ không được sao?”

Lúc ấy trong lòng hắn run lên, hiện tại như nhau, mới hoảng hốt nhớ tới, lúc này không phải kiếp trước, hắn không phải thái tử Thừa Kiên, hắn là Trung Sơn vương.

Cuộc sống, đã muốn bất đồng.

“Phụ hoàng, con về sau sẽ hảo hảo ăn cơm.” Thừa Kiên nhẹ giọng mở miệng.

Thái Tông để sững sốt, lập tức nhin không được ôm chặt Thừa Kiên, cảm để trước đầu Thừa Kiên, trong lòng một trận kích động.

23. Chương 23: Tuyệt Yến [4]...

Lí Phúc xoay người rời khỏi thiên điện, khép lại cửa phòng, đi đến hành lang gấp khúc, chung quanh không người, mới xoa xoa mồ hôi trên trán, thở dài một hơi, trên lưng hắn cơ hồ đều là mồ hôi lạnh, hồi tưởng

vừa mới này Thượng đi nhanh đến, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lợi hại lạnh như băng , như đao giống nhau, hắc không khỏi kinh hãi đảm chiến, vừa mới, hắc nghĩ đến sẽ bị Hoàng Thượng giết chết!

Nhưng , Hoàng Thượng rốt cuộc vì sao tức giận như vậy ??

Lí Phúc trong lòng khó hiểu, cúi đầu suy tư, hắc nghĩ hắc phải biết được Hoàng Thượng vì sao sinh khí, bằng không lần sau nếu tái phạm , có thể không có vận khí tốt như hôm nay .

Mà Lí Phúc vừa định suy tư , thì Lí Phúc sững sốt, cúi đầu, thân mình viên hồ hồ, ánh mắt vô tội đen bóng xem xét hắc, Lí Phúc thân mình cứng đờ, quét mắt xuống tay áo mình, tiểu gia hỏa này tiến vào tay áo mình lúc nào vậy ? Là vừa này khi chính ôm điện hạ sao ?

Cùng tiểu tử kia bốn mắt nhìn nhau một hồi, Lí Phúc chậm rãi ngồi xuống , thật cẩn thận nâng lên, hai má cọ cọ lông Cuồn Cuồn mềm ẩm áp, khếp hờ mắt, vẻ mặt rất là thích ý lẩm bẩm nói,“Quên đi tiểu tử kia, đợi điện hạ tham gia yến hội, cũng không có thời gian chiếu cố ngươi, ngươi liền tạm thời đi theo Phúc công công đi”

Thừa Kiền dùng thủy tinh cao, dựa vào bả vai Thái Tông đế, thấy Thái Tông đế lấy tấu chương một bên chuẩn bị muốn xem, liền ngồi dậy, Thừa Kiền nhớ rõ, chuyện tình tấu chương linh tinh này trừ phi phụ hoàng chấp thuận, nếu không người khác không được tư tiện cùng xem . Nhưng vừa ngồi dậy, liền bị lãm lại , Thái Tông đế cúi đầu hỏi,“Kiền Nhi làm sao vậy? Muốn đi ngoài sao ?”

[Đi ngoài ở đây = đi vệ sinh nhá. Tính thay mà nghĩ thời đó sao có khái niệm đi VS ==)]

Thừa Kiền sững sốt, trong lòng xấu hổ, lại không thể ức chế nhớ tới chuyện lần đầu tiên mình đi ngoài ở trước mặt phụ hoàng.

Ức chế không được xấu hổ , trên mặt đỏ bừng, nếu hắc thật sự là hài đồng 8 tuổi, thật đúng là không để ý cái gì, nhưng hắc lại không phải, mặc kệ lúc đó mình cường điệu như thế nào rằng mình có thể ngồi xe lăn, phụ hoàng đều kiên trì ôm hắc đi, cuối cùng, hắc không thể cãi lại phụ hoàng , chịu đựng xấu hổ trong lòng , để cho phụ hoàng hỗ trợ mình đi ngoài

Cố gắng giấu đi xấu hổ trong trí nhớ, Thừa Kiền vội vàng dè lại phụ hoàng đang muốn ôm hắc đứng dậy, thấp giọng nói,“Phụ hoàng, không phải, phụ hoàng, ngài bận việc, con nghĩ không nên quấy rầy phụ hoàng.”

Thái Tông đế nao nao, mắt nhìn tấu chương trong tay, lập tức trong lòng cũng hiểu , liền phóng tới một bên, ôm Thừa Kiền, cúi đầu mỉm cười

“Phụ hoàng không vội, yến hội cũng sắp bắt đầu rồi .” Dừng một chút, lại ý vị thâm trường cười,“Kiền Nhi chuẩn bị kính hỉ gì cấp phụ hoàng cùng mẫu hậu?”

Thừa Kiền trong nháy mắt, gợn lên khóe miệng ha ha cười, cười mà không đáp.

Lúc này, ở Lân Đức điện, cung nữ thái giám lui tới, an trí nhuyển ***, mang lên điểm tâm cùng rượu ngon, lại trí thượng nhuyển mạn.

[Nhuyển *** ta biết là cái gối ngồi ngày xưa. Cơ mà nhuyển mạn là cái gì ta chịu]

Chúng đại thần cùng gia quyến đứng ở dưới trung đình của Lân Đức điện, truyện cười tâm sự, vui cười không ngừng.

Có mấy hài đồng khác, hoặc cao hoặc lùn , hoặc béo hoặc gầy, vây quanh một bên cười cười nháo nháo, ánh mắt thỉnh thoảng linh hoạt liếc qua liếc lại chuyển trước chuyển sau , tựa hồ muốn nhanh chân cuống chạy một vòng, nhưng e ngại nơi này không tầm thường , chỉ có thể cố gắng đứng ở tại chỗ, còn lại một đôi song hoặc hoạt bát hoặc tò mò ánh mắt nhìn chung quanh để xem có gì hảo ngoạn này nọ không ?

Thật đúng là bọn họ đã thấy được điều thú vị.

Cách đó không xa, hai tiểu cô nương phấn điều ngọc mài khoảng sáu tuổi song song mà đến, một tiểu cô nương ngọt ngào , một tiểu cô nương ngưng ngưng, ngọt người thân trước hồng nhạt sam nhục, váy dài màu trắng, đầu sơ song kê, vài sợi tóc dờng ở hai má trắng nõn, đôi mi thanh tú như hoa mai, rất là đáng

yêu. Tiểu cô nương ngượng ngùng, thân trước màu trắng sam nhục, váy dài màu lam, đầu sơ song kẻ giống nhau, đôi mi thanh tú như hoa lan, càng hồn nhiên hơn .

Làm này hai tiểu cô nương sáu tuổi , nhan sắc như ngọc chạm đi tới, mọi người trong lòng khó nén kinh ngạc, mặc dù mới sáu tuổi, cũng đã là tư sắc khuynh thành, trĩ linh , cử chỉ lại lạc lạc hào phóng, mặc dù hơi có chút non nớt, nhưng phân tạo nhũ này cũng đã hơi hơi tiệp lộ, chắc chắn là thân phận cao quý, mặt mày lại không có kiêu căng cùng tùy hứng.

So với Lương vương cùng Sở Vương đến trước, thật sự là, xuất sắc hơn nhiều lắm.

Mọi người trong lòng không khỏi cảm khái, quả nhiên không hổ là hoàng hậu hiền đức mẫn tuệ một tay giáo dưỡng ra.

Đỗ Như Hối nhin không được tiến lên, đối Trưởng Tôn Vô Kỵ nhẹ giọng thở dài

“Hai vị công chúa quả nhiên không hổ là hoàng hậu chi nữ.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ trên mặt khiêm cung cười, trong lòng lại cũng khó nén được đắc ý . Nghĩ, đợi Trung Sơn vương đến , chỉ sợ mọi người càng kinh ngạc đi?

Từ khi Hoàng Thượng đăng cơ tới nay, lần này là lần đầu tiên Trung Sơn vương xuất hiện ở yến hội. Nhớ tới ngoại tôn kia nhà mình nhanh nhạy phong tư mẫn tú, Trưởng Tôn Vô Kỵ trong lòng vẫn nhin không được đắc ý. Hơi hơi gợi lên khóe miệng cười, đôi mắt không chút để ý vừa chuyển, liền thoáng nhin, một thân ảnh tiểu hài tử một mình đứng ở trong tuyết.

Tiểu hài tử kia đứng không xa ba người Lí Thái , Trưởng Nhạc cùng Dự Chương đang vui cười, không có tiến lên, chính là quan khán (nhin) từ rất xa, mà bên trái tiểu hài tử không xa, Lương vương , Sở Vương cùng vài thế gia đệ tử cùng nhau vui đùa âm ỉ.

Tiểu hài tử lại đều không có nhin đến .

Hắn cứ như vậy đứng ở giữa hai đám nhỏ , trên mặt lộ vẻ ôn hòa cười, ở chỗ sâu đôi mắt hàm chứa tịch liêu là không thể gạt được Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ do dự, nhưng không tiến lên.

Nhưng nhin một hồi, lại nhin không được, đang muốn sai con trưởng của mình xông lên, cách đó không xa, một người đến , tuy rằng ngồi xe lăn, trên mặt tươi cười im lặng, nhưng không có thương cảm, mặt mày chỉ có thản nhiên. Bào sam màu cổ xanh , cộng thêm áo choàng màu trắng hồ mao, đỉnh đầu nhất phương chiết khăn, sạch sẽ, vô cùng đơn giản, nhưng trên người hài đồng tám tuổi này lại lại dấu không được cái loại tôn quý, u nhã.

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo, trong lòng tán thưởng cùng thương tiếc lẫn nhau giao tạp, đó là Trung Sơn vương điện hạ?

Nhin hai vị công chúa Trưởng Nhạc cùng Dự Chương, cùng Ngụy vương điện hạ nói chuyện với nhau , Trung Sơn vương điện hạ cười yếu ớt, mọi người trong lòng thương tiếc lại đáng tiếc

Mà lúc này, Ngô vương Lí Kính chậm rãi tiến lên, hai tay chỉ lễ

“Đệ đệ kiến quá ca ca.”

Thừa Kiên mặt mày nhất loan, mỉm cười,“Huyền Lân đa lễ.” Theo trong tay áo hắn lấy vật đã chuẩn bị trước, đưa cho Lí Kính, mặt mày cong cong

“Người cầm, đây là ca ca lần trước cấp cho người, sau lại quên. Hiện tại trước cho người đi. Nếu không ta lại quên mất .”

Lí Kính sửng sốt, nhin cái sáo ngọc nhỏ trong tay Thừa Kiên, ngơ ngác tiếp nhận.

Đó là trước kia khi hắn thấy Lí Thái cầm lên đùa nghịch , đã rất muốn có , giương mắt nhin Thừa Kiên tươi cười nhạt nhẽo cũng rất chân thành, thấp giọng mở miệng

“Đệ đệ tạ quá ca ca.”

Thừa Kiền tùy ý xua tay

“Huỳnh đệ một nhà không phải khách sáo đâu .”

Dứt lời, lại mặt mày nhất loạn, đối với Lý Thái một bên , mỉm cười nói

“Đi thôi, chúng ta tới bên kia chờ trước, phụ hoàng cùng mẫu hậu cũng có thể sắp tới rồi .”

Lý Kính kinh ngạc nhìn bọn họ vừa đi vừa cười, khóe mắt liếc một bên Lương vương chỉ lo cùng vài thế gia đệ tử ồn ào vui đùa âm ỉ, trong lòng rầu rĩ không thôi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm mặc nhìn Lý Kính, nguyên bản muốn cho con mình đi qua nhưng ý niệm trong đầu này chậm rãi tiêu tán . Hắn thiếu chút nữa đã quên, lúc này chúng thần tập hợp, các nhà đều đang nhìn, nếu lúc này con mình tiếp cận Ngô vương thì quả thật không hợp .

Lý Tĩnh cùng Ngụy chinh đứng ở một bên, nhìn một màn này của Trung Sơn vương cùng Ngô vương, Lý Tĩnh hơi hơi gợi lên khóe miệng, Ngụy chinh hơi hơi gật gật đầu, liền nghiêm mặt nghiêm nghị đứng ở một bên.

Trong chúng thần còn có một đại thần cũng vẫn nhìn chăm chú vào Thừa Kiền. Thấy Thừa Kiền lôi kéo Lý Thái, nói nhỏ cái gì, Lý Thái chuyển tức giận thành vui vẻ , không khỏi nhún mày.

Không lâu, một thanh âm cao cao tiêng tể tuyên bố: Thánh thượng giá lâm!

Mọi người vội vàng quỳ sát hành lễ, Thừa Kiền cũng xoay người hành lễ.

Toàn trường nghiêm nghị im lặng.

Theo tiếng lăng cười, thanh âm hùng hậu vang lên

“Đều hãy bình thân. Ở tuyết yến này không cần đa lễ!”

Mọi người thể mới vội vàng đứng dậy.

Bào sam màu vàng, trên đầu chiết khăn, khuôn mặt tuấn mỹ trong sáng, đôi mắt lợi hại thâm thúy, không dấu vết nhìn quét toàn trường, khi rơi xuống trên người Thừa Kiền, hơi hơi gợi lên khóe miệng. Lập tức rất nhanh biến mất.

Trưởng Tôn hoàng hậu dịu dàng cười, phía sau Trưởng Tôn, còn có Vi phi Dương phi , Âm phi đứng chờ, hoặc xinh đẹp hoặc quyến rũ hoặc trong trẻo nhưng đều lạnh lùng mỉm cười.

Yến hội bình thường đều là Thái Tông để cùng Trưởng Tôn hoàng hậu đi trước , theo sau là các phi tần, tiếp theo là chư vị hoàng tử công chúa. Mà Thừa Kiền nhìn 9 bậc thang , tính kêu Ngân cùng Kim phía sau nâng mình lên , bên tai liền nghe được một tiếng thanh âm hùng hậu thoáng trầm thấp

“Kiền Nhi, phụ hoàng ôm người đi lên .”

Thừa Kiền sửng sốt, chưa kịp phản ứng, liền bị một đôi bàn tay to hữu lực ầm ập ôm lấy, Thừa Kiền chỉ tới kịp một tiếng thét kinh hãi “Phụ hoàng!”

Thừa Kiền trong lòng không nói gì nhìn ý tứ trên đầu trong mắt Thái Tông đế.

Vừa mới ở thiên điện không lâu cùng phụ hoàng nói, phụ hoàng căn bản là không có nghe vào !

Ở thiên điện, nhìn canh giờ không sai biệt lắm. Hắn liền cùng phụ hoàng cáo lui, trong lòng hiểu được phụ hoàng triệu hắn tiến đến chính là để thưởng thức hương vị thủy tinh cao, căn bản là không có đại sự gì .

Nhưng phụ hoàng lại ngăn cản, mở miệng cười nói

“Đợi phụ hoàng cùng nhau đi qua là tốt rồi.”

Vừa nói tâm tình vừa tốt lắm, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Thừa Kiền, tuy rằng thực gây yếu, nhưng xúc cảm cũng rất hảo.

Hắn sửng sốt, cùng phụ hoàng đi đến yến hội sao ???

Hắn cũng không phải thái tử, có thể nào như thế? Hơn nữa, sẽ tạo nên tin đồn lớn !!!

Liền lắc đầu nói, “Phụ hoàng, như vậy không tốt ?”

Phụ hoàng khẽ nhún mày “Như thế nào không tốt?”

Nắm lấy tay hắn , tựa hồ không chút để ý kéo hắn lên đùi , thanh âm trầm xuống một chút, mở miệng nói

“Đội đã , để phụ hoàng ôm người đi , bậc thang bên Lân Đức điện có chút cao .”

Thừa Kiền hơi hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Thái Tông để đã quay đầu không cho mình thấy biểu tình, trong lòng có chút giật mình, phụ hoàng sợ là lo lắng cho mình hành động không tiện đi?

Nhưng Lí Thừa Kiền cũng không phải loại người vì hành động không tiện mà ý vào người khác đâu ?

Mặt mày cong cong, ra vẻ sáng sủa cười

“Phụ hoàng, không cần, con có thể tự mình đi qua .”

Phụ hoàng quay đầu, vẻ mặt có chút nghiêm khắc

“Việc này liền như vậy định rồi, phụ hoàng sẽ cùng người đi qua .”

Hắn ngẩng đầu, thu liễm tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc, “Phụ hoàng! Con không nghĩ như vậy!”

“Không nghĩ như vậy?! Cái gì kêu không nghĩ như vậy?” Phụ hoàng sinh khí, ánh mắt trừng trừng .

Nếu nói đời trước, hắn có lẽ sẽ sợ hãi, nhưng lúc này, hắn cũng không biết như thế nào, có lẽ là vì mấy ngày nay cho tới giờ đều được phụ hoàng sủng nịch cùng coi trọng, hắn cũng trừng mắt, nghiêm túc nói

“Con hành động không tiện, nhưng con cũng là con phụ hoàng, con cháu Đại Đường Lí thị, sao có thể ở trước mặt mọi người mà đánh mất thể diện Lí thị? Đánh mất thể diện phụ hoàng? bậc thang Lân Đức điện cao thì thế nào? Con để cho người ta nâng lên là được , chẳng sợ đi trước, con cũng không muốn người khác ôm!”

[Nguyệt : Vâng quan trọng là em không muốn anh ôm trước mặt người khác =))]

Mãnh liệt từ chối như vậy, là lần đầu tiên của hắn ở cả hai đời , hơn nữa không chút nào yếu thế trừng mắt, hắn vốn tưởng rằng phụ hoàng sẽ giận tím mặt, lại không nghĩ đến , phụ hoàng lại lẳng lặng nhìn hắn, trong mắt có không hiểu kinh hỉ cùng sung sướng, còn có tiêu tan áy náy, rất là phức tạp, hắn khó có thể đọc hết.

Sau đó, phụ hoàng liền thân thủ sờ sờ đầu hắn, đối hắn hoang mang thấp giọng ôn nhu mở miệng, “Được rồi, liền y như ý tứ Kiền Nhi.”

Y như ý tứ Kiền Nhi, y như ý tứ là sao ?

Phục hồi lại tinh thần, Thừa Kiền nhìn chằm chằm Thái Tông để ôm mình , trên mặt hơi hơi trêu tức cười, trong lòng vô lực, đây là cái gọi là y như ý tứ của hắn sao?!

Trường Nhạc công chúa [621 – 643]: Nguyên danh Lí Đoan Trang. Trường nữ của Đường Thái Tông, thông minh sáng sủa, làm người nhân ái, nổi tiếng xinh đẹp lại am hiểu thi họa, được Đường Thái Tông cùng Trường Tôn hoàng hậu sủng ái, Trinh Quán năm thứ hai (628), chiếu phong Trường Nhạc công chúa, thực ấp ba ngàn hộ. Trinh Quán năm thứ tám [634] Trường Nhạc công chúa chính thức gả cho Trường Tôn Hướng (con trưởng của Trường Tôn Vô Kỵ). Trường Nhạc công chúa mắc bệnh di truyền, Trinh Quán năm thứ mười bảy [643] ngày mười tháng tám, vì bệnh mà chết, hưởng thọ hai mươi ba tuổi, chôn cùng Chiêu Lăng.

2. Dự Chương công chúa [621? – 642?], do hạ tần sinh hạ, là dưỡng nữ (con gái nuôi) của Trường Tôn Hoàng hậu. Gả cho Đường Thiện Thức [theo[tân đường thư] có thể là Đường Nghĩa Thức , con trai Đường Kiệm].

24. Chương 24: Tuyệt Yếu

Không cần quay đầu, Thừa Kiền cũng biết phía sau có bao nhiêu người khiếp sợ.

Mắt lại nhìn về mặt rất tự nhiên của Thái Tông đế, Thừa Kiền trong lòng bỗng nhiên có vài phần xúc động đến cần rằng, hẳn bị phụ hoàng lừa giỡn! Cái gì gọi là y như ý tứ Kiền Nhi, rõ ràng chính là hứa cho có lệ!

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, cũng là y như tính tình phụ hoàng, hẳn bình thường quyết định chuyện gì, sao có thể cho phép người khác xen vào? Cho phép người khác xen vào cũng chỉ là chuyện triều chính vì Đại Đường phát triển, mà không hề dă động đến tính nết của hắn, mà loại áp lực ẩn nhẫn, cũng là địa phương hắn khâm phục nhất ở phụ hoàng.

Nhưng lúc này, ý tứ trên đùa trong mắt phụ hoàng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì nha?

Thừa Kiền trong lòng không nói gì, mà các nữ nhân phía sau Thái Tông đế đại khái trừ bỏ Trương Tôn hoàng hậu, trong lòng cũng phức tạp rối rắm. Vì phi thanh đậm liếc mắt Trương Tôn hoàng hậu dịu dàng cười, trong lòng cũng là cảm thán, quả nhiên, hoàng hậu vẫn được Hoàng Thượng kính trọng. Dương phi cũng là có chút ghen tị xoa bóp làn váy, Âm phi tươi cười hồn nhiên, trong mắt chợt lóe hào quang.

Nhóm hoàng tử công chúa, trừ bỏ Trường Nhạc – Dự Chương cùng Lí Thái Lí Kính, đều ghen tị, như Lương vương cùng Sở Vương, về mặt ghen tị cảm tức thật là rõ ràng, cũng có mê mang như Ba Lăng công chúa cùng Đông Dương công chúa.

Đang muốn đem Thừa Kiền đặt ở nhuễn***, Thừa Kiền cũng là có chút bối rối, nắm chặt bào phục trên vai Thái Tông đế, cúi đầu mở miệng, ngữ khí rất là lo âu

“Phụ hoàng, không thể, không hợp quy chế!”

Thái Tông đế hơi hơi khơi mào mi, đang muốn nói lại một câu, đã thấy trong mắt Thừa Kiền bối rối, trong lòng có chút không đành lòng, lúc này, Trương Tôn hoàng hậu sâu sắc phát giác ý đồ Thái Tông đế, trong lòng ngầm bực, Hoàng Thượng nếu như vậy, chẳng phải cấp phiền toái cho Kiền Nhi? Từng bước tiến lên, ôn nhu cười, vươn hai tay nói

“Bệ hạ ôm Kiền Nhi cũng mệt mỏi, không bằng để ta giúp.”

Thái Tông đế theo bản năng ôm chặt Thừa Kiền, mỉm cười

“Kiền Nhi gần đây thực nặng, sẽ làm hoàng hậu mệt mỏi.” Dứt lời, liền xoay người đem Thừa Kiền phóng tới chỗ ngồi cao nhất.

[Nguyệt : Ôi mẹ rằng tôi =))]

Mọi người trong lòng nhảy dựng.

Đặc biệt đại thần trong triều. Tỷ như nói Trương Tôn Vô Kỵ, trong lòng hoang mang, lại theo bản năng tìm kiếm một tiểu hài tử, lại tỷ như nói đại thần cá biệt, tầm mắt vẫn gắt gao đi theo Trung Sơn vương

Mà Thừa Kiền, trong lòng cũng là dở khóc dở cười.

Tha một vòng, như thế nào hẳn lại để hắn ngồi chỗ này?

Nếu có thái tử, chỗ này là vị trí thái tử, nếu không có thái tử, chỗ này liền ám chỉ vị trí của người thừa kế.

Tuy nói trong lòng thật là phức tạp, nhưng sau khi bình ổn lại, Thừa Kiền rốt cục có thể nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng thoải mái ngồi, không nhăn nhó, ngồi đoan đoan chính chính, mặc dù thân có tàn tật, lại vẫn như cũ thông dong, không hề có thái độ tự ti thương cảm.

Mà ở các đại thần, cũng có người cá biệt bình tĩnh thông dong như Thừa Kiền, tỷ như nói Ngụy chinh cùng Lý Tĩnh, không dấu vết liếc nhau, trong lòng đều thoáng gật đầu, còn có Đỗ Như Hối cùng Phòng Huyền Linh nhìn nhau cười, trong lòng vừa mới mê hoặc vì ý tứ Thái Tông đế, nay đã được khai sáng.

Vì sao Hoàng Thượng ôm Trung Sơn Vương nhập điện?

[Nguyệt : Vì đó là vợ người ta mấy cha =.=”]

Đúng rồi, vì một màn này, để cảnh cáo những kẻ không an phận vì vị trí kia chẳng !

Không đúng. Cái gì? Trung Sơn vương không phải ngồi ở chỗ kia sao?

Sai sai sai! Người có gặp qua hoàng tử nào hành động không tiện mà kẻ vị không ?! Một người không có khả năng kế thừa thái tử vị , lại ngồi ở vị trí ám chỉ thái tử , không phải là nói cho mọi người, hiện tại, đừng đàm thái tử vị sao !

Rộng mở trong sáng Đỗ Như Hối cùng Phòng Huyền Linh trong lòng đều vì chiêu thức ấy của Hoàng Thượng mà âm thầm vỗ tay tán thưởng. Không hổ là Hoàng Thượng!

Mà cân nhắc một hồi cũng hiểu được , Thừa Kiền trong lòng cũng bội phục phụ hoàng. Cho nên, đây mới là mục đích cho mình đến trước thiên điện ? Thủy tinh cao cái gì, là thuận tiện đi. Ánh mắt thoáng nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu ôn nhu dừng ở trên người mình, Thừa Kiền không khỏi ôn nhu cười, mà còn có điểm mát mát khó hiểu mà Thừa Kiền không hiểu đang dấy lên trong lòng .

Bảo vệ cho bản tâm, Thừa Kiền nói cho chính mình.

[Nguyệt : Khổ thân anh bị em hiểu lầm]

Tuyệt yến tiến hành, sau vài câu nói , Thái Tông để vung tay lên, cao giọng mở miệng

“Tốt lắm! Chúng ta liền đàm thơ đi . Vô Kỵ, liền bắt đầu từ người. Ở đây chư vị ai cũng đều có thể , bất luận quan hàm phẩm chất, cầm kỳ thư họa cái gì đều được! Ai đắc quyền hoa nhiều nhất, trẫm có thưởng thật lớn .”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không lời nói khiêm tốn, liền đứng dậy, quỳ sát hành lễ, sau thoáng cân nhắc một chút, liền lang lang mở miệng

Cần liên bát thụ lý

Chi phát cửu hoa đoan.

Phong cấp tiểu sơn ngoại

Diệp hạ đại giang kiền

[Ta tìm không ra bài thơ này. Nên chẳng biết có đúng hay không . Tính đối đi mà ... thôi kệ. Nàng nào biết bài này , có thể cm bảo ta với nhé.]

Ngâm xong , liền có cung nữ dẫn theo một cái lẵng nhỏ tiến đến , có người để bông hoa vào cái lẵng nhỏ của cung nữ, có cười cười xua tay mà qua. Bất quá đại đa số vẫn là thưởng hoa . Trình Hiểu Chương tại vị tử thượng lớn tiếng ồn ào trước

“Trưởng Tôn đại nhân, ta là thô nhân, người nói một tràng , ta thực không hiểu , ta sẽ không cấp hoa a!”

[Nguyệt : A ta hiểu rồi . Làm thơ hay , mỗi người thưởng 1 bông hoa. Ai nhiều hoa thì thắng. Hô hô. Sr đoan trước dịch mãi ko nổi]

Mọi người cùng cười to, Trưởng Tôn Vô Kỵ có chút đỏ khốc đỏ cười, liền chấp tay nói

“Kia Trình tướng quân cũng làm một bài , thế nào ? Tại hạ là niệm miệng khô lưỡi a.”

Mọi người lại hiểu ý cười.

Cung nữ đi đến trước mặt Thừa Kiền, Thừa Kiền cầm quyền ti tạo thành đóa hoa cười tủm tỉm thả vào.

Vừa bỏ vào đi, Thừa Kiền liền cảm thấy phát lạnh, tựa hồ có người trừng hấn liếc mắt một cái, hoang mang nhìn xung quanh, liền liếc lên Thái Tông để đang tựa tiểu phi tiểu ánh mắt, lại lập tức liền dời đi, Thừa Kiền hoang mang, trong lòng khó hiểu, phụ hoàng làm sao vậy?

Mà lúc này Trình Hiểu Chương đã muốn ồn ào liệt liệt lên.

“Ta không hiểu văn nhân các người, ta sẽ đánh một bộ quyền đi!”

Nói xong, liền vung đứng lên.

Mà Trường Tôn Vô Kỵ nhìn cung nữ trình cho hấn quyền ti, ngẩng đầu nhìn hướng Lí Kính cách đó không xa, đối diện chỗ ngồi đối hấn cười, mới này, tiểu hài tử này có cho hấn hoa đi?

Trình Hiểu Chương đánh quyền xong, mọi người liền ủng hộ không thôi, lại có cung nữ mang theo rổ tiến lên, Thừa Kiền vẫn như cũ cười tùm tùm thả một đóa hoa vào, mà ngay sau đó lại phát lạnh, Thừa Kiền quay đầu, lại chống lại ánh mắt Thái Tông để đang cười tùm tùm, mà rất nhanh cũng lập tức dời đi, Thừa Kiền trong lòng im lặng, phụ hoàng như thế nào cười so với lúc trước còn đáng sợ hơn a.

Mà sau Trình Hiểu Chương, các đại thần khác cũng đều ra trận, có ngâm thi, có múa kiếm, có đánh đàn, có đấu thú vui đùa

Khi một đại thần ngân thơ xong, Thừa Kiền hướng Trường Nhạc – Dự Chương gật đầu ý bảo.

Trường Nhạc cùng Dự Chương liền liếc mắt một cái, tay trong tay tiến lên, quỳ sát hành lễ, tiểu cô nương ngọt ngào nhu nhu thanh âm mở miệng

“Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần có một điệu vũ dâng cho phụ hoàng cùng mẫu hậu. Mong phụ hoàng, mẫu hậu thân thể an khang, Đại Đường ta thiên thu muôn đời!”

Thái Tông để cười cười, nhu hòa thanh âm mở miệng

“Hảo! Trường Nhạc Dự Chương đều là hảo hài tử! Kia phụ hoàng mẫu hậu sẽ chờ xem kỹ thuật nhảy của Trường Nhạc và Dự Chương! Khiêu đặc hảo, phụ hoàng và mẫu hậu sẽ có thưởng thật lớn!”

Trường Nhạc cùng Dự Chương quỳ lạy hành lễ, đứng dậy, Dự Chương tiếp nhận cây sáo cung nữ trình lên, Trường Nhạc tiếp nhận tiêu, địch tiêu nhất bính, phát ra thanh âm thúy lượng, lập tức hai người mạnh mẽ một cái xoay tròn, làn váy bỗng nhiên rơi xuống đất, mọi người một tiếng thét kinh hãi, Trường Tôn hoàng hậu thiếu chút nữa kinh khởi, nhưng tiếp theo, liền có tiếng chuông dễ nghe truyền đến, mọi người tập trung nhìn vào, chỉ thấy làn váy bên trong Trường Nhạc cùng Dự Chương còn có nhất kiện bào khổ nam tử, bào khổ có vẻ ngắn, lộ ra cổ chân đáng yêu trắng nõn, trước cổ chân có hai cái chuông đồng, thân mình vừa chuyển, chuông đồng liền đình đương rung động, rất là dễ nghe, thỉnh thoảng va chạm tiếng tiêu, nhưng lại thành nhất thủ uyển chuyển êm tai, tiết tấu khúc hài hòa không tưởng!

Mọi người không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Nhìn hai cô gái sáu tuổi xinh đẹp, ở trong điện, chỉ có vũ động, khi thì xoay tròn, khi thì khởi được, một cái phục, một cái xoay người, kỹ thuật nhảy xinh đẹp, tiếng tiêu cùng tiếng chuông đồng nhỏ hài hòa, giống như tiên đồng khởi vũ.

Đến cuối cùng, tới gần kết thúc là lúc Trường Nhạc bỗng nhiên quỳ xuống đất thối tiêu, Dự Chương đứng dậy phủ địch, địch tiêu tương cùng, chậm rãi kết thúc.

Sau khi kết thúc một lúc lâu, mọi người mới hoàn hồn, bật phát ra từng trận vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Thái Tông để lại liên thanh lãng cười, khen

“Hảo! Hảo! Trường Nhạc và Dự Chương múa thật đẹp!”

Vì thế, khi cung nữ dẫn theo lăng nhỏ tiến lên, mọi người cơ hồ đều quên hoa.

Trường Nhạc cùng Dự Chương vui vẻ không thôi, theo bản năng nhìn về phía Thừa Kiền, mà Thừa Kiền ôn nhu nhìn các nàng.

Trường Nhạc, Dự Chương, quả nhiên là muội muội tối đáng giá làm hấn kiêu ngạo. Ngày ấy, hấn chính là nói đơn giản một phen, các nàng thể nhưng có thể tự mình bố trí ra vũ đạo tốt như vậy, có lẽ trong đó, Phong Hiệp bên người mẫu hậu khẳng định cũng cấp không ít đề nghị, nhưng có thể nhảy ra kỹ thuật xinh đẹp như vậy, cũng là phi thường khó được!

Khi cung nữ dẫn đến lăng hoa nhỏ đã đẩy đến trước mặt Trường Nhạc cùng Dự Chương, Dương phi cũng đứng dậy, đi đến trung gian, quỳ sát hành lễ, mềm mại đáng yêu mở miệng

“Thiếp thân ngày gần đây cũng tập một điệu múa, mong dâng lên bệ hạ”

Thái Tông để uống rượu, khẽ gạt đầu, khoe miệng gọi lên tươi cười, trong mắt hiện lên một tia quang mang khó lường

“Nga, vậy trăm cũng muốn nhìn.”

Lí Thái có chút không hờn giận, hừ, khi Trường Nhạc cùng Dự Chương khiêu hoàn vũ, liền như vậy khẩn cấp cũng muốn khiêu vũ sao ?! Có ý tứ gì?! Theo bản năng quay đầu nhìn về phía Thừa Kiền, Thừa Kiền phát hiện, hơi hơi quay đầu, thấy trong mắt Lí Thái không hờn giận, cười, trấn an thấp giọng nói “Không có việc gì.”

Dương phi bất quá là phi tử phụ hoàng sung hạnh, xinh đẹp lại yêu mị tạm thời cấp phụ hoàng niềm vui , cũng quá xa so với địa vị mẫu hậu vô cùng được tôn sùng, tại triều đình danh vọng không ngớt .

Thừa Kiền nhớ rõ, đời trước, lúc mẫu hậu qua đời, phụ hoàng mặc dù trong đầu từng có ý niệm lập Dương phi làm hậu, nhưng cuối cùng không có thành công, khi đó, hình như là bởi vì đám người của cậu Trưởng Tôn khuyển bảo , dù sao, dòng họ Dương phi nhưng là “Dương” a.

[Họ Dương là đời của vua tiền triều nhà các nàng]

Mà đời này, hẳn sẽ bảo vệ mẫu bình an.

Thừa Kiền nghĩ, liền quay đầu nhìn về phía Trưởng Tôn hoàng hậu , Trưởng Tôn hoàng hậu hoang mang nhìn lại, liền không tự giác lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Nhưng lập tức, Thừa Kiền trên lưng phát lạnh, bưng chén trà lên một chút, yên lặng quay đầu nhìn lại, đã thấy phụ hoàng dời tầm mắt nhìn về phía Dương phi đang khởi vũ. Thừa Kiền trong lòng nhất thời .

[Cái mắt em ấy thế đấy]

Thừa Kiền trong lòng thực vô lực, cũng không biết phụ hoàng rốt cuộc có ý tứ gì? Quên đi! Liền quay đầu nhìn về phía Dương phi, ân, kỹ thuật nhảy của Dương phi thật hảo. Vừa không mất phần yêu mị, lại có một tia hương vị liêu nhân. Ân, ân, thật không sai.

Ánh mắt đang hưng phấn nhìn , trên lưng lại lãnh một trận hàn ý , Thừa Kiền rõ ràng không thèm nhìn đến ánh mắt ai đó sắc lạnh . Hưng trí bình bình nhìn, dừng múa, cung nữ dẫn theo rảo tiến lên, Thừa Kiền theo thường lệ cười tủm tỉm cống hiến một đóa quyền hoa.

Dương phi dừng múa, Âm phi liền cười khanh khách tiến lên, khảy một bản nhạc , không thể không nói, Âm phi khúc đàn thật sự không sai, Thừa Kiền đời này bởi vì thường thích đánh đàn, đối cảm nghệ của Âm phi càng có thể thể lĩnh hội, trong lòng không khỏi tán thưởng, liền lại cống hiến một đóa quyền hoa.

Mà trên lưng lại từng trận hàn ý, Thừa Kiền lúc này đã muốn hoàn toàn chết lặng.

Sau đó, ngay tại khi Vi phi cũng bước lên sân khấu , Thái Tông để vẫn cười bỗng nhiên đột ngột mở miệng.

“Kiền Nhi!”

Thừa Kiền sửng sốt, lập tức lấy lại tinh thần, cung kính đáp, “Có nhi thần.”

“Trẫm thấy ngươi gần nhất rất chịu khó luyện đàn. Nhất định tiến bộ không ít, đến, đàn cho trẫm nghe một đoạn .” Thái Tông để nói thực tùy ý, lại có chút không chút để ý.

25. Chương 25: Tuyệt Yến [6]...

Thừa Kiền lại nhạy cảm phát hiện tâm tình lúc này của Thái Tông để rất là không tốt. Nhưng, sao lại nhắm vào mình ?? Thừa Kiền trong lòng cong cong, chắc không phải đâu nha ?

Nhưng trên mặt vẫn cười yếu ớt một chút “Nhi thần bêu xấu .”

Vừa dứt lời, Trưởng Tôn hoàng hậu liền cười , mở miệng

“Ta ngày gần đây gặp Lí tướng quân cùng Kiên Nhi , một người múa kiếm , một người đánh đàn, rất là phần khích, không bằng, Lí tướng quân, người tới múa kiếm, Kiên Nhi đánh đàn , như thế nào?”

Lý Tĩnh sững sốt, nhưng lập tức mỉm cười tiến lên quỳ sát hành lễ

“Thần bêu xấu!”

Thái Tông để bụng chén rượu , tay cứng đờ, lập tức đậm cười mở miệng

“Nếu Lí ái khanh cùng Kiên Nhi từng hợp qua , kia hiện tại không bằng để trẫm tự mình đến đi.”

Dứt lời, quay đầu nhìn về phía Thừa Kiên, tươi cười rất là trong sáng

“Kiên Nhi, người đánh đàn, phụ hoàng múa kiếm cho người , được hay không ?”

[Nguyệt : Anh ý ôm bình dấm từ đầu đến giờ rầu . Cả nhà thông cảm đi nha]

Trưởng Tôn hoàng hậu có chút kinh ngạc, lập tức nhìn thoáng qua Lý Tĩnh tựa hồ có chút cứng ngắc , lại liếc mắt nhìn Thái Tông để trên mặt tươi cười quá mức trong sáng, trong lòng đối Lý Tĩnh bỗng nhiên có chút xin lỗi, nha, Hoàng Thượng tựa hồ hiểu lầm cái gì đi? Kiên Nhi tuy rằng cùng Lý Tĩnh tướng quân trò chuyện với nhau thật vui, nhưng là, Lý Tĩnh tướng quân là lão sư của Kiên Nhi, nhưng Hoàng Thượng ngài mới là phụ thân của Kiên Nhi a .

Tuy rằng trong lòng đối Lý Tĩnh tướng quân có chút xin lỗi, nhưng trên mặt Trưởng Tôn cũng là cười đến rất ôn nhu sung sướng, đối Thừa Kiên nói

“Kiên Nhi, vậy người đánh đàn đi.”

Đại thần phía dưới cũng không cảm thấy cái gì, tuy rằng nói là đánh đàn, nhưng một hài đồng 8 tuổi cầm nghệ có thể có bao nhiêu ? Mà Hoàng Thượng, mọi người đều biết, Hoàng Thượng đa tài đa nghệ, múa kiếm hay cái gì cũng không ngạc nhiên. Ân, lát nữa phải vỗ tay trầm trồ khen ngợi thật lớn , sẽ không đáng ngạc nhiên lắm đâu. Trong đám đại thần , chỉ có Ngụy chinh bụng chén rượu lên uống một ngụm, trên mặt hơi hơi có chút ý cười, trong lòng rất là chờ mong.

Mà Thừa Kiên chỉ cảm thấy thân mình cứng đờ, trên lưng phát lạnh, phụ hoàng tươi cười trong sáng như vậy nhưng xem ở trong mắt hắn sao lại cảm thấy có chút đáng sợ a ??

Trên mặt cười, trong lòng rất là không muốn, cầm nghệ của hắn vốn chỉ có thể nói là bình thường, lần trước cấp Lý Tĩnh tướng quân đánh đàn, chính là nhất thời hứng thú mà thôi , tuy rằng mẫu hậu cùng Lý Tĩnh tướng quân đều tán hắn đàn rất hay , nhưng là, chính hắn trong lòng rõ ràng, cầm nghệ của hắn chỉ có thể nói là bình thường.

Khóe mắt liếc liếc nhìn Lý Tĩnh đang ngồi ở chỗ ngồi có chút cứng ngắc, Thừa Kiên trong lòng than nhẹ một tiếng, nhẹ giọng mở miệng

“Tài cán vì phụ hoàng đánh đàn là vinh hạnh của nhi thần.”

Thái Tông để gọi lên khóe miệng đối Thừa Kiên cười cười, miễn cưỡng đứng dậy, tuy rằng động tác thật là tản mạn, nhưng cử chỉ đã có loại cảm giác như mãnh thú ẩn núp chỗ bụi cỏ mà chờ thời cơ

Khi Thái Tông để tiếp nhận kiếm do Lí Phúc trình lên đến, Thừa Kiên hai tay đặt lên cây cầm mà nội thị đưa lên , hơi hơi ngưng thần, khi Thái Tông để đi đến trong điện , chậm rãi cầm lấy kiếm, ngón tay Thừa Kiên khẽ gẩy lên , uyển chuyển làn điệu chậm rãi thẳng ra.

Sau đó, ánh mắt Thừa Kiên liền dừng ở trên người Thái Tông để đang khởi vũ .

Thấy Thái Tông để dáng người mạnh mẽ, mặt mang mỉm cười, đôi mắt lợi hại , quang mang thiên lý , mà trong tay kiếm là Du Long, khi thì khơi mào kiếm như đóa hoa mới nở , khi thì như sét đánh lôi đình, ánh mắt Thừa Kiên khó có thể rời đi, hắn chưa bao giờ gặp qua kiếm vũ của phụ hoàng, đời trước, hắn từng nhiều lần gặp qua phụ hoàng biên qua [tần vương phá trận nhạc], nhưng chưa bao giờ gặp qua kiếm vũ của phụ hoàng, nguyên lai, kiếm vũ của phụ hoàng, đoạt phách lòng người như vậy, làm cho người ta đuối mù .

Ánh mắt không thể dời, Thừa Kiền ngón tay cũng theo bản năng theo kiếm vũ kia lưu động, khi thì uyển chuyển, khi thì dồn dập, mà khi Thái Tông để khởi được, ánh mắt Thừa Kiền bỗng nhiên bị ánh mắt Thái Tông để như băng tuyết nhìn thẳng, Thừa Kiền ngẩn ra, mà cặp mắt lợi hại lạnh như băng phát hiện Thừa Kiền giật mình, trong mắt băng chậm rãi hòa tan, bên miệng lướt qua ý cười trong giây lát, tâm Thừa Kiền run lên, mà tiếp theo, Thái Tông để bỗng nhiên quay đầu, cầm trong tay kiếm mạnh mẽ nhất áp, Thừa Kiền lập tức rất nhanh nhất phủ, mạnh mẽ nhấn một cái, cầm huyền thật mạnh một điệu, làn điệu có chút trào dâng, liền vỡ bờ mà ra, mà kiếm thế của Thái Tông để nháy mắt như sấm đình vạn quân, làm người ta nín thở, làn điệu trào dâng bỗng nhiên cao âm, lập tức mạnh mẽ rơi xuống, Thái Tông để nháy mắt thu vũ, như tuyết tuyết trên trời ngừng rơi, trầm tĩnh đứng ở tại chỗ.

Sau một lúc lâu im lặng, lập tức tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi bùng nổ, so với thu hoạch vừa rồi của Trường Nhạc và Dự Chương còn hơn nhiều, nhưng Thừa Kiền vẫn như cũ giật mình lảng lảng xuất thần, ánh mắt vẫn dừng ở trên người Thái Tông để hướng hần chậm rãi đi tới, trong lòng có chút kích động, nguyên lai, hần cùng phụ hoàng, cũng có thể phối hợp tốt như vậy

Cho đến khi bỗng nhiên bị ôm lấy, Thừa Kiền mới lấy lại tinh thần, không khỏi hoảng sợ, cúi đầu “Phụ hoàng?” đã thấy Thái Tông để sang sảng tươi cười cùng bởi vì vui vẻ sung sướng mà đôi mắt càng thêm tỏa sáng, trong lòng nhất quý.

“Không hổ là Kiền Nhi của trẫm!”

Thái Tông để sang sảng cười nói

“Hảo! Lí Phúc! Thường Trung Sơn vương hồng ngọc cùng phong phượng bội, lục thạch ngọc lữ điều, song nhận bội một đôi, tuyên bút một đôi, mực Huy Châu nghiên mực Đoan Khê Các nhất phượng, giấy Tuyên Thành ba đao!”

Lí Phúc vội vàng đi ra, quỳ sát hành lễ ứng hạ.

Thái Tông để dừng một chút, lại xoay người đối với đại thần cùng tần phi, hoàng tử công chúa đều đã muốn đứng dậy cất cao giọng nói

“Trung Sơn vương mẫn tuệ thông minh, nay đặc ban thưởng ân điển, miễn trừ gấp giá chi lễ!”

Thừa Kiền ngẩn ngơ, mà cả triều văn võ cũng rất cả kinh, nhưng lập tức vội vàng quỳ xuống khấu hô bệ hạ vạn tuế!

Theo sau, Trưởng Tôn hoàng hậu vội vàng đi ra, quỳ sát hành lễ, trên mặt rất là rung động, mở miệng tạ ơn, trong lòng cũng rất là kinh ngạc, lần trước tuy rằng từng có loại ý chỉ này, nhưng mọi người cũng chỉ cho là Hoàng Thượng thương tiếc Kiền Nhi hành động không tiện, nhiều nhất cũng chỉ là ở trong cung, nhưng nay Hoàng Thượng ở trước cả triều văn võ, hậu cung tần phi, hoàng tử công chúa, hạ chỉ xác minh như thế, kia về sau, Kiền Nhi liền thật sự không cần gấp giá chi lễ, Hoàng Thượng, là coi trọng Kiền Nhi

Thừa Kiền kinh ngạc nhìn Thái Tông để đối mình nhu hòa cười, trong lòng rung động cũng nghi hoặc, phụ hoàng vì sao đối Thừa Kiền ân sủng như thế?

Trưởng Tôn hoàng hậu ở tạ ơn, thấy Thừa Kiền giật mình ngốc lăng, tiến lên cười “Kiền Nhi, hài tử ngốc này, còn không mau tạ ơn?”

Thừa Kiền lấy lại tinh thần, vội vàng giãy dụa nghĩ muốn hành lễ, lại bị Thái Tông để cười dè lại

“Tốt lắm, Kiền Nhi không cần đa lễ, trẫm không phải đã nói rồi sao?”

Thừa Kiền lại ngẩng đầu, vẻ mặt còn thật sự, chậm rãi nói, “Phụ hoàng ân điển, nhi thần có thể nào không tạ?”

Nhi thần? Thái Tông để hơi hơi mị mắt, không cần phải nhiều lời nữa, chính là cười cười sờ sờ đầu Thừa Kiền, xoay người, đem Thừa Kiền phóng đến nhuyển ***.

Ngoắc ý bảo mọi người tọa hồi nguyên vị.

Vì thế, tuyết yển tiếp tục, mọi người trong lòng kinh hoặc cũng tiếp tục, một loại nhận tri bắt đầu chậm rãi hình thành.

Trung Sơn vương điện hạ tuy rằng hành động không tiện, nhưng lại được cực sủng ân điển nhà

Tần phi bên trong, Vi Quý Phi nhìn ngồi ở nhuyễn ***, tọa tư đoan chính, Thừa Kiền mặt mang cười yếu ớt, thấy Thừa Kiền vừa rồi nhận ân điển cũng không biểu rõ ý sung sướng trong lòng, hoặc biểu lộ kiêu căng, vẫn mặt mày như cũ điềm đạm, trong lòng không khỏi khen ngợi.

Có người khen ngợi, cũng có người không hờn giận, Trưởng Tôn hoàng hậu giống như vô tình liếc mắt Âm phi, thấy Âm phi khuôn mặt mềm mại, nhưng trong ánh mắt xinh đẹp lại hiện lên một tia vẻ lo lắng, tuy rằng rất nhanh, lại vẫn là bị Trưởng Tôn hoàng hậu thấy, không khỏi trong lòng nhíu mày.

Mà chúng vẫn vô đại thần lý, vị đại thần vẫn âm thầm nhìn chăm chăm Thừa Kiền, đôi mắt u ám, mà Lý Tĩnh lơ đãng quay đầu thoáng nhìn, cũng nhíu mày, vòng vo chén rượu qua tay, nhìn về phía ngồi Ngụy chinh bên mình không xa.

Ngụy Chinh thu tầm mắt Lý Tĩnh, theo tầm mắt Lý Tĩnh, ý bảo nhìn đi qua, hơi hơi sững sốt, lập tức nhíu mày thấp giọng

“Hầu Quân Tập?”

Tuyệt yến đã xong.

Lí Kính sắc mặt có chút tối tăm tiêu sái hồi Trí Trúc điện, trong đầu hồi tưởng chuyện ở tuyệt yến, một màn phụ hoàng ôm lấy Trung Sơn vương, trong lòng rất là ê ẩm, trong trí nhớ, phụ hoàng rất ít ôm qua mình

Nghĩ đến Trung Sơn vương kia vô lực thù hạ che ở đôi chân xấu xí ở bào sam của mình, trong lòng lại có chút tiêu tan, Trung Sơn vương mặc dù không phải cùng hần đồng mẫu, nhưng tốt xấu cũng là ca ca mình, hơn nữa hần lấy ra tiểu sáo ngọc trong tay áo, Lí Kính nghĩ đến, ít nhất, hần biết mình vẫn muốn cùng Lí Thái có cây sáo ngọc giống nhau.

Vừa chuyển biến, thấy trước Trí Trúc điện, Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng thẳng chấp hai tay sau lưng, Lí Kính sững sốt, lập tức dừng lại cước bộ, nguyên bản tối tăm liền có chút dịu đi, lại dày đặc lên.

Nhớ tới ở trước tuyệt yến, mình thấy một màn kia –

Nguyên lai, Trưởng Tôn đại nhân cũng có đứa nhỏ, hơn nữa cùng mình lớn hơn.

Nhìn Trưởng Tôn đại nhân từng ôn nhu trấn an mình, đối với một tiểu nam hài khi thì hòa ái cười, khi thì nghiêm khắc răn dạy, Lí Kính trong lòng cũng rất mờ mịt, hần bỗng nhiên cảm thấy ngày đó Trưởng Tôn đại nhân ôn nhu trấn an mình không phải thật sự, trước mắt bởi vì tiểu nam hài chung quanh chạy loạn liên đối tiểu nam hài nghiêm khắc mắng chửi, lại bởi vì tiểu nam hài dựa vào hần làm nũng liền hòa ái cười, Trưởng Tôn đại nhân đây mới là thật sự.

Vì sao nghĩ thế, Lí Kính cũng không rõ.

Cho nên, Lí Kính đứng ở tại chỗ, nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm tư, cũng không muốn tiến lên.

Thậm chí, muốn tránh đi hần.

Nhưng Lí Kính chưa hành động, vừa mới xoay người Trưởng Tôn Vô Kỵ phát hiện Lí Kính, bước nhanh đi tới.

Lí Kính đành phải kiên trì tiến lên.

“Trưởng Tôn đại nhân”

Trưởng Tôn Vô Kỵ bán ngồi, theo trong tay áo lấy ra một cái hộp nhỏ, để lên tay nhỏ bé của Lí Kính, phát hiện tay Lí Kính có chút lạnh, khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng đem hòm phóng tới trong tay Lí Kính, liền đứng dậy, giải thượng áo choàng, một bên cấp Lí Kính chỉnh lại dây lưng, một bên trầm giọng nói

“Điện hạ cũng đã không nhỏ, như thế nào còn không hiểu chuyện như vậy? Bên ngoài trời lạnh, không nên lưu lại nhiều, nếu bị thương phong, chẳng phải là làm cho Hoàng Thượng cùng nương nương lo lắng?!”

Lí Kính nắm chặt hòm trong tay, cúi đầu, trong lòng lại có toan sắp nhưng lại có chút cảm giác ngọt ngào .

Thừa Kiền trở lại Khởi Huy điện, có chút mệt, sau khi rửa mặt xong, vừa định nghỉ ngơi, liền nghe thấy thanh âm Kim ở bên ngoài vang lên một tiếng tiem tể

“Nô tài cung nghênh Hoàng Thượng!”

Thừa Kiền ngẩn người, nhìn bên ngoài, bóng đêm ám trầm, hơi hơi nhú hạ mi, đã trễ thế này phụ hoàng sao còn đến ? Còn có sự gì quan trọng sao ?

Đang muốn hầu hạ Thừa Kiền đi ngủ , Ngân vội vàng đến trước cửa phòng quỳ xuống cung nghênh, mà theo tiếng bước chân trầm ổn, Thái Tông để xuất hiện ở cửa phòng, nhìn về phía Thừa Kiền, khóe miệng gợi lên cười, bước nhanh đi hướng Thừa Kiền biên cao giọng hỏi

“Kiền Nhi chưa nghỉ ngơi sao ?”

Thừa Kiền do dự một chút, vẫn là cung kính gật đầu ,xoay người, thấp giọng nói

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng.”

Nhi thần?! Thái Tông để cước bộ hơi hơi bị kiềm hãm, đôi mắt tối sầm lại, lập tức lại gợi lên tươi cười tuần lãng, đi nhanh tiến lên, một phen ôm lấy Thừa Kiền, khi Thừa Kiền kinh hô thì cười lớn, xoa bóp cái mũi nhỏ của Thừa Kiền, hình như có ý vô tình giận dữ nói

“Kiền Nhi thật sự là không nghe lời, phụ hoàng không phải hạ chỉ không được gặp giá chi lễ sao?”

Thừa Kiền không dấu vết nhìn đôi mắt Thái Tông để có chút ám trầm, sâu sắc phát giác, lúc này tâm tình Thái Tông để tựa hồ không giống trên mặt tươi cười sang sảng như vậy, thấp giọng nói “Nhi thần không dám.”

Thái Tông để trong lòng có chút vi não, ở thiên điện đã cố gắng kéo gần khoảng cách, nay lại lệch quỹ đạo ...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:ps: Một chút tiểu tư liệu –

[tần vương phá trận nhạc]:[tần vương phá trận vũ] tức [tần vương phá trận vũ], lại danh [thất đức vũ] là đường đại nổi tiếng ca múa men, lúc ban đầu nãi đường sơ quân ca, công nguyên 620 năm, tần vương Lý Thế Dân đã bại phản quân lưu vô chu, củng cố vừa thành lập đường chính quyền. Vì thế, hần các tướng sĩ toại lấy cũ khúc điển nhập tân từ, vì Lý Thế Dân xướng tán ca: “ chịu luật từ nguyên thủy, tướng đem thảo phản thần. Hàm ca [phá trận nhạc], cùng nhau thưởng thức thái bình nhân.”” tứ hải hoàng phong bị, ngàn năm đức thủy thanh; Nhưng y lại càng không, hôm nay cáo công thành.”” chủ thánh khai xương lịch, thần trung phụng đại du; Quân xem yễn cách sau, đó là thái bình thu.”

Lý Thế Dân đăng cơ sau, tự mình đem này thủ nhạc khúc biên thành vũ đạo, tái trải qua cung đình nghệ thuật gia gia công, sửa sang lại, thành một cái khổng lồ, tráng lệ đại hình vũ nhạc.

Đường hướng ngọc khí tư liệu ít, cái kia cái gì danh từ cũng nhìn xem mỡ thụ mắt mạo quyền quyền, cho nên, đã ngoài, cái gì ban cho gì đó chỉ do mỡ thụ hư cấu [bất quá, cái kia phong phượng bội, ngọc lữ điều song nhận bội nhưng thật ra thật sự. Bất quá không phải hồng ngọc lục thạch.]

Văn phòng tứ bảo cụ thể đừng nói, chỉ nói mực Huy Châu là đường hướng những năm cuối mới có, mỡ thụ cảm thấy có vẻ có danh tiếng, liền ấn thượng, tuyên bút là đường hướng khi có vẻ nổi danh một loại bút lông, nghiên mực Đoan Khê đường sơ khai thủy nổi danh, sau đó, đặc biệt thuyết minh một chút, giấy Tuyên Thành lượng từ đơn vị chính là ba đạo.

Vi Quý Phi:[chú — quý, thực, đức, hiền đều là tứ phi phẩm hàm, chính nhất phẩm, cũng không cao thấp chi phân, đối câu mà nói, này tứ phi đều là chờ vị giống nhau. Bởi vì đại đa số độc giả biết dương phi, âm phi, cũng không nhất định biết này phẩm hàm, vì thống nhất, cho nên mỡ thụ đều không có chú thượng phẩm hàm, lần trước có thân nói, vì sao là dương phi ngồi ở Thái Tông để bên người, mà không phải vi phi, chính là như thế duyên cớ, dương phi vi phi đều là giống nhau phẩm hàm, hai người cũng không cao thấp chi phân, cho nên ai tọa Thái Tông để bên người đều giống nhau, bất quá, bởi vì lo lắng kịch tình,

cho nên trước hết làm cho dương phi tọa Thái Tông để bên người.] căn cứ khai quật mộ chí ghi khắc tái, vì Quý Phi cho Vũ Đức trong năm lấy đằng hoàng trùng cử tần vương phủ, Trinh Quán nguyên niên tháng tư một ngày, sách bái Quý Phi, vĩnh huy nguyên niên tháng giêng hai mươi chín ngày, sách bái kỉ quốc rất phi, tùy kỉ vương lí thận cư phiên. Lân Đức hai năm chín tháng nhập bát ngày, hoàng cho HàNamđôn đi lý đệ, hưởng thọ sáu mươi cửu tuổi.

Căn cứ nàg đại con rể a sử kia trung mộ chí ghi lại, vì phi đệ nhất đảm nhận trượng phu là tùy đại đại tướng quân, Hộ bộ thượng thư Lý Tử hùng con lí mân. Công nguyên 613 năm, Lý Tử hùng tùy dương huyên cảm khởi binh mưu phản, binh bại sau, Lý Tử hùng phụ tử đều bị sát, mà vì thị nhân là tội quan gia chúc, bị sung vào cung trung vì cung tì [7]. Mà lí uyên vào chỗ sau tuyên bố đại xá thiên hạ, làm kinh triệu vì thị đích tôn chi nữ vì Quý Phi thực khả năng vào lúc này thậm chí sớm hơn thời điểm đã bị này người nhà tiếp trở về, cho nên mới có này mộ chí thượng “Vũ Đức lấy đằng hoàng trùng cử tần vương phủ”

Mà dân gian nghe đồn, vì phi nhân mạo mĩ bị Lý Thế Dân liếc mắt một cái nhìn trúng, lấy quả phụ thân nhập tần vương phủ.[mộ thụ tư nghĩ đến, mạo mĩ cũng là một cái nhân tố đi. Đương nhiên, còn có, vì phi chỗ gia tộc, cũng rất trọng yếu.]

26. Chương 26: Tuyết Yên [Kết]...

Ở Lập Chính điện, Trưởng Tôn hoàng hậu tựa vào tháp thượng , có chút mệt mỏi mỉm cười, đối Phong Hiệp nói

“Tốt lắm, người hôm nay cũng bận cả ngày, đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Phong Hiệp lắc đầu, cười tiến lên nói

“Nô tỳ không phiền lụy, nương nương, nếu không, để nô tỳ xoa bóp chân cho ngài đi.”

Trưởng Tôn hoàng hậu lắc đầu, dịu dàng cười nói

“Không cần, người đi xuống nhìn xem Dự Chương đang vui sướng , xem nó ngủ chưa , hai đứa nhỏ hôm nay thực sự rất hạnh diện , sợ lúc này còn hưng phấn không ngủ được đâu.”

Nghĩ đến kỹ thuật nhảy xinh đẹp hôm nay của Dự Chương cùng Trưởng Nhạc , Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng rất kiêu ngạo, trên mặt hơi hơi lộ ra mấy phần hưng phấn tươi cười.

Phong Hiệp nhớ tới hai vị tiểu công chúa đáng yêu, không khỏi che miệng cười, gật đầu nói

“Phải , nô tỳ liền đi hầu hạ hai vị công chúa.”

Trong lòng nghĩ đến, nương nương lúc này cũng rất là hưng phấn đi, nhận được thể diện lớn nhất chắc không phải hai vị tiểu công chúa , mà là Trung Sơn vương điện hạ. Hồi tưởng trước ở Lân Đức điện , Hoàng Thượng múa kiếm, điện hạ đánh đàn, phụ tử hai người ăn ý vô cùng, lại tình diệu hợp diễn, đặc biệt Trung Sơn vương điện hạ, mới 8 tuổi trỉ linh, đã có cầm nghệ như thế! Phong Hiệp trong lòng vẫn là phi thường kích động, xem sau này còn có ai dám nói điện hạ là phế vật?!

Trưởng Tôn hoàng hậu cười khê nhìn Phong Hiệp đi xa, mới hơi hơi nhắm mắt lại, nhớ tới ở yến hội , Hoàng Thượng cố ý nhắc tới những lời này, Trưởng Tôn hoàng hậu còn có chút tự đắc gọi lên khoe miệng.

Sau khi yến hội kết thúc , Hoàng Thượng rất nóng vội muốn rời đi, mà nhìn hướng phương Hoàng Thượng đang muốn đi tựa hồ là Khởi Huy điện, liền mở miệng gọi lại , tiến lên, tùy ý tìm lấy cái cớ, thật là dịu dàng đem Hoàng Thượng thỉnh đến thiên điện Lân Đức điện.

Thật sự là bởi vì thấy được Kiên Nhi sau khi an trí liền không vui, tuy rằng Kiên Nhi che dấu tốt lắm, nhưng Trưởng Tôn hoàng hậu vẫn phát hiện. Cũng bởi vì trong lòng thật sự khó giải, vì sao Hoàng Thượng phải an bài như thế ?

Hay là thực sự muốn dùng Kiên Nhi để tạo thế cân bằng trong triều đình ?

Nếu là như thế, nàng nhất định phải vì Kiên Nhi trù tính.

Cũng không nghĩ đến sau khi mình đưa ra nghi vấn , Hoàng Thượng trả lời nàng bằng vẻ mặt nghi hoặc.

Mà nhìn Hoàng Thượng nghi hoặc, nàng cũng nghi hoặc.

Nàng hiểu Hoàng Thượng, cũng như Hoàng Thượng hiểu nàng.

Hoàng Thượng làm việc không vui , âm u tính kế, nếu là mưu hoa, cũng quang minh chính đại, là quang minh chính đại cho người biết hết thấy, lại vẫn như cũ không thể biết rõ gì .

Huyền Vũ môn, đó là minh chứng tốt nhất .

Cho nên, Hoàng Thượng sẽ không làm bộ nghi hoặc để ứng phó nàng.

“Kia , Hoàng Thượng ... ngài”

“Trẫm bắt quá là muốn làm cho Kiên Nhi tới gần chúng ta, để chúng ta chiếu cố tốt nó mà thôi .”

Hoàng Thượng nhíu mày nói xong

“Đương nhiên, trẫm cũng sẽ không xem nhẹ Kiên Nhi , Kiên Nhi là đứa con trọng yếu của trẫm !”

Nàng lúc ấy liền cười khổ

“Hoàng Thượng, người có biết Kiên Nhi không có khả năng .. ”

Lời nàng nói chưa xong, đã bị Hoàng Thượng thản nhiên đánh gãy

“Trẫm sẽ không làm cho bất luận kẻ nào đối Kiên Nhi bất lợi.”

Nàng sửng sốt, lời này của Hoàng Thượng có ý tứ gì? Sẽ không làm cho bất luận kẻ nào đối Kiên Nhi bất lợi? Bất luận kẻ nào hay kể cả thái tử tương lai sao ??

“Quan Âm Tì, người nói, Kiên Nhi có nghĩ như người hay không ??” Khi nàng kinh ngạc là lúc Hoàng Thượng lại bỗng nhiên do dự hỏi.

Mà nàng xem Hoàng Thượng do dự, cũng thu hồi kinh ngạc trong lòng, thôi, sự tình này thì từ nay về sau , liền đối Hoàng Thượng giải thích một phen.

Khi biết Kiên Nhi nghĩ như vậy , Hoàng Thượng ảo não. Sau đó, liền vội hướng Khởi Hựu điện đi đến.

Nàng thấy Hoàng Thượng vội vàng hướng Khởi Hựu điện đến. Không khỏi cười, Hoàng Thượng thật đúng là đau Kiên Nhi, nhưng yêu thương của ngài có thể vĩnh viễn hay sao ?

Kiên Nhi lại nhỏ, tâm tính không nhiều , chỉ sợ đối với 3 câu nói của mình cũng không hiểu hết đâu .

Hồi tưởng khi mình cố ý nói những điều kia , Trưởng Tôn hoàng hậu liền nhu uyển đắc ý cười.

“Kiên Nhi tuy rằng nhỏ , nhưng tính tình đứa nhỏ lại mẫn cảm, lại rất nhu thuận hiểu chuyện, sự tình gì đều đặt ở trong lòng, bị ủy khuất cũng không nói, ai , hẳn vẫn đều sùng bái nhu mộ Hoàng Thượng, nhưng lại không dám tỏ vẻ ra,”

Nói như vậy, Kiên Nhi sẽ thực an toàn đi. Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng cân nhắc , tính tình đứa nhỏ kia cử quật, Hoàng Thượng lại là tính tình cương nghị, hai người nếu nháo mở, Kiên Nhi là tuyệt không cúi đầu, chỉ sợ dù cúi đầu, cũng là trong lòng lạnh nhạt . Mà Hoàng Thượng, càng sẽ không cúi đầu

Nay đành đem vài lời chuẩn bị trước , tương lai nếu nháo mở, có lời nói này, Kiên Nhi ở trước mắt Hoàng Thượng cũng có thể giải thích “Tính tình mẫn cảm, sùng bái nhu mộ phụ hoàng “ làm đường lui

Thái Tông để ức chế trong lòng tức giận, trên mặt thần sắc nhu hòa, ôm Thừa Kiên đi hướng giường, đem Thừa Kiên nhẹ nhàng buông, mới ngồi vào tháp thượng.

Khi Hồng Ngọc cùng Châu Nhi tiến lên dâng trà cùng điểm tâm, mới phát tay ý bảo bọn họ lui ra.

Lí Phúc vẫn như cũ , cuối cùng đi một lần, vẫn như cũ cẩn thận nhẹ nhàng khép lại cửa phòng.

“Kiền Nhi mệt sao?” Thái Tông để sờ sờ đầu Thừa Kiền, ôn nhu hỏi .

Thừa Kiền mệt chết đi, nhưng trên mặt vẫn là khê lắc đầu, hẩn biết, Thái Tông để nói ra suy nghĩ của mình, lại sao dám nói mệt?

Thái Tông để mỉm cười, Thừa Kiền mặt mày lộ vẻ mệt mỏi, đôi mắt còn có vây ý. Liền đem Thừa Kiền ôm lấy, ngồi vào trên đùi mình , phủ chụp lưng Thừa Kiền , ôn nhu nói

“Kiền Nhi mệt nhọc liền ngủ đi.”

Thừa Kiền tuy rằng mệt chết đi thực vậy, nhưng vẫn cố mở lớn mắt , ngẩng đầu đối Thái Tông để nhu thuận cười, mở miệng hỏi nói

“Phụ hoàng , đã muộn như vậy còn đến , là có việc quan trọng sao ?”

Thái Tông để đem Thừa Kiền hơi hơi lăm nhanh, sau này dựa vào, miễn cưỡng mở miệng

“Sao thế ? Phụ hoàng không có việc gì sẽ không thể lại đây sao ?” Ngữ khí rất là tàn mạn, nhưng sau đó cũng là không hờn giận rất rõ ràng .

Thừa Kiền bị kiểm hãm, hơi hơi cúi đầu, nột nột hồi đáp

“Nhi thần không dám.”

Thái Tông để nắm tay Thừa Kiền căng thẳng, trong lòng có chút cáu giận hai chữ ‘ nhi thần ‘ , nghĩ đến chuyện mà Quan Âm Tì nói với mình , chỉ có thể cố gắng ức chế cảm tức trong lòng mình .

Cúi đầu nhìn Thừa Kiền , buông xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng rất bất đắc dĩ. Hẩn nên làm gì Kiền nhi bây giờ ?? Mắng chửi? Răn dạy?

Chỉ có thể thở dài.

Mà thanh thở dài này cũng làm cho tâm Thừa Kiền căng thẳng. Trong lòng thân thiết cùng lo lắng, hẩn nghe qua rất nhiều ngữ khí của phụ hoàng, cao hứng, tức giận sang sảng, tức giận trào phúng lại chưa bao giờ nghe qua phụ hoàng thở dài, theo bản năng ngẩng đầu, chống lại ánh mắt bất đắc dĩ của Thái Tông để, muốn hỏi phụ hoàng thở dài cái gì, trong lòng có chút do dự, vì thế muốn nói lại thôi.

Nhưng đôi mắt Thái Tông để lại hơi hơi sáng ngời, Thừa Kiền trong mắt là đối hẩn quan tâm cùng nhụ mộ.

Quả nhiên, Quan Âm Tì nói cũng không sai .

Vì thế, sờ sờ đầu Thừa Kiền, thấp giọng nói,“Kiền Nhi, phụ hoàng có chuyện muốn hỏi ngươi”

Thừa Kiền ngẩng đầu, hoang mang, hỏi ta? Hỏi cái gì?

“Phụ hoàng xin cứ hỏi.”

“Kiền Nhi, hôm nay phụ hoàng đem ngươi an bài tại chỗ ngồi gần bên tay , ngươi cảm thấy như thế nào?”

Thừa Kiền sửng sốt, như thế nào? Nhìn Thái Tông để thần sắc nghiêm nghị, Thừa Kiền cũng ngồi thẳng thân mình, trong lòng cân nhắc, đây là có dụng ý gì ? Kêu hẩn nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng sao , cũng không khả năng, hẩn dù sao cũng là hài đồng 8 tuổi thì có ý nghĩ gì , dù có , cũng không thể nói thẳng như vậy a.

Vì thế Thừa Kiền lộ ra hoang mang , ngại ngần tươi cười,“Nhi thần cảm thấy không có gì .”

Thái Tông để trong lòng cười khở, không có gì ? Nếu thật không có gì , vì sao ở thiên điện rõ ràng đã tới gần khoảng cách , lại một chốc liền đã cách rất xa ?

Nhẹ giọng thở dài, đem Thừa Kiền kéo vào trong lòng, gất gao ôm, tựa đầu Thừa Kiền lên trước, sau một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng

“Kiền Nhi, Cái vị trí kia cũng không như ngươi nghĩ , có lẽ ở trong mắt rất nhiều người, đó là đại biểu cho vị trí rất cao, nhưng ở trong lòng phụ hoàng, nó cũng chỉ là một chỗ ngồi mà thôi.”

Thừa Kiền thân mình nhất thời cứng đờ. Trong lòng như sấm phách, khiếp sợ không thôi.

Phụ hoàng biết hẳn nghĩ gì ?!

Cảm giác thân mình Thừa Kiền cứng đờ, Thái Tông để chậm rãi vỗ lưng Thừa Kiền, ôn nhu mở miệng nói

“Kiền Nhi đừng sợ, là mẫu hậu người nói ”

Mẫu hậu? Thừa Kiền bởi vì khiếp sợ mà suy nghĩ mới chậm rãi rõ ràng, nhớ tới ở trước tuyết yển một ngày , mẫu hậu đến Khởi Huy điện

“Kiền Nhi, cũng biết thời điểm tuyết yển , không thể tọa ở một vị trí chứ ?”

“Ân, con biết, mẫu hậu yên tâm.”

“Kiền Nhi biết? Kiền Nhi nói cho mẫu hậu, vì sao không thể tọa ở chỗ ngồi đầu tiên ?”

Lúc ấy hẳn theo bản năng trả lời, xưa nay mẫu hậu khôn khéo liền lập tức phản ứng lại, cười ha hả hỏi.

Trong lòng hẳn có chút ảo não vì mình trả lời quá nhanh , vì thế trên mặt cố ý chớp mắt, vẻ mặt vô tội nói

“Kiền Nhi cũng không biết, chính là mẫu hậu nói không thể liền nhất định có lý do , mẫu hậu là mẫu thân Kiền Nhi, Kiền Nhi đương nhiên tin tưởng mẫu hậu.”

Lúc ấy, mẫu hậu vì mình mà nở nụ cười ..

Liền tỉnh tể nói cho hẳn, vị trí đầu tiên chính là thái tử vị , mặc kệ là ai, ngồi vào cái vị trí kia , liền đại biểu cho người kia ở trong lòng phụ hoàng thập phần trọng yếu hoặc là được sủng ái .

Mấy yển hội trước , vị trí kia đều không có người ngồi .

Mẫu hậu lo lắng cho mình ngại thẹn không biết mà ngồi vào vị trí kia , phải biết rằng, vị trí đó chỉ có phụ hoàng chỉ định nhân tài mới có thể tọa, nếu vô chỉ định, vậy chỉ có thể là không

“Kiền Nhi sợ hãi sao ?”

Thái Tông để tiếp tục ôn nhu phủ vỗ, thấp giọng nói

“Kiền Nhi, vị trí kia trong lòng ta cũng chỉ là một chỗ ngồi , ở trong lòng phụ hoàng, nó cái gì cũng không phải , để cho Kiền Nhi tọa nơi đó, chính là bởi vì ở gần phụ hoàng, phụ hoàng sẽ hảo chiếu cố Kiền Nhi hơn thôi ”

Phụ hoàng không cần cùng hẳn giải thích nhiều như vậy chứ ?

Thừa Kiền trong lòng ề ảm sấp sấp, cái trán dựa vào trong ngực Thái Tông để, nghe được ***g ngực ảm áp rộng lớn truyền đến tiếng tim đập , hoảng hốt nhớ tới, Lý Tĩnh đã dạy hẳn, từng nói cho hẳn, để một người đem ở phía sau lưng hoặc tựa vào trong ngực mà không có kiêng dè , nghĩa là đối với người đó vô cùng tín nhiệm .

“Phụ hoàng, nhi thần không sợ.” Hẳn cúi đầu vừa nói trước.

Nhi thần? Lại là nhi thần?! Thái Tông để trong lòng cười khở, cũng không dám bức bách, chỉ có thể sờ sờ đầu Thừa Kiền, đem Thừa Kiền ôm thật chặt.

Tháng mười một , ban đêm rất lạnh, nhưng hậu điện có đốt thán lò , đệm chăn dày, mấy tầng chăn ảm áp, còn có ***g ngực ảm áp để dựa vào , Thừa Kiền cảm thấy thực thoải mái.

Tại thời khắc thỏa mái này , Thừa Kiền buồn ngủ.

“Ngủ đi.” Thái Tông để vỗ Thừa Kiền, ách ách vừa nói.

“Ân, phụ hoàng, con ngủ” Đã muốn có chút mơ hồ , Thừa Kiền lẩm bẩm, liền nhắm mắt lại cùng Chu Công gặp mặt .

Cho nên, hẳn bỏ lỡ Thái Tông để đang kinh ngạc , lập tức triển khai tươi cười trong sáng tuần dật.

“Kiền Nhi, người nha” Vừa vui vừa sợ, lại có chút bất đắc dĩ Thái Tông để sủng nịch xoa bóp cái mũi Thừa Kiền, cũng không thể bóp quá mạnh, đành phải khinh niết một chút, dừng ở hai má Thừa Kiền đang ngọt ngào ngủ, thật lâu khó có thể rời đi, vì đang buồn ngủ, hắn nhìn không được ngấm nhìn mãi không thôi, rốt cục nhin không xong liền nhẹ nhàng hôn lên hai má kia, sau một lúc lâu, mới dời đi, cảm thấy mỹ mãn chậm rãi nhắm mắt lại.

27. Chương 27: Quá Độ?

Ngày hôm sau khi Thừa Kiền tỉnh lại, Thái Tông để đã đi vào triều.

Ở trên giường ngốc một hồi, mới hoảng hốt nhớ tới tối hôm qua hắn cùng với phụ hoàng ngủ cùng nhau.

Nhức đầu, Thừa Kiền hai tay chống đỡ giường, chậm rãi ngồi dậy, ngồi ở trên giường, nhớ tới tối hôm qua, đêm dài trầm lặng, mà hắn còn mãi nghĩ nan đề kia, thấy hắn vậy ý dày đặc, phụ hoàng liền hồng hân nói “Ngủ đi.”

Hắn rất muốn ngủ, lúc này đã qua thời gian mà bình thường hắn đi ngủ, nhưng lần trước cũng vì nằm trong ***g ngực ấm áp của phụ hoàng mà ngủ quên đi, làm cho hắn đến nay đều cảm thấy thực quẫn, vì thế, nghĩ cố gắng chống lại, đồng thời, trong lòng cũng thực nghi hoặc, phụ hoàng sao còn không đi? Ý cho dù không sung hạnh phi tần cũng nên hồi Cam Lộ điện hay Thái Cực cung hoặc là Trường Sinh điện đi ngủ đi chứ?

Vì thế, hắn cố gắng mở mắt, hỏi điều mình vốn không nên hỏi, cũng không thích hợp hỏi

“Phụ hoàng người không trở về Cam Lộ điện sao?”

Ai ngờ phụ hoàng vỗ lưng hắn, làm cho hắn càng thêm buồn ngủ, một bên hùng hậu nói nhỏ, “Ân, phụ hoàng hôm nay bồi Kiền Nhi ngủ, được không?”

Bồi – Kiền – nhi – ngủ?!

Thừa Kiền nháy mắt mở to hai mắt nhìn, buồn ngủ trong phút chốc bay đi, thiên a! Đời trước hắn chưa bao giờ cùng phụ hoàng đồng tẩm đâu!

“Phụ hoàng, có được hay không, thực sự không hảo lắm” Hắn nhược nhược khải khải, nói lắp ba xong.

Nhưng phụ hoàng hắn lại đưa hắn đến bên giường, rất là thoải mái chỉnh cái thất lưng, thanh âm trầm thấp miễn cưỡng mở miệng

“Cha cùng con ngủ cùng nhau có gì không tốt nha?”

Bị gắt gao ôn lấy, Thừa Kiền nói không nên lời, vậy người còn hỏi ta hảo hay không hảo làm gì?!

Hồi tưởng chấm dứt, Thừa Kiền trao quần áo bên giường, chậm rãi mặc vào, bỏ qua lưu luyến trong lòng đối với ***g ngực ấm áp ngày hôm qua.

Mặc quần áo, Kim cùng Châu nhi hầu hạ rửa mặt xong, dùng hoàn thiện, rời đi hậu điện, trải qua một đêm, tuyết đã ngừng rơi.

Sau Tuyết yển, Trường Tôn hoàng hậu ở Lập Chính điện tiếp kiến Trường Tôn Vô Kỵ.

Nhàn thoại vài câu, khi Trường Tôn Vô Kỵ ý bảo hạ, Phong Hiệp cùng vài cung nữ khác lui ra

Trường Tôn Vô Kỵ nhất thời nghiêm nghị, Trường Tôn hoàng hậu trong lòng hiểu rõ, dịu dàng cười

“Ca ca, vì vị trí hôm qua Thừa Kiền ngồi mà đến sao?”

Trường Tôn Vô Kỵ gật đầu, nhíu mày nói

“Dụng ý của Hoàng Thượng ta nghĩ người cũng hiểu được, hiện tại không nói chuyện thái tử, dù sao Thái nhi cũng nhỏ, nhưng là, người cũng nên chuẩn bị tốt vẫn hơn.”

Trưởng Tôn hoàng hậu khẽ lắc đầu “Ca ca, chuyện tình thái tử, người chớ theo ta đề nghị, người cũng biết, ta không tham dự triều chính.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn vẻ mặt Trưởng Tôn hoàng hậu không đồng ý, trong lòng cười khổ, nhẹ giọng thở dài nói

“Ta hiểu được, người không tham dự triều, chính là, ca ca cũng không phải để người tham dự vào, người có từng nghĩ tới, giả như có một ngày, người với ta không còn, Trung Sơn vương, Ngụy vương cùng Trưởng Nhạc công chúa, Dự Chương công chúa làm sao bây giờ? Nếu như đứa nhỏ của Âm phi cùng Dương phi làm thái tử, người có thể bảo đảm sẽ không lần thứ hai làm hại đến Trung Sơn vương cùng Ngụy vương đều là đứa nhỏ nhạy bén trí tuệ hay không?”

Trưởng Tôn hoàng hậu chấn động, lập tức trầm mặc, ngón tay hơi hơi xiết chặt tay áo. Nhưng lại nhớ tới hôm qua Hoàng Thượng chính miệng nói, sẽ không cho bất luận kẻ nào đối Kiên Nhi bất lợi trong lòng có chút yên tâm, lại có chút lo lắng, lời nói của quân vương nhất thời, sẽ có khả năng lâu dài sao?

Trong điện một mảnh trầm mặc làm cho người ta hít thở không thông.

“Ca ca, ý tứ của người ta hiểu được” Trưởng Tôn hoàng hậu hơi hơi nhắm mắt lại, lại chậm rãi mở to mắt, dừng ở vẻ mặt ngưng trọng của Trưởng Tôn Vô Kỵ, mở miệng nói

“Ta sẽ chiếu cố hảo Kiên Nhi, Thanh Tước”

Trưởng Tôn hoàng hậu hơi hơi cười khổ “Về sau hãy nói đến chuyện sẽ thế nào vậy”

Trưởng Tôn Vô Kỵ khẽ gật đầu, nhẹ giọng thở dài

“Ca ca chính là muốn để người tỉnh táo thôi.” Dừng một chút, lại mở miệng nói, “lão sư Thanh Tước là Hầu Quân Tập, người này tuy rằng rất tài hoa, nhưng đã tâm không nhỏ, người nên chú ý nhiều hơn.”

Trưởng Tôn hoàng hậu nhíu mày, gật đầu “Ta đã biết.”

Đưa Trưởng Tôn Vô Kỵ đi, Trưởng Tôn hoàng hậu bỗng nhiên nghĩ đến Hoàng Thượng đối lão sư an bài cho chức vị hoàng tử, không khỏi dừng lại cước bộ, chần chờ mở miệng hỏi nói

“Ca ca, Hoàng Thượng vì sao cho người làm lão sư Ngô vương?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ dừng lại cước bộ, quay đầu, khẽ lắc đầu

“Thánh ý khó dò, ta cũng không biết vì cái gì, bất quá” Trưởng Tôn Vô Kỵ có chút chút dăm chiêu “Có lẽ cũng là một loại chế hành. Nhưng cũng là một cơ hội”

Lúc này, ở Trí Trúc điện, Lí Kính nhìn cái hòm trong tay, là một sáo ngọc nhỏ, rất là tinh xảo, sáo ngọc còn khắc hai chữ “Bình yên” dọc thân.

Võ Chính điện.

Hậu viện, Lí Thái vung một cây đao, đầu đầy mồ hôi, vẫn như cũ lặp lại chiêu thức đơn điệu.

Cách đó không xa, nam nhân có dáng người tương đối thấp bé, đôi mắt âm lãnh thâm trầm nhìn

Một bên, đại cung nữ Lăng La của Võ Chính điện thấy Lí Thái đầu đầy mồ hôi, do dự tiến lên đối nam nhân nói

“Hầu tướng quân, điện hạ đã luyện tập hai canh giờ, cho điện hạ nghỉ ngơi một chút đi?”

Nam nhân hừ lạnh một tiếng, tiến lên đối Lí Thái lớn tiếng nói, “Điện hạ, cảm thấy vất vả sao?”

Lí Thái thủ thế một chút, do dự một chút, nhưng lại khẽ cắn môi, tiếp tục lặp lại chiêu thức đơn điệu.

Nam nhân thế mới vừa lòng gật đầu.

Lăng La vừa thấy, đành phải bất đắc dĩ thối lui đến một bên, nhưng ánh mắt thấy một thân ảnh tiến đến, không khỏi nhân tình sáng lên.

Thân ảnh vội vàng đến không chỉ làm Lăng La nhân tình sáng lên, cũng làm cho tiểu thái giám Nghiên Mặc hầu hạ bên người Lý Thái nhân tình sáng lên, Nghiên Mặc thanh âm tiêm tể báo danh, “Ngu Thế Nam đại nhân tới!”

Ngu Thế Nam tiến vào, nhìn thấy một màn như vậy, nhú mày tiến lên, đối nam nhân thực không khách khí chấp tay nói “Hầu Quân Tập tướng quân, hôm nay đến phiên ta đối diện hạ giảng bài đi?”

Nam nhân, cũng chính là Hầu Quân Tập giả cười một tiếng, tùy ý chấp tay, mở miệng nói, “Điện hạ hiểu học, muốn nhanh học xong đạo thức này, cũng liền mất chút thời gian thôi, Ngu đại nhân đừng vội.”

Mà lúc này, Lý Thái cẩn thận luyện tập cũng rốt cục hoàn thành động tác cuối cùng. Thở hổn hển thiếu chút nữa đứng không vững, Lăng La thông minh sớm bước nhanh qua, thấy thế, vội vàng nâng Lý Thái đến một bên, dựa vào thạch bàn.

Hầu Quân Tập đi đến trước mặt Lý Thái, chấp tay nói, “Điện hạ làm tốt lắm. Thần sẽ đến dạy điện hạ sau.”

Lý Thái gật đầu, thở gấp nói “Làm phiên Hầu tướng quân. Lăng La, đưa tướng quân đi.”

Lăng La trong lòng không muốn, nhưng trên mặt vẫn là cung kính đưa Hầu Quân Tập đi.

Ngu Thế Nam thấy Hầu Quân Tập đi xa, mới quay đầu nhú mày đối Lý Thái nói

“Điện hạ, tập võ cường thân kiện thể, là chuyện tốt, nếu điện hạ sa vào cho vũ kỹ, sợ không ổn?”

Lý Thái thở dốc xong, nghe Ngu Thế Nam nói, cũng chỉ cúi đầu trầm mặc. Trong lòng lại hiện lên tối hôm qua sau khi tuyết yển kết thúc, Hầu Quân Tập nói, “Điện hạ, người nên hướng Trung Sơn vương điện hạ học tập nhiều hơn nha, người xem hiện tại Hoàng Thượng đau Trung Sơn vương thật nhiều.”

Tuy rằng biết, phụ hoàng yêu thương ca ca là vì ca ca hành động không tiện, phụ hoàng mới có thể yêu thương nhiều chút, nhưng, nhìn trên tuyết yển ca ca được phụ hoàng ôm lấy, trong lòng Lý Thái vẫn như cũ thực chua

Trong lòng thầm nghĩ, ta đây so với ca ca lợi hại hơn! Như vậy, phụ hoàng nhất định thương ta nhiều hơn.

Hầu Quân Tập đi khỏi Võ Chính điện, khóe miệng gợi lên một tia âm lãnh cười.

Quả nhiên, tiểu hài tử luôn dễ dàng gây xích mích, ghen tị hăm mộ cái gì, thực bình thường phải không?

Nhớ tới đứa nhỏ thanh tú sạch sẽ cùng điện hạ múa vũ đạn đàn, Hầu Quân Tập trong mắt hiện lên một tia cực nóng không hiểu, thật sự là đáng tiếc, hành động không tiện a.

Ở Khởi huy điện, Thừa Kiền ngồi ở nhuyễn **, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm bàn cờ, trong tay vô ý thức chuyển động một viên bạch cờ.

Đối diện hắn, dáng người Lý Tĩnh thẳng ngồi chồm hồm, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm bàn cờ, thẳng đến khi xác định mỗi một bước của mình đều tính toán xong, mới thoáng đem ánh mắt dời, nhìn về phía đứa nhỏ ngũ quan thanh tú ngồi trước mặt mình, mặt mày điềm tĩnh, đôi mắt hơi hơi lưu chuyển hào quang. Nhớ tới cầm nghệ kỹ càng ở tuyết yển, nhớ tới sáng nay khi mình đi vào Khởi Huy điện đã khen ngợi hắn, vẻ mặt hài đồng trước mắt cũng không nề hạ, khổ hê hê thỉnh mình không cần tái trêu đùa hắn.

Khi đó, hài đồng trước mắt nói như thế này

“Lão sư, trên tuyết yển, các đại nhân bắt quá là e ngại mặt mũi phụ hoàng cùng mẫu hậu, mới liêu tán vài câu mà thôi, ngài sẽ không quên chứ. Thừa Kiền cầm nghệ bắt quá bình thường, thế nào đạt được hai chữ kỹ nghệ a!”

Khi đó, hắn cẩn thận đoan trang, phát hiện thực không phải ra vẻ che giấu, không khỏi kinh ngạc, hài đồng trước mắt thật không hiểu cầm nghệ của hắn đã rất lợi hại sao? Bất quá, nghĩ lại, cũng tốt, như vậy cũng

tránh được tự mãn kiêu ngạo, liền cười cười mà qua, lúc này nghĩ đến, bên miệng không khỏi gợi lên cười, hài đồng trước mắt thật sự rất thú vị

Thừa Kiên suy nghĩ qua đi, cầm trong tay bạch kỳ phóng tới bàn cờ, ngẩng đầu cười, “Lão sư, tới phiên người.”

Lý Tĩnh cúi đầu, không khỏi nhướng mày, bố cục nguyên bản hoàn mỹ bởi vì này bạch kỳ này mà tựa hồ chuyển biến xấu đi, bất quá, cũng chỉ là xấu đi chút chút thôi.

Bình tĩnh hạ một hắc kỳ, buông, ngẩng đầu cũng cười “Điện hạ, tới phiên người.”

Thừa Kiên nhìn chằm chằm bàn cờ, không khỏi ảo não nhíu mày, nha, vẫn là cẩn thận mấy cũng có sai sót a. Xem ra, kỳ nghệ của mình cũng vẫn quá non.

Thừa Kiên ngẩng đầu, đối Lý Tĩnh cong cong khóe miệng, “Lão sư, người thắng.”

Lý Tĩnh cẩn thận đánh giá thần sắc Thừa Kiên, khen ngợi gật đầu “Điện hạ, cũng biết vì sao thất bại?”

Thừa Kiên nghĩ nghĩ, “Ta cùng người đánh cờ số lần quá ít, kinh nghiệm không đủ.”

Lý Tĩnh khẽ gật đầu, lập tức mỉm cười

“Điện hạ, thời điểm thần mang binh đánh giặc, thường xuyên cùng bộ hạ thảo luận đủ loại phòng ngự tiến công, mưu hoa sách lược, đối mỗi một loại sẽ xuất hiện tình huống đều phải làm tốt nhất hoặc là tối phá hư, vắt hết óc nghĩ còn đường để đánh giặc hay không, thời gian có rất ít nha, mà vẫn phải tìm biện pháp.”

Thừa Kiên chuyên chú nghe, có chút đắm chiêu.

“Nhưng là, điện hạ, thần vẫn như cũ cùng bộ hạ mưu hoa sách lược, vẫn như cũ vắt hết óc thôi diễn, tìm kiếm đường đánh bại, điện hạ, người nói, thần làm như vậy có phải hay không thực là lãng phí thời gian?”

Thừa Kiên lắc đầu, nhìn Lý Tĩnh mỉm cười, một bên suy tư, một bên chậm rãi thật sự hồi đáp

“Không, lão sư làm như vậy là đúng. Binh pháp vô định thư (cách đánh giặc không ở trên sách), trên chiến trường tình huống nào cũng đều phát sinh, trước đó làm tốt hết chuẩn bị, khi đánh giặc, tài năng là phải căn cứ tình huống mà an bài thật tốt.” Ánh mắt liếc mắt bàn cờ, ngẩng đầu mỉm cười, “Thật giống như chúng ta chơi cờ, sách dạy đánh cờ chỉ có thể giúp ta quen thuộc ván cờ, chân chính chơi cờ vẫn phải xem biến hóa của đối thủ.”

Lý Tĩnh khen ngợi cười, “Điện hạ quả nhiên trí tuệ.”

Thừa Kiên trên mặt có chút ngại ngùng cười, trong lòng cũng là rất ngưỡng mộ, tốt xấu mình cũng phiêu lưu lâu như vậy a, như thế nào ngay cả ý nghĩa đơn giản này cũng phải để người khác chỉ dạy?

Nhớ tới mình đánh cờ đều theo sách đánh cờ, thật sự dọa người nha.

Thái Tông đế đi vào Khởi Huy điện, thấy tiền điện rất im lặng, liền lập tức hướng hậu điện đi đến.

Lúc này, trời đã tối dần.

Thừa Kiên đang xem thư, rất là chuyên chú.

Thái Tông đế phất tay ngăn cản đám người Kim cùng Châu nhi dập đầu chỉ lễ, ý bảo bọn họ lẳng lặng lui ra.

Theo sau, Thái Tông đế lặng lẽ tiến lên, cúi đầu, thấy thư thượng trong tay Thừa Kiên rất quen mắt? Hơi hơi mị mắt, hình như là bút tích của Lý Tĩnh? Lại nhìn nội dung, Thái Tông đế nhướng mày, đúng là mưu kế đánh giặc ghi lại?

Cái này xem như bảo vật của Lý Tĩnh nha!

Xem ra Kiền Nhi được Lý Tĩnh nhận rồi, tuy rằng trong lòng thực kiêu ngạo Kiền Nhi được tử hồ ly kia tán thành, nhưng đối Kiền Nhi như vậy chuyên chú nhìn đồ của Lý Tĩnh, trong lòng hấn lướt qua một tia không hờn giận.

Vì thế, cúi đầu, ánh mắt hơi hơi nhú lại, mạnh mẽ néo hai má Thừa Kiền.

Thừa Kiền tâm đầu nhất khiêu, theo bản năng ô mặt, quay đầu gặp Thái Tông để đùa dai, khuôn mặt tươi cười, nhất thời trong lòng vô lực, “Phụ hoàng”, trò đùa dai như hài tử như vật thật sự không hợp hình tượng anh dũng vĩ võ của ngài nha.

“Kiền Nhi đã dùng bữa tối chưa?” Thái Tông để ôm lấy Thừa Kiền đi hướng giường, vừa đi vừa hỏi.

“Đã dùng a.” Thừa Kiền cầm lấy thư, hồi đáp.

“Phụ hoàng còn chưa dùng bữa, bồi phụ hoàng dùng bữa tối đi.” Thái Tông để nói, gọi Lí Phúc cùng Hồng Ngọc bãi thiện.

Dùng hoàn thiện, Thái Tông để cùng Thừa Kiền tán gẫu, hỏi hôm nay làm cái gì, lại lấy sách của Lý Tĩnh trong tay Thừa Kiền, hưng trí bừng bừng nói lên mình năm đó đánh giặc như thế nào. Ý đồ làm cho Thừa Kiền biết, kỳ thật Lý Thế Dân hấn năm đó đánh giặc cũng là rất là anh dũng lợi hại.

Mà Thừa Kiền vẫn là lần đầu tiên nghe Thái Tông để nói về chuyện mình đánh giặc, không khỏi nghe đến nhập thần.

Sau đó, thời gian cứ như vậy chậm rãi im lặng chảy xuôi qua

[Nguyệt : Cười dài. Dễ thương quá cơ]

28. Chương 28: Thời Gian Qua Nhanh [Thượng]

Công nguyên 624 năm, nông lịch hai tháng mười lăm ngày, ngày của hoa.

Ngày này, trong thành Trường An rất náo nhiệt, mọi người kết bạn chơi xuân ngắm hoa, có đánh mã du xuân, mà ngoài thành Trường An, miếu thờ cổ am lúc này cũng náo nhiệt dị thường.

Dâng hương, hứa nguyện, du xuân, mọi người lui tới, tiếng hoan hô truyện cười, rất là náo nhiệt.

Quan Âm tự cũng đồng dạng người đến người đi, ở cửa chùa tiểu sa di dẫn đường miệng lưỡi đều nhanh khô, vừa mới chỉ dẫn ở quan âm thiền viện, một ít người lại tới, hỏi phương hướng la hán viện. Mà tiểu sa di đầu óc chẳng vãng nào trưởng hết sức, khóe mắt vô tình thoáng nhìn cách đó không xa có vài người kỵ mã nghiêm nghị đi đến, này người cưỡi ngựa tuy rằng mặc bào sam mộc mạc, nhưng khí thế rất sắc bén, trong đó một người cưỡi ngựa da ngăm đen, gầy gò, trên mặt rất nghiêm nghị, khí thế trên người tuy rằng đã được thu liễm trước, lại vẫn sắc bén, rồi sau đó còn vài người nữa, đoàn kỵ mã che chở một cỗ kiệu bốn người nâng mà đi đến.

Tiểu sa di trong lòng nhất lộp bộp, triều đình quy chế không được tọa kiệu, như vậy người này là hoàng thân quốc thích đi?

Vì thế, tiểu sa di vội vàng giải quyết vài người hỏi đường, liền xoay người hướng chùa miếu chạy đi.

Đến cửa chùa, cỗ kiệu chậm buông, nhóm kỵ mã đều đều xuống ngựa, một người kỵ mã tương đối trẻ, nam tử khuôn mặt âm nhu xuống ngựa, vội vàng bước qua vài bước, đi đến trước kiệu, trước sa mạn cách điệu thấp giọng nói, “Điện hạ, đã đến Quan Âm tự. Nô tài hầu hạ ngài đi xuống nha?”

Bên trong truyền ra một ý cười trong trẻo, thanh âm không nề hà vang lên “Ngân, ta đều nói, đi ra ngoài nên gọi ta là công tử, sao đã quên rồi?”

Ngân ngượng ngùng cười, “Nô tài lại quên”

“Thôi.” Trong trẻo thanh âm miễn cưỡng nói xong, tựa hồ có chút bất đắc dĩ

“Dù sao ngồi kiệu đến, cho dù không nói, người ta cũng có thể đoán đến thân phận chúng ta.”

Ngân trong lòng gật đầu, chính là chính là “Kia nô tài hầu hạ ngài đi xuống ?”

“Ân.” Lại dừng một chút, nói, “Hong Ngọc ở bên công chúa sao ?”

“ Phải ạ. Hong Ngọc ở bên các công chúa , có cả Châu nhi cùng Phong Hiệp .”

“Ân, vậy là tốt rồi”

Ngân vì thế xốc lên sa mạn, chỉ thấy bên trong một thiếu niên ước mười hai, mười ba tuổi ngồi ngay ngắn, một thân bào sam màu trắng, thắt lưng đeo hồng ngọc phong phượng bội, đỉnh đầu gập lại khăn lục sắc, khuôn mặt thanh tú có một đôi ánh mắt hắc bạch phân minh , lộ ra ôn nhu thanh tú, mũi thẳng, đôi môi nhuận thuần hơi hơi loan , vô cùng đơn giản, sạch sẽ, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy phong nhã ưu tư cao quý .

Thiếu niên tuy rằng rất có phong tư, đáng tiếc hành động không tiện, Ngân thật cẩn thận đem thiếu niên bế xuống dưới, rồi sau đó, một người có dáng thấp bé đồng dạng , lặn một chiếc xe lăn tiến đến .

Khi thiếu niên ngồi vào xe lăn, nam nhân da ngăm đen gầy gò đi trước kị mã tiến lên hành lễ , trên mặt hơi hơi lộ ra ý cười, hỏi, “Điện hạ, có cần thuộc hạ đi thông tri phương trượng , điện hạ đã đến ”

Thiếu niên, cũng chính là Thừa Kiền của chúng ta, khẽ lắc đầu, có chút bất đắc dĩ

“Từ Trữ tướng quân, ta đến đây là muốn cầu phúc cho phụ hoàng và mẫu hậu , sẽ không phiền phương trượng .”

Từ Trữ khước mắt liếc mắt, cười hắc hắc. Tươi cười có chút ý tứ trêu ghẹo.

Thừa Kiền thực bất nhả phiền mắt trợn trắng, rõ ràng nói, “Từ Trữ tướng quân, người muốn cười liền cười.”

Vì thế, khước miệng Từ Trữ tươi cười thật sự liệt mở. Chính là vẫn có điều cổ kị , không dám cười to .

Thừa Kiền hừ nhẹ một tiếng, chuyển mở đầu, trong lòng rất là vô lực, rõ ràng cùng phụ hoàng nói qua , chỉ cần một cỗ xe đơn giản , không cần phô trương , vì cái gì đến lúc đi lại thành một cỗ kiệu. Lại còn ...?! Cấm vệ nhị quân?!

Được rồi, kiệu, hần cũng nhận thức, hần hành động không tiện, vốn cũng tính tọa kiệu , nhưng là loại phi thường đơn giản không có mạn che , là loại dân chúng vẫn thường dùng !! Mà không phải loại này , chỉ có phụ hoàng cùng mẫu hậu có khả năng tọa hạ .

Sau đó, cấm vệ nhị quân

Cuối cùng, khi mẫu hậu uyển chuyển khuyên bảo, mình cố gắng kiên trì , phụ hoàng mới chấp nhận chỉ phái một tiểu đội của cấm vệ nhị quân để hộ tống hần cùng Trường Nhạc – Dự Chương.

Mà người dẫn đầu lại là Từ Trữ tướng quân .

“Khụ khụ, thần không dám.” Từ Trữ nghe Thừa Kiền hừ lạnh, vội vàng ngăn lại nhếch miệng, nhưng trong mắt ý cười vẫn không che được .

Thừa Kiền cũng chỉ hừ một tiếng, cũng không so đo.

Bốn năm qua , đối người đứng đầu cấm vệ nhị quân thường xuyên tuần tra Khởi Huy điện , hần coi như có chút hiểu biết. Người thực sáng khoái, tựa hồ chẳng phải kiêng kị thân phận , tôn ti, hưng trí đến, tựa hồ cùng mình cái gì cũng có thể nói , nhưng nếu là điều gì không nên nói , một chữ cũng không lộ ra, cho nên trình độ giả dối này , Thừa Kiền cảm thấy không thua gì cậu mình cũng lão sư Lý Tĩnh , hơn nữa hần cùng lão sư Lý Tĩnh vũ lực tựa hồ tương đương? Nhưng mình vài lần suy nghĩ , hai người này dù có khoa chân múa tay gì cũng không nói ra điều gì đó , Có cái gì kiêng kị sao ?

Theo trực giác, Thừa Kiền biết Từ Trữ không đơn giản .

Nhưng Thừa Kiền cũng không lo lắng hay dò hỏi , nếu phụ hoàng có thể đem hắc phái tới Khởi Huy điện, nghĩa là đáng giá tín nhiệm .

Ngay tại khi đang nói chuyện , Dự Chương thiên tư quốc sắc đã muốn vui sướng tiêu sái đến đây . Trường Nhạc một thân vàng nhạt sắc nhu, Dự

“Thần Từ Trữ kiến quá hai vị công chúa.” Từ Trữ bỗng nhiên thu hồi ý cười trong mắt, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng quỳ sát hành lễ.

“Ca ca”

Dự Chương tiến lên, đầu tiên là cùng Thừa Kiền tiếp đón, mới quay đầu đối người đã thu hồi tươi cười , lại bày ra bộ dạng đứng đắn , nói “Từ tướng quân miễn lễ.”

Thừa Kiền nhìn quét qua Từ Trữ , hơi hơi chợn mi, Từ Trữ này trừ bỏ đối mình cùng Lý Tĩnh biểu hiện chân thật con người , ở trước mắt kẻ khác lại là 1 bộ nghiêm nghị. Thật có ý tứ.

“Ca ca, chúng ta đi vào đi ?” Dự Chương có chút ngượng ngùng, khi bọn họ nói chuyện trước cửa chùa , có không ít người nhìn vào , hơn nữa còn có nhiều ánh mắt lờ lờ sáng dừng ở Trường Nhạc cùng Dự Chương .

Xưa nay Trường Nhạc , Dự Chương luôn linh động lại có chút đỏ mặt .

Thừa Kiền khẽ nhủ mảy, đối tầm mắt quanh mình cũng rất hờn giận, đang muốn mở miệng, Phong Hiệp lúc này vội vàng tiến lên, Hồng Ngọc phía sau cùng Châu nhi lúc này đều tự cầm mũ sa đi lên, Phong Hiệp hành lễ tiến lên cùng Dự Chương , Trường Nhạc nói nhỏ vài câu, vì thế Dự Chương cùng Trường Nhạc hơi cúi đầu, làm cho Hồng Ngọc cùng Châu nhi cấp các nàng đội mũ sa.

Thừa Kiền khẽ gật đầu, ôn nhu mở miệng nói,“Tốt lắm, chúng ta vào thôi. Đi sớm về sớm, không để phụ hoàng mẩu hậu lo lắng.”

Từ Trữ ý bảo ba nam tử phía sau tiến lên, giúp Thừa Kiền lặn xe, xe lặn Thừa Kiền đã trải qua cải biến , có thể trực tiếp tự mình lặn bánh, vì thế, Thừa Kiền ở phía trước, Dự Chương cùng Trường Nhạc ở phía sau, đi vào Quan Âm tự .

Phượng trọng Quan Âm tự lúc này cũng vội vàng ra nghênh tiếp .

Thừa Kiền ý bảo Từ Trữ đem mình buông, trên mặt bình thản cười, hai tay tạo thành chữ thập, đối phương trọng nói,“Đại sư không cần đa lễ .”

“Lão nạp không biết điện hạ đến, không thể nghênh tiếp từ xa , thỉnh điện hạ thứ tội.”

Thừa Kiền cười cười,“Đại sư, là ta không muốn quấy rầy quý tự an bình, cho nên không muốn lộ ra, ta lần này tiến đến, chính là vì phụ hoàng mẩu hậu cầu phúc, làm phiền đại sư phái người dẫn đường.”

Phượng trọng có chút ngạc nhiên nhìn Thừa Kiền, thấy Thừa Kiền tươi cười điềm đạm, mặt mày chỉ có lịch sự tao nhã ý vị, không hề có thái độ kiêu căng, không khỏi lấy làm kỳ quái , lập tức cúi đầu khấu tụng phật hiệu,“A di đà phật, không biết điện hạ hướng thiền viện nào ?”

“Quan âm viện.” Thừa Kiền không chút nghĩ ngợi hồi đáp.

Một đường chăm chú nhìn , đi vào quan âm viện. Mỉm cười cự tuyệt phượng trọng cùng đi, cũng để lại người tiếp khách, chỉ để lại Kim cùng vài người .

Tiến vào quan âm viện, Dự Chương cùng Trường Nhạc đều tháo xuống sa mạn, hơi hơi thở ra một hơi, nhìn nhau cười, đi đến bên người Thừa Kiền, thấy hai tay Thừa Kiền tạo thành chữ thập, nhắm mắt khẩn thâm, cũng học bộ dáng Thừa Kiền, nhắm mắt khẩn thâm.

Thừa Kiền khẩn thâm vài câu, mở mắt ra, tiếp nhận hương mà Kim cung kính đưa qua , giơ lên cao quá đỉnh, nhắm mắt lại, trong lòng yên lặng kỉ nguyện: Bồ Tát phù hộ phụ hoàng mẩu hậu thân thể khoẻ mạnh, Đại Đường ta mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an.

Kỉ nguyện xong , Thừa Kiền đem hương đưa cho Kim , để cho Kim sáp thượng .

Dừng ở khuôn mặt từ ái của quan âm, trong lòng Thừa Kiền mặc niệm, Bồ Tát, người nhất định phải phù hộ phụ hoàng mẫu hậu ta bình an, cho ta sớm ngày tìm được Tôn Tư Mạc , chữa khỏi khí tật cho mẫu hậu

Trọng sinh bốn năm, Thừa Kiền trong lòng lo nhất là khí tật của mẫu hậu . Ở nhân gian phiêu đảng, hẳn thường thường có ý thức dừng lại ở một ít bệnh viện hoặc là có thầy thuốc địa phương, đã biết khí tật của mẫu hậu kỳ thật không phải không thể chữa, nhưng nên bảo dưỡng nhiều , quan trọng là có một người – danh y Tôn Tư Mạc .

Càng nghĩ , chỉ có Tôn Tư Mạc có lẽ có biện pháp.

Tìm được Tôn Tư Mạc , có lẽ không chỉ vì mẫu hậu, còn có Trường Nhạc, còn có Trường Nhạc bên người đang yên lặng cầu nguyện

“Ca ca, người hướng Bồ Tát cầu gfi vậy ?” Dự Chương mở mắt ra, thấy vẻ mặt Thừa Kiền tươi cười nhìn mình, liền nhỏ giọng hỏi.

“Kia Dự Chương thì sao ?” Thừa Kiền nói.

Dự Chương tỉnh cười, lời nói nhỏ nhẹ nói, “Dự Chương cầu Bồ Tát phù hộ phụ hoàng mẫu hậu, ca ca, Thanh Tước ca ca, còn có Trường Nhạc bình an.”

Thừa Kiền khen ngợi cười, “Ca ca cũng giống nhau.” Quay đầu nhìn về phía Trường Nhạc đã mở mắt ra, đối mình ngọt ngào cười “Trường Nhạc thì sao ?”

Trường Nhạc bướng bỉnh cười, “Mới không nói cho ca ca đâu!”

Thừa Kiền cười hắc hắc, ra vẻ sinh khí

“hảo a, không nói cho ca ca, về sau ca ca sẽ không mang bọn người đi nữa!”

Trường Nhạc kéo qua Dự Chương, thè lưỡi, nhăn mặt, “Ta mới không sợ đâu. Mẫu hậu nói, sau thiên bách hoa hội sẽ mang ta cùng Dự Chương tỷ tỷ đi đó .”

Thừa Kiền sờ sờ cái mũi, có chút không thú vị, nha, mẫu hậu đã muốn nói cho Trường Nhạc ? Thật sự là, còn muốn hảo hảo lừa lừa chút mà

Rời đi quan âm viện, Trường Nhạc cùng Dự Chương cũng không muốn trở về quá sớm, liền cùng Thừa Kiền nói một tiếng, sau khi Thừa Kiền đáp ứng , cùng Phong Hiệp và Hồng Ngọc , Châu nhi mấy người liền ở Quan Âm tự đi dạo .

Thừa Kiền nhớ tới kiếp trước ở Quan Âm tự có nhìn qua , hình như là phía sau núi có một mảnh rừng hoa đào?

Liền bảo Kim cùng Ngân và Từ trụ cùng mấy tiểu thị vệ đi theo

[Nguyệt : Theo như tư liệu thì ta tìm thấy 1 Quan Âm tự lớn đời Đường thôi. Thực ra nó cũng có tên giống với tác giả nói. Nhưng mà ta chọn Quan Âm tự vì tên nó thực tế hơn ^^ . Các nàng thông cảm nhé .]

29. Chương 29: Thời Gian Qua Nhanh [Trung]

Ở hậu sơn Quan Âm tự , lúc này hoa đào đã nở rộ, gió thổi qua cuốn theo những cánh hoa hồng sắc, bay lên hòa vào bầu trời xanh biếc, tựa như một bức tranh tuyệt mỹ.

Lúc này, người đến thưởng hoa đào cũng không ít, thỉnh thoảng sẽ có các sam bào nhu vấy uyển chuyển đi qua đi lại, nói cười liên tiếp.

Thừa Kiền đứng dưới tán của một cây đào lớn , hí mắt nhìn cảnh đẹp trước mắt, trong lòng rất thoải mái nhàn nhã.

Nhưng rất nhanh, không khí thoải mái liền bị phá hủy.

Chỉ nghe được tiếng thét kinh hãi, cùng với vài tiếng giận dữ, “ Buông tay!”

Theo đó, là vài tiếng nói cười vô lại cà lơ phất phơ vui đùa âm ỉ

“ Nha! Tiểu nương tử, nhìn nàng ta kìa, ta chỉ vì thấy tay nàng có điểm bấn nên mới giúp nàng lau đi thôi mà.”

Thừa Kiên theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một cô nương , khuôn mặt thanh tú, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, quần áo rất mộc mạc, thậm chí còn có vài chỗ rách vá, sắc mặt có chút vàng vọt, tay ôm một cây đàn tỳ bà, hẳn là nàng nhìn thấy đào lâm có nhiều người đến du ngoạn, nên định đánh vài bản đàn để kiếm chút tiền, đáng tiếc lúc quay về thì gặp phải tên nam tử trẻ mặc y phục hoa lệ đùa cợt cầm tay nàng .

Cô nương rất phẫn nộ, lại không giãy ra được, bên cạnh cũng có người muốn đi qua giúp , nhưng lại bị những người khác cản lại, mà vài tên nam tử đồng dạng như tên nam tử trẻ mặc hoa phục vẫn nói cười như trước, còn mấy tên gia nô thỉnh thoảng sẽ hung ác hô quát những người qua đường muốn tiến lên giúp đỡ cô nương .

Thừa Kiên nhíu mày, trị an thành Trường An vốn rất tốt, pháp trị của phụ hoàng lại công minh, như thế nào lại có người dám ở trước mặt nhiều người như thế làm chuyện này ?

“ Điện hạ, hình như đó là nhi tử của Triệu đại nhân, Triệu Chương?” Tiểu Ngân cúi nửa người xuống , đối Thừa Kiên nói.

Thừa Kiên nhíu mày, Triệu Chương? Đây chẳng phải là con của Trường Khánh bá hay sao?

“ Đã sớm nghe nói Trường An có tam đại thế gia, hôm nay được thấy, quả là danh bất hư truyền a.” Thừa Kiên trào phúng cười.

Triệu Chương hẳn là một trong tam đại thế gia đi? Thừa Kiên mơ hồ nhớ lại đời trước tựa hồ cũng đã nghe qua tam đại thế gia thành Trường An.

Thừa Kiên nhìn vẻ mặt phẫn hận của cô nương , sắc mặt đỏ bừng, lại thấy hành vi của Triệu Chương tựa hồ càng ngày càng quá đáng, rất có khả năng cường thường, liền định mở miệng cho người đi qua giúp , lại bị một tiếng chế trụ “ Lỗ vương?”

Thừa Kiên quay đầu lại, liền thấy một nam tử ước chừng hai mươi tuổi mặc lam bào ,vẻ mặt ôn hòa mang ý cười đi tới, vừa đi vừa cao giọng nói “ Yêu, đây không phải là chất nhi Triệu Chương sao?”

Lỗ vương Lý Nguyên Xương? Thừa Kiên hơi hơi nheo mắt lại, là người đời trước luôn đối hần ân cần, dạy cho hần thế nào là hưởng lạc chi phúc, mặc kệ chính hần làm sai việc gì, đều dạy cách trốn tránh trách nhiệm, cũng giúp hần mưu đồ tạo phản.

Đến lúc Thừa Kiên chết đi, đều cho rằng trên đời này ngoại trừ mẫu hậu, người tốt với hần nhất chính là Vương thúc.

Nhưng khi hần phiêu đảng ở nhân gian thì tâm trí mới dần dần thanh minh, mới chậm rãi tỉnh ngộ, người thực sự tốt với hần cũng chỉ có mẫu hậu!

Nếu thực sự là một người tốt, làm sao có thể để cho hần sai càng thêm sai? Như thế nào nhẫn tâm nhìn hần bước vào con đường không lối thoát ?

Sau khi tỉnh ngộ, hần từng thống hận qua, nhưng người hần hận nhất chính là bản thân hần, là hần không biết gì , là hần ngu muội.

Khi đã sống lại, gặp lại Lỗ Vương, cũng chỉ cảm thấy xa lạ mà thôi.

Cho dù là tuyết yển hay quốc yển, cũng chưa từng tiếp xúc qua. Thứ nhất là do cố ý trốn tránh, thứ hai cũng là do không có cơ hội để gặp. Y cũng từng đi đến Khởi Huy điện vài lần, bắt quá, lừa gạt, nên bị mình tìm cơ không gặp.

Thừa Kiên nghiêng đầu, đánh giá một phen, tiểu tử này vẫn như vậy, luôn thích giả làm người tốt.

“ Lỗ Vương cứu cứu?” Triệu Chương không cam lòng buông tay cô nương ra. Có chút không tha, lại thực không kiên nhẫn mở miệng, “ Tìm ta có việc sao ?”

“ Nga, là tìm người cùng đi bái kiến Trung Sơn Vương điện hạ.” Lí Nguyên Xương nói xong, tầm mắt liền rơi xuống người Thừa Kiền đang đứng dưới tàng cây đào. Mà tầm mắt có chút cực nóng.

Thừa Kiền không dấu vết nhíu mày, xem ra tiểu tử này là muốn lại đây. Ai, hẳn thật không muốn cùng y chào hỏi a.

“ Điện hạ?” Từ Trữ cũng nhíu mày, cũng nhìn ra ý đồ của Lí Nguyên Xương, cúi đầu hỏi.

“ Thôi.” Thừa Kiền hơi hơi xua tay. Thản nhiên mở miệng.

Lúc đang nói chuyện, thì Triệu Chương cùng Lí Nguyên Xương cũng đã đi tới.

Thừa Kiền liếc mắt nhìn cô nương nhân cơ hội mà vội vàng bỏ đi, quay đầu đối với Từ Trữ nói, “ Từ tướng quân, phái người đưa vị tiểu nương tử kia trở về. Miễn cho trên đường lại gặp phải phiền toái.”

Lời này nói đúng lúc hai người kia vừa đến, Triệu Chương nghe thấy sắc mặt chợt cứng đờ, trong mắt hiện lên một tia tức giận.

Mà khi Thừa Kiền quay đầu chống lại ánh mắt tức giận của Triệu Chương, chỉ là nhợt nhạt cười, tươi cười rất nhu thuận

“ Triệu Chương ca ca cũng đến dâng hương sao?”

Triệu Chương bị Lí Nguyên Xương nhắc khéo mới miễn cưỡng tươi cười

“ Đúng vậy, thật không thể tưởng được là có thể gặp được điện hạ ở đây.”

Lí Nguyên Xương cũng tiến lên ôn hòa cười, mở miệng nói

“ Điện hạ là đến dâng hương sao? Vương thúc có biết mấy chỗ cảnh sắc không tồi, điện hạ nếu đã dâng hương xong, không bằng để Vương thúc dẫn đường cùng du ngoạn , được không?”

Thừa Kiền khẽ lắc đầu, vẻ mặt áy náy mở miệng

“ Vương thúc đa lễ rồi. Chỉ là Thừa Kiền đã đáp ứng phụ hoàng cùng mẫu hậu , dâng hương xong sẽ lập tức hồi cung, giờ chỉ sợ đã trễ không ít thời gian.”

Đôi mắt Lí Nguyên Xương hơi hơi chợt lóe, trên mặt vẫn là vẻ ôn hòa cười

“ Vậy không làm chậm trễ điện hạ rồi.” Nói xong từ người phía sau tiếp nhận một cái hộp rồi cười cười nói

“ Đây là Vương thúc vô tình nhìn thấy , thực rất hợp ý, hy vọng điện hạ sẽ thích.”

Thừa Kiền tiếp nhận, vẫn nhu thuận cười, “ Thừa Kiền xin đa tạ Vương thúc.”

Lý Nguyên Xương nhìn không được muốn sờ sờ đầu Thừa Kiền, đôi mắt Thừa Kiền trầm xuống, thoáng hiện qua, trên mặt vẫn là bộ dáng cười yếu ớt.

Lại hàn huyên vài câu, Thừa Kiền liền lấy cớ sắc trời đã tối, mà cáo từ.

Đội đoàn người Thừa Kiền đi xa.

Triệu Chương nhìn không được cả giận nói “ Cái gì mà vô tình thấy !! Bất quá chỉ là một phế vật không thể hành tẩu!”

Sắc mặt Lí Nguyên Xương trầm xuống, đôi mắt âm lãnh nhìn về phía Triệu Chương, thẳng đến khi sắc mặt Triệu Chương hơi hơi thu liễm , mới lạnh lùng nói

“ Hẳn là hoàng tử Hoàng Thượng sủng ái nhất, Trung Sơn Vương! Triệu Chương! Người không muốn sống nữa phải không, nhưng mẫu thân người, phụ thân người thì muốn!”

Thần sắc Triệu Chương biến đổi, mới hoàn hồn nhớ tới, không khỏi có chút khiếp đảm, “ Cậu, người nói, hẳn sẽ đem chuyện vừa rồi nói cho hoàng Thượng sao?”

Lý Nguyên Xương hừ lạnh, “ Người nói đi ?! Cho dù Trung Sơn Vương không nói, thì người bên cạnh hẳn sẽ không nói sao? Hiện tại tốt nhất người nên trở về nói cho mẫu thân người ngay đi .”

Triệu Chương mới giật mình, vội vàng cáo từ, xoay người rời đi.

Lý Nguyên Xương thấy Triệu chương đi rồi, mới xoay người vào đào lâm, đến một chỗ yên tĩnh mới vẩy lui hộ vệ phía sau, giơ lên tay mình, trong mắt hiện lên một tia mê ly, lúc này tay thiếu chút nữa là chạm được vào hắc. Không biết hắc có thích lễ vật mình đưa không? Lý Nguyên Xương si mê nhìn chăm chăm cánh tay, từ tuyết yển ngày ấy, nhìn thấy bộ dáng hắc đánh đàn, hắc liền không thể quên được, nhìn thấy hắc dần dần lớn lên, trong lòng càng khó bỏ, hắc biết là không đúng, người kia là hoàng tử, cũng từng đi tìm hài đồng khác, lại phát hiện đều không được.

Rời đi đào lâm, tìm thấy Trường Nhạc cùng Dự Chương, liền lên kiệu. Ở trên kiệu, Thừa Kiền mở hộp ra, trong hộp là một con rối bằng gỗ cực kỳ giống mình. Lý Nguyên Xương chưa từng cùng mình tiếp xúc qua, làm sao có thể tìm người làm ra một con rối như thế này chứ? Hay là hắc vẫn âm thầm quan sát mình? Có thể nào, hắc sẽ giống như đời trước? Lợi dụng mình để đạt được dã tâm của hắc?

Thừa Kiền đóng hộp lại, vút sang một bên, trong lòng nhú mảy, đời này hắc tuyệt đối sẽ không giảm lên vết xe đổ ấy nữa!

Đi tới một nửa, bỗng nhiên kiệu dừng lại.

Thừa Kiền lấy lại tinh thần, hỏi, “ Có chuyện gì vậy?”

Ngân ở bên ngoài sa mạn thấp giọng nói “ Bẩm điện hạ, là cô nương ôm tỳ bà ở đào lâm kia muốn cầu kiến điện hạ.”

Thừa Kiền thoáng cân nhắc một chút, khẽ gật đầu “ Bảo nàng ta lại đây đi.”

“ Vâng!”

Lập tức, Ngân đẩy ra sa mạn, cô nương kia cũng đã quỳ ở trước kiệu.

“ Người có chuyện gì?” Thừa Kiền có chút ôn hòa hỏi.

Cô nương ngẩng đầu, rất thành thật hỏi, “ Người là điện hạ?”

Thừa Kiền trong lòng cảm thấy thú vị, khéo miệng gọi lên, mặt mày nhất loan “ Phải, ta là Trung Sơn vương.”

Cô nương mạnh mẽ dập đầu, “ Dân nữ Quyên nhi khấu kiến Trung Sơn vương điện hạ, cầu Trung Sơn vương điện hạ cứu lấy dân chúng Hoạt huyện.”

Thừa Kiền sững sốt, lập tức nhú mảy “ Người có thể nói rõ ràng được không?”

Cô nương quỳ rạp trên mặt đất, thấp giọng nghẹn ngào nói, “ Quyên nhi là nữ nhi của huyện lệnh Hoạt huyện, từ tháng mười năm trước, Hoạt huyện gặp phải hạn hán, đầu xuân năm nay lại gặp phải sâu bệnh, dân chúng thiếu lương thực. Hoạt huyện đã có rất nhiều người phải bán nữ nhi để đổi lấy lương thực. Phụ thân sốt ruột nên bắt buộc phải báo lên quan trên, lại không biết vì sao, quan trên lại trách cứ phụ thân ta lơ là nhiệm vụ, khiến dân chúng lầm than, nên giam phụ thân ta vào nhà lao, Quyên nhi bắt buộc, không biết nên làm thế nào cho phải? Có người chỉ cho Quyên nhi, lên kinh thành tìm đại quan là được rồi, Quyên nhi phải bán tất cả tài sản trong nhà, một mình lên kinh, nhưng Quyên nhi lại không biết danh tính của đại quan, may mà Bồ Tát phù hộ, được gặp điện hạ, cầu điện hạ cứu dân chúng Hoạt huyện, cứu phụ thân ta. Quyên nhi xin nguyện làm trâu làm ngựa đền ơn điện hạ!!”

Thừa Kiền nhìn cô nương quỳ rạp trên mặt đất khóc không thành tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị chậm rãi hỏi, “ Những lời ngươi nói đều là thật? Nếu có nửa câu hư ngôn (nói dối) , ngươi cũng nên biết quốc pháp vô tình.”

Cô nương liên tục dập đầu, “ Từng câu từng chữ dân nữ nói đều là thật! Nếu có nửa câu hư ngôn, xin bị thiên lôi đánh chết không được toàn thân!”

Thừa Kiền nhìn chăm chăm cô nương một lúc, mới mỉm cười, “ Vậy là tốt rồi.”

Dứt lời, tháo ngọc bội bên hông xuống, đối cô nương nói, “ Đây là ngọc bội tùy thân của ta, ngươi cầm nó đi tìm một người, hắc sẽ giúp ngươi.”

Lúc này, trong Lưỡng Nghi điện, đang ở thảo luận chính sự.

“ Lại có việc này?” Thái Tông để nhíu mày, “ Nạn hạn hán thực sự nghiêm trọng? Nữ nhi vốn luôn được cha mẹ yêu thương, lại phải bán đi đổi lấy lương thực? Trẫm nhất định chuộc lại những đứa trẻ bị bán đó, Như Hối, việc này giao cho người xử lý!”

Chờ xử lý xong, Thái Tông để trở lại Cam Lộ điện phê duyệt hoàn một quyển tấu chương, ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, nhíu mày “ Lí Phúc, điện hạ còn chưa hồi cung sao?”

Lí Phúc mới nhẹ nhàng chạy vào, nhẹ giọng nói, “ Hồi bẩm hoàng thượng, điện hạ đã hồi cung. Lúc này chắc là ở Khởi Huy điện nghĩ ngơi, Từ Trụ tướng quân đang ở ngoài điện xin được cầu kiến bệ hạ.”

Thái Tông để dừng một chút, Từ Trụ? Chẳng lẽ là Kiền nhi gặp chuyện? Lập tức buông bút xuống, đứng dậy thần nhiên nói “ Tuyên.”

Chờ Từ Trụ vào điện, Lí Phúc đã sớm vội lui cung nhân. Trầm mặc đứng ở một bên.

“ Thần Từ Trụ khấu kiến bệ hạ.” Từ Trụ quỳ xuống hành lễ.

Thái Tông để phát tay ý bảo Từ Trụ đứng dậy, mới trầm giọng hỏi “ Chuyện gì?”

Từ Trụ hơi hơi do dự một chút, nhưng vẫn là thấp giọng đem chuyện ở đảo lâm cùng chuyện của cô nương kia chậm rãi nói ra.

Tác giả nói suy nghĩ của mình : Một chút tư liệu

Trường Khánh công chúa [lúc trước phong làm Quế Dương công chúa, gả cho Triệu Từ Cảnh, lại gả Dương Sư Thuyết], ân, bịa đặt một cái Triệu Chương đi ra làm hoàn khổ.

Hán vương Lý Nguyên Xương, con trai thứ của Đường Cao Tông, hiếu học, thể chữ lệ viết rất khá. Vũ Đức năm thứ năm, phong làm Lỗ vương. Trinh Quán năm thứ năm, bị điều làm thứ sử Hoa Châu, chuyển từ đô đốc Lương Châu. Trinh Quán năm thứ bảy, sửa phong làm Hán vương.

Trinh Quán hai năm [lục nhị bát], quan nội phát sinh hạn hán, dân chúng thiếu lương thực, có rất nhiều người bán nữ nhi để đổi lấy lương thực. Tháng tư, Thái Tông ra chiếu đem vàng bạc chuộc lại các nữ nhi bị bán, trả lại cho cha mẹ. Lại vì năm trước gặp lũ, năm nay lại gặp hạn hán, nạn châu chấu, mà đại xá thiên hạ.

30. Chương 30: Thời Gian Qua Nhanh [Hạ]

Thừa Kiền trở lại Khởi Huy điện, sau khi rửa mặt xong, sắc trời đã gần đến hoàng hôn, miễn cưỡng nằm ở trên giường, Thừa Kiền nhìn đại thụ già ngoài cửa sổ , đã có một ít hoa nhỏ , hẳn là khoảng vài ngày nữa sẽ càng đẹp hơn.

Nghĩ đến cô nương tên Quyên nhi kia giờ chắc đã đi tìm cậu. Bên trong chuyện này có chút kỳ quái, hẳn là có vấn đề, nhưng Thừa Kiền cũng chỉ có thể giúp đến đây, nếu không, chẳng những không giúp được người mà còn gây phiền hà cho một vài người khác.

Cho nên, cậu, vẫn là ngại vất vả chút đi.

Nghĩ đến vẻ mặt cứng đờ của cậu khi thấy ngọc bội kia, Thừa Kiền từ từ nhắm hai mắt lại , nhin không được cong lên khóe miệng, cho đến khi một đôi tay thon dài mạnh mẽ mà ấm áp mạnh mẽ ôm lấy hắn –

Mở mắt ra, liền rơi vào ánh mắt sáng ngời mang theo trêu tức cùng sủng nịch sâu thẳm. Thừa Kiền chỉ là dậm cười nhưng rất ấm áp “ Phụ hoàng”

Bốn năm qua, Thừa Kiền đã muốn vô lực sửa đi thói quen thường thường ôm này của phụ hoàng. Theo lời mẫu hậu, đó là do phụ hoàng khi còn trẻ chưa từng được ôm, cho nên bây giờ ôm Thừa Kiền để bù lại, cho nên hắn nên thông cảm một chút cho phụ hoàng.

Lúc đó Thừa Kiên nghe xong không khỏi trợn mắt há mồm, đồng thời cũng dùng vẻ mặt này lấy lòng mẫu hậu.

Nói thế nào thì nói, nhưng hắn luôn rất kính nể lời nói của mẫu hậu nha!!

Trong lòng dở khóc dở cười, nhưng vẫn đồng ý mẫu hậu, lúc phụ tử ở gần, vô cùng thân thiết, không tốt sao?

Vì thế, hắn cố gắng bỏ qua những điều trong lòng khó được tự nhiên, mà khi hắn đã bỏ đi những điều ấy, lại phát hiện kỳ thật cũng không cần phải cố gắng.

Thật ra, không phải ở sâu thẳm trong nội tâm hắn luôn khao khát loại vô cùng thân thiết này sao?

“Kiền nhi, mới vừa rồi là đang cười cái gì vậy?” Thái Tông để ôm Thừa Kiên ngồi vào tháp thượng, ôn nhu hỏi.

Thừa Kiên liền đem chuyện tình trên đường tình tế nói một lần, thuận tiện cũng nói việc mình đem ngọc bội cho cô nương kia làm tín vật.

Thái Tông để khẽ nhíu mày, trong lòng có chút hờn giận, ngọc bội kia là do hắn ban thưởng, mấy năm nay, hắn thấy nó cũng không rời Kiền nhi, biết chắc Kiền nhi thích khối ngọc bội này, lại như thế nào đem cho người ta làm tín vật?!

Thừa Kiên nói xong, nhìn Thái Tông để nhíu mày không vui, không khỏi có chút nghi hoặc, “Phụ hoàng, là con làm không đúng sao?”

Thái Tông để thấy Thừa Kiên vẻ mặt nghi hoặc vô tội, đành phải kiềm chế không vui trong lòng, ôn nhu nói, “Kiền nhi, khối ngọc bội kia không phải người rất thích sao? Vì sao lại đem cho cô nương kia làm tín vật?”

Thừa Kiên khó hiểu, “Phụ hoàng, có sao đâu? Dù sao khi nàng đến tìm cậu, cậu nhất định giúp ta lấy lại.”

Thái Tông để nhất thời sững sốt, trong lòng bị kiềm hãm, có chút cắn răng, vấn đề là khối ngọc bội kia là do trăm ban cho người, có hiểu được không?! Trăm đưa cho người cái gì người liền tùy tiện đem cho người ta làm tín vật?! Cho dù là cho người khác ngoạn một chút, trăm cũng không cho phép!! (Vấn Nguyệt: thiệt là bá đạo [= !]) (Nguyệt: Bá đạo nó quen rồi nàng ạ * hô hô *)

Nhưng khi thấy vẻ mặt Thừa Kiên vẫn là một bộ ngây thơ, đành phải áp chế phiền muộn trong lòng, đem Thừa Kiên ôm càng chặt, chuyển đề tài nói “Kiền nhi bồi phụ hoàng dùng bữa tối đi.”

“Hảo.” Thừa Kiên gật đầu, đại khái là một tháng thì có hơn nửa tháng là cùng phụ hoàng dùng bữa tối, hắn đã sớm thành thói quen.

Khi dùng bữa, Thừa Kiên chậm rãi uống chút, hắn rất thích ăn thanh đạm, mà Thái Tông để tuy rằng thích ăn thịt, nhưng khi cùng Thừa Kiên dùng bữa, cũng luôn luôn cùng Thừa Kiên dùng những món thanh đạm.

Thừa Kiên biết điểm ấy, vì thế, khi dùng bữa sẽ ngẫu nhiên hoặc cố ý chọn chút thức ăn Thái Tông để không thích, nhưng lại có lợi cho cơ thể, tỷ như cho thêm lá trà cùng tỏi vào thức ăn.

Mất phát hiện, Thái Tông để đem chiếc đĩa vòng vo vài lần trên bàn, lại quay về món cá, Thừa Kiên hơi nheo mắt.

Thái Tông để đem thịt bò để vào trong bát Thừa Kiên, Thừa Kiên ngẩng đầu, đối với Thái Tông để lộ ra nhu thuận tươi cười sáng lạn, “Tạ phụ hoàng.”

Bởi vì nụ cười này của Thừa Kiên, phiền muộn trong lòng Thái Tông để có chút giảm bớt, gọi lên khước môi, sờ sờ đầu Thừa Kiên.

Thừa Kiên lập tức vừa mị mị cười, dùng thìa múc một khối đậu hũ lớn để vào trong bát Thái Tông để, “Phụ hoàng thỉnh dùng.”

Ánh mắt Thái Tông để hơi hơi nhíu lại, đậu hũ? Hắn tối không thích là lá trà cùng đậu hũ, khước mắt nhìn thoáng qua ánh mắt giảo hoạt của Thừa Kiên, trong lòng Thái Tông để có chút bất đắc dĩ, Kiền nhi lại trên

cột hần, thời điểm dùng bữa tối, Kiền nhi tổng thích trêu cột hần, mà hần, mỗi khi nhìn thấy Kiền nhi lộ ra tia giảo hoạt, luôn ngầm đồng ý Kiền nhi đối hần trêu cột.

Buông dưa xuống, cầm lấy cái thìa, Thái Tông để rất nhanh đem khối đậu hủ trong bát giải quyết. Đang muốn cầm lấy dưa, Thừa Kiền lại múc một khối đậu hủ nữa để vào trong bát của hần, tủm tủm cười, “ Phụ hoàng thỉnh dùng.”

Thái Tông để nhìn chăm chăm khối đậu hủ trong bát một lúc lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu, nhướn mày nhìn về phía Thừa Kiền, tựa tiểu phi tiểu nói : “ Kiền nhi thật sự là hiếu thuận a.”

Thừa Kiền sờ sờ cái mũi, ra vẻ ngượng ngùng “ Phụ hoàng quốc sự bận rộn, làm con nếu không thể vì phụ hoàng phân ưu, cũng chỉ có thể ở việc nhỏ này quan tâm phụ hoàng nhiều hơn thôi .”

Quan tâm?! Thái Tông để hừ một tiếng, bàn tay to duỗi ra, đem Thừa Kiền ôm lấy, trong lúc Thừa Kiền kinh hô, vỗ một cái thật mạnh vào hông Thừa Kiền, vừa hận hận nhéo nhéo mặt Thừa Kiền,

“ Ngươi nha , tiểu tử này rõ ràng là trêu cột phụ hoàng! Làm sao lại thành hiếu thuận a! Đi ra ngoài một chuyến, liền đem ngọc bội trăm ban cho đánh mất! Ngươi còn dám nói quan tâm?!”

Thừa Kiền dờ ra một lát, hần bị đánh đòn!? Trong lòng khóc không ra nước mắt, tốt xấu gì thì hần cũng là một cái đại nhân (người lớn), thế nhưng bị phụ hoàng đánh đòn!!!

Trong lòng xấu hổ cùng giận dữ, lại nhìn sắc mặt Thái Tông để âm trầm sinh khí , chỉ có thể cố gắng giải thích, hần không ngờ phụ hoàng lại đi để ý chuyện ngọc bội, nhưng trên mặt lại vì hai má bị nhéo, chỉ có thể ô ô mở miệng, “ Phụ hoàng, cái kia cũng là do không có biện pháp thôi!”

“ Không có biện pháp?! Không phải có Ngân sao? Không phải có Từ Trụ sao? Nếu không, ngươi có thể tự viết một lá thư là được rồi!! Sao lại lấy ngọc bội trăm ban làm tín vật!?” Thái Tông để càng nói càng sinh khí, nhìn hai má bị niết đến hồng hồng, vẻ mặt xấu hổ lại liều mạng che dấu, thật muốn hung hăng đánh thêm vài cái nữa, nhưng trong lòng lại luyến tiếc.

Ôm lấy Thừa Kiền ngồi vào tháp thượng, cúi đầu, nhìn chăm chăm vào đôi mắt thanh tú sạch sẽ của Thừa Kiền, chậm rãi mở miệng

“ Lần sau còn dám đem vật trăm ban cho người khác, trăm sẽ không tha cho ngươi!”

Thừa Kiền rầu rĩ gật đầu, trong lòng thật sự không rõ vì sao phụ hoàng lại để ý như vậy, đời trước , khi phụ hoàng ban cung nữ cho hần, hần lại tặng cho người khác, phụ hoàng cũng đâu có nói gì.

[Nguyệt : Đời trước em chưa làm dzợ ngta em à]

Thái tông để nhìn Thừa Kiền cúi đầu, lấy tay nâng cằm Thừa Kiền lên, tinh tế nhìn mặt Thừa Kiền, phát hiện thật sự rất hồng, vừa này rõ ràng đã rất khổng chế lực đạo, trong lòng có chút đau, lấy tay vuốt vuốt một chút, ôn nhu nói, “ Còn đau không?”

Thừa Kiền khẽ lắc đầu, “ Không đau.” Một chút đau như vậy thì tính cái gì. Huống hồ, nhìn trộm vẻ mặt áy náy của Thái Tông để, trong lòng xấu hổ cùng giận dữ cũng giảm bớt một ít.

Ngón tay nhẹ nhàng xoa hai má Thừa Kiền, xoa xoa, liền nhẹn không được cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái, lại đem Thừa Kiền lâm vào lòng, thấp giọng nói

“ Kiền nhi, lần sau không được đem vật phụ hoàng ban cho đưa cho người khác, biết không?” Do dự một chút, vẫn là nói, “ Hồng ngọc phong phượng bội là hoàng tổ mẫu ngươi lưu cho phụ hoàng.”

Hoàng tổ mẫu?! Thừa Kiền kinh ngạc.

Thế này mới giật mình, khó trách phụ hoàng lại sinh khí như vậy? Ở đời trước hần từng nghe mẫu hậu nói qua, hoàng tổ mẫu là người mà phụ hoàng tối tôn kính, vật mà hoàng tổ mẫu lưu cho phụ hoàng là cỡ nào quan trọng, phụ hoàng lại ban cho hần?!

Nhẹn không được ngẩng đầu, chống lại ánh mắt nhu hòa sủng nịch của Thái Tông để, Thừa Kiền ảo não, hần thật sự không nên đem ngọc bội làm tín vật, vì thế thấp giọng nói, “ Phụ hoàng, lần sau con không dám!”

Thái Tông để chỉ là vỗ về hai má Thừa Kiền, nhìn chăm chăm ánh mắt nghiêm túc của Thừa Kiền, thấp giọng cười nói, “ Cũng sẽ không tái trêu cợt phụ hoàng nữa?”

Thừa Kiền nháy mắt, bị phát hiện? “ Phụ hoàng, đậu hủ đối thân thể người có lợi mà.”

Thái Tông để cười cười, buông Thừa Kiền ra, đem Thừa Kiền nhẹ nhàng cẩn thận đặt ở tháp thượng, xoay người, bưng lên bát, mở miệng đem toàn bộ đậu hủ giải quyết hết.

Thừa Kiền kinh ngạc nhìn động tác Thái Tông để thập phần lưu sướng.

Mà sau khi Thái Tông để ăn xong đậu hủ, cũng không lau miệng, trên mặt tựa tiểu phi tiểu, xoay người hướng Thừa Kiền đi tới, khi Thừa Kiền phát hiện không đúng, thì một cái môi thật to liền khắc ở trên mặt hắn, Thừa Kiền liền nhin không được kêu sợ hãi, “ Phụ hoàng!! Người còn chưa lau miệng đâu!!”

“ Đúng vậy, phụ hoàng còn chưa lau miệng, vậy liền để mặt Kiền nhi giúp phụ hoàng lau đi” Thái Tông để có chút tà mị cười, nhìn Thừa Kiền, đem môi bóng loáng để lên mặt Thừa Kiền, lên mũi, lên trán.

“ Xem lần sau người còn dám trêu cợt phụ hoàng?!” Thái Tông để đắc ý cười lớn, một tay thì mơn trớn linh tinh (Vấn Nguyệt : cái nì là cù nách đó, không suy nghĩ linh tinh nha * ke ke*) trên người Thừa Kiền.

“ Không dám không dám” Thừa Kiền một bên trốn tránh, một bên cười.

Vào đêm, Thừa Kiền nhìn vào màn đêm, buông bút xuống, nhìn về phía Thái Tông để đang đọc sách “ Phụ hoàng.”

“ Ân?” Thái Tông để ngẩng đầu, gọi lên khoe miệng cười.

“ Hôm nay, phụ hoàng không quay về sao?” Thừa Kiền nghi hoặc, hôm nay hình như là mười lăm đi??? Không phải đến phiên mẫu hậu sao?

“ Ân, không về.” Thái Tông để miễn cưỡng nói.

Thừa Kiền rối rắm, không được đâu? Hắn còn chờ phụ hoàng mẫu hậu sớm sinh ra Trĩ Nô.

Nhìn vẻ mặt Thừa Kiền như muốn nói lại thôi, Thái Tông để khẽ nhíu mày, “ Như thế nào, không chào đón phụ hoàng sao?”

Thừa Kiền lắc đầu, “ Con không dám.”

Thái Tông để nhướng mày, gặp Thừa Kiền vẫn là do dự, thật sự buông sách xuống, đi qua, ôm Thừa Kiền vào lòng. Thấp giọng nói, “ Kiền nhi, không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Thừa Kiền ghé vào lòng Thái Tông để, yên lặng gật đầu, trong lòng thầm nghĩ nếu gặp mẫu hậu, phải hỏi mẫu hậu, hắn tổng cảm thấy tình cảm của phụ hoàng và mẫu hậu không giống như đời trước.

Không lâu sau, Thừa Kiền liền vù vù ngủ.

Nhìn thừa Kiền ngủ, Thái Tông để chăm chú nhìn một hồi, hơi một chút hai má Thừa Kiền, mới chậm rãi đứng dậy.

Đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng mở ra ngăn tủ, đem chiếc hộp trong ngăn tủ mở ra, trong đó là một con rối gỗ có bộ dạng tương tự Thừa Kiền, trong mắt Thái Tông để hiện lên một tia âm ngoan hung ác.

Trong đầu hiện lên lời nói của Từ Trụ ở Cam Lộ điện –

“ Bệ hạ, thần phát hiện, Lỗ vương Lý Nguyên Xương tựa hồ có ý đồ không tốt với Trung sơn vương điện hạ.”

“ Ý đồ không tốt? Người là chỉ cái gì?”

“ Bệ hạ, Lỗ vương từng vài lần có ý đồ muốn tiếp cận Khởi Huy điện, nhưng đều bị thần ngăn cản, hơn nữa nhiều lần đến thăm hỏi điện hạ, hôm nay, còn đưa cho điện hạ một cái hộp gỗ, là một con rối gỗ cùng bộ dáng điện hạ rất tương tự.”

Thái Tông để nhìn chăm chăm con rối gỗ, bộ dáng cơ hồ cùng Kiền nhi không khác biệt, ngạc nhiên nhất là mi phong mục vận, hết như Kiền nhi hoạt bát tinh thuần.

Chưa từng cùng Kiền nhi tiếp xúc qua, làm thế nào có thể khắc ra con rối như vậy.

Thái Tông để lạnh lùng nhìn chăm chăm con rối gỗ, nghĩ đến bên ngoài đồn đãi Lỗ vương Lý Nguyên Xương hảo nam sắc, hơn nữa vài năm gần đây, lại yêu thích luyện đồng cùng thiếu niên.

Mị hí mắt, trong lòng cười lạnh, được lắm!

Lúc này, trên tháp tượng, phát hiện thiếu sự ôm ấp quen thuộc Thừa Kiền vô thức thấp giọng “ Phụ hoàng.”

Thái Tông để lấy lại tinh thần, thu liễm một thân âm lãnh cùng hơi thở thô bạo. Xoay người, hướng giường đi đến, gặp khuôn mặt thanh tú đáng yêu của Thừa Kiền chìm vào giấc ngủ, đôi mắt không khỏi nhu hòa lại, tận lực không phát ra âm thanh đem Thừa Kiền nhẹ nhàng ôm vào lòng, thấy Thừa Kiền có thói quen cọ cọ, đôi mắt càng thêm nhu hòa, nhìn không được hôn lên trán Thừa Kiền, một cái thật sâu, trong lòng thầm nghĩ, phụ hoàng tuyệt đối sẽ không cho bất cứ gì tổn thương người . . .

31. Chương 31: Tiết Trời Khai Hoa (mùa Xuân Về) [Thượng

Khi Thừa Kiền tỉnh lại, Thái Tông để đã vào triều.

Miền cương vận vẹo thắt lưng , mới chậm rãi ngồi dậy. Ngồi ngốc một lát, mới chậm rãi mặc quần áo, nghĩ hôm nay phải phái Ngân đi Trưởng Tôn phủ, hôm nay như thế nào cũng phải đem ngọc bội lấy lại, còn phải đi gặp mặt mẫu hậu.

Chờ Kim cùng Châu nhi hầu hạ rửa mặt xong, lại dùng xong bữa sáng, mới dặn Ngân đi gặp Trưởng Tôn Vô Kỵ lấy lại ngọc bội.

Ngân vừa mới rời đi, Ngụy Chính liền đến. Thừa Kiền mới nhớ đến mấy ngày trước đã nhận Ngụy Chính đến dạy, Nhưng bởi vì hôm qua đi Quan Âm tự dâng hương, vì thế, liền đổi lại thành hôm nay.

Khi viết xong mấy chữ , Ngụy Chính chỉ bảo thêm một ít thư pháp, rồi bắt đầu giảng giải ‘ Thiên tự văn’ , tuy nói Thừa Kiền lý giải ‘ Thiên tự văn’ cũng không tồi, dù sao đời trước khi làm thái tử cũng tích lũy được không ít, lại phiêu đảng nhân gian nhiều năm đã từng nghe từng thấy nhiều việc, nhưng bây giờ nghe Ngụy Chính nói, lại cảm thấy có chút mới lạ.

Nguyên lai một cái ‘ Thiên tự văn’ nho nhỏ , bên trong lại thâm sâu như vậy .

“ Vô cốc dẫn âm, hư đường tạp thính có nghĩa là càng ở nơi vắng vẻ, càng phải chú ý ngôn hành của mình, bởi vì càng ở nơi thâm sơn cùng cốc, âm thanh truyền sẽ càng xa, điện hạ, ngẩng đầu ba thước có thần minh, kỳ thật cũng là muốn chúng ta chú ý nhân phẩm đức hạnh của mình, khi chúng ta ở cùng mọi người, chúng ta rất dễ dàng bị ngôn hành của họ làm cho mê hoặc, thí dụ như có tràng thi hội, bốn năm một lần mọi người cùng tụ tập lại một chỗ, đàm chuyện phiến, lúc này có một người tư tâm mà đi nói xấu một người khác, mà những người khác do sĩ diện hoặc là đố kỵ người nào đó, hoặc chỉ là phụ họa nói xấu theo, mà ở trong mắt người ngoài nhìn đến, trong lòng sẽ tưởng, nhiều người như vậy cùng nói xấu người nào đó, vậy người kia nhất định có vấn đề, vốn không nghĩ hòa theo, cũng tùy vào lời nói đó mà nói bậy.”

(Vấn Nguyệt : phù! Cổ nhân đúng là cổ nhân, nói gì dài dòng thế làm ta dịch một muốn chút =))

[Nguyệt : Cổ nhân chưa chắc nói dài đầu nòng. Có mà bà tác giả lắm nhảm dài thí có]

“ Đây là nguyên do khi chúng ta ở trong đám đông rất dễ bị ngôn hành của họ mê hoặc, mà khi tĩnh tâm nghĩ lại, chúng ta sẽ dễ dàng nhận ra chính mình cùng người khác không có gì khác, mà bởi vì phát hiện ngôn hành sai lầm của mình mà ứa mồ hôi, cũng sẽ hối hận không thôi bởi vì phát hiện sai lầm ngôn hành mà bỏ lỡ thời cơ.”

“ Điện hạ, kỳ thật, khi chúng ta ở trong đám đông, cần phải chú ý ngôn hành của mình, bảo trì thanh tịnh tự vấn, tránh cho người mê hoặc, càng trọng yếu là không thể để lại bất kỳ nhược điểm nào.” Nói xong lời cuối cùng, Ngụy Chính ý vị thâm trường nhìn Thừa Kiền.

Thừa Kiền có chút đăm chiêu gật đầu, trong lòng đối Ngụy Chính thêm một phần kính phục.

“ Hôm qua điện hạ đi Quan Âm tự cầu phúc, có từng đến hậu sơn thưởng hoa chăng?” Ngụy Chính hỏi, có chút nhẹ nhàng buông quơ.

Thừa Kiền sững sốt, lập tức ngộ ra, gật đầu cười yếu ớt nói, “ Hậu sơn Quan Âm tự hoa đào nở rộ, phi thường đẹp. Ta còn ở nơi đó gặp qua Triệu Chương cùng Lão vương thúc.” Dừng một chút, cười cười nói, “ Lão sư, ‘ vô cốc dẫn âm, hư đường tạp thính’ kỳ thực cũng chính là hai chữ thận độc, thời điểm ta còn nhỏ rất sợ tối, mẫu hậu liền nói cho ta biết, làm người không làm việc gì sai trái, nửa đêm không sợ quỷ đến gõ cửa, sau lại, có thời điểm sét đánh, ta rất sợ, vừa vặn lúc đó có phụ hoàng, phụ hoàng liền nói, đại trượng phu chỉ e ngại duy nhất là thương sinh thiên hạ, còn có gì có thể e ngại chứ? Lão sư, thận độc, cẩn thận là làm mình an tâm, một chỗ nữa là làm cho mình có lương tri phải không? Lão sư, ta lý giải như vậy có đúng không?”

Ngụy Chính nhìn chằm chằm gương mặt cười yếu ớt của Thừa Kiền một lúc lâu, mới hơi hơi lộ ra ý cười, gật đầu khen ngợi nói, “ Điện hạ quả nhiên mẫn tuệ.”

Sau, lại đối cảm nghệ của Thừa Kiền đưa ra một ít đề nghị, liền cáo lui.

Khi Thừa Kiền tiến đến cửa, Ngụy Chính quay đầu lại, về mặt ngưỡng trọng nói, “Điện hạ, xin thỉnh nhớ kỹ, minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng.” (Ngoài sáng dễ tránh , trong tối khó phòng)

Thừa Kiền mặt mày nhất loan, trong lòng ấm áp, gật đầu nói, “ Tạ lão sư quan tâm. Thừa kiền nhớ kỹ.”

Ngụy Chính mới chậm rãi gật đầu, xoay người, thẳng lưng rời đi.

Chờ Ngụy Chính đi xa, Thừa Kiền ngẩng đầu nhìn trời, thấy sắc trời còn sớm, đang muốn chuẩn bị đi Lập Chính điện, Hồng Ngọc nhẹ nhàng tiến lên thấp giọng nói, “ Bẩm điện hạ, vừa rồi Ngụy vương điện hạ tới bái phỏng, gặp điện hạ đang đang theo Ngụy đại nhân đọc sách, nên cáo từ, Ngụy vương điện hạ nói, buổi chiều sẽ lại đến bái phỏng.”

Thừa Kiền vừa nghe, thoáng cân nhắc một chút, Thanh Tước đến tìm mình , xem ra hẳn là có chuyện gì đi? Chẳng lẽ là vì chuyện ở đảo lâm ngày hôm qua ?

Bốn năm nay Thanh Tước chỉ lo vui đầu đọc sách tập võ, rất là khắc khổ, cũng càng ngày càng trầm ổn, so với đời trước đơn độc hiếu chiến, càng thêm thành thực, có lẽ là do không giống với đời trước được phụ hoàng đau sủng, làm việc có khi vẫn thực sơ ý, nhưng so với đời trước , Thanh Tước lúc này đã chu toàn cẩn thận nhiều lắm, đương nhiên vẫn còn tính trẻ con tùy hứng, đối việc này, trong lòng Thừa Kiền thật cao hứng, ít nhất thì một Thanh Tước có hiểu biết sẽ không vô cớ lâm vào phiền phức.

Vì thế, Thừa Kiền ngồi vào bàn cờ ở tiền điện, một bên suy tư về việc trước khi Lý Tĩnh xuất phát đánh giặc, lưu cho hắn một thế cờ, nhìn chằm chằm bàn cờ, nghĩ bước tiếp theo nên đi bạch tử (cờ màu trắng) như thế nào.

Lúc này, Lý Thái đã cao lên rất nhiều, nhưng vẫn mập mập như cũ, vừa tiến vào chỉ thấy Thừa Kiền chuyên chú suy tư. Không khỏi phóng nhẹ cước bộ.

Rón ra rón rén đi đến bên người Thừa Kiền, ý bảo người hầu bên mình giữ im lặng, sau đó, bỗng nhiên hô to một tiếng, “ Ca ca!!”

Thừa Kiền bình tĩnh quay đầu nhượng mày, “ Đến đây.”

Lý Thái trừng mắt, “ Ca ca, người như thê nào biết ta đã đến?” Dứt lời, ngồi lên bên người Thừa Kiền, lăm lăm, “ Thật là, mỗi lần đều bị ca ca người phát hiện.”

Thừa Kiền cười, có chút dờ khóc dở cười, “ Người nếu biết ta mỗi lần đều phát hiện, vậy mà lần nào đến đều dùng chiêu này?”

Đám người Kim cùng Châu nhi cũng không khỏi che miệng cười trộm.

Lý Thái có chút xấu hổ, cúi giận trừng mắt mấy người Kim, Châu nhi, phất tay nói, “ Đi đi đi, đều đứng sang một bên đi, không gọi thì không được phép tiến vào!”

Đám người Châu nhi nhìn về phía Thừa Kiên, Thừa Kiên gật đầu đồng ý, mới hành lễ cáo lui.

Đội đám người Châu nhi lui ra xong, Lý Thái mới nhìn hướng Thừa Kiên, gặp Thừa Kiên yếu ớt cười, liền đô đô nói

“ Ca ca, hôm qua ngươi xuất môn như thế nào không gọi ta?”

“ Gần nhất phụ hoàng bắt ngươi viết số mà ? Ta xem hai ngày nay ngươi vội vàng viết số, nên mới không tìm ngươi.” Thừa Kiên cười nói, hẳn vốn muốn tìm Thanh Tước cùng đi, nhưng thấy Thanh Tước hai ngày nay rất chú tâm phần số này, nên mới không tìm. “ Đúng rồi, ngươi viết xong rồi sao? Phụ hoàng có nói gì không?” Thừa Kiên thân thiết hỏi.

Lý Thái cười hắc hắc, có chút kiêu ngạo có chút ngượng ngùng nói “ Ca ca, phụ hoàng nói phần số này ta viết rất không tồi, đối phương pháp trị đại hạn rất đúng.”

Thấy Lý Thái một bộ vừa cao hứng lại cố nén nhếch miệng cười , Thừa Kiên không khỏi nhu hòa cười, sờ sờ đầu Lý Thái, nói, “ Vậy là tốt rồi.” Lúc trước, Thừa Kiên nghe nói Huyền Lân cũng viết, hiện tại phụ hoàng tán thưởng Thanh Tước, vậy là nói Thanh Tước so với Huyền Lân viết tốt hơn.

Rốt cục là đồng mẫu huynh đệ, Thừa Kiên vẫn hy vọng Thanh Tước đạt được nhiều hơn.

Mà Ngô vương Lý Kính, Huyền Lân, nghĩ tới thiếu niên càng ngày càng phát ra ôn nhuận cẩn thận, trong lòng Thừa Kiên có chút tiếc hận.

Lý Thái lại quay đầu đối Thừa Kiên tò mò hỏi, “ Ca, ta nghe nói hôm qua ngươi gặp phải Triệu Chương?” Lại nhíu mày nói “ Triệu Chương kia khi dễ ngươi sao ?!”

Thừa Kiên lắc đầu, nghĩ rằng, quả nhiên, hôm qua chuyện ở đào lâm lại truyền nhanh như vậy? “ Không có, Thanh Tước, ngươi làm sao mà biết được? Việc này, bên ngoài nói như thế nào?” Thừa Kiên thật sự hỏi.

Lý Thái nhíu mày, “ Ta là nghe Hầu Quân Tập tướng quân nói, hẳn còn muốn ta tới hỏi ngươi, có cần hẳn ra mặt làm người hòa giải hay không , còn nói cái gì đều là người một nhà, cũng đừng làm lớn chuyện, rồi gì gì đó. Ca ca, việc này rốt cục là như thế nào?”

Thừa Kiên vừa nghe tên Hầu Quân Tập, đôi mắt trong trẻo đột nhiên lạnh lùng trầm xuống, nhưng trên mặt vẫn không thay đổi, chỉ là, cười nhẹ, “ Cũng không có việc gì.” Nói xong, Thừa Kiên nói thêm vài câu đơn giản kể về đào lâm.

Thừa Kiên vừa mới nói xong, Lý Thái vẻ mặt âm trầm mạnh mẽ vỗ bàn một cái “ Triệu Chương hẳn cũng dám xằng bậy như vậy!! Thật thẹn cho trên người hẳn còn lưu một nửa huyết thống Lý thị chúng ta! Thật sự là làm mất hết thể diện hoàng thất chúng ta!”

Dứt lời, nổi giận đùng đùng quay đầu lại nói, “ Ca! Việc này chúng ta phải nói cho phụ hoàng biết!”

Thừa Kiên chậm rãi lắc đầu

“ Ngươi cho là phụ hoàng không biết sao? Thanh Tước, vấn đề hiện tại không phải là Triệu Chương, mà là Hầu Quân Tập.”

Thừa Kiên gắt gao nhìn chăm chăm vẻ mặt ngẩn ngơ của Lý Thái, chậm rãi hỏi, “ Thanh Tước, trong lời nói của Hầu Quân Tập, ngươi cảm thấy thế nào?”

Lý Thái lấy lại tinh thần, có chút ngập ngừng nói, “ Ca, có khả năng là Hầu tướng quân hẳn không biết sự tình này đi.”

Thừa Kiên nhìn Lý Thái có chút thất vọng, nhưng trên mặt vẫn là chậm rãi cười nói, “ Có lẽ đi.” Sau đó, liền chuyển đề tài.

Lý Thái nhìn trộm Thừa Kiên, thấy Thừa Kiên không có bận tâm về vấn đề này, cũng nhẹ nhàng thở ra. Liền cùng Thừa Kiên tán gẫu việc đến đây.

Lúc rời đi, Thừa Kiên lấy trong tay áo một cái bình an phù, đưa cho Lý Thái, cười nói

“ Đây là ca ca cho người cầu được bùa bình an, nhớ rõ, phải mang theo bên mình.” Sau khi Lý Thái tiếp nhận, Thừa Kiên lại đột nhiên hỏi, “ Thanh Tước, ngoại trừ ta, mẫu hậu, Trường Nhạc cùng Dự Chương, còn có ai cho người bình an phù không?”

Lý Thái sửng sốt, lắc đầu, “ Không có.”

“ Ngoại trừ mẫu hậu, ta, Trường Nhạc Dự Chương, còn có ai quan tâm người vui vẻ hay khỏe mạnh không?”

“ Không có.”

“ Thanh Tước, người có vì cái gì không?”

Lý Thái hình như ngộ ra, mới cười nói, “ Đương nhiên vì chúng ta là nhất mẫu đồng bào.”

Thừa Kiên nhìn chằm chằm Lý Thái, nhu hòa nói, “ Đúng, chúng ta là nhất mẫu đồng bào.” Lại ý vị thâm trường nói, “ Nhưng là, ngoại nhân vĩnh viễn đều là ngoại nhân.”

Lý Thái sửng sốt.

Lúc hoàng hôn, Trưởng Tôn hoàng hậu từ từ tiêu sái đến Khởi Huy điện.

“ Mẫu hậu?” Vừa mới đàn một khúc, đang muốn nghỉ ngơi, liền gặp vẻ mặt ôn hòa của mẫu hậu nhìn mình, trong lòng Thừa Kiên vui vẻ, khoe miệng nhất loạn “ Mẫu hậu, người đến khi nào vậy? Con định ngày mai đến tìm người đây.”

“ Ngày mai?” Trưởng Tôn được Phong Hiệp nâng hạ, chậm rãi ngồi xuống, hơi ngáp ngừng, lại lập tức cười, “ Đứa nhỏ này, có phải đã quên ngày mai là ngày gì?”

Thừa Kiên sửng sốt, lập tức nhớ lại, đúng rồi, bách hoa hội?! Có chút ảo não vỗ vỗ trán, ngượng ngừng cười, “ Mẫu hậu, người xem con, luôn quên đông quên tây!”

Trưởng Tôn từ ái vỗ vỗ mu bàn tay của Thừa Kiên, “ Người nha, bệnh hay quên nặng như vậy, vậy mà lúc trước còn muốn học nhiều như vậy.”

Thừa Kiên cười hắc hắc.

“ Thôi, người nói là muốn đến tìm mẫu hậu, là có chuyện gì vậy?” Trưởng Tôn nhẹ giọng hỏi.

Thừa Kiên nháy mắt, “ Vậy mẫu hậu thì sao? Hôm nay mẫu hậu đến đây là có chuyện gì quan trọng sao?”

“ Người nói đi ?” Trưởng Tôn tà liếc Thừa Kiên một cái, trên mặt lại ra vẻ nghiêm túc hỏi.

Thừa Kiên trong lòng than nhẹ, còn có thể vì việc gì nha? Trên mặt lại đặc ý ngậm, “ Ngày ba tháng ba, hoa đào phi loạn vào trong am.”

Trưởng Tôn xì cười, giận dữ dùng đầu ngón tay điểm nhẹ đầu Thừa Kiên, “ Người, đứa nhỏ này thật muốn làm trò cười!”

“ Mẫu hậu, không phải con muốn làm trò, là những người đó muốn làm trò mà?” Thừa Kiên ra vẻ ủy khuất mở miệng.

Trưởng Tôn nhìn Thừa Kiên một lúc lâu, mới than nhẹ một tiếng, “ Việc này, có chút quan hệ với bác người, Kiên nhi, tìm dịp, nói với phụ hoàng người, chuyện lớn hóa nhỏ đi.”

Thừa Kiên sửng sốt, tuy nói là do có đám người Từ Trụ đi theo, Thừa Kiên tự biết, việc này khẳng định không thể gạt được phụ hoàng, nhưng phụ hoàng sẽ hạ thủ sao? Sao lại nhanh như vậy?

Trưởng Tôn thấy vẻ mặt Thừa Kiên mê hoặc, liền nói, “ Lúc này, Trường Khánh đến đây, khóc suốt suốt nói phụ hoàng người muốn đem Triệu Chương tiến ngục , cầu mẫu hậu vì Triệu Chương cầu tình, mẫu hậu cho Phong Hiệp đi thám thính mới biết được, sáng nay trên triều nghị sự phụ hoàng người nổi giận, đem Dương Sư Thuyết mắng đến cầu huyết lâm đầu, nói hấn trị gia không lo, dạy con không nghiêm.” (việc nhà không quản, không biết dạy con)

Thừa Kiền có chút (cái nì ai cũng biết rùi nha * ke ke*), không phải nói phạm tới Triệu Chương như là phạm tới Dương Sư Thuyết sao, đều phải đi bồi Diêm Vương chơi cờ.

“ Không chỉ vậy, còn đem Lỗ vương thúc người điều đến Hoa Châu.

Thừa Kiền ngẩn ra, xử lý Triệu Chương còn không nói, như thế nào lại liên quan đến Lý Nguyên Xương? Phụ hoàng vì sao phải làm vậy? Thừa Kiền không khỏi nhíu mày.

Trưởng Tôn nhìn Thừa Kiền nhíu mày suy tư, nhẹ giọng nói, “ Kiền nhi, người không cần nghĩ nhiều, việc này, người không có làm sai.”

Thừa Kiền ngẩng đầu, có chút cười khổ, “ Nhưng mà, mẫu hậu, hôm qua người ở đào lâm là ta.” Phụ hoàng để ý như vậy, những người đó sẽ đem tên ngấm vào người hấn a.

Trưởng Tôn lại cười, thần nhiên, không chút nào lo lắng, “ yên tâm đi, Kiền nhi, không có việc gì đâu.” Nàng tin tưởng hoàng thượng nếu đã dám làm như thế, thì đã nắm chắc mười phần có thể bảo vệ tốt Kiền nhi.

Vài năm nay, hoàng thượng đối Kiền nhi càng ngày càng sủng nịch, Trưởng Tôn không tin, hoàng thượng sẽ để cho người khác làm hại Kiền nhi.

Nhìn bộ dáng Trưởng Tôn bình thần như thế, Thừa Kiền cũng không hề buồn rầu, chỉ là trong lòng vẫn còn nghi hoặc, “ Mẫu hậu , vì sao phụ hoàng lại xử lý Lỗ vương thúc?”

Trong lòng Trưởng Tôn dừng một chút, nhớ tới sáng nay chưa khi thượng triều, hoàng thượng phái Lí Phúc giao cho nàng một con rối gỗ có bộ dáng tương tự Thừa Kiền, lúc hoàng hôn, gương mặt Thừa Kiền thanh tú, đôi mắt ba quang lưu chuyển, sạch sẽ thấu triệt, lại lộ ra một phần hoạt bát.

Trong lòng trưởng Tôn có chút kiêu ngạo, nhưng lại nhớ tới con rối gỗ nhỏ kia, liền không khỏi đối với cái người dám can đảm đối Thừa kiền có tâm tư bẩn thỉu , nổi lên ý chán ghét cùng phẫn nộ.

Trên mặt vẫn là nhu hòa cười “ Mẫu hậu cũng không biết, Kiền nhi, việc này tốt xấu gì cũng là việc của triều đình, nếu phụ hoàng người không đối với người nhắc tới, thì đừng hỏi nhiều, biết không?” Theo bản năng, Trưởng Tôn không nghĩ làm cho Thừa Kiền biết chuyện này.

Thừa Kiền gật đầu, trong lòng cũng cân nhắc, cũng tốt, Lý Nguyên Xương sớm ngày rời đi, cũng đỡ cho hấn không thoải mái.

Lại nghĩ tới Hưu Quân Tập, Thừa Kiền nhíu mày đối trưởng Tôn tinh tế nói một lần, cũng nói điều mình lo lắng, “ Mẫu hậu, Thanh Tước còn nhỏ, Hưu Quân Tập lại dụng tâm kín đáo, đối Thanh Tước khẳng định bất lợi.”

Nếu không phải bốn năm nay, chính mình ý thức bồi dưỡng tình cảm huynh đệ, làm cho Thanh Tước tín nhiệm mình, nếu không, hôm nay chẳng phải đã làm cho Hưu Quân Tập thực hiện được ý đồ?

Cái gì là người hòa giải? Biết rõ mình không có khả năng, cũng không thể, còn cho Thanh Tước tới khuyên mình? Thanh Tước xưa nay cao ngạo lại hảo sĩ diện, nếu mình không đáp ứng, chẳng phải là làm hỏng tình cảm của mình với Thanh Tước sao?

Trưởng Tôn khẽ nhíu mày “ Việc này, mẫu hậu sẽ lưu ý.”

Nhìn thời gian, cũng không muộn, lại thấy Trưởng Tôn tựa hồ muốn rời đi, Thừa Kiền mới vội nói, “ Mẫu hậu” Lại dừng một chút, có chút do dự, không biết việc này chính mình hỏi có vấn đề gì không? Trong lòng Thừa Kiền bồn chồn không yên, nhưng lại thật sốt ruột, sợ tình cảm phụ hoàng mẫu hậu thực sự thay đổi, đến lúc đó Trĩ Nô cùng Hỷ Tử sẽ không được sinh ra thì làm sao bây giờ?

Trưởng Tôn nghi hoặc “ Kiền nhi muốn cùng mẫu hậu nói cái gì?”

“ Cái kia mẫu hậu, người cùng phụ hoàng gần nhất có tốt không?” Thừa Kiền có chút lắp bắp hỏi.

Trưởng Tôn đầu tiên là sững sốt, có chút mờ mịt, nhưng lập tức cẩn thận đánh giá mặt Thừa Kiền hồng hồng, lại nghĩ tới hôm qua hoàng thượng tựa hồ ngủ lại Khổ Huy điện, mà hôm qua lại là mười sáu, không

khỏi giật mình, lập tức xì cười “ Kiền nhi, người đều suy nghĩ cái gì nha?” Trưởng tôn vừa buồn cười vừa tức giận nhin không được gõ đầu Thừa Kiền.

Thừa Kiền ăn đau, vẻ mặt đáng thương hề hề, lại làm cho người ta nhin không được thương tiếc yêu thương, Trưởng Tôn đang muốn tiến lên nhu nhu, liền nghe một tiếng thấp xịch, “ Quan Âm Tì, người đang làm gì?!”

Tác giả nói suy nghĩ của mình:

Mổ thực vui vẻ, bởi vì, kỳ nghỉ cũng sắp đến!!! Oa ka ka!

Sau đó, mổ quyết định, kỳ nghỉ này ngoại trừ hoàn thành Đường Phong,. . . (tác giả đang rơi vào hoang tưởng sẽ hoàn thành mí bộ truyện hay sao í, mà ta hk vk ra *lười*)

Ps: Chương này thật dài, đúng không đúng không đúng không (đúng đúng..... làm ta edit gãy cả tay * hix hix*)

Nguyệt : Ta beta cũng hơi choáng. Mà ta thấy có bình dấm nào đó tiến vào thì phải ~.

~

32. Chương 32: Tiết Trời Khai Hoa [Trung]

Trưởng Tôn ngẩn ra, tiếp theo chỉ thấy bào sam màu vàng hạnh chợt lóe qua, nguyên nhân vì nghe thấy thanh âm mà Thừa Kiền nghi hoặc ngẩng đầu , chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, lập tức đã bị ôm vào cái ôm ấp rộng lớn .

Thừa Kiền trong nháy mắt bởi vì trên đầu được một đại lực vô cùng ấm áp nhẹ tay nhu xoa mà rất là thoải mái, không khỏi mị mí mắt, hơi hơi ngẩng đầu lên,“Phụ hoàng?”

“Kiền Nhi còn đau không?” Thái Tông đế cúi đầu, đôi mắt nhu hòa như nước, hiện lên một tia đau lòng.

Thừa Kiền sững sốt, phụ hoàng trách cứ mẫu hậu là vì hấn sao? Lấy lại tinh thần, ha ha cười, có chút xấu hổ “Phụ hoàng, con không đau.” Mặc dù có chút đau, nhưng điểm đau này không tính là cái gì đi ? Hấn vừa mới nãy chính là cố ý làm bộ như ăn đau , muốn cho mẫu hậu đau lòng mà thôi

Thái Tông đế nhú mày không nói, vẫn như cũ nhẹ nhàng xoa. Sắc mặt có chút hơi hơi trầm xuống. Ánh mắt liếc Trưởng Tôn hoàng hậu liếc mắt một cái, thần nhiên mở miệng,“Quan Âm Tì, Kiền Nhi thân mình không tốt, không cần quá phận trách móc nặng nề.”

Trưởng Tôn hoàng hậu lấy lại tinh thần, nghe Thái Tông đế vừa nói như vậy, cũng không tức giận, trong lòng cũng bởi vì khó được thấy thời khắc Thái Tông đế như vậy mà cảm thấy thú vị, miệng dịu dàng trả lời “Vừa mới là ta dùng chút sức .” Sau đó, ánh mắt cũng có chút thú vị nhìn về phía Thừa Kiền, Kiền Nhi kỳ thật không đau đi?

Thừa Kiền trong lòng có chút hối hận, khéo mắt thoáng nhìn vẻ mặt Trưởng Tôn hoàng hậu thú vị nhìn mình, sắc mặt không khỏi đỏ lên, việc chuyển mở lời đề “Phụ hoàng, ngày mai là bách hoa hội , phụ hoàng sẽ đi sao?”

Thái Tông đế sắc mặt vừa chậm, sờ sờ đầu Thừa Kiền, cúi đầu trêu ghẹo cười cười nói,“Kiền Nhi, đây là ngày của nữ nhân, phụ hoàng cùng Kiền Nhi đều không thể đi.”

Thừa Kiền không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt, là như thế sao? Thừa Kiền hoảng hốt nhớ rõ đời trước, phụ hoàng có tham gia bách hoa hội nha , nhớ mang máng Huệ phi chính là ở bách hoa hội mà được phụ hoàng nhìn trúng .

Thái Tông để nhìn Thừa Kiên kinh ngạc mở lớn mắt, không khỏi cười nhẹ, trong lòng cảm thấy Kiên Nhi lúc này thật đáng yêu, nắm thật chặt tay Thừa Kiên, trêu ghẹo nói, “Như thế nào? Kiên Nhi muốn đi? Kia phụ hoàng có một phương pháp, Kiên Nhi muốn biết không?”

Thừa Kiên lấy lại tinh thần, nhìn trong mắt Thái Tông để rõ ràng có ý trêu đùa, không khỏi hừ một tiếng, “Con không nghĩ đi, con cũng không muốn biết.”

Thái Tông để rất là tiếc nuối than nhẹ một mạch

“Phải không? Thật đúng là đáng tiếc. Nói thật phụ hoàng thật muốn nhìn một chút bách hoa đăng trần ngọc lưu ly của bách hoa hội đó.”

Bách hoa đăng ngọc lưu ly?! Kia không phải đời trước khi mẫu hậu sắp qua đời vẫn nhắc tới sao? Thừa Kiên mở to hai mắt, theo bản năng nhìn về phía Trưởng Tôn hoàng hậu, đã thấy vẻ mặt Trưởng Tôn hoàng hậu giật mình, trong mắt còn hiện lên một tia mờ mịt đau đớn.

“Như thế nào? Quan Âm Tì cũng có hứng thú?” Thái Tông để bởi vì tầm mắt Thừa Kiên ly khai mình mà khẽ nhủ thầm, theo tầm mắt Thừa Kiên nhìn lại, thấy Trưởng Tôn hoàng hậu vẻ mặt giật mình, liền thuận thế hỏi.

Trưởng Tôn hoàng hậu lấy lại tinh thần, cười khẽ một chút, vẻ mặt nháy mắt khôi phục nhất phách điệu dàng “Đúng vậy. bách hoa đăng ngọc lưu ly, nghe nói thực trân quý.”

“Mẫu hậu, kia rốt cuộc là cái gì?” Thừa Kiên nhìn không được mở miệng hỏi. Trong đầu còn cố nghĩ về ánh mắt của mẫu hậu đột nhiên mờ mịt đau đớn, trong lòng có chút mê hoặc cùng đau lòng.

Thừa Kiên vẫn khó có thể quên, đời trước mẫu hậu đến thời khắc cuối cùng, thấp giọng nhắc tới trước bộ dáng “bách hoa đăng ngọc lưu ly”, hẳn từng vì thế hỏi quá Trưởng Tôn cậu cùng phụ hoàng, đáng tiếc bọn họ cũng không biết

Mà mình cũng từng nhiều mặt tìm kiếm, nhiều mặt tìm hiểu, nhưng đều không có kết quả.

Nếu bách hoa đăng trần ngọc lưu ly đối mẫu hậu trọng yếu như vậy, hẳn nhất định phải giúp mẫu hậu lấy được.

Trưởng Tôn hoàng hậu cũng là khinh đạm cười “Mẫu hậu cũng không biết đâu. Chính là có nghe nói trong bách hoa hội lần này, cô nương hiền nghệ tốt nhất sẽ được bảo vật là bách hoa đăng ngọc lưu ly.”

Thừa Kiên khó hiểu. Theo bản năng nhìn phía Thái Tông để, vẻ mặt hoang mang.

Bách hoa hội này là cái hội thế nào a? Vì cái gì ngay cả phụ hoàng cùng mẫu hậu cũng không biết bảo vật ngày hội?

Nhưng Thái Tông để lại trêu tức tới gần Thừa Kiên, hạ giọng thần bí hề hề nói

“Kiên Nhi rất muốn biết là phải không?? Đến đến đến phụ hoàng nói cho ngươi một phương pháp có thể tham gia bách hoa hội”

Dứt lời, không để ý Thừa Kiên giãy dụa, ôm Thừa Kiên, bên tai nói nhỏ Chỉ cần Kiên Nhi mặc nữ trang vào thôi”

“Phụ hoàng!! Con cũng không phải nữ nhi! Con mới không cần mặc nữ trang!” Thừa Kiên có chút cắn răng đẩy ra Thái Tông để đang tới gần, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thẹn quá thành giận.

“Nha, Kiên Nhi đã biết a, ngoan! Kiên Nhi của Phụ hoàng chính là rất thông minh!” Thái Tông để trêu tức cười nói, lại tới gần Thừa Kiên, bỗng nhiên nghi hoặc mở miệng, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Thừa Kiên

“Kiên Nhi nha, phụ hoàng như thế nào cảm thấy ngươi mặc nam trang giống như là lạ đâu” Lại thật là thần bí hề hề mở miệng nói “Kiên Nhi kỳ thật ngươi hẳn là phải mặc nữ trang, đúng hay không??”

“Phụ hoàng!!!” Thừa Kiên nhất thời tặc mao

Trưởng Tôn hoàng hậu vẫn ngồi ở một bên nhìn Thái Tông đế cùng Thừa Kiền vui đùa âm ỉ, trong lòng cũng bồi hồi nhớ lại bách hoa đăng trần ngọc lưu ly trước kia.

Sau khi Thái Tông đế cùng Thừa Kiền vui đùa âm ỉ một phen, Trưởng Tôn hoàng hậu nhu nhuyễn ra tiếng nói

“Hoàng Thượng, nghe Dương muội muội nói, nàng hôm nay rốt cục luyện thành hoa mai cực vũ, đang chờ cấp Hoàng Thượng thưởng thức, cũng hảo hảo đề chút ý kiến.”

Thái Tông đế trên mặt sang sảng tươi cười nháy mắt biến mất, thản nhiên nói “Trẫm đã biết.”

Thừa Kiền sắc mặt phát hiện Thái Tông đế không hề giận, không khỏi lo lắng nhìn về phía Trưởng Tôn hoàng hậu, đã thấy Trưởng Tôn hoàng hậu dịu dàng tươi cười, thần thái tự nhiên

“Hoàng Thượng, ta đi qua nhìn xem Thanh Tước, Hoàng Thượng không bằng cùng đi ?”

Thái Tông đế nhìn chằm chằm Trưởng Tôn hoàng hậu một lúc lâu, mới hơi hơi giơ lên tươi cười, buồn cười đã có chút áp lực âm trầm “Cũng tốt.”

Thừa Kiền thực lo lắng, trong lòng càng thêm nghi hoặc tình cảm của phụ hoàng và mẫu hậu giống như thật sự không có tốt như đời trước vậy, không khỏi thân thủ giữ chặt Thái Tông đế đang muốn đứng dậy, Thái Tông đế cúi đầu, thấy Thừa Kiền mặt mày lo lắng, mỉm cười, quay người lại, xoay người, sờ sờ hai má Thừa Kiền, ôn nhu nói, “Không có việc gì, Kiền Nhi đừng lo lắng.”

Thừa Kiền nhìn chằm chằm Thái Tông đế một lúc lâu, trong lòng không rõ vừa mới phụ hoàng âm trầm tươi cười rốt cuộc là vì gì, nhưng lo lắng mẫu hậu sẽ bị trách cứ, cúi đầu nói, “Đừng trách mẫu hậu”

Thái Tông đế trong lòng không hề giận, nguyên lai là lo lắng cho Quan Âm Tì !! Nhưng trông mặt mày Thừa Kiền sầu lo, lại chỉ có thể trong lòng cắn răng, trên mặt vẫn trấn an nói “Không có việc gì.”

Mà Trưởng Tôn hoàng hậu đi đến cạnh cửa, quay đầu lại chỉ thấy Thái Tông đế cúi đầu ở trán Thừa Kiền nhẹ nhàng hôn, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút quái dị, nhưng quái dị ở chỗ nào, nàng lại nói không nên lời. Mà cảm giác quái dị này cũng chỉ là trong nháy mắt.

Khi rời đi, Trưởng Tôn hoàng hậu nhẹ giọng dặn dò nói, “Kiền Nhi, cũng đừng quên nói chuyện tình với mẫu hậu nga.”

Thừa Kiền sửng sốt, mới nhớ tới mục đích mẫu hậu đến Khởi Huy điện tựa hồ vì muốn hấn cầu tình Triệu Chương. Trong lòng nhất thời có chút vô lực, mẫu hậu, cho dù hấn đi cầu tình cũng vô dụng đi?

Phụ hoàng nghe hấn sao??? Thừa Kiền trong lòng rất hoài nghi.

Mà rời đi Khởi Huy điện, Thái Tông đế cùng Trưởng Tôn hoàng hậu khó có được chậm rãi cùng đi.

Bọn thái giám cung nữ đi ngang qua chỉ thấy Hoàng Thượng cùng hoàng hậu rất là thân mật hành tẩu, thỉnh thoảng nói nhỏ. Trong lòng đều vì Đế – Hậu hài hòa mà tán thưởng.

Nhưng chỉ có hai người theo sát phía sau Đế – Hậu, Lí Phúc cùng Phong Hiệp mới biết được

“Hầu Quân Tập như vậy dạy Thanh Tước nói?” Thái Tông đế miễn cưỡng hỏi.

“Hoàng Thượng, triều đình chính sự ta không hiểu. Nhưng này Hầu Quân Tập là lão sư Thanh Tước, không thành vấn đề sao?” Trưởng Tôn hoàng hậu nhíu mày hỏi.

“Không có việc gì. Trẫm đều có đúng mực.” Thái Tông đế lãnh đạm nói.

“Nhưng Kiền Nhi hấn thực lo lắng” Trưởng Tôn hoàng hậu than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng nói.

Trầm mặc sau một lúc lâu.

“Trẫm đã biết.” Thái Tông đế khẽ nhíu mày.

Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn vẻ mặt Thái Tông đế nhíu mày, quả nhiên, vẫn là bàn ra Kiền Nhi sẽ hữu hiệu.

Lại là một phen yên lặng.

“Bách hoa đăng trần ngọc lưu ly đối với người mà nói rất trọng yếu?” Thái Tông đế nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu, thấp giọng hỏi.

“Không, không trọng yếu.” Trưởng Tôn hoàng hậu tươi cười khinh đạm.

“Trẫm phỏng chừng đứa nhỏ Kiên Nhi kia nhất định sẽ đem về cho người.” ngữ khí Thái Tông đế có chút ề ẩm mở miệng nói.

“Kiên Nhi thực hiếu thuận.” Trưởng Tôn hoàng hậu mặt mày nhất nhu. Đứa nhỏ thật sự hảo ngoan. Lại trí tuệ như vậy.

“Người đối Kiên Nhi mà nói rất trọng yếu.” Thái Tông đế ngưng mi, ngữ khí rất ý vị thâm trường.

“Hoàng Thượng đối Kiên Nhi cũng rất trọng yếu.” Trưởng Tôn hoàng hậu giương mắt trả lời. Trong lòng có chút đắc ý cũng có chút buồn cười, đều là phụ mẫu của Kiên Nhi, này cũng có thể so đo sao ?

Thái Tông đế thoáng có chút xấu hổ cũng có chút đắc ý. Hắn đương nhiên biết, đối Kiên Nhi mà nói, phụ hoàng này cũng rất trọng yếu

“Quan Âm Tì, về sau thị chuyện tình tằm trẫm chính mình sẽ xử lý.” Nhanh đến Vô Chính điện, Thái Tông đế đột ngột mở miệng, ngữ khí rất là lạnh nhạt, lại có chút kiên quyết.

Trưởng Tôn hoàng hậu ngưng mi, nhìn về phía Thái Tông đế, có chút bất đắc dĩ “Hoàng Thượng, con nói dòng của ngài không nhiều lắm , hẳn là ... ”

“Quan Âm Tì, người trong bụng không phải đang có con nói dòng của trẫm sao?” Thái Tông đế đánh gãy lời nói của Trưởng Tôn hoàng hậu, thản nhiên liếc bụng Trưởng Tôn hoàng hậu, lại thấp giọng nói, “Trẫm đều có đúng mực.”

Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn Thái Tông đế đã muốn bước tiến Vô Chính điện, trong lòng cười khổ liên tục.

Đều có đúng mực? Hoàng Thượng, ngài đều có đúng mực nhưng đừng là cứ ba ngày lại có hai đêm ở Khởi Huy điện a.

Trở lại Lập Chính điện, Trưởng Tôn hoàng hậu rất mỏi mệt nằm trên giường , Phong Hiệp khinh bước tiến lên , cầm trong tay bưng bàn nhỏ phóng tới một bên, thấp giọng hỏi “Nương nương, để cho nô tỳ giúp ngài xoa bóp chân đi?”

Trưởng Tôn hoàng hậu chậm rãi lắc đầu “Không cần.”

Lại ngẩng đầu đối Phong Hiệp dịu dàng cười nói, “Người đi xuống nghỉ ngơi đi. Ta nghĩ một người yên tĩnh.”

Phong Hiệp nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu, trong lòng đang bồi hồi bách hoa đăng trần ngọc lưu ly kia, nhìn về mặt Trưởng Tôn hoàng hậu rõ ràng mỗi một, muốn nói lại thôi. đành phải im lặng lui ra.

Khi Phong Hiệp lui ra, tấm điện một mảnh tĩnh lặng.

Trưởng Tôn hoàng hậu chậm rãi cầm lấy túi hương đeo trên người, nhẹ nhàng cởi bỏ túi hương, đem túi hương mở ra, là một bách hoa đồ, trước bách hoa đồ thêu vài chữ : Khi ngọc lưu ly đăng tới, bách hoa nở rộ.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt từng chữ từng chữ , tầm mắt dần dần mơ hồ, trong mơ hồ tựa hồ nhìn thấy –

Thiếu niên kia thân trước bào sam bạch sắc đứng ở trước mặt nàng, khuôn mặt xưa nay lạnh như băng mặt , chậm rãi cười

“Tên của người viết như thế nào ?”

“Chờ ta, ta nhất định làm cho người bách hoa đăng trần ngọc lưu ly!”

Ngọc lưu ly năm nào tới? Bách hoa sớm khai.

Thừa Kiền dùng xong bữa tối, liền cho Hồng Ngọc pha trà. Nhìn động tác Hồng Ngọc thuần thục, thuận thể hỏi một vấn đề hôm nay vẫn nghi hoặc.

“Hồng Ngọc tỷ tỷ, bách hoa hội này, người biết không?”

Hồng Ngọc đầu tiên là sửng sốt, lập tức cười, nhẹ giọng hỏi đáp

“Hồi điện hạ, bách hoa hội này năm rồi cũng không có, là năm nay vài vị phú thương ở Trường An đưa ra, làm cho nhóm nữ nhi ở hội hoa hiển nghệ, ai hiển nghệ tốt nhất, được hoa nhi nhiều nhất, quý nhất trọng, nga, đúng rồi, hoa nhi từ nhóm phú thương cung cấp, hoa nhi này là để cho những người đến thưởng hoa đánh giá. Bất quá muốn đánh giá thì phải mua hoa nhi, vậy có thể được tập thể nhóm phú thương cống hiến bảo vật. Nhóm phú thương còn có thể đem tài vật trong bách hoa chương lần này hiến cho triều đình, nghe nói Hoàng Thượng đã muốn minh chỉ, tài vật hoa hội hiến, đều dùng để cứu nạn.”

Thừa Kiền có chút đăm chiêu gật đầu, khó trách, hẳn nhớ mãi không được rõ chuyện tình bách hoa hội đời trước.. Thì ra là thế.

Lại nghiêng đầu nghĩ, chủ ý này thật ra xảo diệu, nhóm phú thương có được ích lợi, còn có thể có thanh danh tốt. Mà triều đình cũng cần cứu tế gấp.

Liền thấp giọng hỏi “Hồng ngọc, người có biết chủ ý này bắt đầu từ ai không?”

Hồng Ngọc giật mình, lập tức lắc đầu nói, “Nô tỳ không biết.”

“Điện hạ, nô tỳ biết nga.” Ngân lúc này vừa vào, vừa vắn nghe được Thừa Kiền đặt câu hỏi, liền quỳ sát chào, sau thấp giọng đi qua, thần bí nói.

“Nga, nói nói xem.” Thừa Kiền thấy thú vị, nói.

“Là Hoàng Thượng nghĩ ra.” Ngân cười hắc hắc hỏi đáp.

Thừa Kiền trong lòng hiểu, nếu là phụ hoàng, đó hoàn toàn là có thể, nhưng lập tức lại trừng mắt

“Người làm sao mà biết được?”

Nếu là chủ ý phụ hoàng, kia cũng không phải là người nào đều có thể biết đến. Lập tức nhú mày, mắt lạnh hỏi, “Người làm chuyện tình gì không tốt?” Một mình tìm hiểu chính sự triều đình là cung đình kiêng kị!

Ngân lui lui đầu, một bộ hơi sợ bộ dáng thấp giọng nói

“Điện hạ, nô tỳ cũng không dám làm chuyện tình không tốt gì. Là nô tỳ đi quý phủ Trưởng Tôn đại nhân, thời điểm lấy ngọc bội của điện hạ, nghe Trưởng Tôn đại nhân cùng Đỗ đại nhân nhắc tới.”

Thừa Kiền thoáng nhú mày, “Ngân, lần sau nhớ rõ, nếu tái nghe được cái gì, mặc kệ là chuyện tình gì, đều quên đi cho ta!”

Ngân vội vàng dập đầu ứng.

Thừa Kiền hoàn hoàn sắc mặt, lại hỏi, “Ngân, người cũng biết bách hoa đăng ngọc lưu ly là bảo vật gì?”

Ngân một bộ khiếp đảm, “Điện hạ, nô tỳ đều đã quên hết”

Thừa Kiền nhìn Ngân, làm bộ giận dữ nói

“Nga? Thật sự quên hết? Tốt lắm, Kim, kéo xuống, đánh cho ta hai mươi đại bản, xem người có nhớ hay không?!”

Kim vui vẻ lên tiếng, cố làm ra vẻ đang muốn tiến lên. Ngân vội vàng mở miệng nói, “Nô tỳ nhớ rõ, nô tỳ nhớ rõ!” Thuận thể trừng mắt nhìn vẻ mặt đáng tiếc của Kim.

Thừa Kiền hừ một tiếng, “Nói mau.”

Ngân vội vàng cọt nhả mở miệng “Nô tài nói.” Dừng một chút “Nô tài nghe được Trưởng Tôn đại nhân nói, bách hoa đăng ngọc lưu ly kia chỉ dùng ngọc trong suốt làm thành, hình như là dùng tới trăm loài hoa chế ra thành bắc đèn , thời điểm châm lửa sẽ tản mát ra mùi hoa”

Thừa Kiền một bàn tay chống trước đầu, cân nhắc trước, thần kỳ như vậy?? Bất quá, giống như cùng mẫu hậu không có gì quan hệ, mẫu hậu vì sao để ý như vậy? Thừa Kiền trong lòng hoang mang không thôi.

Ban đêm, bóng đêm thâm trầm.

Thừa Kiền mơ mơ màng màng, cảm giác tựa hồ có lực cổ tay ôm mình, cố gắng mở to mắt, mông mông lung lung tựa hồ là phụ hoàng? Liền cúi đầu hoá thành “Phụ hoàng?”

“Ân, là ta. Ngủ đi.” thanh âm có chút khàn khàn nói. Một bàn tay thuần thực hống vỗ lưng Thừa Kiền.

Thừa Kiền theo bản năng cọ cọ trong ngực rộng lớn , ngửi ngửi , là hương vị mà chớp mũi quen thuộc, liền trong lòng an tâm , vì thế lại ngã vào mộng đẹp.

Mà tóc rối tung , chỉ mặc một kiện bào sam , Thái Tông đế vừa lòng nhìn Thừa Kiền tính trẻ con , động tác ỷ lại mình , không khỏi gọi lên khoe miệng, tới gần Thừa Kiền, chậm rãi cúi đầu, nhin không được hôn nhẹ trán Thừa Kiền một cái .

Ngoài tấm điện, Hồng Ngọc cùng Ngân đang muốn trực đêm , gặp thân ảnh Lí Phúc cao lớn đứng bên ngoài, trên vai Cuồn Cuộn nằm úp sấp phục trước.

“Phúc công công?” Hồng Ngọc cùng Ngân đều ngáy cả người. Lập tức theo bản năng nhìn về phía đại môn tấm điện đã khóa chặt .

Hoàng thượng tới???

Lí Phúc trầm mặc xoay người, thoáng gạt đầu, lập tức phát tay ý bảo bọn họ lui ra.

Hồng Ngọc cùng Ngân liếc nhau, trong lòng do dự, nhưng là đành phải im lặng lui ra.

Lí Phúc thấy bọn họ đi rồi, mới trao Cuồn Cuộn nằm úp sấp trên vai xuống , trong lòng cúi đầu than một tiếng.

Nghĩ tới buổi tối sau khi sủng hạnh Dương phi , trở về Cam Lộ điện, tắm rửa xong , vốn tưởng rằng Hoàng Thượng đêm nay ở Cam Lộ điện, đang muốn thu xếp an bài, Hoàng Thượng lại nói muốn tới Khởi Huy điện nhưng lại chỉ dẫn theo mình hẳn

Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương không phải nói sao? Con nối dòng của ngài không nhiều lắm nha, ngài như thế nào không cố gắng cố gắng ??? Nếu để cho hoàng hậu nương nương biết ngài lại vụng trộm chạy tới Khởi Huy điện ngủ , thì ...

Lí Phúc trong lòng đột nhiên có áp lực lớn, vì thế yên lặng cúi đầu, lại chống lại ánh mắt Cuồn Cuộn mờ mịt, trong lòng có chút đau lòng, vừa mới nãy Hoàng Thượng tiến tấm điện, thấy Cuồn Cuộn nằm úp sấp ở bên cạnh gối điện hạ , lại đen mặt, cầm lấy đuôi liền ném ra ngoài !

Sờ sờ đầu Cuồn Cuộn, nhin không được nói nhỏ “Về sau đừng ngủ bên cạnh điện hạ , Hoàng Thượng sẽ tức giận, biết không?”

Cuồn Cuộn trong nháy mắt cảm thấy mình thật vô tội.

[Ghen với 1 con chuột. Em chịu anh =))]

33. Chương 33: Tiết Trời Khai Hoa [Hạ]

Ngày hôm nay , bách hoa hội , tình không vạn lí.

Thái Tông để hạ chiếu, hôm nay nghỉ ngơi.

Cho nên, lúc Thừa Kiền còn buồn ngủ, xoa ánh mắt ngồi dậy khi, đột nhiên có một đôi bàn tay hữu lực đem hân mạnh mẽ ấn vào trong ngực rộng lớn, cùng thanh âm khàn khàn lẩm bẩm nói

“Kiền Nhi, tái bồi phụ hoàng ngủ đi.”

Như vậy, việc Thừa Kiền lúc này ngày đại cũng có thể lý giải.

Trừng mắt nhìn, chậm rãi khôi phục ý thức, nhớ tới buổi tối hôm qua còn tưởng nằm mộng rằng phụ hoàng cùng hân ngủ

Trầm mặc

Nguyên lai không phải nằm mơ

Phụ hoàng hôm qua không phải đến chỗ Dương phi sao? Như thế nào lại chạy tới đây?

Thừa Kiền trong lòng có chút vô lực, nhưng ngẩng đầu thấy khuôn mặt tuần dật của Thái Tông để chìm vào giấc ngủ, còn có mặt mày uể oải, liền gây người một lát, lại cúi đầu yên lặng một lần nữa tiến vào trong lòng Thái Tông để.

Chính là hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm khuôn mặt tuần tú đang ngủ kia, có vẻ có chút vô hại, nghĩ từ khi trọng sinh đến nay, cùng phụ hoàng cộng tắm thiết nhiều lần, nhưng dường như đây là lần đầu tiên thấy khuôn mặt phụ hoàng sau khi ngủ.

Kinh ngạc nhìn một lúc lâu, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm khái: Nguyên lai phụ hoàng sau khi ngủ chính là như vậy a. Cùng người thường giống nhau thôi.

Khi lấy lại tinh thần, bỗng nhiên lại cảm thấy cảm khái này hảo buồn cười, phụ hoàng vốn chính là người thường a, chính là, phụ hoàng so với người thường ở thế giới này thượng vĩ đại hơn nhiều lắm. Hơn nữa, phụ hoàng, hân là hoàng đế Đại Đường.

Một đế vương, lưng đeo toàn bộ Đại Đường.

Không khỏi vươn tay chạm vào khuôn mặt tuần tú đang ngủ, trong lòng có chút đau lòng, phụ hoàng đã bao lâu rồi không hảo hảo ngủ.

Đang mân mê thì ngón tay bỗng nhiên bị nắm trụ, Thừa Kiền lấy lại tinh thần, thấy Thái Tông để đối diện mình, cười trêu tức đầy sủng nịch.

Thừa Kiền hơi hơi có chút đỏ mặt, nhưng trong nháy mắt trên mặt lại vô tội “Phụ hoàng, người tỉnh?” Thừa Kiền nghĩ muốn rút tay mình về, nhưng lại bất động, giữ luôn tư thế như trước, tiếp tục ghé vào trong ngực ấm áp thật dày.

“Ân.” Thái Tông để miễn cưỡng đáp, ách xì 1 cái, nâng tay nhu nhu đầu Thừa Kiền “Kiền Nhi sao không ngủ thêm?”

“Con đã ngủ đủ.” Thừa Kiền nhăn nhăn cái mũi, thời gian hân đi ngủ xưa nay đều thực quy luật, canh giờ nào ngủ? Canh giờ nào tỉnh? Rất quy luật nha.

Lại tò mò hỏi, “Phụ hoàng hôm nay không thượng triều? sao vậy?”

“Hôm nay là bách hoa hội, phụ hoàng cho thần nhóm công cũng đi thưởng hoa.”

Thái Tông để cười cười nói, cầm lấy ngón tay Thừa Kiền, xoa xoa hai má Thừa Kiền, thần bí hề hề hỏi

“Kiền Nhi muốn đi xem sao?”

Thừa Kiền có chút do dự, bộ dáng này của phụ hoàng là muốn trêu chọc hân, nhưng hân lại muốn xem bách hoa đăng trần ngọc lưu ly, liền khê gật đầu, “Con muốn đi.” Lại kiên quyết nói, “Con không mặc nữ trang!!”

Thái Tông để có chút buồn cười ôm lấy Thừa Kiền, xoa bóp cái mũi Thừa Kiền

“Yên tâm đi, phụ hoàng sẽ không cho người mặc nữ trang.” Lại nhìn chằm chằm khuôn mặt Thừa Kiền thanh tú dễ nhìn, trong lòng thầm nghĩ, Kiền Nhi mặc nữ trang ta sao có thể để người khác nhìn chứ?!

[Vậy là chỉ muốn mình anh nhìn =))]

Vì thế, chậm rãi ngân dài giọng nói, hạ giọng “Bởi vì phụ hoàng sẽ không cho Kiền Nhi đi ”

“Phụ hoàng!!” Thừa Kiền ngẩn ra, lập tức nhịn không được khẽ gọi. Trong thanh âm có chút tức giận.

Thái Tông để ha ha cười, lập tức đứng dậy đại lực xoa đầu Thừa Kiền, nhìn Thừa Kiền xấu hổ, nói, “Người muốn bách hoa đăng trần ngọc lưu ly kia phải không ?”

Thừa Kiền gật đầu.

“Vậy chờ! Phụ hoàng nhất định mang đến cho ngươi !” Thái Tông để gọi lên tươi cười, rất là tùy ý tiêu sái nói.

Thừa Kiền sửng sốt.

Vừa lúc hoàng hôn, bách hoa hội đã xong.

Nhưng tựa hồ xa xa có chút tiếng cầm tiêu âm huyền ảo truyền đến

Trưởng Tôn hoàng hậu dựa vào tháp biên ở thiên điện Lập Chính điện , kinh ngạc nhìn ráng màu ngoài cửa sổ đến gần người.

Thừa Kiền tiến vào, chỉ thấy bộ dáng Trưởng Tôn hoàng hậu thất thần, không khỏi có chút lo lắng , lăn xe tiến lên.

Xe lăn phát ra thanh âm chi nha , bưng tỉnh Trưởng Tôn hoàng hậu, hồi đầu chỉ thấy Thừa Kiền đang muốn lăn xe tiến lên, vội vàng đứng dậy, một bên oán trách, một bên đón nhận

“Kiền Nhi! Sao ngươi lại một mình vào đây ? Ngươi a , đứa nhỏ này nếu lộng bị thương chính mình thì làm sao bây giờ?”

Thừa Kiền ngửa đầu cười, ra vẻ ủy khuất nói, “Này còn không phải bởi vì mẫu hậu không chịu để cho người khác tiến vào hầu hạ sao? Con lo lắng, đành phải một mình vào đây ”

Trưởng Tôn hoàng hậu khẽ cười một tiếng, giận dữ chọc chọc cái trán Thừa Kiền

“Ngươi , đứa nhỏ này! Là vì mẫu hậu sao ?” Một bên nói, một bên phụ giúp Thừa Kiền lăn xe đến tháp biên, chính mình ngồi ở dưới tháp, nhìn về phía Thừa Kiền, ôn nhu cười “Kiền Nhi không cần lo lắng, mẫu hậu không có việc gì.”

Thừa Kiền trên mặt bướng bỉnh cười, “Mẫu hậu là thiên tuế thiên tuế ngàn thiên tuế, khẳng định không có việc gì! Con còn trông cậy vào mẫu hậu cấp thêm một đệ đệ muội muội, tương lai nha, lại cho con cưới vợ nữa !”

Trưởng Tôn hoàng hậu nhịn không được cười lên một tiếng, “Ngươi nha”

Thừa Kiền khiến Trưởng Tôn hoàng hậu tươi cười, tựa hồ hòa tan không ít mờ mịt đau đớn trên mặt, trong lòng không khỏi hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn là thực lo lắng, cũng thực nghi hoặc, mẫu hậu rốt cuộc phiền lòng cái gì? Khổ sở cái gì? Là các nữ nhân hậu cung tranh đoạt sao? Nhưng là, kết hợp trí nhớ đời trước cùng đời này, tựa hồ mẫu hậu cho tới bây giờ cũng không để ý tranh thủ tình cảm nơi hậu cung

Đời trước hẳn nghĩ mẫu hậu cùng phụ hoàng ân ái tình thâm, nhưng cả đời này, hẳn càng xem càng hoài nghi

Phụ hoàng và mẫu hậu thật là phu thê ân ái sao?

“Mẫu hậu” Thừa Kiền nhìn chằm chằm khuôn mặt Trưởng Tôn hoàng hậu thản nhiên tươi cười, nhịn không được nhẹ giọng hỏi, “Có thể nói cho con, ngài phiền lòng cái gì không ?”

Trưởng Tôn hoàng hậu dừng ở Thừa Kiền, trong lòng mềm mại, thiếu niên trước mắt là đứa nhỏ nàng tối kiêu ngạo cũng là đau lòng nhất, luôn hiểu chuyện như vậy , nhu thuận như vậy , khẽ lắc đầu, trên mặt lộ

ra ôn nhu tươi cười, khẽ vuốt đầu Thừa Kiền, thấp giọng nói, “Kiền Nhi đừng lo lắng, mẫu hậu không có việc gì.”

Thừa Kiền trong lòng có chút thất bại, được rồi, hắn biết, có lẽ nếu mình lớn thêm vài tuổi, mẫu hậu sẽ nói cho hắn, hiện tại mình cũng chỉ là một thiếu niên mười hai tuổi.

Nhưng vẫn là nhịn không được, lại mở miệng hỏi: “Mẫu hậu, kỳ thật người cùng phụ hoàng” Có chút gian nan nói xong “Không phải tốt như vậy đúng không?” ý nghĩa lời nói của hắn không rõ, lời nói thật tối nghĩa.

Hắn biết mình không nên hỏi như vậy, thấy mẫu hậu vẻ mặt kinh ngạc cùng khiếp sợ, hắn chỉ biết mình không nên hỏi, nhưng là hắn nhịn không được, trong lòng luôn bồi hồi một cỗ bất an.

Cỗ bất an này giống như sẽ có một thứ gì đó rất trọng yếu bị đánh cho tan tác, giống như mất đi vậy.

“Kiền Nhi” Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn chằm chằm Thừa Kiền, thấy tay Thừa Kiền nắm thành quyền, lại thấy trong mắt Thừa Kiền hiện lên bất an cùng khổ sở.

Trưởng Tôn hoàng hậu không khỏi ôn nhu trấn an nói, “Kiền Nhi, vì sao hỏi như vậy?”

“Mẫu hậu” Thừa Kiền khẽ lắc đầu, “Là do Kiền Nhi cảm giác thấy.”

Lại ngừng đầu, “Mẫu hậu, con chỉ hy vọng, mẫu hậu cùng phụ hoàng bình an, khoái khoái lạc lạc. Hiện tại, thấy mẫu hậu rõ ràng rất khó vui, còn miễn cưỡng như vậy cười vui với con, rất khó chịu” Thừa Kiền dừng ở Trưởng Tôn hoàng hậu, có chút cười khổ nói, “Cho nên, con hoài nghi, có phải hay không bởi vì phụ hoàng”

Trưởng Tôn hoàng hậu lắc đầu đánh gãy lời nói Thừa Kiền “Không phải bởi vì phụ hoàng người”, dừng ở đôi mắt Thừa Kiền sạch sẽ thanh tú, Trưởng Tôn hoàng hậu không khỏi lộ ra vui mừng tươi cười, thân thủ nhẹ nhàng vuốt ve đầu Thừa Kiền, thấp giọng khẽ thở dài, “Kiền Nhi của ta luôn như vậy hiểu chuyện”

“Kiền Nhi, mẫu hậu cùng người nói chuyện xưa đi”

“Trước kia, có một tiểu cô nương, phụ mẫu nàng sớm thế, nàng cùng ca ca của nàng rất nhỏ, lúc còn rất nhỏ liền hiểu được hương vị ăn nhờ ở đậu, tuy rằng cậu của nàng đối với các nàng tốt lắm, thực chiếu cố nàng cùng ca ca nàng. Có một ngày nàng ngẫu nhiên nhận thức một thiếu niên”

Ngân cùng Kim phụ giúp Thừa Kiền lăn xe, chậm rãi đi trước, trong lòng đều có chút lo lắng, liếc nhau, lại đều im lặng không nói.

Thừa Kiền trên xe lăn kinh ngạc nhìn chân trời trong màn đêm, trong đầu vọng ra lời nói của Trưởng Tôn hoàng hậu:

“Chuyện xưa rất đơn giản đúng hay không? Chính là một thiếu niên cùng một tiểu cô nương thích hoa muốn làm ra ngọc lưu ly đằng mà thôi”

“Thiếu niên nói muốn đi làm bách hoa đằng trần ngọc lưu ly, sau đó đến thú tiểu cô nương này”

“Nhưng là, thiếu niên không biết, tiểu cô nương sớm đã có hôn ước, việc hôn nhân nàng tuy rằng không thích, nhưng nàng vẫn là đáp ứng rồi”

“Tiểu cô nương thành thân, nàng không có chờ thiếu niên, sau khi thành thân, tiểu cô nương sinh một nam hài thực đáng yêu, sau đó còn sinh thêm một nữ nhi”

“Kỳ thật, tiểu cô nương thực vui vẻ, bởi vì con trai của nàng, nữ nhi của nàng đáng yêu như vậy, hiểu chuyện như vậy”

Sắp tới gần Khởi Huy điện, Thừa Kiền chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Kinh ngạc nhìn nam nhân tuần dật đứng ở trước Khởi Huy điện, nam nhân trên mặt mang theo tươi cười, trong tay, cầm theo hoa đằng trần ngọc lưu ly tản ra từng đợt hương hoa.

“Nàng vẫn luôn không vui, nàng luôn nhớ tới bách hoa đằng trần ngọc lưu ly kia, một lần lại một lần” Hắn đè nặng thanh âm chậm rãi nói xong, nhìn chằm chằm mẫu hậu trên mặt nước mắt cùng tươi cười hỗn tạp,

hốc mắt lên men, cho nên đây mới là chân tướng việc trước lúc lâm chung mẫu hậu nhắc tới bách hoa đăng trần ngọc lưu ly sao ?

Nguyên lai ân ái tình thâm thật là giả sao?

Vậy phụ hoàng thì sao ?

Người trong lòng phụ hoàng là ai ?

Lúc hoàng hôn.

Trưởng Tôn Vô Kỵ từ Lương Nghi điện đi ra, khuôn mặt tức mưng, có chút đăm chiêu, chậm rãi đi trước, đang muốn chuyển quá, liền thoáng nhìn chỗ rẽ hành lang, có một thiếu niên mặt mang ôn hòa tươi cười, tuần tú ôn nhã đứng ở nơi đó .

Thiếu niên khuôn mặt tuần tú lại lộ ra một cổ tái nhợt, trong nháy mắt thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ lại sáng ngời.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không khỏi dừng lại cước bộ, hơi hơi ngậy người một chút, liền nhíu mày xoay người, bước nhanh đi qua.

“Điện hạ thân thể không khoẻ, sao không đợi ở Trí Trúc điện , hảo hảo nghỉ ngơi?” Trưởng Tôn Vô Kỵ nhíu mày thấp xích trước, tùy tay cởi áo choàng, cấp thiếu niên phủ thêm.

Thiếu niên chậm rãi nâng tay , cầm lấy bàn tay ấm áp đang khoác áo choàng ấm áp lên mình , trên mặt ý cười sâu sắc, nhẹ giọng mở miệng nói,“Huyền Lân chờ lão sư thật lâu , nghĩ đến lão sư sẽ không tới”

Trưởng Tôn Vô Kỵ dừng tay một chút, trong mắt hiện lên một tia hào quang, nhưng lập tức yên lặng xuống, đề thấp thanh âm , không hờn giận nói “Điện hạ có thể phái nội thị lại đây hỏi một chút, tại sao lại tự mình đến ?”

“Huyền Lân muốn tự mình chờ ” Thiếu niên, cũng chính là Huyền Lân, Ngô vương Lí Kính vẫn như cũ thấp giọng chậm rãi nói, trong lòng bởi vì Trưởng Tôn Vô Kỵ răn dạy hơi hơi có chút thất vọng, tay cầm lấy bàn tay ấm áp kia hơi hơi căng thẳng, lập tức chậm rãi buông ra, mà trong mắt quang mang sáng lạn thần nhiên trôi đi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn thất vọng trong mắt Lí Kính, không khỏi cầm tay Lí Kính, cảm giác lạnh như băng, mày lại nhăn vài phần

“Điện hạ, hẳn là nên yêu quý bản thân mình mới phải .” Dứt lời, lại buông tay Lí Kính ra, hơi hơi lui về phía sau nửa bước, chấp tay chỉ lễ nói “Thỉnh điện hạ hồi cung.”

“Vậy còn lão sư ? Lão sư hôm nay không tới sao?” Lí Kính hỏi, vẻ mặt còn thật sự chờ mong , lại mang theo thất vọng không được che dấu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm mặc , sau một lúc lâu, mới mở miệng nói : “Điện hạ, hôm nay hẳn là đến phiên Trình tướng quân cấp điện hạ dạy võ nghệ.”

Đôi mắt Lí Kính trong lúc nhất thời ảm đạm xuống, ngón tay không khỏi xiết chặt, trên mặt cũng vẫn là ôn hòa tươi cười như cũ nói “Xem ta, đều bệnh hồ đồ, cái này cũng quên .” Dứt lời, cởi xuống áo choàng, nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ mặt nhăn , mang theo ý cười áy náy nói,“Lão sư công vụ bận rộn, Huyền Lân không nên quấy rầy. Áo choàng lão sư vẫn là phủ thêm đi, bên ngoài gió lớn , lão sư cần thận cảm lạnh.”

Dứt lời, liền đem áo choàng đưa trở lại , nhưng Trưởng Tôn Vô Kỵ chính là trầm mặc nhìn chằm chằm Lí Kính, cũng không tiếp nhận, Huyền Lân rõ ràng để lại một bên, xoay người, liền bước nhanh rời đi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn Lí Kính bước nhanh tránh ra, môi hơi hơi mấp máy vài cái, tựa hồ muốn nói gì, lại muốn nói lại thôi, đứng ở tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng dáng Lí Kính, thật lâu mới xoay người rời đi.

Lí Kính bước nhanh tránh ra, liền né qua chỗ rẽ ngừng lại, vọt đến một bên ẩn nấp, nhìn về phía Trưởng Tôn Vô Kỵ, thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn như cũ đứng ở tại chỗ, không khỏi nhíu mày, thấp giọng nói thầm,“Lo lắng mới lại đây a. sao ở đó phát gốc cái gì nha”

Ngay khi Lí Kính nói thầm, bỗng nhiên một thanh âm ngọt vang tò mò lên, “Kính ca ca, người ở trong này làm cái gì?”

Lí Kính hoảng sợ, hồi đầu, thấy Trường Nhạc đứng ở cách đó không xa, tò mò nhìn mình, bên người cũng không có người khác, Lí Kính mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, liền phát tay ý bảo Trường Nhạc lại đây, Khi Trường Nhạc lại đây, tò mò nhìn lại là Trường Tôn cậu, không khỏi kinh ngạc, hoang mang nhìn về phía Lí Kính, mà Lí Kính hạ giọng nói, “Đừng cùng những người khác nói.”

Trường Nhạc nghĩ nghĩ, liền gật đầu nói, “Hảo, Kính ca ca, Trường Nhạc không nói. Bất quá. Kính ca ca, người ở trong này nhìn Trường Tôn cậu làm cái gì?” Trường Nhạc vẫn như cũ rất là tò mò. Mà cẩn thận quan sát khuôn mặt Lí Kính tái nhợt, nhìn không được hỏi, “Kính ca ca, bệnh của người chưa hảo sao?”

Lí Kính trên mặt chính là ôn hòa cười, quay đầu thấy Trường Tôn Vô Kỵ đã xoay người, chậm rãi rời đi, trong lòng một trận mất mát, sau một lúc lâu, mới chậm rãi xoay người, thấy Trường Nhạc như trước thân thiết nghi hoặc nhìn mình, liền miễn cưỡng cười nói, “Trường Nhạc đừng lo lắng, ca ca không có việc gì.” Dừng một chút, vừa cười cười nói, “Trường Nhạc, đừng cùng những người khác nói, coi như là ca ca cầu người, được không?”

Trường Nhạc gật đầu, tiến lên cầm tay Lí Kính, nhẹ giọng nói, “Ca ca yên tâm, Trường Nhạc đáp ứng khác ca ca, liền ai cũng không nói.”

34. Chương 34: Thời Gian Chuẩn Bị Đại Hội Xúc Cúc

Ban đêm, trăng mới lên.

Thừa Kiên nhìn ngọc lưu ly trần bách hoa đăng ở trên bàn, kinh ngạc đến ngẩn cả người.

Thái Tông để tắm rửa xong, đi vào tắm điện thì thấy Thừa Kiên nhìn chăm chăm ngọc lưu ly trần bách hoa đăng mà ngẩn người, không khỏi nhú mày, mà khi nhìn đến tóc Thừa Kiên sau khi tắm rửa vẫn còn ướt lại chỉ tùy ý lau sơ qua, càng thêm không vui.

Đứa nhỏ này muốn làm cho chính mình bị cảm lạnh sao? Lại không giữ gìn sức khỏe mình như thế?

Đi nhanh qua, Lí Phúc sau khi nhìn đến sắc mặt Thái Tông để thì nhanh chóng trình khăn lên, Thái Tông để tiếp nhận rồi ngồi vào phía sau Thừa Kiên, một bên lau tóc cho Thừa Kiên, một bên thấp giọng khiển trách, “Kiên nhi! Tóc cũng không chịu lau khô, sao lại không thương sức khỏe của mình vậy chứ?”

Thừa Kiên lấy lại tinh thần, vừa định quay đầu lại, lại bị giữ lại, chỉ nghe Thái Tông để thấp xích, “Ngồi yên, đừng quay đầu lại, để phụ hoàng lau khô tóc cho người.”

“Phụ hoàng. . . để cho Kim làm là được rồi, người làm gì. . .” Thừa Kiên thấp giọng nói, cảm thấy có chút bất an. Loại chuyện này sao có thể để cho phụ hoàng làm được chứ?

Nhưng Thái Tông để chỉ là hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì, chỉ là tận lực giảm nhẹ lực đạo, lại ôn nhu chà lau sợi tóc đen mềm trong tay.

Trong lòng rất là đắc ý, không hổ là con mình, không chỉ bộ dạng hảo, người lại thông minh, xem, ngay cả tóc cũng đều mềm đẹp như vậy!

Thấy Thái Tông để không nói gì, Thừa Kiên cũng chỉ ngoan ngoãn ngồi xuống, tùy ý Thái Tông để lau tóc cho hắn.

Chậm rãi chà lau, động tác thật gốc, nhưng lại thật cẩn thận, giống như những sợi tóc đen trong tay là bảo vật trân quý, Lí Phúc ở bên liếc nhìn một cái, trong lòng im lặng, âm thầm thở dài, bệ hạ, ngài lau như vậy không biết tới năm nào tháng nào a??

Thừa Kiền im lặng nhu thuận ngồi, ánh mắt vẫn không tự chủ được nhìn ngọc lưu ly trần bách hoa đăng trước mắt, nghĩ đến chuyện mẫu hậu kể, lại nghĩ đến hội Bách hoa là ngày của nữ nhân, phụ hoàng sao lại có được bách hoa đăng trần lưu ly này chứ?

“ Phụ hoàng. . .”

“ Ân?”

“ Hoa đăng này người làm sao có được vậy?” Thừa Kiền ngồi lâu cảm thấy mệt, liền ghé vào trên bàn, hỏi.

“ Nga, phụ hoàng là từ một cô nương họ Từ mà có được.” Thái Tông để miễn cưỡng nói.

Họ Từ? Thừa Kiền không biết vì sao lại nghĩ tới Từ Huệ phi, liền nhin không được quay đầu hỏi, “ Phụ hoàng, nàng như thế nào lại cho người?” Có thể nào phụ hoàng thân phận đế vương để có được? Đây không phải là tác phong của phụ hoàng!

Thái Tông để thoáng nhíu mày, đem đầu Thừa Kiền nhẹ nhàng chuyển qua, thấp giọng trách mắng, “ Ngoan ngoan ngồi yên.”

“ Nga.” Thừa Kiền đành phải nằm úp sấp lại trên bàn, nhưng vẫn là nhin không được mở miệng, “ Phụ hoàng người còn chưa có trả lời con đâu.”

“ Cũng không có gì, phụ hoàng chỉ bắt quá là theo lời nàng, chỉ cần nàng đem đèn cho ta, ta đáp ứng nàng một việc.” Thái Tông để thản nhiên nói.

“ Vậy nàng muốn người làm chuyện gì?” Thừa Kiền tò mò truy vấn nói.

Thái Tông để nhẹ nhàng băng quơ mở miệng, “ Nàng muốn gặp ta.”

“ Di?” Thừa Kiền thoáng mở to mắt, lại nhin không được quay đầu lại, mở to đôi mắt tròn tròn sạch sẽ hắc bạch phân minh, “ Nàng biết người là ai?”

Thái Tông để ôm Thừa Kiền ngồi ở trên người, sờ sờ tóc Thừa Kiền, đã không còn một giọt nước, mới buông khăn, không chút để ý đáp “ Ân, nàng biết, nàng rất thông minh.”

Thừa Kiền nháy mắt, tiếp tục nhìn chăm chăm Thái Tông để, vẻ mặt chờ mong.

Thái Tông để hơi hơi nường mày, “ Kiền nhi còn muốn biết cái gì?”

“ Chỉ vậy thôi sao?” Thừa Kiền có chút khó hiểu “ Phụ hoàng người không đem nàng tiến cung sao?”

Không có khả năng?! Thừa Kiền nhớ rõ từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Từ Huệ phi phụ hoàng liền đem nàng tiến cung. . .

Thái Tông để nhíu mày, nhin không được điểm nhẹ cái trán của Thừa Kiền, thấp giọng không vui nói “ Đứa nhỏ này đều suy nghĩ cái gì vậy ?! Người cho là phụ hoàng người là loại người gì? Thấy nữ nhân liền đều đem tiến cung sao?!”

Thừa Kiền ha ha ngây ngô cười một chút, sờ sờ cái trán, trong lòng có chút khó tin, phụ hoàng thật không đem cô nương kia tiến cung sao?!

Thái Tông để hừ lạnh một tiếng, trong lòng vì ý tưởng này của Thừa Kiền mà không vui, lại thấy Thừa Kiền giả bộ cười ngây ngô hồ đồ, trong lòng rất là không cam lòng, tay muốn xoa bóp mặt Thừa Kiền, hoặc đánh vào mông Thừa Kiền, nhưng thấy Thừa Kiền vuốt cái trán vừa bị chính mình gõ vào, thật rõ ràng một khối hồng hồng, trong lòng lại nhuyển xuống.

“ Người nha. . .” Thái Tông để vẫy lui Lí Phúc, cúi đầu hôn lên cái chỗ hồng hồng, có chút bất đắc dĩ, “ Ở trong lòng người, phụ hoàng người chính là người hảo sắc như vậy sao?”

Thừa Kiền vội vàng lắc đầu, nháy mắt, lấy lòng nói, “ Phụ hoàng khôn khéo uy vũ, không phải là cái hạng người hảo sắc!”

Thái Tông để sủng nịch nheo nheo cái mũi Thừa Kiền, lại trừng mắt cảnh cáo nói “ Nếu để phụ hoàng biết người còn có cái loại suy nghĩ này, hừ!”

Thừa Kiền liên tục gật đầu, trong lòng im lặng, hắn không dám nói, kỳ thật, đời trước ở trong lòng hắn, cho dù phụ hoàng không sa vào thanh sắc, cũng là một người phong lưu đa tình.

Thái Tông để nhìn Thừa Kiền, thấy đôi mắt Thừa Kiền sạch sẽ đến vô tội, biết được trong lòng Thừa Kiền nhất định không cho là thật, thật bất đắc dĩ, nhưng cũng không muốn trách cứ, trong lòng chỉ tính hảo hảo chú ý hành vi ngày thường của mình, vạn vạn không thể để Thừa Kiền có cái nhìn như vậy nữa . . .

Không biết từ khi nào bắt đầu, hắn không quan tâm ánh mắt của thể nhân, không cần quan tâm thể nhân nhìn hắn như thế nào, có lẽ hắn từng thật để ý ánh mắt của thể nhân, nhưng , cho dù là sự kiện Huyền Vũ môn, hắn cũng không để ý, có lẽ tương lai người đời sau, từ sự kiện Huyền Vũ môn sẽ nói hắn vô tình vô nghĩa, nói hắn tàn nhẫn vô tâm, đều không sao cả, sự kiện Huyền Vũ môn vĩnh viễn là vết nhơ không thể tẩy trừ của hắn, nhưng hắn cam tâm tình nguyện mang vết nhơ này trên người.

Nhưng có một điểm, hắn không thể chịu đựng được Kiền nhi đối hắn hiểu lầm hoặc là có cái nhìn không tốt.

Ở trong lòng Kiền nhi, hắn phải là người quan trọng nhất , tốt nhất!!

“ Kiền nhi, vừa nãy ngươi nghĩ cái gì vậy?” Thấy Thừa Kiền lại nhìn chằm chằm bách hoa đăng trần ngọc lưu ly trên bàn, Thái Tông để nhện không được mở miệng hỏi.

Thừa Kiền lấy lại tinh thần, ngẩng đầu, rất là thành thật nói, “ Phụ hoàng, ta có thể đem cái hoa đăng này đưa cho mẫu hậu được không?”

Trong lòng Thái Tông để bị kiềm hãm, quả nhiên. . .

Tuy rằng mục đích chính của mình khi đi lấy hoa đăng này cũng bởi vì biết được ý đồ này của Kiền nhi, nhưng thời điểm Kiền nhi nói ra, trong lòng hắn vẫn là. . . Rất, không, thoải, mái!

Miễn cưỡng cười, có chút cắn răng nói, “ đương nhiên có thể.”

Thừa Kiền nhột nhột cười, nhưng tươi cười thật là ấm áp, “ Tạ phụ hoàng.”

Thái Tông để hừ một tiếng, cúi đầu hôn cái trán của Thừa Kiền, mới thoáng nguôi đi một ít lại dồn nén trong lòng.

Bóng đêm thâm trầm, nằm ở trên giường, Thừa Kiền bị điều chỉnh tư thế, ghé vào lòng Thái Tông để, Thái Tông để nhẹ tay khẽ vuốt lên đôi chân vô lực của Thừa Kiền, trong lòng có chút đau.

Ngẫm nghĩ, sáng mai phải phái người xuống phía nam tìm xem, Tôn Tư Mạc không biết đã chạy đến nơi nào rồi?!

“ Phụ hoàng. . .” Thừa Kiền khó hiểu, tư thế này, hắn ngủ thì có vẻ hảo, nhưng phụ hoàng thì sẽ không thoải mái đi?

“ Kiền nhi, lúc trước ngươi có từng đi gặp qua mẫu hậu ngươi?” Thanh âm Thái tông để hơi hơi có chút mất tiếng hỏi.

“ Ân.” Thừa Kiền nhớ tới mẫu hậu kể chuyện xưa, trong lòng có chút suy sụp, không khỏi cúi đầu.

Thấy cảm xúc của Thừa Kiền tựa hồ có chút giảm xuống, Thái Tông để ôn nhu trấn an nói. “ Mẫu hậu ngươi là vì có thai, cho nên thân mình có chút không khỏe, đừng lo lắng không có việc gì.”

Tuy rằng Kiền nhi cực lực che dấu, nhưng hắn vẫn là phát hiện Kiền nhi không vui, làm Kiền nhi không vui, cũng chỉ có chuyện của Quan Âm Tì đi?

Thừa Kiền sững sốt, theo bản năng ngẩng đầu, mẫu hậu có thai? Kia. . . Có phải là Trĩ Nô đã muốn đến?

Thái Tông để mỉm cười, sững nịch sờ sờ đầu Thừa Kiền, ôn nhu nói, “ Kiền nhi, rất nhanh, ngươi sẽ có thêm một đệ đệ hoặc muội muội. . .”

Thừa Kiền nhện không được mặt mày nhất loạn, cười, thật tốt quá!

Thấy Thừa Kiên mặt mày cong cong, Thái Tông để nhện không được cúi đầu hôn lên ánh mắt của Thừa Kiên, khi Thừa Kiên hơi hơi kinh ngạc, lại hôn lên cái mũi của Thừa Kiên, nhìn Thừa Kiên đỏ mặt, gợi lên khóe miệng cười. Tâm tình rất là sung sướng.

Hắn phát hiện, mỗi lần mình hôn Kiên nhi, Kiên nhi luôn một chút liền rồi đỏ mặt.

Đứa nhỏ này, phụ tử thân thiết có gì đâu mà thẹn thùng đâu??

[Nguyệt : Nhưng anh hôn không có mục đích ‘ phụ tử thân thiết trong đó nha, toàn ăn đậu hũ của em nó ko ...]

Trong lòng Thừa Kiên đối với loại phụ tử thân thiết này vẫn cảm thấy có chút không tự nhiên, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười thập phần sung sướng trước mắt, trong lòng không được tự nhiên cũng chậm chậm lắng đọng lại.

Ai, thôi đi.

“ Đúng rồi, Kiên nhi, bắt đầu từ ngày mai, Hiễn Đức điện sẽ có đại hội xúc súc, Thanh Tước cùng Huyền Lân đều tham gia, nếu như ngươi buồn có thể đến Hiễn Đức điện nhìn xem. . . ”

Thừa Kiên sững sốt, xúc súc hội? Trong trí nhớ mơ hồ của Thừa Kiên, hình như năm Trinh Quán không có cái gì là xúc súc hội, vậy xúc súc hội này là sao?

“ Phụ hoàng xúc súc hội này là. . . ”

“ Hai Tháng sau Đột Lợi Khả Hãn sẽ vào kinh nhận sắc phong của triều đình, xúc súc hội bắt quá cũng chỉ là một trong các hoạt động chúc mừng thôi, cũng chính là để vui vẻ thôi , không có gì.” Thái Tông để không chút để ý nói.

Thừa Kiên thoáng nhú mày, nhớ tới Thanh Tước nói dằng dặc, liền thấp giọng hỏi, “ Phụ hoàng, xúc súc hội là do Thanh Tước đề nghị sao?”

Thái Tông để ừ một tiếng, vẫn là không để ý nói, “ Huyền Lân đề nghị là ca múa, Thanh Tước đề nghị xúc súc hội. Bất quá Huyền Lân giống như đối việc này cũng không để tâm. . . ”

Thừa Kiên nhớ tới vài năm nay, Huyền Lân thường thường ‘ sinh bệnh’ cùng luôn độc lai độc vãng (đi về 1 mình) , trong lòng im lặng, kỳ thật Huyền Lân không phải không để tâm, mà là không dám để tâm đi?

“ Kỳ thật, Huyền Lân cũng thật quá mức cẩn thận rồi ” Thái Tông để bỗng nhiên lẩm bẩm, “ Hắn cũng là con trầm, trầm có thể nào giết con mình chứ?”

Thừa Kiên tâm đầu nhất khiêu, phụ hoàng, hắn biết? Ngắc đầu, thấy Thái Tông để nhú chặt mày rất là không vui, nhện không được thấp giọng nói, “ Con nghĩ, Huyền Lân hắn không phải là sợ phụ hoàng, hắn chỉ là. . . nhân ngôn (lời nói dư luận) đáng sợ thôi ?”

Thái Tông để dường như có chút dăm chiêu, nhân ngôn đáng sợ?

Ban đêm, trong Võ Chính điện.

Lý Thái rất là hưng phấn nhìn về phía thanh niên ngồi đối diện với mình, “ Thật vậy chăng? Sở Thạch! Phụ hoàng tính tháng sau cử hành đấu xúc súc?!”

Thanh niên ngồi đối diện có khuôn mặt anh tuấn, trên mặt mang theo ý cười, lại có chút kiêu ngạo, “ Điện hạ, đây chính là do nhạc phụ của ta , Hầu Quân Tập Hầu tướng quân chính miệng nói, làm sao giả được? Điện hạ ngài cứ yên tâm đi!”

Lý Thái hưng phấn lên, đắc ý không thôi, “ Thật tốt quá! Nói như vậy, phụ hoàng thật đúng là đã tiếp nhận số của ta rồi, hừ, ta đã nói, cấp Đột Lợi Khả Hãn an bài đấu xúc súc là tốt nhất, Lý Kính thể nhưng nó cái gì vũ nữ ca xướng?! Hừ, để xem lần này Lý Kính làm gì đi?!”

Trong mắt thanh niên ngồi đối diện hiện lên một tia hào quang, nhưng nhanh chóng biến mất, chính là khoe miệng gợi kên một tia cười đắc ý.

Mà lúc này trong Trí Trúc điện.

Lý Kính ngồi trên giường, tiếp nhận chén thuốc thị nữ đưa cho, trầm mặc một hồi, mới thấp giọng nói “ Đi xuống đi.”

Thị nữ chần chờ một hồi, nhưng dưới ánh mắt nghiêm khắc của Lý Kính thì nao núng một chút, vẫn là vội vàng hành lễ, rồi xoay người lui ra.

Sau khi thị nữ lui ra, Lý Kính hồ hững đứng dậy, tùy tay đem chén thuốc đổ ra ngoài cửa sổ.

Buông chén thuốc ra, khóe miệng hơi hơi lộ ra một tia cười khổ, một cơn ho khan trong yết hầu, lại cố nén xuống.

Khóe mắt thoáng nhìn túi hương bên hông, hơi hơi ngậy người, nhưng vẫn là chậm rãi cúi xuống, bên trong túi hương, là một cái sáo nhỏ, bên trên có khắc hai chữ bình an.

Lý Kính kinh ngạc nhìn chăm chăm cây sáo nhỏ, nhớ tới hai năm trước, mình cùng mẫu phi vì chuyện của Lý Âm mà khắc khẩu, khi đó, thân mình không khỏe, mẫu phi lại trách cứ mình không để ý đến tình huynh đệ, không chiều cố Lý Âm, khi đó mình rất buồn, tự đem mình nhốt vào tắm điện, lại bởi vì phát sốt mà ngất đi, khi tỉnh lại cũng chỉ thấy lão sư – Trương Tôn Vô Kỵ . . .

Khi đó, lão sư hung hăng quở trách mình, nhưng sau khi quở trách lại chiều cố mình, cho đến khi hoàng hậu nương nương cùng mẫu phi biết tin đến đây nhìn xem mình, mới rời đi.

Cũng là lần đó, lão sư cho chính mình bốn chữ – ‘ Khó được hồ đồ’

Khó được hồ đồ.

Cho nên mình bắt đầu giả bộ hồ đồ, giả ngốc, giả yếu ớt.

Rõ ràng mình so với Lý Thái mạnh hơn, rõ ràng mình so với Lý Thái càng thông minh, nhưng vẫn là, phải, khó được hồ đồ!

Kết quả đáng sợ, là muốn đấu xúc xúc sao?

Kỳ thật, mình vẫn còn một phần sợ nữa đặt ở chỗ lão sư, đó là diễn võ —

Biểu diễn thương pháp của Lý Tĩnh tướng quân cùng quyền pháp của Trình Hiểu Chương tướng quân.

Sau mỗi ngày ở Lâm Đức điện của phụ hoàng luyện võ xong, Lý Tĩnh tướng quân cùng Trình Hiểu Chương tướng quân đều đem một ít vũ kỹ truyền cho binh lính, nếu khi Đột Lợi Khả Hãn đến, hơn một ngàn binh lính biểu diễn thương pháp cùng quyền pháp thì sẽ càng biểu thị sự lớn mạnh, cũng sẽ càng được lòng người hơn, còn có thể làm ngoại tộc kinh sợ.

Không biết lão sư có thương tấu với phụ hoàng không?

Lý Kính rốt cuộc nhịn không được ho khan ra, bất quá như vậy cũng tốt, như vậy, chính mình liền càng hồ đồ đi.

“ Kiền nhi, người nói thử xem nên cấp Đột Lợi Khả Hãn an bài ca múa vẫn là đấu xúc xúc tốt hơn?”

Khi đã muốn đi vào giấc ngủ, Thái Tông đế vỗ về lưng Thừa Kiền, thấp giọng hỏi.

“ Diễn võ. . .”

“ Ân?”

“ Không phải ngày nào phụ hoàng đều đến Lâm Đức điện luyện võ sao? Rõ ràng đem thương pháp của Lý Tĩnh tướng quân cùng quyền pháp của Trình Hiểu Chương tướng quân truyền thụ cho binh lính ở Lâm Đức điện, kia không phải mới là mục đích của phụ hoàng sao?” Thừa Kiền gấp dài, buồn ngủ nói, hơn nữa, phụ hoàng. . . Không phải trong lòng người đã tính như vậy sao? Thừa Kiền trong lòng trầm mặc nói.

Thái Tông đế mỉm cười, vừa lòng sờ đầu Thừa Kiền, “ Ân, Kiền nhi thật thông minh.”

Thừa Kiền trong lòng không nói gì, chỉ nhắm mắt lại, ngủ.

Thái Tông để nhìn gương mặt Thừa Kiền ngủ, trong lòng bồi hồi câu nói ‘ Nhân ngôn đáng sợ’, Kiền nhi nghe được câu nói này từ đâu? Trong sách sao? Nếu không phải đã từng trải qua, như thế nào có thể nói được lời này?

Nhưng, mặc kệ như thế nào, hắn cũng không cho Thừa Kiền rơi vào hoàn cảnh như vậy!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ps: Một chút tư liệu – (Sr, phần này ta hk edit, lười we’....)

Sớm nhất tái cho [sử ký · Tô Tần liệt truyện], Tô Tần du thuyết tề tuyên vương khi hình dung lâm miêu: “Lâm miêu thậm phú mà thật, này dần đều bị thổi can, cổ sắt, đập cục giả”. Xúc cục lại danh “Đập cục”, “Xúc cầu”, “Xúc viên”, “Trúc cầu”, “Đá viên” Chờ, “Xúc” Tức dùng chân đá, “Cúc” Hệ da chế địa cầu, “Xúc cục” Chính là dùng chân đá cầu, nó là Trung Quốc hạng nhất từ xưa phong trào thể dục thể thao, có trực tiếp đối kháng, gián tiếp đối kháng cùng bạch đánh ba loại hình thức.

Đường đại xúc cục phát triển: Đầu tiên ở chế cầu công nghệ thượng có hai đại cải tiến: Nhất là đem dùng hai phiến da hợp thành địa cầu xác sửa vì dùng bát phiến tiêm da phùng thành hình tròn địa cầu xác. Cầu hình dạng cang viên. Nhị là đem cầu xác nội tắc bộ lông sửa vì phóng một cái động vật nước tiểu phao, “Hư khí bé mà thổi chi”, trở thành thổi phồng địa cầu, này ở thế giới thượng cũng là cái thứ nhất phát minh. Theo thể giới thể dục sử ký tái, Anh quốc phát minh thổi khí địa cầu là ở mười một thế kỷ, so với ta quốc đường đại chậm tam, bốn trăm năm gian.

Đường đại địa cầu thể nhẹ, có thể đá cao. Cầu môn liền thiết lập tại hai căn ba trương cao cây gậy trúc thượng, xưng là “Lạc vòng vì môn lấy độ cầu”. Ở đá cầu phương pháp thượng, thời Hán là trực tiếp đối kháng phân đội trận đấu, “Tích thoát thừa liên, cái tượng binh thú”. Song phương đội viên thân thể tiếp xúc liền tượng đánh giặc giống nhau. Đường đại phân đội trận đấu, đã không phải trực tiếp đối kháng, mà là trung gian cách cầu môn, song phương các ở một bên, lấy sút gôn “Sổ nhiều giả thắng”. Theo bóng đá kỹ thuật mà nói, là một loại phát triển: Mà gián tiếp đối kháng, theo thể lực huấn luyện mà nói, cũng là bóng đá vận động một cái lui bước.

35. Chương 35: Thời Điểm Tiên Hành Đấu Xúc Cục

Trường Nhạc từ Trí Trúc điện đi ra, nghĩ bộ dáng vừa rồi của Kính ca ca, không khỏi nhăn mặt nhíu mày, Kính ca ca tựa hồ bệnh rất nặng a, sắc mặt tái nhợt như vậy, cùng mình nói không đến mấy câu liền không ngừng ho khan, nhưng là Kính ca ca dường như một chút cũng không để ý, thậm chí còn hưng phấn nói cho mình biết về xúc cục.

Có lẽ mình nên đi nói cho mẫu hậu biết, nhưng là . . . gần nhất tinh thần của mẫu hậu không được tốt lắm, Trường Nhạc có chút do dự. lại nghĩ tới mẫu phi của Kính ca ca, không biết vì sao mấy năm gần đây lại lạnh nhạt với Kính ca ca như vậy, tựa như lần trước Kính ca ca sinh bệnh, vẫn là do mẫu hậu nói cho Dương phi nương nương biết.

Kỳ quái, vì sao Dương phi nương nương đối Âm ca ca tốt như vậy, lại đối Kính ca ca lãnh đạm như vậy?

Tuy rằng Thái ca ca rất chán ghét Kính ca ca, nhưng Trường Nhạc không ghét, trái lại, còn có chút thích. Bởi vì, Kính ca ca cùng Thừa Kiền ca ca giống nhau, đều rất quan tâm mình, cũng rất ôn nhu. . .

Trong lúc do dự, Trường Nhạc vòng vo vài vòng, chỉ thấy một bóng thon dài cách đó không xa, vì vậy tiến tới, kêu, “Cậu!”

Trường Tôn Vô Kỵ dừng một chút, xoay người, thấy người gọi là Trường Nhạc, khóe miệng hơi hơi mỉm cười, tiến lên chấp tay thi lễ, “Vi thần tham kiến công chúa điện hạ.”

Trường Nhạc vội vàng phất tay ý bảo đứng lên, tiến lên từng bước, cười oán trách, “Cậu đa lễ như vậy là muốn ép chết Trường Nhạc sao? Nếu để phụ hoàng cùng mẫu hậu biết được nhất định sẽ trách cứ Trường

Nhạc.”

Trường Tôn Vô Kỵ cười, đôi mắt nhu hòa “ Lễ nghi không thể phế, hướng chi là quân thần chi lễ. công chúa không cần lo lắng.”

Trường Nhạc nhăn mặt nhăn mày, thè lưỡi, “ Khó trách Thừa Kiền ca ca nói cậu cùng Ngụy đại nhân giống nhau, đều cổ hủ.”

Trường Tôn Vô Kỵ chỉ là đạm cười không nói, thuận miệng hỏi, “ Công chúa là từ đâu đi đến đây?”

Trường Nhạc nhớ tới Lý Kính, không khỏi khẽ nhủ mày, “ Ta mới từ chỗ của Kính ca ca đi đến. Kính ca ca sinh bệnh, bệnh rất nặng. . .”

Trường Tôn Vô Kỵ ngẩn ra, nhớ tới thiếu niên ôn hòa cười đứng ở hành lang chờ mình, còn có hơi lạnh như băng lưu luyến ở lòng bàn tay, mày không khỏi nhíu chặt, “ Đã mời thái y đến trị liệu chưa?”

Trường Nhạc gật đầu nói, “ Có, nhưng dường như không có tác dụng. . .” buồn rầu nhíu mày, “ Cậu, ta định nói cho mẫu hậu, nhưng gần đây thân thể mẫu hậu không được khỏe. . .”

Trường Tôn Vô Kỵ trầm ngâm một chút, mới trầm giọng nói, “ Công chúa không cần lo lắng, để ta đi xem Ngô vương điện hạ, nếu cần thiết, ta sẽ phái người báo cho hoàng hậu nương nương.”

Trường Nhạc gật đầu, lại do dự một chút mở miệng hỏi, “ Cậu, ngài nói, có nên nói cho Dương phi nương nương biết không?”

Trường Tôn Vô Kỵ chậm rãi lắc đầu, “ Mặc dù cần phải báo, cũng không phải công chúa ngài, công chúa , ngài vẫn là quay về Lập Chính điện đi.”

Trường Nhạc nghĩ nghĩ, rồi gật đầu, nhướn miệng cười, có cậu ở, Kính ca ca nhất định không có việc gì. Liên cười cười xoay người mà đi.

Trường Tôn Vô Kỵ đợi Trường Nhạc đi xa, mới xoay người, bước nhanh về phía Trí Trúc điện, càng đi càng nhanh, cảnh nhanh thì sắc mặt càng âm trầm. Trong lòng lo âu sinh khí, đứa nhỏ kia lại như thế nào không chiếu cố chính mình như vậy?!

Trường Nhạc đi qua hành lang gấp khúc, mới nhớ tới vài ngày trước, Dự Chương nói muốn có hoa nhi để làm son, liền xoay người hướng ngự hoa viên đi đến, lúc này, trong ngự hoa viên những bông hoa nhỏ nở ra thật diễm lệ. Trường Nhạc cùng vài cung nữ trái hái một đóa, phải hái một đóa, hái đến thập phần vui sướng, bỗng nhiên dưới chân có một cái bóng lúi quái, Trường Nhạc hoảng sợ, tập trung nhìn lại, thì thấy một đôi mắt đen tròn tròn, cái đuôi ngắn ngắn, lông màu xám nhưng nhưng ẩm áp, nha, là con chuột Cuồn Cuồn của Thừa Kiền ca ca a.

Trường Nhạc không khỏi hoan hô một tiếng, con chuột này ngày thường chỉ thích ở trên đùi Thừa Kiền ca ca, nếu không là ở trên vai Thừa Kiền ca ca, chính mình muốn ôm nó, nó liền nhanh như chớp chạy đi, nay nó chạy đến đây, Trường Nhạc cười ngọt ngào, đang muốn ngồi xuống bắt lấy, Cuồn Cuồn liền xoay người bỏ chạy!

Trường Nhạc ngẩn ngơ, lập tức ảo não ngồi xuống, ngay sau đó vội vàng đuổi theo, đuổi mãi, nhưng lại đến một cung điện yên lặng.

Trường Nhạc sững sốt, tiến lên vài bước, Cuồn Cuồn cũng không chạy nữa, mà ngồi xỏm xuống đất, lắc lư cái đuôi nháy nháy mắt nhìn về phía Trường Nhạc, Trường Nhạc tiến lên, thật cẩn thận ôm lấy Cuồn Cuồn , trong lòng nghĩ hoặc, lần này sao lại ngoan như thế? Không chạy nữa sao?

Mà tại lúc này, Trường Nhạc bỗng nghe thấy tiếng khóc.

Trường Nhạc do dự một chút, cung điện này thật là yên lặng, hẳn là có rất ít người đến? Rốt cục là ai đang khóc?

Trường Nhạc tiến vào cung điện, gặp ở tiền điện là một tiểu nữ đồng ước chừng hai tuổi ngồi ở trên tháp khóc nức nở, sưng sốt, vôi vàng buông cuộn cuộn, tiến lên, ôm tiểu nữ đồng, nhẹ giọng dỗ dành, “ Ngoan nga, không khóc không khóc. . .”

Tiểu nữ đồng nức nở tựa vào lòng Trường Nhạc, “ Ta sợ. . .”

“ Ngoan, chớ sợ chớ sợ, có tỷ tỷ ở đây.” Trường Nhạc vỗ về dỗ dành. Trong lòng nghi hoặc, nữ đồng này là cung nữ sao? Không đúng, trong cung sao lại có một nữ đồng nhỏ như vậy! Nàng cũng là nữ nhi của phụ hoàng sao? Sao lại ở đây một mình? Đang muốn cúi đầu hỏi, lại nghe tiếng nức nở dần dần thấp xuống, cúi đầu nhìn, đã thấy tiểu nữ đồng đã muốn nặng nề ngủ, lộ ra khuôn mặt khóc đến bần cả mặt, mũi hồng hồng, mắt có chút sưng lên, đôi tay nhỏ bé đang cố sức cầm lấy tay áo cầu nàng.

Trường Nhạc ngơ ngẩn, nghĩ chính mình đến nơi này không biết cung nữ có tìm được không? Trong lúc phát sầu, lại nghe một tiếng thét kinh hãi, quay đầu lại, chỉ thấy vài cái cung nữ ngơ ngác nhìn chính mình, thấy mình quay đầu lại, liền hoang mang rối loạn tưởng quỳ xuống thi lễ, Trường Nhạc vội vàng thở dài một tiếng, ý bảo im lặng.

Các cung nữ mới vội vàng quỳ sát dập đầu, không dám hô to, Trường Nhạc ngoắc tay, ý bảo một cái cung nữ tiến lên, nhẹ giọng hỏi, “ Nàng là ai?”

“ Bẩm công chúa, nàng là Cao Dương công chúa.”

Thừa Kiền ngồi trên xe lăn, Kim cùng Ngân ở phía sau chậm rãi phụ giúp, hướng Hiển Đức điện đi đến.

Chưa tiến Hiển Đức điện, liền nghe thánh từng đợt âm thanh trầm trồ khen ngợi, Thừa Kiền không khỏi hơi hơi gợi lên khóe miệng, xem ra thực náo nhiệt a.

Đi qua tiền điện của Hiển Đức điện, là một quảng trường phi tường rộng.

Ngày thường, quảng trường Hiển Đức điện chỉ là nơi luyện võ, nhưng lần này, Thái Tông đế đặc chỉ, cho phép con cháu hoàng thất cùng con cháu quan viên đến đây luyện tập xúc súc.

Đời ngày mười lăm tháng sau sẽ theo đó mà chọn ra hai nhóm xúc súc đến biểu diễn.

Lúc này, ở trung tâm quảng trường, có hai đôi đang truy đuổi nhau giành quả cầu, trong đó một đôi đầu buộc khăn đỏ, một đôi buộc khăn màu lục, trong đội khăn đỏ, một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi cao gầy tuấn tú có đôi chân thật xảo diệu, liền cướp được cầu của đội viên đội lục, lập tức xoay người, nhảy đánh một cái, liền tránh thoát được đội viên đội lục tiến lên đoạt cầu, rồi quẹo trái một cái, tiếp theo rất nhanh liền quẹo phải, tiến lên thêm vài tên đồng đội, vốn tưởng rằng hắn sẽ đá vào khung thành, nào ngờ, hắn xoay người một cái, liền đem cầu chuyển cho đồng đội bên cạnh. . .

Sau đó, cầu vào!

Thừa Kiền mặt mày nhất loạn, hai người này phối hợp thật là ăn ý a.

Ngân ở bên cạnh im lặng quan sát, xoay người thấp giọng nói, “ Điện hạ, người đó là nhi tử của Đỗ Như Hối Đỗ đại nhân Đỗ Cầu, cái người bên cạnh đá cầu vào là thứ tử của Trình Hiểu Chương tướng quân Trình Hoài Lượng.”

Thừa Kiền nghe xong, chỉ là khẽ gật đầu. Một tay đưa lên sờ trán, Thừa Kiền nghĩ, Đỗ Cầu rất có tài, đáng tiếc sau này bị Đỗ Hà liên lụy, phải chết tha hương, Trình Hoài Lượng thật ra cũng là một người không tồi, đối Thanh Hà cũng tốt lắm.

Bất quá, hai người này chơi xúc súc giỏi như vậy, thật là không nghĩ đến a.

“ Điện hạ, có muốn gọi bọn họ lại đây không?” Ngân thấp giọng hỏi.

Thừa Kiền lắc đầu, “ Không cần, ta chỉ xem thôi.”

Kim vội trộm liếc nhìn đôi chân của Thừa Kiền, im lặng lui về một bên, trong lòng lại lo lắng, điện hạ không thể tự mình chơi xúc súc, hiện tại nhìn người khác chơi vui vẻ như vậy, có thể hay không thấy không vui?

Nhưng thấy bộ mặt Thừa Kiên dường như rất hưng trí, tâm tình lo lắng cũng thoáng giảm vài phần.

Mà đúng lúc này, quả cầu dưới chân một thiếu niên bỗng nhiên chuyển hướng, nhưng lại hướng thẳng Thừa Kiên lao tới, Thừa Kiên sững sốt, Ngân phản ứng khá nhanh, chạy nhanh đem xe lăn đẩy sang hướng khác, vì thế, quả cầu chỉ sát qua mặt Thừa Kiên rồi rơi xuống.

Thừa Kiên lấy lại tinh thần, theo bản năng sờ sờ mặt bên trái, có chút đau, nhưng chắc là không bị thương.

Ngân cùng Kim sợ tới xanh cả mặt, vội vàng tiến lên, quỳ xuống, “ Nô tài vô năng, làm cho điện hạ bị kinh hách, thỉnh điện hạ trách phạt!”

Thừa Kiên hơi hơi xua tay, “ Không có việc gì, không liên quan đến các người, đứng lên đi.”

Ngân cùng Kim mới nơm nớp lo sợ đứng lên, trong lòng có chút phát khổ, điện hạ xưa nay nhân hậu, sẽ không trách phạt họ, nhưng là hoàng thượng. . .

Mà lúc này, thiếu niên vừa đá cầu, cùng những người khác cũng chạy nhanh đến.

Quỳ xuống thi lễ, Thừa Kiên cười cười ý bảo bọn họ đứng lên.

Thừa Kiên đầu tiên là nhìn về phía Đỗ Cấu, khoe miệng nhợt nhạt cười, “ Ta vừa rồi thấy người chơi thật không tồi. Người rất lợi hại.”

Đỗ Cấu sững sốt, lập tức đỏ mặt, quỳ xuống, cung kính nói, “ Tạ điện hạ khích lệ.” Nhưng sắc mặt có chút trắng bệch tím lầy thiếu niên mới vừa đá cầu, quỳ xuống thỉnh tội nói, “ Kỹ thuật chơi bóng của xá đệ không tinh, lại làm điện hạ bị thương, thỉnh điện hạ trách phạt!”

Thừa Kiên sững sốt, xá đệ, cúi đầu nhìn về phía thiếu niên run rẩy quỳ rạp trên đất, người này là Đỗ Hà?!

Trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn như cũ khinh đạm cười, “ Không có việc gì, chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, các người không cần để ý.” Dứt lời phát tay ý bảo đứng dậy.

Thiếu niên quỳ rạp trên mặt đất, cũng chính là Đỗ Hà, vội vàng dập đầu tạ ơn, mới sợ hãi đứng dậy, trộm liếc nhìn Thừa Kiên đã muốn quay sang chỗ khác, đôi mắt hơi hơi chột lóe.

Mà Thừa Kiên từ trước vẫn luôn lưu ý, khi khoe mắt thoáng nhìn thấy đôi mắt Đỗ Hà hiện lên quang mang, trong lòng không khỏi cười lạnh, quả nhiên.

Đời trước Đỗ Hà là cao thủ chơi xúc súc, theo Thừa Kiên biết, lúc còn trẻ kỹ thuật của hắn rất cao siêu. Mà mới rồi cầu rõ ràng không có chuyển hướng, là do Đỗ Hà điểm mũi chân, cầu mới chuyển hướng, Thừa Kiên nhớ rõ, lúc Đỗ Hà vào đông cung cùng hắn chơi xúc súc là dùng chiêu này.

Nhưng trên mặt Thừa Kiên vẫn như cũ không có hiển lộ cái gì, chỉ là quay đầu nhìn về phía Trình Hoài Lượng, Trình Hoài Lượng có làn da ngăm đen, thân hình cao lớn, thấy Thừa Kiên nhìn hắn, còn ngây ngốc cười, rất là giản dị, Thừa Kiên cũng không từ làm sâu sắc ý cười, đối với Trình Hoài Lượng, ấn tượng thật không tồi, gật đầu khen ngợi, “ Người là nhi tử của Trình tướng quân?”

“ Hồi điện hạ, đúng vậy.”

“ Người cùng với Đỗ Cấu phối hợp thật tốt, bình thường nhất định là các người chơi cùng đi?”

“ Hồi điện hạ, đúng vậy.”

“Tháng sau các người tham gia trận đấu phải không?”

“ Hồi điện hạ, đúng vậy.”

...

Tất cả mọi người ở quảng trường không nói gì nhìn về phía Trình Hoài Lượng, Thừa Kiên nhìn về phía Trình Hoài Lượng ngốc ngốc cười, như thế nào một hồi cũng chỉ nói vài câu đâu?

“ Trình tướng quân có phải hay không dạy người, cái gì cũng nói ‘ Vâng’ là tốt rồi?”

“ Hồi điện hạ, đúng vậy.”

Trong lúc nhất thời, quảng trường bỗng nhiên im lặng vô cùng, xì một tiếng, Thừa Kiền nhin không được cười ra tiếng, mặt mày cong cong, những người khác sau khi gặp Thừa Kiền cười ra tiếng, cũng ồn ào cười ha hả, Thừa Kiền gặp Trình Hoài Lượng vẫn như cũ ngốc ngốc cười, bộ dáng không biết làm sao, liền thu liễm ý cười trên mặt, ôn nhu nói, “ Tốt lắm, không có việc gì. Người đừng lo lắng.”

Lại chuyển hướng về mặt Đỗ Cầu bắt đầu nhìn Trình Hoài Lượng, cười cười mở miệng, “ Hảo hảo luyện tập, ta hy vọng tháng sau các người đều có thể thắng.”

Đỗ Cầu nhìn về phía Thừa Kiền, gặp Thừa Kiền tuy rằng ngồi trên xe lăn, nhưng bộ dáng lại thanh thần tự nhiên, giọng điệu ôn hòa, tươi cười thân thiết, đặc biệt đối với đệ đệ không cẩn thận làm bị thương hấn. hấn cũng không chút nào để ý, trong lòng không khỏi có vài phần hảo cảm, liền chấp tay cung kính nói, “ Ta sẽ không phụ lòng kỳ vọng của điện hạ.”

Thừa Kiền gật đầu, liền ý bảo đám người Ngân rời đi.

Rời khỏi Hiển Đức điện, đang muốn hướng Lập Chính điện nhìn xem mẫu hậu, cũng nghĩ đem bách hoa đăng trần ngọc lưu ly đưa qua, thì Lí Phúc vội vàng chạy đến.

“ Nô tài khấu kiến điện hạ.”

Thừa Kiền mỉm cười ý bảo Lí Phúc đứng lên, hỏi, “ Là ý chỉ của phụ hoàng?”

Lí Phúc cung kính xoay người thi lễ hồi đáp, “ Hồi điện hạ, hoàng thượng có chỉ, tuyên điện hạ đi Cam Lộ điện kiến giá.” Dứt lời hơi hơi ngẩng đầu, gặp một vết đỏ bên trái mặt Thừa Kiền, không khỏi sửng sốt, lập tức nhắm mắt nhú mày, cúi người cung kính hỏi, “ Điện hạ, vết thương trên mặt ngài là. . .”

Thừa Kiền sờ sờ vết thương trên mặt, nhẹ cười nói, “ Không có gì, chỉ là ngoài ý muốn thôi.” Ngự khí rất là nhẹ nhàng băng qua.

Nhưng Lí Phúc nghe được thì mày nhíu chặt, gương mặt trở nên nghiêm túc, quỳ xuống thi lễ, “ Thỉnh điện hạ lập tức đi Cam Lộ điện, nô tài đi gọi thái y!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mỗ thụ bị cảm. . .(Sr, cái này ta hk edit đâu, ta mệt we'....)

Mỗ thụ khổ bức tăng ca trung...

Cho nên, thân nhóm, điểm ấy số lượng từ xin mời thứ lỗi a.

ps: Một chút tiểu tư liệu

Từ huệ [627-650], Đường Thái Tông phi. Hồ châu [nay Chiết Giang hồ châu] nhân. Sớm tuệ, sinh tháng năm có thể ngôn, tứ tuổi có thể đọc [Kinh Thi],[Luận Ngữ], bát tuổi hội chỉ thi văn. Sáng tạo nhanh nhẹn, từ trí thanh lệ. Đường Thái Tông nghe thấy kỳ danh, triệu vì tài tử. Vào cung sau, đọc nhiều sách vở, biến thiệp kinh sử, mới học ích tiến. Bái Tiệp dư, tiến sung dung. Thượng thư luận tình hình chính trị đương thời, giải thích cặn kẽ, thâm vì Thái Tông thưởng thức. Sau khi tặng phong Hiền Phi.

[không biết vì cái gì, mỗ thụ chính là không thích huệ phi tới.==]

Cao dương công chúa, Đường Thái Tông ái nữ. Công chúa ước Trinh Quán năm đầu sinh ra,[tân đường thư] xưng Đường Thái Tông thứ mười bảy nữ, mẫu không rõ. Ước Trinh Quán trung kỳ gả cho phòng huyền linh thứ Tử Phòng di yêu. Phòng di yêu bá Phò mã đều úy, quan tới rất phủ khanh, tán kỵ thường thị. Đường Cao Tông vĩnh huy năm đầu tấn phong cao dương trưởng công chúa, vĩnh huy bốn năm nhân mưu phản tội ban thưởng tự sát không thể chôn cùng Chiêu Lăng, chử tử xứng lưu linh biểu. Đường hiên khánh trong năm truy phong hợp phổ công chúa.

Đỗ cầu: Đỗ như hồi dài tử, bản kế tục tước vị, quan tới thứ sử. Sau nhân đệ đệ liên lụy mà bị lưu đầy Lĩnh Nam, chết vào biên dã.[đó là một đáng thương vô tội oa a.]

Đỗ hà: Đỗ như hồi chi thứ tử, vốn là là thượng thành dương công chúa Phò mã gia, sau lại nhân liên lụy tiến thái tử Lí Thừa Kiền mưu phản án trung bị trảm.

Trình hoài lượng:[cũng chỉ trình biết lượng, trình chỗ lượng, trình hoàng lượng], đường hướng lắng yên các hai mươi tứ công thần chi đoạn đường biết chương thứ tử, tế châu đông a [nay Sơn Đông đông a] nhân. Trình Quán thất năm [633 năm], thượng Đường Thái Tông đệ thập nhất nữ thanh hà công chúa lí đức hiền, lúc ấy thanh hà công chúa khi năm 10 tuổi. Thụ trình hoài lượng Phò mã đều úy, tả vệ trung lang tướng, chung Ninh Viễn tướng quân, phong đông a huyện công [lộ quốc công từ đại ca trình chỗ mặc tập tước], thực ấp một ngàn hộ, sau khi chôn cùng Chiêu Lăng.

[[_] ra về lắng yên các công thần sau trung, cũng chỉ có trình biết chương con nhóm quá đặc hảo một chút...]

36. Chương 36: Thời Điểm Tiến Hành Đấu Xúc Cúc [2]

Cam Lộ điện , Thái Tông để ngồi nhuyền *** ở chủ vị, ngồi phía dưới là một đạo sĩ gầy gò hơn năm mươi tuổi.

Đạo bào trên người đạo sĩ thực cũ, vật áo chỗ còn có vài mụn vá, nhưng đạo sĩ cũng không có gì quần bách hay câu nệ, trên gương mặt gầy gò mang theo ý khiêm cung (khiêm tốn + cung kính) , mặt mày một mảnh thanh minh, vẻ mặt thần nhiên, làm cho người ta có cảm giác như một loại tiên phong đạo cốt.

“Như vậy, đạo trưởng, ý của ngươi là nói, Kiền Nhi như vậy rất khó khỏi hẳn?” Thái Tông để khẽ nhíu mày hỏi.

Đạo sĩ rất là cung kính chấp tay hành lễ , sau mới mở miệng nhẹ giọng nói,“Hồi bệ hạ, bản đạo không dám vọng ngôn, hết thấy còn phải chẩn đoán thêm .”

Thái Tông để khẽ gật đầu.

Lúc này, thanh âm tiêm tế cao kêu,“Trung Sơn vương điện hạ ngoài điện hầu gặp.”

Thái Tông để triển mi cười, đối đạo sĩ mỉm cười nói,“Kiền Nhi đến đây.”

Thừa Kiền ngồi ở xe lăn bị nâng vào Cam Lộ điện. Khi xe lăn rơi xuống đất, Thừa Kiền ngẩng đầu đối với Thái Tông để cười rất là tự nhiên, tươi cười đầm đạm sung sướng.

Nhưng Thái Tông để cũng là mặt mày căng thẳng, mạnh mẽ đứng dậy, bước nhanh hướng Thừa Kiền đi tới, khi trong ánh mắt Thừa Kiền có chút hoang mang, ngồi xổm xuống, ngón tay khẽ vuốt hai má Thừa Kiền, trong mắt hiện lên một tia đau lòng, thanh âm trầm thấp có chút tức giận

“Đây là có chuyện gì?!” Ngẩng đầu ánh mắt sắc bén rơi xuống trên người Ngân cùng Kim đã muốn quỳ rạp trên đất lạnh run,“Các ngươi chính là như vậy chiếu cố điện hạ?!”

Thừa Kiền kéo kéo tay áo Thái Tông để, ngượng ngùng cười,“Phụ hoàng, cái này không liên quan đến bọn họ, là con búống bình đi Hiển Đức điện xem xúc xúc , không cần thận lòng thương...”

Thái Tông để mày vẫn đang khóa chặt, nhưng thấy Thừa Kiền mặt mày lấy lòng, lại thấy đạo sĩ một bên, vì thế tạm thời kiềm chế tức giận, chậm rãi đứng dậy, chấp hai tay sau lưng, thần nhiên mở miệng nói,“Các ngươi đều lui ra đi.”

Khi Ngân cùng Kim đều lui ra, vẻ mặt Thái Tông để mới bình tĩnh xoay người đối với đạo sĩ mở miệng nói : “Đạo trưởng, đây là con ta – Thừa Kiền, Kiền Nhi, đến, kiến quá tôn đạo trưởng — Tôn Tư Mạc.”

Khi Thừa Kiền nhìn thấy đạo sĩ, liền trong lòng khiếp sợ, Tôn Tư Mạc?! Hẳn nhờ Trưởng Tôn cậu âm thầm lại không có tin tức , vậy mà Tôn Tư Mạc lại xuất hiện ở đây ?!

Tôn Tư Mạc thông dong đứng dậy, quỳ sát chỉ lễ nói : “Bản đạo Tôn Tư Mạc kiến quá Trung Sơn vương điện hạ.”

Thừa Kiền vội vàng ý bảo đứng dậy,“Đạo trưởng đa lễ.”

Tôn Tư Mạc thế này mới đứng dậy, cung kính đứng thẳng một bên.

Thái Tông để thấy Tôn Tư Mạc đứng lên, mở miệng nói : “ Đạo trưởng, chân Kiền Nhi bị thương nhiều năm, người xem xem, có thể hay không trị liệu ? ”

Thừa Kiền vừa nghe, trong lòng chấn động, phụ hoàng thỉnh Tôn Tư Mạc tới là để chữa chân cho mình ?! Ánh mắt không khỏi nhìn về phía phụ hoàng đang đứng ở bên người mình, đã thấy hai tay phụ hoàng lưng gắt gao giao nắm, vẻ mặt tuy rằng bình tĩnh, nhưng mày không tự giác khóa chặt, trong mắt hơi hơi lộ ra khẩn trương.

Thừa Kiền trong lòng không khỏi có chút toan sập.

Nguyên lai... Phụ hoàng vẫn đều quan tâm đến chân hần...

Nhưng là... Ngẩng đầu nhìn hướng Tôn Tư Mạc, tay Thừa Kiền không khỏi hơi hơi nắm chặt, hần vẫn là không thể làm một Thừa Kiền khỏe mạnh!

Thời điểm Trưởng Tôn Vô Kỵ bước nhanh đi vào Trí Trúc điện, chỉ thấy đại cung nữ Sương nhi của Trí Trúc điện vội vàng đi ra, vừa thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ, liền trước mắt sáng ngời, vội vàng tiến lên hành lễ.

“Điện hạ xảy ra chuyện sao ?” Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy cảnh tượng Sương nhi vội vàng, liền nhíu mày mở miệng hỏi .

Sương nhi hành lễ xong, thấp giọng trả lời : “Điện hạ không biết sao luôn ho khan không ngừng , nhưng là, được canh nhóm Thái y đều đúng lúc dùng, nhưng chính là không thấy hảo chuyển biến ... Nô tỳ nghĩ muốn tái thỉnh Thái y lại đây, nhưng là điện hạ không chịu. Nô tỳ lúc này nghĩ thật sự không có cách, đang chuẩn bị đi cầu kiến hoàng hậu nương nương.” Sương nhi nói xong, vẻ mặt u sầu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhíu mày, cân nhắc một chút, hỏi “Điện hạ dùng chén thuốc có người hầu hạ hay không ?”

Sương nhi sửng sốt, Trưởng Tôn đại nhân hỏi như vậy là có ý gì ? Nhíu mày suy nghĩ một chút, thấp giọng nói, “Không có, điện hạ không chuẩn.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ khẽ gật đầu, đối Sương nhi nói, “Hoàng hậu nương nương tạm thời cũng đừng đi quấy rầy.” Dùng một chút, lại thấp giọng nói, “Cho dù xin chỉ thị gì, cũng nên trước cùng Dương phi nương nương nói một tiếng mới phải .”

Sương nhi đầu tiên là chấn động, lập tức phía sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, vội vàng cảm kích nói, “Sương nhi tạ quá Trưởng Tôn đại nhân đã chỉ bảo , Sương nhi về sau sẽ chú ý.” “Nhưng lại do dự nói,” Chính là... Điện hạ hần...”

Trưởng Tôn Vô Kỵ thần nhiên nói, “Trước để cho ta khuyên điện hạ đi.”

Dứt lời, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng sắp bước hướng hậu điện đi đến.

Còn chưa tiến phòng ngủ, Trưởng Tôn Vô Kỵ chợt nghe đến từng trận áp lực ho khan, cước bộ không khỏi chậm lại , mày nhăn càng nhanh , môi gât gao mím lại , chậm rãi đến gần, tay đặt ở cửa phòng , hơi điều chỉnh hô hấp của mình , ý đồ làm cho mình tĩnh lạnh hơn một chút, nhưng khi nghe được bên trong lại truyền đến một trận ho khan , Trưởng Tôn Vô Kỵ rốt cuộc không thể nhẫn nại, mạnh mẽ đẩy ra cửa phòng.

Bước đi vào , chỉ thấy đứa nhỏ làm cho hần lo lắng đã thành thiếu niên trưởng thành , vẻ mặt ngạc nhiên, ngồi chồm hổm ở cạnh cửa sổ, mà trong tay chén thuốc lại đổ ra ngoài cửa sổ ..

Cho nên... Đây mới là chân tướng khiến đứa nhỏ này bệnh không thể khỏi sao ?!

Dược đều đổ hết , bệnh sao có thể hảo?!

Nhịn không được trong lòng bay lên hơi hồi lửa giận, Trưởng Tôn Vô Kỵ sắc mặt âm trầm dọa người, đi nhanh tiến lên, một phen đến gần thiếu niên quá gầy yếu kia, tới gần sắc mặt tái nhợt tiêu tụy làm cho người ta lo lắng , Trưởng Tôn Vô Kỵ dừng một chút, âm trầm mở miệng

“Điện hạ, thần có một loại phương pháp có thể khiến người ta rất nhanh giải quyết chính mình , tội gì dùng loại này phương pháp? Thần cũng không nhớ rõ là có dạy qua điện hạ phải tự mình hại mình đi?”

Thiếu niên — Ngô vương Lí Kính đầu tiên là sững sốt, lập tức chậm rãi nở nụ cười, tươi cười mang theo tự giễu “Lão sư cho tới bây giờ chỉ dạy Huyền Lâm như thế nào hồ đồ, nhưng cho tới bây giờ không có giáo Huyền Lâm không thể tự mình hại mình a.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ bị kiềm hãm, trong lòng lửa giận càng sâu, tay không khỏi không dùng lực, đem khuôn mặt tự giễu kia tới gần vài phần, cắn răng nói : “Điện hạ nói như vậy, nhưng thật ra thần thất trách. Hảo, vậy thần hiện tại liền nói cho điện hạ, thân thể phát phu, chịu chỉ cha mẹ (gần có nghĩa với câu da thịt là do cha mẹ ban cho mình, không được tự làm hại bản thân đó) . Điện hạ sao lại lãng phí thân thể của mình chứ, có chỗ không hiểu sao ?!”

Lí Kính chậm rãi cúi đầu, không hề nói, chính là khoe miệng vẫn như cũ có chút giống như vô tình lộ ra một tia trào phúng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn khoe miệng Lí Kính trào phúng, trong lòng giận quá “Điện hạ! Người là muốn thần báo cho Hoàng Thượng cùng hoàng hậu biết sao?!”

“Sẽ có người để ý sao?” Lí Kính cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ sững sốt.

“Ta bị bệnh lâu như vậy... Trừ bỏ Trường Nhạc muội muội cùng Thừa Kiền ca ca xem qua ba lượt, phụ hoàng chỉ ghé qua một lần, hoàng hậu nương nương đã tới hai lần, mà mẫu phi... cũng chưa đến quá hai lần... Lão sư, người nói, sẽ có người để ý sao?” Lí Kính ngẩng đầu, còn thật sự hỏi, tay không biết khi nào đã gắt gao túm tay áo của Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ dừng ở Lí Kính, xưa nay trên mặt luôn ôn nhuận cười lúc này chỉ còn lại một vẻ cực lực che dấu yếu ớt.

Cho nên, đây mới là nguyên nhân cố ý lãng phí bản thân sao?

Trong lòng thở dài, trước buông ra đôi tay của Lí Kính đang giữ chặt áp mình, mở ra hai tay, đem Lí Kính chậm rãi ôm vào trong lòng, trong nháy mắt Lí Kính kinh ngạc cùng vui sướng, đem đầu Lí Kính ấn nhập trong lòng mình, cúi đầu, trong thanh âm có chút áp lực, có vẻ khàn khàn, “Điện hạ, nếu... Không cần, sẽ không làm.”

Lí Kính thân mình khẽ run lên, lập tức hai tay càng nhanh cầm lấy tay áo Trưởng Tôn Vô Kỵ, thanh âm có chút phát run có chút nghẹn ngào, “Lão sư, không cần chán ghét ta...”

Tôn Tư Mạc xốc lên bào sam của Thừa Kiền, xắn lên ống quần Thừa Kiền, cẩn thận hạ xuống, ngón tay thỉnh thoảng mát xa chân Thừa Kiền, thỉnh thoảng thấp giọng hỏi Thừa Kiền.

Khi nhìn Thừa Kiền lắc đầu nói “Không cảm giác” Liền hơi nhăn mặt cùng lông mày, thở dài một tiếng, nhẹ nhàng buông chân Thừa Kiền, xoay người đối Thái Tông để vẫn đứng ở bên cạnh đang khấn trương, nói :

“Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội, bản đạo bất lực.”

Thái Tông để vừa nghe, sắc mặt trầm xuống : “Tôn đạo trưởng, người thật sự một chút biện pháp cũng không có sao?”

Tôn Tư Mạc khẽ lắc đầu, một bên cân nhắc, một bên nói “Bệ hạ, chân điện hạ đã trễ hơn bốn năm. Bản đạo thật sự không có cách nào.”

Thái Tông để trầm mặc, trên mặt thất vọng cũng không chút nào che dấu.

Mà Thừa Kiền ở một bên, trong lòng cũng là nhẹ nhàng thở ra. Nhưng nhìn vẻ mặt thất vọng của Thái Tông để, trong lòng có chút khó chịu, dù sao, đối với hắn mà nói, một đôi chân không khỏe mạnh có thể đổi lại tình cảm phụ tử hiện tại hoà thuận vui vẻ, mẫu thân an khang, hắn thật sự nguyện ý!

Kéo kéo tay áo Thái Tông để, khi Thái Tông để quay đầu, Thừa Kiền cười cười mở miệng “Phụ hoàng, con không có việc gì. Phụ hoàng cũng đừng vì con mà lo lắng.”

Thái Tông để miễn cưỡng cười, sờ sờ đầu Thừa Kiên, thấp giọng nói : “Ân, phụ hoàng biết.”

Thái Tông để lại quay đầu đối Tôn Tư Mạc nghiêm túc nói : “Tôn đạo trưởng, ta vẫn phái người điều tra danh y, bốn năm nay, ta chỉ tìm được mình người , trên phố mọi người đồn đãi, Tôn đạo trưởng ‘Bác cực y nguyên, tinh cần không biết mỗi mệ’, ta cũng rất là kính phục điểm ấy của Tôn đạo trưởng, nhưng hôm nay, ta nghĩ cả gan xin hỏi Tôn đạo trưởng, cái gọi là tinh cần không biết mỗi mệ, nếu chỉ chẩn đoán một lần, liền đối chứng bệnh này nói bất lực, khả xứng với câu tinh cần không biết mỗi mệ? Cho nên, lời nói bất lực người trước thu hồi đi, ta không tin, Kiên Nhi đời này cũng không có thể đi đường!”

Thừa Kiên ngẩn ngơ. Lặng lẽ nhìn Thái Tông để.

Phụ hoàng...

Mà Tôn Tư Mạc cũng định thần nhìn về phía Thái Tông để, thấy Thái Tông để vẻ mặt rất là bình tĩnh, nhưng trong bình tĩnh đã có một loại kiên nghị vô hình, trong lòng không khỏi kinh ngạc, ý niệm Hoàng Thượng kiên định như thế sao ? Liền khẽ gật đầu, nói

“Bản đạo sẽ ghi nhớ chứng bệnh này của điện hạ, nếu bệ hạ tin được bản đạo, cấp bản đạo năm năm . Năm năm sau, mặc kệ có hay không phương pháp, bản đạo đều tiến đến gặp lại bệ hạ.”

Thái Tông để thế này mới mỉm cười, trong lòng có chút nhẹ nhàng thở ra, “Như thế, liền phiền toái Tôn đạo trưởng.”

Thừa Kiên lấy lại tinh thần, nhẹ giọng mở miệng

“Tôn đạo trưởng, Thừa Kiên nghĩ làm phiền đạo trưởng một việc .”

Tôn Tư Mạc quay đầu, nhìn về phía Thừa Kiên vẻ mặt cười yếu ớt nhìn mình. Cung kính chỉ lễ nói, “Điện hạ khách khí.”

“Ta nghĩ phiền toái đạo trưởng vì phụ hoàng cùng mẫu hậu bất mạch.”

Trưởng Tôn hoàng hậu từ Cam Lộ điện đi ra, chậm rãi tiêu sái hồi Lập Chính điện, nghĩ vừa mới rồi Thừa Kiên vẻ mặt bất đắc dĩ, không khỏi buồn cười.

Vốn cùng Trưởng Nhạc và Dự Chương nói xong chuyện tình của Cao Dương, lại không nghĩ ý chỉ hoàng thượng muốn mình tới đến Cam Lộ điện, mới biết được, Hoàng Thượng rốt cục tìm được thần y Tôn Tư Mạc trong truyền thuyết dân gian rồi.

Chính là, đáng tiếc, chân Thừa Kiên lại vẫn là không thể chữa khỏi sao?

Tuy rằng đã năm năm...

Nhưng trong lòng Trưởng Tôn cũng không ôm hy vọng gì, đang lo buồn, Thừa Kiên lại nháo nói muốn cho Tôn Tư Mạc cấp mình cùng Hoàng Thượng xem bệnh.

Vốn định cự tuyệt, nhưng thấy Thừa Kiên mặt mày lo lắng, trong lòng lại nhuyến, đứa nhỏ này luôn hiếu thuận như vậy...

Không nghĩ tới, lần chuẩn trị này , thật đúng là nhìn ra khí tậ .

Khí tậ sao?

Trưởng Tôn hoàng hậu cười nhẹ, thì tính sao? Chính là..., sờ sờ bụng , đối đứa nhỏ có ảnh hưởng không ? Trưởng Tôn hoàng hậu hơi hơi nhăn mày

Trở lại Lập Chính điện, đã gần hoàng hôn.

Vừa mới tiến Lập Chính điện, chợt nghe tiếng khóc, không khỏi đi mau vài bước, đứa nhỏ kia tính sao?

Chuyển tiến tẩm điện, chợt nghe thanh âm bất đắc dĩ của Trưởng Nhạc cùng Dự Chương, “Được rồi, ngoan a, không khóc a. Cao Dương là hảo hã tử, không khóc nga.”

“Ô ô... Ta muốn mẫu thân, ô ô, ta muốn mẫu thân...” Nhu nhu thanh âm thổ gấp khóc hô, rõ ràng không có khí lực, cũng tại đã đem hết khí lực khóc kêu.

Trưởng Tôn hoàng hậu vội vàng đi vào, một bên cao giọng kêu, “Mẫu thân đến đây!” Vừa đi hướng tiểu nữ đồng đang ngồi ở trên giường oa oa khóc lớn.

Tiểu nữ đồng dừng khóc, lại mở thật to mắt, nhìn về phía Trưởng Tôn hoàng hậu “Mẫu thân?”

Trưởng Tôn hoàng hậu nhu uyển cười, sờ sờ đầu tiểu nữ đồng, từ ái nói, “Đúng vậy. Mẫu thân chính là xuất môn vài ngày, Cao Dương như thế nào lại không hiểu chuyện?”

Tiểu nữ đồng thực mờ mịt, bình tĩnh nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu một hồi lâu, mới bỗng nhiên nhào vào trong lòng Trưởng Tôn hoàng hậu, ngửi ngửi, sau đó, miệng nhất liệt, oa một tiếng khóc rống lên, “Ô oa... Mẫu thân người xấu, Cao Dương sợ! Buổi tối hắc hắc! Cao Dương sợ!”

Trưởng Tôn tâm đau xót, không khỏi ôm sát tiểu nữ đồng, trong lòng âm thầm trách cứ mình, là chính mình hồ đồ, mẫu thân Cao Dương mất đều đã hơn hai tháng, mình không nên an bài sơ sẩy, làm cho Cao Dương một người ở nơi kia ...

Hồng vũ Cao Dương trong lòng, lại không khỏi nhớ tới lời nói của Thừa Kiên khi đi ra tiễn mình –

“Mẫu hậu, thỉnh mẫu hậu trăm ngàn coi trọng bản thân .”

“Kiền Nhi, mẫu hậu sẽ hảo hảo chiếu cố mình, người nha! Cố hảo chính người là được rồi .”

“Mẫu hậu... Con cùng Trường Nhạc, Dự Chương, còn có Thanh Tước, cũng không thể không có mẫu hậu...”

Đúng vậy, không có mình..., ngẩng đầu nhìn hướng Trường Nhạc, Dự Chương ngồi vây quanh ở bên người mình, trạc trạc khuôn mặt Cao Dương rồi vui cười, Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng nặng trĩu, không có mình... Thừa Kiên, Trường Nhạc, Dự Chương, Thanh Tước, còn có đứa nhỏ trong bụng... Nên làm cái gì bây giờ?

Thừa Kiên ngồi ở nhuyển ***, tuy rằng trước mắt bày giấy Tuyên Thành cùng nghiên mực, trong tay cầm lấy bút, nhưng hần cũng đã ngồi như vậy hơn nửa nén hương, lại một chữ cũng viết không được.

Vì cái gì?

Bởi vì nơi này là Cam Lộ điện, không phải Khởi Huy điện a.

Hần ngồi ở đây thật sự không được tự nhiên a. Đương nhiên, này không phải nguyên nhân chính yếu.

Nguyên nhân trọng yếu nhất là, phụ hoàng sinh khí. Hơn nữa, là vì hần.

Nhịn không được ngẩng đầu nhìn hướng Thái Tông để cách đó không xa còn đang phê duyệt tấu chương.

Thừa Kiên há miệng thở dốc, lại yên lặng đem lời nói đến miệng nuốt trở về.

Nhớ tới khi đưa mẫu hậu rời đi Cam Lộ điện, thuận thế cũng muốn đi theo nàng, phụ hoàng lại tươi cười sang sảng xuất hiện, rất là thoải mái ôm lấy hần, đối mẫu hậu nói, “Kiền Nhi buổi tối liền ở lại Cam Lộ điện bồi trẩm cùng dùng bữa đi. Quan Âm Tì, thời điểm trở về cẩn thận một chút.”

Mà mẫu hậu nhìn hần một cái, trong mắt lại xuất hiện ý cười, khẽ gật đầu, lại xoa người li khai.

Mà hần chỉ có thể ngoan ngoãn bị phụ hoàng ôm trở về Cam Lộ điện, bị an trí ở vị trí mà Lí Phúc công công không biết khi nào đã an bài xong xuôi, phía trước bàn đã dọn xong giấy cùng nghiên mực.

“Phụ hoàng?” Hần khó hiểu.

“Kiền Nhi cũng biết sai?” Phụ hoàng vẽ mặt thực bình thản.

“A?” Hần mê hoặc.

“Vây chờ người khi nào biết sai lầm rồi thì nói sau.” Phụ hoàng dứt lời, liền xoa người hồi ngự án, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Nhưng hẳn thật sự không biết mình sai ở đâu? Thừa Kiền thập phần không nói gì, nhin không được sờ sờ thuốc dán trên mặt đã được Tôn Tư Mạc lưu lại , nói cái gì hiệu quả phi thường tốt. Chẳng lẽ là do vết thương này ? Nhưng này chỉ là một chút tiểu thương thôi mà... !!!

37. Chương 37: Khi Xúc Cúc Tiến Hành [3]

Đang lúc hoàng hôn, ở Trí Trúc điện.

Sau phòng ngủ, ánh sáng hoàng hôn màu vàng xuyên thấu qua cửa sổ , trải trên mặt đất, trên giường , nam tử khuôn mặt đoan chính ước chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, vẻ mặt bình tĩnh xuất thần dừng ở thiếu niên đã chìm vào giấc ngủ gối , đang gối lên đùi hắn .

Thiếu niên tựa hồ đã lâu không có ngủ hảo , nặng nề ngủ, khuôn mặt ôn nhã lúc này có chút thiên chân, khóe miệng hơi hơi loãn , tựa hồ đang mộng đẹp .

Nam tử dừng lại , cũng không từ hơi hơi dâng lên khóe miệng, khi thiếu niên vô ý thức xoay người , càng thêm gần sát vào mình, hắn nhin không được đưa tay ra –

Mà khi ngón tay sắp chạm vào hai má thiếu niên, tựa hồ bị cái gì làm cho bưng tỉnh , lại chậm rãi thu hồi.

Trong mắt hơi hơi hiện lên một tia thống khổ.

Sau đó, nam tử ngẩng đầu nhìn hướng ngoài cửa sổ, đã hoàng hôn sao?

Lại quay đầu dừng ở thiếu niên gối lên trên đùi mình đang mộng đẹp, sau một lúc lâu, mới hơi hơi có chút không tha , nhẹ nhàng cẩn thận đem đầu thiếu niên chậm rãi chuyển qua thấp thượng, đem chần mềm nhẹ dịch hảo.

Mới chậm rãi đứng dậy, nhưng vừa động thân , mới phát hiện chân mình tê rần , giống như có mấy ngàn con kiến ở đầu chui ra cắn , không khỏi nhúu mày, cắn răng, chậm rãi hoạt động chân mình, đi đến cạnh cửa, cuối cùng mới quay đầu thật sâu nhìn thiếu niên trên giường vẫn như cũ chìm vào giấc ngủ , liếc mắt một cái.

Cho đến đi ra khỏi phòng ngủ.

Đóng lại cửa phòng . Hơi hơi điều chỉnh biểu tình của mình, vẻ mặt vừa mới nhu hòa đã cứng rắn, đôi mắt thu liễm độ ấm .

Nghe được một tiếng,“Trưởng Tôn đại nhân!”

Hắn chậm rãi xoay người, vẻ mặt bình tĩnh gần như lạnh lùng khê gặt đầu,“Điện hạ nếu không triệu hồi, liền chờ đi quấy rầy.”

Lại công đạo thêm vài câu, mới chậm rãi rời đi.

Lúc này hắn lại là Trưởng Tôn Vô Kỵ nghiêm cẩn đạm mạc.

Mà Trí Trúc điện, sau phòng ngủ, khi Trưởng Tôn Vô Kỵ rời đi không lâu, thiếu niên trên giường chậm rãi mở to mắt, kinh ngạc nhìn về phía cửa phòng đã đóng hảo , vẻ mặt lộ ra rất nhiều không tha cùng mất mát, nhưng cuối cùng, tựa hồ nghĩ tới cái gì, trên mặt lộ ra ôn hòa ý cười, nhẹ giọng lẩm bẩm nói,“Lão sư về sau chắc sẽ thường xuyên đến đây đi? Sẽ không... Tái bỏ lại ta không để ý tới đâu ?”

Cam Lộ điện , Thừa Kiền ghé vào bàn , nhìn ánh sáng dừng ở giấy Tuyên Thành, liền dùng bút họa theo tia nắng rơi xuống , vô thức vẽ tranh.

Cho đến khi một thân ảnh cao lớn đứng ở trước mặt hắn, trong thanh âm trầm thấp lộ ra một chút buồn cười cùng bất đắc dĩ,“Kiền Nhi, người đây là tính họa Quy Ô sao?”

[Quy ô là con quạ đen , thường được gọi là mặt trời đỏ , chắc em vẽ hình tròn]

Thừa Kiên ngẩng đầu, trong nháy mắt vô tội “Con sẽ không họa Quy Ô, phụ hoàng dạy con họa đi ?”

Thái Tông để nhìn chằm chằm thiếu niên trước mắt giả trang vô tội, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt sạch sẽ, thiếu niên làm cho hắn xưa nay vừa đau đầu vừa vui yêu không thôi, con hắn... đứa con hắn thích nhất...

Thở dài một tiếng , cúi người, một phen ôm lấy thiếu niên, một bên ôm một bên thỏa hiệp nói “Ngươi nha...”

Thừa Kiên ôm cổ Thái Tông để, khoe miệng gọi lên nụ cười hơi có chút đắc ý cùng giảo hoạt.

Thái Tông để ôm Thừa Kiên xoay người vào hậu điện, phòng ngủ ở hậu điện thập phần rộng mở, trang sức cũng cực hoa lệ, nhưng không phải có hoa không quả (đây là một lối chơi chữ thôi , ý là không chỉ là xa hoa bình thường giả tạo mà là thực sự xa hoa có khí chất) , Thừa Kiên tò mò đánh giá cẩn thận, tuy nói, làm người hai thế, nhưng đây là lần đầu tiên hắn tiến vào tấm điện của phụ hoàng.

Trung gian hé ra giường thật to, hai bên cửa sổ đều tự gác lại , phía trước hé ra ngăn tủ loại giá gỗ, bên trái cửa sổ không xa, dùng bình phong cách ra thành một không gian , bên trong để một cái bàn nhỏ , trên bàn còn bày một bàn cờ. Bên phải cửa sổ dùng bình phong cách ra không gian khá lớn , có đặt một cái bàn lớn , trên bàn bày văn phòng tứ bảo , bàn bên phải còn có để một cái giá sách ..

Phía trước giường, còn có một nhuễn *** (đệm lớn đó) , Thái Tông để ôm Thừa Kiên ngồi xuống nhuễn ***, miễn cưỡng phát tay ý bảo , cung nữ tùy thị liền nâng ra cái bàn nhỏ , trên bàn có điểm tâm cùng trà.

Thừa Kiên thu hồi ánh mắt tò mò, cúi đầu nhìn về phía điểm tâm, từng nhân cao? Thứ này là mình thực thích, nhưng là phụ hoàng không thích...

Thứ này là dẫn ngự thiện phòng làm đi? Phụ hoàng không phải luôn luôn phê duyệt tấu chương sao? Khi nào thì phân phó? Trong lòng nghi hoặc, phụ hoàng sẽ không là đã sớm chuẩn bị lưu lại mình chứ ?

Như vậy, phạm sai lầm cái gì, quả nhiên là lấy cớ? Thừa Kiên trong lòng im lặng , mình đã nghĩ mãi , chính là không rõ hôm nay mình rốt cuộc làm sai cái gì.

Lí Phúc cung kính bưng chậu nước cho Thừa Kiên rửa tay , nhưng Thừa Kiên chỉ lo xuất thần, Thái Tông để cũng không nhắc nhở, chính là nhẹ nhàng trao tay Thừa Kiên qua , liền rửa sạch , động tác không tự giác phóng như phóng khinh (vừa nhẹ vừa ôn nhu) , giống như trong bàn tay nhỏ nhỏ yếu ớt này có rất nhiều trân bảo đáng quý .

Khi Thừa Kiên lấy lại tinh thần, tay đang được ôn nhu chà lau .

Thừa Kiên không khỏi mặt đỏ xấu hổ, “Tạ phụ hoàng.”

Thái Tông để ngẩng đầu, cười trêu tức. Quay đầu phát tay ý bảo nhóm nội thị lui ra.

Lí Phúc công công biết vâng lời lui ra, thuận thế trao quá Cuộn Cuộn không biết từ nơi nào đang tính lao đến bên Thừa Kiên .

Thừa Kiên ngẩng đầu nhìn hướng Thái Tông để, trong lòng trăm tư không thể giải “Phụ hoàng, Kiên Nhi rốt cuộc phạm sai cái gì?” Thừa Kiên nhin không được mở miệng hỏi.

Thái Tông để hơi hơi nhướng mày, cảm từng nhân cao trong tay , uy nhập miệng Thừa Kiên, mới thần nhiên mở miệng nói, “Kiên Nhi, vết thương trên mặt ngươi rốt cuộc là sao ?”

Thừa Kiên sưng sốt, vẫn là cùng vết thương trên mặt có liên quan sao ?

Thấy vẻ mặt Kiên nhi giật mình , Thái Tông để nhẹ giọng thở dài, mở miệng nói, “Kiên Nhi, ngươi cũng biết, phụ hoàng mỗi lần nhìn đến ngươi bị thương hay sinh bệnh đều rất lo hay không ? Có khi, phụ hoàng đều hận không thể thay ngươi nhận...” Thái Tông để khẽ vuốt hai má bị thương của Thừa Kiên, đôi mắt là đau lòng, hỗn loạn cùng ý giận.

Thừa Kiên kinh ngạc nhìn trong đôi mắt Thái Tông để có đau lòng cùng tức giận, trong lòng một trận mê mang, lập tức tựa hồ có chút hiểu rõ, không khỏi có chút ảo não , áy náy cúi đầu, lại nghĩ tới chân mình..., ngón tay không khỏi xiết chặt vạt áo .

Thái Tông để thấy Thừa Kiền cúi đầu, liền đem Thừa Kiền ôm chặt, thấp giọng nói, “Kiền Nhi... Đáp ứng phụ hoàng, yêu quý bản thân, không cần tái làm cho chính mình bị thương.”

Thừa Kiền khẽ dạ, do dự một chút, mới cúi đầu nói, “Phụ hoàng, Kiền Nhi không phải cố ý.”

Thái Tông để gọi lên khoe miệng cười, sờ sờ đầu Thừa Kiền, thanh âm trầm thấp mang theo nồng đậm ý cười, “Nếu Kiền Nhi dám cố ý làm cho mình bị thương, người xem phụ hoàng như thế nào thu thập người!”

Thừa Kiền tâm không khỏi run lên, chân hấn..., là trước kia, phụ hoàng, hẳn là, không biết đi?

Đem Thừa Kiền ôm lấy, cầm lấy một khối tỳn nhân cao, đang muốn uy Thừa Kiền, Thừa Kiền vội vàng mở miệng nói

“Phụ hoàng, ta tự ăn!” Một bên nói, một bên với lấy tỳn nhân cao trên tay Thái Tông để.

Nhưng Thái Tông để nâng tay lên, ánh mắt hơi hơi nhíu lại, một bên đem tỳn nhân cao tinh tế bóp nát, một bên tựa tiểu phi tiểu mở miệng, “Phụ hoàng uy không tốt sao?”

“Phụ hoàng...” Thừa Kiền vừa hé ra miệng, đã bị nhét tiểu khối tỳn nhân cao đã bị nghiền thật nát vào miệng.

“Ăn?” Lại tái uy thêm một miếng.

“Con đã muốn mười hai tuổi.” Thừa Kiền cố gắng nuốt, một chữ một chữ chậm rãi cắn trọng âm nói.

Thái Tông để không chút để ý đáp lời, “Ăn, Kiền Nhi mười hai tuổi.” Lại nghĩ tới cái gì, dừng một chút, còn thật sự hỏi, “Kiền Nhi năm nay sinh nhật muốn tổ chức thế nào?”

Thừa Kiền nhìn chằm chằm Thái Tông để, vẻ mặt nghiêm túc, “Phụ hoàng, con mười hai tuổi, con tự ăn!” Nói xong ba chữ cuối cùng, Thừa Kiền cơ hồ là nhấn mạnh từng chữ một..

Thái Tông để mỉm cười, sờ sờ đầu Thừa Kiền “Thì tính sao? Kiền Nhi, người cho dù hai mươi hai tuổi, lúc đó chẳng phải cũng vẫn là con ta sao?”

“Phụ hoàng...” Thừa Kiền trong lòng có chút vô lực. Vấn đề không phải điều này, có được không?

Thái Tông để lại nhìn vẻ mặt Thừa Kiền bất đắc dĩ, sang sảng cười, cúi đầu mạnh mẽ hôn lên trán Thừa Kiền, mới ở bên tai Thừa Kiền thấp giọng, trầm thấp thanh âm kia khiến lòng Thừa Kiền có chút ngứa, mà lời nói lại làm cho Thừa Kiền mờ mịt.

“Kiền Nhi, người vĩnh viễn đều là con ta, mặc kệ người mười hai tuổi, hai mươi hai tuổi, vẫn là bốn mươi tuổi...”

“Phụ hoàng, ta đương nhiên là con người a.” Thừa Kiền vẻ mặt mờ mịt khó hiểu.

Hẳn cho dù là bảy mươi tuổi cũng là con phụ hoàng a.

Thái Tông để lại mỉm cười, đem Thừa Kiền ôm vào lòng, ôm chặt lấy, có một lời còn chưa hề nói, đó là –

Cho nên phụ hoàng có thể sống Kiền Nhi người cả đời...

Ở Lập Chính điện, Trưởng Tôn hoàng hậu ngồi ở bên giường, nhìn tiểu hài nhi vừa mới còn khóc đã vù vù ngủ. Không khỏi buồn cười.

Trưởng Nhạc cùng Dự Chương ngồi ở tháp biên bên cạnh Trưởng Tôn hoàng hậu, nhìn chằm chằm tiểu hài nhi vù vù ngủ, cũng là liếc nhau, hi hi cười nhẹ..

“Mau nhìn, Cao Dương thật nộn nộn.”

“Hi hi, thật hảo ngoạn.”

Trưởng Tôn hoàng hậu vội vàng ý bảo nhỏ tiếng, cúi đầu nói, “Đừng đánh thức nó.”

Trưởng Nhạc cùng Dự Chương liếc nhau, Trưởng Nhạc có chút bướng bỉnh cười. Dự Chương có chút ngượng ngùng cười.

Trưởng Tôn hoàng hậu sờ sờ đầu Dự Chương, ánh mắt nhu hòa trấn an.

Trưởng Nhạc nhìn chăm chăm Cao Dương một hồi, bỗng nhiên quay đầu hỏi, “Mẫu hậu, vì sao trước đây ta cũng chưa từng nhìn thấy Cao Dương muội muội?” Nàng thực nghi hoặc.

Nếu không phải Cuộn Cuộn chạy đến địa phương kia, nàng còn không biết mình nguyên lai còn có một muội muội.

Trưởng Tôn hoàng hậu giật mình, nhẹ nhàng thở dài, là mình sơ sẩy, không có cẩn thận chiếu cố.

Dự Chương lại tinh tế hỏi, “Mẫu hậu, phụ hoàng biết muội muội không?”

Trưởng Tôn hoàng hậu suy nghĩ một chút, khẽ lắc đầu, “Sợ là không biết?”

Trưởng Nhạc mặt nhăn nhúm mày, “Phụ hoàng như vậy cũng không được, ngay cả nữ nhi của mình cũng không biết!”

Trưởng Tôn hoàng hậu hơi hơi nhăn mày, thấp giọng răn dạy Trưởng Nhạc “Trưởng Nhạc, không được như thế!”

Trưởng Nhạc không khỏi co rúm lại một chút, Trưởng Tôn hoàng hậu thế này mới phóng như vũ khí nói, “Trưởng Nhạc, không thể nói phụ hoàng người như vậy, phụ hoàng người nhật lý vạn kỳ (một ngày có vạn việc để làm), có một số việc khó tránh khỏi sơ sót, huống hồ, chiếu cố các người là chuyện của mẫu hậu, Cao Dương không có chiếu cố hảo, là mẫu hậu thất trách, không liên quan đến phụ hoàng các người. Biết không?”

Trưởng Nhạc khẽ gật đầu, thấy Trưởng Tôn hoàng hậu vũ khí nhu hòa, mới nhẹ giọng nói, “Nhưng là, mẫu hậu, người mỗi ngày công việc bề bộn như vậy...”

Trưởng Tôn hoàng hậu cười khẽ, “Đúng vậy. Mẫu hậu mỗi ngày có rất nhiều sự tình, Trưởng Nhạc, Dự Chương, các người cần phải giúp mẫu hậu hảo hảo chiếu cố muội muội biết không?”

Trưởng Nhạc cùng Dự Chương liếc nhau, đều nhất tề gật đầu. Ân, các nàng nhất định sẽ chiếu cố hảo Cao Dương muội muội!

Thấy thế, Trưởng Tôn hoàng hậu mới khẽ cười lên, khóe mắt thoáng nhìn bách hoa đăng trần ngọc lưu ly giắt ở cửa sổ, Trưởng Tôn hoàng hậu tâm tê rần, lập tức yên lặng, trong đầu thoáng hiện lên câu thơ sáng khoảng mà năm đó người ấy viết cho mình:

“Không nghĩ gặp, liền cũng không tưởng niệm,

Không muốn biết, liền cũng không tương tư...

Vô duyên tái kiến, vô duyên tái tụ

Biết cùng ai về, liền chặt đứt tương hứa đi.”

“Phong Hiệp...” Trưởng Tôn hoàng hậu nhẹ giọng mở miệng nói, ánh mắt dừng ở trên người Cao Dương đang nằm trên giường.

“Nương nương?” Phong Hiệp xoay người cúi người, có chút lo lắng nhẹ giọng hỏi.

“Đem kia bách hoa đăng trần ngọc lưu ly thu hồi đến đây đi.” Trưởng Tôn hoàng hậu chậm rãi nói xong, vũ khí rất nhẹ đạm, khinh đạm hảo giống sương khói tùy thời đều tiêu tán.

Phong hiệp sững sờ, đang muốn mở miệng, nhưng thoáng nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu gắt gao túm chặt khăn tay. Liền nuốt vào lời nói sắp đến miệng, yên lặng đứng dậy, hướng cửa sổ đi.

Vào bữa tối.

Thừa Kiên nhíu mày nhìn thịt bò trong bát, theo bản năng sờ sờ cái bụng tròn trịa, có chút nổi giận nhìn về phía Thái Tông để đang cười trên tước.

“Phụ hoàng, ta có thể không dùng bữa tối không ?” Thừa Kiền mặt có chút khổ qua nhìn về phía Thái Tông đế.

Vừa không lâu , hắn bị phụ hoàng uy rất nhiều điểm tâm a

Lúc này, hắn thật sự là ăn không vô!

Thái Tông đế nghĩ nghĩ, cũng được , là mình vừa mới “Uy” có chút quá phận, mắt nhìn Thừa Kiền, trong lòng sung sướng, thân thủ bế lấy Thừa Kiền “ Vậy ăn chút cá đi . Ân?”

Thừa Kiền xem vẻ mặt Thái Tông đế không cho cự tuyệt, miễn cưỡng gật đầu, thấy Thái Tông đế cầm lấy chiếc đũa, vội vàng mở miệng nói,“Chỉ một chén này thôi ! Phụ hoàng người không cần tái gấp rau cho con !”

Thái Tông đế buồn cười gật đầu.

Vừa lúc đến bữa tối , Trưởng Tôn Vô Kỵ bước vào gia môn.

Phủ đệ này là do Hoàng Thượng ban tặng, bốn viện , mấy phòng, Trưởng Tôn Vô Kỵ tiến gia môn, còn có quần gia tiến lên nghiêm nghị im lặng hầu hạ, cũng thấp giọng báo cáo hôm nay ai đến trong phủ báỉ phòng.

Nghe được tên của An Khánh công chúa, hắn thoáng tạm dừng một chút, lập tức thần nhiên nói,“Đã biết.”

Khi đi vào thư phòng ở hậu viện, có chút mỗi một mở miệng nói,“Nói cho đại thiếu gia, bọn họ dùng cơm trước đi .” Lập tức vẫy lui quần gia.

Khi quần gia rời đi, hắn mới hơi hơi nhắm mắt lại.

Ba năm trước đây, phu nhân hắn mất, tuy rằng vài năm này, bao gồm muối muối mình, rất nhiều người đều đề cập qua hắn nên tái gia linh tinh, nhưng hắn thật sự là không muốn.

Bên ngoài nghe đồn phu thê hắn tình thâm, nhưng có lẽ chỉ có muối muối mới biết được, năm đó hôn sự của hắn cùng hôn sự muối muối giống nhau, cũng là vì gia tộc...

Nhớ tới bách hoa hội ngày đó, muối muối ở tịch gian đột nhiên hỏi hắn,“Ca ca, có từng nghĩ tới có một ngày, tìm được người mình yêu nhất hay không ?” Lại dịu dàng nói,“Ca ca , nay không thể so với xưa được nữa..”

Lời này nói thật hàm hồ, nhưng hắn nghe rõ ý tứ bên trong. Hiện tại hắn không cần vì gia tộc mà cầu thân , nay hắn có thể tìm được người hắn ... chân chính chân chính yêu ...

Chân chính?

Nhưng điều này , nói dễ hơn làm?

Ban đêm, Thừa Kiền oa ở trong lòng Thái Tông đế, hơi hơi nhắm mắt, Thái Tông đế thói quen tính vỗ vỗ trên lưng hắn .

Bỗng nhiên nhớ tới chuyện tình mẫu hậu từng đề cập qua về Triệu Chương , Thừa Kiền liền mở to mắt, ngẩng đầu, nhìn về phía Thái Tông đế.

Phát hiện người trong lòng động tĩnh, Thái Tông đế cúi đầu,“Làm sao vậy?”

“Phụ hoàng, con muốn cầu tình cho một người ...” Nghĩ nghĩ, Thừa Kiền vẫn là quyết định nói lời thật .

Thái Tông đế hơi hơi nhướng mày, Kiền Nhi sẽ vì ai cầu tình? Kìa cũng thật khó đoán được! Thái Tông đế biết, này vài năm, bởi vì mình đối Kiền Nhi sủng ái, có rất nhiều mọi người từng đem chủ ý đánh tới trên người Kiền Nhi, nhưng Kiền Nhi nhạy bén nhu thuận, làm việc xưa nay không quá lỗ mãng , ai cũng không thể lợi dụng được .

Vì thế, Thái Tông đế trong đầu là thực kiêu ngạo!

Nhưng nay, Kiên Nhi nói, muốn vì một người cầu tình ...

Cần nhắc một chút, Thái Tông để mỉm cười, “Là Triệu Chương sao ?”

Thừa Kiên yên lặng gật đầu, sờ sờ cái mũi, quả nhiên, không thể gạt được phụ hoàng...

Đem Thừa Kiên ôm vào ngực , Thái Tông để tiếp tục vỗ lưng Thừa Kiên, không chút để ý mở miệng nói, “Phụ hoàng đã biết. Kiên Nhi, việc này, người không cần tái đề ý tới.”

Thừa Kiên vụng trộm ngẩng đầu, thấy vẻ mặt Thái Tông để thực bình thản, liền an tâm tiếp tục oa ở trong lòng Thái Tông để, buồn ngủ đánh úp lại, mông lung giống như cảm giác ở trên trán có cái gì đó ấm áp đang lưu luyến không muốn rời , rồi đến giữa mũi , nhưng rất nhanh, Thừa Kiên liền ngã vào mộng đẹp.

Có chút không tha chậm rãi ngẩng đầu, Thái Tông để dừng ở dung nhan điềm tĩnh khi Thừa Kiên ngủ, nâng lên ngón tay chậm rãi vẽ vẽ ra mặt thanh tú trước mắt , trong lòng nghĩ, không biết tiếp qua vài năm, đứa nhỏ trong lòng mình sẽ là phong tình như thế nào?

Nhắc tới Triệu Chương, lại nghĩ đến Lỗ vương Lí Nguyên Xương , kẻ kia dám can đảm mơ ước đứa nhỏ của mình!

Đôi mắt hơi hơi chợt lóe, nghĩ đến tên kia đến Hoa Châu sẽ hảo hảo hưởng thụ đi. Trong lòng cười lạnh, hẳn sẽ tha cho Triệu Chương, còn có Đỗ Hà...

Ngón tay chậm rãi đến vị trí hồng ngân đã mờ nhạt , trong lòng có chút đau.

Kẻ phía sau Đỗ Hà là ai? An khánh? Triệu Chương? Hầu quân Tập?

Thôi. Để cho hắn hảo hảo nhìn xem, còn có ai...

Trong lúc ngủ mơ Thừa Kiên có chút bất an, hơi hơi cọ cọ, thói quen tính tìm kiếm cái gì đó làm hắn an tâm, Thái Tông để lấy lại tinh thần, gọi lên nụ cười sủng nịch, hơi hơi ôn nhu Thừa Kiên, chậm rãi vỗ vỗ , tàn sát bữa bãi thô bạo trong lòng không khỏi chậm rãi tiêu tán, dừng ở dung Thừa Kiên ngủ an tâm thỏa mãn, hẳn không khỏi chậm rãi cúi đầu, đem đầu môi ấn vào giữ trán Thừa Kiên... Ngón tay chậm rãi xoa môi Thừa Kiên, lưu luyến hồi lâu...

[Nguyệt : Hôn a , Hôn đi]

38. Chương 38: Khi Xúc Cúc Bắt Đầu [Nhất]

Lí Phúc một đường vội vàng, trên tay bưng một cái mâm gì đó, vội vàng hướng Khởi Huy Điện đi tới, vẻ mặt hắn nghiêm nghị, lưng thẳng, tuy rằng bộ dáng vội vàng, nhưng cước bộ lại rất vững vàng, thứ gì đó trên tay cũng rất chắc chắn không nghiêng ngã , không lắc lư, chỉ tiếc, ánh mắt của Cuồn Cuồn nằm úp ở trên người hắn lại long lanh chuyển chuyển, vì thế, sau đó, những người gặp phải , hay đi ngang qua, đều cười trộm trong lòng, nhưng trên mặt đều là cung kính hô tiếng Phúc công công, chờ sau khi Lí Phúc đi qua , không còn thấy hình bóng nữa, mới im lặng, nhìn nhau, một lúc rồi phá ra cười ha ha lên.

Đối với việc này, Lí Phúc làm như không biết, vẻ mặt như cũ, hướng Khởi Huy điện đi tới.

Lúc ở khúc quanh, cước bộ của Lí Phúc hơi hơi chậm lại, mày không dấu vết cau lại, lập tức cung kính cúi người, nhẹ giọng nói, “ Nô tài khấu kiến Lương vương điện hạ, Tề vương điện hạ.”

Đối diện Lí Phúc, là hai thiếu niên, một cao gầy, một béo lùn, ngũ quan đều thật đoan chính, đáng tiếc thần sắc kiêu căng cùng ngạo mạn đã phá hư nét đoan chính trên mặt, hai tay thiếu niên cao gầy khoanh trước ngực, thiếu niên béo lùn dựa vào trụ cột ở trên hành lang, trên tay hai người đều cầm một quả cầu, dường như là mới tập luyện xúc cúc trở về.

[Hai tên này thật xứng nga ~]

Thiếu niên cao gầy đầu tiên là lười biếng mở miệng , ngữ điệu dong dài nói “ Phúc công công đa lễ. Đứng lên đi. Người đi đâu vậy ?”

Về mặt của Lí Phúc vẫn nghiêm nghị như cũ, theo quy cũ hồi đáp, “ Hồi điện hạ, nô tài phụng chỉ của hoàng thượng, đi Khởi Huy điện.”

Thiếu niên béo lùn đi lên, khi Lí Phúc còn chưa lên tiếng, liền xốc lên tấm vải đỏ dầy trên mâm, khi thấy rõ thứ trên mâm, trong mắt hiện lên một tia ghen tị, nghi ngờ mở miệng, “ Yêu, nhìn xem, đây là cái gì? Chậc chậc chậc, vị đại ca này của ta cũng thật hưởng thụ a. Ngọc Thạch hoa cao!! Cái này cũng chỉ có phụ hoàng mới được dùng a!”

Lí Phúc im lặng, cũng không trả lời.

Thiếu niên cao gầy tiến lên, lếc liếc mắt một cái, hừ lạnh một cái, trào phúng mở miệng, “ Hừ! Hừ ca ca, người cũng không phải không biết, vị đại ca này của chúng ta rất biết làm nũng cùng diễn trò sao, chỉ cần hắt đem cái xe lăn kia đem ra, ai mà chẳng phải đi thương tiếc ba phần!”

Thiếu niên béo gầy, cũng chính là Tề vương Lý Hữu thấy Lí Phúc vẫn cung kính cúi người như cũ, không có nói một lời, liền ha ha cười mở miệng nói, “ Chính là ủy khuất Phúc công công chúng ta, luôn vì đại ca chúng ta bôn ba lao khổ.”

Về mặt của Lí Phúc vẫn nghiêm nghị như cũ, thấp giọng nói, “ Điện hạ quá lời, vì hoàng thượng cùng điện hạ làm việc là vinh hạnh của nô tài.”

Lý Hữu có chút không thú vị ha ha cười một tiếng.

Lý Âm cũng là hừ một tiếng, có lệ nói, “ Phú công công thật là trung thành với chủ a.”

Lí Phúc cung kính, “ Điện hạ khách lệ rồi, đây là bổn phận của nô tài.”

“ Hừ!” Lý Âm có chút buồn bực, nhưng bị Lý Hữu ngăn lại, nghĩ người trước mắt là người bên cạnh phụ hoàng, đành phải từ bỏ.

Lý Hữu ha ha cười, “ Phúc công công còn muốn vì phụ hoàng làm việc, Văn Đào, chúng ta cũng đừng quấy rầy Phúc công công. Phúc công công, thỉnh!”

Lí Phúc cung kính thi lễ, rồi mới hướng phía trước vội vàng đi tới.

Cho đến khi Lí Phúc đi xa, Lý Hữu mới thu lại vẻ mặt tươi cười, đối đồng dạng âm trầm Lý Âm lạnh lùng mở miệng, “ Văn Đào, người hãy chờ xem, Ngọc Thạch hoa cao thì tính cái gì! Một ngày nào đó, ta sẽ có được thứ còn tốt hơn!”

Mà Lí Phúc đang vội vàng đi, sau khi đi qua khúc quanh, mới lấy ra một bàn tay, theo trong tay áo bắt Cuồn Cuồn ra, mỉm cười, thấp giọng nói, “ Không có việc gì, vật nhỏ, người sợ hai vị điện hạ đến vậy sao?”

Cuồn Cuồn trừng mắt nhìn, vù một cái, chui lên bả vai của Lí Phúc, xèo xèo kêu hai tiếng, bộ dáng tựa hồ rất tức giận.

Lí Phúc ngẩng người, mới nhẹ giọng nói, “ Người là do hoàng thượng ban cho Trung Sơn vương điện hạ, yên tâm đi, không ai dám đối người như vậy đâu.”

Cuồn Cuồn cũng là co rúm lại một chút, xèo xèo kêu một tiếng, bộ dáng tựa hồ rất là ủy khuất.

Lí Phúc cười khẽ, “ Được rồi, về sau a, nếu người gặp phải hai vị điện hạ kia, thì tận lực tránh đi một chút, nếu không thì đến tìm Phúc công công, biết không.”

Lúc này, tại Khởi Huy điện.

Lý Thái chính là nhíu mày nhìn chằm chằm quân cờ đen trắng trên bàn cờ , bày thành trận hình xúc súc, sau một lúc lâu, có chút không kiên nhẫn ngắt đầu nói, “ Ca, cái này của người vô dụng! Rất phức tạp! Chơi xúc súc chính là chú ý sự thống khoái thôi, còn cái này không có ý nghĩa!”

Thừa Kiên ngồi ở sau bàn cờ, cười nhẹ, “ Thanh Tước, người đừng xem thường trận hình này, người đi Hiển Đức điện nhìn xem bọn Đỗ Cầu, người nhìn kỹ một chút sẽ biết, nếu lúc trước không có chơi thử, bọn họ sẽ không phối hợp tốt như vậy . . .”

“ Ca! Ta nói, người không có chơi căn bàn là không hiểu!” Lý Thái lại không kiên nhẫn thốt ra.

[Thiệt! Ta mún nhảy vô đá cho tên này một cước we’, hừ hừ. . .]

Không có chơi? Thừa Kiên nao nao.

Mà Hồng Ngọc cùng Châu nhi vẫn im lặng ở một bên phao trà cũng sững sốt theo, không khỏi liếc mắt nhau, đều thấy trong mắt đối phương nồng đậm không vui.

Điện hạ không thể hành tẩu, như thế nào chơi xúc súc?!

Mà Lý Thái tựa hồ vẫn chưa nhận ra, vẫn thao thao bất tuyệt nói, “ Ca, người cứ yên tâm đi! Ta chắc chắn sẽ thắng bọn Lý Âm Lý Hữu, còn có Lý Kính, hừ, hẳn nhất định là giả bệnh! Không dám đấu với ta!”

Trên mặt Thừa Kiên vẫn thản nhiên cười như cũ, “ Tóm lại, Thanh Tước, người phải cố gắng lên, đừng để thua.”, tay bắt đầu chậm rãi thu thập quân cờ trên bàn.

Lý Thái vỗ ngực nói, “ Ca! Người tốt nhất là ngồi xem đi!” Dứt lời, đứng lên, từ trên cao nhìn chằm chằm xuống Thừa Kiên, ánh dương quang sau giờ ngọ chiếu vào mặt Lý Thái, Thừa Kiên thấy không rõ vẻ mặt của hắn, nhưng nghe được âm thanh khan khan của hắn nói, “ Ta sẽ làm cho tất cả mọi người biết, ta, Lý Thái, mới là đứa con ưu tú nhất của phụ hoàng!”

Trong lòng Thừa Kiên hơi hơi trầm xuống, những lời này . . .

Đời trước, hắn cũng từng nghe Lý Thái nói qua.

Sau khi Lý Thái rời đi, Châu nhi tiến lên, nghĩ muốn giúp Thừa Kiên thu thập quân cờ, lại bị Thừa Kiên xua tay ngăn cản, ngữ khí của Thừa Kiên thật thanh đạm, “ Ta tự làm là được rồi. Các người đi xuống trước đi.”

Châu nhi có chút lo lắng, quay đầu nhìn về phía Hồng Ngọc, Hồng Ngọc hơi hơi nhăn mày, hướng Châu nhi gật đầu. Châu nhi đành phải lui ra.

Chờ rời đi tiền điện, quay đầu nhìn về phía Thừa Kiên ngồi một mình ở bàn cờ, thân ảnh thiếu niên vẫn gầy yếu như cũ, một mình ngồi, nhìn bàn cờ.

“ Hồng Ngọc tỷ tỷ, người nói, điện hạ hắn . . .”

“ Châu nhi, không có việc gì đâu.” Hồng Ngọc quay đầu nhìn về phía Thừa Kiên ngồi một mình đã bắt đầu hạ xuống cờ ở sau bàn cờ, nhẹ giọng trấn an, đi theo điện hạ hơn bốn năm, Hồng Ngọc biết, tuy rằng điện hạ mới mười hai tuổi, nhưng làm việc đều trầm ổn bình tĩnh hơn so với nhiều người, cũng kiên cường hơn rất nhiều người. Tuy rằng trong lúc vô tình Ngụy vương làm tổn thương điện hạ, nhưng nhất định hắn là điện hạ sẽ không có việc gì.

“ Châu nhi, chúng ta đi làm một ít điểm tâm điện hạ thích ăn đi.” Hồng Ngọc đối Châu nhi nói.

Nhân tình Châu nhi sang lên, “ Hảo!” Nhưng ngay lập tức lại nhíu mày nói, “ Nhưng mà, Hồng ngọc tỷ tỷ, nếu buổi tối hoàng thượng muốn tới dùng bữa thì làm sao bây giờ?”

Khóe miệng Hồng Ngọc khẽ nhếch, “ Yên tâm, ta nghe nói, hôm nay Âm phi nương nương dường như chuẩn bị cái gì đó thú vị . . .”

Châu nhi hé miệng cười, “ Vậy, chúng ta đi chuẩn bị điểm tâm cho điện hạ đi.”

Nhưng lúc hai người vừa định đi về tiểu phòng bếp ở hậu điện, phía sau truyền đến tiếng Lí Phúc khẽ gọi, “ Hồng Ngọc! Châu nhi!”

Hai người quay đầu lại, thấy là Lí Phúc, đều tiến lên.

“ Phúc công công, ngài sao lại đến đây? Hay là hoàng thượng lại ban thưởng cái gì cho điện hạ sao?” Châu nhi quét nhìn cái mâm trên tay Lí Phúc, tò mò dò hỏi.

Lí Phúc khẽ gật đầu, thuận thế đem cái mâm đưa cho Châu nhi, “ Đây là Ngọc Thạch hoa cao hoàng thượng cố ý dặn ngự thiện phòng làm.”

Hồng Ngọc không khỏi kinh hô, “ Ngọc Thạch hoa cao?!” Không khỏi cúi đầu nhìn về phía cái mâm, sẽ không phải là Ngọc Thạch hoa cao mà Dương phi nương nương hưởng hoàng thượng xin cũng thật khó được đi.

“ Ta mới mới vừa gặp Ngụy vương điện hạ rồi đi, Ngụy vương điện hạ đến là có chuyện gì vậy?” Lí Phúc hỏi.

Hắn vốn vào tiền điện, hướng Trung Sơn vương điện hạ tuyên đạt hoàng thượng ban ân, nhưng vừa vào tiền điện, chỉ thấy Ngân cùng Kim đứng ở trước cửa đại điện, thật ngoài ý muốn của hắn, hỏi mới biết được, Trung Sơn vương điện hạ muốn một mình đánh cờ, không ai được quấy rầy. Trong lòng hắn cảm thấy có chút không thích hợp, muốn hỏi cụ thể một chút là chuyện gì, nhưng Kim và Ngân ngậm miệng không nói, trong lòng biết, hai người này, một người là tâm phúc của hoàng hậu nương nương, nhất giảo hoạt, một người là cái trung thành với bốn phận, đáng tiếc quá mức trung thành, không đủ thông minh, sợ là sẽ không nói thật với hắn . . . Liên đi tới hậu điện, muốn hỏi một chút Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc nhìn Châu nhi, châu nhi lại mỉm cười, tay đang cầm Ngọc Thạch hoa cao mở miệng nói, “ Hồng Ngọc tỷ tỷ, ta đi xuống trước, Ngọc Thạch hoa cao nên sớm hâm lại thì tốt hơn.” Liên xoay người hướng hậu điện đi đến. Nhưng khi đến chỗ rẽ, lại dừng lại, tránh sau trụ cột ở hành lang. Cách một khoảng vừa phải.

Chờ Châu nhi đi xa, Hồng Ngọc mới đem chuyện vừa rồi tinh tế nói một lần, cuối cùng nhẹ giọng nói, “ Điện hạ xưa nay trọng tình, lần này sợ là có chút khổ sở, bất quá, hẳn là không có việc gì, điện hạ luôn luôn đều thật kiên cường.”

Lí Phúc khẽ gật đầu, vẻ mặt vẫn nghiêm nghị như cũ, “ Hảo hảo hầu hạ điện hạ.” Dứt lời, liền xoay người rời đi.

Gặp Lí Phúc đi xa, Hồng Ngọc nhìn về phía trụ cột ở hành lang, gặp thân ảnh Châu nhi chợt lóe qua, khoe miệng không khỏi nhếch lên.

Thật sự là cái bốn nha đầu! Bất quá. . .nhưng thật ra là cái người trung thành!

Trường An Xuân Phong lâu, có tam tối.

Tối náo nhiệt, tối đại, tối nhiều mỹ tửu.

Về mặt Đỗ Như Hối đầy tâm sự bước vào tửu lâu, tiểu nhị liền đi lên đón tiếp, mặt mày hớn hở mở miệng nịnh nọt, “ Đỗ đại nhân hảo! Hai vị đại nhân đang ở gian tuyết mai trên lầu hai.”

Đỗ Như Hối khẽ gật đầu. Xoay người bước lên lầu hai.

Tại gian tuyết mai.

Trưởng Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh, một bên đang nhấp rượu, một bên thấp giọng nói cái gì đó.

Chờ Đỗ Như Hối vào phòng, Trưởng Tôn Vô Kỵ nhướng mày, giơ chén rượu trong tay lên, “ Đỗ huynh, đến muộn phải phạt ba chén nga!”

Đỗ Như Hối chỉ là cười khỏ một tiếng, nhíu chặt mi, thở dài một cái, “ Ta phạt! Ta phạt! Chỉ cần Trưởng Tôn huynh có thể giúp ta giữ lại mạng của tên bất hiếu tử nhà ta! Muốn phạt như thế nào cũng được!”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Phòng Huyền Linh sững sốt, liếc nhau, đều thật ngạc nhiên.

“ Xảy ra chuyện gì? Là Đỗ Cấu? Hay là Đỗ Hà?” Phòng Huyền Linh đứng dậy thân thiết hỏi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng đứng dậy, hơi hơi cân nhắc một chút, hỏi thử, “ Có phải có quan hệ với Ngô vương?”

Đỗ Như Hối lắc lắc đầu, vừa thở dài, vừa hướng Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Phòng Huyền Linh đi đến, mở miệng nói, “ Ngồi ngồi ngồi!”

Sau khi ngồi xuống, Đỗ Như Hối bưng chén rượu lên trước mặt, liền một mạch uống ba chén, mới thở dài một tiếng nói, “ Gia môn bất hạnh a!”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhíu mày, trong lòng có chút lo lắng nếu liên quan đến Ngô vương, liền có chút không kiên nhẫn nói, “ Người mau nói đi a!”

Đỗ Như Hối cười khỏ một tiếng, mới mở miệng nói, “ Người yên tâm, không có liên quan tới Ngô vương.”

“ Nhưng là có liên quan đến Trung Sơn vương?” Phòng Huyền Linh hỏi, thuận thế liếc mắt Trưởng Tôn Vô Kỵ hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, mày nhăn lại, Trưởng Tôn huynh cũng quá quan tâm Ngô vương đi?

Đỗ Như Hối yên lặng gật đầu, lại tự rót thêm một chén rượu nữa, ngửa đầu uống cạn, mới thở dài một tiếng, đem chuyện Đỗ Cấu ngộ thương Trung Sơn vương ở Hiển Đức điện nói ra.

Phòng huyền Linh nghe xong, ha ha cười, vỗ vỗ bả vai Đỗ Như Hối nói, “ Đỗ huynh, việc này cũng không nghiêm trọng như vậy đi. Trung Sơn vương điện hạ xưa nay luôn khoan dung, người cũng không phải không biết, hẳn sẽ không tính toán với người, về phần hoàng thượng, người cũng đừng lo lắng, người xem hai ngày này, hoàng thượng cũng đâu có nói gì đâu.”

Đỗ Như Hối chỉ là lắc đầu cười khỏ.

Phòng Huyền Linh nghi hoặc, “ Sao vậy? Chẳng lẽ còn có ẩn tình khác?”

Sắc mặt Trưởng Tôn Vô Kỵ lạnh lùng xuống, “ Chỉ sợ không phải là ngộ thương, mà là cố ý đi.”

Phòng Huyền Linh ngạc nhiên, “ Trưởng Tôn huynh, lời này là sao?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ quay đầu nhìn khuôn mặt ưu sầu của Đỗ Như Hối, thản nhiên nói, “ Ta sẽ nói với Trung Sơn vương điện hạ, nhưng mà, Đỗ huynh, gia sự cần phải cẩn thận hơn, từ xưa chuyện hoàng gia, liên quan vào, cũng không có mấy kết cục tốt.”

Đỗ Như Hối nhẹ nhàng thở ra, “ Người nghĩ là ta không biết sao? Ta cũng không biết là cái tên bất hiếu đó là từ khi nào lại cùng với Triệu Chương? Ai!”

Phòng Huyền Linh lúc này mới hiểu nguyên nhân trong đó, nhíu mày, nói chen vào, “ Hôm nay, ta nghe ý tứ của hoàng thượng là, đại hội xúc súc, tất cả hàng thất đệ tử cùng quan viên đệ tử đều phải tham gia. Cái tên vô tích sự nhà ta cũng phải tham gia.”

Tay Trưởng Tôn Vô Kỵ bưng chén rượu dừng lại giữa không trung một chút, lại buông xuống, trầm ngâm nói, “ Triệu Chương được thả ra, hoàng thượng cũng ân chuẩn cho tham gia đại hội xúc súc này.”

Đỗ Như Hối vừa nghe, lại nhíu mày, “ Như thế nào lại thả?”

“ Sao không thể thả?” Trưởng Tôn Vô Kỵ cười lạnh, “ Người ta đều đã cầu đến hoàng hậu nương nương.”

Phòng Huyền Linh suy đoán, “ Người nói, rốt cục hoàng thượng có ý gì?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhíu mày suy đoán, cũng rất là khó hiểu, đại hội xúc súc bất quá cũng là một trò chơi giải buồn, hẳn biết, chân chính trọng diễn là đang bí mật huấn luyện diễn võ! Nhưng, vì sao đại hội xúc súc này, hoàng thượng lại cố ý phô trương như thế? Nếu nói bên trong không có thâm ý, hẳn tuyệt đối không tin!

Xưa nay hoàng thượng làm việc luôn có mưu tính!

Bất quá, đây là đang an bài cái gì?

Thừa Kiên nhẹ nhàng di chuyển vị trí của bạch kỳ, chỉ một bước, thế cục liền thay đổi. Hắc kỳ không còn đường đi, bạch kỳ nắm giữ thiên hạ.

Chính là, kì lộ có thể biến đổi, thế cục có thể đổi, nhưng người đâu?

Thừa Kiên nghĩ đời này hẳn không phải thái tử, mẫu thuẫn giữa hắn và Thanh Tước có thể thay đổi, nhưng hẳn sai rồi.

Hắn sai ở chỗ là hắn đã quên lòng tham của con người là vô đáy, đời này, không có làm thái tử, chỉ là một trưởng tử không toàn vẹn, phía trước Thanh Tước cũng không có người tranh, Thanh Tước có ưu thế về thân phận, liền sẽ tham càng thêm nhiều . . .

Mà Thanh Tước là người hiếu thắng, như thế nào, có thể chấp nhận mình thất bại?

Thanh Tước hiếu thắng như thế, lại đã tâm bưng bưng muốn tranh đầu là hắn chưa bao giờ nghĩ tới.

Trong lúc vô tình Thanh Tước nói ra lời đó cũng là nói thật đi, Thanh Tước vô tình nói ra lời thật lòng, một ca ca chưa từng chơi xúc súc, kỳ thật vẫn là bị khinh bỉ ?

Hơi hơi xiết chặt viên bạch kỳ cuối cùng, Thừa Kiên hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi bình tĩnh lại.

Tương lai, sẽ như thế nào đây?

Nếu một ngày nào đó Trĩ Nô đến, cũng từng bước tranh chấp? Chính mình nên làm gì đây?

“ Bước này đi sai rồi.”

Thanh âm trầm thấp thản nhiên nói xong, một ngón tay thon dài nhẹ nhàng dời đi hắc kỳ, vì thế, thế cục lại biến đổi, đường đi của bạch kỳ bị chặn đứt.

Thừa Kiên sửng sốt, lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Thái Tông để không biết khi nào đã ngồi vào bên trái mình.

“ Phụ hoàng?”

“ Ân?” Thái Tông để thản nhiên đáp, cũng không có ngẩng đầu, chỉ là chỉ chỉ bàn cờ, mở miệng nói, “ Bước đi của ngươi cũng không sai, đáng tiếc, ngươi không có nhìn đến toàn cục, chỉ thấy được một mặt. Hắc kỳ nhìn như không có đường đi kỳ thật lại còn ẩn sinh lộ. Kiên nhi, có hiểu không?”

Thừa Kiên theo hướng ngón tay Thái Tông để, không khỏi ngây người, thật đúng như thế, hắn đúng là đã bỏ qua viên hắc kỳ này.

Không có nhìn đến toàn cục sao? Thừa Kiên có chút đăm chiêu, chính mình đã xem nhẹ.

“ Kiên nhi, lúc chơi cờ, không cần phán đoán quá sớm, có chút việc, bắt quá là còn ẩn trong đó mà thôi.” Thái Tông để có chút chỉ điểm thản nhiên nói.

Thừa Kiên ngẩng ra, theo bản năng nhìn hướng Thái Tông để, đã thấy Thái Tông để, ngón tay niệp khởi hắc kỳ, chỉ có vài bước, đã cải biến toàn bộ thế cục.

Thừa Kiên lẳng lẳng nhìn chăm chăm ván cờ, sau một lúc lâu, mới nhợt nhạt cười.

Thật uống phí hắn nhiều năm phiêu đảng nhân gian, sao lại quên đi ?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trung tây kết hợp quả nhiên vô địch!

39. Chương 39: Khi Xúc Súc Bắt Đầu [Nhị]

Hồng Ngọc vội vàng hướng tiểu phòng bếp ở hậu điện đi đến, gặp Châu nhi đang ở đó chuẩn bị, vội vàng mở miệng nói, “ Châu nhi, đừng làm.”

Châu nhi nghi hoặc ngẩng đầu, “ Hồng Ngọc tỷ tỷ, sao vậy?”

Hồng Ngọc vuốt trán, có chút đau đầu nói, “ Hoàng thượng tới.”

Châu nhi a một tiếng, “ Hồng Ngọc tỷ tỷ, không phải hôm nay hoàng thượng . . .”

Hồng Ngọc vuốt trán, bất đắc dĩ nói, “Hoàng thượng đến người cũng không nghĩ đến phải không?” Trong lòng lại sáng tỏ, hoàng thượng nhất định là từ Lí Phúc biết được tâm tình điện hạ không tốt, cho nên mới vội vàng đến đây, như vậy, những lời Ngụy vương điện hạ nói, hoàng thượng cũng đã biết sao?

Thần sắc trên mặt Hồng Ngọc bất đắc dĩ, trong lòng lại có chút đắc ý cười lạnh, hừ, nghĩ điện hạ của bọn họ là dễ khi dễ sao?

Tiền điện, Thái Tông đế vẫn ngồi bên bàn cờ, thấp giọng chỉ điểm từng đường cờ.

Mấy năm nay, tuy Thừa Kiền cũng thường cùng Thái Tông đế đánh cờ, nhưng chưa bao giờ được chỉ dạy cụ thể như vậy. Càng nghe Thái Tông đế giảng dạy, trong lòng Thừa Kiền càng thêm kính phục.

Dừng ở khuôn mặt tuần tú chuyên chú trầm ổn, ánh mắt Thừa Kiền lượng lượng, phụ hoàng thật đúng là phụ hoàng! Quả nhiên, mỗi một bước đi đều đầy thâm ý! Hoàn toàn chặt chẽ, thận trọng, không có khe hở, liền nắm toàn cục trong tay.

Thái Tông đế thấy Thừa Kiền không có đáp lại, ngẩng đầu chỉ thấy ánh mắt Thừa Kiền lượng lượng, không khỏi nhướng mày, “Như thế nào? Bị phụ hoàng người mê hoặc?”

Thừa Kiền lấy lại tinh thần, sờ sờ cái mũi, tuy rằng thật không có ý tứ, nhưng vẫn thành thật thừa nhận, “Phụ hoàng, người thật lợi hại!”

Thái Tông đế cúi đầu cười, bỗng nhiên ôm lấy Thừa Kiền ngồi lên đùi mình, cúi đầu hôn lên trán Thừa Kiền.

Những lời nịnh nọt, tăng bốc thì hắn đã nghe qua rất nhiều, nhưng nghe Kiền nhi nói vẫn làm cho hắn rất hài lòng đắc ý, như chưa bao giờ có người từng khen. Tuy lời của Kiền nhi cũng không phải hay gì. Bất quá chỉ là một câu khen ngợi bình thường thôi, quả nhiên, còn phải xem ai nói lời này sao?

Thừa Kiền đã muốn quen loại vô cùng thân thiết này, cái loại không được tự nhiên đã sớm bắt tri bắt giác tan biến, trong lòng hiện tại còn thậm chí thật thích phụ hoàng đối hắn vô cùng thân thiết.

Vì thế, khi phụ hoàng hôn trán hắn, lúc ngẩng đầu mỉm cười nhìn hắn, hắn liền đối phụ hoàng lộ ra nhọt nhọt ôn nhu cười.

Mà trong phút chốc, loại nhọt nhọt mềm mại cười này cơ hồ đoạt đi hô hấp của Thái Tông đế.

[uhm! Tín hiệu tốt. . . hi hi]

Cho đến khi một tiếng nói dịu dàng vang lên, “Hoàng thượng! Kiền nhi!”

Thừa Kiền quay đầu lại, nhìn thấy Trương Tôn đứng ở trước cửa đại điện dịu dàng cười, liền cười hô, “Mẫu hậu!”

Mà Thái Tông đế vừa mới hồi phục tinh thần theo bản năng nắm chặt thắt lưng Thừa Kiền, nhưng lại lập tức buông ra, trên mặt cũng lộ ra tươi cười, “Là Quan Âm Tử a.”

Trương Tôn tới đã một lúc, lúc mới tiến vào, chỉ thấy hoàng thượng hôn trán Thừa Kiền, trong lòng hiện lên cảm giác quái dị, tiếp theo, liền gặp Thừa Kiền đối hoàng thượng lộ ra tươi cười, sau đó . . .

Trong phút chốc hoàng thượng như đại ra. . .

Theo bản năng nàng liền gọi ra tiếng. Cái cảm giác quái dị trong lòng càng sâu. Tựa hồ, đã muốn không phải cái loại chột lóe qua.

Trương Tôn đi đến bên bàn cờ, cũng ngồi xuống, cười cười với Thái Tông đế, ôn nhu nói, “Lúc ta đến, ở ngự hoa viên thấy bộ dáng Âm phi muội muội hình như rất không vui, đi qua hỏi mới biết, nguyên lai nàng có một vật nhỏ muốn dâng lên cho hoàng thượng, đã hẹn trước cùng hoàng thượng rồi, vậy mà hoàng thượng lại thất hứa.” Dứt lời, oán trách nói, “Hoàng thượng, ngài sao lại có thể ở đây chứ?”

Thái Tông đế giống như đột nhiên nhớ tới, vỗ đầu, ảo não nói, “Xem ta! Đều đã quên! Ha ha, vậy ta đi đây!” Dứt lời, cúi đầu cười nói với Thừa Kiền, “Kiền nhi, buổi tối phụ hoàng không thể cùng người dùng bữa, người cùng mẫu hậu người dùng đi.”

Trong lòng Thừa Kiên có chút mất mát, nhưng trên mặt vẫn là nhu thuận cười, “ Ân, Kiên nhi biết. Kiên nhi cung tiễn phụ hoàng.”

Mà Thái Tông để giống như thật vội vàng, đem Kiên nhi thật cẩn thận đặt ở trên nhuyễn ***, liền đứng dậy phát tay mà đi.

Thừa Kiên nhìn theo Thái Tông để rời đi, cho đến khi khuất bóng, mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, vừa thu lại đường nhìn, liền thấy gương mặt nghiêm túc của Trưởng Tôn, không khỏi hoảng sợ, “ Mẫu hậu, làm sao vậy?”

Trưởng Tôn bình tĩnh nhìn Thừa Kiên, sau một lúc lâu, mới chậm rãi lộ ra mỉm cười, “ Ta đang nhìn Thừa Kiên của ta, chỉ mới chớp mắt, đã mười hai . . .” Bên nói, bên chậm rãi vươn tay vuốt ve mặt Thừa Kiên.

Thừa Kiên có chút hoang mang , cầm lấy tay Trưởng Tôn dán lên mặt mình, nhẹ giọng hỏi, “ Mẫu hậu, làm sao vậy? Hay là . . . Kiên nhi đã làm sai chuyện gì?”

Thừa Kiên thật lo lắng. Không phải là hắn đã làm sai chuyện gì đi? Loại khẩu khí này của mẫu hậu làm cho hắn thật bất an . . .

Trưởng Tôn thu hồi tay lại, xoa xoa đầu Thừa Kiên, có chút bất đắc dĩ nói, “ Nếu người có thể làm sai chuyện gì, mẫu hậu đều thật là yên tâm. Nhưng người nha, mấy năm gần đây, chuyện gì cũng đều cũng làm tốt . . .”

“ Phụ hoàng người rất sủng người!” Trưởng tôn nửa là thâm oán nửa là thành thật.

Thừa Kiên có chút không biết nói gì, phụ hoàng muốn sủng hắn, hắn cũng không có cách a.

Trong lòng Trưởng Tôn bồi hồi cái cảm giác quái dị này, chỉ cảm thấy hoàng thượng không nên sủng ái Thừa Kiên như vậy, nhìn vẻ mặt vô tội của Thừa Kiên, nàng thật sự là không nói ra được gì, chỉ có thể nhẹ thở dài

“ Kiên nhi, người xem, đứa nhỏ Thanh Tước bắt quả chỉ là có chút tính trẻ con, phụ hoàng người liền vội vàng chạy đến trấn an người, quên luôn cả cuộc hẹn với Âm phi, nếu làm cho Âm phi biết được, còn không ghi hận người a.”

Thừa Kiên nhú mày, trong lòng có chút đỏ, “ Mẫu hậu, chuyện của Thanh Tước, ai con cũng chưa nói, con cũng không biết làm sao mà phụ hoàng lại biết được! Ngay cả mẫu hậu, con cũng không biết làm sao người biết được?!”

Trưởng Tôn bị kiềm hãm, gắp bộ dáng nhú mày của Thừa Kiên, cười khổ một tiếng, “ Kiên nhi, mẫu hậu biết người không phải là đứa được sủng mà kiêu, mẫu hậu không có ý trách người, chính là phụ hoàng người . . .”

Thừa Kiên hít sâu một hơi, mới mở miệng, “ Mẫu hậu, con biết mẫu hậu lo lắng, nhưng mà, mẫu hậu, phụ hoàng hắn muốn sủng nhi tử, con cũng không cò biện pháp nha. “ Thừa Kiên nói xong lời cuối còn có chút ủy khuất, “ Nếu không, để con tự làm ô danh?”

Trưởng Tôn trừng mắt, oán trách nói, “ Đứa nhỏ này nói cái gì vậy?”

Thừa Kiên ra vẻ thở dài, “ Nếu không, mẫu hậu người nói, con nên làm cái, gì bây giờ? Phụ hoàng sủng ái con, ngài lo lắng, Thanh Tước ghen tị, nói thật, mẫu hậu, con vẫn đều mong phụ hoàng đừng đến Khởi Huy điện nữa, phụ hoàng đến Khởi Huy điện, con cũng thật không vui về gì!”

Trong lòng Trưởng Tôn bị kiềm hãm, Kiên nhi nói những câu này, kỳ thật, là nàng quá mức nghiêm khắc với Kiên nhi, mấy năm nay, Kiên nhi chưa từng thị sủng mà kiêu, lại càng không mượn này để mưu lợi, ngược lại là không ngừng khiêm tốn, đối Thanh Tước tùy hứng cũng là nhẫn nại hết lần này đến lần khác. Ai.

“ Được rồi, mẫu hậu biết người bị ủy khuất.” Trưởng Tôn nhẹ vỗ vỗ tay Thừa Kiên đặt ở trên bàn cờ.

“ Mẫu hậu . . .” Nếu đã nói đến, Thừa Kiên cũng không muốn lần tránh, quay đầu, nhìn Trưởng Tôn, còn thành thật nói, “ Nếu mẫu hậu đã biết Thanh Tước nói gì, vậy mẫu hậu, con cả gan, đại hội xúc cức lần

này, con sẽ không nhường Thanh Tước nữa, cũng thỉnh mẩu hậu đừng can dự vào, mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, mẩu hậu, đều thỉnh ngài ở một bên nhìn thôi, được không?”

Trưởng Tôn sững sốt, nàng nhìn chăm chăm Thừa Kiền một lúc lâu sau, mới chần chờ hỏi, “Kiền nhi, người đây là . . .”

Thừa Kiền chỉ là mỉm cười, “Mẩu hậu, Thanh Tước muốn làm đứa con ưu tú nhất của phụ hoàng, con cũng muốn!”

Trưởng Tôn nhú mày, muốn nói cái gì, nhưng nhìn ánh mắt sạch sẽ kiên định của Thừa Kiền, nhớ tới Thanh Tước cũng đồng dạng kiên định nhưng đầy cuồng nhiệt . . ., liền im lặng không nói, sau một lúc lâu, nhẹ nhàng gật đầu, sờ sờ đầu Thừa Kiền, “Kiền nhi, làm chuyện người muốn làm đi.”

Thừa Kiền lộ ra nhu hòa nhợt nhạt tươi cười, “Tạ mẩu hậu.”

Lúc Hồng Ngọc bưng bữa tối từ ngự thiện phòng đưa tới vào tiền điện, thấy Trưởng Tôn, không khỏi sững sốt. Hoàng hậu nương nương sao lại ở đây? Sao lại không có ai thông báo?

Vì thế, vội vã buông bữa tối, quỳ xuống thỉnh tội, “Nô tỳ đáng chết, không biết nương nương giá lâm. Khôn thể nghênh đón từ xa, thỉnh nương nương thứ tội!”

Châu nhi cũng vội vã quỳ xuống thỉnh tội.

Trưởng Tôn dịu dàng cười, “Được rồi, đều đứng lên đi. Là ta không cho Ngân thông báo.”

Chờ sau khi Hồng Ngọc cùng Châu nhi đứng lên, lại đem ngự thiện trình lên, thấy được Ngọc Thạch hoa cao, Thừa Kiền thì sững sốt, Trưởng Tôn thì gật mình, nhìn về phía Thừa Kiền, trêu tức cười, “Kiền nhi, bây giờ người đã biết là ai nói cho phụ hoàng người chưa?”

Lí Phúc . . .

Thừa Kiền nhú mày, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lại quét về phía Hồng Ngọc im lặng không nói quỳ trên mặt đất, tránh hồi lâu, mới lạnh lùng nói, “Hồng Ngọc, ta biết người trung thành, nhưng hôm nay trước mặt mẩu hậu, người hãy nghe cho kỹ, ta không cần cung nữ nhiều lời, sau này, nếu thất trách, nếu ai dám đem chuyện của Khởi Huy điện lộ ra nửa chữ, liền cổ xuất khỏi Khởi Huy điện đi!”

Hồng Ngọc trầm mặc một lát, mới chậm rãi dập đầu, thấp giọng xác nhận.

Trưởng Tôn cũng cười khê nói, “Kiền nhi, người cũng phải nói luôn cả Ngân, hần là người của mẩu hậu, mẩu hậu biết là không tốt, cho nên những lời này người cũng đừng nói nhiều.”

Thừa Kiền bất đắc dĩ.

Chờ dùng xong bữa tối, lại nhìn Thừa Kiền chuẩn bị đi ngủ, Trưởng Tôn mới rời đi, lúc rời đi, Trưởng Tôn gọi Hồng Ngọc tới.

Đứng ở cạnh cửa tiền điện Khởi Huy điện, để cho Phong Hiệp canh giữ, nếu có người đến liền báo.

Mới đối Hồng Ngọc ôn nhu nói, “hôm nay Kiền nhi bởi vì bị ta nói chuyện hoàng thượng, cho nên tâm tình không tốt lắm, Hồng Ngọc, ủy khuất cho người rồi.”

Hồng Ngọc cúi đầu, thấp giọng nói, “Không, điện hạ là trách phạt rất đúng. Nô tỳ không nên tiết lộ chuyện của Khởi Huy điện.”

Trưởng Tôn khê lắc đầu, “Thiên hạ là vương thổ, bên trong hoàng cung cho dù là một viên gạch, một khối bùn đều là của hoàng thượng, người đem chuyện của Khởi Huy điện báo cho hoàng thượng, cũng không tính là mật báo, chính là, Hồng Ngọc, ta biết, người là muốn mưu phúc cho điện hạ, nhưng người có biết, phúc quá lớn, sẽ trở thành tai họa?” Trưởng Tôn ý vị thâm trường nói.

Hồng Ngọc chấn động, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Trưởng Tôn, đã thấy ánh mắt Trưởng Tôn ý vị thâm trường. Không khỏi lui về phía sau nửa bước, mưu phúc? Xác thật, nàng có ý này, nghĩ làm cho điện hạ

tiếp tục được hoàng thượng sủng ái, nghĩ có thể củng cố đặc thù ân sủng của hoàng thượng đối với Khởi Huy điện . . .

“ Hồng Ngọc, người là người thông minh, không cần nhiều lời, chính người hảo hảo ngấm lại.” Dứt lời liền xoay người rời đi.

Hồng Ngọc là người thông minh, nói nhiều ngược lại trở thành vô ích.

Sau khi Thái Tông đế rời khỏi Khởi Huy điện, liền thu liễm tươi cười trên mặt, vẻ mặt có chút âm trầm vội vàng đi.

Lí Phúc im lặng quan sát, lựa chọn cung kính, yên lặng đi theo.

Nếu tâm tình hoàng thượng không tốt, người thứ nhất gặp nạn là người hầu tùy thân bọn họ. Mấy năm nay, tâm tình của hoàng thượng đa số là thật không tồi. Nếu có thời điểm không tốt, chỉ cần tìm cái lý do, đem hoàng thượng thỉnh tới Khởi huy điện, chỉ chốc lát, hoàng thượng sẽ tươi cười rạng rỡ, hoặc là, thỉnh Trung Sơn vương điện hạ rời Khởi Huy điện? Đương nhiên điện hạ hành tẩu bất tiện, số lần vẫn là ít hơn, bất quá hiệu quả sẽ rất tốt.

Tỷ như lần trước, Ngụy đại nhân chọc tức hoàng thượng. Hoàng thượng giận dữ đem Ngụy đại nhân đi phạt.

Cái này tốt lắm, hần không cần vất kiệt suy nghĩ, điện hạ đã tới. Nói hai ba câu liền giải cơn giận của hoàng thượng.

Bất quá, lúc này . . .

Lí Phúc trộm liếc nhìn một cái đã đi rất xa Khởi Huy điện, trong lòng trần trần trừu đau, hoàng thượng nếu ly khai Khởi Huy điện, sẽ không trở lại nữa đi?

Thái Tông đế đi vào ngự hoa viên, mặt âm trầm bỗng nhiên biến mất, trên mặt là sang sảng tươi cười.

Lí Phúc nhìn thấy bụng lại càng đau!

Theo hoàng thượng nhiều năm như vậy, Lí Phúc biết, hoàng thượng là đang đóng kịch, nếu hoàng thượng đều che dấu tâm tình xấu của mình, không để cho người khác nhìn ra, như vậy nói là tâm tình hoàng thượng là đã đến cực hạn!

Từ Hàn Hoa điện đi ra, vẻ mặt Thái Tông đế lại tối tăm

Lí Phúc thật cẩn thận theo sau, cúi đầu, ngay cả cước bộ đều rất nhẹ, không dám phát ra âm thanh gì.

Lúc gần tới Cam Lộ điện, Thái Tông đế dừng lại một chút, đánh vòng một cái, lại đến Trường Sinh điện.

Nhìn Thái Tông đế vào trường Sinh điện, ruột Lí Phúc bắt đầu run rẩy.

Ngày thường hoàng thượng không thích ngủ lại ở Trường Sinh điện a.

“ Đi xuống!” Thản nhiên nói hai chữ, Thái Tông đế liền bước nhanh vào hậu điện. Lí Phúc không dám nói. Ý bảo các cung nữ thái giám ở Trường Sinh điện đều lui ra, chính mình cũng lui ra sau cửa đại điện.

Thái Tông đế đi vào bể, chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong đầu vẫn là nụ cười mềm mại nhợt nhạt của Thừa Kiên . . .

Có lẽ, trong thời gian này hần không nên đi Khởi Huy điện nữa.

Liên tục hơn một tháng, Thái Tông đế cũng không có đến Khởi Huy điện. Ngày thường cũng không ban cho có gì. Nhưng thật ra Thiệu Hoa điện, Trí Trúc điện, Hàn Hoa điện, Võ Chính điện ban cho cũng không ít. Đương nhiên, còn đặc biệt ban cho ba vị công chúa được hoàng hậu nuôi nấng Trường Nhạc, Dự Chương, Cao Dương không ít thứ.

Đối với việc này, trong lòng Thừa Kiền nếu nói không có mất mát nghi hoặc thì là giả. Hẳn thậm chí hoài nghi chính mình là đã làm sai cái gì, thậm chí nghĩ có phải hay không có ai đó ở bên tai phụ hoàng nói gì đó.

Nhưng nhìn đến ‘Ngư ca’ mẫu hậu sai người đưa đến, hẳn chậm rãi bình tĩnh lại.

Trong lòng cười thầm, nói cái gì mà không quan tâm hơn thua, phải biết tiến thoái, giữ vững lập trường? Chính mình bất quá là bị phụ hoàng bỏ quên vài ngày, liền phiền toái bất an như vậy?

Thừa Kiền tỉnh táo lại, tiếp tục cuộc sống của mình.

Theo Ngụy Chính học tập, mà lúc Ngụy Chính nhìn đến Thừa Kiền tập viết chữ, rất vui mừng, đối hắn nói, “Vốn nghĩ rằng điện hạ đã quên chữ tĩnh, không ngờ điện hạ lại đạt đến chữ ‘Định’ trong tam muội.”

Thừa Kiền cười yếu ớt.

Đánh đàn, chơi cờ, họa tranh. Cùng bọn Trường Nhạc vui đùa, vừa có thêm muội muội Cao dương, ngày cũng thật phong phú.

Sau đó, đại hội xúc súc bắt đầu.

40. Chương 40: Khi Xúc Cúc Bắt Đầu [Tam]

Ngày hôm nay , Thái Tông có chỉ, các con cháu hoàng thất cùng con cháu quan gia phải tham gia tổ đội xúc súc, mỗi đội không ít hơn mười người. Mà số lượng lại không có hạn .

Thừa Kiền từ Khởi Huy điện rời đi, một đường chậm rì rì hướng khỏi Khởi Huy điện.

Trường Nhạc cùng Dự Chương thay phiên ôm Cao Dương đi theo sau Thừa Kiền , thấp giọng nhỏ nhẹ không ngừng, ở giữa còn cười đùa không ngừng.

“Ca ca, nghe người ta nói, Thái Ca ca cùng Hữu ca ca, Âm ca ca bọn họ sáng sớm đã nhận người, hôm nay mới đến hội , ta thấy thế nào cũng sẽ không có người đến bên ca ca.” Trường Nhạc lo lắng nói.

“Ân , ca ca ta có thể thanh tĩnh, an tâm xem trận đấu.” Thừa Kiền hồn nhiên không thèm để ý nói, nhắc lên Cuồn Cuồn đang trốn trong quần áo , nhíu mày, “Cuồn cuộn, người sao đều thích chui vào quần áo a? Còn như vậy, ta gọi Ngân đôn canh người!”

Cuồn cuộn nháy mắt mấy cái, vô tội nghiêng đầu, cái đuôi nhẹ nhàng cọ cọ trên mặt Thừa Kiền.

“Khởi nha ! Làm nũng cũng vô dụng!” Thừa Kiền trừng mắt.

“Ca ca, người thật sự không lo lắng?” Dự Chương nhỏ giọng hỏi, đồng dạng cũng thực lo lắng. Khi nàng xem, phụ hoàng rõ ràng biết ca ca hành động không tiện, còn mạnh mẽ mệnh lệnh tham gia, điều này thật sự là rất không công bình! Hơn nữa ca ca bắt đồng bọn Thái Ca ca, ca ca cơ hồ thâm cư trong cung (luôn ở trong cung) , cho tới bây giờ đều không cùng con cháu quan gia giao lưu hữu hảo quá, ai sẽ tham gia vào đội ca ca a ?

Thừa Kiền ngẩng đầu, nghiêng đầu cười, tươi cười nhặt nhẻo lại lộ ra tư vị tùy ý tiêu sái

“Không có việc gì! Dự Chương đừng lo lắng.”

Chuyển qua vài đường , là đến Hiển Đức điện , chưa tới Hiển Đức điện, liền nghe thấy từng trận hoan hô cùng tiếng động vui đùa ầm ĩ.

Thừa Kiền không khỏi cười. Vẫn là náo nhiệt như vậy...

Đi vào Hiển Đức điện, cho Ngân phụ giúp mình đi vào đài cao, vị trí mình ở trên , đối diện là Lí Kính. Dưới tay là Thanh Tước, đối diện Thanh Tước là Lí Hữu, tiếp theo là Lí Âm...

Thừa Kiền ngẩng đầu đối Lí Kính mỉm cười. Lí Kính cũng ôn hòa cười.

Hơn một tháng nay , huynh đệ không đối mình châm chọc khiêu khích thì chỉ Lí Kính cùng Thanh Tước.

Thanh Tước là huynh đệ đồng mẫu , tuy rằng chưa từng nói nhưng cũng là không dám đi, lại cũng không nhiệt tình , có lẽ Thanh Tước vội vàng chuyện đầu xúc xúc? Nhưng Lí Kính lại hơn một tháng nay từng đến chơi vài lần , đưa mình một ít vật nhỏ, bồi mình chơi cờ.

Vài tiếng trống qua đi, Thừa Kiên liền thấy phụ hoàng đã hơn một tháng không gặp một thân phụng trang đang đi lên đài cao nhất .

Mọi người đứng dậy hành lễ ca tụng, Thừa Kiên cũng cung kính xoay người hành lễ.

Hành lễ xong, Thừa Kiên luôn cúi đầu , thủy chung không có ngẩng đầu.

Thái Tông đế liền cao giọng mở miệng,“Lần này xúc xúc đại hội hy vọng nhóm tiểu tử đều hảo hảo biểu hiện, vào cuối tháng 12 Đột Lợi Khả Hãn sẽ đến , hãy cấp cho trẫm được đẹp mắt ! Hiện tại! Trẫm cũng không nhiều lời, hãy chuẩn bị tổ đội cho trẫm !”

Vì thế, rầm một tiếng, nhóm quan gia đệ tử đứng ở Hiển Đức điện liền vội vàng đi đến trước mặt vài vị hoàng tử.

Quả nhiên, chỉ có nhóm hoàng tử có tổ đội, cái khác đều không có.

Thanh Tước, Lí Hữu, Lí Âm, Lí Kính đều tụ tập không ít người.

Đỗ Hà, Hà Lan , Sở Thạch gia nhập đội ngũ Thanh Tước, Triệu Chương gia nhập đội ngũ Lí Hữu.

Thừa Kiên hơi ngẩng đầu có chút dăm chiêu, không hiểu phụ hoàng vì sao phải tổ chức chuyện này lớn đến như vậy.

“Điện hạ!” Khi Thừa Kiên có chút dăm chiêu, bỗng nhiên một thanh âm to dọa hấn nhảy dựng. Thừa Kiên cúi đầu vừa thấy, liền gặp mấy người đứng ở trước mặt mình.

Là Đỗ Cấu , Trình Hoài Lượng , Trương Tôn Hưởng, Phòng Di Hoàn .

Thừa Kiên sững sờ,“Các người đây là...”

Đỗ Cấu tiến lên, hướng Thừa Kiên chấp tay mỉm cười nói,“Điện hạ, chúng ta muốn cùng tham gia tổ đội của điện hạ .”

Thừa Kiên sững sờ, lập tức vẻ mặt nghiêm nghị, còn thật sự nói “Vào tổ đội của ta sẽ thất bại .”

Đỗ Cấu sững sờ, ngẩng đầu dừng ở trước mắt thiếu niên mặt mày thanh tú, đôi mắt hết sức sạch sẽ, vẻ mặt còn thật sự không cười, không khỏi mỉm cười “Ta tin tưởng điện hạ.”

Thừa Kiên kinh ngạc nhìn Đỗ Cấu , tin tưởng?

Còn lại mấy người khác cũng đều chấp tay đối Thừa Kiên nói,“Chúng ta đều tin tưởng điện hạ!”

Đỗ Cấu lại bổ sung nói,“Cho dù thua cũng không quan hệ!” Giương mắt nhìn Thừa Kiên, mỉm cười,“Chỉ cần có thể cùng điện hạ là tốt rồi.”

Thừa Kiên bình tĩnh nhìn Đỗ Cấu , sau một lúc lâu, khóe miệng nhất loan , lộ ra ý cười nhợt nhạt, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt “Người nói.”

“Phải !” Đỗ Cấu cười cười.

Thừa Kiên quay đầu nhìn về phía Trình Hoài Lượng , không có hảo ý cười,“Trình Hoài Lượng , là Trình tướng quân muốn người theo ta?”

Trình Hoài Lượng sờ sờ đầu, hắc hắc ngây ngô cười,“Cha ta nói, phải nghe lời điện hạ , còn nói, nếu điện hạ đem ta bán đi làm ruộng trồng ngư cái gì, ta cũng phải đi.”

Thừa Kiên nhin không được bật cười.

Những người khác cũng cười ha ha lên.

Ngay khi nói chuyện, lại có mấy người chạy tới cùng tham gia tổ đội Thừa Kiên. Trong đó một người là con trai trưởng Lý Tĩnh tướng quân, Lý Nghiệp Hủ !

Nhìn ánh mắt Lý Nghiệp Hủ chăm chăm nhìn mình , Thừa Kiền trong lòng rất là kinh ngạc, người tong teo gầy còm mới mười bốn tuổi trước mắt này , chính là Lý Nghiệp Hủ tương lai xuất gia ăn chay niệm phật?

Vì thế, Thừa Kiền cho tới bây giờ không trông cậy vào có người cùng tổ đội của mình , rốt cuộc cũng tạo thành một đội ngũ mười người ...

Thừa Kiền ở đài cao thỉnh thoảng cùng đám người Đỗ Cấu nói nói cười cười, trong lòng bàn tay Lí Phúc công công trên đài tối cao cũng ứa ra mồ hôi

Hoàng Thượng này giờ đã muốn bóp nát bốn năm cái bát trà...

Ngắn gọn tuyên bố ngày hội chuẩn bị xúc cức chấm dứt, Thái Tông để liền phẩy tay áo bỏ đi.

Hoàng tử nhóm không có lập tức đi.

Lí Kính quét mắt nhìn Thừa Kiền, mỉm cười, liền xoay người mà đi. Thanh Tước cũng là có chút âm trầm nhìn Thừa Kiền liếc mắt một cái, cái gì đều không có nói rồi bước đi. Đám người Lí Hữu cùng Lí Âm cũng là hắc hắc cười quái dị liên tục.

Trường Nhạc cùng Dự Chương thập phần hưng phấn, ôm Cao Dương hướng Thừa Kiền đi tới, đối với đám người Đỗ Cấu còn tại chung quanh Thừa Kiền cười cười gật đầu, cảm kích nói,“Cám ơn các người cùng ca ca ta ở một tổ đội.”

Đỗ Cấu đang muốn mở miệng nói lời khiêm tốn, Trường Tôn Hưởng lại xông lên trước , Trường Tôn Hưởng mười hai tuổi dáng người cao lớn, làn da ngăm đen, đôi mắt lại thông minh chuyển chuyển không ngừng, hắc đối Trường Nhạc hắc hắc ngây ngô cười, mở miệng nói,“Công chúa ngài đa lễ, có thể cùng tổ đội điện hạ, là vinh hạnh của chúng tiểu nhân a.”

Thừa Kiền có chút không biết nói gì nhìn Trường Tôn Hưởng, tiểu tử này sẽ không phải là coi trọng Trường Nhạc đi?

Trường Nhạc có chút mặt đỏ từng bước lui về phía sau, thấp giọng nói,“Các người cần phải hảo hảo chuẩn bị trận đấu a.”

“Đương nhiên, đương nhiên, ha ha, công chúa, ngài chúc chúng ta cố lên đi?” Trường Tôn Hưởng nịnh nọt cười, mặt ửng nghiêm lại tiến lên từng bước.

Thừa Kiền khẽ lắc đầu, tiểu tử này rất rõ ràng!

“Được rồi!” Thừa Kiền bất đắc dĩ ra tiếng,“Trường Nhạc, Dự Chương các người đi về trước nói cho mẫu hậu.”

Trường Nhạc vừa nghe, nhẹ nhàng thở ra, vội vàng lôi kéo Dự Chương xoay người bước đi.

Trường Tôn Hưởng thất vọng nhìn phương hướng Trường Nhạc đi xa.

Cho đến lúc Thừa Kiền đại lực ho khan một tiếng, Trường Tôn Hưởng mới lấy lại tinh thần, có chút ngượng ngùng nhìn về phía Thừa Kiền.

Thừa Kiền trừng mắt,“Tiểu tử ngươi nên chú ý cho ta !”

“Dạ dạ phải ...”

Thừa Kiền đang muốn giáo huấn vài câu , Lí Phúc công công vội vàng tiến đến.

“Điện hạ, Hoàng Thượng có chỉ, tuyên điện hạ tức khắc yết kiến.”

Thừa Kiền sửng sốt, phụ hoàng triệu kiến?

Cuốn Cuốn nằm úp sấp trên vai , Lí Phúc công công vẻ mặt nghiêm nghị phụ giúp Thừa Kiền xe lăn đi tới.

Thừa Kiền vài lần muốn mở miệng hỏi một chút Lí Phúc, nhưng đều muốn nói lại thôi. Trong lòng cười khổ, chỉ sợ có hồi , Lí Phúc cũng sẽ không nói đi. Ai, thôi, thuyền đến đàng trước tự nhiên sẽ thẳng.

Thừa Kiền hạ quyết tâm, cũng không tái suy tư. Chính là chậm rãi nhìn cảnh sắc trên đường .

Lúc này tới gần tháng năm, hoa nhỏ nở rất nhiều . Thừa Kiền chậm rãi đếm chủng loại hoa đang nở trên đường đi. .

Khi đi tới chỗ yên lặng, Lí Phúc đột nhiên mở miệng, “Điện hạ..., Hoàng Thượng đã liên tục một tháng không có hảo hảo nghỉ ngơi.”

Thừa Kiền ngậy người sau một lúc lâu, mới quay đầu, “Phúc công công, người vừa mới nói cái gì?”

“Điện hạ, tháng qua Hoàng Thượng tâm tình thật không tốt, ăn cũng ít, ngủ cũng không hảo, đợi, thỉnh điện hạ khuyên Hoàng Thượng.”

Thừa Kiền nhíu mày, nói như vậy, phụ hoàng hơn một tháng nay là có việc gì sao ? Nhưng gần nhất trên triều cũng đâu có việc gì trọng đại a. Ngự Chỉnh lão sư gần nhất cũng thực an phận, không có tái lộng cái gì thẳng gián đi kích thích phụ hoàng. Khoan đã ! Hay là, Ngự Chỉnh lão sư biết tâm tình phụ hoàng không tốt, cho nên mới an phận??

“Phúc công công, người có biết, phụ hoàng vì sao tâm tình không tốt không ?”

Lí Phúc lắc đầu. “Nô tài không biết.”

Thừa Kiền im lặng.

Nếu nói phụ hoàng tâm tình không tốt..., kia hẳn có thể hay không bị giận chó đánh mèo a?

Thừa Kiền trong lòng thật sự không có nắm chắc phụ hoàng có hay không còn sủng ái hẳn như trước kia, nếu như bị giận chó đánh mèo, vậy thật sự là rất không hay ho!

Còn chưa tới Cam Lộ điện, Thừa Kiền liền thấy phụ hoàng chấp hai tay sau lưng, đứng ở cửa Cam Lộ đại điện.

Thừa Kiền càng đến gần , mới phát hiện, phụ hoàng quả thực gầy yếu không ít, khuôn mặt tuy rằng bình tĩnh, nhưng mặt mày gian tối tăm cũng rất rõ ràng.

Thừa Kiền nhin không được trong lòng lo lắng, phụ hoàng sẽ không tích tụ phiền muộn trong lòng đi? Kia cũng không hảo!

Lí Phúc mang Thừa Kiền tới cửa Cam Lộ đại điện, liền quỳ rạp trên đất hành lễ.

Thừa Kiền lấy lại tinh thần, đang muốn hành lễ , liền bỗng nhiên bị một bóng lớn bao lấy , Thừa Kiền còn chưa phản ứng lại, liền bị một đôi tay đại lực ấm áp ôm lấy.

Thừa Kiền có thói quen tính ôm cổ Thái Tông đế, khi lấy lại tinh thần, mới phát hiện thói quen của mình, không khỏi trong lòng sững sốt.

Nguyên lai... Thói quen vẫn còn tồn tại nha.

Mà Thái Tông đế cúi đầu nhìn Thừa Kiền vẻ mặt lẳng lẳng, tâm tình tối tăm bỗng nhiên tốt lên không ít, bên miệng thậm chí gợi lên một chút thần nhiên tươi cười.

Ôm Thừa Kiền, liền bước hướng Cam Lộ điện.

Đến tới tấm điện hậu điện, vậy lui thị nữ thái giám, liền đem Thừa Kiền ôm đến tháp thượng.

“Kiền Nhi bồi phụ hoàng ngủ đi.” Thái Tông đế ôm Thừa Kiền nằm trên tháp thượng, thanh âm khàn khàn nói.

Thừa Kiền muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng thấy đôi mắt Thái Tông đế hắc hắc, không khỏi nuốt lời nói đến miệng vào. Cúi đầu chôn ở trước ngực Thái Tông đế, trong lòng nghi hoặc, rốt cuộc hơn một tháng này, phụ hoàng đã xảy ra cái gì?

Thừa Kiền nghĩ đến mình không buồn ngủ, lại không nghĩ chỉ chốc lát sau, liền mơ màng đi vào giấc ngủ.

Khi Thừa Kiền tỉnh lại, liền thấy hai mắt Thái Tông đế còn dừng ở mình.

“Phụ hoàng?”

“Ân.”

Trầm mặc một hồi, Thừa Kiền giương mắt, thấy Thái Tông để vắn chuyên chú nhìn mình, nhin không được mở miệng, “Phụ hoàng, làm sao vậy?”

Thái Tông để mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng vén lên vài sợi tóc ở hai má Thừa Kiền, “Ta suy nghĩ, Kiền Nhi còn bao lâu mới có thể lớn lên?”

Thừa Kiền mặt nhăn , “Con đã muốn mười hai.”

“Đúng vậy, mười hai, thực mau a.” Thái Tông để lẩm bẩm nói, “Phụ hoàng có khi hy vọng Kiền Nhi vĩnh viễn cũng không lớn lên, có khi vừa hận Kiền Nhi không thể mau mau lớn lên...” Thái Tông để có chút dăm chiêu.

Thừa Kiền nghi hoặc, “Phụ hoàng, phát sinh chuyện gì sao?”

Thái Tông để lấy lại tinh thần, nhìn về phía Thừa Kiền, mỉm cười, sờ sờ đầu Thừa Kiền, ôn nhu nói, “Không có việc gì, Kiền Nhi đừng lo lắng, chính là tháng qua , phụ hoàng vì chuyện Đột Quyết bên kia có chút do dự, tâm tình không tốt mà thôi.”

Thừa Kiền thế này mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, vậy là tốt rồi.

Thái Tông để lập tức lại xoa bóp cái mũi Thừa Kiền, tròng mắt nói, “Tiểu tử ngươi không lương tâm, phụ hoàng tháng qua không đi tìm ngươi, ngươi cũng không đến thăm phụ hoàng sao?”

Thừa Kiền ăn đau, đáng thương hề hề giương mắt, “Con không dám quấy rầy phụ hoàng...”

“Hừ! Ngươi khen ngược, ngủ đi, vừa mới này phụ hoàng nhìn ngươi ở Hiển Đức điện ngoạn thật sự vui vẻ!” Thái Tông để rút cuộc đau lòng, vẫn là buông ra, lại tiến lên hôn cái mũi có chút hồng hồng , nhưng miệng vẫn oán hận nói.

Thừa Kiền thực vô tội. Tháng này , hắn ... Được rồi, xác thực như vậy , cũng ăn ngủ được, nhưng là, nhưng là, tâm tình luôn có chút không quá thoải mái, ít nhất, so với giờ khắc này oa ở trong lòng phụ hoàng, nghe phụ hoàng giải thích vì sao tháng này “Mất tích” , mới cảm thấy thực thoải mái...

“Phụ hoàng, ta cùng bọn Đỗ Cấu bắt quá là lần đầu gặp mặt .” Nói đến Hiển Đức điện, trong lòng mơ hồ biết vì sao phụ hoàng phải giống trống khua chiêng , Thừa Kiền vội vàng giải thích.

Thái Tông để hơi hơi nhướng mày “Ngươi nghĩ rằng ta không biết?”

Thừa Kiền có chút bị kiềm hãm, lời này giống như, có chút, cảm giác giấu đầu lòi đuôi..., im lặng, hắn nói quá nhanh!

“Ngươi sợ phụ hoàng không tin ngươi? Hay là hiểu lầm ngươi?” Thái Tông để hơi hơi nheo lại mắt, tay ôm thắt lưng Thừa Kiền hơi mạnh lên , tới gần Thừa Kiền, một chữ một chữ , cắn răng nói, “Đỗ Cấu hắn có thể tin ngươi, ta là phụ hoàng ngươi, sao có thể không tin ngươi?!”

Thừa Kiền nhất thời chân tay luống cuống, “Phụ hoàng, con không phải ý tứ này.”

“Hừ!” Thái Tông để hừ lạnh một tiếng, “Ta xem ngươi là không tin phụ hoàng đi?”

Thừa Kiền bị kiềm hãm, lời này thật ra là đúng , trong lòng hắn đối phụ hoàng bao nhiêu vẫn có chút không quá tín nhiệm.

Thái Tông để cũng không giận, chính là bình tĩnh nhìn chăm chăm Thừa Kiền, “Kiền Nhi, vào một ngày , phụ hoàng sẽ làm ngươi cam tâm tình nguyện tin ta.”

Thừa Kiền sững sốt.

Lập Chính điện lý, Trưởng Tôn hoàng hậu lặn qua lộn lại, vẫn là không thể đi vào giấc ngủ. Đành khoác thêm áo choàng , đi đến cửa sổ , nhìn trăng rằm ngoài cửa sổ.

Trong lòng nghĩ chuyện Phong Hiệp mới báo , Kiền Nhi ngủ lại ở Cam Lộ điện.

Tháng vừa qua , Hoàng Thượng giống như quên Thừa Kiền , không có giá lâm Khởi Huy điện, cũng không có triệu kiến Thừa Kiền. Hôm nay, sao lại .. ?

Lại nghe Trường Nhạc , Dự Chương nói, Kiền Nhi cũng có một tổ đội , hơn nữa nghe Trường Nhạc lời, những người trong đội này cũng không phải đơn giản.

Đừng nói cháu nhà mình, Con trai trưởng Đỗ Như Hối , con trai trưởng Phòng Huyền Linh , Con trai trưởng Lý Tĩnh cùng Trình Hiểu Chương ...

Mà Hoàng Thượng, lại suy nghĩ cái gì?

Vì sao bắt các hoàng tử đều tham gia đâu?

Mở một màn trước khi đến xúc xúc này là sao ?

Mà Hoàng Thượng, đối Kiền Nhi lại là...

Đêm khuya, nhìn Thừa Kiền trong lòng lại chìm vào giấc ngủ, Thái Tông để chậm rãi vươn tay xoa xoa khuôn mặt Thừa Kiền, đôi mắt lý lộ vẻ nhu tình.

Chính mình đối Kiền Nhi rất cuộc...

Là cố chấp, hay là vọng niệm.

41. Chương 41: Khi Xúc Cúc Bắt Đầu [Tứ]

Hậu viên Khởi Huy điện hôm nay hết sức náo nhiệt .

Từ Tru có trách nhiệm tuần tra , nghe thấy âm thanh huyền náo, nhất thời quật khởi, liền đi vào hậu viên tìm chỗ ẩn nấp , bán ngồi xổm sau đại thụ, nhìn trong vườn nhóm thiếu niên truy đuổi trước bì cầu (quả bóng đó) , thỉnh thoảng vui cười, không khỏi gọi lên khoe miệng .

Bỗng nhiên phát hiện thiếu một người? Vì thế nhìn chung quanh một chút, thấy sau đại thụ , thiếu niên ngồi ở xe lăn cười yếu ớt cùng một thiếu niên làn da ngăm đen khác, cái trán chảy đầy mồ hôi nhìn vào bàn cờ bàn luận .

Mày khê nhếch, trong lòng nói thầm, đó là kẻ Đỗ Cấu đi? Không sai rồi , Đỗ Như Hối thật đúng là có tính toán , tiểu nhi tử đưa đến chỗ Ngụy vương kia, con trưởng lại đưa đến bên này đến? Hừ.

“Từ Tru, nhìn lên tốt lắm sao?” Bỗng nhiên giữa không trung vang lên thanh âm sang sảng trên đầu.

Từ Tru phản xạ tính nhảy lên, nhanh chóng xoay người, vừa thấy người tới mặc bào sam hạnh vàng ngồi xổm phía trước, nhất thời trợn mắt há hốc mồm,“Hoàng, Hoàng Thượng...”

Mà dưới cây đại thụ Thừa Kiền chỉ vào trên bàn cờ dùng hắc bạch quân cờ bố trí cục diện nói,“Chính là như vậy, điều khiển lực sút hảo , a hướng đi linh hoạt, bọn họ hai người nếu có thể phối hợp lại, như vậy trận pháp chúng ta bây giờ có thể dùng tới...”

Đỗ Cấu gật đầu, trong lòng bội phục, nhìn về phía Thừa Kiền, mở miệng nói,“Ta sau khi trở về sẽ cho bọn họ tập luyện .”

Thừa Kiền cười khê,“Kia cũng không cần quá mau. Bây giờ làm cho bọn họ trước quen thuộc trận pháp này tốt rồi nói sau.”

Đỗ Cấu nhìn Thừa Kiền, thấy Thừa Kiền tươi cười nhạt nhẽo lại lộ ra tự tin, vì thế, cũng mỉm cười lên,“Phụ thân nói, điện hạ tài trí hơn người, trí tuệ nhất, hôm nay ta xem như kiến thức được rồi .”

Thừa Kiền sững sốt, Đỗ Như Hối sao? Nói mình trí tuệ nhất ?

Nhưng nhớ tới xúc xúc đại hội lần này , phụ hoàng bất động thanh sắc liền đem những người này đến bên mình ... Thừa Kiền lắc đầu cười khẽ

“Ta tính cái gì? Đỗ đại nhân mới là trí tuệ hơn người. Ta nha, chính là một tiểu nhi chưa dứt sữa!”

“Nga, Kiền Nhi là tiểu nhi chưa dứt sữa?”

Theo thanh âm trên tức, Thừa Kiền bỗng nhiên cảm thấy mình bay lên trời, một tiếng thét kinh hãi, thói quen cảm nhận được hơi thở ấm áp, tâm kêu sợ hãi mới khôi phục an ổn, lập tức thân thủ ôm cổ, mỉm cười, “Con kiến quá phụ hoàng.”

Mỉm cười, không phải cái gì sáng lạn tươi cười, nhưng là tươi cười tối mềm mại tối ấm áp làm cho người ta thư thái. Ít nhất đối Thái Tông để chính là như thế.

Đôi mắt chợt lóe qua rất nhanh, làm cho người ta khó có thể thấy rõ , trên mặt tươi cười lại như trước sang sảng, đối với người quỳ rạp trên đất miệng hô vạn tuế tùy ý phát tay

“Tốt lắm! Đều đứng lên đi.”

Quay đầu đối Thừa Kiền cười nói, “Kiền Nhi, vừa mới nãy Từ Trữ nói muốn giúp bọn người luyện tập . Chơi xúc xúc , công phu đi đứng cũng không thể thiếu!”

Thừa Kiền nhân tình sáng lên, thăm dò nhìn về phía Từ Trữ đang quỳ trên mặt đất sau lưng Thái Tông để , “Từ Trữ tướng quân, vậy phiên toái người.”

Đám người Đỗ Cấu cũng đều kinh hãi nhìn về phía Từ Trữ.

Nếu có Từ Trữ giúp đỡ huấn luyện, phần thắng của bọn họ có thể lại nhiều thêm một tầng!

Từ Trữ thân thể cứng đờ, nhưng khuôn mặt trầm ổn tức mục, chấp tay ôm quyền nói

“Điện hạ đa lễ!”

Trong lòng lại phát khổ, hần khi nào thì nói qua phải giúp điện hạ huấn luyện??? Nhớ tới vừa mới nãy Hoàng Thượng ý bảo hần không cần ra tiếng, cùng mình tránh ở một bên nhìn lén, khụ khụ, nhìn lén cái gì... sau đó, sắc mặt Hoàng Thượng bỗng nhiên đen, ánh mắt lạnh lùng, hần thân mình run lên, còn chưa tới kịp phát ứng, Hoàng Thượng liền tiêu sái đi ra ngoài...

“Đúng rồi, Từ Trữ nha, người trước mang theo bọn Đỗ Cấu đến võ trường luyện rồi ngoạn ngoạn đi.” Thái Tông để ôm Thừa Kiền xoay người đối Từ Trữ cười nói, tươi cười sang sảng không thôi, nhưng Từ Trữ rõ ràng cảm giác trên lưng mồ hôi lạnh ứa ra “Đó là bắt buộc, cảm kháng chỉ !” Thái Tông để tiếp tục cười tủm tỉm tựa hồ nói thầm ra điều ấy.

Từ Trữ tức mục ôm quyền, “Phải! Thần tuân chỉ!”

Vì thế, đám người Đỗ Cấu đang có chút mờ mịt đã bị Từ Trữ kéo đến võ trường... Sau đó, buổi tối khi Đỗ Như Hối về nhà liền nghe thấy con lớn nhất kêu thê thê thăm thăm...

Mà Thái Tông để tâm tình rất tốt ôm Thừa Kiền đi vào hậu điện.

Hơn một tháng không có tới, Thái Tông để phát hiện, vẫn là nơi này thoải mái nhất .

Lười biếng ôm Thừa Kiền bán tựa vào cửa sổ bên giường . Phất tay, ý bảo đám người Lí Phúc rời đi, mới cầm lấy điểm tâm trên bàn , một chút một chút uy Thừa Kiền .

Thái Tông để nhìn chăm chăm Thừa Kiền mặt mày cong cong , vẻ mặt thỏa mãn ăn điểm tâm mình uy, tâm tình sung sướng không thôi, nhưng khi ngón tay mình vô tình sạt qua môi Thừa Kiền, nháy mắt truyền đến cảm giác tê dại làm cho tâm hần cũng lâm vào ma dương, vì dời đi lực chú ý, cũng muốn hỏi Thừa Kiền thích ăn điểm tâm gì , không biết lần trước Ngọc Thạch hoa cao ăn ngon không ? Liền mở miệng , thanh âm hơi hơi khàn khàn hỏi

“Kiền Nhi, lần trước phụ hoàng đưa Ngọc Thạch hoa cao cho người , ăn ngon không ?”

Thừa Kiền sững sốt, Ngọc Thạch hoa cao? Hấn gãi đầu, thè lưỡi, có chút ngượng ngùng, “Phụ hoàng, cái kia, ta đã quên...”

Thái Tông để nhúu mày, “Người không thích?” Có lẽ mình nên cho lão Hứa thử làm cái khác?

Thừa Kiền lắc đầu, “Không phải, là do ta mấy ngày hôm đó tâm tình không tốt, đều đã quên...”

Tâm tình không tốt? Ánh mắt Thái Tông để nhúu lại, ngồi thẳng thân mình, đem Thừa Kiền ôm sâu vào, ôn nhu hỏi “Là ai nhạ người mất hứng?” Hừ, là người nào không có mắt?!

Thừa Kiền có chút nhẩn nhó, nhìn trộm Thái Tông để đang chuyên chú nhìn chăm chăm mình, sờ sờ cái mũi, trong lòng càng cảm thấy không được tự nhiên, còn có ai nha?? Còn không phải phụ hoàng người sau ngày ấy đột nhiên không để ý tới con...

Nhưng lời này, dù Thừa Kiền da mặt có dày, hấn cũng nói không nên lời, ánh mắt chợt lóe thấy điểm tâm, liền vội vàng mở miệng nói

“Cái kia... Không ai!! Phụ hoàng, ta đói bụng, chúng ta ăn điểm tâm đi!”

Thừa Kiền bưng lên bàn nhỏ, cầm lấy điểm tâm, liền vội vàng nhét vào miệng Thái Tông để, hành động này có chút vụng về, Thái Tông để thiếu chút nữa bị nghẹn, thuận thế cầm lấy ngón tay Thừa Kiền tính trả thù khẽ cắn một chút, thấy Thừa Kiền ăn đau trừng mắt, mới khẽ nhấm nhấm rồi nuốt, khoe miệng gợi lên tươi cười trên tức.

Mà Thừa Kiền sờ sờ ngón tay bị cắn, là thấy sai sao? Hấn sao lại cảm thấy thời điểm ngón tay mình bị cắn giống như có loại cảm giác tê dại đâu?

Nhưng ý niệm trong đầu này chính là chợt lóe qua thôi.

Nuốt xuống điểm tâm xong, Thái Tông để đem Thừa Kiền dựa vào ngực mình, nghĩ tới vừa mới Thừa Kiền quần bách cùng không được tự nhiên, trong lòng mơ hồ đã biết, không khỏi cười nhẹ ra tiếng, chế nhạo hỏi

“Kiền Nhi tâm tình không tốt là bởi vì phụ hoàng kia không để ý tới người?”

Thừa Kiền thân mình cứng đờ. Tựa đầu ở trước ngực Thái Tông để cũng không nói lời nào.

Thái Tông để cúi đầu nở nụ cười, thanh âm thật là sang sảng sung sướng, giống như đạt được cái gì trân bảo, Thừa Kiền nghe trong ngực phát ra từng trận ý cười, trong lòng không khỏi ngại ngùng, trên mặt độ ẩm lại càng nóng lên, oán hận nắm lấy áo Thái Tông để.

“Thật tốt... Kiền Nhi, phụ hoàng còn tưởng rằng người không cần...” Cuối cùng cười đáp, Thái Tông để làm như vui đùa lại làm như cảm khái, cúi đầu ở bên tai Thừa Kiền thấp giọng nỉ non.

Thừa Kiền nghi hoặc, phụ hoàng đang nói cái gì? Ngẩng đầu dừng ở ánh mắt Thái Tông để, khó hiểu nói

“Phụ hoàng, Kiền Nhi như thế nào không cần? Ngài là phụ hoàng ta a!”

Thái Tông để sững sốt, trong lòng bị một đòn thật mạnh, lập tức cười, đem Thừa Kiền một lần nữa ấn vào trong lòng, chậm rãi nhắm mắt lại, dấu đi trong mắt đủ loại tâm tình không cam lòng, mâu thuẫn, mê mang thống khổ, thanh âm mất tiếng nói, “Đó là đương nhiên, người là con ta a.”

Đúng vậy, người là con ta. Vĩnh viễn, vĩnh viễn, vĩnh viễn là đứa con...

Lập Chính điện, Trưởng Tôn hoàng hậu ngồi ở chủ vị, nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ, vẻ mặt ngưng trọng

“Ca ca, người cùng muội muội nói thật, Hoàng Thượng hấn rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Vì sao cho Kiền Nhi tham gia xúc xúc đại hội? Trước đây, người nói, không có người cùng tổ đội Kiền Nhi, nhưng là, người xem xem, Kiền Nhi đã có tổ đội! Hơn nữa, tham gia vẫn là...” Trưởng Tôn hoàng hậu cũng không nói gì đi xuống, chính là thu nhanh khăn tay, cắn cắn môi. Gắt gao nhìn chăm chăm Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ chậm rãi cầm bát trà lên, ánh mắt vô ý thức dừng ở dưới đất, nhớ tới hôm qua Hưởng nhi về nhà nói cho mình, muốn cùng Trung Sơn vương điện hạ tạo thành một đội, hấn thật rối rắm!

Là mình suy nghĩ sai lầm sao??

Xúc cức đại hội lần này , Hoàng Thượng vì sao biến thành long trọng như vậy? Khi Hường nhi về nhà nói cho mình biết các đội ngũ của nhóm hoàng tử , mình mới từ từ tỉnh ngộ .

Hoàng Thượng là tính mượn chuyện này để xem tâm tình của các vị quan trong triều đi .

Như vậy mình nên để Hường nhi gia nhập đội ngũ Trung Sơn vương điện hạ ! Trung Sơn vương điện hạ không có tham dự tranh ngôi , con trai trưởng Trưởng Tôn gia, gia nhập vào một đội của hoàng tử không tranh đoạt ngôi vị là điều chứng minh tốt nhất Trưởng Tôn gia sẽ không tham dự chuyện này tranh ngôi đoạt vị này .

Nhưng hôm nay xem ra, ôm ý tưởng này hẳn là không chỉ một mình hẳn ...

Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, Lý Tĩnh, Trình Hiếu Chương,...

Vì biết nên đều có chủ ý sao ?

Vì thế, lộng xảo thành chuyên sao ?

Nếu chân của Trung Sơn vương điện hạ vĩnh viễn đều như vậy, như thế mục đích ban đầu của bọn họ coi như là thành công, nhưng nếu...

Trưởng Tôn Vô Kỵ theo bản năng áp chế nội tâm mệnh mông khát vọng, hung hăng nhắm mắt, trong óc hiện lên khuôn mặt ôn hòa tươi cười, chậm rãi trợn mắt , đôi mắt khôi phục bình tĩnh đạm mạc, quay đầu nhìn về phía Trưởng Tôn hoàng hậu, Trưởng Tôn Vô Kỵ vô cùng nghiêm túc,“Bảo trì hiện trạng!”

Trưởng Tôn hoàng hậu sửng sốt. Có ý tứ gì?

“Nếu không thể, cũng muốn tận lực, cần phải kéo dài tới khi điện hạ trưởng thành!” Trưởng Tôn Vô Kỵ hạ giọng chậm rãi bổ sung nói.

Ít nhất vào thời điểm kia, bọn Hường nhi có thể bảo toàn , sau đó...

Trưởng Tôn hoàng hậu chậm rãi phản ứng lại, lắc đầu cười khổ nói,“Ca ca, người có biết, Kiền Nhi hẳn không vui...”

“Không phải do hẳn!” Trưởng Tôn Vô Kỵ nhắm mắt lại, nói giọng khàn khàn,“Người, ta, bao gồm Hoàng Thượng... Ai có thể tính trước được cái gì ...”

Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng đau xót, nhớ tới bóng dáng đến nay trong lòng vẫn khắc ấn, lặng im không nói.

Trở lại Lương Nghi điện, triệu kiến Lý Tĩnh vừa mới khai hoàn trở về tiền cung gặp giá, nhìn Lý Tĩnh, Thái Tông để trên mặt mỉm cười, chấp hai tay sau lưng

“Trẫm vừa mới gặp qua Nghiệp Hủ , không sai! Tinh thần rất phấn chấn! Công phu cũng tốt lắm! Từ Trụ liên tiếp khen ngợi nha !”

Lý Tĩnh vội vàng xoay người khiêm cung nói

“Nghiệp Hủ bất hảo ngu dốt, Hoàng Thượng đã quá lời .”

Thái Tông để xua tay,“Tốt lắm. Lý Tĩnh, cũng đừng khiêm tốn!” Nhìn chằm chằm Lý Tĩnh, thâm ý nói,“Người làm tốt lắm, về sau, cứ như vậy đi.”

Lý Tĩnh trong lòng chấn động, lập tức cung kính quỳ sát hành lễ,“Thần tuân chỉ.”

Khi Lý Tĩnh quỳ an lui ra, Thái Tông để mới hơi hơi thu liễm ý cười trên mặt, trong lòng tựa hồ còn lưu lại vài phần hơi thở, nhịn không được trong lòng quyến luyến, Thái Tông để nhắm mắt lại, chậm rãi trở về chỗ cũ . Mới này qua Khôi Huy điện , cùng Kiền Nhi đánh đàn, Kiền Nhi quay đầu đối hẳn cười mềm mại ấm áp , còn có đôi mắt kia sạch sẽ thanh tú...

“Lí Phúc...”

“Có nô tài c.”

“Trẫm hỏi người, nếu, người không muốn buông một người ra , người làm như thế nào?”

“ ... ”

“Trẫm hỏi người nói, người sao không trả lời?” Thái Tông để trợn mắt, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Lí Phúc quỳ rạp trên đất không dám ngẩng đầu.

“Nô tài không thể đáp.” Lí Phúc thấp giọng nói.

Thái Tông để nhìn chằm chằm Lí Phúc, chậm rãi hỏi,“Vì sao không thể đáp?”

“Nô tài đáp, Hoàng Thượng sẽ làm sai sự, cho nên nô tài không thể đáp.” Lí Phúc run run trước thanh âm nói.

“Làm sai sự?” Thái Tông để thấp giọng thì thào, trong mắt hiện lên một tia tự giễu cùng khinh thường. Khóe miệng gợi lên như trào phúng cười

“Cái gì gọi là đúng ? Cái gì gọi là sai? Nếu cái đúng là thứ mà thế tục gọi , kia trẫm cả đời này, chuyện sai làm còn thiếu sao ?! Giết huynh diệt đệ, cướp ngôi vị hoàng đế, chuyện như vậy còn không gọi là sai sự sao ?!”

Lúc hoàng hôn, Trưởng Tôn hoàng hậu chậm rãi hướng Khởi Huy điện. Một đường có chút dăm chiêu, nghĩ đến lời nói của huynh trưởng, nghĩ bốn chữ cuối cùng “Không phải do hấn”, trong lòng chua xót, lại nghĩ tới huynh trưởng từ đầu đến cuối đều chưa bao giờ nhắc tới Thanh Tước, nghĩ lại Đỗ Hà ngộ thương Kiên Nhi , rồi Đỗ Hà lại vào đội ngũ Thanh Tước..., lại nghĩ ngày đó , Thừa Kiên nói “Sẽ không tái thủ hạ lưu tình”...

Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng không khỏi các loại toan sáo chua xót.

Một đường chậm rãi vừa đi vừa nghĩ , chậm rãi cân nhắc, tính toán kế hoạch, bất tri bất giác tiêu sái đến Khởi Huy điện.

Chưa tiến tiền điện, Trưởng Tôn hoàng hậu dừng lại cước bộ, nghĩ nghĩ, thấp giọng dặn,“Phong Hiệp, người đi nhìn xem, nếu Hoàng Thượng ở đó , cũng đừng làm cho người thông báo.”

Phong Hiệp hiểu ý gật đầu. Trong lòng đối Trưởng Tôn hoàng hậu cân nhắc có chút hiểu biết.

Kỳ thật, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Phong Hiệp nhìn sự việc so với Trưởng Tôn hoàng hậu rõ ràng hơn. Mà nàng cũng tin tưởng, Lí Phúc công công bên người hoàng thượng cũng có thể cùng mình nhìn thấy rất rõ ràng.

Chính là, mình không nên nói. Lại càng không nên nhìn!

Cho nên, mặc dù thấy được, cũng nói với mình không thấy được. Hiểu rõ, cũng nói cho mình không hiểu được.

Biết được hoàng thượng tới, đang ở hậu viên , Trưởng Tôn hoàng hậu hơi hơi trầm ngâm, liền lưu lại trừ bỏ Phong Hiệp cùng nhóm nội thị , hướng hậu viên đi đến.

Đi tới hậu viên, liền thấy ánh nắng hoàng hôn thản nhiên chiếu vào trên người nam tử cùng thiếu niên kia.

Nam tử tuấn lãng oai hùng, thiếu niên thanh tú sạch sẽ, nam tử đứng, một bàn tay lưng ra phía sau, một tay cầm bạch kỳ, thiếu niên ngồi ở xe lăn, một tay cầm hắc kỳ, một tay chống cằm , vẻ mặt chuyên chú nhìn chằm chằm bàn cờ.

Hậu viên thực im lặng, xem ra, nội thị nhóm đều bị vây lui.

Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn nam tử cùng thiếu niên kia, mỉm cười, trong lòng nghĩ, mình có lẽ là lo lắng nhiều quá .

Nhưng ý tưởng này chỉ dừng lại ngắn ngủi mười giây, mười giây sau, Trương Tôn hoàng hậu định lên tiếng gọi, liền ngắn ngủi.

Tầm mắt nam tử kia rời khỏi bàn cờ, dừng ở trên người thiếu niên.

Ánh mắt kia, nháy mắt làm cho Trương Tôn hoàng hậu nhớ tới ánh mắt thiếu niên áo trắng rất nhiều năm trước dừng ở trên người mình, cũng là quyến luyến không thôi như vậy, cũng là như vậy... Mềm mại...

[Nguyệt : Hai anh sắp xa nhau rồi * khóc mếu *]

42. Chương 42: Lại Xúc Cúc (nhất)

Vào đêm.

Thừa Kiền ngồi ở trên nhuyễn ***, ghé vào bàn, bên cạnh ánh nến ảm đạm, vẽ phác thảo trận đồ trên tờ giấy trắng.

Nghĩ sáng mai, tìm Từ Trụ mượn võ trường của bọn họ, hảo hảo tập luyện một chút mới được.

Ân, còn phải mượn sớm. Đỗ Cầu nói bọn họ lúc đi luyện võ trường, thấy Thanh Tước cùng Lý Hữu vì chuyện võ trường mà gây sự.

Bất quá . . . nếu không mượn được võ trường, phải cân nhắc lo bên ngoài. Thừa Kiền vuốt cằm có chút suy tư, không biết tìm Lý Tĩnh lão sư sẽ xảy ra dạng nào đây?

Thanh âm than nhẹ bất đắc dĩ cùng sủng nịch vang lên, “Kiền nhi, người muốn đem đôi mắt của mình lộng đến phá hư sao?”

Thừa Kiền không cần quay đầu, cũng biết là ai, phía sau bỗng nhiên xuất hiện một khuôn ngực rộng lớn ấm áp, hắn đã quen mãi, thoáng điều chỉnh, thả lỏng thân thể dựa vào, ngửa đầu, khoe miệng nhất loan, đón nhận ánh mắt nhu hòa sủng nịch, “Phụ hoàng, buổi tối người không trở về sao?”

“Ân.” Miễn cưỡng đáp lời, đặt lên bàn thứ gì đó phát ra ánh sáng trong tay, Thừa Kiền tò mò ngồi thẳng, cầm qua xem, không khỏi kinh ngạc tán thán, “Oa, viên dạ minh châu thật lớn.”

“Tên chính xác là ‘Lạc nhật.’” Thái Tông đế thấp giọng nói, tay chậm rãi giữ ở thắt lưng Thừa Kiền, đem kéo vào lòng, cầm vuốt ve đỉnh đầu Thừa Kiền, trong lòng tràn đầy ấm áp, khoe miệng cong lên, một tay phủ lên tay Thừa Kiền đang ngoạn dạ minh châu, ôn nhu nói, “Có lạc nhật. Kiền nhi, sau này lúc đọc sách viết chữ, hãy dùng lạc nhật, sẽ không hại đến hai mắt của mình. Biết không?”

Thừa Kiền ngẩng đầu, trong lòng ấm áp, mặt mày lập tức nhất loan, “Đã biết, phụ hoàng.”

Thái Tông đế chỉ là thuận thế hôn ánh mắt Thừa Kiền, sủng nịch nói, “Biết thì phải làm tốt nga.”

Thừa Kiền không chút để ý lên tiếng, cúi đầu nghiên cứu ‘Lạc nhật’.

“Kiền nhi, đây là trận đồ của người sao?” Thái Tông đế nhìn Thừa Kiền nghiên cứu Dạ minh châu, liền thuận tay, cầm lấy trang giấy Thừa Kiền mới vẽ trên bàn, nhìn kỹ một lần, không khỏi nham nhở mỉm cười.

Thừa Kiền thật cẩn thận buông dạ minh châu ra, thứ này rất trân quý đâu.

Quay đầu nhìn trang giấy trong tay Thái Tông đế, gật đầu nói, “Ân, con chỉ tùy tiện vẽ thôi.”

Tùy tiện? Thái Tông đế cười trong lòng, nếu nghiêm túc, sẽ như thế nào đây? Biết Thừa Kiền là vì tập luyện đội hình, xúc xúc muốn thắng có khi thật dễ dàng, có khi rất khó, rất nhiều người nghĩ rằng chỉ cần đá, đá giỏi là được rồi. Nào ngờ, trừ bỏ công phu trên chân, còn cần sự đồng tâm hiệp lực của đội ngũ, cần một đôi mắt có thể nhìn ra ưu nhược điểm của đội, đại cục biến hóa, cũng tùy thời có đầu óc điều chỉnh sách lược bố trí thế tiến công hay phòng ngự.

Đội ngũ của Thừa Kiền chỉ có chín người ra sân, Thừa Kiền là không thể ra sân. Bởi vậy, càng phải bố trí kế hoạch càng tốt, càng phải có đầu óc cùng ánh mắt tốt. Mà Thừa Kiền chính là ánh mắt và đầu óc của cả đội.

Theo lý mà nói, an bài đại hội xúc súc thật không công bình với Thừa Kiền, vừa không cho phép đội bọn họ có thêm một người, vừa không cho phép Thừa Kiền rời khỏi đội. Thừa Kiền là hoàng tử, mà còn là trưởng tử, Thừa Kiền hoàn toàn có thể tùy hứng làm càn kêu la không công bằng, hoặc có thể đem việc này hoàn toàn vứt sang một bên, dù sao thì không phải hấn hành tẩu bất tiện sao? Cho dù không tham gia, ai có thể nói được gì! Hoặc là, Thừa Kiền có thể dựa vào thân phận của mình, đem việc này giao cho Đỗ Cấu, hoặc là Trình Hoài Lương . . .

Nhưng Thừa Kiền không có làm vậy.

Sau khi thánh chỉ truyền xuống, Thừa Kiền chưa từng đến tìm hấn, cũng không có đi tìm hoàng hậu.

Theo Lí Phúc nói, Thừa Kiền chỉ là mỉm cười nói, “ Tuân chỉ.”

Sau đó, chính mình đến đấy, Thừa Kiền cũng không có nhắc đến một chữ về đại hội xúc súc. Không có nghi hoặc, không có thăm oán, không có dựa vào vài năm sung ái mà tùy hứng làm nũng.

Sau khi phân đội xong, Thừa Kiền vẫn như cũ tự bản thân cố gắng vạch kế hoạch, bố trí, tham gia tập luyện, nhìn Thừa Kiền ở hậu viên luyện tập cùng bọn Đỗ Cấu, tuy rằng chỉ ở một bên nhìn, nhưng dưới ánh mặt trời, trời nắng như vậy, hấn nhìn đều đau lòng, nhưng Thừa Kiền lại vẫn cười như cũ, không có đá cầu nhưng đầu Thừa Kiền lại đầy mồ hôi . . .

Bọn họ luyện tập có liên quan gì đến người đâu? Cho dù người có ở hậu điện đánh đàn luyện tự bọn Đỗ Cấu cũng không dám nói gì người! Người là hoàng tử mà!

Vì sao không làm nũng với mình , nói không tham gia?

Vì sao cho dù có thất bại cũng không muốn từ bỏ?!

Cho dù thắng, người rất rõ ràng, căn bản ngay từ đầu là không có gì sao?

Nghênh đón Đột Lợi Khả Hấn trọng diễn đều không phải là xúc súc, Kiền nhi, người không phải đã biết từ sớm sao?

Vì sao còn muốn tập trung vào như thế? Vì sao còn muốn cố gắng như thế?

Nhưng trong lòng lại kêu gào chống lại cái nghi hoặc nháy mắt của Thừa Kiền, đều chỉ là trong nháy mắt rồi biến mất, này đó đều không phải là lỗi của Thừa Kiền? Từng ở thiên điện của Lâm Đức điện đối chính bản thân mình nói, cho dù có đi lên trước cũng muốn Thừa Kiền của mình đi trước . . .

Thừa Kiền của hấn, rất quật cường . . .

Gọi lên khoe miệng cười, đem bản vẽ buông xuống, đem Thừa Kiền ấn nhập vào lòng, cúi đầu, dùng cằm vuốt ve hai má Thừa Kiền, nhẹ giọng nỉ non “ Kiền nhi, chứng minh cho phụ hoàng xem, chứng minh cho mọi người xem, người là đứa con ưu tú nhất của phụ hoàng!”

Trong lòng Thừa Kiền chấn động, không khỏi mở to hai mắt, đời trước hay đời này, ý niệm lớn nhất là cái gì? Đơn giản là, hai chữ ‘ ưu tú ’ này từ miệng phụ hoàng!

Đời trước từ đầu đến cuối tranh đấu với Thanh Tước, không phải chỉ vì phụ hoàng tán thưởng Thanh Tước câu ‘ ưu tú ’ kia sao?

Đời này, lúc đầu hấn chôn vùi lòng khát vọng muốn nhu mộ (quán quýt như trẻ con quán cha mẹ) với phụ hoàng, mà khi phụ hoàng sung ái hấn, làm cho phụ hoàng không có khinh thường mình khiếm khuyết, không giống đời trước khi thấy mình tàn tật liền lộ ra ánh mắt thất vọng với mình, hấn chậm rãi tạo ra phân khát vọng này.

Mẫu hậu hỏi hấn vì sao còn muốn cố gắng như thế?

Vì sao? Vì sao?

Khi đó chưa từng nói ra, kỳ thật, không phải là vì muốn chứng minh sao? Thanh Tước nói với hắn, muốn chứng minh cho phụ hoàng thấy y mới là đứa con ưu tú nhất, khi đó trong nháy mắt trong lòng hắn, cảm hận chính mình hành tẩu bất tiện, nhưng cuối cùng, phụ hoàng không để ý tới hắn, không nhìn hắn, khát vọng trong lòng lại chậm rãi bị vùi lấp.

Nhưng lần này, hắn tính sai rồi, hắn không có dự đoán được, nhóm lão hồ ly trong triều cư nhiên đều trốn ở chỗ hắn !

Mà Đỗ Cầu lại nói với hắn “ tin tưởng!”

Đời trước, chưa từng có ai nói qua hai chữ đó với hắn, Đỗ Cầu lại nói với hắn!

Vì phân tin tưởng này, hắn nguyện ý đấu một lần, trong lòng rất rõ ràng, cái xúc cức nhỏ nhỏ này căn bản không là gì.

Kỳ thật, lúc đó, khi hắn quyết định đấu, trong lòng cũng là ghen một phần khí, vì phụ hoàng vô cớ lãnh đạm với hắn.

Giống như đời trước vậy, rất muốn rất muốn làm chuyện gì đó để chứng tỏ bản thân . . .

Hắn nói với mẫu hậu, Thanh Tước muốn làm đứa con ưu tú nhất của phụ hoàng, chính mình không làm được sao?

Có thể có một số việc, hắn chưa từng nghĩ đến, cũng không dám hy vọng xa vời, phụ hoàng, thế nhưng hiểu được tâm tư của hắn . . .

Phụ hoàng . . . hiểu được khát vọng hắn chưa bao giờ nói ra . . .

Ngón tay chậm rãi nắm chặt y bào của Thái Tông đế, hốc mắt có chút cay cay, cúi đầu đáp một câu, “ Hảo!”

Trưởng Tôn đứng ở bên cửa sổ, ngưng mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Phong Diệp khinh bước tiến lên, do dự một chút, nhẹ giọng nói, “ Nương nương, đêm đã khuya, thỉnh nương nương nghỉ ngơi .”

Trưởng Tôn lấy lại tinh thần, chậm rãi lắc đầu, “ Phong Diệp, người đi xuống trước đi, ta chưa muốn ngủ.”

“ Nhưng mà, nương nương . . .” Phong Diệp có chút lo lắng, nương nương đang mang thai, nếu không nghỉ ngơi đầy đủ thì làm sao bây giờ?

“ Đi xuống đi.” Trưởng Tôn nghiêm túc nói.

Phong Diệp bị kiềm hãm, đành phải chậm rãi xoay người đi xuống.

Đợi Phong Diệp rời đi, Trưởng Tôn quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Trong lòng hồi tưởng lại, sau khi dùng xong bữa tối ở Khởi Huy điện, lúc cùng hoàng thượng rời đi, hoàng thượng nói . . .

Khí đó, nàng thử thăm dò xem Thừa Kiền có ý định cưới vợ sinh con không.

Về mặt hoàng thượng thân nhiên, không có phản ứng đặc biệt quyết liệt gì. Nhưng khi rời khỏi, hoàng thượng đột nhiên nói ra một cái tên . . .

“ Trầm Quân Nguyên?”

“ Cái gì?”

“ Chính là người làm bách hoa đăng trấn ngọc lưu ly lần trước, nghe nói hắn họa rất tốt, lần này Đột Lợi Khả Hãn đến, trẫm liền triệu hắn vào cung. Quan Âm Tì, hảo hảo an bài một chút.”

Vì sao hoàng thượng lại đột nhiên triệu hắn tiến cung?

Rốt cuộc là vì cái gì?

Thời điểm mình nhắc tới việc Thừa Kiên cưới vợ sinh con, hoàng thượng lại đột nhiên nhắc tới Trầm Quân Nguyên . . .

Có thể nào, đây, là uy hiếp? Hay là cảnh cáo?

Trường Tôn chậm rãi nhắm mắt lại, chưa sót cười.

Kìa, đây không phải là nói suy đoán của mình là thật? Chính mình nhìn thấy cũng là thật? Hoàng thượng đối Kiên nhi . . .

Chăm chú nhìn người mặc dù chìm vào giấc ngủ vẫn cong lên khóe miệng vẽ mặt điềm đạm như cũ, Thái Tông để không khỏi gọi lên khóe miệng, sủng nịch cười.

Nhưng trong đầu nhớ tới lời của hoàng hậu . . . lấy, vợ, sinh, con!

Tươi cười biến mất, đôi mắt trầm xuống, ngón tay chậm rãi vuốt ve hai má Thừa Kiên, gương mặt, cái mũi, cuối cùng là môi.

Bình tĩnh nhìn chăm chú, cuối cùng, vẫn là, nhịn không được, chậm rãi tới gần, cho đến khi môi chạm vào nhau.

Dừng lại hồi lâu, không dám dùng sức, không dám tiến thêm bước nữa. Chỉ là quyến luyến đụng chạm không thôi, khiến cho ngực hần bỗng nhiên muốn nổ tung, bốc lên không thôi.

Mặc kệ chính mình có loại ý nghĩ gì, không cho bất luận kẻ nào nhìn trộm, bá đạo không có lý do, chấp niệm mãnh liệt rốt cuộc đúng hay sai?

Hần đã quyết định . . .

Quán, triệt, đến, cùng!

“ Kiên nhi, người nói người muốn ra cung?” Thái Tông để buông tấu chương trên tay, nhíu mày nhìn về phía đối diện Thừa Kiên ngồi ở trên xe lăn tràn đầy tươi cười giống như đang nói thời tiết hôm nay thật tốt.

Có chút đau đầu mở miệng, “ Cần phải ra cung sao?”

“ Ân.” Thừa Kiên thật mạnh gật đầu.

Không thể trông cậy vào võ trường, hôm nay Từ Trụ cố ý đến đây nói khéo với hần, Ngụy vương cùng Tề vương lại cãi nhau.

Mà hần không muốn vào lúc này có bất kỳ xung đột nào với Thanh Tước, như vậy sẽ làm mẫu hậu khó xử, cũng không để ý thể cục hiện tại.

Cho nên, ra cung! Đến nhà Lý Tĩnh lão sư, hoặc là nhà Trình tướng quân!

Bất quá, trước đó, trước tiên là phải thông báo cho phụ hoàng mới được . . .

Thái Tông để đứng dậy, đi đến trước mặt Thừa Kiên, ngồi xổm xuống, nâng tay sờ hai má Thừa Kiên, nhu hòa nói, “ Vậy chờ phụ hoàng một chút. Chờ phụ hoàng đem mấy phân tấu chương này xử lý xong, liền đi cùng người.”

Thừa Kiên sững sốt, phụ hoàng muốn cùng hần ra cung? Khó mà làm được! Hần ra cung bất quá chỉ là vui chơi, nhưng phụ hoàng chính sự bận rộn, sao có thể cùng hần ra cung đâu? Liền vội vàng nói, “ Phụ hoàng, ta ở cùng bọn người Đỗ Cầu, không có việc gì! Người liền . . . ”

Nghe được hai chữ Đỗ Cầu, tâm hần sẽ không thoải mái, liền thần nhiên mở miệng, nói một chữ, “ Chờ!” tiếp theo, liền đứng dậy đi đến bên ngự án, miệt mài phê tấu chương.

[Vấn : Có ai đó ghen kìa!]

[Nguyệt : Hắc ~ , chuột còn ghen đc chứ đừng nói là người J)]

Trong lòng Thừa Kiền có chút vô lực, nhìn Thái Tông để đã chuyên chú phê tấu chương, trong lòng hẳn có chút khó chịu, hẳn có người đi theo bảo hộ, sao phụ hoàng lại gấp rút muốn cùng hẳn ra cung vậy?

Rất nhanh, phê duyệt xong mấy phân tấu chương. Rất nhanh thay thường phục, y bào màu lam, phương khăn bạch sắc, tiêu sái tuần dật, lại mơ hồ toát ra khí phách vương giả uy nghiêm. Thừa Kiền sửng sốt, chỉ cảm thấy mấy năm nay phụ hoàng giống như so với đời trước còn đẹp mắt hơn đâu?

“ Đi thôi, Kiền nhi.” Nhẹ nhàng ôm lấy Thừa Kiền, Thái Tông để mỉm cười, “ Là muốn đi nhà Lý Tĩnh, hay là nhà Trình Hiểu Chương ?” Cúi đầu, cười thần bí, “ Nếu không, chúng ta đi dạo trước?”

Tâm Thừa Kiền khẽ động, đời này hẳn còn chưa có đi dạo phố thành Trường An đâu! Liền cười tủm tỉm với Thái Tông để nói, “ Hảo, phụ hoàng, chờ chúng ta đi nhà Lý Tĩnh, phải đi dạo nga.”

Lần này xuất hành, Thái Tông để lựa chọn cưỡi ngựa, tùy tùng chỉ dẫn theo Lí Phúc cùng Ngân, Từ Trụ cùng một vài hộ vệ, mấy người đều là cưỡi ngựa mà đi.

Thừa Kiền bị Thái Tông để ôm ngồi ở trước ngựa, chậm rãi mà đi, thỉnh thoảng nhìn cảnh tượng náo nhiệt buôn bán trên phố, ngẫu nhiên sẽ thảo luận một phen chuyện tình hay đồ vật này nọ thấy được, dù sao Thừa Kiền phiêu đảng hơn một nghìn năm, cái nhìn một số việc cùng ý tưởng cũng không giống nhau, cùng lúc tranh luận với Thái Tông để cũng là người tám lạng kẻ nửa cân.

Nhưng thật ra Thái Tông để thường thường từ trong lời nói ‘ độc đáo’ của Thừa Kiền mà thu được một chút ý tưởng, có khi linh cơ vừa động, đối xử lý một số việc cũng có cách nghĩ mới.

Đi tới phủ đệ của Lý Tĩnh, hai người rốt cuộc tranh luận một đoạn từ từ lâu xem có hồ cơ không.

Lý Tĩnh cứ nghĩ rằng chỉ có một mình Thừa Kiền đến, liền mang theo nhi tử Lý Nghiệp Hủ đi ra nghênh đón, đợi thấy người ôm Thừa Kiền là Thái Tông để, Lý Tĩnh không khỏi biến sắc, ngay lúc kinh sợ tiến lên thỉnh tội, Thái Tông để giơ tay chặn lại, cười nhẹ nói, “ Không cần đa lễ. Trẫm chỉ là đến xem thôi, các người nên làm gì thì cứ làm, không cần đa lễ .”

Dứt lời , liền lập tức ôm Thừa Kiền đi vào.

Mà Thừa Kiền theo bả vai Thái Tông để thò đầu ra phía sau, nháy mắt với Lý Tĩnh, ý bảo không có việc gì.

Lúc này Lý Tĩnh mới nhẹ nhàng thở ra.

Đám người Đỗ Cấu ở võ trường ở hậu viện của Lý Tĩnh, đang từng đôi từng đôi phối hợp đá cầu.

Lúc gặp Thái Tông để ôm Thừa Kiền đi vào, đều sửng sốt, lập tức vội vàng tiến lên quỳ xuống hành lễ.

Thái Tông để cười sang sảng, “ Không cần đa lễ, đều đứng lên đi.” Dứt lời, xoay người thật cẩn thận đem Thừa Kiền đặt lên tháp mà hạ nhân trong phủ sớm đã an trí tốt, cũng thuận thể ngồi xuống.

Thừa Kiền nhìn bộ dáng bọn người Đỗ Cấu khẩn trương đứng thẳng sửng sờ, liền kéo kéo tay áo Thái Tông để, thấp giọng nói, “ Phụ hoàng, người cùng Lý Tĩnh tướng quân vào trong uống trà đi. Ở đây trời nắng lắm.”

Thái Tông để quét nhìn dáng vẻ khẩn trương của đám người Đỗ Cấu, trong lòng sáng tỏ, nhưng khiến hẳn lưu lại một mình Thừa Kiền ở đây . . .

Lại nhìn Đỗ Cấu, trong lòng hẳn liền không vui!

Thừa Kiền thấy Thái Tông để không chịu đi, tăng thêm lực lôi kéo tay áo Thái Tông để, thấp giọng nói, “ Phụ hoàng, xem như con cầu người đi!”

Thái Tông để cúi đầu, thấy ánh mắt Thừa Kiền lộ vẻ đáng thương hề hề, trong lòng mềm nhũn, được rồi. Liền đứng dậy, nói mấy câu động viên đám người Đỗ Cấu, liền cùng Lý Tĩnh cung kính đứng một bên đi vào trong.

Lúc này Thừa Kiền mới nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc có thể hảo hảo luyện tập!

Thái Tông để cùng Lý Tĩnh hướng vào trong, vừa vào bên trong, liền cười nói với Lý Tĩnh, “ Người giáo Kiền nhi gì đó, xem ra lần này Kiền nhi dùng không ít.”

Lý Tĩnh chấp tay cung kính đáp, “ Là điện hạ xưa nay thông tuệ.”

Thái Tông để khẽ gật đầu, lại thờ ơ nói, “ Nghe nói hôm qua Triệu Chương tới tìm người?”

Lý Tĩnh sửng sốt, lập tức vội vàng khom lưng nói, “ Hồi hoàng thượng, hôm qua Triệu Chương có tới, hẳn tới là thỉnh vi thần giáo xúc xúc cho hần . . .” Lý Tĩnh lau mồ hôi trong lòng, xem ra, hoàng thượng vẫn là nhớ kỹ chuyện của Triệu Chương . . .

Thái Tông để mỉm cười, “ Người đừng khẩn trương, trầm chỉ là thuận miệng hỏi thôi.” Lại hỏi tiếp, “ Chuyện diễn võ, người tách ra khoảng thời gian đi xem đi, Trình Hiểu Chương rốt cuộc là cái người sơ ý, chỉ sợ có một số việc làm không được kỹ càng, người đi xem đi, có cái gì không đúng, người nhanh chóng chỉnh lại.”

Lý Tĩnh cung kính trả lời.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, đại khái khoảng nửa nén hương, Thái Tông để có chút ngồi không yên, liền đứng dậy hướng luyện võ trường đi đến. Gặp Thừa Kiền vẫn ngồi trên tháp, cầm bản vẽ trong tay, nói cái gì đó với Đỗ Cấu ở đối diện, mà Đỗ Cấu còn cúi người . . . đôi mắt Thái Tông để khẽ trầm xuống, Đỗ Cấu kia không có chuyện gì sao lại dựa vào gần như thế làm cái gì?!

Bước đi qua, vừa đi vừa cao giọng gọi, “ Kiền nhi!”

Thần nhiên gật đầu với Đỗ Cấu đang vội vàng quỳ xuống, “ Ân, đứng lên đi.”

Liền kéo Thừa Kiền qua, cúi đầu hỏi, “ Điều dặn dò xong hết chưa? Thời gian không còn sớm, chúng ta cần phải đi.”

Thừa Kiền ngẩng đầu nhìn trời, giống như mới qua nửa nén hương đi . . .

Nhưng thấy Thái Tông để tươi cười sang sảng ánh mắt thành thật, liền đành phải gật đầu, “ Điều tốt lắm.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ân, canh hai, sau đó, mỗi yếu mướt mà lăn đi ngủ thấy hảo khốn

~~

43. Chương 43: Nhỏ Mọn Quá Mức

Rời khỏi phủ Lý Tĩnh, Thái Tông để liền ôm Thừa Kiền lên ngựa, chậm rãi lướt đi, đến trước Xuân Phong lâu, Thừa Kiền kéo tay áo Thái Tông để, có chút hưng phấn nói, “ Phụ hoàng, là Xuân Phong lâu!”

Đôi mắt Thái Tông để chợt lóe, Kiền nhi biết Xuân Phong lâu? Ai nói?

Nhưng trên mặt lại mỉm cười, “ Kiền nhi đói bụng sao? Nếu không chúng ta vào đó dùng chút gì đi?”

Thừa Kiền liên tục gật đầu. Xuân Phong lâu có danh xưng ‘ tam nhất ’, đời trước hần cũng chỉ ghé qua vài lần mà thôi. Đời này, có cơ hội, hần phải đi thêm nhiều lần mới được!

Trên Xuân Phong lâu.

Phải một phòng gần cửa sổ ở lầu hai, cẩn thận an trí Thừa Kiền ở trên đệm, mới ngồi bên cạnh Thừa Kiền.

Đám người Từ Trụ tìm một vị trí gần ngoài phòng.

Trong lòng Thừa Kiền vốn định để đám người Từ Trụ dùng cơm trong phòng, nhưng còn chưa mở miệng, chỉ thấy phụ hoàng ‘ đuổi’ đám người Từ Trụ ra ngoài. Cẩn thận ngấm lại, bình thường Từ Trụ một mình cà lơ cả phát đường như rất quy củ ở trước mặt phụ hoàng, nếu để cho hần dùng cơm trước mặt phụ hoàng, khẳng định cả người sẽ không được tự nhiên.

Vì thế, cũng không mở miệng, chỉ chột lát sau, trong phòng chỉ còn lại hấn cùng Thái Tông đế.

Mà Lí Phúc cùng ra ngoài với Từ Trụ, trong lòng có đủ loại bất an với việc hoàng thượng ở cùng một chỗ với điện hạ, nhưng không dám lộ ra cái gì trên mặt, trong đầu còn vọng lại lời nói ngày trước của hoàng thượng, “ Nếu thế tục là đúng . . . ta đây còn thiếu việc làm sai sao? . . . ”

Trong lòng chấn động lại phức tạp khôn kể.

Hoàng thượng vì sao nói những lời này với hấn? Trong lòng hấn rất rõ ràng, đơn giản là vì chính mình nhiều năm đi theo hoàng thượng, cơ hồ nhìn thấy một hoàng thượng mà người khác khó biết . . . Hấn không dám nói chính mình hiểu được hoàng thượng bao nhiêu, nhưng hấn rõ ràng , rất nhiều chuyện hoàng thượng không muốn cho người khác biết, mà hoàng thượng nói những lời này với hấn . . . cũng là nói cho hấn, không cần nhiều lời, không nên nói liên ngậm miệng lại . . .

Đợi tiểu nhị đem rượu và thức ăn bày ra chỉnh tề, Thái Tông đế mới gấp thức ăn đặt vào trong bát Thừa Kiền, gấp ánh mắt Thừa Kiền vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi cười, trong mắt hiện ra một tia trêu đùa, cúi đầu, phun hơi thở ấm áp ở bên tai Thừa Kiền, thấp giọng nói, “ Kiền nhi . . . ”

Thừa Kiền lui lui cổ, quay đầu lại, vào mở miệng, đã bị đứt một khối thịt bò, đợi sau khi nuốt xong, nhìn chằm chằm đôi mắt trêu đùa tràn ngập ý cười của Thái Tông đế, trong lòng Thừa Kiền bất đắc dĩ, “ Phụ hoàng, con có thể tự mình ăn . . . ”

Thái Tông đế đem thức ăn trong bát, đưa tới bên miệng Thừa Kiền, thông thả nói “ Phụ hoàng biết.”

“ Phụ hoàng, người . . . ” Chưa dứt lời, lại bị uy một ngụm đậu hủ thịt.

Trong lòng Thừa Kiền có chút vô lực, nhưng thấy ánh mắt nhu hòa thâm thúy của Thái Tông đế, thì thật sự không nói nên lời, đành phải yên lặng từng ngụm từng ngụm ăn đồ ăn Thái Tông đế gấp cho hấn.

Gắp Thừa Kiền ngoan ngoãn ăn đồ ăn chính mình gấp, khoe miệng Thái Tông đế hơi hơi nhếch lên, trong lòng sung sướng.

“ Phụ hoàng, sao người không ăn?” Thừa Kiền nuốt đậu hủ vào, hỏi. Sao lại chỉ gấp cho hấn ăn?

“ Không có gì, phụ hoàng không đói.” Thái Tông đế nhẹ nhàng băng quơ mở miệng.

Thừa Kiền vừa nghe, cầm lấy đôi đũa, gấp một khối thịt dê, liền đưa tới bên miệng Thái Tông đế, “ Phụ hoàng, mở miệng!”

Đôi mắt Thái Tông đế hơi hơi chột lóe, khoe miệng nhất câu, lập tức thuận theo mở miệng ra.

[haiz, a chỉ chờ có thế -.-!]

Vì thế, Thừa Kiền thật vừa lòng lại gấp một khối thịt dê, thuận thế nuốt vào rau xanh Thái Tông đế gấp đến bên miệng.

Vì thế . . .

[thật ngọt ngào ^^~]

Lúc Thừa Kiền cuối cùng buông đũa, kinh giác, bữa ăn này, hấn ăn rất nhiều thức ăn mà bình thường hấn tuyệt không chạm tới.

Mà Thái Tông đế lại cảm thấy mỹ mãn buông đũa xuống, ôm Thừa Kiền qua ngồi lên đùi, thuận tiện giúp Thừa Kiền nhu nhu bụng.

Thừa Kiền có chút không được tự nhiên, nhưng bàn tay ấm áp thon dài còn có vết chai dày qua lại vuốt ve nhu động trên bụng, liền dời đi lực chú ý, nhìn về phía ngoài cửa sổ, vừa thấy, không khỏi kinh ngạc mở to mắt, “ Phụ hoàng, người xem, hình như là Lưu Hoàng Cơ đại nhân cùng Trương Tôn thúc tổ . . . ”

Thái Tông đế theo tầm mắt Thừa Kiền nhìn qua, đôi mắt không khỏi nhíu lại, thật đúng là bọn họ!

Đợi lúc thấy được hai người phía sau vụng trộm theo đuôi, khoe miệng không khỏi nhất câu, Sài Thiệu?!

“ Phụ hoàng?” Thừa Kiền nhìn về phía Thái Tông đế khoe miệng tựa tiểu phi tiểu, chớp mắt.

“ Ân?” Thái Tông để cúi đầu, trên mặt tươi cười không thay đổi, “ Kiền nhi, chuyện gì?”

“ Không . . .” Thừa Kiền quay đầu, phụ hoàng không muốn nhiều lời, vậy chính mình tốt nhất không nên hỏi.

“ Lưu Hoàng Cơ tiến cử Chu Thế Thông làm huyện lệnh Hoạt huyện, còn nhớ Chu Thế Thông không? Hẳn chính là cha của cô nương kêu Quyên nhi người cứu lần trước.” Thái Tông để thản nhiên nói.

Thừa Kiền kinh ngạc quay đầu, thấy Thái Tông để không chút để ý bưng lên chén rượu, chậm rãi uống, trong lòng có chút khó hiểu, “ Phụ hoàng?”

“ Đại hạn lần này, Trưởng Tôn Thuận Đức phụ trách tiền cứu tế, vốn tưởng rằng hẳn nên phân được rõ ràng cái gì nặng cái gì nhẹ , nay xem ra, là ta đáng giá cao hẳn . . .” Thái Tông để bưng chén rượu lên quơ quơ, khóe miệng hơi hơi cười trào phúng.

Thừa Kiền trầm mặc.

Về Trưởng Tôn Thuận Đức, Thừa Kiền chỉ nhớ rõ người này tham tài, nhiều lần tham ô, cuối cùng bị phụ hoàng bãi quan miễn chức, mà hẳn cùng mẫu hậu và cậu quan hệ tựa hồ cũng không tốt lắm. Cậu tựa hồ rất là chán ghét hẳn.

“ Kiền nhi, không cần nghĩ nhiều.”

Lúc Thừa Kiền trầm mặc, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm nhu hòa bên tai.

Thừa Kiền ngẩng đầu, chống lại ánh mắt ôn nhu thâm thúy của Thái Tông để, sững sốt “ Phụ hoàng ?”

“ Kia không liên quan với người.” Tay Thái Tông để khẽ vuốt mi Thừa Kiền, khẽ cười nói, “ Phụ hoàng không thích bộ dáng nhũm mày của người, đều thành tiểu lão đầu.”

Thừa Kiền rất muốn nhũm mày, nhưng vừa nghe lời này, cố gắng vuốt mày mình, kéo xuống ngón tay lúc nào cũng vuốt ve qua lại mi gian của hẳn, cảm giác ngứa ngứa rất kỳ quái!

“ Phụ hoàng, chúng ta trở về đi.” Thừa Kiền nói sang chuyện khác. Suy cho cùng việc này cũng không nên xen vào.

Thái Tông để chăm chú nhìn Thừa Kiền cười, biết Thừa Kiền không nghĩ xen vào, liền phối hợp nói sang chuyện khác, “ Không muốn nhìn nữa sao?”

Thừa Kiền gật đầu, “ Ân, phụ hoàng, người còn chút tấu chương chưa phê đi.”

Thái Tông để ôm lấy Thừa Kiền, nghe vậy, cười sang sảng, “ Đúng vậy. Kiền nhi bồi phụ hoàng phê tấu chương đi.”

Thừa Kiền nghĩ nghĩ, gật đầu nói, “ Hảo.”

Dù sao việc này cũng không phải là lần đầu.

Thừa Kiền bị ôm xuống lầu, lúc chuẩn bị đi, Thừa Kiền liền nghe được một tiếng kinh hi, “ Ân công!!”

Thừa Kiền quay đầu lại, liền gặp một nữ tử vẻ mặt kinh hi nhìn mình, thấy chính mình quay đầu lại, chạy lên vài bước, liền quỳ xuống dập đầu nói, “ Quyên nhi ra mắt ân công!”

Thừa Kiền sững sốt, cúi đầu nhìn về phía nữ tử trẻ tuổi có gương mặt dễ nhìn đang quỳ trên mặt đất, “ Người là Quyên nhi?”

Quyên nhi ngẩng đầu, vẻ mặt cảm kích kích động, “ Vâng, ta chính là Quyên nhi, lần trước được công tử cứu giúp, Quyên nhi vẫn đều tìm công tử, hy vọng có thể báo đáp đại ân đại đức của công tử.”

Thừa Kiền cười cười, “ Vậy thì không cần.” Đang muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên bên hông tê rần, quay đầu lại, thấy vẻ mặt Thái Tông để tựa tiểu phi tiểu.

“ Kiền nhi, chúng ta cần phải trở về rồi.” Thái Tông để trầm thấp nói.

Tuy rằng khuôn mặt Thái Tông để tựa tiểu phi tiểu, thanh âm thật vững vàng, nhưng Thừa Kiền nhạy bén phát hiện, phụ hoàng, hẳn, mất hứng.

Trong lòng Thừa Kiên nghi hoặc, vì sao phụ hoàng lại mất hứng?

Nhưng trên mặt vẫn ừ một tiếng, quay đầu mỉm cười nói với Quyên nhi vẫn quỳ trên mặt đất, “ Cái gì báo ân, thật sự không cần, nếu Quyên nhi cô nương có ý, liền hỗ trợ làm nhiều việc tốt đi, xem như là tích công đức cho ta.”

Thừa Kiên vừa dứt lời, Thái Tông để liền ôm Thừa Kiên đi nhanh ra ngoài.

Quyên nhi tựa hồ còn muốn nói cái gì đó, lại bị Ngân cười tủm tủm ngăn lại.

Không biết Ngân nói gì đó, Quyên nhi đành phải bắt đắc dĩ đứng tại chỗ, trở mắt nhìn bóng dáng Thái Tông để cùng Thừa Kiên đi xa.

Từ Trữ chậm rãi tiêu sái đi ra, lúc sắp ra khỏi Xuân Phong lâu, ánh mắt như cố ý như vô tình liếc nhìn lên lầu hai.

Chờ sau khi Thái Tông để ôm Thừa Kiên lên ngựa, bên cửa sổ ở lầu hai Xuân Phong lâu, nam tử tử sắc bào sam thấp giọng nói với nam tử bào sam lục sắc “ Xem ra, Trung Sơn vương điện hạ rất là khó hạ thủ.”

“ Hừ, thật uổng phí ta cấp cho Lí Trùng nhiều lợi ích đến thế, thật vất vả có được tin, cái xuân nữ nhân Quyên nhi kia lại ngay cả cái mép cũng chưa dựa vào được!”

“ Bên Lí Trùng, người cũng không thể cắt đứt!”

“ Yên tâm đi, ta biết nên làm thế nào! Chỉ là, bên Từ Trữ thật khó xuống tay, cái miệng của Ngân cùng Kim cũng thật nhanh, lại vẫn cẩn thận như vậy, bên Khởi Huy điện thật sự rất khó ra tay . . .”

“ Vậy tạm thời dừng hành động, hiện tại, vẫn là đem lực lượng tập trung bên Ngụy vương, chỉ cần Ngụy vương có thể thắng, chúng ta cũng coi như là thành công.”

. . .

Chờ trở về cung, Thừa Kiên có chút mệt nhọc.

Thái Tông để ôm Thừa Kiên vào hậu điện Cam Lộ điện.

“ Kiên nhi hảo hảo ngủ.” Thái Tông để dịch dịch chân, ngẩng đầu nhìn gương mặt buồn ngủ của Thừa Kiên, cười nhẹ nói.

Thừa Kiên ừ một tiếng, nhắm mắt lại, liền vù vù ngủ.

Thái Tông để nhìn gương mặt điềm tĩnh an tâm ngủ của Thừa Kiên, sủng nịch cười, cúi đầu, hôn trán Thừa Kiên, sau một lúc lâu, mới quyền luyến đứng dậy.

Lúc rời đi hậu điện, Thái Tông để trầm giọng nói với thái giám cung nữ canh giữ ở cửa, “ Nếu điện hạ không triệu vào, không được đi quấy rầy.”

Thái giám cung nữ vội vàng đáp.

Thái Tông để mới xoay người vào tiền điện, Từ Trữ đã cung kính quỳ trên đất.

“ Thấy rõ ràng?” Thái Tông để ngồi trên ngự án, tùy tay phê duyệt một quyển tấu chương, thần nhiên hỏi.

“ Hồi hoàng thượng, thần thấy rõ.” Từ Trữ thấp giọng nói.

“ Xác nhận chắc chắn?” Thái Tông để giương mắt nhìn về phía Từ Trữ hỏi.

“ Hồi hoàng thượng, thần xác nhận chắc chắn!” Từ Trữ trầm giọng trả lời.

“ Ân, Lí Phúc!” Thái Tông để gạt đầu, lập tức thần nhiên mở miệng, “ Truyền chỉ cho Ngụy Chính, mệnh khẩn cấp đến Sơn Đông, tra vụ án của Chu Thế Thông!”

Lại nghiêm túc nói với từ Trữ, “ Phải chú ý tuần tra Khởi Huy điện, không được sơ sẩy đại ý!”

Từ Trữ chấp tay cung kính đáp, “ Thần tuân chỉ!”

Lúc Từ Trữ quỳ an cáo lui, thấy cách đó không xa Trương Tôn hoàng hậu đang từ từ đi tới, vì thế cung kính đứng lại, thi lễ với Trương Tôn.

Trương Tôn đi đến trước mặt Từ Trữ, cười dịu dàng, “ Từ tướng quân, có từng gặp qua Trung Sơn vương?”

Khuôn mặt Từ Trữ túm tùm nói, “ Hồi nương nương, hôm nay điện hạ cùng hoàng thượng ra cung, vừa mới trở về không lâu.”

“ Nga?” Trong lòng Trương Tôn không yên, cùng hoàng thượng sao? Nhưng trên mặt lại cười nhu yếu, “ Phải không? Không biết hiện tại đã trở về Khởi Huy điện chưa?”

“ Cái này . . . thần không biết.” Từ Trữ nói thầm trong lòng, hình như điện hạ chưa hồi Khởi Huy điện đi??

Trương Tôn gật đầu cười cười, lướt qua Từ Trữ, vào Cam Lộ điện.

Lý Phúc rất xa đã thấy Trương Tôn đi đến, trong lòng thở dài một tiếng, tiến lên cung nghênh, xoay người vào bảm báo, gặp Thái Tông để đã phê duyệt xong một phân tấu chương, Lý Phúc khinh bước tiến lên, thấp giọng xin chỉ thị, “ Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương cầu kiến.”

Tay Thái Tông để dừng một chút, thần nhiên nói, “ Mời vào!”

Lúc này, trong Võ Chính điện.

Lý Thái nhìn trần đồ, lòng đầy phiền táo. Liền cầm lên, tùy tay ném sang một bên.

“ Cái này có lợi ích gì! Ta không tin! Không có cái này, ta sẽ bại bọn người Lý Kính Lý Hữu!” Lý Thái hừ lạnh nói với khí định thần nhân Hạ Lan Sở Thạch ngồi đối diện hần.

Hạ Lan Sở Thạch từ từ nói, “ Thần sớm đã nói qua, điện hạ thông minh nhạy bén, căn bản là không cần thứ này, đáng tiếc Đỗ Hà lại ngu ngốc, khẳng khẳng cho rằng thứ trộm từ chỗ ca ca hần là bảo bối, còn muốn tiểu nhân không thể không hiến cho điện hạ xem thì không được?!

Ca ca hần, Lý Thừa Kiên, cái người ngồi trên xe lăn, vì sao, luôn, luôn, lại phải chần trước mặt hần chứ?!

“ Tốt lắm, nói cho Đỗ Hà chỉ cần hần hảo hảo đá! Ta sẽ không bạc đãi hần!” Lý Thái dứt lời, phất tay áo, xoay người đi vào hậu điện!

Mà Hạ Lan Sở Thạch lại nhặt lên bản vẽ mà Lý Thái ném xuống đất, hắc hắc cười lạnh một tiếng, chỉ bằng cái này? Muốn thắng trận xúc xúc này? Ai cũng nói Trung Sơn vương điện hạ thông minh, nay xem bất quá cũng như thế! Hạ Lan Sở Thạch cười khinh thường, chậm rãi xé tờ giấy ra thành từng mảnh từng mảnh.

“ Hoàng thượng, ta nghĩ khai phủ cho Kiên nhi.”

Thái Tông để vừa nghe, gương mặt, nhìn về phía Trương Tôn, “ Người nghiêm túc?”

Về mặt Trương Tôn còn thật sự nghiêm túc, “ Hoàng thượng hần là biết, đây là phương pháp tốt nhất.”

Thái Tông để nhìn Trương Tôn chăm chăm, sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói, “ Người có biết, Kiên nhi là con ta. Người cảm thấy, ta sẽ làm hại con ta sao?”

Trương Tôn không trả lời, chỉ là nhìn chăm chăm Thái Tông để, “ Hoàng thượng có thể cam đoan sao? Vĩnh viễn chỉ xem Kiên nhi là con ngài, tuyệt không làm chuyện gì tổn thương đến Kiên nhi.”

Thái Tông để mỉm cười, “ Quan Âm Tì, Kiên nhi vốn là con ta, không cần người nói, ta cũng không thể làm tổn thương Kiên nhi.”

Trương Tôn chậm rãi lắc đầu, “ Hoàng thượng biết điều ta muốn nói không phải ý này . . . hoàng thượng đến nước này, ngài cũng không cần giả cảm giả diếc nữa?”

Tươi cười trên mặt Thái Tông để chậm rãi biến mất, thần nhiên nhìn Trương Tôn, sau một lúc lâu, mới trầm giọng nói, “ Quan Âm Tì, có một số việc vĩnh viễn cũng không thể nói ra, tỷ như nói . . . Trầm Quân Nguyên, kỳ thật cũng không phải họ Trầm . . .”

“ Đó là con ta! Kiền nhi, là con ta!” Trưởng Tôn bỗng nhiên đánh gãy lời nói của Thái Tông đế, nhìn chăm chăm Thái Tông đế, ánh mắt không chút sợ hãi, “ Cho dù ta có chết, ta cũng không làm cho bất luận kẻ nào làm tổn thương con ta!”

Thái Tông đế trầm mặc.

Tiền điện tràn ngập áp lực làm cho người ta hít thở không thông.

Sau một lúc lâu, Thái Tông đế mới cúi người nở nụ cười, “ Quan Âm Tì, người có biết ta sẽ không đối với người như vậy, người có biết, ta cũng không để cho Kiền nhi khổ sở . . .”

“ Vậy để cho Kiền nhi rời cung đi. Để cho Kiền nhi khai phủ . . .” Trưởng Tôn cơ hồ là cầu xin, thậm chí thanh âm có chút nghẹn ngào, “ Kiền nhi có biết bao kính trọng ngài, hoàng thượng, nếu để cho Kiền nhi biết, phụ thân hẳn tối kính trọng lại . . .” Trưởng Tôn không có nói thêm gì nữa, chỉ là dùng vẻ mặt thể lương nhìn về phía về mặt Thái Tông đế không chút thay đổi.

“ Quan Âm Tì, ta có thể đáp ứng người một việc, trước sinh thần thứ mười sáu của Kiền nhi, ta, sẽ chỉ là phụ thân của hắn.” Thái Tông đế chậm rãi nói, thanh âm trầm thấp, ngữ khí khinh đạm.

Sau đó thì sao? Trưởng Tôn rất muốn hỏi, nhưng nhìn về phía Thái Tông đế đưa lưng về phía mình, trong lòng Trưởng Tôn chỉ có thể chua xót, đây là nhượng bộ cuối cùng sao?

Trưởng Tôn chậm rãi quỳ xuống hành lễ, thấp giọng nói, “ Tạ hoàng thượng.”

Màn đêm thâm trầm.

Hậu điện Cam Lộ điện, Thái Tông đế ngồi bên cạnh tháp, nhìn Thừa Kiền chìm vào giấc ngủ.

Ngón tay lưu luyến xẹt qua hai má Thừa Kiền, nhẹ nhàng vén lên sợi tóc rơi rụng.

Hôm nay, khi thấy Quyên nhi kia nhìn Kiền nhi, trong lòng hắn bỗng nhiên nghĩ đến, một ngày nào đó, có một nữ nhân, đứng ở bên người Kiền nhi . . .

Mạnh nhắm mắt lại, hấp khí thật sâu, mới chậm rãi thở ra, chậm rãi mở mắt, chỉ là tưởng tượng mà thôi, hắn đều khó có thể chịu được.

Kiền nhi, Kiền nhi, bốn năm, ta chỉ có thể cho người bốn năm . . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:ps:

Một chút tư liệu lưu hoàng cơ [582 năm -650 năm] đường sơ Đại Tương, Hán, ung châu trì dương nhân. Theo lý uyên cử binh Thái Nguyên, dẫn binh trước qua sông, nhập Trường An, lấy công thụ hữu kiêu vệ đại tướng quân, thảo tiết cử, chư quân giai không, duy hoàng cơ lực chiến, tên đều bị bộ, bắt khuất. Tới tiết nhân cáo bình, nãi về. Thái Tông Trình Quán trong năm triệu thụ vệ úy khanh, phong quỳ quốc công. Lăng yên các hai mươi tứ công thần chi nhất, sau lại Trình Quán trong năm nhân nhiều lần tham ô bị buộc tội, Lý Thế Dân không đành lòng trị tội, chính là đưa hắn biếm quan. Thái Tông chinh phạt Triều Tiên, lưu hoàng cơ lại vì tiền quân đại tổng quản, lực chiến có công. Cao tông vĩnh vi nguyên niên [650 năm] bệnh tử, năm sáu mươi cửu, tặng khai phủ nghi đồng tam tư, thụ viết tương, chôn cùng Chiêu Lăng. Lưu hoàng cơ trước khi chết, di mệnh chỉ chừa cấp chư tử mỗi người nô tỳ các mười lăm nhân, ruộng tốt ngũ khoảnh. Cho rằng con cháu “Nếu hiền, cố không tạ nhiều tài; Không hiền, thủ này có thể miễn cơ đồng lạnh.” Trưởng tôn thuận đức, đường sơ Đại Tương, Hà Nam Lạc Dương nhân, vì Lý Thế Dân văn đức hoàng hậu tộc thúc. Năm mới dựa vào lý uyên. Tấn dương khởi binh khi chiêu mộ có công, bái thống quân. Công Trường An nhâm tiên phong, cầm tùy chủ tướng khuất đột thông. Cao tổ vào chỗ, bái tả kiêu vệ đại tướng quân, phong tiết quốc công. Trình Quán sơ, lấy Huyền Vũ môn chi biến có công, thực ấp ngàn hai trăm hộ. Giết sự xoá tên, phục tước sau chiết chương vì chính, khi xưng lương mục. Tốt sau tặng Kinh Châu đô đốc, thụ viết tương. Lăng yên các hai mươi tứ công thần chi nhất, sau nhân tham ô bị biếm quan.

44. Chương 44: Xúc Cúc Đại Hội (nhất)

Tháng năm, xúc cúc đại hội tốt cực cũng bắt đầu.

Hôm nay đội ngũ trận đấu gồm : Trung Sơn vương điện hạ cùng Ngô vương điện hạ.

Trước lúc trận đấu chưa bắt đầu ...

Trường Nhạc cùng Dự Chương tay trong tay hướng Hiển Đức điện đi đến.

Chuyển quá vài hành lang , khi sắp đến Hiển Đức điện, bỗng nhiên có một người nhảy đến , dọa Trường Nhạc cùng Dự Chương nhảy dựng, tập trung nhìn vào, là Trưởng Tôn Hưởng.

“Người làm gì? Thiếu chút nữa hù chết chúng ta.” Trường Nhạc giận dữ, trên mặt lại hồng hồng.

Trưởng Tôn Hưởng vò đầu, ha ha cười ngây ngô một chút, nhìn chăm chăm Trường Nhạc, khi nhìn thấy Trường Nhạc sắp thẹn quá thành giận, bỗng nhiên lấy ra một vật cấp Trường Nhạc

“Cái kia, cái kia, đưa, đưa cho công chúa ngài –” Trưởng Tôn Hưởng nói xong, liền mạnh mẽ xoay người chạy đi .

Trường Nhạc sững sốt ngốc lảng, cùng Dự Chương nhìn nhau, nhìn nhìn vật trên tay, là một cầu hoa, phi thường dễ nhìn .

“Nha, là hoa tương tự! Hẳn tự làm ra đó a?” Trường Nhạc rất là cao hứng, nàng cầm lấy hoa cầu trên tay , trái nhìn phải nghĩa , không có chú ý tới một bên Dự Chương che miệng cười trộm.

Khi Trưởng Tôn Hưởng chạy về đội ngũ, những người khác đang vui cười đùa giỡn, vì thế khi Trưởng Tôn Hưởng chạy về , đều xông tới, mỗi người một câu hỏi :

“Tiểu tử ngươi đã chạy đi đâu?!”

“Nếu người chậm trễ khiến chúng ta vào sân muộn , ta kêu điện hạ hảo hảo trách phạt ngươi nha !”

“Hắc hắc, tiểu tử ngươi sẽ không sợ mà trốn đi ?”

“Ha ha, nếu Trưởng Tôn lang quân của chúng ta mà sợ , mặt trời sẽ mọc hướng tây!!”

...

Lí Kính từ từ nằm ở dưới tàng cây, nhìn trời xanh ngẩn người. Địa phương này là nơi hắn thích đến nhất, rất ít người biết, hoặc là trừ bỏ mình cùng lão sư Trưởng Tôn Vô Kỵ liền không người nào biết.

Cho đến khi một cái áo choàng trùm lên trên người, mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía người nam nhân không biết khi nào xuất hiện ở bên người mình, vẫn là phụng phịu, cau mày như vậy.

“Điện hạ luôn như vậy không thương bản thân sao?”

Câu nói thực dễ chán ghét , cứng rắn, lại cứng nhắc, bao giờ cũng chỉ có mấy câu như thế , không đùa hấn, hấn liền vĩnh viễn đều như vậy...

Nhưng là, cũng do quan tâm mình, luôn là người tìm được mình đầu tiên .

Dịch cái thân, cọ cọ vào nam nhân bên người , ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuấn tú lại lộ ra ôn hòa tươi cười : “Lão sư...”

Trưởng Tôn Vô Kỵ không nói, chính là nhìn nhìn trời, thấy canh giờ còn sớm, liền ngồi xuống, đem Lí Kính ôm vào trong lòng, sờ sờ tay Lí Kính, cảm giác không lạnh như vậy, mới hơi hơi hạ mi, thấp giọng khiển trách : “Điện hạ không nên luôn như vậy.”

Không như vậy, lão sư ngươi sẽ không đến, Lí Kính trong lòng nghĩ, vui đầu tiên trong lòng Trưởng Tôn Vô Kỵ, cười giả ngu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy Lí Kính giả ngu, cũng không vạch trần. Chính là sờ sờ sợi tóc mềm mại của Lí Kính, nói nhỏ “Đội khi bắt đầu, thì cần chiếu cố mình , không làm mình bị thương .”

Lí Kính nhẹ nhàng gật đầu.

“Thắng thua đều tốt , chơi để vui vẻ, đừng cố kị quá nhiều .” Trưởng Tôn Vô Kỵ lại nhẹ giọng nói.

Lí Kính vẫn như cũ nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng lại nghĩ, dù sao ta với người người tối em trọng đánh hạo là tốt rồi .

Trưởng Tôn Vô Kỵ muốn nói gì đó , vừa có đủ loại ý nghĩ , nhưng không cách nào mở miệng, chỉ có thể dùng sức nắm tay .

Lí Kính cảm nhận được Trưởng Tôn Vô Kỵ dùng sức, ngẩng đầu, ôn hòa trấn an cười,“Lão sư, ta muốn thua, người nhớ an ủi ta nga.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn chằm chằm Lí Kính,“Người nghĩ muốn cái gì?”

Lí Kính ha ha cười thần bí,“Đến lúc đó lão sư không cự tuyệt là được.”

Thời điểm Thừa Kiền tiến Hiển Đức điện, vừa lúc cùng Lí Thái đồng thời đi vào, Thừa Kiền vừa định kêu Lí Thái, Lí Thái lại mặt âm trầm, cũng không quay đầu lại , tiêu sái tiến Hiển Đức điện.

Thừa Kiền không nói gì. Nhìn Lí Thái cùng đám người Hạ Lan , Sở Thạch , Đỗ Hà cười cười nói nói, trong lòng thở dài. Hắn không rõ, vì sao đời trước những kẻ hại mình đều đi theo Lý Thái ?

Chẳng lẽ... Là vì mình??? Trong lòng bắt đầu bất an.

Nhưng rất nhanh đã bị một tiếng khinh gọi của Lí Kính kéo lực chú ý đi chỗ khác .

“Huyền Lân?”

Lí Kính một thân trang phục lục sắc, trên đỉnh đầu chiết khăn màu trắng, có chút tuần tú phong nhã.

Thừa Kiền trong lòng tán thưởng, quả nhiên, Lí Kính càng lớn càng đẹp.

“Hôm nay thỉnh ca ca chỉ giáo nhiều hơn.” Lí Kính chấp tay cười nói.

Thừa Kiền mỉm cười, cũng chấp tay nói,“Ca ca cũng muốn thỉnh đệ đệ thủ hạ lưu tình nga.”

Hai người khiêm tốn vài câu, liền tiến vào Hiển Đức điện.

Thái Tông để đi vào Hiển Đức điện, khóe mắt đầu tiên là không dấu vết nhìn về phía Thừa Kiền, thấy Thừa Kiền im lặng ngồi ở đội ngũ, trong lòng khẽ gật đầu, ân, đứa nhỏ này hôm nay thực ngoan. Ân, ít nhất không cùng Đỗ Cầu kia dựa vào gần nhau !

Mọi người đầu tiên là quỳ xuống đất , cùng hô to Hoàng Thượng vạn tuế, Thái Tông để phát tay ý bảo bình thân , mới đứng dậy.

Thái Tông để thân nhiên nhìn quét mọi người, đứng ở trên đài cao, thanh âm không lớn, nhưng lúc này ở Hiển Đức điện yên tĩnh không tiếng động , mọi người là nghe phi thường rõ ràng.

“Trẫm hôm nay đi đến đây , hy vọng thấy một hồi phần khích, không có trận đấu bất công ! Thắng thua đều là chuyện thường của binh gia, tối trọng yếu là trận này là trận đấu , các người học được cái gì? Trung Sơn vương, Ngô vương, các người nghe rõ rồi chứ ?”

Thừa Kiền cùng Lí Kính cung kính hành lễ, trả lời,“Nhi thần cần tuân phụ hoàng dạy bảo!”

Một tiếng chiêng trống vang lên, trận đấu, chính thức bắt đầu!

Lúc này, Lập Chính điện .

Trưởng Tôn hoàng hậu ngồi ở chủ vị , vẻ mặt dịu dàng, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng thân nhiên, nhưng tay giấu ở trong tay áo rất nhanh đã nắm rất chặt .

Ngồi ở đối diện nàng là thanh niên ước chừng hơn hai mươi tuổi, bào sam bạch sắc quỳ rạp trên đất.

“Người chính là Trầm Quân Nguyên ?” Kinh đạm mở miệng, trước sau như một dịu dàng nhu hòa.

“Thảo dân chính là Trầm Quân Nguyên .” Thanh niên nhẹ giọng mở miệng trả lời. Đầu không ngẩng , vẫn như cũ quỳ sát . Cung kính, lễ tiết , thật khiến người ta tìm không ra điều gì xấu .

Nếu là dĩ vãng, hành lễ xong, hoàng hậu nương nương sẽ cho người ta đứng dậy, bởi vì hoàng hậu nương nương kỳ thật không thích người khác quỳ cùng nàng nói chuyện. Nhưng lúc này, hoàng hậu nương nương giống như đã quên , vẫn như cũ cho Thanh niên mặc áo bào bạch sắc này quỳ sát dưới đất , tuy rằng dịu dàng, lại pha chút đậm mạc khi nói , Phong Hiệp nhìn Thanh niên quỳ sát , nếu là người này... Phong Hiệp nghĩ , kia, cũng là không có biện pháp, ai kêu là người này đâu ...

“Lời nói của ta, người nghe rõ rồi chứ sao?” Trưởng Tôn hoàng hậu thân nhiên hỏi, “Trừ bỏ Văn Hoa điện, người không thể tùy ý đi loạn trong ngự hoa viên, người nhanh chóng chuẩn bị cho tốt, tháng sau Đột Lợi Khả Hãn sẽ đến, hy vọng người có thể hoàn thành. Cái khác, sẽ có người giải thích với người .” Dứt lời, Trưởng Tôn hoàng hậu chậm rãi đứng lên, thân nhiên phát tay nói, “Đi xuống đi.”

Đang muốn xoay người, đột nhiên, Thanh niên mặc bào sam bạch sắc ngẩng đầu hô, “Hoàng hậu nương nương!”

Trưởng Tôn hoàng hậu chấn động, xoay người, liền chống lại khuôn mặt có vết sẹo xấu xí, Trưởng Tôn hoàng hậu trên mặt rất nhanh hiện lên cái gì, lập tức về mặt dịu dàng cười, “Người còn có chuyện gì sao?”

Người mang vết sẹo xấu xí đậm mạc nói “Thảo dân mấy năm nay gieo trồng một loại kỳ hoa, muốn hiến cho hoàng hậu nương nương.”

“Ân. Ta đã biết.” Trưởng Tôn hoàng hậu rất bình tĩnh gật đầu, phát tay nói “Đi xuống đi.”

Thanh niên bào sam bạch sắc chậm rãi đứng dậy, chậm rãi rời đi.

Cho đến khi thiếu niên bào sam bạch sắc ly khai, Trưởng Tôn hoàng hậu mới chậm rãi xoay người, được Phong Hiệp nâng xuống , đi hướng hậu điện.

Vừa đến hậu điện, chân Trưởng Tôn hoàng hậu cơ hồ đã nhuyển , ngồi vào tháp thượng, nếu không có Phong Hiệp vẫn nâng, Trưởng Tôn hoàng hậu đã sớm té ngã.

Mà quay về đến hậu điện, Phong Hiệp ý bảo các cung nữ hầu hạ lui ra, nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu ngồi vào chỗ của mình, mới lại đi ra ngoài cầm một đóa hoa màu lam , mở ra tiến vào.

Đi hướng tháp thượng Trưởng Tôn hoàng hậu đang ngồi ngốc ra, nhẹ giọng mở miệng nói, “Nương nương, đây là... hoa hãn dâng lên...”

Trưởng Tôn hoàng hậu bình tĩnh nhìn hoa, thì thào mở miệng, “Hạ Chí?”

Trong đầu chậm rãi nhớ tới...

“Ngồi đây tương tư ai ? Năm sau Hạ Chí vô tân hoan.”

Nhớ tới vừa mới thấy gương mặt dữ tợn, trong đầu lại hiện ra gương mặt tuấn mỹ luôn chôn dấu đậm mạc kia hiện ra, hai khuôn mặt khác nhau, trong lòng nhất thời chua xót không thôi.

Không thể ức chế nước mắt cũng chầm chậm chảy xuống...

Thanh niên bào sam bạch sắc nếu nhìn từ phía sau , tuyệt đối là một nam tử phong hoa tuyệt đại, đáng tiếc, khuôn mặt tuấn mỹ kia bởi vì vết sẹo sâu ở trên mặt mà trở thành một người xấu xí.

Cung nữ , thái giám lui tới đều bị khuôn mặt hãn làm cho kinh hãi.

Nhưng hãn tựa hồ không quan tâm , về mặt đậm mạc, chậm rãi đi theo thái giám phía trước.

Cho đến một hành lang , Dương phi cùng Âm phi vui đùa âm ỉ đi tới, khi thấy hãn, Dương phi sắc mặt trắng nhợt, mà Âm phi cũng chấn động.

Mà hấn lại vẫn vẻ mặt đậm mạc như cũ , đối Dương phi cùng Âm phi quỳ sát hành lễ, sau, thông dong đi theo thái giám tiếp tục đi .

Hiển Đức điện . Xúc súc đại hội trước lúc tiến hành .

Đội ngũ Thừa Kiền đều đầu hệ khăn hồng sắc , đội ngũ Lí Kính đều khăn lục sắc.

Chỉ thấy Đỗ Cấu đưa một chân, liền đem bì cầu (quả bóng da đỏ) đá một phát , theo sát là Trương Tôn Hường, liền tiếp được cầu, theo sau bước nhanh tiến lên, gia tốc chạy, Lí Kính vừa thấy, khẽ quát một tiếng, ngay sau đó, liền thấy mọi người khăn lục sắc đuổi theo.

Đỗ Cấu kêu một tiếng , đám người Trình Hoài Lượng mang khăn hồng sắc cũng đều lập tức tản ra, theo đi lên, vì thế, lại là một hồi truy đuổi!

Thừa Kiền ngồi ở phía sau đội ngũ mình , nhìn phía trước người người truy đuổi , nói khẽ với Kim bên cạnh “Nói cho Đỗ Cấu, dùng tam hào trận đồ, cái khác, theo chủ trương của hấn.”

Kim hiểu ý, chạy tới nơi sân biên, xuất ra một cái cờ đỏ , khẽ vẩy vẩy .

Trên đài cao Thái Tông đế vừa thấy, đôi mắt chợt lóe, lại thấy, khi cờ đỏ vừa vẩy , đám người Đỗ Cấu liền nhanh chóng tản ra, bãi thành một trận hình, nhưng lại lập tức chặn lại đội viên bên khăn lục sắc. Không khỏi thấy thú vị, liền đối với Lý Tĩnh sang sang cười,“Ý tứ này , Lý Tĩnh, đây chính là chủ ý của người?”

Ngồi ở trên đài cao , Lý Tĩnh đứng dậy, hỏi đáp,“Hồi Hoàng Thượng, không phải chủ ý thần, nghe tiểu nhi nói, đây là chủ ý điện hạ. Nói là sân bóng quá mức ồn ào náo động, chỉ huy đều nghe không được, vì thế dùng cờ đỏ làm hiệu , dùng để truyền lại tin tức.”

Thái Tông đế vừa nghe, có chút đăm chiêu, tiếng lóng, truyền lại tin tức? Không sai! Trong lòng không khỏi vui ý , không hổ là con trẫm!

Trên đài cao Trương Tôn Vô Kỵ cùng những người khác nghe xong, cũng không khỏi có chút đăm chiêu.

Nếu, đem lá cờ này đến dùng ở nơi khác thì ...

Lúc này, Lí Kính cũng thấy Kim phát phát hồng kỳ, đôi mắt chợt lóe, lập tức cười, ngón tay trên không trung, nhéo vài cái thủ thế, đội viên lục sắc hiểu ý, nhanh chóng chạy đi, lại vẩy đội viên hồng sắc lại , một chọi một, vì thế, giữa sân, chỉ còn lại có Trương Tôn Hường cùng Lí Kính kiên trì mang cầu.

Trương Tôn Hường sững sốt, nhìn về phía Lí Kính đã muốn chạy đến phía trước mình , đứng ở trước mặt mình, trong lòng buồn rầu, nha, Ngô vương như thế nào a! Nhớ tới tối hôm qua lão cha nhà mình một phen khủng bố dọa, nói chính mình cẩn thận bảo hộ Ngô Vương ...

Nhưng , nhưng , nhưng , chơi xúc súc sao có thể không bị thương a!! Hơn nữa, hấn cùng Ngô vương là đối địch a, nhất là tối trọng yếu, hấn không muốn thua a a a a! Thua, hấn sao có thể thể hiện trước Trương Nhạc công chúa a?! Trương Tôn Hường trong lòng kêu rên, lão cha, ngài cũng ép buộc người quá đi.

Hắc hắc ngây ngô cười một chút, Trương Tôn Hường đang muốn nói cái gì đó .

Lí Kính lại mở miệng trước “Người không cần kiêng kị cái gì, đây là trận đấu, người nếu thủ hạ lưu tình, sẽ thất bại!” Nói xong, ôn hòa cười,“Nếu ta thua, ta sẽ không trách người, nhưng người nếu lưu tình, ta cũng không tha cho người!”

Trương Tôn Hường vừa nghe, nhúu mày, Trương Tôn Hường hấn cũng không muốn thua! Được rồi, nếu Ngô vương điện hạ ngài nói như vậy, vậy đến đây đi! Đều tự bằng công phu thực, xem ai lợi hại hơn!

Trương Tôn đột kích chủ ý, cắn răng một cái, liền mang cầu vọt đi qua. Lí Kính thu hồi tươi cười, thay vẻ mặt thật sự, mạnh mẽ tiến lên, đang muốn chặn lại, Trương Tôn Hường xảo diệu xoay người, lại tái đột phá, nhưng tốc độ Lí Kính cũng mau, gắt gao đuổi kịp, hai người cơ hồ là gần người đấu, Trương Tôn Hường trong lòng kinh ngạc, không thể tưởng được kỹ thuật Lí Kính tốt như vậy?

Mà Lí Kính cơ hồ là chuyên tâm vào cầu, sâu sắc bắt được Trương Tôn Hưởng nháy mắt thất thần, vì thế, mạnh mẽ dưới chân nhất sạn, nhưng Trương Tôn Hưởng lúc lấy lại tinh thần liền biến sắc, theo bản năng liền đem cầu mạnh mẽ đá –

Vì thế, cầu, thuận lợi làm cho người ta căn bản không kịp phản ứng ... vào...

Nhưng, sắc mặt Lí Kính cũng trắng bệch ngã xuống.

Nhóm đội viên lục sắc cũng nhất tề hô lên ,“Điện hạ!!”

Về mặt Thừa Kiền biến đổi, vừa mới nãy Trương Tôn Hưởng kia đá một cước –

Trên đài cao mọi người vì hai người phản kích vật lộn mà trầm trồ khen ngợi, nhưng khi nhìn đến Lí Kính ngã xuống, cũng đều đứng lên.

Trương Tôn Vô Kỵ lại biến sắc, lập tức xoay người chạy xuống đài cao.

Trương Tôn Hưởng lấy lại tinh thần, sắc mặt cũng trắng bệch chạy nhanh qua,“Điện hạ, Ngô vương điện hạ...”

“Không... Sự, chính là chân bị chặt .” Lí Kính miễn cưỡng cười, đối với một người nói.

45. Chương 45: Xúc Cúc Đại Hội [Chấm Dứt]

Lúc này, người vây quanh Lí Kính bỗng nhiên bị bung ra, Trương Tôn Vô Kỵ lão đảo vọt tiến vào.

Lí Kính về mặt có chút trắng bệch thấy Trương Tôn Vô Kỵ, vội vàng bài trừ tươi cười,“Lão, lão sư...”

“Điện hạ , đừng nói!” Trương Tôn Vô Kỵ nhìn chằm chằm Lí Kính một lúc lâu, khi Lí Kính ra tiếng , bỗng nhiên mở miệng đánh gãy, ngữ khí rất là nghiêm khắc, lại hướng Trương Tôn Hưởng hung hăng trừng mắt vài lần,“Người thật to gan! Dám làm bị thương điện hạ?! Còn không quỳ xuống cho ta?!”

Trương Tôn Hưởng hoảng sợ, trong lòng có chút ủy khuất, hắn vừa mới cũng không phải là cố ý đụng tới Ngô vương điện hạ a.

Theo sau Thừa Kiền cũng hoảng sợ, Trương Tôn Vô Kỵ mặt không chút thay đổi, mặt mày không thấy quá sắc bén, liền lôi kéo người đang rất ủy khuất , Trương Tôn Hưởng về mặt xấu hổ, ý bảo quỳ xuống.

Trương Tôn Hưởng nhìn đến Thừa Kiền ám chỉ, trong lòng lại ủy khuất, nhưng là cũng chuẩn bị quỳ xuống.

Khi Trương Tôn Hưởng đang muốn quỳ xuống, Lí Kính mở miệng nói “Lão sư, việc này không liên quan đến hắn, là ta chính mình không cẩn thận –”

“Điện hạ vẫn nên quan tâm thân thể của mình chút đi.” Trương Tôn Vô Kỵ về mặt cực kỳ lạnh lùng mở miệng đánh gãy lời Lí Kính chưa nói xong.

Lí Kính xem thần sắc của Trương Tôn Vô Kỵ, trán không khỏi đổ mồ hôi, lão sư sẽ không hiểu lầm chính hắn cố ý để bị lộ thương đi?

Thừa Kiền có chút kinh ngạc, nhìn Trương Tôn Vô Kỵ mặt mày là sắc bén tức giận, nhưng đối Lí Kính gặp nạn có quan tâm che dấu, nhớ tới đời trước, kết cục cuối cùng của Lí Kính là chết trên tay cậu Trương Tôn Vô Kỵ, lúc này, thấy hắn đối Lí Kính quan tâm, trong lòng không khỏi rất phức tạp.

“Nhưng là lão sư, thật sự không liên quan Trương Tôn lang quân, là ta chính mình...” Lí Kính còn muốn tái biện, bỗng nhiên một thanh âm quái lạ chen vào “Kính ca ca không nên vì Trương Tôn Hưởng mà nhận tội . Đệ đệ vừa mới là nhìn rõ ràng, hắn đá ca ca đó thôi!”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người giữa sân im lặng xuống

Lí Âm hắc hắc cười quái dị nhìn về phía Thừa Kiên, đôi mắt âm trầm không thôi, “Đại ca ngươi nói có phải hay không?”

Thừa Kiên trầm tĩnh cười, nhìn về phía Lí Âm, từ từ mở miệng, “Việc này phải hỏi Huyền Lâm đi, Huyền Lâm hẳn là tối rõ ràng phải không?”

Lí Kính ôn hòa cười, “Ta vừa mới nói , không phải sao? Là ta chính mình không cẩn thận, không liên quan tới Trưởng Tôn lang quân .”

Lí Hữu ha ha cười, “Kính ca ca luôn như vậy, tâm rất thiện! Thôi, Văn Đào, nếu Kính ca ca đều nói không liên quan đến Trưởng Tôn lang quân, kia ta cũng cũng dừng nhiều lời. Ta tin tưởng Trưởng Tôn đại nhân nhất định sẽ để Kính ca ca một cái công đạo , ngài nói đúng không? Đại ca?”

Lí Kính không khỏi xiết chặt tâm, theo bản năng nhìn về phía Trưởng Tôn Vô Kỵ, đã thấy mặt Trưởng Tôn Vô Kỵ không chút thay đổi xoay người chấp tay, trong lòng chua xót, chính mình lại cấp lão sư phiền toái...

Mà Thừa Kiên mỉm cười, “Đó là tự nhiên.”

Lí Thái lúc này nhú mày đang muốn ra tiếng, lại bị người túm áo, quay đầu, thấy là Hạ Lan Sở Thạch, Hạ Lan Sở Thạch khẽ lắc đầu, ý bảo hẳn không cần ra tiếng, Lí Thái môi rung rung một chút, do dự nhìn mắt Thừa Kiên, cuối cùng, vẫn là yên lặng lui từng bước.

Lí Âm vừa nghe Thừa Kiên lời này, cười lạnh một chút, khi đang muốn nói lời châm chọc, bỗng nhiên thanh âm trầm thấp vang lên.

“Ngô vương thế nào?”

Thái Tông đế nhú mày bước đến, lúc này, nhóm Thái y đã muốn đối Lí Kính tiến hành chẩn đoán, thấy Thái Tông đế đã đến, đều quỳ rạp trên đất hành lễ.

“Tốt lắm, lúc này cũng dừng nhiều lời , nói, Ngô vương điện hạ làm sao vậy?” Thái Tông đế ngồi xổm bên người Lí Kính, nhú mày quan tâm hỏi.

“Hồi Hoàng Thượng, Ngô vương điện hạ xoay cổ chân bị thương, thương thế không nặng, tu dưỡng mấy ngày liền hảo.”

Thái Tông đế mới khẽ gật đầu, Thừa Kiên cũng nhẹ nhàng thở ra, hẳn thật đúng là sợ chân Lí Kính sẽ xuất hiện vấn đề gì, đồng thời, Thừa Kiên cũng nhìn về phía Trưởng Tôn Vô Kỵ, Trưởng Tôn Vô Kỵ mặt mày hơi hơi giãn ra, cả người không có âm trầm như vừa mới này.

Thái Tông đế sai người đưa Lí Kính hồi Trí Trúc điện, xoay người thấy Trưởng Tôn Hưởng quỳ trên mặt đất , nói “Đứng lên đi!”

Trưởng Tôn Vô Kỵ lúc này mới ra mặt , quỳ rạp trên đất thỉnh tội nói, “Hoàng Thượng, tiểu nhi lỡ mạng , làm bị thương Ngô vương điện hạ, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt!”

Thái Tông đế chấp hai tay sau lưng, sang sảng cười, “Vô Kỵ, ta nhớ rõ lúc trước ta ở Thái Nguyên cùng Lý Tĩnh, còn có người, chúng ta vài người chơi xúc cúc , khi đó, người cũng một cước đá vào cổ chân ta..., đến nay trầm nghỉ đến, còn cảm thấy cổ chân nơi đó đau nha .”

Trưởng Tôn Vô Kỵ không dám trả lời, chính là cúi đầu phục càng thấp.

“Trẫm nói rồi , chơi xúc cúc liền nên như vậy, mặc kệ đối phương là ai, nên đá cứ đá , nên đoạt liền đoạt ! Trên chiến trường cũng sẽ không có người vì các người là con trẫm mà hạ thủ lưu tình !”

Ánh mắt cảnh cáo sắc bén chậm rãi đảo qua Lí Hữu , Lí Âm , Lí Thái.

Lại quay đầu nâng Trưởng Tôn Hưởng, vỗ vỗ bả vai Trưởng Tôn Hưởng, cười cười nói, “Vừa mới này một cước kia đá không sai! Tìm chút thời gian rảnh , trẫm cùng chơi với các người !”

Trưởng Tôn Hưởng hốc mắt ửng đỏ, có chút kích động chấp tay nói, “Tạ Hoàng Thượng!”

Xúc cúc đại hội sau đó , lấy Thừa Kiên thắng lợi để chấm dứt.

Tiếp theo, liền đến phiên Lí Hữu cùng Lí Thái, Lí Thái thắng một cầu .

Cuối cùng một hồi, Lí Âm cùng Lí Hữu, Lí Âm thắng hai cầu.

Vì thế, đội ngũ xúc súc tham gia vào việc nghênh đón Đột Lợi Khả Hân ba ngày sau, phân biệt là Lí Thái, Lí Âm, Thừa Kiên. Mà trận chung kết ở ngày đó cử hành.

Thừa Kiên sau khi kết thúc , lại nhìn Lí Kính, lúc này đã muốn gần hoàng hôn.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, chuyển qua vài cái đình , là có thể đến Khởi Huy điện. Nhưng Thừa Kiên ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ hôm nay Trường Nhạc cầm hoa cầu của Trường Tôn Hưởng đưa cho yêu thích không buông tay, liền muốn đi ngự hoa viên nhìn xem, nếu có thể có tương tư hoa , liền làm vài cái cho Cao Dương cùng Dự Chương đi .

Vừa mới tiến nhập ngự hoa viên, chỉ thấy một người ngồi xổm dưới tàng cây, chỉnh chậu hoa trước . Người nọ buông xuống trước đầu, thấy không rõ khuôn mặt, một đôi tay cẩn thận đùa nghịch hoa.

Ngân cùng Kim đều thực không hồn giận, người này rất chuyên tâm đi, không có nghe tiếng bước chân sao? Như thế nào cũng không đứng lên cấp điện hạ hành lễ đâu?

Nhưng Thừa Kiên cũng là xua tay, ý bảo Ngân chờ không cần ra tiếng. Rất có hưng trí nhìn người nọ như thế nào đem hoa một lần nữa trồng vào chậu hoa, như thế nào cẩn thận thu thập hết bùn đất.

“Xem ra, người thật sự thực thích hoa.” Khi người nọ xong xuôi , Thừa Kiên mới cười tủm tỉm mở miệng nói.

Người nọ một chút, chậm rãi quay đầu.

Thấy mặt người nọ, Thừa Kiên có chút sửng sốt. Mà Ngân cùng Kim đều có chút sợ hãi lui về phía sau vài bước.

Người nọ nhìn Thừa Kiên, mặt không chút thay đổi, đôi mắt tựa hồ hiện lên cái gì, mở miệng hỏi nói,“Trung Sơn vương điện hạ?”

“Phải , ta là Trung Sơn vương.” Thừa Kiên lấy lại tinh thần, khẽ gật đầu. Trong lòng cảm thấy người này không đơn giản.

Người nọ cung kính hành lễ, thấp giọng nói,“Trầm Quân Nguyên kiến quá Trung Sơn vương điện hạ.”

“Người kêu Trầm Quân Nguyên ?” Thừa Kiên tò mò hỏi,“Người là hoa nông?”

“Hỏi điện hạ , thảo dân là hoa nông, hôm nay vừa mới tiến cung.” Trầm Quân Nguyên thấp giọng nói.

Thừa Kiên gật đầu, lại nhìn kỹ Trầm Quân Nguyên , gặp thân bào sam màu xám rất là mộc mạc đơn giản, nhưng cử chỉ không kiêu ngạo không siểm nịnh, thậm chí còn mơ hồ có loại hương vị tao nhã. Trong lòng không khỏi hơn vài phần cảnh giác. Nhưng trên mặt lại mỉm cười, tùy ý hỏi vài vấn đề về hoa , thấy người này thành thật nói , liền cũng không tái hỏi nhiều, nhưng trong lòng cảnh giác vẫn như cũ tồn tại.

Thừa Kiên xoay người muốn đi, Trầm Quân Nguyên từ trong tay áo lấy ra một túi hương, hai tay trình lên, cung kính nói,“Điện hạ, đây là thảo dân làm túi hương an thần, cả gan đưa cho điện hạ.”

Thừa Kiên tiếp nhận, trong lòng nghi hoặc, trên mặt cười cười tạ quá.

Sau khi rời đi ngự hoa viên, Thừa Kiên đang muốn mở ra túi hương , Ngân vội vàng ngăn cản,“Điện hạ, để nô tài mở.”

Thừa Kiên lắc đầu,“Không có việc gì. Hắn cũng không ác ý.”

Thừa Kiên cảm giác sâu sắc là hắn nói cho chính mình, người kia kêu Trầm Quân Nguyên, tuy rằng không đơn giản, nhưng, đối mình cũng không ác ý.

Thừa Kiên khi Ngân cùng Kim kinh hô kêu lên , mở ra túi hương , bên trong là mấy viên nhỏ tỏa ra hương thơm .

“Đây là cái gì a ?” Thừa Kiên nhéo một viên tinh tế, lại nhìn không ra cái gì.

Mà ở ngự hoa viên, Trầm Quân Nguyên nhìn theo Thừa Kiền đi xa, mới cúi đầu, thấp giọng thì thào, “Vô Cầu, hài tử của ngươi cùng người giống nhau...”

Trở lại Khởi Huy điện, Thừa Kiền tắm rửa xong, liền ở dưới ánh sáng của ‘Lạc Nhật’, một bên tinh tế hồi tưởng trận đấu hôm nay, một bên vẽ trước đồ hình, vẽ từng người đá cầu, tranh cầu, nhập cầu, chặn lại, bị chặn lại, đấu cầu..., vừa nghĩ ngày mai nên tiến hành an bài như thế nào...

Cho đến khi Hồng Ngọc khinh bước lên tiền, quỳ sát hành lễ, nhẹ giọng mở miệng, “Điện hạ, nên dùng bữa.”

Hắn mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, có chút bất tri bất giác, đêm đã muộn lẳng lặng mà đến.

Bất quá...

Phụ hoàng buổi tối không tới sao?

Thừa Kiền hồi đầu, mỉm cười, “Dùng bữa đi.”

Hồng Ngọc cùng Châu nhi một bên bày trước bữa tối, một bên nhìn về phía Thừa Kiền đang ngơ ngẩn nhìn ra cửa sổ. Châu nhi cùng Hồng Ngọc liếc nhau, trong lòng đều có chút lo lắng.

Châu nhi nhin không được mở miệng, “Nghe nói, hoàng hậu nương nương hôm nay đem Trường An đệ nhất tài nữ Từ Huệ tuyên triệu tiến cung.”

Thừa Kiền sững sốt, quay đầu, Từ Huệ? Từ Huệ vẫn tiến cung sao?

“Châu nhi!” Hồng Ngọc lớn tiếng mở miệng, trừng mắt Châu nhi.

Châu nhi có chút mê hoặc, có chút ủy khuất, “Hồng Ngọc tỷ tỷ?” Nàng nói sai cái gì rồi sao? Nàng là xem bộ dáng điện hạ giống như không phải thực vui vẻ, cho nên mới muốn nói chút sự tình dẫn dắt điện hạ rời đi lực chú ý.

“Từ Huệ phong hào sao?” Thừa Kiền xua tay ý bảo Hồng Ngọc không cần sinh khí, một bên cầm lấy chiếc đĩa, gấp một miếng đậu hủ thịt viên, một bên tò mò hỏi.

Cố gắng xem nhẹ những cảm nhận trong lòng.

“Nghe nói, Hoàng Thượng phong tài tử...”

Tài tử? Vẫn là từ tài tử sao? Thừa Kiền chậm rãi nhắm nuốt trước, cảm thấy đậu hủ thịt viên bình thường thích ăn nhất, hôm nay một chút hương vị cũng không có.

Hồng Ngọc lúc này mở miệng ngắt lời nói, “Điện hạ, hôm nay Cuồn Cuồn trộm đi đến phòng bếp ăn điểm tâm, thiếu chút nữa bị nghẹn chết, khiến nô tỳ giật mình!”

Thừa Kiền vừa nghe, nhớ tới gần nhất cơ hồ cũng chưa nhìn thấy Cuồn Cuồn, mặt mày cong cong, “Nga, thật sự?”

Chính là khi nói chuyện, Cuồn Cuồn đột nhiên từ bàn chui ra, vừa thấy Thừa Kiền, liền xông đến.

Thừa Kiền vội vàng bắt lấy, nhíu mày, “Cuồn cuộn, ngươi đừng vừa thấy người liền quăng mình qua, có được không?”

Cuồn Cuồn quơ quơ cái đuôi, vô tội trừng mắt nhìn, bỗng nhiên, hai móng vuốt cầm lấy ngón tay Thừa Kiền, cúi đầu, dùng đầu lưỡi, liếm –

Thừa Kiền nhất thời hắc tuyến.

Cẩn thận buông trưởng mạn, Hồng Ngọc rón ra rón rén rời khỏi phòng ngủ.

Cẩn thận khép lại cửa, Hồng Ngọc mới giãn ra một hơi, hoàn hảo, buổi tối, Cuồn Cuồn quần quít lấy điện hạ chơi, điện hạ tâm tình mới sáng sủa thiệt nhiều. Lúc này cũng đang ngủ.

Hoàng hậu nương nương đột nhiên hạ chiếu, vì Hoàng Thượng tuyển một tài tử, mà người tài tử này, không chỉ mỹ mạo, lại có danh tài nữ. Hoàng hậu nương nương vì sao làm như vậy? Hồng Ngọc trong lòng loáng thoáng có chút hiểu được, cũng không dám nghĩ.

Đi ra phòng ngủ, Hồng Ngọc ngẩng đầu nhìn hướng thiên không, đêm nay không , chỉ có sao làm chủ bầu trời ..

Có khi có phúc quá lớn ngược lại trêu chọc mầm tai vạ, điện hạ, chỉ mong...

Hồng Ngọc không biết là, sau khi nàng rời đi phòng ngủ , nam nhân mặc bào sam màu hạnh vàng từ nơi nào đi ra , nhẹ nhàng đẩy ra cửa , lại nhẹ nhàng xoay người đi hướng giường Thừa Kiền đang ngủ .

Xốc lên trướng幔, tay hơi hơi nâng lên trướng幔 , dưới ánh sáng của “ Lạc Nhật” , ánh sáng chiếu vào mờ ảo .

Có chút sở giác, Thừa Kiền hơi hơi mở hai mắt, hoang mang chớp chớp,“Phụ hoàng?”

Thái Tông để lại nhũ mỳ, tự tay cầm ra Cuốn Cuộn đang ghé vào trong lòng Thừa Kiền, thanh âm trầm thấp không hồn giận nói,“Kiền Nhi, phụ hoàng không phải đã nói với ngươi sao ? Không cần cùng nó ngủ chung !!”

Thái Tông để vừa nói , vừa tùy ý đem Cuốn Cuộn ném ra sau .

Thừa Kiền vội vàng ngồi dậy, nâng tay ngăn cản nói,“Phụ hoàng, không cần ném nó đi !”

Nhưng Thừa Kiền chậm một bước, nhìn Cuốn Cuộn xèo xèo một tiếng, liền nhanh nhẹn chạy ra ngoài, Thừa Kiền mới nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo, Cuốn Cuộn không có việc gì.

Thái Tông để thoát áo khoác , đem Thừa Kiền ôm vào trong lòng, trầm giọng không hồn giận nói,“Ngươi liền như vậy thích chích Lão Thử kia?”

Thừa Kiền trong lòng có chút bất đắc dĩ, giương mắt nhìn về phía Thái Tông đế,“Phụ hoàng, đó là Thiên Trúc thử, là phụ hoàng ngài đưa của ta.”

Thừa Kiền cường điệu cường điệu chữ “Đưa” này.

Thái Tông đế hừ lạnh một tiếng.

“Phụ hoàng buổi tối không phải bề bộn nhiều việc sao?” Thừa Kiền nói sang chuyện khác, rất muốn hỏi phụ hoàng ngài không phải đi sủng hạnh tài tử mới thượng vị kia sao ? Như thế nào chạy đến nơi này của hần ? Còn đánh thức hần...

Thái Tông đế ừ một tiếng, ôm Thừa Kiền nằm xuống, đắp chăn lên , mới có chút mệt mỏi nói,“Vừa cùng Lý Tĩnh bọn họ nói xong việc .”

Thừa Kiền giật mình, phụ hoàng phải đi thảo luận chính sự?

Giương mắt lại thấy thần sắc Thái Tông đế mệt mỏi, liền nhu thuận tựa đầu nằm ở trong lòng Thái Tông đế, không hề nói .

“Kiền Nhi.”

“Ân?”

“Sáng mai cùng phụ hoàng đi xem diễn võ.”

Thừa Kiền nhớ tới ngày mai còn muốn đi gặp bọn Đỗ Cấu , thương nghị trận đấu kế tiếp, vừa định cự tuyệt, nhưng ngẩng đầu thấy Thái Tông đế đã muốn nhắm mắt , nặng nề ngủ. đành phải cúi đầu, trong lòng cân nhắc , trước sáng mai cho Ngân lưu lại cùng bọn Đỗ Cấu nói chuyện đi .

46. Chương 46: Hương Vị Sơn Phấn

Thừa Kiên xem diễn võ xong thì hồi cung , vốn định ngồi xe lăn, nhưng Thái Tông để lại kiên trì muốn ôm hân.

“Phụ hoàng, như vậy không thích hợp.” Thừa Kiên thực bất đắc dĩ.

“Có cái gì không thích hợp? Cha ôm con mình thì bất thường sao ?!” Thái Tông để hừ lạnh, “Ngay cả Ngự chính cũng không nói gì, ta xem ai còn dám nói?”

Thừa Kiên quay đầu, nhìn Lí Phúc vẫn ngoan ngoan đi theo , còn có Ngự Chỉnh kia nghiêm trang...

Thừa Kiên trong lòng than nhẹ, hân cũng không biết phụ hoàng ngẫu nhiên kiên trì đến mức danh kỳ diệu như vậy rốt cuộc là vì cái gì.

Này... Có phải hay không kêu là tùy hứng a ? Thừa Kiên ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng còn thật sự hỏi.

Băng qua ngự hoa viên, Ngự Chỉnh liền cung kính cáo lui, bản thân tới trước Lương Nghi điện.

Lí Phúc cùng Ngân tiếp tục vâng lời đi theo, cố ý hay vô tình, Lí Phúc đám người cho Ngân đi rất chậm rãi , cùng Thái Tông để cách một khoảng khá xa .

“Kiên Nhi, diễn võ có đẹp không ?”

“Ân, phi thường hảo ngoạn ! Phụ hoàng, ta nghe Lý Tĩnh tướng quân nói, trận hình diễn võ là ngài thiết kế?” ánh mắt Thừa Kiên lượng lượng, nhanh nhìn chằm chằm Thái Tông đế, đôi mắt nhu mộ sủng ái : “Phụ hoàng, ngài thật lợi hại!”

Thái Tông để hơi hơi cong lên khóe miệng, trong lòng rất là vừa ý ánh mắt Thừa Kiên lúc này, nhưng trên mặt lại như trước lạnh nhạt bình tĩnh “Cái này có tính là gì , phụ hoàng xem Kiên Nhi xếp trận hình xúc súc cũng rất khá .”

Thừa Kiên ha ha cười, về điểm này hân chỉ là tiểu , sao có thể cùng phụ hoàng so sánh nha?

“Đúng rồi, Kiên Nhi, hoa tượng tư ở ngự hoa viên đã nở sao ?” Thái Tông để tựa hồ không chút để ý hỏi.

Thừa Kiên lắc đầu, “Không có, con hôm qua đi xem , còn chưa nở đâu .” Cũng không biết Trưởng Tôn Hượng là từ đâu lấy được hoa tượng tư, lại tò mò hỏi, “Phụ hoàng, ngài hỏi cái này làm gì?”

Thái Tông để cười, “Không, chính là tùy tiện hỏi thôi .”

Tùy tiện hỏi thôi ? Thừa Kiên trong lòng không tin, nhưng thấy Thái Tông để tựa hồ không nghĩ nói, liền cũng không muốn hỏi lại, chính là khi nhớ về Trầm Quân Nguyên kia , Thừa Kiên mới hỏi “Đúng rồi, phụ hoàng, ở ngự hoa viên đến có hoa tượng mới , kêu Trầm Quân Nguyên ...”

Thái Tông để cước bộ hơi hơi dừng lại, lập tức khinh đạm nói, “Nga, cái kia nha, là phụ hoàng phái người mời vào. Nghe nói gieo trồng hoa rất giỏi .”

Là phụ hoàng mời vào? Kia hân là không thành vấn đề đi. Thừa Kiên trong lòng cân nhắc trước sau , nhưng nghĩ Trường Nhạc cùng Dự Chương đều thích đến ngự hoa viên ngoạn, vẫn là lên nhắc nhở các nàng một chút cho thỏa đáng.

Chuyển qua vài hành lang , bỗng nhiên nghe được một tiếng thanh thanh thúy thúy khinh gọi “Từ Huệ kiến quá Hoàng Thượng, kiến quá Trung Sơn vương điện hạ.”

Thừa Kiên sửng sốt, theo tiếng nhìn lại, thấy một cô nương tầm mười bốn tuổi , váy nhu sắc hồng , áo màu lam nhạt, khuôn mặt xinh đẹp , mặt mày ẩn tình quý rập trên đất hành lễ.

Thừa Kiên không biết vì sao trong lòng máy động, khi nhìn đến bộ dáng mặt mày ẩn tình kia, Thừa Kiên làm người hai thế đương nhiên hiểu được, đó là đã được phụ hoàng sủng hạnh qua. Càng miễn bàn kia Từ Huệ đã vấn kiểu tóc của các phu nhân .

Rốt cuộc, hôm qua phụ hoàng vẫn sủng hạnh Từ Huệ ...

Trong lòng không hiểu sao có chút buồn, kỳ quái, tần phi phụ hoàng nhiều như vậy, phụ hoàng sung hạnh ai, mình rốt cuộc mất hứng ở điểm nào?

Thái Tông để không dấu vết nhíu mi một chút, lập tức theo bản năng nhìn mắt Thừa Kiền, thấy khuôn mặt Thừa Kiền có chút hoang mang, trong lòng hơi hơi có chút khẩn trương, nhìn về phía Từ Huệ, tuy rằng tươi cười như trước, nhưng không hiểu sao đã có một loại cảm giác âm trầm, ít nhất, Lí Phúc đã sắp tới gần Thái Tông để liền phát hiện thực rõ ràng.

“Đứng lên đi.” Thái Tông để bình thần nói xong, ôm chặt thắt lưng Thừa Kiền, xoay người tiếp tục hướng Khởi Huy điện đi đến, không có liếc mắt xem Từ Huệ một cái.

Lí Phúc trong lòng than nhẹ, nhìn thoáng qua Từ Huệ đã muốn đứng lên, trên mặt thực rõ ràng lộ ra thất vọng vẻ, cô nương này, hẳn đương nhiên có ấn tượng, bách hoa hội năm nay danh chấn Trường An, thực ái mộ Hoàng Thượng, nay rốt cuộc có thể như nguyện vào cung, nhưng đáng tiếc nha đáng tiếc.

Mắt nhìn Thái Tông để ôm Thừa Kiền, bộ pháp lại nhanh hơn, Lí Phúc yên lặng theo sát, nhưng vẫn như cũ thật cẩn thận duy trì khoảng cách, không gần, nhưng không dám quá xa.

Thừa Kiền ôm cổ Thái Tông để, giống như... Người được hương vị son phấn???

Thừa Kiền trong lòng giật mình, vì sao mình cảm thấy buồn nôn?

Bởi vì loại hương vị này trên người phụ hoàng!

Thừa Kiền trong lòng cảm thấy loại hương vị son phấn này thực ghê tởm! Có lẽ vì cuộc sống đời trước của mình quá hoang đường sao?? Cho nên, hiện tại đối mặt thứ này đều thực ghê tởm bài xích?!

Nhìn không được néo néo thân mình, Thừa Kiền có chút lắp bắp mở miệng, “Phụ hoàng, con muốn ngồi xe lăn.”

Thái Tông để nhíu mày chế trụ thắt lưng Thừa Kiền, không cho hắn tái động, cúi đầu thấy sắc mặt Thừa Kiền hiện lên một tia chán ghét cùng áp lực, trong lòng lạnh lùng, hạ giọng hỏi, “Kiền Nhi làm sao vậy?”

“Phụ hoàng, ngài cho con ngồi xe lăn đi, được không?” Thừa Kiền cố gắng làm cho mình cách Thái Tông để xa một chút, đáng tiếc hắn lại bị gắt gao chế trụ thắt lưng, không thể tái xa, chỉ có thể thấp giọng không cần hỏi.

Thái Tông để chăm chú nhìn Thừa Kiền, vẻ mặt lạnh lùng, không hề mở miệng, chính là bộ pháp nhanh hơn, hướng phương hướng Khởi Huy điện vội vàng đi đến!

Đến Khởi Huy điện, mắt Thái Tông để âm trầm, lập tức hướng phương hướng phòng ngủ Thừa Kiền đi đến, không nhìn một đường quỳ ngênh, cung nữ, thái giám, Hồng Ngọc Châu Nhi đang run như cây sậy nhìn nhau, đều tê tả nhìn về phía Ngân cùng Kim, ánh mắt chất vấn: Rốt cuộc sao lại thế này?!

Ngân cùng Kim vẻ mặt mờ mịt, cười khổ lắc đầu.

Bọn họ một đường đều khó hiểu, đối Hoàng Thượng vì sao lại biến sắc thật sự là không biết.

Bọn họ rõ ràng thấy ngay từ đầu Hoàng Thượng thật cao hứng a, một đường ôm điện hạ còn không chịu buông tay, khiến cho điện hạ mặt đỏ hồng xấu hổ.

Thái Tông để ôm Thừa Kiền lập tức đi vào phòng ngủ, đối Lí Phúc âm trầm nói, “Không có ý chỉ của ta, ai cũng không chuẩn tiến vào!”

Lí Phúc tâm hơi động, có chút lo lắng nhìn sắc mặt hoang mang của Thừa Kiền. Lập tức cung kính lui ra, nhẹ nhàng khép lại cửa, nhìn đến Hồng Ngọc, Châu Nhi đang vội vàng chạy đến, yên lặng nhắm mắt lại, không nói một lời.

Thái Tông để đem Thừa Kiền phóng tới trên giường, Thừa Kiền ngồi xuống đến giường liền muốn động rồi đi, vừa vặn vừa động, đã bị gắt gao chế trụ, Thái Tông để dí sát mặt, mặt không chút thay đổi mở miệng, “Kiền Nhi vì sao phải tránh phụ hoàng?”

Thừa Kiền thân mình cứng đờ, vụng trộm giương mắt nhìn sắc mặt Thái Tông để, thấy Thái Tông để trên mặt tươi cười đều đã tiêu thất, trong lòng càng thêm bất an, hắn cần phải nói như thế nào a?!

Khó nói thẳng , phụ hoàng, hương vị son phấn trên người ngài , con nghĩ thấy có cảm giác ghê tởm?!

Trong thiên hạ nào có một đứa con nào vì trên người cha có mùi vị son phấn mà thấy ghê tởm ?

Thừa Kiền chỉ có thể thấp giọng mở miệng, “Con không có...”

Không có?! Thái Tông để hí mắt, tia chán ghét chột lóe qua khi này là gì ? Hiện tại lại không dám đối mặt với mình là gì ?!

Đang muốn đem Thừa Kiền kéo lại gần mình , lại nhạy cảm phát giác thân mình Thừa Kiền lại cứng ngắt vài phần, mặt mày chán ghét lại nhiều vài phần, trong lòng phiền táo cùng tức giận càng thêm không khống chế được , hơi hơi hít sâu một mạch, hoãn hoãn cảm xúc, thấy Thừa Kiền sắc mặt trắng bệch, trong đầu rất nhanh hồi tưởng lại đoạn đường đến Khởi Huy điện ...

Ngay từ đầu, mãi khi đến ngự hoa viên –

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên linh quang, là vì Từ Huệ ?

Nhìn chằm chằm Thừa Kiền, Thái Tông để vừa cẩn thận nghiên cứu Thừa Kiền cố gắng duy trì biểu tình bình tĩnh, thử tới gần, Thừa Kiền mặt mày liền vừa nhú, là vì cái gì? Là trên người mình có cái gì sao?

“Kiền Nhi, phụ hoàng trên người có gì sao ?” Thái Tông để hỏi thẳng.

Thừa Kiền sửng sốt, lập tức theo bản năng ngẩng đầu, thấy Thái Tông để vẽ mặt chân thật , cũng không thấy biến sắc , mới chần chờ gật đầu, là phụ hoàng tự mình phát giác? Không phải mình trực tiếp nói ra ... Hẳn là, không tính cái gì đi. ‘Phụ hoàng, trên người, có mùi son phấn rất đậm .’ Thừa Kiền có chút xấu hổ chậm rãi nói xong, “Con... Không thích...” Cuối cùng ba chữ cơ hồ là thấp không thể nghe thấy.

Nhưng Thái Tông để nghe thấy .

Trong lòng hơi hơi sửng sốt, lập tức nhú mày đứng dậy, xoay người rời đi thật nhanh.

Thừa Kiền ngẩn ngơ, phụ hoàng sinh khí?

Thái Tông để rời phòng ngủ, phân phó Lí Phúc sắp xếp tắm rửa. Lập tức đi hướng bể ở thiên điện Khởi Huy điện đi.

Vẫn lui cung nữ thái giám, Thái Tông để thoát y tắm rửa , đột nhiên hỏi “ Trên người trẫm có mùi son phấn sao ?”

Bị Thái Tông để thành linh hỏi , Lí Phúc đang hầu hạ tắm rửa khó hiểu , trong lòng lại mờ mịt, cúi đầu cung kính trả lời “Hồi Hoàng Thượng, không có.” Trong lòng lại khó hiểu, Hoàng Thượng hôm qua sủng hạnh Từ tài tử xong , không phải đã tắm rửa sao ? Hơn nữa tắm tận ba lần a. Như thế nào có khả năng còn hương đâu?

Thái Tông để trầm mặc xoay người, rời bể.

Phòng ngủ , Thừa Kiền ngồi ở trên giường , đối bản thân đột nhiên chán ghét hương vị son phấn thì trong lòng thật sự là mờ mịt, , dĩ vãng, phụ hoàng không phải cũng sủng hạnh phi tần khác sao ? Chính mình cho tới bây giờ đều không có cảm giác gì a.

Nhưng vì sao hôm nay lại miễn cảm với mùi son phấn ?

Cúi đầu than nhẹ một tiếng, đều là phụ hoàng không tốt, phụ hoàng khẳng định không có hảo hảo tắm rửa! Nên mình mới có thể nghĩ được cổ hương vị kia!

Bất quá, mình nếu đối son phấn miễn cảm, về sau sao có thể cùng nữ nhân ở chung a? Thừa Kiền có chút buồn rầu, nhưng nghĩ lại, cũng tốt, mình phiêu đảng nhân gian nhiều năm, đối khanh khanh ta ta cái gì đã sớm không có gì cảm giác.

Ngay khi Thừa Kiền miên man suy nghĩ, bỗng nhiên bị ôm lấy, tiếp theo liền rơi vào một cái ấm áp quen thuộc .

Thừa Kiền nhin không được cọ cọ, lại nghĩ, ân, tốt lắm, không có hương vị. Mới ngẩng đầu nhìn hướng Thái Tông để đang sủng nịch cười, “Phụ hoàng, con còn tưởng rằng ngài sinh khí .”

Thái Tông để trên người là vừa tắm rửa xong nên nhẹ nhàng khoan khoái, cúi đầu cọ cọ hai má Thừa Kiền, cẩn thận quan sát Thừa Kiền không có lộ ra thần sắc gì chán ghét, tương phản, còn lộ ra vẻ mặt thỏa mãn đầm đìa, mới đánh bạo hôn cái trán Thừa Kiền.

Lúc đang tắm, liền cẩn thận cân nhắc, trên người hần hẩn bản là không có khả năng có hương son phấn, tắm rửa ba lượt, mỗi lần đều là hận không thể đem những thứ dính trên người mình tẩy sạch .

Trên thực tế, người tối không thể chịu đựng được chính là hần .

Khi nhìn thấy Trưởng Tôn hoàng hậu mang theo Từ Huệ đi vào Cam Lộ điện, trong nháy mắt, trong lòng hần phần nộ đến cực điểm.

Nhưng không cách nào làm ra phản ứng gì, thậm chí trên mặt còn mang theo sắc mặt sang sảng tiếp nhận .

Bốn năm, bởi vì bốn năm...

47. Chương 47: Mộc Phong Vũ

Xuân Phong Lâu, Tuyết Mai Các.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đẩy ra cửa Tuyết Mai Các, thấy Đỗ Như Hối cùng Phòng Huyền Linh đang đối ẩm trò chuyện . Liền cau mày tiến lên, đoạt lấy chén rượu Đỗ Như Hối , hừ lạnh một tiếng, “Các người còn có nhân tình!”

Đỗ Như Hối bị đoạt chén rượu, cũng là không phiền , chính là ha ha cười, “Lại có ai chọc giận Trưởng Tôn đại nhân chúng ta? Chẳng lẽ là Trưởng Tôn lang quân còn vì ngày hôm trước bị người trách phạt nên buồn bực?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm mặc, lời nói của Đỗ Như Hối làm cho hần nhớ tới thiếu niên bị mình quở trách mà sắp khóc ... Thiếu niên nói hần thật sự không phải cố ý bị thương bản thân , hần tin tưởng, nhưng chỉ có không hiểu sao trong lòng tức giận , vì cái gì? Chính hần cũng không rõ , có lẽ, cũng là bởi vì con của mình , Hướng nhi bị vô tội dây vào ... Có lẽ như thiếu niên lời, mình bắt quá là giận chó đánh mèo thôi.

“Như thế nào? Trưởng Tôn lang quân thật đúng là cáu kỉnh như vậy?” Phòng Huyền Linh hỏi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ khẽ lắc đầu, Hướng nhi tuy rằng bất hảo, nhưng trí tuệ, mình vì sao làm cho hần quỳ xuống thỉnh tội chính hần nghĩ chút là hiểu . Lúc ấy mình cũng không bày ra tư thái đó thôi , may mắn lúc ấy làm cho hần quỳ xuống, nếu không Lương vương cùng Tề vương sẽ không biết nháo thành dạng gì ! Cũng may mắn, Hoàng Thượng thánh minh!

“Trung Sơn Vương cũng mới mười hai tuổi đi.” Đỗ Như Hối bỗng nhiên nói ra tiếng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhíu mày một chút , nhìn về phía Đỗ Như Hối .

Phòng Huyền Linh chọn mi, ngữ hàm thâm ý, “Đỗ huynh, hiện tại nói điều này là quá sớm đi.”

Đỗ Như Hối than nhẹ , lắc đầu, “Người ta đều biết, bây giờ còn rất sớm. Đáng tiếc nha, có người đã không kiên nhẫn.”

“Vậy cùng chúng ta không quan hệ .” Trưởng Tôn Vô Kỵ ngã chén rượu, thản nhiên mở miệng, mặt không chút thay đổi.

“Cũng cùng ta không có vấn đề gì!” Phòng Huyền Linh hì hì cười, nhìn về phía Đỗ Như Hối , trong nháy mắt, “Cũng không biết cùng người có hay không có quan hệ...”

Đỗ Như Hối nhíu mày, “Đương nhiên không quan hệ! Bất quá...” Đỗ Như Hối nhìn về phía Trưởng Tôn Vô Kỵ, vẻ mặt ngưng trọng, “Đột Lợi Khả Hãn cũng sắp vào kinh đi?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm mặc gật đầu, sau một lúc lâu, lại chậm rãi mở miệng, “Trưởng Tôn Thuận Đức đã bị Hoàng Thượng miễn chức. Lỗ vương sứ giả cũng đã đến kinh.”

Phòng Huyền Linh trầm ngâm một tiếng, ngẩng đầu nhìn hướng Đỗ Như Hối, hỏi, “bọn Đỗ Cấu còn ở Lý Tĩnh tướng quân phủ để huấn luyện sao? Nếu không, cho bọn họ ở tại nhà Lý Tĩnh đi. Dù sao bọn họ cùng Lý Nghiệp Hủ kia ngoạn nháo cũng hảo lắm.”

Đỗ Như Hối vừa định mở miệng, Trưởng Tôn Vô Kỵ liền lắc đầu nói, “Hoàng Thượng đã nói, hết thầy cứ theo lẽ thường, nên để làm thì cứ để làm. Đối bọn họ Đỗ Cấu vẫn là nên gặt cho thỏa đáng.” Thấy Đỗ Như Hối tựa hồ không đồng ý, Trưởng Tôn Vô Kỵ liền tiếp tục nói, “Đỗ huynh, bọn họ cũng nên chịu tôi luyện, hướng chi, có Lý Tĩnh tùy thời nhìn bọn họ, người còn lo lắng sao?”

Đỗ Như Hối cười khổ, “Ta không phải lo lắng Đỗ Cấu, ta là —” Lời còn chưa dứt, liền thở dài một tiếng.

Phòng Huyền Linh lắc đầu, “Đỗ huynh, Đỗ Hà đi theo Ngụy vương cũng sẽ không ăn bao nhiêu khổ, người cứ yên tâm đi.”

Đỗ Như Hối thở dài một mạch, cũng chỉ hảo như thế.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không yên lòng lại châm chén rượu, nhớ tới gần nhất mình đối thiếu niên luôn cung kính đậm mật với mình kia bất hòa, trong lòng hẳn liền không phiền tảo.

Cùng lúc đó, Âm phi ngồi ở trong điện, nhìn quyển sách trên tay, bỗng nhiên nhãn tình sáng lên, thấp giọng thì thào, “Thì ra là thế!” Lại lạnh lùng cười, “Không thể tưởng được nha, nguyên lai hoàng hậu nương nương còn có chuyện như thế ...”

“Mẫu phi, ngài đang nói cái gì sự?” Lí Hữu từ ngoài điện đi vào đến, nhìn Âm phi, tò mò hỏi.

Âm phi ngẩng đầu nhìn hướng Lí Hữu, khoe miệng giương lên, “Đằng Vũ, người lại đây, mẫu phi nói với người một chuyện thú vị...”

Trưởng Tôn hoàng hậu ngồi ở giường, xem tú hoa. Vẻ mặt dịu dàng, đôi mắt cũng có chút đắm chiêu.

Không chút để ý nghĩ gần nhất Hoàng Thượng cũng chỉ là sung hạnh Từ Huệ một lần, phi tần khác giống như cũng không có...

Nên làm như thế nào đây ?

Hoàng Thượng trừ bỏ chính sự thì cho người ta ghi lại, cái khác, Hoàng Thượng cũng không cho ghi lại, bao gồm sung hạnh hậu cung. Nay muốn biết hành tung Hoàng Thượng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Sẽ tìm một mỹ nhân sao?

Không, không được. Kế này chỉ có một, không thể có lần hai.

Xem ra, vẫn là nên theo hương Kiền Nhi bên kia mới được, nghĩ Hoàng Thượng nói, chờ Kiền Nhi mười sáu tuổi, còn có bốn năm, chỉ cần này bốn năm này, Kiền Nhi thích cô nương nào đó, cưới vợ sinh con thì ...

Nhưng, cũng rất khó đi. Tính nết Hoàng Thượng, hẳn nay ngay cả Kiền Nhi cùng Cuồn Cuồn ngủ cũng không chịu, sẽ để Kiền Nhi tiếp cận nữ nhân sao ?

Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng cười khổ.

Xem ra, vấn đề vẫn là từ chỗ Hoàng Thượng mà giải quyết.

Lấy lại tinh thần, Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn tú hoa trong tay, không khỏi ngẩn ra, lại là hoa tương tự?

Trầm Quân Nguyên khi mới vào là thấy cái này sao ?

Nữ tử khuôn mặt xinh đẹp, vẻ mặt dịu dàng hơi hơi cử động, kinh ngạc nhìn chăm chăm tú hoa đến gần người ...

Phóng nhẹ cước bộ, cúi đầu. Hẳn hy vọng thật xa vời, ngay tại trước mắt hẳn, hẳn cũng không dám, không thể, cho dù là tự mình chạm đến ... cũng không.

“Thảo dân Trầm Quân Nguyên kiến quá hoàng hậu nương nương.” Đầu đụng mặt đất , quỳ sát hành lễ, cung kính nghiêm chỉnh.

Trưởng Tôn hoàng hậu lấy lại tinh thần, sững sốt, thấy người kia quỳ rạp trên đất, nàng trong lòng run lên, lập tức thu liễm cảm xúc, thản nhiên mở miệng, “Đứng lên đi.”

Cổ ý không nhìn hấn, vẫn như cũ chuyên chú vào khăn thuê tú hoa , nhưng ngón tay lại run nhè nhẹ, thiếu chút nữa không điều khiển được kim .

“Tạ nương nương.” Trầm Quân Nguyên thấp giọng nói, cung kính đứng dậy, vẫn như cũ cúi đầu.

Phong Hiệp đứng thẳng một bên, nhìn nương nương đang cúi đầu khâu hoa , nhìn một người kiên nhẫn cúi đầu . Trong lòng than nhẹ một tiếng, tiến lên mở miệng nói, “Nương nương, Trầm tiên sinh nói, hoa trong hoa viên nở không hảo lắm , hấn muốn giúp nương nương hồi phục một chút.”

Trưởng Tôn hoàng hậu không chút để ý gật đầu, “Ân, hảo, đi xuống đi.”

Trầm Quân Nguyên cung kính quỳ sát hành lễ, chậm rãi lui ra ngoài.

Cho đến khi Trầm Quân Nguyên đã đi, Trưởng Tôn hoàng hậu mới ngẩng đầu, thoáng nhìn kia bào sam có chút đụn vá , trong lòng toan sắp, muốn phân phó Phong Hiệp đưa qua cái gì , lại cuối cùng vẫn là lặng im.

Lặng lặng cúi đầu, nhìn khăn thuê hoa trên tay, không biết khi nào, kim châm vào tay nàng , thật đau ..

“Nương nương?” Bỗng nhiên một khối khăn tay cùng một lọ thuốc mỡ xuất hiện ở trước mặt nàng.

Nàng ngẩng đầu, thấy ánh mắt lo lắng của Phong Hiệp , liền nhu yếu cười, “Phong Hiệp ngươi đừng lo lắng, ta không sao.”

“Nương nương, đây là thuốc mỡ, nô tỳ sát cho ngài .” Phong hiệp nhẹ giọng nói.

Nàng vốn là tùy ý thoáng nhìn, nhưng thoáng nhìn bình được có chạm đóa hoa , không khỏi sững sốt, vội vàng lấy qua cẩn thận nhìn .

Phong hiệp xem xét sắc mặt Trưởng Tôn , nhẹ giọng nói, “Đây là Trầm tiên sinh vừa mới cấp nô tỳ, nói ngón tay nương nương bị thương...”

Trưởng Tôn hoàng hậu ngẩn ra, tay không khỏi xiết chặt được bình, trong lòng tối nghĩa, người này, sao cứ vẫn như vậy a... Không khỏi ra tiếng thấp nam, “Hấn tội gì phải thế ?”

Thừa Kiền trên bàn cờ di chuyển nhẹ nhàng , bạch kì lại lâm vào khốn cục .

Thái Tông để ngời đối diện gọi lên khoe miệng cười, trong tay cầm bạch kì , chậm rãi thả xuống , vì thế, hắc kì cũng lâm vào khốn cục.

Thừa Kiền nhú mày, vuốt cằm nhìn chằm chằm ván cờ , chuyên chú nghĩ, mình nên làm như thế nào ?

Thái Tông để lúc này ngẩng đầu, dừng ở khuôn mặt xuất thần của Thừa Kiền, đôi mắt nhu hòa không thôi, tươi cười càng thêm ôn nhu.

Nghĩ lại vài ngày trước ở tháp thượng .

Kiền Nhi không được tự nhiên thừa nhận bản thân không thích vị son phấn trên người mình , trong lòng hấn liền nhảy nhót .

Khi đó, Kiền Nhi nói thế nào a ?

“Phụ hoàng... Cái kia, ngài lần sau nếu không ... cũng đừng đến đây ...”

Hấn lúc ấy trong lòng sẽ không duyệt. “Kiền Nhi là ghét bỏ phụ hoàng?”

“Không phải...”

“Kiền Nhi! Phụ hoàng không cùng Kiền Nhi ngủ sẽ gặp ác mộng...” Hấn biết nói vậy là gạt người . Nhưng hấn lại cố ý chính khuôn mặt đáng thương hề hề

Xem lúc ấy , vẻ mặt Kiền Nhi rối rắm cùng bất đắc dĩ, hẳn biết, mình thành công một nửa.

“Phụ hoàng...”

“Kiền Nhi, phụ hoàng sẽ không như vậy.” Hắc nói xong, ngữ khí thực còn rất chân thành .

Hắn thật sự sẽ không còn như vậy.

Nhưng có lẽ Kiền Nhi hiểu lầm ý tứ của hắn, chính là trừng mắt nhìn, bất đắc dĩ gật đầu.

Như vậy... Cũng tốt. Dù sao, thời cơ chưa tới.

...

“Phụ hoàng?”

Thái Tông để lấy lại tinh thần, thấy Thừa Kiền nghi hoặc nhìn hắn.

“Nga? Đi bước nào rồi ?” Thái Tông để cười cười cúi đầu, thấy bàn cờ, quả nhiên giống như mình sở liệu , đi những bước này, trong lòng có chút bất đắc dĩ, Kiền Nhi trí tuệ nhưng không đủ tâm ngoan, hắc kì đã không còn đường nhưng vẫn nhượng bộ chứ không liều mình . Điểm ấy không như Thanh Tước...

Bất quá, không như vậy sẽ không phải Kiền Nhi của hắn .

Bạch kì di chuyển , hắc kì hoàn toàn không còn đường có thể đi.

Thừa Kiền than nhẹ, rất là rõ ràng buông hắc kì trong tay “Phụ hoàng, ngài thắng.”

Thái Tông để trầm thấp cười, thu thập bàn cờ , một bên mở miệng nói,“ thời gian Kiền Nhi chơi cờ quá ngắn, sau vài năm nữa, khẳng định so với phụ hoàng hảo hơn .”

Thừa Kiền lắc đầu, luyện vài năm nữa hẳn cũng không phải đối thủ phụ hoàng , kì phong là vậy, hẳn chơi cờ không đủ tâm ngoan, phụ hoàng lại là quả quyết đủ ngoan độc , tối trọng yếu là cái nhìn đại cục, nhân giới hẳn thủy chung không bằng phụ hoàng , cho dù chính mình phiêu nhiều năm như vậy .

Liên điểm ấy mà nói, hẳn thật sự là thực rối rắm.

Nhìn không được nhìn chăm chăm Thái Tông để , rốt cuộc đầu óc phụ hoàng như thế nào a? Vì cái gì liên lợi hại như vậy ?

Thái Tông để thu thập hảo quân cờ, ngừng đầu thấy Thừa Kiền ngơ ngác nhìn mình đến ngần người, không khỏi cười, trêu tức mở miệng nói,“Kiền Nhi, phụ hoàng dễ nhìn lắm sao?”

“Ân, Rất dễ nhìn ! Phụ hoàng đầu óc càng hảo , rốt cuộc là cấu tạo như thế nào a?” Thừa Kiền vô ý thức thì thảo trả lời, mờ mịt nghiêng đầu nghĩ.

Thái Tông để đầu tiên là sững sốt, lập tức không kìm được , sang sảng cười ha hả.

Mà bởi vì Thái Tông để cười , Thừa Kiền lấy lại tinh thần , rốt cục ý thức được mình nói cái gì, cũng mặt đỏ xấu hổ, trong lòng càng xấu hổ, chính mình nói cái gì nha!

Bỗng nhiên bị ôm vào trong lòng ấm áp rộng lớn, Thừa Kiền buồn thanh vui vào, nghe tiếng cười bên tai trầm thấp,“Kiền Nhi, người nha...”

Thấy Thừa Kiền chui vào trong lòng , đôi tai hồng hồng, trong lòng ngứa, cũng không dám hôn môi, chỉ có thể đem cằm Thừa Kiền nâng lên, cúi đầu, hôn nhẹ cái trán Thừa Kiền. Đem Thừa Kiền gắt gao kéo vào trong lòng, trong lòng có chút thở dài , chưa đủ, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nại.

“Kiền Nhi, ngày mai , Đột Lợi Khả Hãn sẽ đến kinh.”

“Ân.”

“Kiền Nhi, từ ngày mai bắt đầu, trừ bỏ Khởi Huy điện cùng ở với trẫm , địa phương khác không được đi. Mặc kệ phát sinh sự tình gì, người cũng không được xen vào, ngày mai bắt đầu, cạnh người sẽ có người âm thầm bảo hộ, chính người cũng cần thận một chút.” Thái Tông để nhẹ giọng nói.

Thừa Kiền trong lòng chấn động, theo bản năng ngừng đầu, đã thấy Thái Tông để vẻ mặt khinh đạm.

Muốn hỏi, có phải hay không có chuyện gì phát sinh? Mẫu hậu bên người cũng có người bảo hộ sao? Trường Nhạc thì sao? Dự Chương thì sao? Còn có Thanh Tước cùng Cao Dương nữa?

Nhưng, cuối cùng, Thừa Kiên dừng ở ánh mắt Thái Tông để sâu thẳm khó lường, biết vấn đề của mình không có đáp án.

Phụ hoàng nói như vậy, thì ý nghĩa việc này đều là một chuyện cực kỳ bí ẩn.

“Kiên Nhi đừng lo lắng.” Thái Tông để than nhẹ, đem Thừa Kiên ôm vào ngực, biết Kiên Nhi lo lắng trước cái gì, liền mở miệng nói, “Phụ hoàng sẽ không cho các người có việc.”

Thừa Kiên thế này mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, ghé vào ngực Thái Tông để trước, an tâm nhắm mắt lại.

Công nguyên 624 năm, tháng sáu, Đột Lợi Khả Hãn đến.

Ngày hôm đó, Đột Lợi Khả Hãn được thỉnh đến Hiến Đức điện, quan khán xúc xúc, trận đấu giữa Lí Thái và Thừa Kiên.

Đột lợi Khả Hãn thấy Thừa Kiên ngồi ở xe lăn ở sân Hiến Đức điện, không khỏi ra tiếng tán thưởng nói, “Không hổ là con bệ hạ. Chỉ là thiếu niên, tướng mạo đã phi phàm!”

Thái Tông để nhìn Thừa Kiên, khoe miệng vì kiêu, cái này cần nói sao?!

Trường Tôn hoàng hậu cũng mỉm cười, trong lòng cũng rất là tự hào. Nhưng vẫn như cũ có một tia tiếc nuối, nếu Kiên Nhi không phải ngồi ở xe lăn, thật là tốt biết bao?

Mà một bên trên mặt Dương phi hiện lên một tia ghen tị, Âm phi đôi mắt chợt lóe.

Lí Thái trên đầu buộc khăn đỏ, đứng ở đội ngũ, nhìn về phía đám người Đỗ Cấu cùng Thừa Kiên đang bàn bạc, không khỏi nắm chặt tay, hôm nay, hắn sẽ chứng minh cho mọi người xem, hắn mới là đứa con ưu tú nhất của phụ hoàng!

Thừa Kiên tinh tế công đạo xong, ngẩng đầu nhìn hướng Đỗ Cấu, còn nói, “Mặc kệ thắng thua, chỉ có tận tâm hết sức là tốt rồi.”

Đỗ Cấu cười, nhìn chằm chằm Thừa Kiên, cũng còn chân thành nói, “Điện hạ yên tâm, ta chờ vì điện hạ mang về hồng kì!”

Trường Tôn Hưởng cũng tiến lên vui cười nói, “Điện hạ, ngài đừng khinh thường chúng ta nga, lần này nha, chúng ta nhất định sẽ đoạt được hồng kì!”

Trình Hoài Lượng cũng hắc hắc ngây ngô cười “Cha ta nói, ta nếu thua, hắn sẽ không cho ta ra khỏi cửa!”

Lí Nghiệp Hủ cũng ừ một tiếng, bổ sung nói, “Cha ta cũng nói như vậy!”

Thừa Kiên chậm rãi cười, “Tốt lắm! Ta chờ!”

Vì thế, cuối cùng trận xúc xúc bắt đầu...

Thừa Kiên không có nhìn đến, một bóng người rất nhanh hiện lên.

Ở Hiến Đức điện xúc xúc hùng hực khí thế, bên kia, Lí Kính chậm chậm đi tới Hiến Đức điện, trong lòng do dự, phụ hoàng chuẩn tấu của hắn, nhưng, trong lòng vẫn là nghi ở Hiến Đức điện...

Ai kêu Hiến Đức điện, người kia lúc này đang ở đó?

Lí Kính chậm rãi tiêu sái trước, lựa chọn đi một đường yên lặng, bên người chỉ đi theo mình tiểu thái giám của hắn – Tiểu Quý Tử.

Chuyển qua một vài hành lang, Tiểu Quý Tử kinh hô, kéo tay áo hắn.

Lí Kính quay đầu, thấy cách đó không xa, ở núi giả có hai người thì thầm to nhỏ.

Lí Kính nhíu mày, việc cấm kị to nhỏ trong cung, sao có thể để mình thấy được ? Nghĩ muốn tránh đo , lại nghe đến một câu, “Trung Sơn vương”

Trung Sơn vương? Đại ca?

Lí Kính theo bản năng dừng cước bộ, nhíu mày, ý bảo tiểu Quý Tử chớ có lên tiếng. Chính mình chậm rãi từng bước đi qua.

“Người xác định được đã hạ vào bì cầu ?”

“Ân, yên tâm đi. Mặc kệ là Ngụy vương cũng tốt, Trung Sơn vương cũng tốt, chỉ cần hẩn đem cầu đá vào Đột Lợi Khả Hãn ...” sau đó là thanh âm cười quái dị .

Lí Kính nhất thời trong lòng lộn bộn.

Muốn ngẩng đầu nhìn là ai, lại chỉ có thấy hai bóng dáng.

Lí Kính trầm mặc một hồi, chậm rãi trở về.

Được? Bì Cầu? Hẩn?

Có người trà trộn vào đội ngũ?

Ai?

Lí Kính thấy hai người kia đi xa, mới đứng dậy, ý bảo Tiểu Quý Tử giúp mình đi nhanh đến Hiển Đức điện .

Lí Kính suy nghĩ rất mau , nghĩ lúc này nói cho phụ hoàng đã không được. Hơn nữa nếu làm cho Đột Lợi Khả Hãn biết Đại Đường có người đối hẩn bất lợi, cũng không phải chuyện tốt, phương pháp tốt nhất là lặng lẽ giải quyết.

Nhưng giải quyết như thế nào?

Người nọ là ai cũng không biết!

Hơn nữa, lúc này xúc xúc đã bắt đầu.

Làm sao bây giờ?!

Nói cho lão sư? Mặc kệ như thế nào , vẫn phải nói cho lão sư . Sau đó, còn có đại ca? Thanh Tước thì đừng nghĩ ! Thanh Tước đối mình thành kiến cao như vậy, lại tự phụ như vậy, khẳng định sẽ không tin tưởng.

...

Cân nhắc kế hoạch bước đầu, Lí Kính vào Hiển Đức điện, đầu tiên là xuất ra cây bút trúc nhỏ , viết lên lông cừu vài dòng , nghĩ nghĩ, lại ở lòng bàn tay viết thêm vài chữ , mới đến gần Thừa Kiền .

Thừa Kiền chuyên chú nhìn trận đấu, nghe thấy thanh âm Lí Kính, mới lấy lại tinh thần, quay đầu, nhe răng cười, “Huyền Lân, như thế nào lại ở đây ? chân của ngươi không có việc gì sao?”

Lí Kính ôn hòa cười, lại đi gần qua, nhẹ giọng nói, “Vừa mới đến , lại gặp mấy con chuột chán ghét , cho nên...”

Con chuột ? Thừa Kiền sắc mặt trầm xuống, bì cầu có được?! Thừa Kiền trong óc nháy mắt đã nghĩ đến lời nói hôm qua phụ hoàng nói ...

48. Chương 48: Mộc Phong Vũ [Nhị]

Thừa Kiền sắc mặt trầm xuống, bì cầu có được?! Thừa Kiền trong óc nháy mắt đã nghĩ đến lời nói hôm qua phụ hoàng nói ...

Như vậy, việc này phụ hoàng biết không?

Nhìn về phía trên đài cao , Thái Tông để đang một bên giăng một bên cười với Đột Lợi Khả Hãn , trong lòng Thừa Kiền cân nhắc một chút, quay đầu nhìn về phía Lí Kính, thấy Lí Kính tuy rằng khuôn mặt ôn hòa cười, nhưng trong mắt khẩn trương cùng sầu lo lại không thể nghỉ ngơi, liền trấn an cười, “Vấn đề mấy con chuột đó , ta có biện pháp.”

Lí Kính do dự, “Đại ca có gì diệu chiêu?”

Thừa Kiền chính là mỉm cười.

Quay đầu đối Kim nói, “Nói cho Đỗ Cấu , đột kích, cảnh giác, hòa bình.”

Kim sửng sốt, vài cái thủ thế này...

“Đi thôi.” Thừa Kiền nói.

“Đại ca? Như vậy là tốt rồi sao ?” Lí Kính nhìn Kim chạy đến bên sân không ngừng vung lá cờ, trong lòng nghi hoặc, hỏi.

Thừa Kiền không có trả lời, chính là vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía Đỗ Cấu tựa hồ rất là mê hoặc, khi Đỗ Cấu nhìn lại đây, nhẹ nhàng gạt đầu.

Đỗ Cấu liền lập tức xoay người, mạnh mẽ vọt tới bên người Đỗ Hà, khi Đỗ Hà nâng chân lên, rất nhanh đem cầu đá đến bên người Trương Tôn Hưởng –

Vì thế, cuộc chiến trong sân bỗng nhiên xảy ra biến hóa, đội ngũ Thừa Kiền vẫn ổn trọng , bỗng nhiên sửa tác phong, chỉ lo tiến công không để ý phòng thủ, hơn nữa chấp nhất không chịu làm cho nhóm đội viên Lí Thái bính cầu. Cho dù mất cầu, cũng ra sức truy hỏi.

“Di, đây là tân chiến thuật sao?” Đột Lợi Khả Hãn có chút khó hiểu.

Thái Tông để lại nhú mày, chiến thuật như vậy...

Lúc này, Lí Kính vẫn như cũ đứng ở bên người Thừa Kiền, chuyên chú nhìn biến hóa nơi sân, lúc này hẳn đã nhìn ra, Thừa Kiền làm cho đám người Đỗ Cấu liều mạng tranh cầu, đoạt cầu, cho dù thế nào, cũng không làm cho bọn Lí Thái bính cầu, đây là ở phòng bị trước đội viên của Lí Thái. Nhưng là, đội viên của mình thì sao ?

“Đại ca, người liền tin tưởng nhóm hãn như vậy? Nếu bọn họ có một...”

Thừa Kiền khẽ lắc đầu, “Ta tin tưởng nhóm hãn.”

Nhưng còn có cái vạ nhất a . Lí Kính sờ sờ cái mũi, trong lòng nghi hoặc nhưng cũng không có hỏi. Chính là nghĩ, lúc này rốt cuộc lão sư thu được tờ giấy của mình không ?

“Nếu bọn họ có vấn đề, chỉ sợ hiện tại là thời cơ tốt nhất rồi .” Trầm mặc sau một lúc lâu, Thừa Kiền chậm rãi mở miệng, ngữ khí thần kỳ bình tĩnh.

Lí Kính ngẩn ra, lập tức nghĩ lại, cũng đúng ! Nếu người kia thật sự tránh ở đội ngũ , khi bọn họ liều mạng tranh cầu , không phải là thời cơ tốt nhất sao?

Đúng lúc này, bỗng nhiên một gã buộc khăn trùm đầu , lấy đến cầu sau , bỗng nhiên khởi chân –

Thừa Kiền giật tái mặt, không thích hợp!

Quả nhiên, tên đội viên kia vung chân , phương hướng thay đổi, đúng là đài cao, bỗng nhiên Lý Nghiệp Hủ lao đảo, đem đội viên này mạnh mẽ đụng vào, nhưng, lúc này lực sắc đội viên cũng chạy lại đây, nhắc chân lên đá , Trương Tôn Hưởng đang muốn tiến lên, Thanh Tước lại bỗng nhiên đưa chân hãm chặn lại, đúng lúc này, Trình Hoài Lượng một cái mãnh phác, Đỗ Cấu vượt qua, dưới tình thế cấp bách nhắc chân sút –

Cầu lại hướng phía Thừa Kiền bay đến –

Đỗ Cấu biến sắc, Lí Kính cả kinh, mạnh mẽ một tay lấy xe lăn Thừa Kiền lôi kéo qua !

Vì thế, cầu thẳng tắp đập vào bức tường sau lưng Thừa Kiền , sau đó, cầu chậm rãi chảy xuống, một cỗ khối trắng chậm rãi xông ra, cầu bị chậm rãi ăn mòn cùng hòa tan!

Thừa Kiền lạnh lùng nhìn chăm chăm quả cầu dưới đất dần bị bào mòn , im lặng không nói .

Lí Kính lại bị hoảng sợ, sắc mặt có chút tái nhợt, cước bộ có chút lảo đảo không khỏi lui vài bước, lại bị một đôi bàn tay to gắt gao ủng trụ. Lí Kính lẳng lẳng ngẩng đầu, “Lão sư?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ sắc mặt xanh mét, cùng Thừa Kiền giống nhau , lạnh lùng nhìn chăm chăm quả cầu dưới đất bị ăn mòn .

Sắc mặt Đỗ Cấu tái nhợt cùng mấy người Trưởng Tôn Hưởng chạy lại đây, thấy Thừa Kiền mạnh khỏe, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn về phía đất , thở nhẹ một hơi .

“Thật sự, thật sự có vấn đề a?” Trình Hoài Lượng có chút run , mở miệng .

“Vô nghĩa! Không có vấn đề, điện hạ sẽ làm chúng ta buông tha cho trận đấu đoạt cầu sao?” Trưởng Tôn Hưởng trầm trầm nói.

Lí Thái lúc này cũng chạy lại đây, thấy quả cầu dưới đất , không khỏi chấn động.

Nhưng trận đấu vẫn như cũ tiến hành trước, một đội viên trùm khăn hồng sắc cùng lam sắc đều bị dẫn xuống .

Trên đài cao Đột Lợi Khả Hãn lúc này cười ha ha nói, “Kia , hai tiểu tử xem ra đều bị thương a.”

Thái Tông để tay nắm thành quyền , trên mặt lại sang sảng cười, “Xem ra thật là như vậy.” Đảo mắt tựa hồ không chút để ý liếc mắt Lí Phúc đang yên lặng đứng cạnh , thấy Lí Phúc nhẹ nhàng gật đầu, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng, trận đấu nhờ Lí Thái đá vào quả cầu cuối cùng mà chiến thắng .

Lí Thái thắng.

Ở khán đài , rất nhiều người đều đứng dậy hoan hô, nhưng Lí Thái một chút cao hứng lại đều không có. Trong lòng buồn không thôi.

Này... Tính thắng sao?

Lí Thái quay đầu nhìn về phía bên kia, đám người Đỗ Cấu cúi đầu rầu rĩ không vui đứng ở trước xe lăn của Thừa Kiền, mà Thừa Kiền cười trấn an.

Nhớ tới trước khi trận đấu bắt đầu lại , khi mình đang chuẩn bị đi trở về đội ngũ –

Ngữ khí khinh đạm, lại lạnh như băng mở miệng, “Thanh Tước...”

Hắn quay đầu, nhìn về phía đại ca, đã thấy đại ca vẻ mặt bình tĩnh, nhưng toàn thân lại tản ra hơi thở lạnh lẽo, không khỏi run lên, đại ca như vậy , hắn chưa bao giờ gặp qua.

“Cẩn thận. Đừng thành một con chuột nhỏ của kẻ khác .” Đại ca hạ nói xong. Ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng đến cực điểm.

Con chuột của kẻ khác ?

Quả cầu kia , còn có cái gì sao ...

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!

Sau khi trận đấu kết thúc, Lý Kính đang muốn hỏi Trí Trúc điện, phía sau đã có người gọi hắn lại ..

“Ngô vương điện hạ!”

Lí Kính quay đầu, thấy Trương Tôn Vô Kỵ vội vàng hướng mình đi tới. Hắn trong lòng nhớ tới khi này người này khi mình lão đảo đã nắm chặt lấy mình , trong lòng phức tạp không thôi, lão sư, vì sao...

Nhưng trên mặt, Lí Kính cung kính chấp tay, ôn hòa cười,“Lí Kính kiến quá lão sư, không biết lão sư có chuyện gì quan trọng?”

Trương Tôn Vô Kỵ cước bộ chậm chút , nhìn chăm chăm gương mặt Lí Kính ôn hòa lại xa cách, trong lòng tựa hồ bị cái gì châm đau , trên mặt lại nghiêm nghị mở miệng

“Điện hạ, mọi sự thỉnh cẩn thận.”

Dứt lời, tiến lên từng bước, đưa tay sáo trúc cho Lý Kính , Lí Kính lại không biết cố ý vô tình buông tay , Trương Tôn Vô Kỵ liếc mắt Lí Kính một cái , gương mặt thiếu niên vẫn ôn hòa cùng hoa tội , liền đem cây sáo trúc nhỏ cho Tiểu Quý tử, thản nhiên nói,“Điện hạ, phụng Hoàng Thượng ý chỉ, từ ngày mai bắt đầu, điện hạ phải đi theo vi thần đến ngoại ô ở Lăng Tiêu sơn trang học tập nghề nông.”

Lí Kính ngạc nhiên.

Thừa Kiền đã xong trận đấu, liền nghĩ chạy về Khởi Huy điện thay quần áo, chuẩn bị tham gia buổi chiều diễn võ.

Nhưng mới ra Hiển Đức điện, vòng vo ở hành lang gấp khúc, Lí Phúc liền cung nghênh ở một bên.

Thừa Kiền mỉm cười mở miệng,“Phúc công công, là phụ hoàng tìm ta?”

Lí Phúc khẽ gật đầu, lại do dự một chút mở miệng nói,“Điện hạ, ngài không có việc gì đi?” Mặt mày rất là thân thiết.

Thừa Kiền chậm rãi lắc đầu,“Không có việc gì!”

Lại nghĩ tới Lí Phúc nếu hỏi như vậy, phụ hoàng cũng khẳng định là rõ ràng chuyện tình vừa mới, trong lòng không khỏi buồn rầu, phụ hoàng sẽ không sinh khí đi?

Lí Phúc đối Ngân cùng Kim gật đầu, tiếp nhận xe lăn Thừa Kiền, một bên phụ giúp Thừa Kiền chậm rãi đi trước, một bên thấp giọng nói,“Điện hạ, Hoàng Thượng thực lo lắng...”

Thừa Kiền hơi hơi thở dài, xong rồi, phụ hoàng khẳng định là sinh khí.

“Phụ hoàng thực sinh khí đi?” Thừa Kiền hỏi. Một bên trong lòng cân nhắc trước, nên làm thế nào cho phụ hoàng nguôi giận .

“Hoàng Thượng là lo lắng điện hạ...” Lí Phúc một bên thấp giọng trả lời , một bên yên lặng hồi tưởng ở hậu điện Cam Lộ điện , hoàng thượng cầm tách trà ném xuống dưới đất , còn ánh mắt tức giận lạnh lẽo kia , cùng với... Liên tiếp thủ dụ...

Vừa tiến vào Cam Lộ điện, Thái Tông để liền đi nhanh đến, vẻ mặt không chút thay đổi.

Thừa Kiền trong lòng không yên “Phụ hoàng?”

Thái Tông để không nói gì, xoay người, một phen ôm lấy Thừa Kiền hướng tẩm điện đi đến.

“Phụ hoàng?” Thừa Kiền trong lòng càng thêm bất an, vội trộm nhìn Thái Tông để mặt không chút đổi , có chút khó khăn mở miệng “Cái kia... Phụ hoàng ngài đừng nóng giận nha, con lúc ấy chỉ là cảm thấy nếu làm cho Đột Lợi Khả Hãn biết sự tình xấu xa này là không tốt lắm, mất mặt Đại Đường, cho nên con mới...”

Lời nói chưa xong liền bị nhét vào miệng một miếng hạnh nhân hoa cao .

Ánh mắt Thừa Kiền trừng lớn, nhìn chăm chăm Thái Tông để chậm rãi gợi lên khóe miệng cười trêu tức , trong lòng nhất thời thực vô lực, hắn lại bị phụ hoàng trêu cợt sao?

Chậm rãi nuốt xuống hạnh nhân hoa cao, Thừa Kiền mở miệng,“Phụ hoàng, ngài không sinh khí?”

Thái Tông để như không nghe lời Thừa Kiền , tiếp tục cầm lấy hạnh nhân hoa cao , uy Thừa Kiền.

Thừa Kiền đành phải ngoan ngoãn há mồm, khoe mắt bỗng nhiên thoáng nhìn vết máu trong đế lòng bàn tay Thái Tông, thân thủ cầm lấy tay Thái Tông để “Phụ hoàng, lòng bàn tay ngài sao lại đổ máu?”

Thừa Kiền tinh tế nhận ra , hình như vết thương do móng tay gây ra ?

Thái Tông để nhẹ nhàng băng quơ mở miệng, “Không có việc gì, bắt quá là tiểu thương thôi.”

Thừa Kiền lại ngẩng đầu dừng ở Thái Tông để, hỏi, “Phụ hoàng, thương này, là vì con sao?” Trong lòng xoay quanh một loại áy náy không yên.

Thái Tông để cúi đầu, nhìn chăm chăm Thừa Kiền, sau một lúc lâu, mới rút tay mình về , sờ sờ đầu Thừa Kiền, thản nhiên nói, “Chuyện này không liên quan đến người .”

Thừa Kiền ngẩn người, tư vị trong lòng phức tạp, chuyện thật sự không liên quan mình sao?

Bỗng nhiên thân thủ ôm lấy nam nhân trước mắt, phụ hoàng hấn, cảm nhận được một trận chấn động cùng cứng ngắc, cúi đầu mở miệng, “Phụ hoàng, con...”

“Chuyện như vậy, tuyệt sẽ không có lần thứ hai!” lời nói Thừa Kiền chưa xong đã bị thanh âm khàn khàn đánh gãy. Thái Tông để vùi đầu ở cổ Thừa Kiền, nói giọng khàn khàn, “Phụ hoàng tuyệt không làm cho chuyện như vậy lại phát sinh!”

Là lỗi hấn, là hấn tính kế sai lầm, là hấn quá mức tự tin, nghĩ đến hết thấy đều ở trong tính toán hấn ...

Thừa Kiền ngẩn ngơ, “Phụ hoàng...”

“Phụ hoàng muốn làm càng hảo , phụ hoàng muốn cho Đại Đường quốc thái dân an, tuyệt không có chuyện gì phát sinh !” Thái Tông để chậm rãi một chữ một chữ cắn răng nói xong.

Là hấn làm được chưa đủ tốt , nếu hấn làm tốt hơn , hôm nay sao có thể để lũ tiểu nhân xấu xa ở trước mặt hấn kiêu ngạo ? Lại như thế nào làm cho bọn họ thiếu chút nữa bị thương Kiền Nhi của hấn?!

Hấn sao có thể ... Làm cho Kiền Nhi của hấn liên lụy ...

Thừa Kiền lấy lại tinh thần, cười khẽ ra tiếng, “Phụ hoàng, ngài là muốn làm thiên thượng ngọc hoàng đại đế sao?”

“Kiền Nhi?”

“Phụ hoàng, Ngụy Chính lão sư hai năm trước có nói, con hiện tại so với quá khứ là rất tốt, tương lai con sẽ hảo . Vì thế, con tự mình càng ngày càng tiến bộ nhiều hơn , hai năm sau là bây giờ , Ngụy chính lão sư vẫn là nói con của hiện tại so với quá khứ hảo nhiều lắm ...”

“Phụ hoàng, ngài đã làm tốt lắm rồi , con tin tưởng, tương lai ngài sẽ càng làm tốt hơn ! Đại Đường tương lai nhất định càng ngày càng phồn thịnh ... Nhưng là khi đó, Đại Đường sẽ không sẽ có dân chúng đói khát sao? Đại Đường sẽ không sẽ có phạm nhân sao? Không có khả năng, cho dù là ngọc hoàng đại đế, hấn đều phải phiền lòng chuyện tình thất tiên nữ hạ phàm đó thôi !”

Thừa Kiền mặt mày cong cong, ngửa đầu, đối Thái Tông để đang chuyên chú nhìn mình , ầm ập cười, “Cho nên, phụ hoàng, ngài đừng khổ sở, ngài hiện tại đã làm rất tốt , đương nhiên, con cũng không phải nói ngài không cần cố gắng ...”

Thái Tông để dừng ở Thừa Kiền, trong lòng ầm ập, mỉm cười hỏi “Kiền Nhi, người tin tưởng phụ hoàng sao ?”

Thừa Kiền dùng sức gật đầu, “Đương nhiên!” Nói xong, lại cong lên khoe miệng, “Con tin tưởng, phụ hoàng ngài nhất định sẽ sáng lập ra một Đại Đường thịnh thế!”

“Đại Đường thịnh thế?” Thái Tông để thấp giọng thì thào, lập tức gọi lên khoe miệng, đem Thừa Kiền ôm hồi lâu trong ngực , trong lòng nói thầm , vậy Kiền Nhi nên mãi ở bên người phụ hoàng , nhìn phụ hoàng tạo ra Đại Đường thịnh thế của chúng ta đi!

“Hừ, không thể tưởng được phé vật kia cũng là có điểm giỏi a.” thanh âm nghiêng rằng nghiêng lợi tựa hồ là của một thiếu niên.

“Điện hạ, làm sao bây giờ?” Thanh âm sợ hãi hỏi, thanh âm thực tiêm tể, tựa hồ là thái giám.

“Cái gì làm sao bây giờ? Đây là chuyện của hần, người hỏi ta làm sao bây giờ làm cái gì?” Thiếu niên thực không kiên nhẫn.

“Phải phải phải ...” Thanh âm sợ hãi đáp .

“Đúng rồi, nghe nói Dương phi đến Văn Hoa điện?” Thiếu niên bỗng nhiên rất có hưng trí hỏi.

“Tiểu Đào tận mắt gặp , tuyệt không sẽ có lầm!” Tiêm tể thanh âm nịnh nọt nói.

“Hừ, hai huynh muội bọn họ thật đúng là đi gặp mặt a. Nếu không phải cậu tính toán cho ta , ta còn không nghĩ tới, người quái dị kia lại là kẻ năm đó ...” Thanh âm thiếu niên bỗng nhiên tiêu thất, không nói tiếp .

“Điện hạ?”

“Dựa theo bước thứ hai mà cậu ta sắp xếp , đi làm đi.”

“ Dạ , điện hạ!”

Tắm rửa xong, thay quần áo có vẻ rườm rà một chút. Thừa Kiền thực không quen.

Thái Tông đế thấy, buồn cười tiêu sái đi qua, nửa ngồi xuống , nhéo nhéo cái mũi Thừa Kiền, sủng nịch nói,“Nếu không, người cũng đừng đi, ở đây với phụ hoàng, hảo hảo nghỉ ngơi một chút?”

Thừa Kiền nhú mày lắc đầu,“Kia không hợp cấp bậc lễ nghĩa.”

Thái Tông đế nhượng mày,“Cấp bậc lễ nghĩa? Kiền Nhi, phụ hoàng cũng không cảm thấy người giống một lão đầu nhi cổ hủ nha .” Lại trêu tức nói,“Người muốn xem diễn võ đi?”

Thừa Kiền cười hắc hắc.

“Đợi đây , đừng chạy loạn , ở bên người phụ hoàng , nếu không, ở bên người mẫu hậu người , biết không ?” Thái Tông đế lại tinh tế dặn trước.

Thừa Kiền cười tủm tỉm gật đầu,“Con đã biết.”

Khi gặp Thái Tông đế đang muốn đứng dậy , Thừa Kiền có chút chần chờ lôi kéo tay áo Thái Tông đế.

Thái Tông đế lại ngồi trên ghế , dừng ở Thừa Kiền, ôn nhu hỏi nói,“Kiền Nhi làm sao vậy?”

“Phụ hoàng...”

“Àn?”

“Ta, ta là ưu tú nhất sao?” Thừa Kiền nhìn chằm chằm Thái Tông đế, có chút khấn trương , có chút do dự hỏi.

Thái Tông đế sững sốt, lập tức trên mặt lộ ra tươi cười sang sảng,“Kiền Nhi...”

“Phụ hoàng?”

“Ở trong lòng phụ hoàng, người vĩnh viễn đều là ưu tú nhất!”

49. Chương 49: Mộc Phong Vũ [Tam]

Ngày hôm nay , sau giờ Ngọ , Thái Tông đế cùng Đột Lợi Khả Hãn lại giá lâm Hiển Đức điện, theo Thái Tông đế giá lâm Hiển Đức điện, trừ bỏ các bộ thần ngoại công, còn có nhóm hoàng tử.

Thừa Kiền được an trí ở bên người Thái Tông đế, ngay sau đó là Lí Thái, Lí Kính, Lí Hữu, Lí Âm.

“Hoàng Thượng, đây là...” Đột Lợi Khả Hãn nhìn quảng trường Hiển Đức điện không có một bóng người, có chút nghi hoặc.

“Diễn võ.” Thái Tông đế mỉm cười, đơn giản nói hai chữ, liền không hề mở miệng tiếp .

Đột Lợi Khả Hãn vẫn là thực nghi hoặc, đang muốn hỏi lại, bỗng nhiên nghe được một tiếng hét lớn!

Mọi người chấn động.

Liền thấy cát bay đầy trời , bỗng nhiên vang lên hồi hồi tiếng trống dục quân , ngay sau đó, khi bầu trời vẫn còn bị cát vẫn đục , lại là một tiếng hét lớn, liền thấy mười lăm nam tử hung trang trẻ tuổi ngồi trên lưng ngựa , khuôn mặt lạnh lẽo bỗng nhiên tròng mắt, nhảy dựng lên, lại nhẹ đứng ở trên ngựa, trong tay mang trường thương nhưng lại nhẹ nhàng múa thương .

Chiêu thức rất đơn giản, bất quá là động tác bình thường , quét ngang, đỡ dọc .

Nhưng nhịp đều, thả khí thể bức người, làm người ta không khỏi kinh hồn táng đảm!

Thừa Kiền đã sớm xem qua diễn võ, nhưng lúc này nhìn lại, ánh mắt vẫn không khỏi lạng lạng.

Khi bọn kỵ sĩ diễn luyện trường thương, lại nghe bỗng nhiên hét hò đình tại nhưc óc, mọi người cả kinh, tiếp theo, liền gặp mấy trăm sĩ binh hô vang một tiếng , bước đi chỉnh tề, lại hét lớn một tiếng, lại tản ra , tách ra, xếp thành năm hàng , quyền đầu vung lên, chiêu thức cũng rất đơn giản, nhưng phối hợp đều nhịp với bước đi , cùng khí thể ngang nhiên, trong lòng mọi người đều khiếp sợ không thôi.

Cuối cùng, kỵ sĩ thu thương , lính tráng dừng lại nghiêm chỉnh , giữa sân lại vang lên tiếng hét lớn !

Diễn võ — đã xong!

Đột Lợi Khả Hãn sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, chỉ nghe Thái Tông đế cúi đầu từ từ cười,“Làm cho Khả Hãn chê cười.”

“Hoàng Thượng, bình thường các người cũng đều luyện như thế sao ?”

“Bình thường? Nga, sao có thể a...” Thái Tông đế cười cười nói, ngữ khí rất là nhẹ nhàng băng quơ,“Hắn là tốt hơn chút mới phải .”

Thái Tông đế bỗng nhiên kinh ngạc,“Khả Hãn, sắc mặt người sao lại không tốt như vậy? Không thoải mái sao?” Lại vỗ cái trán, ảo não nói,“Xem ta, đều đã quên, Khả Hãn, người nhất định nghĩ ngơi không đủ, đến, đến đến, Khả Hãn, nhĩ hảo nghỉ ngơi một chút, buổi tối trầm chuẩn bị cho người ca múa người thích coi nhất ! Còn không lại đây hầu hạ Khả Hãn!”

Thừa Kiền ở một bên nghe được , trong lòng nhịn không được cười trộm.

Xem xong diễn võ , Thừa Kiền rời đi Hiển Đức điện, thấy Lí Thái sắc mặt âm trầm phẩy tay áo bỏ đi, ngay cả chào cũng không chào . Không khỏi trong lòng cười khổ, tiểu tử này sợ là thấy diễn võ, hiểu được phụ hoàng coi trọng nhất không phải xúc xúc đi ?

Khi đang cười khổ , Ngần lại bị Lí Phúc kêu , vội vàng trở về, xoay người thấp giọng nói,“Điện hạ, Phúc công công vừa mới nói, trước tiệc tối, hần sẽ đến đón ngài.”

Thừa Kiền gật đầu, mỗi lần trước yến hội , phụ hoàng đều phải làm cho hần đến thiên điện ăn một chút , hần đã muốn quen, yến hội xác thực không có gì có thể ăn , nhưng, nếu hần thật sự đói bụng, tiểu phòng bếp ở Khởi Huy điện cũng không phải không thể bài trí... Bất quá, phụ hoàng hảo ý, hần cũng không nguyên nghịch. Hơn nữa, cùng phụ hoàng ở một chỗ dùng bữa, hần cũng thực thích.

Lí Thái âm trầm trở lại Võ Chính điện, liền vẩy lui thái giám cung nữ, khi tất cả đều lui xuống, hắn mới mạnh lật đổ bàn ghế , lửa giận trong lòng không nguôi ! Lại mạnh mẽ nện xuống vài bình hoa linh tinh, thẳng đến khi một phen thổ hồng học, mới ngồi xuống đất .

Trong lòng vẫn là phần nộ không thôi!

Nguyên lai, phụ hoàng tối vừa lòng kỳ thật là phân tấu chương dự bị kia của Lí Kính !!

Diễn võ! Diễn võ! Diễn võ!

Tấu chương kia của Lý Kính đã bị cậu Trưởng Tôn áp chế , phụ hoàng vẫn là chọn dùng sao?!

Hỗn đản! Hắn thế nhưng bại bởi Lí Kính!

“Điện hạ! Ngài phát hỏa như vậy có thể giải quyết vấn đề sao?” thanh âm âm trầm chậm rãi nói.

Lí Thái mạnh quay đầu, lạnh lùng nói, “Hầu tướng quân, tuy rằng ngươi là sư phụ của ta, nhưng, ta cũng không cho mời ngươi tới tẩm điện của ta.”

Hầu quân tập nhú mày, lập tức buông ra, thản nhiên tọa lạc tại trên đất hỗn loạn , nhìn chăm chăm Lí Thái ngồi ở trước mặt, không chút nào để ý mở miệng, “Điện hạ! Ta từng nói qua, tấu chương Lí Kính, ngươi có thể cầm dùng là...”

“Ta không cần dùng thứ đó !” Lí Thái thấp giọng quát. Ngạo nghễ thẳng lưng, Lí Thái lạnh lùng nói, “Nếu ta muốn thắng, cũng muốn thắng đường đường chính chính!”

Hầu Quân Tập trong lòng cười lạnh, thiên chân vậy sao !

Nhưng trên mặt cũng là gật đầu nói, “Điện hạ nói có lý. Nhưng điện hạ, ngươi không cần, cũng không đại biểu người khác không biết dùng, thần xem Hoàng Thượng đối Trung Sơn vương điện hạ gần nhất lại ân sủng hơn , nói không chừng chính là...”

“Đủ!” Lí Thái nhìn chăm chăm Hầu Quân Tập, châm chọc cười, “Ngươi thật không thể hiểu ca ca ta. Hầu tướng quân..., nếu Lí Kính đưa ra diễn võ này, như vậy chủ ý đại ca của ta khẳng định so với diễn võ tốt hơn ...” Tỷ như nói trận hình xúc súc, tỷ như nói cái bì cầu có độc kia ...

Hầu Quân Tập cũng nhanh nhìn chăm chăm Lí Thái, “Có lẽ thần không biết, nhưng, điện hạ, ngài nếu hiểu biết như vậy, như vậy ngài có từng nghĩ tới, hiện tại Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nương nương chưa bao giờ buông tha cho việc trị liệu chân của Trung Sơn vương a ... Nếu có một ngày..., ngài cam tâm sao?”

Lí Thái mặt không chút thay đổi , xoay người, đưa lưng về nhau Hầu Quân Tập, cam tâm sao?

Hung hăng nhéo nhéo tay , hắn như thế nào cam tâm?! Hắn không cam lòng!

Trước thịnh yến , Thừa Kiền ngồi ở bên cửa sổ thiên điện Lâm Đức điện. Nhìn đóa hoa ngoài cửa sổ nở rộ , không khỏi tán thưởng , Trầm Quân Nguyên kia quả thực là cao thủ trồng hoa nha .

“Kiền Nhi thích?” Bên tai thanh âm trầm thấp, hơi thở ấm áp phả vào trên cổ Thừa Kiền, Thừa Kiền rụt đầu, vừa mới chuyển đầu, đôi môi ôn nhu liền rơi xuống trên trán hắn, sau một lúc lâu, mới nhẹ nhàng rời.

Thừa Kiền trừng mắt nhìn, đón nhận ánh mắt Thái Tông để cùng bên miệng mang theo tươi cười sủng nịch ôn nhu.

Trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, Thừa Kiền lại trong nháy mắt nhìn phụ hoàng đến thất thần , khuôn mặt phụ hoàng hắn tuần dật khôn kể, trong mắt, trong lòng chậm rãi trọng điệp, nhẹ nhàng trầm hạ, chút bất tri bất giác, vùi lấp vào tâm. Mà hắn cũng thật sự không muốn rời đi , là hắn hoàn toàn không phát giác si nhiên (si mê + tự nhiên) ngốc nhìn -

Cho đến khi Thái Tông để khó nhẹn chậm rãi tới gần, đôi môi ôn nhu lại chậm rãi in lên trán , chậm rãi một chút một chút xuống phía dưới, lông mi, mũi, khi rơi xuống mắt, hắn theo bản năng nhắm mắt lại, cảm

thụ được đụng chạm , đến nỗi tim run run đến bất khả tư nghị, bên tai nghe một tiếng khàn khàn “Kiền Nhi”...

Cho đến khi đôi môi kia dừng lại ở mũi hân , cho đến khi bỗng nhiên một trận gió Cuồn Cuộn nổi lên cuốn theo những cánh hoa hồng sắc thắm bay vào , hân mới đột nhiên lấy lại tinh thần, đột nhiên mở mắt ra –

“Kiền Nhi nếu tái ngấn người, phụ hoàng cần phải cắn cái mũi người một cái ...” Thái Tông để cúi đầu cười trêu tức nói.

Thừa Kiền nhất thời mặt đỏ không thôi, Thái Tông để nở nụ cười, đem Thừa Kiền mạnh mẽ ôm vào trong lòng, gặt gao ôm, không cho Thừa Kiền thấy vẻ mặt hiện tại của hân .

Tan mất tươi cười khuôn mặt lúc này chỉ còn hỗn tạp và nhẫn nại , áp lực, ảo não, chua xót.

Mà Thừa Kiền, chính là buồn thanh vui đầu ở trong lòng Thái Tông để, đối với việc mình mới làm rất quần bách và khổ sở .

Thừa Kiền cũng có nghĩ lại vì sao mình ngóng nhìn phụ hoàng đến ngấn người?

Nhất định là vì phụ hoàng bộ dạng rất đẹp !

Thừa Kiền theo bản năng không có suy nghĩ sâu xa.

Ban đêm, ở Lân Đức điện là một màn mạn ca điệu vũ.

Thừa Kiền ngồi ở vị trí dưới tay Thái Tông để cùng Trưởng Tôn hoàng hậu, nhìn giữa sân ca múa, vẻ mặt có chút chuyên chú.

Thái Tông để thấy Thừa Kiền chuyên chú như thế , nhìn chăm chăm giữa sân ca múa không khỏi trong lòng hờn giận, mấy nữ nhân này múa hát thì có gì đẹp ?! (chả nhẽ anh múa thì đẹp sao ==.”)

Trưởng Tôn hoàng hậu cũng là trong lòng vui mừng. Trong lòng cân nhắc trước , muốn hay không cấp Kiền Nhi an bài nữ nhân? Hoặc là ở Khởi Huy điện có nữ nhân nào có thể an bài?

Thái Tông để cùng Đột Lợi Khả Hân cười cười một trận , khéo mắt thoáng nhìn Thừa Kiền vẫn ở nơi nào nhìn chăm chăm nữ nhân không khỏi trong lòng cảm tức.

Ngón tay hơi hơi gõ mặt bàn, ý bảo Lí Phúc ban thưởng hạnh nhân cao xuống dưới.

Lí Phúc xoay người cung kính hành lễ, đi xuống thấp giọng dặn dò .

Vì thế, khi ca múa chấm dứt , một chuỗi các cung nữ liền cung kính cấp hạnh nhân cao lên các bàn .

Thừa Kiền trừng mắt nhìn, thoáng nhìn Lí Thái ngồi cạnh cũng là hạnh nhân cao , không khỏi im lặng .

Lí Phúc tự tay đem hạnh nhân cao trình đi lên, thoáng nhìn Cuồn Cuộn từ trong lòng Thừa Kiền lộ ra cái đầu , không khỏi đau đầu, nếu cho Hoàng Thượng biết Cuồn Cuộn lại trốn trong quần áo điện hạ, không phải càng buồn bực?

Liền thấp giọng nói,“Điện hạ, không bằng đem Cuồn Cuộn cấp nô tài đi? Nô tài giúp người trông nó ?”

Thừa Kiền nghĩ nghĩ, liền cười cười gạt đầu, đem Cuồn Cuộn từ trong lòng thu ra, Lí Phúc tiếp nhận, liền cung kính đi xuống.

Trên chủ vị , Thái Tông để cùng Đột Lợi Khả Hân lại cười nói , quay đầu vừa lúc thấy một màn này, ánh mắt hơi hơi nhú lại, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Lí Phúc cầm lấy Cuồn Cuộn đi xuống, đi ra điện, vừa vặn gặp Dự Chương nắm tay Cao Dương đi tới, xoay người hành lễ,“Nô tài kiến quá hai vị công chúa.”

Cao Dương vừa thấy Cuồn Cuộn, mắt liền mở thật to, lạp lạp tay Dự Chương , nãi thanh nãi khí nói ,“Tỷ tỷ, Lão Thử, Lão Thử!”

Dự Chương lắc đầu, nói nhỏ nhẹ, “Cao dương, kia không phải Lão Thử, đó là chuột Thiên Trúc của ca ca.”

Cao Dương ngạc nhiên mở lớn mắt, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Cuồn Cuộn, Cuồn Cuộn cũng mở to nhìn chăm chăm Cao Dương

Một người một chuột cứ thế nhìn nhau, bỗng nhiên Cuồn Cuộn mạnh mẽ tránh khai tay Lí Phúc, nhảy ra ngoài, Cao Dương kinh hô một tiếng, “Tiểu Lão Thử –”

Lí Phúc vội vàng đuổi theo. Cao Dương muốn cùng đi qua lại bị Dự Chương giữ chặt, Dự Chương nghiêm túc nói, “Cao Dương, hôm nay đã tối, người không thể đi qua!”

Lí Phúc đuổi theo Cuồn Cuộn chạy ra ngoài, ở Cuồn Cuộn chạy vòng vào một phen, thở hồng hộc, vật nhỏ này thật đúng là chạy nhanh a!

Đúng lúc này, Lí Phúc gặp một bóng người hiện lên, trong lòng trầm xuống, người kia...

Lúc này, ở yến hội. Lý Tĩnh chậm rì rì châm rượu độc ẩm.

Trình Hiểu Chương lại bỗng nhiên đã đi tới, vỗ bả vai Lý Tĩnh, ha ha cười nói, “Hảo người nha Lý Tĩnh, chính mình ở trong này hưởng thụ!”

Lý Tĩnh từ chối cho ý kiến cười, “Như thế nào? Tìm không thấy người cùng với người uống rượu?”

Trình Hiểu Chương hừ hừ một tiếng, “Ta thật chán muốn chết! Không có chuyện gì vui!”

Lý Tĩnh nhìn về phía ngoài cửa sổ, lúc này chân trời bỗng nhiên có một đoàn khói. Nhân tình sáng lên, đối Trình Hiểu Chương cười, “Yên tâm, rất nhanh sẽ có!”

Trình Hiểu Chương mờ mịt, “A?”

Lí Phúc vội vàng trở về Lân Đức điện, đầu tiên là đem Cuồn Cuộn giao cho Cao Dương vẫn nhìn xung quay, mới xoay người đi đến bên người Thái Tông đế, nói nhỏ vài câu.

Thái Tông đế tay bưng chén rượu dừng chút, lập tức gọi lên khước miệng, chậm rãi cười.

Thừa Kiền lúc này ngồi ở chủ vị, không chút để ý.

Vừa mới nãy có một nữ tử ở phường ca múa, rất quen thuộc? Tựa hồ... Là Bích nhi?

Nhưng là Bích nhi sao có thể xuất hiện ở phường nhạc chứ?

Thừa Kiền trong lòng bất an, trực giác sâu sắc nói cho hắn, nơi này có vấn đề!

Sau một hồi ca múa, tiếng tiêu bỗng nhiên thổi, truyện cười của mọi người không khỏi đều dừng lại, nhìn về phía đang cô gái xinh đẹp từ bên ngái đi vào.

Cô gái chỉ có mười bốn, năm tuổi, cũng đã búi tóc kiểu phu nhân, cô gái một bên thổi tiêu, bỗng nhiên tiếng tiêu trong trẻo, gió đêm xuy phát, những cánh hoa lớn từ cửa sổ thổi vào.

Thừa Kiền nhìn ở cô gái đang thổi tiêu, Từ Huệ? Không hổ là Từ Huệ phi nha. Thừa Kiền trong lòng có chút quái dị, nhưng nhìn cảnh lúc này Từ Huệ thi họa, trong lòng có chút tán thưởng. Lại muốn rõ, đóa hoa từ đâu mà đến?

Chớ không phải là Trầm Quân Nguyên?

Thái Tông đế lại tựa hồ không có say mê cảnh đẹp như thế, ngược lại nhần lại mi, có chút đắm chiêu, bỗng nhiên một tiếng hát vang hùng hậu đánh gãy tiếng tiêu uyển chuyển.

Từ Huệ sững sốt, mọi người cũng lấy lại tinh thần, hướng Lý Tĩnh nhìn lại.

Lý Tĩnh lại một bên ca một bên bưng chén rượu, lại hát vang, cười ha ha, “Hoàng Thượng, Khả Hãn, trước cảnh đẹp giờ phút này, tưng tưng tại hạ điên cuồng 1 chút!”

Thái Tông đế cũng rất là vui mừng, nâng chén nói “Điên cuồng mới không phụ cảnh đẹp giờ phút này! Người đâu, đem rượu của trẫm lấy đến! Từ Huệ, người trước đi xuống đi.”

Thừa Kiền nhìn sắc mặt Từ Huệ lui xuống có chút tái nhợt. Trong lòng không khỏi than nhẹ.

Lại thấy Lí Phúc đang cầm rượu, từng bước từng bước rót rượu, không khỏi nghi hoặc, việc rót rượu này để tiểu thái giám được rồi, như thế nào để Phúc công công ra tay ?

Nhìn chén rượu trong tay, lại liếc mắt nhìn cánh hoa trên bàn, Thừa Kiền suy tư, nơi này...

Lại ngẩng đầu nhìn hướng Thái Tông đế, thấy Thái Tông đế thản nhiên uống, liền chậm rãi uống, trong lòng mơ hồ có chút hiểu được.

Lúc này, Văn Hoa điện.

Trầm Quân Nguyên đứng ở ngoài điện, chấp hai tay sau lưng, nhìn ánh trăng như nước.

“Các hạ cử bình tĩnh thôi.”

Từ Trữ hai tay khoanh ngực, đột ngột xuất hiện, đứng ở phía sau Trầm Quân Nguyên, miễn cưỡng nói.

“Người tới, là tới giết ta?” Trầm Quân Nguyên lạnh lùng hỏi, không có quay đầu, ngữ khí rất là bình tĩnh.

“Ta không nhận được mệnh lệnh như vậy.” Từ Trữ thở dài nói xong, cũng ngẩng đầu nhìn hướng thiên không, vẻ mặt tựa hồ thực không thú vị, “Thực đáng tiếc, nghe nói hôm nay nữ nhân ở giáo nhạc phường rất đẹp, ai, ta lại ở trong này nhìn chăm chăm người, thật sự là... Nhàm chán a.”

“Người vừa mới cũng đến nhìn trò hay đó sao?” Trầm Quân Nguyên hờ hững nói.

“Àn, cũng phải, không thể tưởng được biết Dương phi nương nương nhiều năm như vậy, lại vẫn nhớ rõ có đệ đệ là người này?” Từ Trữ nhớ tới lời vừa nghe, không khỏi hắc hắc châm chọc cười.

Trầm Quân Nguyên gọi lên khoe miệng trào phúng cười, “Phải nha, một đệ đệ có thể lợi dụng ...”

50. Chương 50: Mộc Phong Vũ [Tam]

Từ Trữ nhớ tới vừa mới Dương phi nói tới “Trâm cài”, liền mở miệng hỏi “Vậy giờ người làm sao?”

Trầm Quân Nguyên dừng ở ánh trăng, sau một lúc lâu, thanh âm mới khàn khàn nói “Ta sao bỏ được...”

Sao có thể bỏ được đây ... Đánh vỡ cuộc sống yên bình của nàng ?

Sao có thể buông tay đây ... Để nàng rơi vào vạn kiếp bất phục hay sao ?

Từ Trữ im lặng, cũng ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nhớ tới năm đó, nơi rừng đào đang sang xuân gặp được thiếu niên và cô nương ấy ...

Than nhẹ một tiếng, bưng lên chén rượu đi đến bên người Trầm Quân Nguyên, chén rượu nâng lên “Uống rượu đi!”

Lúc này, yến hội ở Lâm Đức điện đã xong.

Thừa Kiền ngồi ở xe lăn, Ngân cùng Kim phụ giúp Thừa Kiền chậm rãi hướng Khởi Huy điện đi đến.

Vòng vo vài đường là đến Khởi Huy điện.

Bỗng nhiên, một bóng người lao ra. ” Ba ” một tiếng liền quỳ trên mặt đất.

Thừa Kiền ngẩn ra, Ngân cùng Kim vội vàng đem xe lăn Thừa Kiền kéo lại, Ngân tiến lên giật giữ “Người là người nào? Dám va vào điện hạ?!”

Người quỳ sát dưới đất ngẩng đầu lên , hé ra gương mặt xinh đẹp tuyệt trần lệ rơi đầy mặt, như lệ hoa đài vũ.

Ngân cùng Kim không khỏi sửng sốt.

Thừa Kiền nhú mày “Bích nhi?”

Ngân nhú mày, xoay người nói nhỏ, “Điện hạ, cần phải gọi người không ?”

Thừa Kiền không nghe , lắc đầu , hẳn muốn nhìn xem Bích nhi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ...

“Điện hạ còn nhớ rõ Bích nhi sao ? Điện hạ! Cầu ngài cứu Bích nhi đi!” Bích nhi bính bính dập thẳng đầu.

Thừa Kiền nhìn chằm chằm Bích nhi, khẽ nhú mày, cứu?? Vừa mới nãy Bích nhi xuất hiện ở trong dàn ca múa, xem ra là thật là vào giáo nhạc phường... Trong lòng cân nhắc, Bích nhi này không phải về nhà sao? Sao lại vào giáo nhạc phường?

“Người đứng lên rồi nói sau.” Thừa Kiền nhẹ giọng nói.

Bích nhi mới khóc thút thút đứng dậy, vẫn như cũ cung kính xoay người : “Điện hạ, Bích nhi nhờ ân đức điện hạ, về nhà phụng dưỡng song thân, nhưng ai biết thúc phụ thế nhưng phạm vào quốc pháp, liên lụy Bích nhi một nhà đều gặp khó khăn , Bích nhi vào giáo nhạc phường..., điện hạ, Bích nhi cầu ngài, cho Bích nhi trở về hầu hạ ngài đi.” Bích nhi nói xong vừa muốn dập đầu, cũng muốn đi đi tới.

Lúc này, thanh âm Trường Nhạc bỗng nhiên vang lên, “Cao Dương, người đừng chạy !”

Thừa Kiền quay đầu, chỉ thấy Cao Dương nhảy tới , vội vàng tiếp được, nhú mày, lúc này Bích nhi rốt cuộc là làm cái gì , còn chưa làm rõ ràng, sao Cao Dương cùng Trường Nhạc lại chạy đến đây ?

Trong lòng ẩn ẩn có chút bất an.

“Công chúa! Công chúa! Cầu Trường Nhạc công chúa cứu cứu nô tỳ đi!” Bích nhi lại muốn tới gần Dự Chương, Thừa Kiền đem xe lăn nhìn khắp phương hướng, đem Cao Dương cùng Trường Nhạc kéo về phía sau mình , vẻ mặt có chút nghiêm khắc mở miệng, “Tốt lắm, Bích nhi! Việc quốc pháp không phải thứ chúng ta có thể dễ dàng thay đổi! Người vẫn là trở về đi.”

Bích nhi bình tĩnh nhìn về phía Thừa Kiền, vẻ mặt tuyệt vọng thống khổ, “Điện hạ thật sự không thể cứu Bích nhi sao?”

Thừa Kiền trầm mặc , nhìn lại Bích nhi.

Lúc này Trường Nhạc cũng hiểu được có chút không thích hợp, đem Cao Dương gắt gao ôm trong lòng, hơi hơi lui về phía sau một chút.

Bích nhi nhìn chằm chằm Thừa Kiền, bỗng nhiên quỷ dị cười, thấp nam mở miệng, “Ta sớm nên nghĩ đến, năm đó điện hạ bắt quá 8 tuổi, có thể đem Bích nhi đuổi ra hoàng cung, nay... Khó trách nha, chủ nhân đối điện hạ đến nay vẫn là nhớ mãi không quên a!” Vừa dứt lời, bỗng nhiên mạnh mẽ ném mạnh ra một cái túi hương –

Chỉ thấy túi hương kia bay hướng Trường Nhạc cùng Cao Dương, Thừa Kiền biến sắc!

Trường Nhạc hét lên một tiếng, theo bản năng liền xoay người, đem Cao Dương hộ vệ ở phía sau. Mà Thừa Kiền cũng mạnh mẽ rút lui, đem Trường Nhạc gạt vào một bên, Ngân vẫn chú ý, khi túi hương bay ra phía sau, cũng muốn bay qua , nghĩ tiếp được túi hương , nhưng vẫn là chậm một bước, túi hương rơi xuống trên đùi Thừa Kiền.

Thừa Kiền ngẩn ngơ, muốn tự tay lấy hương bao ra , đúng lúc này, tiếng kinh sợ vang lên, “Kiền Nhi!!”

Thừa Kiền tâm nhảy dựng, “Phụ hoàng?” Quay đầu, thấy Thái Tông đế cùng Trường Tôn hoàng hậu đang bước nhanh hướng mình đi tới.

Bích nhi lúc này lại nở nụ cười, “Điện hạ, ngài nên hảo chờ chủ nhân đến đón ngài đi !”

Thừa Kiền quay đầu, sắc mặt trầm xuống, chủ nhân?! Ai là chủ nhân?!

Lúc này, Thái Tông để càn chạy càng nhanh, mặt không chút thay đổi, cả người không tự giác tản ra hơi thở lạnh lẽo đến cực điểm.

Khi Bích nhi vừa dứt lời, Thái Tông để đã đột nhiên tiến lên từng bước, rất nhanh rút kiếm, sau vài tiếng thê lương qua đi, Thái Tông để bỏ lại kiếm, ngữ khí đậm mặc đến cực điểm “Đừng cho nàng ta chết.”

Tiếng nói vừa dứt, Thái Tông để liền xoay người hướng Thừa Kiền đi đến.

Lí Phúc cung kính xác nhận, tiến lên, chỉ thấy Bích nhi kia vừa mới hoàn hảo, nay đã tứ chi đứt lìa...

Lí Phúc sắc mặt không thay đổi, ánh mắt nháy cũng không nháy, liền ý bảo tiểu thái giám tiến lên thu thập, đồng thời đứng ở trước, cố ý hoặc vô tình ngăn cản tầm mắt phía sau.

Dưới ánh trăng, Thái Tông để mặc bào sam hoàng sắc, vết máu trên áo hiện lên hết sức dữ tợn.

Thừa Kiền dừng ở Thái Tông để đang từng bước đi tới mình, mặt Thái Tông để không chút thay đổi, trong sâu thẳm đôi mắt kia đang cố che dấu cảm xúc, Thừa Kiền tựa hồ có thể nhìn đến, tay không khỏi gắt gao nắm chặt, dừng ở khuôn mặt không chút thay đổi của Thái Tông để, trong lòng một lần hồi tưởng trước kia khi ở Cam Lộ điện, phụ hoàng ôm lời đã nói:

“Phụ hoàng sẽ càng mạnh, tuyệt không tái làm cho chuyện như vậy phát sinh...”

Lời nói áy náy cùng buồn nản như vậy, hẳn không thể quên.

Kiếp trước phụ hoàng hẳn tối cường, đời này ở trước mặt hẳn lại toát ra không tự tin như vậy...

Kia không thích hợp với phụ hoàng hẳn.

Phụ hoàng cho tới bây giờ, là hăng hái, là tùy ý tự tin.

Nhưng hôm nay, hẳn lại làm phụ hoàng buồn nản đi?

Thừa Kiền gắt gao cắn môi, trong lòng tràn đầy ảo não vì mình quá mức tự tin.

Lúc này, Trưởng Tôn hoàng hậu nâng Trường Nhạc dậy, hồng Cao Dương bị dọa, nghĩ tới đi qua bên Thừa Kiền, lại bị Lí Phúc cùng Phong Hiệp ngăn lại.

“Trở về!” Thái Tông để đứng ở trước mặt Thừa Kiền, dừng ở Thừa Kiền, sau một lúc lâu, mới quay đầu nhìn về phía Trưởng Tôn hoàng hậu, lạnh lùng mở miệng.

“Nhưng là...” Trưởng Tôn hoàng hậu lo lắng nhìn về phía Thừa Kiền.

“Người nên tin tưởng hẳn!” Thái Tông để lạnh lùng nói xong, trào phúng gợi lên khóe miệng, trong mắt áp lực thêm một chút tàn nhẫn “Đương nhiên, nếu, lời hẳn nói có dối trá, ta tất nhiên sẽ cho một số kẻ trả đại giới!”

Trường Tôn hoàng hậu im lặng, lại cố chấp đứng ở tại chỗ, không chịu động.

Thừa Kiền nhìn nhìn sắc mặt Thái Tông để lúc này âm trầm đến cực điểm, lại quay đầu nhìn nhìn sắc mặt Trưởng Tôn hoàng hậu cố chấp trắng bệch.

Nhẹ giọng mở miệng, “Mẫu hậu, ngài trở về đi, Trường Nhạc cùng Cao Dương còn cần mẫu hậu chiếu cố, con không có việc gì.” Thừa Kiền dừng ở vẻ mặt sầu lo của Trưởng Tôn hoàng hậu, điềm tĩnh cười, lại ngửa đầu nhìn về phía Thái Tông để, tươi cười điềm tĩnh ấm áp, đôi mắt sạch sẽ thanh tú tràn đầy tin cậy, “Phụ hoàng sẽ không cho con có việc đâu!”

Thái Tông để tâm chấn động, dừng ở mãn nhãn tin cậy của Thừa Kiền, tâm chưa sót đau đớn liền tựa hồ được một chút giảm bớt, nhin không được chậm rãi vươn tay, khẽ vuốt mặt Thừa Kiền, thanh âm có chút khàn khàn, “Đó là đương nhiên...” Dừng ở Thừa Kiền, vẻ mặt bình tĩnh, đôi mắt lại sâu u ôn nhu: “Kiền Nhi cùng phụ hoàng ở cùng, cùng sáng lập Đại Đường thịnh thế của chúng ta.”

Trường Tôn hoàng hậu lặng lẽ dừng ở ánh trăng bao phủ, đứng kia, ngồi kia, nhìn lẫn nhau, như một thế giới chỉ hai người...

Rõ ràng là phụ tử...

Dắt Trường Nhạc lẳng lẳng nhìn Thái Tông để cùng Thừa Kiền, Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng tối nghĩa không thôi, yên lặng xoay người.

Khi Trưởng Tôn hoàng hậu đi rồi, Thừa Kiền nhìn túi hương trên đùi, nghĩ nghĩ, vươn tay muốn trạc trạc, nhưng bị cầm.

“Kiền Nhi!” ngữ khí Thái Tông để rất là nghiêm khắc.

Thừa Kiền trong nháy mắt vô tội “Con chỉ là muốn trạc một cái thôi ...”

“Không chuẩn!”

“Nhưng là, phụ hoàng, cái này làm sao bây giờ?” Thừa Kiền thở dài, hần mệt, hảo muốn ngủ.

Thái Tông để sờ sờ đầu Thừa Kiền, ôn nhu nói, “Kiền Nhi nghe lời, chờ Trầm Quân Nguyên đến đây thì tốt rồi.”

“Àn?” Thừa Kiền không khỏi tò mò, người nợ rốt cuộc là ai vậy?

Thái Tông để khê vuốt hai má Thừa Kiền, ngồi xuống, nhẹ nhàng hôn hôn cái trán Thừa Kiền.

Trầm Quân Nguyên cùng Từ Trụ tới nơi chỉ thấy ánh trăng nhiễm vết máu, quân vương vẻ mặt ôn nhu đau tích hôn thiếu niên thanh tú lịch sự tao nhã.

Hai người cước bộ cũng không từ hơi hơi chậm một chút. Lại đều ăn ý lựa chọn làm như không thấy.

Trầm Quân Nguyên nhặt lên túi hương, mũi cẩn thận ngửi, mới nhú mày buồn, thấp giọng nói, “Thật là mạn đà la, hơn nữa còn có tiểu mục hoa ngoài Lân Đức điện, sẽ là một loại sẽ độc được khiến người ngủ say. Hơn nữa, chỉ có người hạ độc mới có giải được.”

Từ Trụ biến sắc, Thừa Kiền nhú mày, Thái Tông để lạnh lùng mở miệng “Có biện pháp không?”

Trầm Quân Nguyên khê gạt đầu, nhìn về phía Thừa Kiền nghi hoặc, đôi mắt ôn hòa, “Điện hạ, thảo dân đưa túi hương cho ngài, ngài còn mang theo không?”

Thừa Kiền gạt đầu, lấy ra túi hương trong tay áo: “Hương này rất được. Ta thích.”

Trầm Quân Nguyên thần tình xưa nay lạnh lùng, lúc này lại mỉm cười “Điện hạ, thảo dân cho ngài túi hương có chứa mầm hoa chứa sắc tố an thần, loại mầm hoa này trừ bỏ có thể an thần, nó là hoa khắc tinh của mạn đà la. Cho nên, điện hạ, ngài hiện tại hẳn là không có việc gì.”

Thừa Kiền thế này mới nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng Thái Tông để vẫn như cũ, mặt không chút thay đổi làm cho nhóm Thái y vừa mới tới vội vàng thay phiên cấp Thừa Kiền chẩn trị.

Thật vất vả, Thái y nhóm đều nói không thành vấn đề. Thái Tông để mới phát tay, ý bảo hồi Khởi Huy điện.

Khi Ngân cùng Kim muốn tiến lên xe lăn, Thái Tông để một phen ôm lấy Thừa Kiền, bước đi hướng Khởi Huy điện. Thừa Kiền ôm cổ Thái Tông để, vội vàng quay đầu đối Ngân nói “Đi Lập Chính điện, nói mẫu hậu rằng ta không sao.”

Bước đi tiến Khởi Huy điện, khi Hồng Ngọc cùng Châu nhi tới nghênh đón, thấy bào sam Thái Tông để có vết máu, sắc mặt đều trắng bệch, lại thấy Thái Tông để ôm Thừa Kiền, sắc mặt âm trầm lập tức đi hướng phòng ngủ hậu điện, vội vàng theo đi, Châu nhi có chút sợ hãi, Hồng Ngọc nhếch môi, khi Thái Tông để đem Thừa Kiền phóng tới tháp thượng, từng bước tiến lên, quỳ rạp trên đất, cung kính mở miệng nói, “Thịnh Hoàng Thượng tắm rửa thay quần áo!”

Thái Tông để sắc mặt trầm xuống, quay đầu đang muốn phát tác, Thừa Kiền vội vàng kéo tay áo Thái Tông để, khi Thái Tông để quay đầu lại thì nhếch miệng cười “Phụ hoàng, ngài đi tắm đi.” Lại ra vẻ ghét bào sam Thái Tông để có vết máu, nói “Phụ hoàng, ta không thích máu.”

Thái Tông để liếc mắt bào sam trên người mình, trầm mặc một chút, mới khê gạt đầu, “Hảo...”

Đứng dậy đi ra phòng ngủ, lại quay đầu thật sâu nhìn Thừa Kiền một cái, Thừa Kiền mặt mày cong cong ngồi ở tháp thượng, đón nhận ánh mắt Thái Tông để, tươi cười càng sâu.

Thái Tông để thế này mới xoay người đi ra phòng ngủ, đi hướng phòng tắm, trên đường đối Hồng Ngọc theo kịp thấp giọng nói, “Hảo hảo hầu hạ điện hạ.”

Hồng Ngọc xoay người cung kính xác nhận, xoay người trở lại phòng ngủ.

Hồng Ngọc vừa bước vào phòng ngủ không khỏi sửng sốt, thấy Thừa Kiền đã tựa vào cây cột bên giường vù vù ngủ .

Trong bồn tắm, Thái Tông để rất nhanh súc một lần, liền xoay người phủ thêm bào sam , bước đi vào , Lí Phúc vội vàng thấp giọng nói, “Hoàng Thượng, Từ Trụ vừa mới báo lại, Đột Lợi Khả Hãn bên kia đã an bài tốt lắm, thích khách đều đã trông coi thêm nghiêm...”

“Lý Tĩnh đâu?”

“Lý Tĩnh tướng quân vừa mới báo lại, trong thành đều đã an bài hảo.”

“Trưởng Tôn Vô Kỵ đâu?”

“Trưởng Tôn đại nhân hồi báo, hắc ngày mai sẽ mang Ngô vương điện hạ đi Lăng Tiêu sơn trang...”

“Nói cho Trưởng Tôn Vô Kỵ, kế hoạch có biến, buổi trưa ngày mai tức khắc động thủ!” Đi mau đến phòng ngủ, Thái Tông để hạ giọng lạnh lẽo nói, “Trẫm không nghĩ lại nhìn thấy Lỗ vương!”

Lí Phúc cung kính xác nhận.

Đẩy ra cửa phòng ngủ, thấy Thừa Kiền tựa vào cột giường, sắc mặt hoảng hốt, tiến lên vài bước, đến trước mặt thừa kiền , thấy Thừa Kiền vù vù ngủ , một bộ điệu đầm thỏa mãn, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại nhíu mày, có chút bất an, mềm nhẹ ôm Thừa Kiền nằm xuống, Thừa Kiền nhíu nhíu mày, cọ cọ, ngủ được hương vị quen thuộc, mày mới giãn ra, khoe miệng vi loan, hai tay thuận thế ôm, thỏa mãn lại cọ cọ, mới lại vù vù tiếp tục ngủ.

Thái Tông để nhìn hành động Thừa Kiền, trong lòng không khỏi chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, gọi lên khoe miệng cười, cúi đầu hôn hôn cái trán Thừa Kiền.

Thực mệt chết đi, nhưng vẫn như cũ không muốn ngủ.

Thái Tông để cứ như vậy si nhiên nhìn Thừa Kiền thụ nhan (dung mạo khi ngủ) điềm tĩnh thỏa mãn.

Trầm Quân Nguyên đứng ở Văn Hoa điện, đứng phía sau không xa là Từ Trụ.

Phong Hiệp gương mặt nhất phái đoan chính nghiêm nghị, hai tay đem một kiện bào y dâng lên , thần nhiên nói, “Nương nương cảm tạ Trẫm tiên sinh đối Trung Sơn vương điện hạ cứu trợ chi ân, đây là tâm ý nho nhỏ, mong rằng Trẫm tiên sinh nhận lấy.”

Tay Trầm Quân Nguyên không khỏi có chút run run xoa bào y, trường bào tổ sắc lam nhạt, tay áo đậm màu trắng ...

Đó là màu sắc hân thích nhất, là màu hoa thích nhất .

“Thỉnh chuyển cáo hoàng hậu nương nương, thảo dân tạ quá nương nương ân điển.” Trầm Quân Nguyên chấp tay cung kính nói.

Phong Hiệp nhẹ nhàng gật đầu, lại hướng Từ Trụ gật đầu, liền buông bào sam, xoay người rời đi.

Từ Trụ mắt nhìn tay Trầm Quân Nguyên nắm chặt bào sam, yên lặng đem tầm mắt dời đi .

Lúc này, đêm đã khuya mà người chưa ngủ vẫn còn nhiều .

Hầu Quân Tập ngồi ở thư phòng nhà mình, cúi đầu trầm tư, ngồi đối diện, là Hạ Lan Sở Thạch.

“Nhạc phụ, ngài nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nha? Đột Lợi Khả Hãn vốn đi được hảo hảo, cũng không biết chạy đi đâu ra cái tiểu thái giám liêu lĩnh, liền đem hắn đựng phải, hoàn hảo, không có xảy ra đại sự gì, nhưng là, nhưng là, Hoàng Thượng vẫn quở trách ta một chút...” Hạ Lan Sở Thạch có chút ủy khuất “Việc này căn bản là không liên quan đến a”

Hầu Quân Tập trầm ngâm một chút, lại ngẩng đầu hỏi “Trừ bỏ nơi Đột Lợi Khả Hãn, địa phương khác trong cung còn có chuyện sao?”

Hạ Lan Sở Thạch suy nghĩ một hồi, giống như nghe được Trường Nhạc công chúa bị té ? Bất quá cái này cũng không tính là gì đi , liền mờ mịt lắc đầu “Không có!”

Hầu Quân Tập gật gật đầu, đứng dậy, đi qua đi lại một vòng, mới trạm định, mở miệng nói, “Nhĩ hảo hảo hộ Khả Hãn ! Chuyện khác không cần xen vào!”

Hạ Lan sở thạch nhíu mày, “Nhạc phụ, nhưng nếu có chuyện quan trọng phát sinh ?”

Hầu Quân Tập chậm rãi lắc đầu “Ta cũng không rõ ràng, bất quá là cảm giác của ta, tóm lại, cẩn thận vẫn hơn !”

Lý Tĩnh cùng Trình Hiểu Chương ngồi ở đại điện Hiển Đức điện, nhìn ánh trăng, một bên uống rượu.

Trình Hiểu Chương cô lỗ cô lỗ tu hảo đại một ngụm, mới phun ra một hơi “Thích! Đây mới là uống rượu !”

Lý Tĩnh cười hắc hắc, “Ta nói đúng vậy đi!”

Trình Hiểu Chương chụp bả vai Lý Tĩnh, ha ha cười “Lý Tĩnh ngươi quả nhiên không có lừa ta!” Lại trừng mắt nói “Bất quá, ngươi vì cái gì không cho ta chém Đột Quyết cầu tử kia vài cái! Hừ, dám đến Trường An chúng ta nháo sự! Còn có cái sứ giả Lỗ vương cái gì kia! Nương! Dám cầu kết Đột Quyết!”

Lý Tĩnh mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Trình Hiểu Chương “Yên tâm! Yên tâm! Sẽ có người khảm...”

Trình Hiểu Chương nhăn tình sáng lên, “Ngươi lời này có ý tứ gì? Chẳng lẽ bệ hạ tính...”

Lý Tĩnh chính là ngẩng đầu nhìn trăng , từ từ nói, “Kiên nhẫn chút đi!”

51. Chương 51: Mộc Phong Vũ [Ngũ]

Thừa Kiên bán mộng bán tỉnh bị liên thanh lo lắng thấp gọi “Kiên Nhi” . Tỉnh lại, buồn ngủ , cố gắng mở hai mắt, “Phụ hoàng?”

Thái Tông đế tinh tế đánh giá Thừa Kiên một phen, mới nhẹ nhàng thở ra, áy náy cười, sờ sờ đầu Thừa Kiên, thanh âm khàn khàn mở miệng nói, “Không có việc gì, ngủ đi.”

Thừa Kiên lúc này bị gọi tỉnh, buồn ngủ cũng dần dần thối lui, mờ mịt nhu nhu mắt “Phụ hoàng, làm sao vậy?”

Thái Tông đế vỗ lưng Thừa Kiên, nhắm mắt lại, thanh âm khàn khàn lại có chút mệt mỏi, “Phụ hoàng là lo lắng Kiên Nhi...”

Thừa Kiên giương mắt, thấy đôi mắt đen của Thái Tông đế , còn có vẻ mệt mỏi “Phụ hoàng, ngươi có phải một đêm chưa ngủ ?”

Thái Tông đế ừ một tiếng, không nói gì nữa.

Vì sao không ngủ? Lo lắng cho mình sao? Nhớ tới tới hôm qua Trầm Quân Nguyên nói, “Trúng độc sẽ lâm vào ngủ say”, Thừa Kiền nhin không được mở miệng, nhẹ giọng hỏi, “Phụ hoàng, ngài... Có phải hay không sợ con sẽ ngủ không tỉnh nữa?”

Bỗng nhiên tay đang vô lương dừng lại, lập tức đã bị ôm chặt lấy, sau một lúc lâu, mới nghe thanh âm khàn khàn, một chữ một chữ nói:

“Kiền Nhi không được bỏ lại phụ hoàng.”

Thừa Kiền trong lòng đau xót, ôm lấy Thái Tông đế, thấp nam nói “Phụ hoàng...”

Thừa Kiền nhớ tới đời trước, sau khi tự mình phiêu phiêu, từng bay tới hoàng cung, muốn nhìn phụ hoàng một chút, khi đó, trong lòng mình thập phần không cam lòng cùng phần nộ, lại thấy phụ hoàng độc tọa (ngồi 1 mình) ở Trường Sinh trong điện, mặt không chút thay đổi, đôi mắt cô tịch...

Khi đó, tâm tình phần nộ cùng không cam lòng lại bị kinh ngạc cùng chua xót thay thế, thần trí mới dần dần thanh minh.

Nguyên lai, không ai bì nổi phụ hoàng... Không một ai ...

Trường Sinh điện lớn như thế, Trường Sinh điện xa hoa đến vậy, trong hoàng cung huyền ảo phú quý đường ấy, trong thành Trường An phần hoa không nơi nào bì, chỉ có phụ hoàng một người độc tọa.

Người cô độc, nguyên lai là ý như thế sao?

Khi hấn muốn thối tới gần phụ hoàng, lại bị một cỗ lực lượng đẩy ra, từ nay về sau, hấn chỉ có thể phiêu đảng ở trong thành Trường An, không thể gần cung thành, cũng không có duyên tái kiến phụ hoàng, cho đến kiếp này...

Bị phụ hoàng gắt gao ôm, Thừa Kiền nhớ tới đoạn hồi ức trong trí nhớ đã xưa cũ, nhin không được mở miệng, thấp giọng nói, “Phụ hoàng, Kiền Nhi sẽ không lưu lại mình phụ hoàng...”

Thái Tông đế tâm chấn động, cúi đầu dừng ở Thừa Kiền lúc này vô cùng chân thành, trong lòng mừng rỡ như điên cũng không dám ở trên mặt biểu lộ nhiều lắm, chỉ có thể gắt gao ôm Thừa Kiền, khí lực lớn hơn, Thừa Kiền đều bị ôm đến sinh đau, nhưng chỉ là yên lặng ôm lấy Thái Tông đế.

“Kiền Nhi không được đổi ý!”

“Ân!”

“Mặc kệ phát sinh chuyện gì...”

“Ân!”

Ngoại ô Trường An, hoàng gia trang viên — Lăng Tiêu sơn trang.

Sơn trang này là trang viên mà Thái Tông đế lập vì nông nghiệp, mỗi một đoạn thời gian, Thái Tông đế cùng nhóm hoàng tử, công chúa đều đến trang viên này, làm ruộng, trồng cây, Lí Kính đã tới nơi này hai lần, đối Lăng Tiêu sơn trang cũng coi như quen thuộc.

Nhưng, Lí Kính không khỏi ngạc nhiên khi tiến vào nội viện sơn trang.

Sân lớn ở nội viện sơn trang, mấy trăm danh thân binh lính mặc nhung trang, huấn luyện huy quyền so kiếm.

“Đây là thân binh Hoàng Thượng hôm qua vừa mới hạ lệnh điều tới, bản từ do Trình Hiểu Chương tướng quân dẫn dắt, hiện tại là ta thống lĩnh.” Trưởng Tôn Vô Kỵ thần nhiên nói.

Lí Kính quay đầu, nhìn về phía Trưởng Tôn Vô Kỵ phía sau “Kia... ý tứ phụ hoàng là?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ khước miệng hơi hơi gợi lên tươi cười, “Điện hạ hôm qua ứng biến, Hoàng Thượng đều thấy được, Hoàng Thượng thật cao hứng, cũng thực vừa lòng biểu hiện của điện hạ, cho nên, lần này, Hoàng Thượng muốn cho điện hạ đi theo bên người thần, hảo hảo nhìn xem.”

Cuối cùng, bốn chữ “Hảo hảo nhìn xem” Nói có chút ý vị thâm trường (ý vị sâu xa . Xuất phát trong câu Độc chi dữ cửu, dần giác ý vị thâm trường = Độc cực lâu, mới thấy ý vị sâu xa.)

Lí Kính trong lòng chấn động, phụ hoàng đối biểu hiện của hắn thực vừa lòng? Nói cách khác hôm qua hết thấy kỳ thật phụ hoàng đều biết rõ ràng?

“Lão sư, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cúi đầu, dừng ở ánh mắt Lí Kính có chút mê hoặc, khóe miệng cười thâm không ít, “Điện hạ, sự tình gì đều không có...”

“ ... ”

“Hoặc là, Hoàng Thượng hy vọng phát sinh sự tình gì...” Trưởng Tôn Vô Kỵ hạ giọng, thật sâu nhìn Lí Kính, “Điện hạ nếu tin tưởng thần, liền đi theo thần là hảo.”

Lí Kính trong lòng chấn động, bình tĩnh nhìn chằm chằm Trưởng Tôn Vô Kỵ, sau một lúc lâu, khóe miệng mới gợn lên, “Kia, Huyền Lân liền đi theo lão sư .”

Trưởng Tôn Vô Kỵ khẽ gật đầu.

Lí Kính quay đầu, hướng hành lang gấp khúc đi đến, mới vừa đi hai bước, Lí Kính bỗng nhiên quay đầu, đối Trưởng Tôn Vô Kỵ phía sau ôn hòa cười, “Đúng rồi, lão sư, nếu người muốn đem Huyền Lân bán đi, phiền toái nói giá tốt a. Hai ta chia ba sẻ bảy ! Ta bảy người ba !”

Trưởng Tôn Vô Kỵ bị kiềm hãm. Lập tức xem xét khuôn mặt cười đến vô cùng ôn hòa vô tội, rốt cục nhin không được, xem bốn bề vắng lặng, hai tay dùng sức nhéo nhéo hai má Lí Kính, hạ giọng, có chút cắn răng, “Điện hạ yên tâm, nếu bán cũng không phải bán điện hạ người! Điều đó sẽ là khi dễ kẻ mua người !”

Lí Kính vẫn để Trưởng Tôn Vô Kỵ chà đạp mặt mình, ánh mắt mị thành một cái phùng, nhiều ngày buồn bực không ngờ tựa hồ đều ở nháy mắt hóa giải.

Bởi vì Lí Kính dù ngốc cũng biết , Trưởng Tôn Vô Kỵ vừa mới nói câu “Hoàng Thượng hy vọng phát sinh chuyện gì” là tuyệt đối cấm kỵ không thể nói!

Mà Trưởng Tôn Vô Kỵ nói với hắn.

Cho nên, mẫu phi ngày hôm trước nói với hắn câu “Trưởng Tôn Vô Kỵ không có hảo ý, bắt quá là không chế người vì để lực lượng Ngụy vương lớn mạnh thôi!” Còn có, mẫu phi Lí Âm thường xuyên nhắc tới câu kia “Trưởng Tôn Vô Kỵ mang họ Trưởng Tôn !” ... Cũng không phải hoàn toàn đúng a ?

Cho dù là đúng ...

Nhưng –

Nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ đang ngồi xổm , mặt mày ẩn ẩn lộ ra thương tiếc , vuốt hai má bị chính hắn niết hồng, Lí Kính cũng sẽ tin tưởng .

Chẳng sợ thật sự sẽ bị bán.

Ai kêu hắn là lão sư đâu? Là lão sư từ nhỏ đến giờ của mình ...

Nhân cơ hội nhào vào trong lòng Trưởng Tôn Vô Kỵ, Lí Kính hốc mắt vi sáp, hung hăng nhắm mắt, bực rơi xuống nước mắt, trong lòng vẫn đều cất giấu một cái hy vọng xa vời:

Lão sư, vì sao, ta không phải con của người? Vì sao ta không phải Trưởng Tôn Hưởng?

[Vì em là vợ hắn -.-“]

“Phụ hoàng..., ngày hôm qua Đột Lợi Khả Hãn không có việc gì đi?” Thừa Kiên ngồi ở trên giường , nhìn Hồng Ngọc cùng Châu nhi hầu hạ Thái Tông để cởi y phục , bỗng nhiên nghĩ đến chuyện tình tối hôm qua, liền mở miệng hỏi .

Bích nhi nói chủ nhân rốt cuộc là ai?

Thái Tông để khẽ lắc đầu, ý bảo Hồng Ngọc cùng Châu nhi lui ra.

Nhìn Hồng Ngọc , Châu nhi bị vấy lui, Thừa Kiền mới giũt mình tỉnh, trong lòng có chút hối hận, mình lại hỏi mà không xem hoàn cảnh a ? Loại chuyện này là chuyện bí mật triều đình , mình sao có thể tùy tiện đặt câu hỏi?

Trong lòng ảo não, mình chớ không phải là bị phụ hoàng sủng quá?! Điều có chút tùy ý phóng dăng , thị sủng mà kiêu , có phải hay không?!

“Phụ hoàng, con không nên hỏi.” Thừa Kiền thấp giọng nói.

Thái Tông để chuẩn bị đại lương cho tốt, nghe Thừa Kiền vừa nói như vậy, có chút phản ứng , bắt quá nhìn Thừa Kiền cúi đầu một bộ thành khẩn nhận sai, sững sốt một hồi, mới phản ứng lại, không khỏi cười nhẹ.

Hắn không sợ ở Khởi Huy điện để lộ cái gì, dù sao, toàn bộ Khởi Huy điện, trừ bỏ Ngân , Kim , Châu nhi, người khác đều là người hắn an bài a .

Sợ là ngay cả Quan Âm Tì cũng không biết. Trong lòng có chút đắc ý, trên mặt lại cười sâu trầm

Tiến lên ngồi vào đêm, ôm lấy Thừa Kiền, thấy Thừa Kiền ngoan ngoãn xảo xảo một bộ thành khẩn nhận tội, trong lòng ngứa, nhịn không được nâng mặt Thừa Kiền lên, cúi đầu, tinh tế hôn cái trán Thừa Kiền, sau một lúc lâu, mới quyến luyến không tha dời đi, cười nhẹ nói, “Kiền Nhi muốn hỏi không phải chuyện của Đột Lợi Khả Hãn đi?”

Thừa Kiền không bài xích nụ hôn trên trán như vậy , đối hành động thân thiết thường xuyên này , hắn cũng thực thích, nhưng là, Thừa Kiền cũng có chút mất tự nhiên, đặc biệt gần nhất, tổng cảm thấy có chút không quá thích hợp, nhưng không đúng chỗ nào nha ? Thừa Kiền có chút không thể nói rõ, đành phải yên lặng bỏ qua mất tự nhiên trong lòng.

Nghĩ, có lẽ, là vì mình dù sao không phải thật sự mười hai tuổi .

“Phụ hoàng..., con hỏi, ngài sẽ nói sao?” Thừa Kiền ngẩng đầu hỏi. Cố gắng xem nhẹ mất tự nhiên trong lòng.

Thái Tông để nhìn chăm chăm vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc của Thừa Kiền, hơi hơi gợn lên khóe miệng, “Con nói đi ? Kiền Nhi.”

Thừa Kiền nhìn chăm chăm Thái Tông để , sau một lúc lâu, quay đầu, đùa nghịch bát trà trên bàn “Phụ hoàng, buổi tối còn muốn tái bồi Đột Lợi Khả Hãn dùng bữa sao?”

“Kiền Nhi không hỏi?” Thái Tông để nâng tay , nắm lấy tay Thừa Kiền đang đùa nghịch bát trà, ngón tay cố ý hoặc vô tình vuốt ve, cười tùm tùm nói, “Phụ hoàng còn chờ Kiền Nhi .”

“Phụ hoàng!” Thừa Kiền nhú mày, rút tay mình về , trừng mắt, “Phụ hoàng căn bản sẽ không nói với con , Kiền Nhi hỏi cũng vô dụng.”

“Cái đó cũng không nhất định đâu . Kiền Nhi sao không thử hỏi xem ?” Thái Tông để lại trảo tay Thừa Kiền, trêu tức cười hỏi.

“Vậy con hỏi .”

“Hỏi đi.”

“Bích nhi nói chủ nhân là ai? Lí Kính thật sự đi làm nghề nông? Đột Lợi Khả Hãn tối hôm qua có gặp chuyện đi?” Thừa Kiền bùm bùm hỏi, “ Một vấn đề cuối cùng — phụ hoàng, ngài có kế hoạch gì?” Thừa Kiền nhìn chăm chăm Thái Tông để, vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng cũng rất khẩn trương.

Đây là trực giác của hắn .

Trực giác phụ hoàng tựa hồ ở kế hoạch gì đó , phụ hoàng giống như cái gì cũng đều biết, nhưng lại mặc kệ, đây lại không phải tác phong phụ hoàng , vì thế Thừa Kiền lớn mật đoán, phụ hoàng, hắn là đá bố cục sẵn đi ?

Nếu là kiếp trước, mặc dù hần đoán trước, cũng sẽ không hối thảng như vậy, nhưng bây giờ , hần liền thốt ra.

Lúc này trong lòng có chút hối hận, hần thật là tùy ý...

Nhưng Thái Tông để lại tán thưởng cười, thân thủ vuốt đầu Thừa Kiền , cười nhẹ : “Kiền Nhi hảo hảo ngoạn là được rồi.”

Thừa Kiền sửng sốt “Phụ hoàng?”

Thái Tông để cười cười, đứng lên, thản nhiên nói, “Kiền Nhi, cái này như là chơi cờ... xem cờ không nói. Biết chưa?”

Thừa Kiền cứng đờ, trong lòng cười khổ, nhưng là, phụ hoàng, ngài hảo giống cũng đem con dính vào trong đó ... Bằng không, tối hôm qua nên giải thích thế nào ? Bích nhi sao dễ dàng liền tiếp cận con như vậy? Không phải có người âm thầm bảo hộ sao? Sao còn có thể tới gần? Cung nữ giáo nhạc phường sàng chọn nghiêm khắc như vậy, Bích nhi một cung nữ bị thả ra cung , sao có khả năng tái tiến giáo nhạc phường? Còn vào trong cung?

Khi Thái Tông để sắp đi ra phòng ngủ, Thừa Kiền vẫn là cúi đầu , mở miệng, “Nhưng là phụ hoàng... Con hiện tại chẳng phải quân cờ của ngài sao?”

Thái Tông để cước bộ dừng một chút, thân mình chấn động, sau một lúc lâu, mới nâng chân lên, cũng là đi nhanh rời đi.

Thừa Kiền nhin không được nhắm mắt lại, trong lòng có chút buồn nói không nên lời, nhưng trước mắt lại cố tình xoay quanh một màn buổi tối hôm trước ...

Hôm nay là ngày thứ hai Đột Lợi Khả Hãn đến.

Lí Thái cùng Lí Hữu phụng chỉ cùng đi Đột Lợi Khả Hãn du ngoạn Trường An.

Sau khi Thái Tông để rời đi Khởi Huy điện đến Cam Lộ điện xử lý chính sự , Thừa Kiền cũng nghĩ đến Lập Chính điện vấn an Trưởng Tôn hoàng hậu. Nhưng bị Hồng Ngọc cùng Châu nhi ngăn lại.

Hồng Ngọc cùng Châu nhi vẻ mặt nghiêm túc không thể phản bác nói, “Hoàng Thượng có chỉ, hôm nay điện hạ chỉ có thể ở Khởi Huy điện.”

Thừa Kiền nhìn vẻ mặt Hồng Ngọc cùng Châu nhi kiên quyết, vẻ mặt Ngân cùng Kim trầm mặc nhưng kiên trì trước ngăn ở cửa , đành phải đánh mất chủ ý, nhưng tinh tế dặn Ngân một phen, nếu Ngân đi Lập Chính điện thì gửi lời đến Trưởng Tôn hoàng hậu.

Ngân vừa định xoay người xuất môn, tiền điện có người bẩm báo, Trưởng Tôn hoàng hậu đến .

Trưởng Tôn hoàng hậu vừa thấy Thừa Kiền, liền đôi mắt đỏ lên, bước nhanh tiến lên, gắt gao ôm Thừa Kiền, “Kiền Nhi, Kiền Nhi...” Nghẹn ngào nói nhỏ “Con không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...”

Thừa Kiền cố gắng trấn an : “Mẫu hậu, người xem, Kiền Nhi chuyện gì cũng đều không có, ngài đừng lo lắng!”

Trưởng Tôn hoàng hậu thế này mới nhẹ nhàng buông Thừa Kiền ra, cẩn thận đánh giá một chút, mới buông tâm, quay đầu dặn dò trước Phong Hiệp nhanh đem thuốc bổ lấy ra, làm Thừa Kiền khi nhìn từng chén từng chén thuốc bổ được đặt lên bàn , nhất thời trong lòng vô lực, “Mẫu hậu, con uống không nhiều như vậy...”

“Sao uống không được? Mới bảy bát mà thôi!”

“ ... ”

Thật vất vả, khuyên can mãi, hơn nữa Hồng Ngọc cùng Phong Hiệp một bên uyển chuyển khuyên bảo, Trưởng Tôn hoàng hậu mới bằng lòng cho Thừa Kiền uống hai chén, cái khác, tạm gác để buổi tối tái uống!

Nói tỉ mỉ vài câu, Trưởng Tôn hoàng hậu liền ý bảo đám người Phong Hiệp cùng Hồng Ngọc lui ra.

Hậu điện, chỉ còn lại có Trưởng Tôn hoàng hậu cùng Thừa Kiền.

“Kiền Nhi, về sau... Đối với phụ hoàng ngươi... Không cần tới gần phụ hoàng ngươi.” Trưởng Tôn hoàng hậu cẩn thận dùng từ , cuối cùng vẫn là chọn không được cái nào nên nói , cái nào không nên nói , dù sao thì cái gì cũng đã nói hết ra rồi . Nhìn bộ dáng tối hôm qua của Hoàng Thượng, cái loại sắc bén vô tình này, cái loại ở sau lưng Thừa Kiền điên cuồng này ...

Trưởng Tôn hoàng hậu thật sự không thể nhẫn nại!

Thừa Kiền lại hiểu lầm. Có chút kinh ngạc , mẫu hậu thế nhưng cũng biết phụ hoàng dùng mình làm mối câu , nhưng nghĩ mẫu hậu xưa nay khôn khéo, cũng không hỏi nhiều, chính là, dù hẳn không đi tới gần phụ hoàng, kia...

Hắn trầm mặc một hồi, mới ngẩng đầu nhìn hướng Trưởng Tôn hoàng hậu, thực sự nói, “Mẫu hậu, con đã biết. Nhưng phụ hoàng vĩnh viễn là phụ hoàng, con kính trọng hắn, tín nhiệm hắn, con tin tưởng, phụ hoàng làm việc này đều nhất định có đạo lý của hắn.”

Trưởng Tôn hoàng hậu cười khổ một chút. Đạo lý? Rất muốn đem hết thấy nói cùng Kiền Nhi biết, nhưng là ...

Dừng ở đôi mắt sạch sẽ của Thừa Kiền, như bầu trời sau cơn mưa , sạch sẽ sáng ngời làm cho người ta không đành lòng làm bẩn, Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng tối nghĩa, trước tin cậy Hoàng Thượng như thế, nếu có một ngày, Kiền Nhi biết...

Nhịn không được thân thủ đem Thừa Kiền kéo vào trong lòng, Trưởng Tôn hoàng hậu ôn nhu nói nhỏ “Kiền Nhi, mặc kệ phát sinh sự tình gì, ngươi nhớ kỹ, mẫu hậu vĩnh viễn ở cạnh ngươi!”

Thừa Kiền sửng sốt, thiếu niên mười hai tuổi còn ở trong lòng mẫu thân sẽ bị cười , nhưng Thừa Kiền lúc này cũng không muốn rời cái ôm ấm áp của Trưởng tôn hoàng hậu, trên mặt lộ ra thần nhiên , có chút xấu hổ ngượng ngùng tươi cười, chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng khoái hoạt an tâm, âm thầm nói , mẫu hậu, con nhất định cố gắng làm cho sống mình được hảo hảo, cho nên ngài cũng phải hảo hảo...

52. Chương 52: Trâm Cài

Lúc này, Lí Thái cùng Lí Hữu đang cùng Đột Lợi Khả Hãn ở Xuân Phong Lâu uống rượu.

Uống xong rượu , Đột Lợi Khả Hãn đột nhiên đổi bán hàng rong cảm thấy hứng thú.

Vì thế, Lí Thái cùng Lí Hữu liền cùng Đột Lợi Khả Hãn đi trên đường, một đường nhìn xem.

Sự tình phát sinh chính là đột nhiên như vậy.

Mười mấy kẻ vốn là người bán hàng rong đột nhiên đập đồ sập , cầm đao kiếm vọt ra, hộ vệ đi theo lập tức vọt lên, Lí Thái biến sắc, Lí Hữu cũng quá sợ hãi, nhưng Lí Hữu rất nhanh liền vọt đến một bên, mà khi Lí Thái đang muốn lôi kéo Đột Lợi Khả Hãn đào tẩu, Đột Lợi Khả Hãn ngược lại bỏ tay Lí Thái ra , hướng thích khách bỗng nhiên xuất hiện đánh tới, Lí Thái kinh hô, mắt thấy Đột Lợi Khả Hãn sẽ xuất đao , Đỗ Cầu cùng Trưởng Tôn Hướng mỗi người một bên đem Đột Lợi Khả Hãn cấp xả ra một bên, sau đó , Lý Tĩnh dẫn dắt nhân mã xuất hiện.

Đột Lợi Khả Hãn bị Đỗ Cầu cùng Trưởng Tôn Hướng đẩy ra sau, uể oải giống quả cầu xì hơi , đột nhiên nhuễn đầu gối xuống .

Lý Tĩnh vẻ mặt thanh thần tươi cười đi hướng Đột Lợi Khả Hãn, tươi cười đầy mặt , ngồi xổm xuống, “Khả Hãn, làm gì vội vã tìm chết như vậy nha ? Ngài còn phải hỏi Đột Quyết làm Quận Vương mà !”

Lí Thái có chút mờ mịt.

Mà Đột Lợi Khả Hân lại cười khổ lắc đầu.

Lý Tĩnh trong lòng vừa lòng gật đầu, đứng dậy đối Đỗ Cấu cùng Trương Tôn Hưởng nói, “Đưa Đột Lợi Khả Hân, Ngụy vương điện hạ, Tề vương điện hạ hồi cung!”

Lí Thái đi qua Lý Tĩnh , thấp giọng hỏi : “Lí tướng quân, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Lý Tĩnh cung kính mỉm cười, “Điện hạ, điều này thần cũng không rõ.”

Lí Thái thật sâu nhìn Lý Tĩnh , liếc mắt một cái, không rõ lắm?! Hừ! Lí Thái xoay người, trong lòng có chút phần nộ rồi đi.

Mà sắc mặt Lí Hữu có chút quái dị, nhìn Lý Tĩnh liếc mắt một cái, cái gì cũng chưa hỏi, xoay người cũng theo sát đi.

Lúc này, nhóm binh lính ở Lăng Tiêu sơn trang đã mặc hảo thường phục, khuôn mặt túc mục đứng ở trước mặt Lí Kính cùng Trương Tôn Vô Kỵ.

Lí Kính chấp hai tay sau lưng chậm rãi nhìn quét một vòng, mới quay đầu nhìn về phía Trương Tôn Vô Kỵ, “Lão sư, ngài nói đi.”

Trương Tôn Vô Kỵ gật gật đầu, tiến lên từng bước, đậm mạc nhìn quét mọi người một vòng, mới trầm giọng mở miệng, “Lần này bắt gian tể Đột Quyết là chuyện quan hệ trọng đại! Các người phải cẩn trọng , không thể cô phụ tín nhiệm Hoàng Thượng! Nhớ kỹ: Không nhiều dân! Không la lên! Phát hiện gian tể lập tức bắt! Nếu có ai khó dễ , chấp thuận người tại chỗ xử quyết! Nhưng là, tốt nhất, tận lực bắt người sống !”

Trương Tôn Vô Kỵ dứt lời, phát tay, lão quần gia bưng một chiếc bàn nhỏ ra , Trương Tôn Vô Kỵ chia chia bàn tử, thân nhiên nói, “Trên này chính là phác họa của gian tể cùng chỗ ở của chúng , các vị tiến lên lĩnh, chú ý, nếu xử quyết, cũng cần phải để lại đầu người , để xử lý.”

Dừng một chút, lại trầm giọng hô, “Trương Tam! Lý Tứ!”

“Có mặt tướng!” Hai nam tử tuổi trẻ lập tức đứng ra , ứng tiếng nói.

Trương Tôn Vô Kỵ nhìn chăm chăm hai người cung kính đứng trước mắt, hai người cũng không tí không kháng, ngưng trọng nói, “Lỗ vương Lý Nguyên Xuyên cãi lệnh thánh chỉ , một mình đến kinh, cấu kết Đột Quyết, trước mắt đã chứng thật, nhiệm vụ bắt Lỗ vương liền giao cho các người .” Dứt lời, từ tay áo xuất ra một khối ngọc bội, “Đây là ý chỉ.”

Trương Tam , Lý Tứ khuôn mặt cung kính túc mục, vẻ mặt rất bình tĩnh , đáp “Mặt tướng tuân chỉ.” Sau đó , Trương Tam tiến lên, hai tay cung kính tiếp nhận ngọc bội.

Lí Kính đứng ở một bên, tò mò tròn mắt vừa thấy, không khỏi trong lòng di một tiếng, kia không phải hồng ngọc phong phượng bội mà phụ hoàng ban cho đại ca sao?

Bọn lính đều lĩnh mệnh mà ra.

Khi bọn lính đều ly khai. Lí Kính ngẩng đầu hỏi, “Lão sư, cái vừa nãy là ngọc bội đại ca đi ?”

Trương Tôn Vô Kỵ cúi đầu, nhìn về phía Lí Kính, khóe miệng hơi hơi giương lên : “Đó là ngọc bội bên người Hoàng Thượng, cũng là, tượng trưng cho thủ dụ Hoàng Thượng, bất quá, bốn năm trước , Hoàng Thượng ban cho Trung Sơn vương...”

Nguyên lai ngọc bội này còn có ý nghĩa tượng trưng lớn như vậy ? Lí Kính trong lòng vừa động. Nhưng phụ hoàng lại đem nó đưa cho đại ca?

“Điện hạ...” Trương Tôn Vô Kỵ nhìn Lí Kính cúi đầu trầm tư, tay không khỏi hơi hơi căng thẳng, nhin không được ra tiếng.

“Àn?”

“Điện hạ... Không cam tâm?” Trương Tôn Vô Kỵ gắt gao nhìn chăm chăm Lí Kính, ách thanh hỏi. Trong lòng khẩn trương, còn có một ít sợ hãi mình nói ra chuyện không được phép .

Sợ hãi cái gì ?

Chờ mong thiếu niên mà mình vẫn nhìn hẩn lớn lên , trả lời là dạng gì sao ?

Lí Kính đầu tiên sững sốt, lập tức dừng ở Trường Tôn Vô Kỵ , mỉm cười, tươi cười vẫn như cũ ôn hòa, lại giả hoạt hơn vài phần “Lão sư thì sao ? Lão sư hy vọng Huyền Lân cam tâm sao?”

Trường Tôn Vô Kỵ trầm mặc không nói. Hẩn hy vọng cái gì ?

Đương nhiên là Lí Kính cam tâm, sau đó có thể không cần lo lắng... Nhưng lời này, hẩn cũng không có thể nói!

Lí Kính nhìn chằm chằm Trường Tôn Vô Kỵ trầm mặc không nói cùng khuôn mặt cứng ngắc một lúc lâu, mới ha ha cười, chấp hai tay sau lưng, xoay người, nửa vui đùa nửa thật sự nói, “Lão sư, hy vọng của người chính là hy vọng của Huyền Lân.”

Cam Lộ điện, Thái Tông để chấp hai tay sau lưng, đứng ở cửa sổ, khuôn mặt bình tĩnh, nhưng trong đầu lại lặp lại tiếng vọng “Phụ hoàng, con hiện tại chẳng phải là quân cờ của người sao ?”

Hung hăng nhắm mắt lại, ngón tay đâm thật sâu vào da thịt lòng bàn tay , máu chậm rãi theo kẽ tay chảy ra , một giọt một giọt rơi trên mặt đất...

Lí Phúc nhìn chằm chằm vết máu trên sàn , yên lặng đứng một bên, lúc này, Cam Lộ điện là một mảnh hơi thở nặng nề.

Cho đến khi ngoài điện bấm báo “Đột Lợi Khả Hãn cầu kiến!”

Thái Tông để mới chậm rãi mở to mắt, ở sâu trong đôi mắt là một mảnh hàn băng.“Tuyên!”

Đột Lợi Khả Hãn ở phía trước, Lý Tĩnh ở phía sau, tiến nhập Cam Lộ điện.

Thái Tông để như trước đứng ở cửa sổ , nhưng xoay người, nhìn Đột Lợi Khả Hãn, bên miệng giờ lên sang sắc tươi cười, “Khả Hãn , hôm nay ngoạn có vui vẻ không ?”

Đột Lợi Khả Hãn cười khổ một tiếng, chậm rãi quỳ rạp trên đất, “Hoàng Thượng, cầu Hoàng Thượng thứ tội.”

Thái Tông để nhường mày, “Khả Hãn , lễ này có chút trọng. Người là Đột Lợi Khả Hãn, trẫm là quốc quân Đại Đường, nên ngang hàng chỉ lễ mới phải.”

Đột Lợi Khả Hãn thân mình cứng đờ, cũng chậm rãi dập đầu thật mạnh. Không hề nói .

Thái Tông để nhìn chằm chằm Đột Lợi Khả Hãn quỳ rạp trên đất, bên miệng sang sắc tươi cười chậm rãi thu hồi, hơi hơi cười lạnh, “Đột Lợi, nói thật, trẫm đối với người nguyện ý dùng cái chết để đổi yên bình cho Đột Quyết là rất kính nể , nhưng, không biết Khả Hãn có hay không nghĩ tới, Hiệt Lợi không tuân thủ lời hứa thì sao ? Hẩn thật có thể buông tha bộ hạ cùng thê tử và con của người sao ? Người chết rồi , tốt lắm, tin tưởng đến lúc đó bộ hạ của người khẳng định sẽ vì cho người báo thù, gia nhập Hiệt Lợi! Nhưng -, người liền như vậy khẳng định Hiệt Lợi có thể thắng? Nói thật cho người biết, lần này, hẩn thua đã định rồi! Hơn nữa, hẩn thất bại thật sự thảm!” Nói xong lời cuối cùng, Thái Tông để một chữ một chữ , ánh mắt âm lãnh thẳng tắp nhìn chằm chằm Đột Lợi Khả Hãn quỳ rạp trên đất đã muốn lạnh run, bên miệng lạnh lẽo tươi cười chậm rãi mà sâu sắc, “Cái giá đắt như thế , người cảm thấy đáng giá sao?”

Đột Lợi Khả Hãn chấn động.

“Cuối cùng, trẫm có thể nói cho người, nếu trẫm có thể cho người không thể chết , trẫm cũng có thể cho người chết có ý nghĩa...” Thái Tông để chậm rãi nói xong, ngữ khí khinh đạm, tươi cười vẫn như cũ âm lãnh.

Đột Lợi Khả Hãn sắc mặt trắng nhợt.

“Nhưng, người yên tâm, trẫm hiện tại không cần mạng người , Đột Quyết còn cần người, từ giờ trở đi, người trụ ở trong thành Trường An đợi đi, chờ trẫm thu thập Hiệt Lợi xong rồi người trở về Đột Quyết, hảo hảo quản Đột Quyết!”

Đột Lợi Khả Hân sững sốt, ngẩng đầu, nhìn Thái Tông để trên mặt bình tĩnh, ngữ khí rất là lạnh nhạt , hảo giống nói hôm nay sắc trời thật tốt , trong lòng rung động, liền hiểu vì sao hắn liền như vậy khẳng định Đại Đường nhất định có thể đánh thắng Đột Quyết ?!

Lúc này, trong Văn Hoa điện .

Trầm Quân Nguyên ngồi xổm xuống sửa sang lại một chậu hoa diệp tử sắp héo , chợt nghe một tiếng leng keng, Trầm Quân Nguyên theo bản năng quay đầu, chỉ thấy một cái trâm cài rơi xuống ở trước mặt mình, không khỏi sững sốt. Lập tức theo bản năng nhú mày, chung quanh nhìn một phen, thấy Từ Trữ đang ở dưới cây đại thụ , liền mở miệng kêu,“Từ tướng quân!”

Từ Trữ miễn cưỡng quay đầu,“Có việc?”

Trầm Quân Nguyên chìa chìa trâm cài rơi xuống ở đất , nhú mày nói,“Đây là chuyện gì?”

Từ Trữ ách xì 1 cái, miễn cưỡng đáp,“Nga, có con chuột nào tha tới đó .”

Trầm Quân Nguyên nhìn chằm chằm Từ Trữ , hỏi,“Nếu là chuột , ngươi sao không đánh chết?”

Từ Trữ xoay người nhìn đất , lưỡi nhác tiêu sái đến bên người Trầm Quân Nguyên, liếc mắt trâm cài, cười hắc hắc,“Con chuột kia cũng không phải là ta có thể đánh, không có ý chỉ Hoàng Thượng, chính là dù con chuột đó có chạy đến người ta ị , ta cũng phải nhận.” Nói xong lời cuối cùng, Từ Trữ lại ách xì 1 cái, chìa chìa trâm cài, cười xấu xa nói,“Nặc, đây chính là trâm cài của hoàng hậu nương nương, ngươi muốn nhặt liền nhặt đi .”

Trầm Quân Nguyên thần tình lạnh lùng,“Con chuột kia là Dương phi ?”

Từ Trữ cười hắc hắc,“Ta cái gì cũng chưa nói nga.”

Trầm Quân Nguyên hơi hơi xiết chặt áo choàng, trầm giọng nói,“Từ tướng quân, ta muốn gặp Hoàng Thượng.”

Từ Trữ nhướng mày, hắc, rốt cục muốn gặp Hoàng Thượng sao? Nhớ tới Hoàng Thượng từng công đạo, khi trâm cài rơi xuống, trừ phi Trầm Quân Nguyên tự mình cầu kiến, nếu không liền...

Từ Trữ trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Cam Lộ điện , Thái Tông để đang theo Lý Tĩnh hồi bẩm, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Trình Hiếu Chương thảo luận chính sự.

“Hoàng Thượng, như vậy, ta có thể đi đá Đột Quyết cầu tử đi!” Trình Hiếu Chương khi thảo luận chính sự xong , hét lên.

Thái Tông để không giống như thường lui sang sảng cười, chính là khoe miệng hơi hơi nhấc lên “ Ân, chờ tám tháng qua đi, liền chuẩn bị một chút đi.”

Quay đầu đối Lý Tĩnh nói,“Đến lúc đó, đem Đột Lợi cũng mang theo, nếu chiến cuộc căng thẳng, dùng kế sách của chúng ta đã định .”

Lại đối Trưởng Tôn Vô Kỵ thần nhiên nói,“Chuyện Lỗ vương cứ dựa theo bàn bạc trước kia mà làm . Lời đồn thì cho Trương Tam đi an bài. Việc này, hẳn hiểu được có vẻ nhiều. Cần phải cho tất cả mọi người trong thiên hạ biết, Lỗ vương bị người Đột Quyết ám sát!” Dừng một chút, lại có chút dăm chiêu nói,“Lỗ vương cùng Đột Quyết liên hệ thư tín bằng tiếng lóng , không cần đều đã bị hủy, giao cho Lý Tứ, làm cho hắn mau chóng dịch ra, có lẽ đối chúng ta hữu dụng...”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Lý Tĩnh đều cung kính gật đầu.

Lúc này, Trình Hiếu Chương lẩm bẩm mở miệng nói,“Lý Nguyên Xương này cũng thật gian xảo ! Nếu không phải hắn đối Trung Sơn vương điện hạ xuống tay, ta cũng không nắm được nhược điểm của hắn ...”

Trình Hiểu Chương vừa dứt lời, đôi mắt Thái Tông để liền lạnh hơn. Mà Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Lý Tĩnh nhìn nhau, đều theo bản năng bảo trì trầm mặc.

Cam Lộ điện liền lâm vào quỷ dị im lặng .

Trình Hiểu Chương trái xem xét xem xét, phải nhìn xem, sờ sờ đầu, đối Thái Tông để khó hiểu mở miệng nói “Hoàng Thượng, ta có nói lỡ lời?”

Thái Tông để thản nhiên mở miệng, “Về sau, đừng ở trẫm trước mặt nhắc tới tên này!”

Trình Hiểu Chương bị kiềm hãm, việc gạt đầu ứng hạ.

“Chuyện này cũng không chỉ những người này.” Thái Tông để thản nhiên nói, “bì cầu ở xúc cức đại hội , mình Lý Nguyên Xương là không thể , trong việc này còn có kẻ khác nhúng tay , nhưng, hết thấy đều dừng ở đây!”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cân nhắc một chút, châm chọc mở miệng “Nhưng mà Hoàng Thượng, nếu không tra, sợ bọn họ đối Hoàng Thượng bất lợi .”

Thái Tông để lắc đầu mở miệng, “Thời điểm chưa tới.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ im lặng, thời điểm chưa tới? Cũng phải...

Lại nói tỉ mỉ một phen, Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Lý Tĩnh, Trình Hiểu Chương cung kính cáo lui.

Khi rời đi , Lý Tĩnh thoáng nhìn vết máu trong lòng bàn tay Thái Tông để, vì thế chậm đặt chậm bước, khi Trưởng Tôn Vô Kỵ lui ra sau , cung kính hành lễ thấp giọng nói, “Hoàng Thượng...”

“Ân? Còn có việc?” Thái Tông để cầm lấy tấu chương chuẩn bị phê duyệt, nghe vậy, ngừng đầu hỏi.

“Nếu không, thần cùng Trung Sơn vương điện hạ nói một chút?” Lý Tĩnh thấp giọng hỏi.

Thái Tông để buông tấu chương, thở dài hỏi, “Người cảm thấy Kiền Nhi là loại đứa nhỏ phân không rõ nặng nhẹ , tùy hứng điều ngoa sao?”

Lý Tĩnh lắc đầu, “Trung Sơn vương điện hạ trí tuệ, nhu thuận, cũng không phải như vậy!” Dừng một chút, lại bổ sung nói, “Nếu Trung Sơn vương điện hạ là đứa nhỏ như vậy, Hoàng Thượng cũng sẽ không đối hấn ân sủng như thế...”

Thái Tông để trong lòng cười khở, có đôi khi, hấn hy vọng Kiền Nhi có thể tùy hứng một ít, mà không phải nhu thuận có hiểu biết như thế , làm cho hấn đau lòng...

“Kiền Nhi hấn biết... Trẫm lấy hấn làm mỗi câu , giống như quân cờ ...” Thái Tông để nói nói.

Đó là người mà hấn toàn tâm toàn ý giữ trong lòng bàn tay để quý trọng yêu thương, cũng không thể không lấy ra làm một quân cờ ...

“Hấn biết, nhưng hấn không có sinh khí, tối hôm qua, hấn thiếu chút nữa mất mạng, hấn lại nói tin tưởng trẫm... Hấn tin tưởng trẫm nhất định sáng lập ra một Đại Đường thịnh thế...”

Để cho hấn đau lòng là quân cờ ấy biết rõ mình là quân cờ cho người ta bài bố , lại phối hợp với ván cờ , từng bước một... Tín nhiệm hấn, trái lại an ủi hấn...

Lý Tĩnh trong lòng chấn động, không khỏi ngẩng đầu nhìn hướng Thái Tông để, đã thấy ánh mắt Thái Tông để kiên quyết.

“Trẫm, chắc chắn làm cho Kiền Nhi nhìn thấy Đại Đường thịnh thế, làm cho người đời sau truyền lưu Trình Quán ta thịnh thế!”

Lập Chính Điện, lúc này, Dương phi trọn mắt nhìn chăm chăm Trưởng Tôn hoàng hậu vẻ mặt lạnh nhạt ngồi ở chủ vị.

“Hoàng hậu, chẳng lẽ, ngươi cũng không nghĩ giải thích một chút sao?”

“Dương muội muội, ta nên giải thích cái gì?”

“Trâm phượng trên người người đâu!”

Trưởng Tôn hoàng hậu dịu dàng cười, “Dương muội muội, Trâm phượng của ta làm sao?”

“Trâm phượng của người hiện tại ở đâu?”

“Nga, ta cũng không biết nó hiện tại ở nơi nào?” Trưởng Tôn hoàng hậu hơi hơi nhăn mi, tựa hồ có chút buồn rầu, thở dài một tiếng, lại quay đầu nhìn về phía Vi phi vẫn lãnh đạm ngồi “Vi muội muội, người nói, ta nên làm cái gì bây giờ? Đây chính là trâm phượng mà Hoàng Thượng ban cho nha!”

Vi phi nhìn về mặt Trưởng Tôn hoàng hậu buồn rầu, đôi mắt lại cố nén ý cười, không khỏi cũng gọi lên khoe miệng “Nương nương đừng có gấp, cái này rốt rồi sẽ trở về, dù sao, có chút chuyện, cường cầu không thể nha.”

Vi phi dứt lời, cố ý nhìn về phía Dương phi đang ngồi cùng Âm phi.

Dương phi vừa nghe lời ấy, nhất thời sắc mặt phát lạnh, “Vi tỷ tỷ, lời này người nói có ý tứ gì?!”

“Không có gì, bất quá là có người có cảm mà phát đi.” (tương đương có tật giật mình) Vi phi trong treo nhưng lạnh lùng nói.

“Người –”

“Được rồi. Đều đừng nói nữa.” Âm phi lúc này tựa hồ có chút khó xử mở miệng, “Nương nương, trâm phượng rồi thì ta có thể tìm. Dương tỷ tỷ, người đừng sinh khí, nương nương cũng không phải cố ý, đúng hay không? Nương nương, ngài cũng không thể trách phạt Dương tỷ tỷ, nàng chính là lo lắng người...”

Trưởng Tôn hoàng hậu dịu dàng cười, vẻ mặt có chút thần nhiên, “Dương muội muội là sốt ruột cho ta, ta tự nhiên sẽ không trách tội nàng. Vi muội muội nói rất đúng, thứ này nha, nên trở về sẽ tự trở về, đúng hay không?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Lí Phúc cung kính cầm một chiếc bàn nhỏ tiến vào, quỳ rạp trên đất hành lễ, trình lên chiếc bàn nhỏ, nói, “Nô tài phụng Hoàng Thượng chi mệnh, đưa nương nương trâm phượng, tiền triều tội nhân Dương Cảo dùng tên giả là Trâm Quân Nguyên, cầu kết Đột Quyết, ý đồ thương tổn Trung Sơn vương điện hạ cùng hoàng hậu nương nương, trước mắt đã muốn nhận tội nhốt thiên lao! Thỉnh nương nương yên tâm!”

53. Chương 53: Vì Bốn Năm

Thừa Kiền từ Lập Chính điện đi ra, tâm sự thật nhiều.

Ở Lập Chính điện, mẫu hậu ôm bách hoa đăng trân ngọc lưu ly, một màn này khiến hấn kinh ngạc ngẩn người, luôn ở trước mặt hấn hiện lên.

Mẫu hậu làm sao vậy? Vì cái gì nhìn qua... Giống như tan nát cõi lòng thần tình bị thương?

“Ngân!”

“Nô tài có.”

“Gọi Phong Hiệp đến đây cho ta.”

“Phải.”

Lúc này, Lập Chính điện.

Trưởng Tôn hoàng hậu ngồi ở hậu viên của Lập Chính điện, nhìn đầy trời hoa tung bay, có chút ngây người, là tương tư hoa?

Nguyên lai, đã nở sao?

“Nương nương?”

“Phong Hiệp , tương tư hoa khi nào thì nở ?”

“Chắc là ngày hôm qua. Nay, nô tỳ cũng không chú ý tới...” Phong Hiệp cẩn thận giúp đỡ Trưởng Tôn hoàng hậu đứng lên, một bên nói một bên cẩn thận nâng lên .

“Khi nào thì trồng ? Hậu viên Lập Chính điện vẫn đều không có tương tư hoa... Ai trồng ?”

Phong Hiệp nhất thời có chút khó xử, không biết có nên nói cái tên kia ra.

Trưởng Tôn hoàng hậu buông tay Phong Hiệp ra, chậm rãi tiêu sái đến nơi giữa đầy trời hoa đang tung bay, tương tư hoa, tương tư hoa...

Tốt nhất không không tương tư , như thế cũng không sầu .

Hoảng hốt , giống như nhìn đến thiếu niên năm đó dắt tay mình tiến vào rừng hoa đào , một đường cười vui, một đường gắt gao đứng sát nhau .

Nay, chỉ còn những đóa hoa tương tư này.

Hoa đào tuyệt đẹp, thế nhân đem tặng làm biểu thị sự ái mộ...

Thế nhân không biết, đem tặng hoa đào, tặng ái mộ, cũng tặng cả tương tư .

Cho nên, hoa đào, cũng là tương tư hoa.

Tương tư tận xương, nhìn không thấy, sờ không thấy, hàng đêm đau đớn, đau đến chết lặng.

Phong Hiệp nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu đứng giữa trời đầy hoa , một tay gắt gao ôm bách hoa đăng trần ngọc lưu ly , khuôn mặt mờ mịt, đôi mắt giống như mất đi tiêu cự, trong lòng chua xót không thôi.

Nhớ tới trước kia , khi hoàng hậu nương nương gả cho Hoàng Thượng, tuy rằng rất thống khổ, nhưng ít nhất cũng không như bây giờ , giống như mất đi linh hồn , bộ dáng tê liệt, nếu có thể khóc ra, có phải sẽ tốt hơn không ?

Như vậy... hoàng hậu nương nương nên làm cái gì bây giờ?

Trầm Quân Nguyên kia không thể chết được! Tuyệt đối không thể chết được!

Nhưng, nàng nên làm như thế nào? Phong Hiệp nàng bất quá là đại cung nữ Lập Chính điện mà thôi. Có năng lực làm gì?

Chỗ sâu nhất trong thiên lao , Trầm Quân Nguyên ngồi dưới đất, chậm rãi dùng cổ khô bện một thứ gì đó .

Khi Trưởng Tôn Vô Kỵ tiến vào, chỉ thấy trong lòng bàn tay Trầm Quân Nguyên một con giống như châu chấu .

Giật mình, Trưởng Tôn Vô Kỵ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, mở miệng, “Ngươi còn nhớ cái này ?”

“Vô Cấu thích nhất .” Trầm Quân Nguyên không ngẩng đầu, vẫn như cũ cúi đầu dừng ở châu chấu trong lòng bàn tay , chậm rãi nói.

Trầm mặc sau một lúc lâu, Trưởng Tôn Vô Kỵ mới nói “Đều đã nhiều năm như vậy...”

Trầm Quân Nguyên hơi hơi trào phúng cười “Ngươi muốn nói cái gì? Vẫn là hy vọng ta đã quên Vô Cấu sao?”

“Đối với ngươi hảo, đối nàng cũng tốt.”

Trầm Quân Nguyên nhắm mắt không nói. Sau một lúc lâu, mới cúi đầu nói, “Vô Kỵ, ngươi không hiểu...”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn Trầm Quân Nguyên , chậm rãi mở miệng, “Ta hy vọng , cả đời ta cũng không biết...”

Đình ở Ngự hoa viên .

Thừa Kiền gắt gao nhìn chăm chăm Phong Hiệp quỳ gối trước mắt mình, có chút không dám tin hỏi, “Người nói... Trầm Quân Nguyên chính là người làm bách hoa đăng trần ngọc lưu ly?!”

Đó không phải là người mẫu hậu nhớ mãi không quên sao ?!

“Đúng vậy! Điện hạ! Cầu điện hạ vô luận sao cũng cứu Trầm tiên sinh, nếu... Hắn chết, hoàng hậu nương nương , nàng...”

Thừa Kiền nhắm chặt mắt, lại chậm rãi mở : “Phong Hiệp , người cũng biết, hắn là tội nhân tiền triều?!”

Phong Hiệp lại ngắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh, “Phong Hiệp không biết, Phong Hiệp chỉ biết, nếu hắn chết, hoàng hậu nương nương nhất định sẽ vì bi thương tâm mà chết .”

Thừa Kiền bình tĩnh nhìn Phong Hiệp , sau một lúc lâu, mới ách thanh mở miệng “Phong Hiệp , ta muốn thăm mẫu hậu...”

Lập Chính điện , Trưởng Tôn hoàng hậu vẫn như cũ gắt gao ôm bách hoa đăng trần ngọc lưu ly, coi như toàn thế giới chỉ còn lại có mình cùng bách hoa đăng trong lòng này ...

Trong đầu không ngừng hiện lên lời nói hôm qua ca ca Trưởng Tôn Vô Kỵ nói với mình :

“Nếu hắn không phải kiên trì muốn tới đưa người bách hoa đăng trần ngọc lưu ly này, hắn sẽ không bị bọn họ bắt... hắn sẽ không bị bọn họ áp chế... Quan Âm Tì , đây là hắn lựa chọn, có người lấy phượng trâm của người , giả họa cho hắn, muốn người xuống nước , nếu, hắn không phải tự mình đứng ra, người sẽ bị liên lụy, cho dù Hoàng Thượng tin tưởng người, thanh danh của người cũng sẽ bị vấy bẩn, Trung Sơn vương, Ngụy vương bọn họ cũng nhiều ít sẽ bị liên lụy, dù sao..., một quốc gia chi mẫu lại cùng tội nhân tiền triều có tình bạn cố tri, bao nhiêu bất lợi đối với người..., Quan Âm Tì , nhiều năm như vậy, người sớm nên quên hắn..., hiện tại, người liền hoàn toàn quên hắn đi...”

Quên ? Sao có thể ?

Trưởng Tôn hoàng hậu trước mắt mơ hồ, tựa hồ có thể thấy được rừng hoa đào kia, trong rừng hoa đào, truyện cười liên tục, thiếu niên áo trắng ôn nhu ngóng nhìn...

Cho đến một tiếng thấp gọi “Mẫu hậu...”

Trên mặt, một bàn tay ấm áp gạt đi những dòng lệ không biết tự khi nào đã rơi .

Tầm mắt chậm rãi rõ ràng, xuất hiện ở trước mắt mình là –“Kiền Nhi?”

Cười tươi bài trừ , lau đi nước mắt trên mặt, Trưởng Tôn hoàng hậu ôn nhu nhìn Thừa Kiền vẻ mặt khổ sở trước mắt, “Kiền Nhi sao đến đây? Làm sao vậy? Không thoải mái sao? Mẫu hậu thỉnh Thái y cho người .” Trưởng Tôn hoàng hậu liên tục hỏi, thanh âm ôn nhu vội vàng, tựa hồ hoàn toàn không thấy đau lòng tuyệt vọng vừa mới nảy .

Nhưng Thừa Kiền biết, không phải .

Mẫu hậu ôn nhu như trước, mẫu hậu thân thiết như trước, nhưng ánh mắt mẫu hậu không hề sáng ngời, thật giống như, người còn sống mà ý thức đã không còn .

“Mẫu hậu, con tốt lắm.” nét mặt Thừa Kiền biểu lộ tươi cười nói. Ánh mắt đảo qua bách hoa đăng trần ngọc lưu ly trong lòng Trưởng Tôn hoàng hậu vẫn đang gắt gao ôm, nhẹ giọng hỏi, “Mẫu hậu, người kia...”

Trưởng Tôn hoàng hậu sắc mặt hơi đổi, lập tức giương mắt nhìn về phía Thừa Kiền, hỏi, “Là Phong Hiệp nói gì đó?”

Thừa Kiền lặng lẽ dừng ở Trưởng Tôn hoàng hậu.

“Dừng để ý Phong Hiệp nói.”

“Mẫu hậu, Phong Hiệp nói chẳng lẽ không đúng sự thật? Người kia đối mẫu hậu không phải rất trọng yếu sao?” Thừa Kiền nhẹ giọng hỏi, giờ lên tươi cười có chút tối nghĩa, “Mẫu hậu, có thể hay không nói cho con, vừa mới, ngài vì sao khóc?”

Trưởng Tôn hoàng hậu sững sốt, lập tức chậm rãi cười, tươi cười dịu dàng xinh đẹp, nước mắt thông thả chậm chảy xuống, “Kiền Nhi..., chỉ cần các người hảo hảo, mẫu hậu sẽ tốt lắm , sẽ tốt lắm...”

Thừa Kiền tâm nhất thời tê rần, vươn tay, chậm rãi lau đi nước mắt chảy xuống trên mặt Trưởng Tôn hoàng hậu, thấp giọng nói, “Mẫu hậu, ngài từng nói, mặc kệ phát sinh chuyện gì, người đều đứng bên con ..., con cũng thế , mặc kệ phát sinh chuyện gì, con đều đứng bên người ...”

Trưởng Tôn hoàng hậu nhịn không được buông lỏng tay đang gắt gao ôm bách hoa đăng , cúi người ôm lấy Thừa Kiền, cúi đầu khóc ra tiếng, “Kiền Nhi, Kiền Nhi...”

Cam Lộ điện , Thái Tông để buông tấu chương, một mối đóng chặt mắt, nhu nhu cái trán, trầm giọng mở miệng, “Lí Phúc!”

“Nô tài có !”

“Điện hạ đâu?”

“Điện hạ vừa mới từ Lập Chính điện đi ra, hiện tại, hẳn là đang trên đường về Khởi Huy điện .” Lí Phúc nhẹ giọng trả lời .

Thái Tông để hơi hơi mở mắt ra, có chút đắm chiêu “Lí Phúc! Kêu Từ Trụ đi theo Trung Sơn vương điện hạ.”

“Tuân chỉ!”

Thừa Kiền trở lại Khởi Huy điện, quét mắt Ngân cùng Kim đi bên mình , trầm mặc một hồi, cầm lấy bút, viết hai phong thư, phân biệt giao cho Kim cùng Ngân, thấp giọng nói, “Phong thư này giao cho Đỗ Cầu ! Phong thư này giao cho cậu của ta .”

Kim cùng Ngân cung kính tiếp lấy.

Chờ hai người đi ra, Thừa Kiền lại đề bút viết phong thư.

Xoay người đối Châu nhi thấp giọng nói, “Châu nhi tỷ tỷ, phong thư này, nhờ người vô luận như thế nào, cũng nghĩ biện pháp giao cho Trưởng Tôn Hưởng, nhưng là, tuyệt đối không thể để cho những người khác biết.”

Châu nhi sững sốt, lập tức nhẹ nhàng gạt đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói, “Điện hạ yên tâm, Châu nhi hiểu được.”

Thừa Kiền lại thấp giọng dặn nói, “Đừng cho Hồng Ngọc cùng Từ Trụ phát hiện.”

Châu nhi trịnh trọng gạt đầu.

Nhìn Châu nhi đi ra ngoài, Thừa Kiền mới gọi Hồng Ngọc .

“Hồng Ngọc ...” Thừa Kiền nhìn chằm chằm Hồng Ngọc , vẻ mặt lạnh nhạt, “Người tới Khởi Huy điện cũng đã một thời gian đi ?”

Hồng Ngọc giật mình, từ khi điện hạ trở về , lại đột nhiên cho lui những người khác, bao gồm nàng, chỉ để lại Ngân, Kim , cùng Châu nhi ba người , nơi này là vì sao? Hồng Ngọc trong lòng rất nghi hoặc. Nay, điện hạ lại đặt câu hỏi như thế?

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng Hồng Ngọc vẫn như cũ cung kính nghiêm chỉnh quỳ rạp trên đất, hồi đáp, “Hồi điện hạ, nô tỳ đến Khởi Huy điện đã được bốn năm có hơn.”

“Bốn năm, thực mau, Hồng Ngọc , tuy rằng người là người phụ hoàng ban thưởng , nhưng vài năm này, người thực trung tâm.” Dừng một chút, Thừa Kiền nghiêm nghị nói, “Cho nên, ta nghĩ, người hẳn là biết, kế tiếp Khởi Huy điện sẽ phát sinh một sự tình, nếu..., người không nghĩ đi theo ta , như vậy , hiện tại, người còn có thời gian...”

Hồng Ngọc chấn động, theo bản năng ngẩng đầu , ngạc nhiên nhìn về phía Thừa Kiền.

Ban đêm, Thái Tông để đứng ở cạnh cửa sổ Cam Lộ điện, nhìn ánh trăng. Ánh trăng rất đẹp, nhớ tới Thừa Kiền từng chỉ vào ánh trăng ở đình viện nói, đây là rượu ngon nơi thiên thượng , vô ý khuynh đảo nhân gian...

Kiền Nhi vẫn thực trí tuệ, chính là không quá đa ngoan thôi.

Ba phong thư? Hư hư thật thật, hoặc thực hoặc giả? Thái Tông để gọi lên khoe miệng hơi hơi tự đắc cười. Sẽ không biết , Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Đỗ Như Hối sẽ lựa chọn gì .

Còn có... Quan Âm Tì .

Lúc này, phủ đệ Trưởng Tôn Vô Kỵ, Trưởng Tôn Vô Kỵ nhú mày nhìn chằm chằm hai phong thư trước mặt .

Đều là cùng bút tích một người .

Nhưng nội dung lại một trời một vực .

Phong thư ghi tên Trưởng Tôn cậu , nội dung rất đơn giản, chính là đơn thuần cảm tạ cậu vì nước xuất lực, vất vả vân vân, cuối cùng, vân đạm phong khinh hỏi cậu, người chế tác bách hoa đăng trần ngọc lưu ly hiện tại ở đâu ?

Mà thư cấp Trưởng Tôn Hưởng càng thêm đơn giản: Ăn cắp bố trí của thiên lao trong phòng Trưởng Tôn Vô Kỵ, tướng lãnh trông coi, thời gian tuần tra, vị trí Trầm Quân Nguyên , thời gian xử quyết.

Vì cái gì yếu nhúng tay vào chuyện tình của Trầm Quân Nguyên ?

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhú mày nhìn về phía Trưởng Tôn hướng cúi đầu quỳ gối trước mặt mình , lớn tiếng hỏi,“Điện hạ trước kia thật chưa từng nói qua với người ?!”

Trưởng Tôn Hưởng cuống quýt lắc đầu,“Không có! Không có! Thật sự không có! Cha, ngài cần con nói mấy lần nữa a?”

“Hừ!” Trưởng Tôn Vô Kỵ hừ lạnh, nếu không hẳn vừa vặn nhớ tới đã quên lấy này nọ, xoay người đi vòng vèo đến thư phòng, liền thật sự bị tiểu tử này hạ thủ !! To gan lớn mật a! Cũng dám trộm đồ trong thư phòng hẳn !

“Người cút cho ta , đến từ đường quỳ đi! Không có mệnh lệnh của ta, không chuẩn đi ra!”

“A?!”

Trưởng Tôn Vô Kỵ dứt lời, cầm lấy thư trên bàn , vội vàng xoay người đi ra ngoài.

Khi Trưởng Tôn Hưởng cúi đầu bị áp tải đến từ đường , bốn bề vắng lặng, mới vụng trộm từ trong lòng xuất ra một phong thư khác, lẩm bẩm nói,“Vẫn là điện hạ thông minh, sớm chuẩn bị hai phong thư. Hắc hắc.”

Trước khi đi đến Từ Đường , Trưởng Tôn Hưởng nhìn chằm chằm thư , lẩm bẩm,“Ngọc bội? Hẳn là cái này đi? Hồng Ngọc phong phượng bội?”

Cùng thời gian, Đỗ Cấu vụng trộm trốn ra khỏi Đỗ Phủ , vừa mới trèo tường xuống, phía dưới còn có người thét lớn , nghiêng răng nghiêng lợi,“Hảo một người Trình Hoài Lượng người , người dám bỏ rơi ta?!”

“Nhưng , nhưng là , Đỗ cấu nói ta đến a...”

Bính!

Ngay sau đó , thanh âm Trình Hoài Lượng ủy ủy khuất khuất vang lên,“Lý Nghiệp Hủ , người đá ta làm chi ?”

“Đá người làm sao ?!”

“Tốt lắm! Đừng ồn !” Đỗ Cấu suýt một tiếng, nhìn về phía Lý Nghiệp Hủ , có chút xấu hổ cười, “Cái kia, ngưỡng ngừng a, không thấy rõ, liền đem người thả .”

Lý Nghiệp Hủ vỗ vỗ ấn to trong ngực, hừ hừ một tiếng, “Đừng nói nữa, chúng ta đi nhanh đi. Điện hạ nói, phải nhanh một chút!”

Một hàng ba người rất nhanh chạy đi.

“Nhóm ta làm thế này , sẽ bị ta cha chém chết đi?” Trình Hoài Lượng vừa chạy vừa ngẩng đầu nhìn trời , lại lẩm bẩm nói, “Ánh trăng thật giống bánh nướng a.”

“Chúng ta cũng đã làm rồi . Không chết được.” Lý Nghiệp Hủ lắc đầu nói, “Ta cảm thấy ta nhiều nhất, là bị cha ta đánh bốn mươi đại bản!”

Trình Hoài Lượng nhất thời khổ mặt, “Kia , ta tình nguyện bị cha ta chém chết...”

“Tốt lắm, đừng nói nữa!” Đỗ Cấu thấp giọng nói, “Đều nhớ cho kĩ, chúng ta chỉ cần phao tin đồn là tốt rồi , cái khác, liền không cần để ý tới.”

“Hiểu được, bắt quá, điện hạ vì cái gì muốn chúng ta phao tin đồn tội nhân tiền triều cầu kết Đột Quyết giết Lỗ vương ??”

Đỗ Cấu lắc đầu, “Ta cũng không rõ , tóm lại, chúng ta nghe điện hạ an bài là được .” Nhớ tới bút tích điện hạ, không khỏi mỉm cười.

Lý Nghiệp Hủ nghiêng đầu, nhìn về phía Đỗ Cấu, đột nhiên hỏi nói, “Đỗ Cấu, người thực thích điện hạ?”

Đỗ Cấu sững sốt, lập tức sắc mặt ửng đỏ, có chút bối rối nói, “Điện hạ thông minh như vậy, lại hòa khí, các người cũng không thực thích?”

Trình Hoài Lượng sờ sờ đầu, cười hắc hắc, “Điện hạ bộ dạng cũng hảo xem lắm a.”

Lý Nghiệp Hủ không nói gì quay đầu, lẩm bẩm nói, “Dù cho dễ xem cũng là nam a.”

Lúc này, hậu điện Khởi Huy điện.

Thừa Kiền tiếp nhận Hồng Ngọc phong phượng mà Châu nhi đưa qua bội, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, trong lòng tựa hồ thấy lại ngày ấy, phụ hoàng thực trọng đối hần nói, “Phụ hoàng đưa cho người, đều là thứ phụ hoàng tối trân quý.”

Hồng Ngọc phong phượng bội cũng là..., không chỉ là vì nó là thủ dụ phụ hoàng, là tối trọng yếu, nó là của mẫu thân mà phụ hoàng tối kính trọng, hoàng tổ mẫu của mình đưa cho phụ hoàng ...

“Điện hạ!” Hồng Ngọc trầm mặc quỳ rạp trên đất , đột nhiên ngẩng đầu lên, “Hồng Ngọc cầu điện hạ, không cần đi!”

“Người có biết ta tính toán đến đâu rồi sao?” Thừa Kiền thản nhiên hỏi.

“Hồng Ngọc không biết, nhưng điện hạ, thỉnh ngài ngẫm lại , báo cho hoàng thượng đi .” Hồng Ngọc ngẩng đầu, thanh âm có chút nức nở nói.

Thừa Kiền hơi hơi nhắm mắt, lại chậm rãi mở, trong lòng chua xót, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, “Hồng Ngọc , nếu phụ hoàng đến đây, người nói ta đã đi thiên lao .”

Hồng Ngọc chấn động, không dám tin ngẩng đầu, “Điện hạ?”

Kim thật cẩn thận phụ giúp Thừa Kiền lặn xe, đằng trước, Ngân đốt đèn ***g, Châu nhi gắt gao đi theo ở Thừa Kiền.

Rất nhanh đi đến Thiên lao .

Lúc này, ánh trăng vẫn như cũ sáng nhạt .

Mắt nhìn sắc trời bên ngoài, gương mặt Thừa Kiên nhạt nhẽo cười, quay đầu nhìn phía Trưởng Tôn Vô Kỵ ở cửa thiên lao .

Cậu quả nhiên đến đây.

“Người không nên tới!” Trưởng Tôn Vô Kỵ nhíu mày. Tiến lên từng bước, sắc bén mắt trừng hướng Ngân, “Các ngươi là như vậy hầu hạ điện hạ sao?! Đây là địa phương gì?! Các ngươi cũng dám mang điện hạ lại đây?! Còn không nhanh thỉnh điện hạ trở về .”

54. Chương 54: Vì Bốn Năm [Nhị]

“Cậu, ta muốn gặp Trầm Quân Nguyên .” Thừa Kiên nói, ánh mắt nhìn chăm chăm Trưởng Tôn Vô Kỵ, chậm rãi mở miệng, “Vô luận như thế nào, ta đều phải gặp Trầm Quân Nguyên .”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn chăm chăm Thừa Kiên, trong lòng rất phiền não, khi nhìn đến phong thư , liền đoán trước đứa nhỏ này nhất định sẽ đến Thiên lao , quả nhiên, thật sự đến đây. Nhưng đứa nhỏ này, chẳng lẽ sẽ không biết , giờ này khắc này, hắn chỉ có thể bảo trì im lặng, hắn cùng Quan Âm Tì đều phải cách rất xa Trầm Quân Nguyên ?! Hắn chẳng lẽ không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn bọn hắn chăm chăm?!

“Điện hạ, xin nghe thần một câu, trở về! Lập tức trở về!” Trưởng Tôn Vô Kỵ tiến lên từng bước , chấp tay hành lễ nói.

Thừa Kiên chậm rãi lắc đầu, “Cậu, Trầm Quân Nguyên từng cứu ta, ta phải thấy hắn, giáp mặt tạ hắn.” Thừa Kiên vừa nói vừa xuất ra ngọc bội, “Ta nghĩ, cái này là có thể đi?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ vừa thấy ngọc bội, nhất thời biến sắc. Trong lòng hiểu ra, không khỏi sắc mặt chính chính, lần đầu tiên còn thật sự nhìn chăm chăm Thừa Kiên, tinh tế đánh giá, nguyên lai là như thế?! Hướng nhi tiên thư phòng hắn , mục đích chân chính là cái này?! Kia trên người Hướng nhi hẳn là không chỉ một phong thư !?

“Điện hạ, người cũng biết, người làm như vậy, Hoàng Thượng sao nhìn người?” Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm mặc gắt gao nhìn chăm chăm Thừa Kiên, sau một lúc lâu, rốt cục nhin không được mở miệng hỏi nói.

Hồng Ngọc phong phượng bội, nhiều ân sủng!

Có thể chẳng , đứa nhỏ này thật sự bỏ được ân sủng vô thượng này?!

Thừa Kiên trong lòng đau xót, nghĩ khả năng phụ hoàng sẽ có kinh ngạc, phẫn nộ, thương tâm... tâm hắn liền một trận một trận khó chịu, nhưng trên mặt lại cường cười nói, “Cậu, không có biện pháp, ta chỉ có một mẫu thân.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ sững sốt. Trong lòng không khỏi có chút phức tạp.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng bất động sau một lúc lâu, mới chậm rãi dời đi , khi Thừa Kiên lướt qua hắn, thấp giọng nói, “Điện hạ, thần hội phục hết sức.”

Thừa Kiên sững sốt, quay đầu, đã thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời đêm, thấp giọng thì thào, “Ta cũng chỉ có một muội muội a.”

Lúc này Cam Lộ điện .

“Bẩm Hoàng Thượng, Trung Sơn vương điện hạ cầm ngọc bội đi thiên lao .”

“Lý Tĩnh đâu?”

“Đã nhận ý chỉ.”

“Đi xuống đi.”

Thái Tông đế cầm rượu trong tay , uống cạn sạch một hơi, đứng dậy đi hướng cửa sổ, thanh âm có chút trầm thấp,“Lí Phúc, ngươi nói, trăm đổi hẳn không tốt sao?”

Lí Phúc ngẩn ngơ, sau một lúc lâu, mới cúi đầu nói “Điện hạ đối Trưởng Tôn đại nhân nói — hẳn chỉ có một mẫu thân.”

Thái Tông đế sững sốt, lập tức trầm mặc một hồi, mới thản nhiên mở miệng “Đi thiên lao !”

Thiên lao , Trầm Quân Nguyên có chút kinh ngạc nhìn về phía Thừa Kiền ngoài cửa lao .“Điện hạ sao đến đây?”

Thừa Kiền trên mặt thản nhiên,“Ta đến, là muốn thỉnh giáo tiên sinh, bách hoa đăng trấn ngọc lưu ly làm như thế nào?”

Trầm Quân Nguyên biến sắc. Lập tức lại khôi phục như thường, lạnh lùng mở miệng,“Điện hạ không nên tới.”

“Ta không nên tới, lại càng không nghĩ đến!” Thừa Kiền thu hồi tươi cười, cũng lạnh lùng nói.

Trầm Quân Nguyên đậm mặt xoay người,“Kia , điện hạ xin mời về đi.”

Thừa Kiền mở túi hương , ném qua, lạnh lùng nói,“Đây là lễ vật tiên sinh đưa, nay Thừa Kiền trả lại cho tiên sinh! Ngăn, chúng ta đi!”

Dứt lời, liền lưu loát xoay người.

Khi ra Thiên lao , Thừa Kiền sững sốt, ngoài thiên lao , Trưởng Tôn Vô Kỵ quỳ rạp trên đất, cách đó không xa đứng một nam nhân tuấn dật đang chấp hai tay sau lưng.

“Phụ hoàng?” Thừa Kiền thấp nam. Trong lúc nhất thời, hẳn lại không có gì để nói , chỉ có thể dùng ánh mắt phức tạp ngó nhìn .

Thái Tông đế chậm rãi hướng Thừa Kiền đi đến, dừng ở Thừa Kiền một lúc lâu, mới ngồi xuống , nhẹ nhàng đem ngọc bội từ trong tay Thừa Kiền nắm chặt lấy ra , trong nháy mắt, Thừa Kiền nghĩ đến, phụ hoàng sẽ thu hồi Hồng Ngọc phong phượng bội đã ban thưởng hẳn , nhưng , sau khi lấy ra ngọc bội , chỉ là có chút ngọc đem ngọc bội cẩn thận đeo lại nơi thắt lưng cho hẳn .

“Quá muộn, cùng phụ hoàng hồi Cam Lộ điện đi.” Thái Tông đế thản nhiên nói xong. Cúi người ôm lấy Thừa Kiền, liền xoay người mà đi.

Thừa Kiền có chút ngẩn ngơ nhìn sườn mặt tuấn lãng của Thái Tông đế, đã thấy vẻ mặt Thái Tông đế bình tĩnh, không có gì tức giận, trong lòng không khỏi không yên.

Nhịn không được mở miệng thấp giọng nói,“Phụ hoàng...”

“Ngày mai rồi nói sau.” ngữ khí Thái Tông đế bình thản, cũng không cho cự tuyệt.

Thừa Kiền đành phải im lặng. Nhớ tới cậu Trưởng Tôn Vô Kỵ, vội vàng quay đầu , mắt nhìn thấy Lí Phúc đang nâng Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng dậy, trong lòng lo lắng, cậu sẽ không bị giận chó đánh mèo đi?

Khi đến Cam Lộ điện, Thái Tông đế đột ngột mở miệng “ Bọn Đỗ Cấu đã bị Lý Tĩnh mang về.”

Thừa Kiền cả kinh “Phụ hoàng?”

“Suy nghĩ của ngươi tốt lắm. Phao tin đồn , đảo loạn cục diện. Ngươi có biết Khởi Huy điện trừ ba người bên cạnh ngươi , cái khác đều là người của phụ hoàng , phái Ngân truyền tin cấp Trưởng Tôn Vô Kỵ, làm cho Trưởng Tôn Vô Kỵ biết chuyện ngươi phải làm, làm cho hẳn không thể không âm thầm hiệp trợ ngươi, hoặc là nói, cho dù không thể hiệp trợ, hẳn cũng sẽ chiều cố ngươi... tái làm cho Châu nhi truyền tin cấp Trưởng Tôn Hưởng, trộm thủ dụ của trăm , phái Kim truyền tin cấp Đỗ Cấu, làm cho bọn Đỗ Cấu phao tin đồn ...” Thái Tông đế đem Thừa Kiền phóng tới tháp thượng, hai tay chống ở hai bên Thừa Kiền, trầm giọng nói, dừng ở khuôn mặt Thừa Kiền ngạc nhiên, tâm tình hậm hực thoáng hảo chuyển,“Nhưng là, Kiền Nhi, suy nghĩ của ngươi tuy rằng tốt, nhưng ngươi đã quên? Ngươi nếu biết Khởi Huy điện , nơi nơi đều là người của phụ hoàng , vậy ngươi cũng có thể biết, nhất cử nhất động của ngươi , phụ hoàng đều biết... còn có Đỗ Cấu bọn họ, đều là do cha mẹ sủng ái lớn lên, ngươi liền như vậy tin tưởng năng lực nhóm chúng ?”

Thừa Kiên từ lúc ban đầu ngạc nhiên chậm rãi chuyển bình tĩnh.

“Phụ hoàng, con cũng muốn cho người biết .”

Thái Tông để hơi hơi nướng mày, có chút khó hiểu, thấy Thừa Kiên chậm rãi đỏ mắt, mới có chút giật mình.

Tâm tê rần, nhin không được thấp giọng mắng một câu, mạnh mẽ đem Thừa Kiên ôm vào trong lòng, găt gao ôm lấy.

“Phụ hoàng..., con thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ? Mẫu hậu khổ sở như vậy , thống khổ như vậy, con biết, việc này liên lụy nhiều lắm, con không nên nhúng tay, không nên làm rồi, nhưng để con nhìn mẫu hậu thống khổ như vậy , con làm không được... Con không thể trực tiếp nói cho phụ hoàng , con càng không thể vì Trầm Quân Nguyên hướng phụ hoàng cầu tình... Cho nên, con vô năng, chỉ có thể, chỉ có thể, dùng loại phương pháp này... Nói cho phụ hoàng, cầu phụ hoàng...” Thừa Kiên găt gao nắm lấy bào sam của Thái Tông để, thanh âm có chút run run, trong lòng tối nghĩa chưa xốt không thể nói nên lời .

“Mẫu hậu trước khi gả cho phụ hoàng liền nhận thức người kia, nhưng phụ hoàng, mẫu hậu nàng vẫn đều không có đã làm chuyện có lỗi với phụ hoàng, thỉnh phụ hoàng không nên trách tội mẫu hậu...” Thừa Kiên hoảng loạn ngắng đầu , liều mạng giải thích .

“Ta biết, ta biết, Kiên Nhi đừng nóng vội...” Thái Tông để ôn nhu trấn an nói.

“Phụ hoàng?” Thừa Kiên khó hiểu, mờ mịt. Phụ hoàng biết?

Thái Tông để là ôm lấy Thừa Kiên , xoay người ngồi vào tháp thượng, ngắng đầu, mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, trời có lẽ sắp sáng ?

“Kiên Nhi đừng nói nữa, ngủ đi.” Thái Tông để phủ lên lưng Thừa Kiên, ôn nhu nói.

Thừa Kiên lúc này đã thập phần uể oải, nhưng trong lòng vẫn khẩn trương như cũ , chuyện này, ánh mắt cố chấp nhìn chăm chăm Thái Tông để, không chịu nhắm lại.

Thái Tông để nhìn cử chỉ Thừa Kiên gần như tính trẻ con, nhin không được buồn cười, nhưng lại đau lòng vì sắc mặt uể oải mệt mỏi kia , liền cúi đầu hôn trán Thừa Kiên, thấp giọng nỉ non nói : “Kiên Nhi tin tưởng phụ hoàng đi.”

Thừa Kiên bình tĩnh nhìn chăm chăm Thái Tông để, sau một lúc lâu mới chậm rãi găt đầu, nhắm mắt lại, an tâm nằm trong cái ôm rộng lớn ấm áp , tùy ý ngã vào hắc ám.

Cho nên, Thừa Kiên không biết, nam nhân ôm hấn, khi hấn nhắm mắt lại nặng nề ngủ, thật sâu dừng lại nhìn , chậm rãi cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán hấn , quyến luyến cùng thương tiếc.

Cùng với, câu nói rất nhỏ : “Kiên Nhi, ta sao bỏ được, để ngươi khổ sở ...”

Thiên lao , Trầm Quân Nguyên mở ra túi hương mà Thừa Kiên ném , đã thấy trong túi hương là một mảnh giấy , trên đó , là nét chữ hấn vô cùng quen thuộc .

Người và ngọc độc lập , xin chia đôi ngọc này lấy làm tín vật .

Trầm Quân Nguyên si ngốc dừng ở mảnh giấy trên tay , cho đến khi một thanh âm trầm thấp vang lên “Là Quan Âm Tì đi?”

Trầm Quân Nguyên lập tức lấy lại tinh thần, đem mảnh giấy găt gao nắm trong lòng bàn tay , đăm mắc ngắng đầu, “Khó được, Hoàng Thượng cũng tới loại địa phương này?”

Thái Tông để chấp hai tay sau lưng, từ từ quét mắt nhìn hoàn cảnh bốn phía, miễn cưỡng nói, “Trong thiên hạ này là vương thổ, trẫm nơi nào không thể đi sao?”

Trầm Quân Nguyên trầm mắc, sau một lúc lâu, lạnh lùng mở miệng hỏi “Ngươi tới, là vì chuyện gì?”

“Thả ngươi đi.” Thái Tông để thần nhiên nói.

Trầm Quân Nguyên sững sờ.

Hướng nghị xong, Trưởng Tôn Vô Kỵ liền vội vàng tới Lập Chính điện.

“Ca ca, người nói cái gì?! Kiền Nhi tối hôm qua đi thiên lao ?!” Trưởng Tôn hoàng hậu nghe thấy, kêu sợ hãi lên .

Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm giọng nói, “Người yên tâm đi. Tối hôm qua hoàng thượng tự mình đi vào thiên lao , Hoàng Thượng hẳn... Không có sinh khí.” Điểm ấy làm cho Trưởng Tôn Vô Kỵ thập phần hoang mang, một sự kiện lớn như vậy, hoàng tử lên vào thiên lao gặp tội nhân tiền triều, Hoàng Thượng liền như vậy nhẹ nhàng băng qua để trôi qua?!

Trưởng Tôn hoàng hậu cũng giật mình , nhẹ nhàng thở ra.

“Bất quá, Quan Âm Tì , chính người rốt cuộc là tính thế nào?” Trưởng Tôn Vô Kỵ hạ giọng hỏi. “Nếu, người thật sự nghĩ cứu hắn, có lẽ ta có thể nghĩ biện pháp...”

Trưởng Tôn hoàng hậu có chút ngoài ý muốn, “Ca ca, người...”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười khổ, “Như Trung Sơn vương nói , hắn chỉ có một mẫu thân, ta cũng chỉ có một muội muội.”

Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng tư vị tạp trần , gương mặt nhìn về phía Trưởng Tôn Vô Kỵ “Ca ca...”

Trưởng Tôn Vô Kỵ than nhẹ một tiếng, “Ta sẽ hết sức, Quan Âm Tì , người phải bảo trọng bản thân .”

“Ca ca, không cần miễn cưỡng, nếu không được, liền...” Trưởng Tôn hoàng hậu nói lời cuối cùng, có chút tắc nghẹn.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lắc đầu, xoay người liền đi ra Lập Chính điện.

Lúc này, trong thiên lao, Trầm Quân Nguyên nhìn chằm chằm Thái Tông để ngồi đối diện, vẻ mặt đạm mạc mở miệng hỏi “Vì sao lúc này thả ta đi? Không phải nói là lúc thu quyết tốt nhất sao ?”

“Kiền Nhi khó xử .” Thái Tông để nhũu mày không hề giận nói, “Ta không nghĩ tới Quan Âm Tì lại đem chuyện hai người năm đó đều cùng Kiền Nhi nói!”

Trầm Quân Nguyên cười lạnh, “Thì tính sao? Vô Cấu nói đều là sự thật, năm đó nếu không phải —” Trầm Quân Nguyên bỗng nhiên trầm mặc, nắm chặt tay.

Thái Tông để nhũu mày “Như thế nào? Không cam lòng?”

“Người thắng làm vua , người thua làm giặc! Ta đã sớm nhận thức.” Trầm Quân Nguyên trào phúng nói.

Thái Tông để khẽ gật đầu, “Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, tốt lắm.”

“Người lúc này thả ta đi, kế hoạch không phải sẽ cải biến sao , người sau âm mưu này cứ thế buông tha ?” Trầm Quân Nguyên nhìn chăm chú Thái Tông để, có chút do dự, “Liền bởi vì Trung Sơn vương khổ sở?”

Thái Tông để gọi lên khoe miệng trào phúng cười : “Mấy kẻ ngu ngốc kia loạn múa , trăm biết nên tránh thế nào , chính là, hiện tại, thời cơ chưa tới thôi.” Nhắc tới Thừa Kiền, Thái Tông để không chút nào che dấu mặt mày nhu hòa, “Kiền Nhi từ nhỏ thân thể không tốt , nếu tái tích tụ , đối tâm tình cũng không hảo .”

Trầm Quân Nguyên nhìn Thái Tông để , mặt mày lúc này nhu hòa, nhớ tới đêm ngày ấy, dưới ánh trăng đối thiếu niên thương tiếc hôn môi, trong lòng không khỏi có chút run như cây sậy.

“Đợi đi , sẽ có người đưa người ra ngoài , đầu xuân sang năm là lúc người đón Quan Âm Tì đi.”

Trầm Quân Nguyên lấy lại tinh thần, vừa nghe lời này, lắc đầu nói “Vô Cấu sẽ không theo ta đi, nàng không bỏ xuống được đứa nhỏ của nàng...”

Thái Tông để khinh đạm mở miệng “Người yên tâm, nàng sẽ đi theo người.”

Thời điểm Thừa Kiền tỉnh lại, phát hiện chỉ còn lại một mình , cố gắng ngồi dậy, mê mang một hồi, ý nghĩ dần dần rõ ràng, gương mặt chung quanh nhìn xung quanh một chút, là Cam Lộ điện của phụ hoàng?

Nhớ tới tới hôm qua, Thừa Kiền không khỏi mặt nhăn mày nhíu , không biết Trầm Quân Nguyên hiện tại thế nào? Mẫu hậu thế nào?

Lại nghĩ tới , tới hôm qua phụ hoàng phân tích đủ loại, Thừa Kiền trong lòng bất đắc dĩ, hẳn chưa bao giờ nghĩ sẽ giấu diếm được phụ hoàng, tới hôm qua hết thấy bất quá là một cuộc đánh bạc, nếu phụ hoàng có thể hiểu được tâm tình của hắn, vậy tốt nhất, như tới hôm qua, kết cục giai đại vui mừng, mà nếu không , phụ hoàng không hiểu, thậm chí tức giận...

Thời điểm khi đi ra khỏi thiên lao lại thấy phụ hoàng đứng đó , trong lòng hắn có bao nhiêu sợ hãi.

May mắn là, hắn đổ thẳng.

Chính là, loại hành vi này rất mạo hiểm, về sau không còn cần như vậy. Thừa Kiền lòng còn sợ hãi, nếu là mình hoàn hảo, nhưng sợ là liên lụy mẫu hậu .

Không biết phụ hoàng làm sao an bài?

Cố gắng mặc quần áo xong , Thừa Kiền vừa mới hoạt động một chút, chợt nghe ngoài liêm mạc có tiếng chi nha , lập tức là tiếng bước chân nhẹ nhàng quen thuộc, hình như là phụ hoàng? Thừa Kiền liền gương giọng, “Phụ hoàng?”

Tiếng bước chân dừng một chút, lập tức đi mau vài bước, liêm mạc bị xốc lên, Thái Tông để nhìn Thừa Kiền đã đổi hỏ quần áo , điềm đạm cười với mình , nhíu mày, “Kiền Nhi sao không ngủ thêm một hồi?” Vừa nói vừa ngồi vào bên người Thừa Kiền, thân thủ dò xét cái trán Thừa Kiền.

“Phụ hoàng, con không có việc gì!” Thừa Kiền mặt nhăn, kéo tay Thái Tông để, một bên hỏi “Phụ hoàng đã hạ triều sao ?”

Cảm thấy còn độ ấm , Thái Tông để liền sủng nịch cười, bao lấy tay thừa kiền : “Ân, Kiền Nhi đói bụng đi? Phụ hoàng cho người làm người thủy tinh sưởi ấm cho ngươi thích .” Dứt lời, liền ôm lấy Thừa Kiền.

Thừa Kiền nhìn im lặng trầm mặc , cung nữ bọn thái giám rất nhanh mang bàn lên, đồ vật rửa mặt được Lí Phúc trình lên.

“Phụ hoàng?”

“Dùng xong thiện, người hỏi cái gì, phụ hoàng đều đã trả lời người.”

55. Chương 55: Vì Bốn Năm [Chấm Dứt]

Thừa Kiền ngồi ở xe lăn, phía sau Ngân phụ giúp hắn chậm rãi đi trước. Đi hướng Lập Chính điện .

Trời vào lúc hoàng hôn , ráng màu đầy trời.

Hành lang từ Khởi Huy điện đi thông Lập Chính điện này thực im lặng.

Xa xa tựa hồ có tiếng người, nhưng nghe lại thực xa xôi .

Thừa Kiền nhìn cảnh sắc phía ngoài hành lang, đóa hoa phát phới trong gió tựa hồ có mùi hương thân nhiên.

Cũng sắp hết hè rồi sao ?

Ngẩng đầu nhìn hướng xa xa, Lập Chính điện đã ngay trước mặt.

Nhớ tới vài ngày trước , phụ hoàng thân nhiên nói “Trầm Quân Nguyên có thể sống sót, nhưng mẫu hậu người chỉ sợ khó thoát khỏi chịu tội.”

Thừa Kiền tâm liền không khỏi căng thẳng.

“Cùng tội nhân tiền triều có quan hệ nói không rõ, cho dù hai người lúc đó thanh thanh bạch bạch, người cảm thấy mẫu hậu người có thể tránh được chịu tội sao?”

Thừa Kiền cắn môi , hần biết, cung đình âm tư tối không chấp nhận được loại này.

Huống chi, không có một quân vương nào có thể dễ dàng tha thứ nữ nhân của mình nghĩ về nam nhân khác, cho dù nữ nhân này hần một chút cũng không yêu.

Phụ hoàng... Kỳ thật, đã muốn đủ “Khoan hồng độ lượng”.

Nhưng, cũng như thế , chẳng...

Một đường chậm rãi hành tẩu, rốt cục đến Lập Chính điện.

Phong Hiệp vội vàng từ Lập Chính điện đi ra, thấy Thừa Kiền, nét mặt biểu lộ tươi cười, tiến lên hành lễ nói, “Nô tỳ kiến quá điện hạ.”

“Phong Hiệp , mẫu hậu ta đâu?”

“Hồi điện hạ, nương nương đang ở hậu viên.”

“Phong Hiệp , mẫu hậu ta hôm nay thế nào? Thân mình khá hơn chút nào không?” Thừa Kiền nhìn hậu viên cách đó không xa, quay đầu hỏi Phong Hiệp phía sau.

Trước kia , bởi vì chuyện tình Trầm Quân Nguyên , Trưởng Tôn hoàng hậu bị bệnh một hồi.

Phong Hiệp nhẹ giọng hồi đáp, “Nương nương hôm nay tốt lắm, ăn cơm cũng nhiều . Thái y buổi sáng đến thỉnh qua mạch, nói, chỉ cần nướng nướng hảo hảo điều dưỡng là tốt .”

Hảo hảo điều dưỡng sao? Thừa Kiền thoáng suy tư một chút. Ngẩng đầu thấy Trưởng Tôn hoàng hậu ngóng nhìn hoa đào đầy trời đến lừng lừng xuất thần

Thừa Kiền sững sốt, lập tức nhú mày, thấp giọng hỏi nói, “Phong Hiệp , hoa đào ở hậu viên do ai trồng ?”

“Là trước kia ... Người kia trồng . ” Phong Hiệp chần chờ hồi đáp.

Thừa Kiền im lặng. Lại nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu đang ngóng nhìn hoa đào xuất thần, trong lòng đối quyết định chính mình hạ càng thêm kiên định.

Trường An thành, Xuân Phong lâu , Tuyết Mai các.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nặng nề rót rượu một ly tiếp một ly.

Đỗ Như Hối cùng Phòng Huyền Linh nhìn nhau, do dự một chút, Đỗ Như Hối dẫn đầu mở miệng, “Trưởng Tôn huynh, rượu này đừng uống nhanh như vậy nha.”

“Chính là, chính là, rượu ngon nha , muốn ngon phải chậm rãi dùng .”

Trưởng Tôn Vô Kỵ bính một tiếng đem chén rượu mạnh mẽ buông, Đỗ Như Hối cùng Phòng Huyền Linh đều nháy mắt ngậm miệng.

Phòng một mảnh nặng nề. Sau một lúc lâu, Trưởng Tôn Vô Kỵ mới lạnh lùng mở miệng “Ta bị tính kế.”

Nhớ tới mấy ngày hôm trước, vì chuyện Trầm Quân Nguyên , hần lên làm một ít động tác, không nghĩ tới lại bị Hoàng Thượng phát hiện, còn bị hung hăng răn dạy một phen, tối trọng yếu là, làm phiền hà Quan Âm Tì , nay trong cung ngoài cung đều có không ít lời đồn!

Nhưng sau đó , chính mình bình tĩnh ngẫm lại, lại cảm thấy không thích hợp!

Nếu Hoàng Thượng thật sự tức giận vì mình cứu Trầm Quân Nguyên , vì sao không răn dạy Trung Sơn vương, cố tình răn dạy mình? Nếu Hoàng Thượng không muốn, trong cung ngoài cung sao có lời đồn?

Hoàng Thượng rõ ràng là đang tính kế!

Đỗ Như Hối lắc đầu thở dài, “Trưởng Tôn huynh, không phải ta nói người, người động vào việc không nên động !”

“Trầm Quân Nguyên việc này người không nên nhúng tay! Người cùng Trung Sơn vương đều nên tị hiềm mới phải .” Phòng Huyền Linh cũng lắc đầu nói.

Trưởng Tôn Vô Kỵ gắt gao ngậm miệng , nhìn chăm chăm chén rượu trên bàn, buồn thanh nói “Ta biết ta xúc động. Suy nghĩ không chu toàn, nhưng ta không rõ! Vì cái gì... Hoàng Thượng tính kế như vậy?! Rốt cuộc mục đích chân chính là cái gì?!”

Đỗ Như Hối cùng Phòng Huyền Linh cũng đều tự cân nhắc trước, Đỗ Như Hối cân nhắc một hồi, chậm chước mở miệng, “Có thể hay không... Là vì dẫn người sau lưng âm mưu này ?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ lắc đầu, “Hoàng Thượng đã nói, việc này dừng ở đây.”

Phòng Huyền Linh cũng là thở dài một tiếng, “Ta nói các người cũng đừng suy nghĩ. Chưa từng nghe qua sao? Thánh ý khó dò nha!”

Trưởng Tôn Vô Kỵ bưng lên chén rượu , uống một hơi cạn sạch, trong lòng chua xót, buông chén rượu, lầm bầm nói, “Thánh ý khó dò, thánh ý khó dò nha...”

Trường An ngoại ô, một tòa trang lý .

“Thua rồi .”

“Bất quá, không quan hệ. Chúng ta còn có cơ hội.”

“Cơ hội nha...”

“Kiên nhẫn! Tề vương điện hạ hiện tại cũng bất quá mười hai tuổi!”

“Người cảm thấy Tề vương điện hạ thành công sao?”

“Hắc hắc, ta chỉ cảm thấy, Tề vương điện hạ dễ khống chế thôi.”

“Điều này cũng đúng! Nhưng người đã quên, còn có Ngô vương cùng Trung Sơn vương! Ngụy vương dưới Hầu Quân Tập cũng không phải dễ chọc...”

“Cho nên, ta nói, chúng ta, còn có cơ hội...”

Lúc này, trong Cam Lộ điện, Thái Tông đế ngồi ởsau ngự án, phê duyệt tấu chương.

Trước ngự án, Từ Trự cung kính quỳ sát.

“Nói như vậy, mấy con chuột đó đã đào tẩu sao ?” Phê hoàn một quyển tấu chương, Thái Tông đế lại cầm lấy một quyển, chuyên chú nhìn chăm chăm tấu chương trên tay, miệng cũng là không chút để ý hỏi.

“Hồi Hoàng Thượng, Mấy con chuột lớn đều bỏ lại mấy con chuột nhỏ mà chạy rồi . Cần vi thần đi tróc trở về không ạ ?”

Thái Tông đế buông bút trong tay, thản nhiên nói, “Thôi. Hiện tại thời điểm chưa tới. Mấy lão chuột này còn cần dùng sau.”

Từ Trự cung kính xác nhận.

Cân nhắc một chút, Thái Tông đế mở miệng, “Cứ theo dõi con chuột họ Âm kia là hảo , cái khác, liền tạm thời buông.”

Từ Trạ ngắ n ra, lập tức thấp giọng hỏi nói, “Hoàng Thượng, kia Tề vương...”

Thái Tông để cầm lấy bút tay hơi hơi nâng , lập tức cười lạnh một tiếng “Vì trên người hần còn lưu một nửa huyết mạch Lý gia , trăm sẽ cho hần một cơ hội!”

Từ Trạ dập đầu xác nhận.

“Lần này, ngươi làm tốt lắm. Đi xuống đi.”

“Tạ Hoàng Thượng.”

Khi Từ Trạ rời đi Cam Lộ điện, giữa cung điện tràn ngập yên lặng, hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Nếu không phải bởi vì hần là cấm vệ nhị quân, nếu không phải bởi vì hần là sớm đi theo Hoàng Thượng làm người thân tín nhất, hần có lẽ cũng sẽ không biết, chuyện lần này nhìn như đơn giản giải quyết gian tế Đột Quyết, Hoàng Thượng lại làm cái gì?

Đột Lợi Khả Hãn đến kinh nhận sắc phong, mục đích chính là đến tạo hận thù của Đột Quyết đối Đại Đường, khơi mào chiến tranh, từ giữa kiếm lời.

Lỗ vương tiền triều là một kẻ dư nghiệp mà còn cấu kết Đột Quyết, bắt Trầm Quân Nguyên đến kinh hiến bách hoa đăng trản ngọc lưu ly , ức hiếp bọn hần vì chúng làm việc , tiến vào trong cung, trồng độc hoa, mượn cơ hội mưu hại Đột Lợi Khả Hãn, khơi mào chiến tranh.

Hoàng Thượng sớm sẽ biết này đó, cũng không động thanh sắc, án binh bất động, hưng phần mở đại hội xúc súc , thờ ơ lạnh nhạt để Trầm Quân Nguyên tiến vào cung đình, thậm chí cùng hoàng hậu nương nương có tiếp xúc, giúp loạn đảng lấy trâm phượng của hoàng hậu nương nương , kỳ thật buộc Trầm Quân Nguyên hoàn toàn có thể bình an rời đi lại không thể không đi ra tự thú, sau đó, lại dung túng Trung Sơn vương cứu trợ Trầm Quân Nguyên ...

Hoàng Thượng ở trong trợ giúp, cố ý coi thường, cố ý dung túng, rốt cuộc là vì cái gì?

Từ Trạ vuốt cằm vừa đi vừa suy tư.

Ở trong này , Hoàng Thượng chiếm được cái gì đâu?

Thứ nhất, Hoàng Thượng ở xúc súc đại hội biết rõ hướng đi của các đại thần . Phân biệt là Ngụy vương, Tề vương, Ngô vương, chủ yếu đại thần đều tập trung ở ba người , còn có một ít người đặc biệt nhưng rất nhỏ , như Lý Tĩnh, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Đỗ Như Hối lại ở tại Trung Sơn vương. Tiếp theo, khi Hoàng Thượng thấy rõ hướng đi, các đại thần cũng thấy rõ hướng đi, cũng thấy được lực lượng nhóm hoàng tử. Tỷ như nói Trung Sơn vương, tuy rằng thân có tàn tật, nhưng trí tuệ ổn trọng, Ngô vương thông minh .

Thứ hai, Hoàng Thượng chiếm được tình báo về Đột Quyết, Đột Lợi Khả Hãn lần này thất bại, nản lòng thoái chí, chẳng những tỏ vẻ thần phục, còn chủ động xuất ra Đột Quyết tình báo.

Cuối cùng, Từ Trạ trăm tư không thể giải là, Hoàng Thượng vì sao phải bức Trầm Quân Nguyên chủ động hiện thân? Lại vì sao phải dung túng Trung Sơn vương đi cứu Trầm Quân Nguyên , còn đem Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng kéo xuống nước?

Như vậy, chẳng phải là làm cho vị trí hoàng hậu nương nương nguy cơ nguy ngập sao? Trưởng Tôn gia tộc hiện tại bên ngoài thừa nhận không ít tin đồn áp lực nha!

Từ Trạ mạnh mẽ dừng lại cước bộ, khó hiểu , đây mới là mục đích cuối cùng của Hoàng Thượng? Bức hoàng hậu cách vị?!

Không! Điều đó không có khả năng!

Từ Trạ không dám cười cho qua , Hoàng Thượng sao phải làm chuyện thái quá như vậy ?

“Đây là mục đích của ngài sao ? Hoàng Thượng!” Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn chằm chằm Thái Tông để đang đưa lưng về phía mình, bên miệng một tia chua xót cười.

Lúc này, ở thiên điện của Lập Chính điện , chỉ có hai người.

“Người dám nói, người về sau sẽ không đem sự tình nói cho Kiền Nhi?” Thái Tông để thanh âm bình thản đến cực điểm.

Trưởng Tôn hoàng hậu tối nghĩa trả lời “Đó là con ta.”

“Cho nên, người phải đi.” Thái Tông để chậm rãi xoay người, nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu đứng ở trước mặt mình, vẻ mặt bình tĩnh.

“Ta không muốn có một ngày Kiền Nhi hận ta, ta lại càng không muốn đến ngày nào đó ta không thể không làm cho Kiền Nhi thống khổ vì chuyện này ... Quan Âm Tì, tuy rằng người cùng ta không có tình cảm vợ chồng suốt bao năm qua , nhưng nhiều năm như vậy qua đi , người với ta coi như là bằng hữu. Người hiểu ta, ta cũng hiểu người. Người có biết cố chấp của ta, ta cũng biết chấp nhất của người. Cũng như người bao năm qua cố bức mình không nghĩ về Trầm Nguyên Quân , bức mình làm chuyện mình không thích ... ta cũng vậy , một ngày lại một ngày ta bức bản thân mình không nghĩ về Kiền Nhi nữa ...” thanh âm Thái Tông để chua xót đến mất tiếng.

“Đó là con người!!” Trưởng Tôn hoàng hậu rốt cục không thể nhẫn nại , gầm nhẹ ra tiếng, nước mắt tuôn rơi , thanh âm nghẹn ngào “Vì ngôi vị hoàng đế của người, Kiền Nhi mất đi chân của chính nó ... Người đã thua thiệt Kiền Nhi! Người hiện tại... Sao có thể... Sao có thể còn đi cướp đoạt hạnh phúc cả đời của Kiền Nhi?! Hoàng Thượng, ta cầu người!” Trưởng tôn hoàng hậu chậm rãi quỳ xuống, nước mắt không thể ngừng “Người là Hoàng Thượng, thiên hạ này, người muốn kiểu người nào đều có thể có ! Người để lại Kiền Nhi đi. Người cho Kiền Nhi theo ta đi , có được không?!”

Thái Tông để hơi hơi nhắm mắt lại, sau một lúc lâu, chậm rãi nói : “ Chúng ta từng nói qua sẽ đợi qua bốn năm , phải không ?”

“Bốn năm, Quan Âm Tì, bốn năm sau, ta sẽ đi đón Kiền Nhi. Đến lúc đó...” thanh âm Thái Tông để chậm rãi lắng xuống : “Hy vọng hết thảy sẽ không như giờ ...”

Trưởng Tôn hoàng hậu vui sướng cười “Tạ Hoàng Thượng!”

Thái Tông để trầm mặc xoay người, từng bước một chậm rãi rời đi.

Lí Phúc ở cách thiên điện Lập Chính điện không xa chờ đợi, thấy Thái Tông để đi ra, trầm mặc đi theo. Thoáng nhìn Thái Tông để chấp tay sau lưng có vết máu theo kẽ tay chảy ra . Tâm đều run lên , nhưng lập tức trong lòng thở dài một tiếng.

Thái Tông để chậm rãi tiêu sái xuyên qua hành lang, trước mắt đi vừa chuyển đó là Khởi Huy điện.

Nhưng Thái Tông để lại chậm rãi dừng lại cước bộ, lẳng lặng ngóng nhìn hậu viên của Khởi Huy điện cách đó không xa.

Vị trí Thái Tông để lúc này tốt lắm, hắn thấy được người đang ở hậu viên lúc này , nhưng người ở hậu viên lại không thể thấy hắn .

Hắn thấy thiếu niên ngồi trên xe lăn diềm đậm tươi cười , mặt mày thanh tú, kỳ thật cũng không phải đặc biệt xinh đẹp, nhưng ở trong mắt hắn, thiếu niên tươi cười kia, ánh mắt thiếu niên đều là đẹp nhất thiên hạ này.

Đó là con hắn, Lí Thừa Kiền của hắn.

Hắn vốn tưởng rằng, có thể đem y đặt ở nơi mình chỉ vươn tay là chạm đến được , chờ bốn năm qua đi .

Hắn vốn tưởng rằng, mình có đủ kiên nhẫn, cũng đủ tự kiềm chế để chờ đợi .

Hắn vốn tưởng rằng, mình có thể quyết tâm kéo y vào bối ức , vào địa ngục loạn luân...

Nhưng –

Vẫn không thể .

Lặng im đứng, lặng im ngóng nhìn , thẳng đến khi thiếu niên kia xoay người tiến nhập hậu viên, hắn mới chậm rãi xoay người, chuyển quá một phương hướng khác.

“Lí Phúc, người nói, bốn năm lâu không?”

“Hồi Hoàng Thượng, bốn năm, không lâu.”

“Lí Phúc, trăm hối hận thì làm sao bây giờ?”

“Hồi Hoàng Thượng, kỳ thật... Bốn năm thật sự không lâu.”

“Bốn năm sao ...”

56. Chương 56: Năm Xưa Như Nước

Năm xưa như nước, như nước năm xưa.

Xuân về hoa nở khai tiết trời , Dương Châu, Tê Linh Tự

Đỗ Cầu đi vào Tê Linh Tự , một đường tùy ý nhìn, có lẽ là vì ngày hôm qua là ngày kết thúc ngày phật đản, lúc này Tê Linh Tự thực im lặng, cơ hồ không gặp tín chúng, nhưng Đỗ Cầu lại rõ ràng nghe thấy, có thanh âm vui cười hỗn loạn dễ nghe , hỗn loạn thanh âm tiểu hài tử nhu nhu, Đỗ Cầu tỏ mò theo tiếng đi đến.

Khi tiến sau Quan Âm điện của Tê Linh Tự , liền thấy một thiếu niên ước chừng mười lăm, sáu tuổi, ngồi ở xe lăn , trên mặt mang theo điềm tĩnh tươi cười cùng hai cô gái mười bốn tuổi đứng hai bên trái phải đang nhẹ giọng trước trò cười. Còn có hai tiểu cô nương 7 tuổi , hai nam hài bốn tuổi có khuôn mặt giống nhau đứng cạnh tiểu cô nương , thỉnh thoảng chạy nhảy chơi đùa.

Đỗ Cầu thấy rõ khuôn mặt thiếu niên, không khỏi kinh ngạc nhìn thiếu niên xuất thần.

Đúng là hắn?

Thiếu niên khuôn mặt thanh tú, đôi mắt sạch sẽ thanh tú, trên mặt tươi cười điềm tĩnh thoải mái, khi thiếu niên nhìn đến Đỗ Cầu , tựa hồ có chút kinh ngạc, lập tức tươi cười, “Đỗ Cầu ? Đã lâu không thấy.”

Đỗ Cầu lấy lại tinh thần, trên mặt không khỏi ửng đỏ, vài bước tiến lên, cung kính chấp tay chỉ lễ nói “Đỗ Cầu kiến quá Trung Sơn vương điện hạ, kiến quá Trường Nhạc công chúa, Dự Chương công chúa, Cao Dương công chúa, Tần Dương công chúa, Tần vương điện hạ.”

Hai cô gái đang chọe cười , cũng chính là Trường Nhạc cùng Dự Chương ngừng lại, nhìn về phía Đỗ Cầu , khẽ gật đầu, lại kéo qua hai tiểu nam hài cùng hai tiểu cô nương , sáng giọng, “Cao Dương, đừng đùa. Trí Nô, Hủy Tử , các người cũng đừng chạy.”

Hai nam hài bốn tuổi đột nhiên tiến lên , tựa vào bên xe lăn của thiếu niên, mở to một đôi mắt hắc bạch phân minh, hỏi “Ca ca, hắn là ai vậy?”

“Hắn là Đỗ Cầu , là trưởng tử của Đỗ Như Hối đại nhân.” Thiếu niên, cũng chính là Thừa Kiền, vỗ vỗ đầu tiểu nam hài, mỉm cười nói.

“Người chính là Đỗ Cầu mà ca ca nói thực thông minh thực ngoạn hảo xúc xúc?” Tiểu nam hài tiến lên, giỡn đầu hỏi, đôi mắt còn thực sự tò mò nhìn chằm chằm Đỗ Cầu .

Đỗ Cầu cung kính xoay người chấp tay nói, “Hồi điện hạ, tại hạ chính là Đỗ Cầu.”

Tiểu nam hài, cũng chính là Tần vương Lí Trì, nhìn chằm chằm Đỗ Cầu , gật đầu nói “Vậy đợi lát nữa , người có dạy ta ngoạn không?”

Đỗ Cầu sửng sốt, lập tức cúi đầu đáp “Dạ.”

Lí Trì nghiêng đầu, nhìn về phía Đỗ Cầu , “Người nói ‘dạ’ ? Người có sự tình gì sao ?”

Đỗ Cầu giật mình, gật đầu nói, “Hồi điện hạ, đúng vậy.”

Lí Trì nhíu mày, “VẬY người đừng nói là ‘dạ’ a. Ta hỏi người có không, người đã có việc, người trả lời ta nói ‘dạ’, kia không phải biến thành ta lệnh cho người sao? Nếu người có việc, người phải đi làm việc đi. Chờ người không có việc gì, sẽ dạy ta ngoạ là hảo.”

Đỗ Cầu ngượng ngùng đáp, “Dạ.”

Thừa Kiên cười cười lắc đầu, xao xao đầu Lí Trì “Tốt lắm, đừng đùa. Trĩ Nô, mang Hủy Tử đi tìm mẫu hậu, cùng mẫu hậu nói, Đỗ Cầu đến đây.”

Lí Trì thè lưỡi, hướng Đỗ Cầu làm cái mặt quỷ, xoay người, kéo tay Hủy Tử hướng bên trong chạy đi.

Hồng Ngọc cùng Châu nhi vẫn im lặng xin đợi một bên vội vàng theo đi.

Trường Nhạc, Dự Chương vội kéo Cao Dương tiến lên, cười cười nói, “Ca ca, chúng ta đi tìm mẫu hậu trước.”

“Hảo. Các người cẩn thận một chút.” Thừa Kiên gật đầu ôn nhu nói.

Khi Trường Nhạc, Dự Chương đi xa. Thừa Kiên mới ngẩng đầu nhìn hướng Đỗ Cầu câu nệ đứng ở trước mặt mình, mỉm cười nói, “Đều đã bốn năm nha, mọi người bốn năm nay được không?”

Đỗ Cầu cung kính đáp, “Mọi người đều tốt lắm, chính là mọi người đều rất tưởng niệm điện hạ.”

Nhìn không được vụng trộm giương mắt nhìn Thừa Kiên, thấy Thừa Kiên sắc mặt hồng nhuận, đôi mắt vẫn sạch sẽ thanh tú như cũ, chính là..., liếc mắt nhìn chân trên xe lăn, Đỗ Cầu trong lòng có chút tiếc nuối, chân điện hạ...

Thừa Kiên miết đến tầm mắt Đỗ Cầu, khóe miệng nhất loan, “Không quan hệ, ta đều đã quen. Kỳ thật như vậy... Cũng không sai.” Thừa Kiên nhìn về phía thiên không, nhớ tới bốn năm này, không khỏi mặt mày cong cong.

Bốn năm trước, mẫu hậu sanh ra một đôi song bào thai, Trĩ Nô cùng Hủy Tử.

Theo sau, phụ hoàng ra một đạo ý chỉ, đem mẫu hậu cùng mình lấy danh nghĩa điều dưỡng cần yên tĩnh “Biếm” ra hoàng cung, lúc ấy, mình thực khó hiểu, mẫu hậu ra cung cũng liền thôi, vì sao phụ hoàng cũng muốn đem mình ‘Biếm’ ra hoàng cung?

Cho đến khi Trầm Quân Nguyên cấp mẫu hậu điều dưỡng thân thể, lại cấp chính mình trị chân, hẳn mới từ mẫu hậu biết, phụ hoàng phóng thích Trầm Quân Nguyên, điều kiện chỉ một là vì mình mà kiếm ra danh y chữa trị chân ...

Mà ngoảnh lại nhìn đã qua bốn năm ...

Mà cung nhân bên mình cùng mẫu hậu cũng đi theo, Trĩ Nô cùng Hủy Tử cũng không nói. Mẫu hậu tuyệt đối sẽ không đem bọn họ vừa mới sinh ra bỏ lại, không nghĩ tới là Trường Nhạc, Dự Chương, còn có Cao Dương đều theo ra. Mà, phụ hoàng lại cũng ngầm đồng ý sao?

Hai năm trước, vì nuôi nấng Trĩ Nô cùng Hủy Tử, bọn họ ở Dương Châu định cư, du lãm cảnh đẹp Tô Hàng, nhấm nháp mỹ thực Tô Hàng, ngày qua ngày giản đơn, phong phú, khoái hoạt.

[Tô Hàng = Tô Châu và Hàng Châu. Có câu “Thượng Thiên Đàng, hạ Tô Hàng” là vì hai nơi này được coi là bậc nhất thiên hạ, so sánh với thiên đàng trên thiên giới cũng chẳng kém]

Thứ duy nhất không hoàn mỹ chính là ...

Hắn luôn nhớ tới phụ hoàng, có khi nghĩ đến ngủ không được, chỉ có thể nửa đêm đứng lên nhìn ánh trăng đến gần người.

Sau lại, Trĩ Nô cùng Hủy Tử lớn lên chút, liền ở Tô Hàng du ngoạn, đáng tiếc không thể đi xa, Trĩ Nô cùng Hủy Tử quá nhỏ, mẫu hậu cũng không chuẩn.

Nhưng với hắn mà nói, cũng là ngày thực vui vẻ.

Sau đó, hắn bắt đầu nghi hoặc, bốn năm, phụ hoàng ngẫu nhiên còn có thể phái người tới đón Trường Nhạc, Dự Chương cùng Cao Dương, Hủy Tử cùng Trĩ Nô hồi kinh đoàn tụ, nhưng cố tình không có hắn.

Bốn năm qua , hần chưa từng trở về một lần.

Hần khó hiểu, nghi hoặc, trong lòng mất mát.

Cho đến năm nay, đêm 30 tết . Chỉ còn lại có hần cùng mẫu hậu, còn có Trầm Quân Nguyên .

Mẫu hậu đột ngột nói với hần,“Kiền Nhi, chờ đầu xuân, người cùng mẫu hậu, còn có Trầm thúc thúc, chúng ta cùng đi đại mặc đi.”

Hần giật mình, nhìn ánh mắt mẫu hậu không yên, lại thực chờ mong, lại liếc mắt thấy Trầm Quân Nguyên đồng dạng thực khẩn trương. Hần chậm rãi cười, trong lòng bỗng nhiên mơ hồ hiểu được, liền cười cười nói “Hào.”

Trong lòng rất chua xót, như vậy, mình quả nhiên là bị...

“Đừng trách phụ hoàng người.” Trầm Quân Nguyên đột ngột mở miệng, thanh âm có chút than thở,“Hần là vua của một nước, có một số việc, hần không thể không...”

“Ta hiểu được.” Hần đánh gãy câu chuyện, cố gắng tươi cười để bài trừ, cố cười nói,“Ta là trưởng tử, lại là cái dạng này, mặc kệ tương lai Thanh Tước hay là Trĩ Nô, ta đối bọn họ mà nói, đều là...” Hần không có nói thêm gì nữa.

Mà mẫu hậu cùng Trầm Quân Nguyên sau khi kinh ngạc qua đi lại đều trầm mặc.

Chính là sau, ai cũng không hề nhắc tới việc này, mà hần bắt đầu cố gắng không thêm nghĩ tới Trường An, không thêm nghĩ đến phụ hoàng đã từng đau sủng hần ...

Mà giờ , đã là tháng tư.

Trường Nhạc sau ba tháng đã trở lại Dương Châu. Cũng mang về không ít tin tức ở Trường An. Tỷ như nói danh khí Thanh Tước càng lúc càng lớn, tỷ như nói Lí Kính vài năm nay đều vui đầu đọc sách , ai cũng không để ý, tỷ như nói phụ hoàng gần nhất sủng ái nhất là Từ Huệ ...

Hần nghe, chỉ mỉm cười.

Hôm nay, mẫu hậu nói muốn tới lễ Phật, hần liền mang theo Trường Nhạc bọn họ cùng nhau lại đây, tới hôm qua , mẫu hậu cùng hần nhắc tới, tiếp qua 3 ngày , liền cùng nhau rời đi, sau đó đi đại mặc.

Tuy rằng lúc này thực vội vàng , thực nhanh, hần cũng chưa cùng Trường Nhạc bọn họ nhắc tới, nhưng nghĩ lại nghĩ vậy cũng tốt.

Tất yếu sẽ rời đi , không phải sao ?

Lấy lại tinh thần, nhìn về phía Đỗ Cấu , Thừa Kiền cười “Đúng rồi, Đỗ Cấu , người sao đến đây ?”

Đỗ Cấu cung kính trả lời,“Hồi điện hạ , ta phụng mệnh lệnh cha ta đi du học, hôm nay đi ngang qua Tê Linh Tự , nghĩ ngày hôm qua là ngày phát đàn, không thể vì cha mẹ cầu phúc, cho nên, muốn tiến vào thấp nén hương, không nghĩ tới sẽ tình cờ gặp điện hạ.”

“Người hoàn hảo ngày hôm qua không có tới, ngày hôm qua người nhiều lắm.” Thừa Kiền nhớ tới ngày hôm qua khi bởi Trương Tôn hoàng hậu đến, không khỏi lắc đầu.

Đỗ Cấu cười nói,“Điện hạ cũng đến cầu phúc?”

Thừa Kiền ừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn hướng thiên không, thiên không rộng lớn, mây trắng thản nhiên, thấp giọng nói,“Chính là không biết có như nguyện không?”

Đỗ Cấu sững sờ, thấy Thừa Kiền mặt mày hiện lên một tia thương cảm, không khỏi thân thiết tiến lên,“Điện hạ?”

Thừa Kiền gợi lên khóe miệng cong cong cười,“Ta không sao. Đúng rồi, Đỗ Cấu , người đi bá kiến mẫu hậu đi.”

Đỗ Cấu đành phải gật đầu, hướng phía trước đi đến. Đi vài bước rồi, lại lo lắng hồi đầu, thấy Thừa Kiền một thân bào sam bạch sắc ngồi ở xe lăn, thân ảnh vẫn như bốn năm , thật gây yếu .

Ngoại ô Dương Châu, Lâm Nguyệt Sơn Trang.

Bốn năm trước đến nơi này , Thừa Kiền mới giựt mình phát hiện, Trầm Quân Nguyên nguyên lai cũng có tiền.

Đối Thừa Kiền kinh ngạc, Trầm Quân Nguyên chính là lạnh lùng nói câu “Thiên hạ cũng không phải chỉ có cha ngươi là anh tài!”

Thừa Kiền nghe xong, cười tủm tỉm nói lại câu, “Nên trong thiên hạ , cha ta cũng là anh tài độc nhất vô nhị !”

Trầm Quân Nguyên bị kiềm hãm, xoay người liền sai bước tiêu sái.

Thừa Kiền phiêu đảng nhân gian nhiều năm, đối tranh cãi nhỏ này sớm không xem ở trong mắt, vào lúc ban đêm, biết Trầm Quân Nguyên phiêu bạc nước khác nhiều năm liền rất có hứng thú hỏi sự tình nước khác.

Trầm Quân Nguyên cũng kể lại cùng giải thích.

Sau đó, hai người cứ như vậy bình an vô sự ở chung bốn năm.

Thực đáng tiếc là, mặc dù rời đi hoàng cung, Trưởng Tôn hoàng hậu cũng không đáp ứng Trầm Quân Nguyên , hai người ở chung đều cung kính nheo nhẽ lễ độ, Thừa Kiền khó hiểu, hỏi nguyên nhân, Trưởng Tôn hoàng hậu chỉ nói câu, nàng muốn xem Trĩ Nô cùng Hủy Tử lớn lên.

Thừa Kiền đối chuyện này thực không hiểu, nhân sinh ngắn ngủi , cần gì phải như thế?

Nhưng Trưởng Tôn hoàng hậu cười cười nói “Ngươi không hiểu.”

Thừa Kiền đành phải thở dài một tiếng, hẳn thật sự không hiểu.

Nhưng xem bộ dáng Trầm Quân Nguyên như chỉ cần có thể mỗi ngày thấy người trong lòng liền cảm thấy mỹ mãn, Thừa Kiền yên lặng cảm niệm.

Nghĩ ba ngày sau sẽ đi theo mẫu hậu rời đi, Thừa Kiền nhìn về phía Hủy Tử cùng Cao Dương đang ngồi trên xích đu , lại nhìn về phía Trường Nhạc ,Dự Chương phụ giúp đu dây, trong lòng do dự nên mở miệng hay không .

Nhưng mở miệng rồi , lại nên nói thế nào đây ?

Thừa Kiền cân nhắc trước nên dùng từ nào khi nói, Lí Trì lại chạy lại đây : “Ca ca, ngươi suy nghĩ cái gì?”

Thừa Kiền lấy lại tinh thần, nhìn về mặt tò mò của Lí Trì , nghĩ nghĩ, thấp giọng hỏi “Trĩ Nô, ca ca hỏi ngươi, nếu có một ngày, ca ca mất, ngươi có thể chiếu cố hảo Hủy Tử cùng các tỷ tỷ không ?”

Lí Trì sững sốt lắng, lập tức hỏi, “Ca ca, ngươi muốn đi đâu?” Lại nhíu mày hỏi, “Ca ca, ngươi không phải sẽ cùng chúng ta trở về sao ?”

Thừa Kiền sờ sờ đầu Lí Trì, trong lòng có chút không tha, đời trước Trĩ Nô sau khi sinh không bao lâu , mẫu hậu liền qua đời, Trĩ Nô cùng mình ở chung không lâu , nhưng đời này sẽ không giống nhau, Trĩ Nô cơ hồ có thể nói là ở là ở bên mình lớn lên ...

“Ca ca?” Lí Trì có chút sốt ruột , kéo kéo tay áo Thừa Kiền : “Ca ca, ngươi không theo chúng ta trở về sao ?”

Thừa Kiền chậm rãi lắc đầu, trấn an nói, “Ca ca còn có chút sự tình, lần này sẽ không theo các ngươi trở về.”

Lí Trì sững sốt, lập tức quyết miệng, “Ca ca, ngươi mỗi lần đều nói có chuyện!”

Thừa Kiền trong lòng cười khổ, hẳn cũng muốn trở về, muốn lại nhìn phụ hoàng một lần , nhưng là...

“Ca ca!” thanh âm nhu nhu ngọt ngào, cùng khuôn mặt Lí Trì tương tự, nhưng mắt to lộng lộng, Hủy Tử càng thêm đáng yêu chạy tới, ôm cổ Thừa Kiền, ngẩng đầu, cong cong cười, “Ca ca, bồi Hủy Tử ngoạn đi.”

Thừa Kiền biểu tình nhu hòa, sờ sờ đầu Hủy Tử, ôn nhu nói, “Hảo, Hủy Tử muốn ngoạn cái gì?”

“Hủy Tử tưởng ngoạn mộc bài.”

“Hảo. Kia ca ca bồi Hủy Tử ngoạn mộc bài. Trĩ Nô, người cũng cùng đến ngoạn đi.”

Khi Hủy Tử rốt cục vừa lòng, gục ở trong lòng Trường Nhạc mà ngủ, trời đã sắp tới hoàng hôn.

Ngóng nhìn khuôn mặt tươi cười của Hủy Tử hồng nhuận trắng noãn, Thừa Kiền ôn nhu cười, có lẽ là vì có y thuật của Trầm Quân Nguyên, đặc biệt chuyên môn nghiên cứu chứng bệnh của mẫu hậu, thân thể Hủy Tử so với đời trước khỏe mạnh nhiều lắm. Thừa Kiền nghĩ, chỉ cần Hủy Tử cứ như vậy, có lẽ Hủy Tử có thể bình an xuất giá, thậm chí, còn có thể sinh con, lại nhìn đứa nhỏ lớn lên, cưới vợ, làm bà bà...

Chính là không biết, khi đó, mình ở nơi nào?

Thu hồi thương cảm đột nhiên này đến, Thừa Kiền ngẩng đầu đối Trường Nhạc ôn nhu cười nói, “Mang Hủy Tử đi xuống ngủ đi.”

Trường Nhạc bướng bỉnh cười, cùng Dự Chương ôm lấy Hủy Tử, đi ra sân.

Lí Trì rời đi, bỗng nhiên quay đầu đối Thừa Kiền còn thật sự nói: “Ca ca, phụ hoàng nói qua, hắc sẽ đến đón ca ca trở về. Cho nên, ca ca, người thế nào cũng không được đi! Người phải đợi phụ hoàng đến!”

Thừa Kiền sững sốt, lập tức trấn an cười, “Hảo hảo hảo..., ca ca thế nào cũng không đi.”

Lí Trì thế này mới vừa lòng gật đầu. Xoay người rời đi.

Phụ hoàng tới đón hắc? Có khả năng sao?

Thừa Kiền tự giễu cười.

57. Chương 57: Năm Xưa Như Nước

Khi đêm đã về khuya.

Trong thành Dương Châu một mảnh lặng im, ngẫu nhiên có vài tiếng chó kêu, hoặc là tiếng trống canh mà canh nhân cầm gõ mõ vang lên.

Lúc này, trước cửa thành Dương Châu, quan viên coi cửa thỉnh thoảng ngáp dài, tuy rằng rất là mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng giữ vững tinh thần, chú ý động tĩnh trong ngoài cửa thành.

Tại khố này vạn vật yên tĩnh, tiếng vó ngựa hỗn loạn dồn dập vang lên, liền có vẻ phá lệ kinh người!

Quan trông thành hoảng sợ, vội vàng nhảy lên, cảnh giác nhìn chằm chằm phương hướng tiếng vó ngựa.

Vừa thấy màu áo choàng đến, thân hình mấy người đứng trước cửa thành tựa hồ rất cao lớn cùng cười con ngựa cao to, quan viên coi cửa thành cao giọng quát hỏi, đồng thời cẩn thận cảnh giác “Người nào?!”

Nam tử cao lớn mặc áo choàng đi đầu không chút để ý phát tay, phía sau còn có một người tiến lên, tung ra lệnh bài.

Quan coi cửa thành vội vàng tiếp nhận, khi thấy rõ lệnh bài, hoảng sợ, vội vàng nịnh nọt cười: “Tiểu nhân đáng chết, không biết là sứ giả trong kinh giá lâm...”

“Tốt lắm! Mở cửa thành đi.” tiếng người tung lệnh bài có chút tiêm tể, nghiêm túc nói.

Quan coi cửa thành vội vàng mở ra cửa thành, thuận thế hai tay cung kính trình lệnh bài. Khi bụi đất bay lên , chạy như bay mà đi, quan coi cửa thành mới kiễng mũi chân , liếc mạng nhìn xung quanh, nơi đó, hình như là ngoại ô??

Lúc này , ở Lãm Nguyệt Sơn Trang.

Trưởng Tôn hoàng hậu đi ra nhà chính, nhìn lên bầu trời đêm, nỗi lòng phập phồng, luôn có loại bất an.

“Gió đêm rất lớn , Vô Cầu , người cẩn thận cảm lạnh.” Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn áo choàng đã được khoác lên vai , quay đầu nhìn về phía Trầm Quân Nguyên về mặt ôn nhu phía sau, đầu tiên là nhu yếu cười, tiếp theo liền nhẹ nhàng thở dài, hơi hơi nhăn mày : “ Quân nguyên, trong lòng ta lúc này thực bất an, tổng cảm thấy dường như sẽ phát sinh chuyện gì, luôn có chút lo lắng.”

“Đừng lo lắng, bốn năm chi kì đã đến, ngày mai , chúng ta chỉ cần mang theo Thừa Kiền rời đi Dương Châu, sẽ không có sự tình gì.” Trầm Quân Nguyên thấp giọng khuyên giải an ủi nói.

Trưởng Tôn hoàng hậu lại nhẹ nhàng lắc đầu, cười khổ nói,“Ta hiểu bệ hạ, bốn năm này càng không có tin tức, lại càng tỏ rõ trong lòng bệ hạ đối Kiền Nhi là để ý..., hần... Sẽ không buông tay .” Lại thấp giọng thở dài “Bốn năm qua , nhìn bộ dáng Kiền Nhi không vui, lòng ta cũng rất khó chịu, Kiền Nhi một lòng chính là thân cận cùng kính trọng phụ hoàng hần, hần cái gì cũng không biết...”

“Như vậy không tốt sao? Cái gì cũng không biết, hần mới sẽ không thống khổ.” Trầm Quân Nguyên nói, cũng ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời đêm “Đợi hai ngày nữa, chờ chúng ta đi đại mạc, cấp Thừa Kiền tìm một nữ tử tốt, hần sẽ chậm rãi khoái hoạt lên.” Dừng một chút, nhíu mày nói,“Về phần Hoàng Thượng bên kia, Vô Cầu , có lẽ người nghĩ nhiều, ta cảm thấy, không có tin tức ngược lại là tin tức tốt.”

Trưởng Tôn hoàng hậu thấp giọng lẩm bẩm nói,“Chỉ hy vọng như thế.”

Nhưng vào lúc này, một tiếng thanh âm hùng hậu vang lên,“Từ Trụ bái kiến hoàng hậu nương nương!”

Thừa Kiền nằm ở trên giường , nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ. Đầy sao.

Kinh ngạc xuất thần, cho nên Thừa Kiền không có nghe đến cửa phòng vốn khép lại bị nhẹ nhàng mở ra.

Người mở cửa phòng nhẹ bước vào , thân hình cao lớn, bao phủ áo choàng , ánh nến ảm đạm chiếu ra khuôn mặt tuần dật, đôi mắt thâm trầm u ám.

Hần chậm rãi cởi bỏ áo choàng, một đôi mắt gắt gao khóa tại Thừa Kiền vẫn đang xuất thần ngẩn người như trước, bốn năm qua , thiếu niên nay lại lớn lên không ít .

Khuôn mặt càng thêm thanh tú, ánh mắt vẫn là sạch sẽ như vậy, không, so với bốn năm trước càng thêm thanh tú.

Bước tiến lên, cố ý bước thật mạnh ra tiếng, đã thấy Thừa Kiền vẫn như cũ nhìn chăm chăm bầu trời đêm bên ngoài đến ngẩn người, không khỏi không hờn giận, hần suy nghĩ cái gì?

Hoặc là, hần suy nghĩ về ai?!

Nhíu mày tiến lên vài bước, đang muốn kéo qua , Thừa Kiền lại quay đầu.

Hần ngẩn ra, lập tức gọi lên khoe miệng sung sướng nhìn Thừa Kiền trong phút chốc ngạc nhiên, kinh hãi, tiếp theo, đó là mờ mịt.

Dừng ở Thừa Kiền, nhìn Thừa Kiền chậm rãi vươn tay, ngón tay có chút run run , một bên đụng vào khuôn mặt mình , một bên thấp giọng lẩm bẩm nói “Thật sự là... Phụ hoàng?”

Hần liền không thể nhẫn nại, một phen kéo Thừa Kiền đến , ôm chặt lấy, thanh âm khàn khàn mở miệng nói,“Kiền Nhi, phụ hoàng tới đón người.”

Trong mũi Thừa Kiền tràn đầy hương vị hoài niệm quen thuộc, trong ngực vẫn như cũ là ấm áp rộng lớn như vậy , làm cho người ta an tâm, ngón tay gắt gao nắm lấy bào sam , rất muốn mở miệng nói chuyện, nhưng khi nói , mới biết sớm khàn khàn : “Phụ hoàng, con nghĩ ngài không cần con nữa ...”

Bốn năm qua , chẳng quan tâm, cho dù là viết phong thư, hay gửi lời thôi cũng tốt.

Lại một chữ cũng không .

Từ chờ mong ban đầu , đến mất mát, đến cuối cùng cố gắng nói cho bản thân không cần quá để ý...

Nhìn Trường Nhạc nói về phụ hoàng , kể từng chuyện từng chuyện , hẳn chỉ có thể ở một bên mỉm cười, chịu đựng bối rối , mất mát cùng chua xót trong lòng.

Đến tận đây, hẳn mới thực sự phát hiện, cho dù đã làm người hai thế, cho dù là phiêu đảng nhân gian nhiều năm, trong lòng hẳn không thể bỏ qua nhụ mộ cùng kính trọng như trước đối với phụ hoàng ...

Không thể bỏ qua... Không thể chấp nhận bỏ qua cùng đậm mực của phụ hoàng với hẳn...

Cúi đầu áp lực , đứt quãng khóc cứ như vậy một chút một chút vang lên.

Thái Tông để gắt gao ôm, rất khó tin tưởng, đứa nhỏ trong lòng đang áp lực khóc sẽ là Thừa Kiền năm đó cho dù chân bị gãy cũng vẫn nhẫn nại , trong lòng vui sướng , tầm quan trọng của mình trong lòng đứa nhỏ thật lớn , đồng thời cũng đau như bị kim đâm , chỉ có thể luống cuống tay chân trấn an : “Ngoan, Kiền Nhi ngoan, đừng khóc a. Đều là phụ hoàng không tốt! Phụ hoàng thật sự là hỗn đản! Kiền Nhi đừng khóc!”

Nâng lên mặt Thừa Kiền, đã thấy Thừa Kiền cắn chặt môi không cho bản thân khóc thành tiếng , hốc mắt hồng hồng, gương mặt điềm tĩnh thản nhiên giờ phút này tràn đầy thống khổ thần thương.

Trong lòng lại khó chịu đến cực điểm, cuối cùng, thật sự nhịn không được cúi đầu hôn trán Thừa Kiền, một bên thấp giọng nỉ non “ Kiền Nhi...” Trong lòng áp lực quá lâu , là điên cuồng tưởng niệm cùng chấp niệm không thể nói ra miệng .

Môi hôn chậm rãi đi xuống , đau tích một chút một chút hôn tới nước mắt Thừa Kiền. Tựa hồ chỉ có như vậy, mới thoáng giảm bớt buồn khổ , áp lực cùng vì Thừa Kiền khóc mà như kim đâm đau đốn trong lòng.

Mà Thừa Kiền sau một phen khóc , chậm rãi tỉnh táo lại, mới phát hiện, nam nhân trước mắt tuần dật thành thực đúng là như vậy đau tích hôn mình , nhịn không được tâm hơi run lên , muốn đẩy ra, tỉnh ngộ phát hiện mình lại không chịu thua kém ở trước mặt phụ hoàng rơi lệ, xấu hổ nói, “Phụ hoàng, con đã trưởng thành...”

“Ngài đừng coi ta là đứa trẻ để hống ! Động bất động liền... Liền... hôn ... Được không?” Thừa Kiền lắp bắp nói xong, trên mặt nóng lên .

Thái Tông để cũng gọi lên khoe miệng, bàn tay to một lần nữa kéo vào , cường thế ôm lấy, cúi đầu hôn má một cái , mới cười nhẹ mở miệng, “Kiền Nhi mặc kệ nhiều bao nhiêu , đều là con phụ hoàng.”

Thừa Kiền trong lòng không muốn xa rời ôm ấp quen thuộc làm cho người ta an tâm như vậy, hơi hơi động, phát hiện lấy khí lực mình căn bản không thể tránh ra , rõ ràng buông tha, giữa đầu, dừng ở Thái Tông để, mới phát hiện, tinh thần Thái Tông để lúc này tuy rằng tốt lắm, nhưng trên mặt mỗi một lại che dấu không được, đặc biệt là trong đôi mắt đen , không khỏi do dự hỏi “Phụ hoàng, người đã vài ngày không ngủ sao ?”

Ôm Thừa Kiền thuận thế nằm xuống, mới hơi hơi nhắm mắt nói “Từ khi rời đi Trường An , đều không ngủ .”

“Phụ hoàng?” Thừa Kiền hoảng sợ, Trường An đến Dương Châu nhanh cũng là năm ngày!

“Phụ hoàng hận không thể sớm ngày đem người đón trở về.” Thái Tông để nhắm mắt , thản nhiên nói, ngữ khí lạnh nhạt, nhưng Thừa Kiền lại cảm giác được, tay ôm bên hông đột nhiên dùng sức đem hẳn gắt gao chế trụ.

“Phụ hoàng?”

“Kiền Nhi, phụ hoàng sao có khả năng không cần người...” thanh âm áp lực mất tiếng đi nhiều lắm .

Thừa Kiền trong lòng nghi hoặc rất nhiều, nhưng lúc này, trong lòng bối rối mất mát lại vì lời người này nói mà dần được trấn an .

Giờ lên điểm đậm tươi cười thỏa mãn, Thừa Kiên ghé vào trong lòng Thái Tông đế, an tâm nhắm hai mắt lại.

Cho nên, Thừa Kiên không thấy được, Thái Tông đế vốn nhắm mắt, lại mở mắt, trong đôi mắt là nồng đậm tham luyến cùng quyết ý không tha .

Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn Từ Trữ canh giữ ở sân của Thừa Kiên, dịu dàng cười, “Từ tướng quân, đã lâu không thấy.”

Từ Trữ cung kính xoay người, “Thần , Từ Trữ kiến quá hoàng hậu nương nương.”

Phía sau Trưởng Tôn hoàng hậu , Trầm Quân Nguyên cũng lạnh lùng chấp tay “Từ tướng quân, đã lâu không thấy.”

“Trầm tiên sinh hảo.” Từ Trữ tức mục chấp tay.

“Ta nghĩ nhìn xem Kiên Nhi. Từ tướng quân phiền toái nhường đường , được không?” Trưởng Tôn hoàng hậu ôn nhu nói.

“Hoàng hậu nương nương, lúc này sắc trời đã tối muộn, sao không chờ ngày mai đi ?” Từ Trữ chấp tay cung kính nói.

Ngày mai? Trưởng Tôn hoàng hậu cười, tươi cười có chút lãnh đạm cùng sắc bén “Từ tướng quân, xin tránh ra , ta hiện tại muốn thấy Kiên Nhi.”

Từ Trữ trầm mặc lắc đầu, “Thỉnh hoàng hậu nương nương chớ để hạ thần khó xử.”

Trầm Quân Nguyên nhú mày, đang muốn tiến lên, Lí Phúc theo bên trong đi ra, chấp tay hành lễ nói, “Nương nương, Hoàng Thượng có sự , bốn năm chi kì đã đến.”

Trưởng Tôn hoàng hậu cùng Trầm Quân Nguyên đồng loạt sững sốt, tiếp theo trầm mặc .

Thời điểm Thừa Kiên tỉnh lại, đầu tiên là phát giác, đầu óc chậm rãi rõ ràng, mới phát hiện mình nằm úp sấp nằm ở trong lòng Thái Tông đế.

Mà cho dù trong lúc ngủ mơ vẫn gắt gao như cũ ôm người của chính mình còn nặng nề ngủ.

Dừng ở Thái Tông đế một hồi lâu, Thừa Kiên mới chậm rãi giờ lên khoe miệng, tối hôm qua thật sự không phải mộng.

Phụ hoàng, tối đón hấn.

Nhịn không được mặt mày cong cong cười, phụ hoàng, không có vứt bỏ hấn!

Nhưng trong lòng lại không ngừng nghi hoặc , một khi đã như vậy, vì cái gì bốn năm qua phụ hoàng cũng không từng có nửa âm tín cho hấn ?

Nghi hoặc xem xét khuôn mặt Thái Tông Đế Tuấn dật sang sảng, nghĩ bốn năm này , trong lòng mình rồi rầm chưa sót, Thừa Kiên nhịn không được trừng mắt, nếu phụ hoàng không có giải thích hợp lý, mình nhất định... Sẽ không khinh địch , buông tha phụ hoàng như vậy! Ân!

Khi nhàm chán nằm úp sấp như trước , Thừa Kiên vô tình quay đầu, đã thấy bên ngoài cửa sổ, Ngân liêu mạng kiếng chân lên , ngoắc, Thừa Kiên nhướng mày, Ngân? Có việc gấp sao ? Đi theo mình ra ngoài , trừ bỏ Hồng Ngọc cùng Châu nhi, còn có Ngân cùng Kim , Thừa Kiên liền nghĩ lặng lẽ thoát khỏi hai tay đang ôm mình của phụ hoàng , tái chậm rãi đi qua, vừa vặn vừa động, đã bị ôm chặt lấy, ngay sau đó, liền nghe thanh âm Thái Tông đế trầm thấp, “Kiên Nhi?”

Thừa Kiên quay đầu, có chút san nhiên cười, “Phụ hoàng, là con đánh thức người?”

Thái Tông để hơi hơi mị mắt, đầu tiên là theo phương hướng Thừa Kiền, mắt nhìn bên ngoài Ngân đã muốn biến mất rất nhanh, mới cúi đầu, đứng dậy, ôm lấy Thừa Kiền ngồi xong, miễn cưỡng mang theo giọng mũi nồng đậm mở miệng, “Không có việc gì, vốn cũng nên tỉnh.”

Thừa Kiền xem xét đôi mắt đen của Thái Tông để còn chưa hoàn toàn rút đi, quan tâm nói, “Phụ hoàng, nếu không, ngài ngủ tiếp một hồi? Con dậy trước.”

Thái Tông để dừng ở Thừa Kiền, mỉm cười, tươi cười mang theo sủng nịch ôn nhu “Người không cùng phụ hoàng, phụ hoàng sao có thể ngủ được.”

Thừa Kiền tâm nháy dựng, việc ha ha ngây ngô cười, chuyển mở lời đề, “Phụ hoàng, ta đây kêu nhân tiến vào?”

Thái Tông để kéo quần áo mà Thừa Kiền có thói quen thường đặt ở đầu giường, nói “Đợi lát nữa tái kêu, phụ hoàng giúp người thay quần áo.”

Thừa Kiền thân thủ đoạt lấy, mặt đỏ lắc đầu nói “Phụ hoàng, ngài cứ việc ngài, con tự mình làm!”

Đôi mắt Thái Tông để tối sầm lại, ý vị thâm trường cười, chậm rãi dựa vào tháp thượng, nhìn chăm chăm Thừa Kiền, từ từ nói, “Hảo, vậy người đổi đi.”

Thừa Kiền nhìn Thái Tông để ung dung dựa vào tháp thượng, thanh thần tự đắc, ánh mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm mình, trong lòng thực không được tự nhiên, nhìn không được mở miệng nói, “Phụ hoàng, ngài quay đầu được không?”

Thái Tông để lắc đầu, rất là rõ ràng mở miệng, “Không được!”

Thừa Kiền bị kiềm hãm.

Nhanh chóng gơ lên tay chân, rất nhanh mặc vào bộ áo khố, nhưng tốc độ nhanh này, tay chân cũng có chút loạn, bào sam mặc vào hoàn chỉnh nhưng dây lưng thì không mấy hảo, Thừa Kiền nhíu mày, trên trán đều gấp đến độ mồ hôi chảy ra.

Cho đến khi một bàn tay to tiếp nhận dây lưng, nhanh nhẹn thắt lại dây lưng, Thừa Kiền mới nhẹ nhàng thở ra.

“Kiền Nhi, phụ hoàng đều nói phải giúp người, người lại còn không cần.” Thái Tông để trêu tức nói, “Người lớn như vậy, còn thẹn thùng nha?”

Thừa Kiền trong lòng vô lực, còn không phải phụ hoàng ngài nhìn chăm chăm...

Bất quá, chính mình cũng không được, đều là nam nhân, lại là phụ hoàng, mình thẹn thùng cũng không được tự nhiên!

Thừa Kiền trong lòng mê hoặc.

58. Chương 58: Đường Hồi Kinh

Trưởng Tôn hoàng hậu trầm mặc ngồi ở trên ghế đá trong vườn.

Trầm Quân Nguyên ở trước mặt Trưởng Tôn hoàng hậu, đi qua đi lại, vài lần muốn nói lại thôi.

“Quân Nguyên, người muốn nói cái gì thì nói đi.” Trưởng Tôn hoàng hậu sau một hồi trầm mặc, rốt cục mở miệng. Ngắc đầu cười, tươi cười ôn nhu lại có vài phần bất đắc dĩ.

Trầm Quân Nguyên rốt cục trạm định, ách thanh hỏi, “Người sao cũng phải trở về?”

Trưởng Tôn hoàng hậu cúi đầu, trầm mặc gật đầu.

Trầm Quân Nguyên bình tĩnh nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu, sau một lúc lâu, mới thở dài một tiếng , mở miệng “Ta với người cùng trở về đi.”

Trưởng Tôn hoàng hậu sửng sốt, lập tức chậm rãi lắc đầu “Không được, như vậy rất nguy hiểm.”

Trầm Quân Nguyên nhíu mày, lo lắng nói, “Nhưng là, ta lo lắng, nếu...” Trầm Quân Nguyên cũng không nói gì, ánh mắt lo lắng thân thiết nhìn chằm chằm vào Trưởng Tôn hoàng hậu, câu nói kế tiếp tuy rằng cũng không nói ra, nhưng Trưởng Tôn hoàng hậu cũng tự nhiên có thể hiểu được.

Trong lòng cười khổ liên tục, sao không rõ? Lấy tính tình Hoàng Thượng, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, liền như bốn năm trước như lời Hoàng Thượng , mình phải đi, nếu không khó bảo toàn rằng đến một ngày mình sẽ nói ra , đến lúc đó...

Nhưng nàng sao có thể đi?

“Quân Nguyên, người ở nơi này chờ ta trở lại đi .” Trưởng Tôn hoàng hậu chậm rãi đứng dậy, một bên ôn nhu nói, một bên xoay người.

Nhưng Trầm Quân Nguyên cũng kéo lại cổ tay Trưởng Tôn hoàng hậu, ách thanh mở miệng, “Năm đó, người cũng như vậy, muốn ta chờ người trở về, kết quả...”

Trưởng Tôn hoàng hậu thân mình cứng đờ.

“Ta sẽ không cho người một người trở về.” Trầm Quân Nguyên buông ra cổ tay Trưởng Tôn hoàng hậu, kiên định nói. Xoay người đi nhanh mà đi.

Trưởng Tôn hoàng hậu ngẩn ra, vội vàng xoay người, muốn ngăn cản lại nhưng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nhìn bóng dáng Trầm Quân Nguyên đi nhanh rời đi, trong lòng bất đắc dĩ.

Lí Tri nắm tay Hủy Tử đi vào sân Thừa Kiền ở , tiến sân, liền gặp Thái Tông để đang mang theo đồ ăn uy Thừa Kiền, nhân tình sáng lên, rất là vui vẻ chạy tới, “Phụ hoàng! Nhi thần kiến quá phụ hoàng!”

Thừa Kiền nhân cơ hội vội vàng né khỏi cái đĩa , trong lòng xấu hổ , hắn đã mười sáu! Phụ hoàng sao vẫn đem hắn trở thành tiểu hài tử mà uy thực nha?

Thái Tông để thấy Thừa Kiền tránh được chiếc đĩa của mình , đôi mắt vi diệu, tâm tình không hề giận, cúi đầu nhìn về phía Lí Tri, gợi lên khóe miệng, tựa tiểu phi tiểu “Tri Nô, sao sớm như vậy đã tới đây?”

Lí Tri lui lui đầu, phụ hoàng tâm tình không tốt? “Tri Nô ngủ không được , sợ ca ca thật sự đi rồi, chạy tới đây nhìn xem ca ca...”

Ánh mắt Thái Tông để hơi hơi nhíu lại, trong lòng cười lạnh, trên mặt lại cười tủm tỉm nói “Tri Nô yên tâm, có phụ hoàng ở, ca ca người chạy không được.”

Thừa Kiền vừa nghe, trong lòng bỗng nhiên có chút dự cảm bất hảo, cái gì kêu “Chạy không được”??

Hủy Tử lúc này cũng là vẻ mặt thiên chân tiêu sái đến bên người Thừa Kiền, ghé vào trên đùi Thừa Kiền, ánh mắt chớp chớp , tò mò hỏi, “Ca ca sao ăn cơm còn muốn phụ hoàng uy ? Ca ca không phải nói hảo hài tử thì phải tự ăn cơm sao ?”

Thừa Kiền nhìn vẻ mặt Hủy Tử thiên chân, nhất thời trong lòng rối rắm, có chút xấu hổ quay đầu làm bộ như không có nghe đến , liếc mắt Thái Tông để một cái, mới cúi đầu đối Hủy Tử vẫn như cũ nghiêm mặt chờ mong , ôn nhu nói : “Hủy Tử , vừa mới rồi đó là đồ ăn phụ hoàng không thích ăn, phụ hoàng không thích ăn gì đó liền thích đem cho người khác ăn. Hủy Tử ngoan, về sau tuyệt đối không thể giống phụ hoàng, đồ ăn mình không thích cũng phải ngoan ngoãn ăn luôn mới tốt .”

Thái Tông để ở một bên ho khan vài tiếng.

Thừa Kiền trên mặt ra vẻ thân thiết quay đầu “Phụ hoàng làm sao vậy? Không thoải mái?”

Hủy Tử cũng nhu thuận quay đầu, nhìn về phía Thái Tông để, nhu nhu thanh hỏi, “Phụ hoàng không thoải mái nên đi xem đại phu. Ngoan ngoan uống thuốc mới có thể hảo nga.”

Thái Tông để bị kiềm hãm.

Lí Trì quay đầu nghẹn cười, khoe miệng Thừa Kiên vi kiêu, sờ sờ đầu Hỷ Tử : “Ân, Hỷ Tử liền ngoan như vậy.”

Thái Tông để tà liếc Thừa Kiên một cái, gấp đôi mắt Thừa Kiên lượng lượng phiếm lưu quang, bên miệng cười yếu ớt, không khỏi trong lòng rung động lại mềm mại.

Cùng Lí Trì và Hỷ Tử nói, Trường Nhạc , Dự Chương nắm tay Cao Dương sôi nổi lại đây.

Truyện cười một hồi, Thái Tông để liền đứng dậy, sờ sờ đầu Thừa Kiên, nhu hòa nói, “Phụ hoàng đi xem mẫu hậu người, Kiên Nhi ở chỗ này chờ phụ hoàng.”

Thừa Kiên sững sốt, muốn mở miệng nói cùng đi, Thừa Kiên trong lòng vẫn thực lo lắng, nếu phụ hoàng thấy mẫu hậu cùng Trầm tiên sinh ở cùng , trong lòng mất hứng thì làm sao bây giờ? Sinh khí làm sao bây giờ? Trầm tiên sinh người nọ nói chuyện có khi thực chua ngoa, nếu nổi lên xung đột thì làm sao bây giờ?

Nhưng khi khoe mắt Thừa Kiên thoáng nhìn Từ Trạ về mặt nghiêm nghị không biết khi nào xuất hiện ở cửa, trong lòng hơi hơi lộ bộp.

Theo bản năng ngẩng đầu nhìn hướng cửa , Lí Phúc cùng Thái Tông để nói nhỏ, phụ hoàng, làm cái gì vậy? Vì sao cho Từ Trạ canh giữ ở cửa?

Trường Nhạc tiến đến bên người Thừa Kiên, nhỏ giọng mở miệng nói, “Ca ca, phụ hoàng phái trọng binh bảo vệ cho sơn trang.”

Thừa Kiên ngẩn ra, nhú mày nhìn về phía bóng dáng Thái Tông để đã muốn đi xa, trong lòng trầm xuống, quay đầu nhìn về phía Từ Trạ canh giữ ở cửa, gương giọng nói, “Từ tướng quân!”

Từ Trạ xoay người, cung kính chấp tay chỉ lễ “Điện hạ có gì phân phó?”

Thừa Kiên ý bảo Trường Nhạc phụ giúp mình đi về phía trước, một bên mỉm cười nói, “Từ tướng quân, ta nghĩ đi ra ngoài một chút...”

Từ Trạ chấp tay, nghiêm túc nói, “Thỉnh điện hạ chờ Hoàng Thượng!”

Thừa Kiên trong lòng trầm xuống, “Từ tướng quân, là phát sinh chuyện gì sao?”

Từ Trạ vẫn như cũ về mặt nghiêm túc, “Thỉnh điện hạ kiên nhẫn chờ Hoàng Thượng.”

Lí Trì lúc này tiến lên, trừng mắt nói, “Người là người nào? Dám ngăn trở ca ca?”

Từ Trạ cung kính xoay người, “Hồi Tẩn vương điện hạ , thần là Từ Trạ !”

“Ta quân người là thế nào cản trạ! Lập tức tránh ra cho ta!” Lí Trì chống nạnh trừng mắt.

“Trĩ Nô!” Trường Nhạc lúc này mở miệng thấp xích “Không thể không lễ phép như vậy!”

Dự Chương tiến lên từng bước, kéo qua Lí Trì, đối Từ Trạ áy náy cười.

Thừa Kiên liếc mắt Lí Trì còn muốn mở miệng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thành công làm cho Lí Trì ngoan ngoãn thuận theo , lui ra phía sau Dự Chương.

“Từ tướng quân không thể nói, ta đây cũng không hỏi nhiều. Phiên toái Từ tướng quân đem Ngân cùng Kim gọi tới cho ta.” Thừa Kiên mỉm cười nói, nhớ tới từ buổi sáng đã không thấy đám người Ngân, trong lòng không khỏi lo lắng.

Từ Trạ cung kính chấp tay nói, “Dạ , cái này thần đi.”

Lui về trong phòng, Thừa Kiên quay đầu thấp giọng hỏi Trường Nhạc, “Hôm nay có gặp qua mẫu hậu không?”

Trường Nhạc lắc đầu, “Còn không có...” Lại thấp giọng sâu lo hỏi, “Ca ca, người có biết phát sinh chuyện gì không?”

Thừa Kiên trấn an nói, “Không có việc gì, có phụ hoàng cùng mẫu hậu ở, không có việc gì.”

Trường Nhạc chần chờ một chút, vẫn là nhin không được hỏi, “Ca ca, người nói, phụ hoàng có thể hay không là tới bắt Trầm tiên sinh ?”

Thừa Kiên sững sốt, lập tức lắc đầu nói, “Hắn là không phải, người đừng lo lắng.”

Dự Chương ôm Hủy Tử đi tới nhỏ giọng hỏi, “Ca ca, người nói... Phụ hoàng có phải hay không đến bắt mẫu hậu?”

Thừa Kiên ngẩn ra, lập tức lắc đầu nói, “Hắn là không phải...” Lại bỗng nhiên trong lòng có chút nghi hoặc, mẫu hậu tới đây , lý do đối ngoại là điều dưỡng thân thể, mà Trường Nhạc cùng Dự Chương lui tới đã được bốn năm , cũng có thể, hoặc là, hắn là nhìn không ra chuyện tình mẫu hậu cùng Trầm Quân Nguyên đi...

Nhưng Trường Nhạc ,Dự Chương tựa hồ cho tới bây giờ cũng chưa hỏi qua.

“Trường Nhạc, Dự Chương, các người biết...” Thừa Kiên có chút do dự mở miệng.

“Ta hy vọng phụ hoàng không phải đến bắt mẫu hậu.” Dự Chương lúc này nhẹ giọng nói.

Thừa Kiên ngẩn ngơ.

“Ân, ta cũng hy vọng không phải.” Trường Nhạc cũng thấp giọng mở miệng, vẻ mặt còn thật sự : “Mẫu hậu cùng Trầm tiên sinh ở nơi này , mẫu hậu nàng khoái hoạt hơn trong cung nhiều lắm .”

Thừa Kiên trong lòng không khỏi mềm mại.

“Hoàng Thượng..., có hỏi ý kiến Kiên nhi không ? Nếu hắn nguyện ý cùng ngài trở về, ta tuyệt không ngăn trở.” thanh âm Trưởng Tôn hoàng hậu tuy rằng bình tĩnh, nhưng lại thực kiên định.

Thái Tông đế ngồi ở chỗ vị , trong tay đang cầm bát trà, nghe xong lời này, trào phúng cười, “Người cảm thấy ta sẽ cho Kiên Nhi tiếp tục rời đi ta sao?”

Ngôn ngoại ý chính là mặc kệ Kiên Nhi có nguyện ý hay không, hắn cũng không thả Kiên Nhi đi?

Trưởng Tôn hoàng hậu hơi hơi cười khổ, “Ta biết điều đó không có khả năng.”

Thái Tông đế buông bát trà, đứng dậy, vẻ mặt thản nhiên, “Bốn năm chi kì đã muốn đến. Quan Âm Tì , đừng ở đây đi.”

Trưởng Tôn hoàng hậu hít sâu một hơi, mới chậm rãi mở miệng nói, “Ta sẽ không nói cái gì nữa, Hoàng Thượng, nhưng cầu Hoàng Thượng chấp thuận cho ta bồi Kiên Nhi cùng trở về.”

Thái Tông đế nhíu mày, bình tĩnh nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu một cái, quay đầu nhìn về phía vẫn Trầm Quân Nguyên trầm mặc đứng, hỏi, “Người đồng ý?”

Trầm Quân Nguyên đạm mạc mở miệng, “Vô Cầu quyết ý chính là của ta quyết ý.”

Thái Tông đế nhướng mày, thoáng trầm ngâm một hồi, mới mở miệng nói, “Cũng tốt. Quan Âm Tì , vậy người liền cùng trở về đi. Nhưng, người phải đáp ứng ta 3 chuyện !”

Cùng lúc đó, Ngân cùng Kim sắc mặt trắng bệch vào phòng ở của Thừa Kiên.

Thừa Kiên nhìn Ngân cùng Kim sắc mặt trắng bệch, liếc liếc mắt Từ Trữ đang nghiêm nghị đứng ở cửa một cái, quay đầu bình tĩnh mở miệng hỏi “Các người hai người chạy đi đâu thế ? Sao buổi sáng không có tới hầu hạ?”

Ngân bình tĩnh , mắt vụng trộm nhìn Từ Trữ , quỳ rạp trên đất, thấp giọng nói, “Hồi điện hạ , nô tài vốn nghĩ đến hầu hạ, nhưng là... Phúc công công cùng Từ tướng quân đem nô tài đẩy về phòng , còn tra hỏi , thẳng đến lúc này , mới cho nô tài đi ra ...”

Thừa Kiên giương mắt liếc Từ Trữ một cái, mới mở miệng hỏi, “Nhất định là các người đã làm sai chuyện tình, Phúc công công cùng Từ tướng quân mới có thể tra hỏi các người!”

Lúc này , thân mình Kim run lên, dập đầu lấp bắp mở miệng nói “Điện hạ, điện hạ, nô tài oan uổng a... Nô tài cái gì cũng chưa làm...”

“Kia phúc công công cùng Từ tướng quân sao lại tra hỏi các người ?!” Thừa Kiền cả giận nói.

“Bẩm điện hạ.” Từ Trụ lúc này cung kính chấp tay mở miệng, “Ngân công công cùng Kim công công đều không có làm sai sự, chỉ vì gần nhất Hoàng Thượng nghe nói một ít đồn đãi đối điện hạ bất lợi, mệnh thần điều tra việc này, cho nên thần cùng Phúc công công mới tìm hai vị công công hỏi...”

“Nga?” Thừa Kiền cười tủm tỉm hỏi, “Kia , Từ tướng quân có nói mới biết , bất kể đồn đãi bất lợi gì, sao ta cũng chưa nghe nói qua?”

Từ Trụ cung kính nói, “Hồi điện hạ , đồn đãi nói điện hạ muốn đi đại mạc. Không biết điện hạ có biết đồn đãi này từ đâu mà đến?”

Thừa Kiền sững sốt, đi đại mạc? Mẫu hậu cùng Trầm Quân Nguyên chỉ là cùng hấn đề cập qua một lần, sao phụ hoàng biết?

Lúc này, Từ Trụ liếc mắt nhìn thần sắc Thừa Kiền mê hoặc, nhẹ giọng nói “Điện hạ khả năng không biết, bốn năm trước , Hoàng Thượng vẫn đều thực quan tâm điện hạ, điện hạ bên người cũng an bài không ít người bảo hộ...”

Thừa Kiền lúc này mới có chút giật mình, nhưng đồng thời trong lòng cũng có chút không hờn giận.

Bảo hộ? Đối cái cách nói này , cũng kêu giám thị đi?!

Thái Tông đế rời đi nhà chính, Trầm Quân Nguyên theo sau đuổi kịp, xuyên qua hành lang gấp khúc, đang muốn hỏi thăm Thừa Kiền trụ , Trầm Quân Nguyên chạy lên.

Thái Tông đế thoáng dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn về phía Trầm Quân Nguyên , vẻ mặt rất là lạnh lùng, “Người còn có việc?”

Trầm Quân Nguyên thoáng chấp tay hành lễ, mới lạnh lùng mở miệng, “Hoàng Thượng nếu cho Thừa Kiền trở về, còn thỉnh Hoàng Thượng lo lắng bốn chữ ‘Nhân ngôn đáng sợ’ ”

Thái Tông đế cười lạnh một tiếng, “Cái này liên không cần các hạ lo lắng!” Dứt lời, xoay người, đang muốn bước đi, nhớ tới cái gì, lại quay đầu trào phúng nói, “Ta cũng tặng các hạ bốn chữ ‘Khi không ta đãi’ ”

Trầm Quân Nguyên biến sắc!

Thái Tông đế nhìn Trầm Quân Nguyên biến sắc, trào phúng cười, xoay người đi nhanh mà đi.

Nhân ngôn đáng sợ?

Hừ!

Kia muốn xem là ai sợ !

59. Chương 59: Đường Hồi Kinh [2]

Cho đến sau giờ Ngọ, Thừa Kiền mới nhìn thấy Thái Tông đế trở về.

Lúc này, Trường Nhạc cùng Dự Chương đã mang theo đám Lí Trì trở về.

Thừa Kiền ngồi ở xe lán, nhìn vẻ mặt Thái Tông đế tươi cười sùng nịnh tiến vào, trong lòng tuy rằng nhớ tới vài năm nay đều có người ở chung quanh hấn bảo hộ [giám thị?], rất buồn bực, nhưng vẫn tươi cười, mở miệng nói, “Phụ hoàng, ngài đã trở lại?”

Thái Tông để dừng ở tươi cười điềm nhiên ấm áp của Thừa Kiền, trong lòng tràn đầy sung sướng, đi mau vài bước, xoay người ôm lấy Thừa Kiền, khi Thừa Kiền kinh hô, đem Thừa Kiền ôm chặt trong ngực, ngồi trên giường.

“Phụ hoàng!!” Thừa Kiền nhú mào đẩy ra Thái Tông để đang muốn cúi đầu hôn : “Phụ hoàng thỉnh trả lời vấn đề của con!”

Thái Tông để cường thế ôm chầm Thừa Kiền, cúi đầu thật mạnh hôn hai má Thừa Kiền, mới buông ra, cười nhẹ “Kiền Nhi có gì muốn hỏi liền hỏi đi.”

Thừa Kiền không nói gì , nhìn trên mặt Thái Tông để cười trêu tức, trong lòng có loại cảm giác vô lực, vì cái gì phụ hoàng luôn... Luôn như vậy... hôn đến hôn đi ... nhưng vô lực nhất là, vì cái gì trong lòng mình còn thích loại này... cái loại hôn đến hôn đi này ...

Cố gắng bỏ qua vô lực trong lòng, Thừa Kiền ngẩng đầu dừng ở Thái Tông để, thật sự nói “Phụ hoàng, nói cho ta biết, vì cái gì bốn năm trước cho ta cùng mẫu hậu rời đi, người cùng mẫu hậu có phải hay không có thương nghị gì?”

Thái Tông để thu liễm ý cười trêu tức trên mặt, trầm mặc nhìn Thừa Kiền.

Thừa Kiền không khỏi có chút khẩn trương không yên, phải chăng thực sự có chuyện gì đó ?

Dừng ở Thừa Kiền sau một lúc lâu, Thái Tông để mới mở miệng nói “Kiền Nhi, ta và người mẫu hậu ở bốn năm trước có một ước định về người . Ước định này chính là phụ hoàng ở bốn năm này phải thả người rời đi hoàng cung, chờ bốn năm sau, nếu cái gì cũng chưa thay đổi , vậy phụ hoàng sẽ tới đón người.” Thái Tông để chậm rãi nói xong, lực đạo trên tay thoắt dùng sức kéo nhanh Thừa Kiền vào lòng , ngón tay khẽ vuốt hai má Thừa Kiền, đôi mắt nhu hòa như nước, cuối cùng một câu cơ hồ là nói rất nhỏ “Đến lúc đó, Kiền Nhi người sẽ không tái rời đi phụ hoàng. Phụ hoàng cũng sẽ không tái thả người đi!”

Thừa Kiền mờ mịt, lẳng lẳng dừng ở Thái Tông để, đôi mắt nhu hòa tựa hồ đưa hấn bao phủ, hấn lại ở trong phút chốc không thể nhúc nhích, chỉ có thể nhìn khuôn mặt tuấn dật cách hấn càng ngày càng gần, cho đến thứ gì đó ôn nhuận nhẹ nhàng rơi xuống mắt hấn, hấn không khỏi run lên, ngón tay theo bản năng kéo bào sam, thấp giọng thì thào “Phụ hoàng?”

Một tiếng gọi nhỏ này khiến Thái Tông để lấy lại tinh thần , trong cũng lòng có chút ảo não. Nhìn đôi mắt sạch sẽ thanh tú trước mắt hiện lên sợ hãi, trong lòng tê rần.

“Kiền Nhi...” Thái Tông để đem đầu Thừa Kiền ép vào trong lòng mình, nhắm mắt lại dấu đi lòng tràn đầy kêu gào chưa đủ cùng tham luyến. Thanh âm mất tiếng “Ước định cùng người có liên quan, nhưng người không nên hỏi là cái gì, chờ thời điểm đến, phụ hoàng nhất định nói cho người.”

Thừa Kiền chậm rãi lấy lại tinh thần, nghĩ vừa mới phụ hoàng cơ hồ làm cho người ta nháy mắt run run , còn hôn lên mắt hấn , trong lòng lại run lên, mơ hồ cảm thấy không quá thích hợp, nhưng, vẫn là cự tuyệt không được ! Chính là gát gao hồi ôm lấy ôm ấp ấm áp làm cho hấn cảm thấy an tâm.

Ánh nắng tươi sáng chiếu vào , một ngày mới tốt đẹp bắt đầu ...

Thừa Kiền ngồi ở trước ngựa của Thái Tông để, rất có hứng thú nhìn một đường hoa đại nở rộ này.

“Kiền Nhi, nghỉ ngơi một hồi?” Thái Tông để cúi đầu nhìn trên mặt Thừa Kiền cười yếu ớt, không khỏi gọi lên khoe miệng, nhưng nghĩ một đường hành tẩu này cũng đã vài canh giờ, liền thấp giọng nói.

Thừa Kiền ngẩng đầu, mặt mày cong cong “Hảo.”

Thái Tông để liền ngẩng đầu ý bảo Từ Trụ , Lí Phúc theo sát bên người mình dừng lại, tìm địa phương nghỉ tạm.

Ba ngày trước, bọn họ bắt đầu khởi hành.

Thừa Kiền thật không ngờ là mẫu hậu cũng đi theo bọn họ cùng hồi cung. Khi hần ngạc nhiên cùng lo lắng , mẫu hậu lại cười cười nói, nàng muốn nhìn bọn Trường Nhạc cùng Dự Chương xuất giá, còn nói lo lắng cho mình cùng Trĩ Nô và Hủy Tử ...

Thừa Kiền rất muốn hỏi một chút về cái kia ước định, nhưng cuối cùng vẫn là bảo trì trầm mặc.

Phụ hoàng nếu nói thời điểm đến sẽ nói cho mình, vậy mình tốt nhất vẫn là bảo trì trầm mặc đi.

Có lẽ, không nghĩ hỏi cũng không dám hỏi, còn có Thừa Kiền trong lòng đối cái ước định kia luôn có loại cảm giác bất an, tổng cảm thấy bên trong chôn dấu một ít chuyện tình rất nguy hiểm...

Nếu mình hỏi, sẽ thay đổi một cái gì đó .

Khởi hành là lúc Trầm tiên sinh cũng đến đây, nhưng không có đồng hành. Trường Nhạc ,Dự Chương đều thực lo lắng, nhưng là không dám nhiều lời. Chính là nhu thuận lời kéo Cao Dương cùng Hủy Tử bồi ở bên người mẫu hậu.

Thừa Kiền nhìn các nàng, trong lòng ấm áp, nghĩ sau khi hồi kinh, nhất định phải cùng mẫu hậu hảo hảo nhìn xem mấy người Trưởng Tôn Hướng thế nào, cấp Trường Nhạc ,Dự Chương định ra hôn sự, đương nhiên, không cần gả sớm như vậy...

Ba ngày này trôi qua thật bình yên , duy nhất có tranh cãi ầm ĩ đại khái chính là Trĩ Nô đi.

Thừa Kiền ngồi ở dưới tàng cây, nhìn về phía cách đó không xa , Trĩ Nô vây quanh Từ Trụ chạy vòng tròn ồn ào cười đùa, có chút đau đầu.

Đời trước Trĩ Nô vẫn tính lương thiện, sao đời này Trĩ Nô bướng bỉnh như vậy?

“Phụ hoàng, Trĩ Nô hần...” Thừa Kiền quay đầu bất đắc dĩ nhìn về phía Thái Tông để ngồi ở bên người mình , thanh thoi uống nước, cũng không ngăn cản sao?

“Không có việc gì! Để cho Từ Trụ tự giải quyết đi.” Thái Tông để thản nhiên cười, lẩm bẩm,“Trĩ Nô như vậy cũng không sai.”

Thừa Kiền nhú mày, có ý tứ gì?

“Kiền Nhi, uống nước.” Thái Tông để đem nước mình đã uống cạn một nửa , cười tủm tỉm đưa qua .

Thừa Kiền nga một tiếng, tiếp nhận, uống xong mấy ngụm , trong lòng cảm thấy có chút lạ, nước này hình như phụ hoàng đã uống qua ? Nhìn chăm chăm bình nước đến gần người , phụ hoàng uống qua... nước miếng phụ hoàng sẽ ở mặt trên... Chính mình uống lên .. không phải là...

Thừa Kiền bỗng nhiên cảm thấy tâm hoảng ý loạn. Cổ tình lúc này Thái Tông để lại đây, hỏi “Kiền Nhi làm sao vậy?”

Thừa Kiền hoảng sợ, vụng vụng tâm thần “Không, không có việc gì...” Dứt lời, liền cười thực mất tự nhiên.

Thái Tông để mỉm cười, lấy quá cái bình nước trên tay Thừa Kiền, chậm rãi uống thêm , trong lòng rất là đắc ý.

Thừa Kiền trong lòng rối rắm, hần rốt cuộc làm sao vậy ?! Nghĩ sao không đi lấy cái bình khác ? Nghĩ nghĩ lại nhện không được trộm mắng đám người Ngân, sao không chuẩn bị thêm vài cái bình cơ chứ?!

Mà đang ở phụ cận cách đó không xa , Lí Phúc cùng Hủy Tử cầm bình đổ nước cho Cuồn Cuộn uống , không khỏi đánh cái hắt xì.

Hủy Tử quan tâm ngắt đầu “Phúc công công, người sinh bệnh?”

Lí Phúc sắc mặt nghiêm túc hơi chút vừa chậm, ôn nhu nói “Không có, cảm ơn công chúa quan tâm.” Nghĩ nghĩ, quay đầu liếc mắt Thừa Kiền đang ở dưới đại thụ, lại yên lặng cúi đầu nhìn cái bình mà Hủy Tử đang cầm để tắm cho Cuồn Cuộn , trong lòng nghĩ, hôm qua rõ ràng cấp điện hạ chuẩn bị bình nước , sao Hoàng Thượng liền cấp Hủy Tử công chúa chơi a ?

Ân, thôi. Dù sao Hoàng Thượng cũng có nước , Hoàng Thượng sẽ không để cho điện hạ khát trước.

Trưởng Tôn hoàng hậu ngồi ở kiệu , bên người ngồi Trưởng Nhạc Dự Chương, còn có Cao Dương nằm ở trong lòng nàng. Trưởng Tôn hoàng hậu thỉnh thoảng cùng Trưởng Nhạc nói nhỏ vài chuyện cười . Khóe mắt thỉnh thoảng miết hướng Thừa Kiền cùng Thái Tông để cách đó không xa.

Dự Chương cẩn thận, thoáng nhìn tầm mắt Trưởng Tôn hoàng hậu, liền nhẹ giọng nói, “Phụ hoàng hiểu rõ ca ca nhất.”

“Đúng vậy. Phụ hoàng còn tự mình tới đón ca ca.” Trưởng Nhạc cười tủm tỉm nói.

Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng than nhẹ, trên mặt ôn nhu nói “Đó là bởi vì ca ca các người thông minh, hiểu chuyện, lại chiếu cố tiểu tướng bính các người.”

Trưởng Nhạc ,Dự Chương ha ha cười, Cao Dương đã bảy tuổi lại miệng nhất đo, thực không vui nói “Phụ hoàng tôi không tốt, gần nhất phụ hoàng cũng không cho ca ca cùng Cao Dương ngoạn!”

Trưởng Tôn hoàng hậu trên mặt cố cười “Cao dương, đó là bởi vì ca ca đều đã muốn bốn năm không gặp phụ hoàng, Cao Dương không được tùy hứng nga.”

Cao Dương thè lưỡi, làm nũng xoay người ôm thắt lưng Trưởng Tôn hoàng hậu “Mẫu hậu, Cao Dương mệt.”

“Ân, ngủ đi.” Trưởng Tôn hoàng hậu ôn nhu nói.

Mà lúc này , Thừa Kiền tựa vào trên cây, nhìn lên thiên không, trời xanh mây trắng, rất là rộng lớn, tâm tình thật là sung sướng, khóe miệng cong cong.

Thái Tông để dừng ở ý cười trên mặt Thừa Kiền thanh thản điềm đạm, nhin không được thân thủ nhẹ nhàng ôm lấy Thừa Kiền.

Thừa Kiền điều chỉnh tư thế một chút, rất tốt , dựa vào trên vai Thái Tông để, ánh mắt nhìn chăm chăm mây trắng xa xa, bỗng nhiên cảm thấy mây trắng kia rất giống sủi cảo.

“Phụ hoàng?” Thừa Kiền nghiêng đầu nhìn về phía Thái Tông để, cười “Phụ hoàng, chờ trở về Trường An, ta muốn ăn thủy tinh sủi cảo của ngự thiện phòng làm.”

“Ân? Hảo.” Thái Tông để sủng nịch cười, sờ sờ đầu Thừa Kiền.

Đã thành thói quen tự nhiên , không khí sủng nịch cứ tồn tại, tầm mắt có chút sẽ bị xem nhẹ, có chút động tác sẽ thành đương nhiên.

Cho nên, Thừa Kiền không biết, khi hân thanh thản tự đắc dựa vào trên vai Thái Tông để , nhìn lên thiên không, tưởng niệm thủy tinh sủi cảo ở phòng ăn , trong lòng những người khác kinh đào hải lắng (đánh mà không gây sát thương =)))

Tỷ như nói Từ Trữ , đó là quân vương a! Cho dù ngươi là đứa con mà hân thương yêu nhất cũng không có như vậy a! Trong lòng kinh hãi, trên mặt lại trầm mặc xoay người, trong đầu hiện lên đêm trắng năm đó , màn này cùng hiện tại chồng chất, trong lòng một ít nghi hoặc cũng đột nhiên giạt mình, nguyên lai là như vậy?!

Tỷ như nói Trưởng Tôn hoàng hậu, đó là phụ hoàng ngươi a Kiền Nhi! Trong lòng kinh hãi lo lắng, xiết chặt khăn trong tay , làm sao bây giờ? Kiền Nhi chẳng lẽ đã muốn...

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên truyền đến dồn dập tiếng vó ngựa, Từ Trữ sắc mặt nhất chỉnh, vung tay lên, bỗng nhiên hơn mười người thân trang hộ vệ liền nhảy ra, đều tự cảnh giới trước.

Thái Tông để thần sắc thản nhiên ôm lấy Thừa Kiền, đi hướng kiệu, mềm nhẹ cười “Kiền Nhi , an vị trong kiệu mẫu hậu ngươi tốt lắm.”

Thừa Kiền gật đầu, Lí Phúc cũng vừa ôm Hủy Tử tới . Về mặt cũng có chút bình tĩnh lạnh nhạt nhìn về phía phương hướng vó ngựa tới.

Sau , tiếng vó ngựa tới gần, Thừa Kiền nhìn lại, không khỏi kinh ngạc.

Là Đỗ Cấu cùng Trầm Quân Nguyên !

Hai người một thân vết máu, chặt vật không thôi, phía sau còn có mười mấy kỵ mã đuổi theo. Tất cả đều bịt mặt .

Trưởng Tôn hoàng hậu kinh hô một tiếng “Quân Nguyên!”

“Mẫu hậu đừng vội! Có phụ hoàng ở, không có việc gì!” Thừa Kiền vội vàng an ủi Trưởng Tôn hoàng hậu sẽ lao ra kiệu .

Thái Tông đế chấp hai tay sau lưng đứng ở phía sau đám người Từ Trữ , nhíu mày hừ lạnh “Từ Trữ , một kẻ cũng không lưu !”

Từ Trữ chấp tay xác nhận, vung tay lên, mười mấy hộ vệ, lưu lại bảy người tả hữu hộ vệ kiệu cùng Thái Tông đế, còn lại liền vọt lên, Từ Trữ đầu tiên là nhanh chóng đuổi tới bên người Đỗ Cấu đang ở che chở Trầm Quân Nguyên chiến đấu hăng hái, vài cái liền giải quyết hai hắc y nhân, lôi kéo Đỗ Cấu cùng Trầm Quân Nguyên thối lui đến bên người Thái Tông đế.

Đỗ Cấu vừa thấy Thái Tông đế, vội vàng quỳ sát hành lễ, bị Thái Tông đế thân thủ ngăn lại “Không cần đa lễ ! Nói! Sao lại thế này?!”

Trầm Quân Nguyên che miệng vết thương trên vai phải, thấp giọng nói “Bọn họ biết ta ở Xuân Phong lâu!”

Thái Tông đế nghe vậy, đôi mắt ánh chớp lóe, trầm giọng nói “Đến kiệu đi ! Đỗ Cấu , người ở chỗ này nói rõ ràng! Người sao lại cùng Trầm Quân Nguyên đụng tới?!”

Đỗ Cấu mở miệng nói “Hồi Hoàng Thượng , tiểu nhân là khi đi Lâm Nguyệt Sơn Trang gặp được đám người bịt mặt kia đang đuổi giết Trầm tiên sinh.”

“Người vì sao đi Lâm Nguyệt Sơn Trang?” Thái Tông đế hí mắt hỏi.“Người tới đó làm cái gì?”

Thừa Kiền nghe thấy câu hỏi Thái Tông đế, theo kiệu nhô đầu ra, nói “Phụ hoàng, là ta nói cho Đỗ Cấu ta ở tại Lâm Nguyệt Sơn Trang.”

Thái Tông đế lại sắc mặt nhất thời âm trầm xuống, phát tay áo tức giận nói “Người rút đầu về cho ta !”

Thừa Kiền ngẩn ngơ, có chút sờ không được ý nghĩ, phụ hoàng nổi giận vì cái gì? (vì ghen)

Trưởng Tôn hoàng hậu cấp Trầm Quân Nguyên băng bó miệng vết thương , vội vàng đem Thừa Kiền kéo trở về, giận dữ nói “Đỗ Cấu sẽ không thể tự nói sao? Người nói cho phụ hoàng người sẽ làm thêm cái gì loạn nha ?”

Trong nháy mắt , Thừa Kiền có chút vô tội “Nhưng mẫu hậu, ta chỉ là muốn giải thích!”

“Người đừng giải thích! Người càng giải thích, phụ hoàng người chỉ biết càng sinh khí!” Trưởng Tôn hoàng hậu tức giận nói. Đồng thời trừng hướng Trầm Quân Nguyên “Người xứng đáng! Sự tình này đều do người cố chấp !”

Trầm Quân Nguyên có chút xấu hổ ho khan một tiếng, quay đầu.

Bên ngoài nhiễu loạn rất nhanh chấm dứt. Sau khi Thái Tông đế chấp thuận cho bọn Thừa Kiền đi ra, sớm không thấy thi thể, trên đất chỉ chừa lại vết máu .

“Chúng ta ở trong này ngủ lại một đêm, mọi người lại đây , rồi mai đi .” Thái Tông đế thản nhiên nói.

Thừa Kiền lại theo bản năng nhíu mày, như vậy được không? Nếu đám người bịt mặt kia lại truy đuổi thì làm sao bây giờ ? Nhưng ngẩng đầu nhìn hướng Thái Tông đế, đã thấy vẻ mặt Thái Tông đế bình tĩnh, mà Trầm Quân Nguyên cũng gật đầu đồng ý.

Thừa Kiền không khỏi cân nhắc, đây là sao?

60. Chương 60: Giải Tâm Tư

Thái Tông để đơn giản công đạo vài câu liền xoay người đi hướng Thừa Kiền đang hỏi thương thế Đỗ Cấu.

Thừa Kiền nhìn miệng vết thương trên cánh tay Đỗ Cấu, quan tâm hỏi “Không có việc gì đi ?”

Đỗ Cấu nhìn gương mặt Thừa Kiền dưới ánh mặt trời thanh tú ôn hòa, đặc biệt cặp mắt sạch sẽ thanh tú, tâm đều hơi động , vội trả lời “Tạ điện hạ quan tâm, Đỗ Cấu tốt lắm.”

Lúc này, Thái Tông để bước nhanh đi tới, vẻ mặt tuy rằng bình tĩnh, nhưng đôi mắt lại âm trầm thật sự, đi nhanh lại đây, khi Thừa Kiền không kịp phản ứng, một phen ôm lấy Thừa Kiền.

“Phụ hoàng?” Thừa Kiền hoảng sợ.

“Kiền Nhi , từ giờ trở đi liền cùng phụ hoàng đứng cùng nhau!” Thái Tông để trầm giọng nói. Vừa nói vừa ôm Thừa Kiền hướng dưới tàng cây đi đến.

Thừa Kiền đi một tiếng, nhưng mắt nhìn thần sắc Thái Tông để âm trầm cùng ánh mắt lạnh như băng, vẫn là ngoan ngoãn để Thái Tông để ôm.

Thái Tông để ôm Thừa Kiền đi nhanh vào dưới tàng cây.

“Phụ hoàng?” sau khi Thừa Kiền ngồi dưới tàng cây, mới nhẹ giọng mở miệng hỏi.“Phụ hoàng, vì sao lại ngủ lại tại nơi này ?”

“Bởi vì thích khách sẽ đến. Bọn họ đã bại lộ hành tung , thế nào cũng phải giết bằng được Trầm Quân Nguyên .” Thái Tông để thản nhiên nói.

Thừa Kiền sửng sốt, cúi đầu cân nhắc một chút, mới hơi chút giật mình, đứng rồi, chính là bởi vì thích khách sẽ không bỏ qua Trầm Quân Nguyên , nếu giờ phút này bọn họ đi trước, thích khách sẽ đuổi theo, chẳng lúc này chờ, nhưng là... Thừa Kiền nhìn về phía Thái Tông để, hỏi,“Phụ hoàng, người có biết thích khách này là ai phải tới không ?”

Thái Tông để khẽ gật đầu, ôm lấy Thừa Kiền, trào phúng cười “Bất quá là mấy con chuột ! Nhưng vài năm này , bọn hần thỏa mái cũng đủ rồi!”

Thừa Kiền nhìn đôi mắt Thái Tông để âm lãnh, trong lòng mơ hồ hiểu được cái gì, thì thảo mở miệng “Cho nên phụ hoàng, ngài hiện tại là muốn tróc chuột sao?”

Thái Tông để cười, sờ sờ đầu Thừa Kiền “Chuột muốn bắt tùy thời đều có thể, chính là phải vào thời cơ tốt, mới sẽ không lưu lại hậu họa !”

Thừa Kiền gật đầu, tuy rằng đổi chuyện Trầm Quân Nguyên vì sao bị đuổi giết vẫn như cũ không hiểu , nhưng nếu phụ hoàng tránh được, cũng là mình không nên nói thêm đi .

Thừa Kiền trong lòng có chút mất mát, nhưng ngẫm lại , lại có chút tự giễu, rốt cuộc tình cảnh của mình có vẻ xấu hổ, việc này không biết cũng tốt.

“Kiền Nhi...” Coi như nhìn ra Thừa Kiền mất mát, Thái Tông để đem Thừa Kiền ôm càng nhanh , nói nhỏ “Sẽ có một ngày, phụ hoàng sẽ đem việc này đều nói cho người...” đôi mắt thâm thúy lộ ra kiên định.

Thừa Kiền dừng ở Thái Tông để, nỗi lòng mất mát bởi vì câu này mà nháy mắt biến mất , không khỏi gọi lên khước miệng , cong cong cười.

Thái Tông để cũng dừng ở Thừa Kiền lấy súng nịch ôn nhu cười đáp .

Ban đêm, Thừa Kiền rất buồn ngủ tựa vào trên vai Thái Tông để , cố gắng chống đỡ cũng không được một hồi liền cảm thấy không thể cố nữa .

Thái Tông để thấy Thừa Kiền mệt mỏi như vậy, liền thấp giọng nói “Ngủ đi. Kiền Nhi. Có phụ hoàng ở, không có việc gì.”

Thừa Kiền chậm rãi lắc đầu, ngón tay theo thói quen nắm lấy bào sam Thái Tông để, ách xì 1 cái, mở miệng nói “Phụ hoàng, ta không muốn ngủ.”

Thái Tông để nhẹ nhàng vỗ lưng Thừa Kiền, trong lòng nghĩ đến, như vậy cũng tốt. Nếu đời có cái gì ngoài ý muốn, tình tảo cũng dễ dàng ứng đối, Kiền Nhi cũng an toàn.

Thừa Kiền dụi mắt, nhìn về phía cách đó không xa, đám người Từ Trữ còn canh trước kiệu, mẫu hậu cùng Trường Nhạc, Cao Dương, Dự Chương, còn có Hỷ Tử cùng Trĩ Nô đều ở đó. Miệng vết thương của Đỗ Cầu cùng Trầm Quân Nguyên đã được băng bó hảo, hai người ngồi ở bên ngoài cùng Từ Trữ thấp giọng nói chuyện với nhau, Thừa Kiền trong lòng nghĩ, phụ hoàng cơ hồ đem hơn phân nửa hộ vệ đều phái đến mẫu hậu nơi đó, phụ hoàng nơi này chẳng phải là nguy hiểm rất lớn sao? Nhưng quay đầu, xem phụ hoàng rất bình tĩnh đem lửa trại khiêu lên. Liên trong lòng yên ổn.

Đang muốn ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời đêm, chợt nghe một tiếng rít, đám người Từ Trữ cơ hồ là lập tức nhảy lên ngựa, mà Thái Tông để cũng lập tức nắm lấy đại đao bên người, cảnh giác hơn.

Thừa Kiền thấp giọng nói, “Phụ hoàng, không bằng ta đến chỗ mẫu hậu?”

Thái Tông để gật đầu, ôm lấy Thừa Kiền, định hồi kiệu, lúc này, mấy mũi tên đột ngột từ đâu phá không mà đến bên chân Thái Tông để, Thái Tông để đôi mắt sáng lạnh chợt lóe, phản thủ vung lên đại đao, liền trăm phá mấy tên này, Thừa Kiền nhếch môi, gắt gao ôm cổ Thái Tông để, không dám mở miệng, sợ sẽ phân tán lực chú ý của Thái Tông để. Nhưng vào lúc này, tên dày đặc lại phòng tới, Thừa Kiền chỉ cảm thấy một đời thiên toàn địa chuyển (trời diên đất đảo), đã bị Thái Tông để gục trên mặt đất, sau đó –

Cái gì đó ôn nhuận đặt trên môi hắn?

Thừa Kiền sững sốt ngốc lảng, thẳng tắp chống lại đôi mắt ngày xưa luôn sững nịch chăm chú nhìn mình, phát hiện cặp mắt kia cũng là ngẩn ngơ trong nháy mắt, nhưng lập tức, liền u ám thâm trầm.

Thừa Kiền còn chưa lấy lại tinh thần, liền thấy, thứ ôn nhuận kia mút lấy môi mình?!

Khi Thừa Kiền chưa kịp phản ứng lại, lại nhanh chóng buông ra, lập tức Thừa Kiền liền bị ôm lấy, mấy mũi tên lại bay đến, Thừa Kiền phát hiện mình rất nhanh đã bị phóng tới kiệu.

“Phụ hoàng!” Thừa Kiền theo bản năng cầm vật bào sam của Thái Tông để.

Thái Tông để hồi đầu, lẳng lặng nhìn Thừa Kiền.

Thừa Kiền dừng ở Thái Tông để, thấp giọng nói “Cẩn thận...”

Thái Tông để tiêu sái cười, xoay người liền gia nhập chiến cuộc.

Nhìn theo Thái Tông để xông nhập chiến cuộc, Thừa Kiền theo bản năng sờ môi mình, ánh mắt rất là phức tạp, vừa mới, đó là phụ hoàng hôn...

Mà hắn lại cảm thấy có gì đó thực mất tự nhiên.

Giống như nó từ dưới đất chui lên vậy.

Mà trong kiệu, Trường Tôn hoàng hậu nhìn Thừa Kiền, cũng là ánh mắt phức tạp.

Thái Tông để gia nhập chiến cuộc không lâu, liền bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều nam tử hắc y, không có che mặt. Thừa Kiền nhận ra, trong đó một người tựa hồ là Trường Tôn Hưởng? Còn có Trình Hoài Lượng? Lí Nghiệp Hủ?

Ngay sau đó, tên đang không ngừng bắt xuống liền ngừng, truyền đến từng trận kêu rên, còn có giữa không trung đột nhiên nổ tung. Ngay sau đó, liền thấy Lý Tĩnh cùng một đội binh lính đuổi mười mấy hắc y nhân bị mặt nhảy ra.

Thái Tông để thu hồi đại đao, vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở nơi đó.

Lý Tĩnh sao lại xuất hiện ở trong này? Trường Tôn Hưởng cùng Trình Hoài Lượng lại đến từ khi nào? Khi phụ hoàng quyết định đêm nay ngủ lại, cũng đã đoán trước hết thấy hay không? Kia, Trầm Quân Nguyên bị đuổi giết thì sao?

Thừa Kiền ngóng nhìn bóng dáng Thái Tông để, chỉ cảm thấy giống như ván cờ của cả thiên hạ đều ở trong ***g ngực phụ hoàng hắn!

Cùng lúc đó, Trường An. Trưởng Tôn phủ đệ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ một đường có chút dăm chiêu, một đường chậm rãi đi trở về phòng ngủ của mình. Khi vào phòng ngủ, thấy lại ở trên giường hắn có một thiếu niên tầm mười bốn mười lăm tuổi, không khỏi sửng sốt, lập tức nhủ mày, chỉ cảm thấy đau đầu không thôi.

Than nhẹ một tiếng, tiến lên, tuy rằng thở dài, cước bộ cũng rất nhẹ, khi thấy thiếu niên ôn nhuận tuấn nhã kia ngủ đã say, vẻ mặt không khỏi nhu hòa, tiến lên nhẹ nhàng đem chăn dịch hảo.

Nhưng chỉ một lần dịch chăn này, thiếu niên giật giật, chậm rãi mở mắt, thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ, bên miệng lộ ra tươi cười “Lão sư, ngài đã trở lại?”

“Huyền Lâm, ta nói rồi, không cần ngủ ở chỗ ta.” Trưởng Tôn Vô Kỵ không tự giác thu hồi nhu hòa trên mặt, mặt bằng thấp giọng khiển trách.

Thiếu niên, cũng chính là Lí Kính, đánh đánh ngáp, xoay người ngồi dậy, lại không cần cười cười, “Ta thích ở lão sư nơi này ngủ.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhất thời không nói gì, sau một lúc lâu, mới thấp giọng mở miệng nói, “Ngày mai bắt đầu, ngươi sẽ không yếu tổng chạy đến ta nơi này đến đây.”

Lí Kính sửng sốt, lập tức cười “Đại ca của ta đã về đây chưa?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ khẽ gật đầu, có chút mỗi một nhu nhu cái trán, nói giọng khàn khàn “Sau khi hồi cung, hết thảy đều phải cẩn thận, tận lực không cần lo cho những người khác, nếu có chuyện gì, phải đi tìm đại ca ngươi, hắn xưa nay trọng tình, đối với ngươi cũng tốt. Còn có Thanh Tước, nên nhường nhịn, về phần Tề vương, ngươi cũng đừng quản, chỉ cần hắn không động ngươi, ngươi coi như không thấy được sự tình xấu xa hắn làm. Còn có, nếu, có chuyện gì, nhất định phải lập tức nói cho ta biết! Biết không?”

Lí Kính dừng ở khuôn mặt Trưởng Tôn Vô Kỵ mỗi một lại thân thiết, còn có lao lải nhải lẩm bẩm này, bên miệng chậm rãi cười, tựa đầu tựa vào trên vai Trưởng Tôn Vô Kỵ, ra vẻ không biết Trưởng Tôn Vô Kỵ nháy mắt cứng ngắc, lẩm bẩm nói “Đã biết! Lão sư, ngài lo lắng như vậy, nếu thế cũng đừng làm cho ta hồi cung, cho ta ở chỗ người đi!”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cường cười một tiếng “Người không thích trong cung, cũng phải nhẫn nại, tiếp qua mấy ngày, tin tưởng Hoàng Thượng sẽ cho các ngươi phân phong. Đến lúc đó –”

[Phân phong = cho đất phong, làm vương gia điều đi nơi đất phong của mình]

“Ta mệt nhọc!” Lời còn chưa dứt, Lí Kính liền ngắt lời, đồng thời gất gao nhắm mắt lại.

Phân phong?! Hắn tuyệt đối không cần!

Hắn mới không cần rời đi lão sư!

Mà Trưởng Tôn Vô Kỵ trong lòng thở dài, bên miệng có chút chua xót cười.

Mà một chỗ phủ đệ khác trong thành Trường An, Đỗ phủ.

Đỗ Như Hối ở đại đường đi qua đi lại, vẻ mặt ngưng trọng.

Khi khóe mắt thoáng nhìn thân ảnh chợt lóe ngoài cửa sổ mà qua, cả giận nói “Đỗ Hà! Ngươi tiến vào cho ta!”

Một thiếu niên tầm mười lăm tuổi, cảm nhận khiếp đảm tiêu sái tiến vào.

“Nói! Ngươi lại muốn đi đâu?!” Đỗ Như Hối chất vấn nói.

Đỗ Hà lui lui cổ “Cha, Ngụy vương điện hạ nói hôm nay ở Xuân Phong lâu có hội thi...”

“Ngươi nghe, về sau, ngoan ngoãn đứng ở trong nhà cho ta! Ngụy vương điện hạ nơi đó người ít đi! Còn có Hạ Lan Sở Thạch, ngươi cũng cách hắn xa một chút cho ta!”

“A!”

“Nghe rõ rồi chứ , liền hỏi sên của người đi!”

Nhìn Đỗ Hà không cam lòng không muốn rời đi, Đỗ Như Hối thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn phía bầu trời đêm, miệng lầm bầm nói “Trung Sơn vương điện hạ rốt cục phải về tới sao?”

Lý Tĩnh thu thập hảo tàn cục, cùng mấy người Trưởng Tôn Hượng tiến lên bái kiến Thái Tông đế.

Thái Tông đế mỉm cười gật đầu “Lý Tĩnh, người so với trăm lường trước còn muốn mau hơn a.”

Lý Tĩnh cung kính hồi đáp “Đám chuột này tuy rằng trơn trượt khó bắt , nhưng có thiên la địa võng của Hoàng Thượng, bọn họ kỳ thật cũng không có khả năng trốn! Đây không phải công lao thần, đều là Hoàng Thượng liệu sự như thần mà thôi .”

Thái Tông đế ha ha cười, cúi đầu nhìn về phía Thừa Kiên ngồi ở bên người hắn, chế nhạo nói “Kiên Nhi, người xem, sự phụ của người vài năm không thấy, cũng học được ở đâu mấy lời dễ nghe lời!”

Thừa Kiên trong nháy mắt “Lão sư nói đều là lời nói thật a. Con sao không có nghe ra lão sư nói lời nịnh nọt đâu?”

Thái Tông đế ha ha cười, đối Lý Tĩnh nói “Lý Tĩnh, người thật là có đệ tử tốt.”

Lý Tĩnh cung kính chấp tay nói “Điện hạ trí tuệ hiểu chuyện, là thần có phúc.”

“Cũng là phúc khí của trăm.” Thái Tông đế vuốt đầu Thừa Kiên, cười tủm tỉm nói.

Nhưng người nghe trong lòng cả kinh. Lý Tĩnh mặt không đổi sắc cũng vụng trộm liếc xem ánh mắt Thái Tông đế dừng ở Thừa Kiên, trong lòng khiếp sợ mê hoặc, ánh mắt Hoàng Thượng sao có thể ...

Thừa Kiên cũng không hiểu “Phúc khí” này là thế nào , lại đột ngột phát hiện ánh mắt Thái Tông đế ngó nhìn hắn, vì thế, lại nghĩ tới kia “Ngoài ý muốn” kia , ngón tay thiếu chút nữa vừa muốn xoa môi mình .

Đêm khuya.

Thái Tông đế mệnh Lý Tĩnh an bài hảo thủ vệ, liền ôm Thừa Kiên đi hướng một tòa ngự dư (cái kiệu dành riêng cho vua á ==”. Cũng không chắc lắm đâu L) khác , Thừa Kiên vừa thấy, hơi đau đầu , hắn là hoàng tử sao có thể ở ngự dư ?

Liền vội việc mở miệng nói “Phụ hoàng, ta hồi kiệu mẫu hậu là được .”

Thái Tông đế nắm thật chặt tay , cười nhẹ nói “Nơi của mẫu hậu người rất nhiều người , người vẫn là đi theo phụ hoàng đi!”

Thấy Thừa Kiên còn muốn tái cự tuyệt, liền cười trêu tức, cố ý tới gần Thừa Kiên “Sao ? Sợ phụ hoàng ăn người?”

Thừa Kiên tâm đều động, đỏ mặt lên, có chút tức giận nói,“Phụ hoàng, ngài đang nói cái gì nha!”

Thái Tông đế cười tủm tỉm ôm Thừa Kiên ngồi vào ngự dư, mà ở ngự dư, Thái Tông đế vuốt đầu Thừa Kiên, đùa nói “Yên tâm, phụ hoàng không phải lão hổ, tuy rằng cũng thích ăn thịt, nhưng sẽ không ăn Kiên Nhi, người yên tâm.” (ăn nhưng vẫn còn sống =))Thừa Kiên trong lòng vô lực, hừ hừ, xoay người liền muốn nằm xuống ngủ.

Thái Tông đế khẽ cười một tiếng, giúp đỡ Thừa Kiên điều chỉnh tốt tư thế, chính mình cũng cởi bào sam nằm xuống, ôm lấy Thừa Kiên, phát hiện Thừa Kiên cứng ngắc, liền mềm nhẹ vỗ lưng Thừa Kiên, khàn khàn nói “Ngủ đi.”

Thừa Kiên mới chậm rãi thả lỏng bản thân , cố gắng đuổi đi hình ảnh một màn “Ngoài ý muốn” kia, mà có lẽ là vì hôm nay đã trải qua rất nhiều đột nhiên cùng kinh hách, không quá lâu, Thừa Kiên liền nặng nề ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, Thừa Kiên coi như mơ một giấc mộng, trong mộng, phụ hoàng ôn nhu hôn môi mình, bàn tay to ấm áp vỗ vào trong quần áo cũng mềm nhẹ xẹt qua lưng mình, bên hông, ngực bụng, nhu rất nhẹ, thật cẩn thận, giống như sợ bị thương mình, cảm giác mềm nhẹ cùng đau tích như vậy, làm cho hắn

không khỏi phát run, mà tùy theo khe vuốt là không ngừng hôn lên mặt , cuối cùng dừng lại môi hắn , trần trọc lặp lại, mút vào, lại quyến luyến không tha tách ra, ngay sau đó, lại phúc thượng...

Khi Thừa Kiên tỉnh lại, kinh ngạc phát ngốc, nhìn chăm chăm rồi hồi tưởng lại , hắn sao có thể mơ như thế ? Đây là làm sao?

Cho đến khi thanh âm Châu nhi vui vẻ nói : “Điện hạ, ngài tỉnh?”

Thừa Kiên quay đầu, có chút mộng nhiên “Châu nhi, đây là làm sao?”

“Điện hạ, đây là Dư Hương tửu lâu, điện hạ ngài ngủ rất say . Hoàng Thượng nói, không cần làm ồn người, trước hết nghỉ tại tửu lâu này , chờ ngài tỉnh tái tiếp tục đi.”

Thừa Kiên chậm rãi ngồi lên, suy nghĩ một hồi, mới mở miệng hỏi “Châu nhi, ta ngủ bao lâu?”

“Đều đã một ngày một đêm !” Châu nhi cười ha hả nói “Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nương nương rất lo lắng, hoàn hảo, đi theo Lý Tĩnh tướng quân có Thái y , hắn nói, ngài là mệt . Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nương nương thể này mới yên tâm.”

Thừa Kiên gãi gãi đầu, một ngày một đêm? Mình cũng thật có thể ngủ đến thế !

“Kiên Nhi tỉnh sao?” Theo thanh âm trầm thấp lo lắng, Thái Tông đế bước nhanh đi đến.

Đang nhìn đến bào sam , Thừa Kiên ngẩng đầu nhìn lên , liền thấy Thái Tông đế nguyên bản nhú chặt mi đang nhìn mình, tiếp theo, câu lên tươi cười sùng nịnh cùng bất đắc dĩ, tiến lên khe vuốt đầu Thừa Kiên , nói “Ngươi , đứa nhỏ này thật sự là...”

Thừa Kiên nhìn trên mặt Thái Tông đế không chút nào che dấu sùng nịnh cùng ôn nhu, trong lòng ấm áp, nhếch miệng cười “Con làm cho phụ hoàng lo lắng.”

Thái Tông đế ngồi vào tháp thượng, một bên tiếp nhận dây lưng trên tay Thừa Kiên, một bên đối Châu nhi cung kính quỳ rạp trên đất nói “Đi xuống đi. Không kêu, cũng đừng tiến vào.”

Châu nhi xác nhận, xoay người liền lui ra, trong lòng nghi hoặc, điện hạ không cần người hầu hạ sao?

61. Chương 61: Giải Tâm Tư [Nhị]

Sau khi Châu nhi lui ra, Thái Tông đế liền đem dây lưng cấp Thừa Kiên buộc lại , động tác vẫn như cũ có chút ngốc, nhưng rất có kiên nhẫn, buộc hảo dây lưng xong , bàn tay to ấm áp của Thái Tông đế không khỏi va chạm vào bên hông Thừa Kiên, phun ra hơi thở cơ hồ gần ở chóp mũi, Thừa Kiên không khỏi run lên, không khỏi nhớ tới đau tích ầu yếm trong mộng...

Trên mặt nhịn không được đỏ lên. Tâm không khỏi kinh hoàng.

Thái Tông đế giương mắt, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, ngoài miệng lại thân thiết nói “Kiên Nhi , làm sao vậy? Không thoải mái?” Vừa nói vừa đem cái trán áp lên trán Thừa Kiên, tay nhân cơ hội kéo thắt lưng Thừa Kiên vào , lẩm bẫm “Không nóng a, sao mặt đỏ hồng?”

Thừa Kiên đẩy ra Thái Tông đế, ngượng ngùng nói “Phụ hoàng, con không có việc gì!” Vừa vội vừa nói tránh đi : “ Phụ hoàng, ngài dùng bữa chưa ? Con đói bụng.”

Thái Tông đế bị đẩy ra cũng chỉ là cười cười, cũng không buồn bực, thấy Thừa Kiên mặt đỏ hồng, cũng không nghĩ tới đùa nữa , liền theo đề tài Thừa Kiên mà nói “Còn chưa , Kiên Nhi cùng phụ hoàng dùng bữa đi.”

Thừa Kiên gật đầu, nhớ tới mình ngủ đã một ngày này một đêm, mẫu hậu cũng không biết sẽ lo lắng đến thế nào , liền nói thêm “Phụ hoàng, con muốn đi báỉ kiến mẫu hậu .”

“Hảo.”

Thừa Kiền bị Thái Tông bế ôm đến ngoài đại sảnh từ lâu , chỉ thấy Trưởng Tôn hoàng hậu đang uy Hủy Tử ăn cơm.

Mọi người vừa thấy Thái Tông bế xuất hiện, bước lên phía trước hành lễ.

Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn Thừa Kiền bị Thái Tông bế ôm vào trong ngực, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, trên mặt dịu dàng oán trách nói “Người nha , đứa nhỏ này thực làm cho người ta lo lắng!”

Thừa Kiền áy náy cười “Mẫu hậu, là con không tốt, làm cho mẫu hậu lo lắng.”

Sau khi Thừa Kiền ngồi xuống , vài câu chuyện phiếm sau, thần sắc Thái Tông để liền thần nhiên phân phó Lí Phúc mang lên ăn sáng.

Một đám người im lặng dùng xong đồ ăn sáng. Từ Trữ liền tiến vào thấp giọng bẩm báo cái gì. Thái Tông để liền đứng dậy, kêu Trầm Quân Nguyên đi, còn có Từ Trữ , ba người lên lầu hai.

Sau khi Thái Tông để vừa đi, Thừa Kiền liền ý bảo Ngân phụ giúp mình lặn xe hương Lý Tĩnh đi đến.

“Lão sư.” Thừa Kiền chấp tay mỉm cười.

Lý Tĩnh đứng dậy, cung kính xoay người “Thần Lý Tĩnh kiến quá điện hạ.”

“Lão sư, vài năm này hảo không ?”

“Nhờ phúc điện hạ, thần trong vài năm qua rất tốt .” Lý Tĩnh cung kính nói. Đồng thời khước mắt ý bảo Lí Nghiệp Hủ bên người cùng Trình Hoài Lượng rời đi.

Thừa Kiền chú ý tới ánh mắt Lý Tĩnh, cũng cười cười, tùy ý tìm lấy cái cớ, liền cho Ngân rời đi.

Khi chỉ còn lại có hắc cùng Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh thấp giọng hỏi “Điện hạ , vì sao phải hỏi Trường An?”

Thừa Kiền giật mình, lập tức khinh đạm cười “Luôn phải về.”

Lý Tĩnh giương mắt, bình tĩnh nhìn chằm chằm Thừa Kiền “Điện hạ, người cũng biết nay Trường An đã không phải Trường An khi xưa ?”

Thừa Kiền từ từ cười “Ta chỉ biết phụ hoàng vẫn là phụ hoàng khi xưa , lão sư cũng vẫn là lão sư năm xưa , là đủ rồi.”

Lý Tĩnh vừa nghe, có chút vui mừng cười gật đầu “Điện hạ quả nhiên trí tuệ.”

Thừa Kiền cười, có chút ngại ngùng.

Lý Tĩnh lại trầm giọng nói “Điện hạ , làm việc phải cẩn thận.”

Thừa Kiền nhẹ nhàng gật đầu “Ta sẽ.”

Khi nói chuyện, Lí Trì sôi nổi chạy tới “Ca ca, người cùng Lí tướng quân đang nói cái gì?”

Thừa Kiền quay đầu, sờ sờ Lí Trì ghé vào xe lăn , cười cười nói “Chúng ta đang nói Tần vương điện hạ hôm qua nghịch ngợm cái gì? Có hảo ăn cơm hay không?”

Lí Trì bướng bỉnh thè lưỡi.

Thừa Kiền nhìn Lí Trì, bỗng nhiên nhớ tới, nếu Trì Nô cũng báí Lý Tĩnh làm lão sư, học được binh pháp Lý Tĩnh... có lẽ đối tính tình Trì Nô có chút tác dụng, tương lai có lẽ... Sẽ có bất đồng đi? Thừa Kiền không khỏi cong cong khóe miệng.

Ban đêm, Thừa Kiền đang muốn cưỡi xuống bào sam đi ngủ , Thái Tông để đẩy cửa vào được.

Thừa Kiền sửng sốt “Phụ hoàng?”

Thái Tông để mỉm cười “Kiền Nhi muốn ngủ sao?” Vừa nói vừa đi đến bên giường, rất là tự nhiên cởi bỏ bào sam, Hồng Ngọc lúc này cùng Châu nhi đang bưng mấy bình nước linh tinh tiến vào . Vừa thấy Thái Tông để ở đó , có chút kinh ngạc cùng hoang mang.

Hoàng Thượng sao ở trong này?

“Tốt lắm, các người đều đi xuống đi.” Thái Tông để nhìn Hồng Ngọc cùng Châu nhi hành lễ xong, thần nhiên nói.

Hồng Ngọc cùng Châu nhi vội vàng quỳ sát hành lễ, im lặng lui ra.

“Phụ hoàng?” Thừa Kiền không biết vì sao, từ sau giấc mộng kia , đối phụ hoàng luôn có loại cảm giác ngưỡng ngừng, giờ phút này xem phụ hoàng thần nhiên cởi áo như vậy, giúp mình uống thêm chén nước , trong lòng liền có loại cảm giác kỳ dị “Ngài cùng với con cùng nhau ngủ?” Thừa Kiền nhin không được hỏi.

Thái Tông để đem nước cho Thừa Kiền uống xong , thần nhiên cười “Đúng vậy! Làm sao vậy?”

Thừa Kiền cúi đầu nhìn bát trà trong tay , lại nghĩ tới ngày ấy ăn ngủ bên ngoài, phụ hoàng cũng cho mình uống nước ...

“Kiền Nhi làm sao vậy?” Thái Tông để cười tủm tỉm dựa vào, hỏi.

“Ngạc, không có gì...” Thừa Kiền lấy lại tinh thần, cầm bát trà trong tay chậm rãi uống cạn.

Không biết có phải cảm nhận sai , Thừa Kiền lại cảm thấy lại có loại run run trong mộng.

Đi ngủ là lúc Thái Tông để vẫn như cũ ôm trọn Thừa Kiền, Thừa Kiền mặc dù có chút cứng ngắc, nhưng khi Thái Tông để mềm nhẹ bao trùm , chậm rãi trầm tĩnh lại, rất nhanh liền tiến vào giấc ngủ.

Sau đó, hần lại nằm mộng.

Vẫn như cũ là khe vuốt thật cẩn thận mềm nhẹ, trên mặt vẫn như cũ là ôn nhu hôn môi, nhưng lần này bắt đồng là, mềm nhẹ hôn môi lại lộ ra một loại áp lực, tựa hồ khắc chế cái gì , lại nhỏ tâm đau tích cẩn thận sợ hãi sẽ làm bị thương đến hần. Cho đến , môi rơi xuống trên môi , một chút lại một chút liếm cánh môi rồi lại mạnh mẽ hút vào –

Không phải mộng!!

Thừa Kiền ý thức bỗng nhiên thanh tỉnh, cũng không dám mở mắt ra. Ngón tay lại theo bản năng nắm lấy quần áo của nam nhân đang hôn môi mình .

Nhưng vì cái nắm lấy này , mà động tác có chút tạm dừng ..

Khi Thừa Kiền thân mình run run, không dám mở to mắt –

Vẫn như cũ dừng lại ở trên môi , cái hôn đột nhiên sâu hơn , ngay sau đó là thật sâu mút vào, có cái gì hoạt hoạt mềm mại hoạt tiến vào trong miệng của hần, tùy ý cắn nuốt dây dưa, hần cơ hồ không thể hô hấp, mà nguyên bản tay đang khe vuốt hông lại phóng tới ngực hần , khe xoa nhẹ điểm mẫn cảm , hần không khỏi run lên.

Hần cơ hồ là dâng trào ngẩng đầu lên, thừa nhận kịch liệt hôn môi như vậy, không thể thở dốc, mà tùy ý dây dưa đôi môi đang hôn lấy hần , khi bên hông mềm yếu xuống dưới, hơi hơi rời khỏi, nhưng chỉ là rời khỏi một lát, lại mạnh mẽ dây dưa. Hần thậm chí không kịp thở dốc .

Ngay tại như vậy cũng không dám mở mắt ra, chỉ trong thế giới hắc ám cảm thụ được điều làm cho hần tim đập nhanh như vậy, làm cho hần run run, làm cho hần sợ hãi khi hôn môi, cũng không biết là bởi vì đáy lòng chưa sót, hay là bởi vì... Rõ ràng đều là kịch liệt hôn môi như thế, vì sao hần vẫn là có thể cảm giác được nam nhân cắn nuốt dây dưa với hần , phụ hoàng hần, đáy lòng là loại áp lực khổ sở cùng điên cuồng không thể thỏa mãn...

Nước mắt hần cứ thế chảy xuống ...

Ngón tay hần không thể điều khiển mà nắm chặt vào .

Nhưng rất nhanh bị một đôi tay ôn nhu khác bao bọc , mười ngón dây dưa, nhưng lại làm cho hắn cảm thấy thoáng an tâm...

Sau đó, rơi lệ , một chút một chút bị liếm ...

Bên tai, phụ hoàng hắn, nhẹ giọng thấp nam “Kiền Nhi, phụ hoàng sẽ không nói lời xin lỗi với ngươi ... Vĩnh viễn cũng không sẽ nói...”

Ở tửu lâu ngừng lại hai ngày, liền rất nhanh khởi hành.

Khởi hành là lúc Thừa Kiền sớm cho Ngân đem mình đến kiệu của Trưởng Tôn hoàng hậu.

Trưởng Tôn hoàng hậu hơi hơi sững sốt, lập tức dịu dàng cười “Kiền Nhi tọa bên mẫu hậu này.”

Thừa Kiền ha ha cười, đang muốn đi qua, liêm mặc kiệu bỗng nhiên bị xốc lên.

Thừa Kiền theo bản năng quay đầu, liền thấy khuôn mặt Thái Tông đế bình tĩnh.

“Kiền Nhi, mẫu hậu ngươi có nhiều người cùng ở . Ngươi lại đây cùng phụ hoàng ngồi cùng .”

Thừa Kiền ra vẻ ngại ngừng cười “Phụ hoàng, nếu không làm cho Hỷ Tử cùng Trĩ Nô đến bên ngài đi. Con không dám phiền toái phụ hoàng.”

Lí Tri vừa nghe sẽ tới ngự dư , thè lưỡi, quyết đoán vọt đến phía sau Trưởng Tôn hoàng hậu.

Mà Thái Tông đế chính là mỉm cười “Không phiền toái!” Vừa dứt lời, liền tiến lên không để ý Thừa Kiền né tránh mà ôm lấy, đối Trưởng Tôn hoàng hậu bình tĩnh mở miệng nói “Kiền Nhi trầm sẽ chiếu cố.”

Trưởng Tôn hoàng hậu nhú mày, mắt nhìn Thừa Kiền bị cường ôm, Thừa Kiền nhếch môi , trong lòng kỳ quái, Kiền Nhi làm sao vậy? Giống như cùng Hoàng Thượng cãi nhau?

Thái Tông đế ôm nhanh Thừa Kiền trở lại ngự dư.

Thấy Thừa Kiền vẻ mặt bình tĩnh không mở miệng. Cũng không giận. Chỉ là lấy mân trái cây mà Lí Phúc trình lên , phóng tới trước mặt Thừa Kiền.

Khi bắt đầu khởi hành, Thừa Kiền vẫn cúi đầu trầm mặc không nói .

Thái Tông đế cũng trầm mặc, chính là dừng ở Thừa Kiền, tầm mắt không chịu dời.

Đêm đó ngủ lại khách sạn, Thừa Kiền lôi kéo Lí Tri cùng nhau ngủ. Thái Tông đế trầm mặc đứng ở trước giường Thừa Kiền, nhìn Lí Tri cùng chuột Thiên Trúc Cuộn Cuộn ghé vào trên người Thừa Kiền vù vù ngủ say , ngón tay oán hận nhéo nhéo, hít vào một hơi thật sâu, xoay người, đi nhanh rời đi.

Ngày thứ hai.

Ngủ lại ngoại ô , Thừa Kiền không được chấp thuận rời đi , khi đi ngủ phải ở ngự dư, nhưng Thừa Kiền trợn tròn mắt không chịu đi vào giấc ngủ, Thái Tông đế không có mạnh mẽ ôm Thừa Kiền, chính là khi đêm dài, thản nhiên mở miệng nói “Kiền Nhi ngươi ngủ đi, phụ hoàng muốn xem tấu chương.”

Thừa Kiền quay đầu , mắt nhìn Thái Tông đế đã chuyển chú xem tấu chương, trầm mặc một hồi, mới chậm rãi nhắm mắt lại. Rất nhanh, ngăn cản không được cơn buồn ngủ mà nặng nề ngủ.

Mà Thái Tông đế ở khi Thừa Kiền ngủ, mới ngẩng đầu, ngó nhìn Thừa Kiền, có chút bất đắc dĩ cười. Đi qua, nhẹ nhàng dịch dịch chân Thừa Kiền, mà tại đây, thói quen Thừa Kiền lại tính để sát vào, cọ cọ. Đôi mắt Thái Tông đế hiện lên một tia tinh quang, bên miệng gợi lên cười, thuận thế nắm cạnh Thừa Kiền, cũng nằm xuống. Ngó nhìn Thừa Kiền không tự giác để sát vào hai má, hôn môi một chút, nhưng không dám quá nhiều động tác. Vừa lòng cười, ôm Thừa Kiền, cũng nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ.

Ngày thứ ba.

Vừa cảm giác tỉnh lại, phát hiện mình ghé vào trong lòng Thái Tông đế , toàn bộ buổi sáng Thừa Kiền đều xanh mặt.

Thái Tông để lại thần thanh khí sáng , từ từ uống trà, ăn điểm tâm.

Ở Thừa Kiên lần thứ ba cự tuyệt điểm tâm đưa qua , Thái Tông để nhũu mảy, kéo mặt Thừa Kiên qua , thật sâu dừng ở Thừa Kiên, đôi mắt u ám thâm trầm, lộ ra kiên định cùng quuyến luyện làm cho Thừa Kiên có chút chịu không nổi. Ngón tay không khỏi liền kéo bào sam của mình . Bởi vì dùng sức quá độ, ngón tay đều có chút trắng bệch.

Mà ngay tại khi Thừa Kiên chịu không nổi ánh mắt Thái Tông để, cúi đầu nhìn chăm chăm ngón tay mình đến gần người, một đôi bàn tay to chậm rãi bao lấy tay hắn , một chút một chút bài khai.

Thừa Kiên sửng sốt.

“Mặc kệ người vì sao lại sao cấu giận phụ hoàng đều tốt , đừng lấy thân thể của mình trút giận.” Thái Tông để thấp giọng nói xong. Cầm lấy mâm đựng điểm tâm cùng trái cây phóng tới trong tay Thừa Kiên, ôn nhu nói “Người chưa dùng đồ ăn sáng sao , phụ hoàng cho người ta làm thủy tinh sủi cảo người thích nhất cho người , người cũng không ăn... Hiện tại ăn một chút đi.”

Thừa Kiên nhìn chăm chăm điểm tâm trong lòng bàn tay mình , trong lòng chợt thấy toan sắp. Hốc mắt cũng có chút toan đau.

Yên lặng cầm lấy điểm tâm, chậm rãi một chút lại một chút nhấm nuốt.

Thái Tông để thế này mới nhẹ nhàng thở ra.

Ba ngày , từ đêm đó , Kiên Nhi không từng nói chuyện với hắn, đương nhiên, ở bề nổi mà nói , Kiên Nhi vẫn nói với hắn, nhưng như thế này không tính! Hắn muốn nghe không phải điều đó!

Kiên Nhi là trốn tránh, là không tiếng động kháng cự.

Hắn biết, kết quả như vậy cũng đã sớm ở bên trong dự kiến của hắn. Thậm chí có thể nói, kết quả như vậy đã làm cho hắn thực vừa lòng.

Ít nhất đêm đó kịch liệt hôn mê như vậy, Kiên Nhi lựa chọn trốn tránh không chịu trợn mắt, nhưng không có kháng cự đẩy ra!

Cho nên, Kiên Nhi... Trong lòng người đối phụ hoàng cũng giống nhau đi?

Cho nên, Kiên Nhi... Người là của mình phụ hoàng !

Người chỉ có thể thuộc về phụ hoàng!

62. Chương 62: Giải Khanh Tâm [Tam]

Ngày hôm nay , trên đường chính của thành Trường An, văn võ bá quan cung kính đứng hầu một bên, cung nghênh ngự giá sắp đến.

Đứng đầu đội ngũ nghênh tiếp là một thiếu niên khoảng mười lăm tuổi, thân hình mập mạp , mặt mày có chút ngạo mạn, thần tình có chút buồn bực, tiếp theo là thiếu niên tuấn tú vẻ mặt ôn hòa tiểu ý, sau đó là thiếu niên tiêm gầy vẻ mặt không kiên nhẫn mang điểm khó chịu, cuối cùng là một thiếu niên đồng dạng tiêm gầy vẻ mặt buồn chán.

Mà chúng đại thần đứng sau những thiếu niên này.

Phân nhau đứng trước các đại thần có Trưởng Tôn Vô Kỵ, Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng ở phía sau mấy thiếu niên kia, hơi hơi giương mắt nhìn xuống thiếu niên mập mạp, không dấu vết nhũu mảy.

Đỗ Như Hối liếc nhìn ánh mắt hắn, theo tầm mắt Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn qua, cũng là nhẹ nhàng thở dài.

Phòng Huyền Linh nhìn nhìn Trương Tôn Vô Kỵ, lại quay đầu nhìn Đỗ Như Hối hơi hơi hiện lên đáng tiếc, mỉm cười.

Cũng theo bọn họ giương mắt nhìn thiếu niên mập mạp kiêu căng ở phía trước, trong lòng nghĩ, tuy là hoàng tử, nhưng đáng tiếc Ngụy vương điện hạ, bốn năm qua tuy có một Hoàng Văn quán, nhưng, có vài thứ, không thể nói tài hoa, có thể vì thời gian dài mà có được, tỷ như năng lực, chí khí, điểm ấy, Ngô vương điện hạ thật ra không tồi, tuy rằng bốn năm này Ngô vương điện hạ không để ý đến mọi chuyện, mỗi ngày chỉ là nhàn nhã . . .

Ngô, còn có Trung Sơn vương điện hạ bốn năm không thấy . . .

Nhớ lúc mấy ngày trước, hoàng thượng đột nhiên đem chính sự ném cho mấy người bọn họ, nói là đi đón người . Sau lại đột nhiên xuất hiện ở Dương Châu, chờ Lý Tĩnh mang binh đến bắt nghịch đảng, mọi người mới giật mình, nguyên lai hoàng thượng đi đón hoàng hậu cùng Trung Sơn vương điện hạ ở bên ngoài dưỡng bệnh.

Nhớ lại bốn năm trước hoàng hậu cùng Trung sơn vương đột nhiên nói ra bên ngoài dưỡng bệnh, trong lòng mọi người đều hiểu được, dưỡng bệnh bất quá chỉ là cái cớ, tại đây khẳng định có những chuyện bí mật không thể nói ra ngoài.

Lúc ấy, trong lòng hắn còn rất tiếc nuối, chỉ sợ là, Trung Sơn vương từ nay về sau không thể hồi kinh.

Không nghĩ đến hoàng thượng lại đích thân đến nghênh đón.

Không biết Trung Sơn vương điện hạ, hiện nay có phong thái như thế nào?

Trong lòng Phòng Huyền Linh có chút mong chờ nhìn về phía ngự giá xa xa chậm rãi xuất hiện . . .

Đợi lúc ngự dư của Thái Tông để cùng phượng dư của hoàng hậu lần lượt xuất hiện, các hoàng tử cùng đại thần đều lần lượt quỳ xuống hành lễ.

Sau một lúc lâu, Thái Tông để theo ngự dư đi ra, thản nhiên phát tay nói “ Đứng lên đi.”

Các hoàng tử cùng đại thần đều cung kính đứng dậy, Lý Thái đứng ở đầu lộ ra tươi cười, lúc muốn tiến lên, lại thấy Thái Tông để bỗng nhiên xoay người, trở về ngự dư.

Mọi người sững sờ.

Mà ngay sau đó, mọi người kinh ngạc trợn to mắt.

Thái Tông để trở về ngự dư, tự mình ôm một thiếu niên có khuôn mặt thanh tú, ánh mắt thanh tú sạch sẽ, vẻ mặt xấu hổ.

Chờ Lý Phúc đẩy xe lăn đến, lại cẩn thận đem thiếu niên đặt lên xe lăn!

Sau khi thiếu niên ngồi vào chỗ của mình, mới ha ha cười, tựa hồ muốn che dấu xấu hổ của mình, quay đầu, lộ ra niềm đam mê tươi cười, đánh cái lễ “ Thanh Tước, cậu, chưa vị, đã lâu không thấy . . . ”

Mọi người vội lấy lại tinh thần, nhất tề tiến lên làm lễ.

Nhưng trong lòng cũng là đủ loại chấn động.

Trung Sơn vương điện hạ lại ngồi trong ngự dư của hoàng thượng?!

“ Thần ra mắt Trung Sơn vương điện hạ.”

“ Điện hạ hảo?”

“ Lão thần ra mắt Trung Sơn vương điện hạ . . . ”

“ Đệ đệ ra mắt ca ca.” Lúc này Lý Kính lướt qua Lý Thái đang thần sắc cứng đờ, ôn hòa cười, tiến lên, chấp tay nói. “ Vài năm không thấy, ca ca càng thêm tuấn tú!”

Thừa Kiền sững sờ, lập tức tươi cười lên, cao thấp đánh giá Lý Kính, gọi lên khoe miệng cười nói “ Huyền Lân, vài năm không thấy, ngược lại học được miệng lưỡi trơn tru a?”

Lý Kính cười hắc hắc.

Lúc này Lý Thái lấy lại tinh thần cũng tiến lên, vẻ mặt vẫn như cũ có chút cứng ngắc “ Ca ca , hảo.”

Thừa Kiền nhìn về phía Thanh Tước , bốn năm qua cũng chưa từng đi qua Dương Châu vấn an mẫu hậu cùng mình, trong lòng không buồn bực là không có khả năng, nhưng lại không muốn làm cho Thanh Tước bề mặt, liền vẫn là cười cười nói “ Vài năm này xem ra Thanh Tước cao lớn không ít.”

Lúc này, Trưởng Tôn hoàng hậu đã xuống phượng dư cũng đi tới, thấy Lý Thái, dịu dàng cười “ Thanh Tước!”

Lý Thái nhân cơ hội hướng Thừa Kiền chấp tay, liền hướng Trưởng Tôn hoàng hậu đi đến.

Lý Kính liếc bóng dáng Lý Thái, quay đầu lại mỉm cười với Thừa Kiền “ Ca ca, đi đường mệt mỏi không? Chờ hồi cung, hảo hảo nghỉ ngơi, đệ đệ có rất nhiều chuyện thú vị muốn nói với ca ca.”

Thừa Kiền nhìn chằm chằm Lý Kính, chuyện thú vị? Ha ha, xem ra là rất thú vị.

Thái Tông để xem bộ người thường, lại phát tay cao giọng nói “ Tốt lắm! Đều trở về đi! Vô Kỵ, Như Hối, các người đến một chút!”

Mọi người vội vàng hành lễ cung tiễn.

Thừa Kiền vốn định ngồi kiệu thường để trở về trong cung, nhưng khi mọi người hành lễ, Thừa Kiền lại bị ôm lấy.

Nhịn không được nhắm mắt thở dài, không cần nói, lại là phụ hoàng!

Thái Tông để nhìn chằm chằm Thừa Kiền nhắm mắt thở dài, trông vẻ hết cách, cúi đầu cười, ôm chặt Thừa Kiền, bước về phía ngự dư.

Lúc này chúng thần đang quỳ hành lễ, Ngụy Chính nhịn không được nhú mày, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng là có chút dăm chiêu.

Mà Lý Thái lại xẹt qua một tia buồn bực. Lý Kính vẫn là cười ôn hòa, không lưu tâm.

Lúc này Trưởng Tôn hoàng hậu trong lúc vô ý thoáng nhìn, thấy Lý Thái buồn bực, không khỏi nhú mày.

Trở lại hoàng cung, lại bị Thái Tông để một mạch ôm về Khởi Huy điện.

Hồng Ngọc cùng Châu nhi trở về trước hai ngày để sửa sang lại Khởi Huy điện , vội vàng ra nghênh tiếp. Thấy Thái Tông để ôm Thừa Kiền, đầu tiên là sưng sốt, lập tức liền tự nhiên dâng trà, điểm tâm, đặt trên bàn ở hậu điện.

Thái Tông để buông Thừa Kiền ra.

Muốn đưa tay sờ trán hai má Thừa Kiền, Thừa Kiền lại giống như vô ý né qua.

Thái Tông để sưng sốt, lập tức cười nhẹ một tiếng. Thay đổi sờ sờ đầu Thừa Kiền, thấp giọng nói “ Kiền nhi, phụ hoàng đi chỉnh lý chính sự, hãy hảo hảo nghỉ ngơi.”

Thừa Kiền trầm mặc một lúc lâu, mới yên lặng gật đầu.

Thái Tông để kiên nhẫn chờ Thừa Kiền trả lời, thấy Thừa Kiền gật đầu, mới vừa lòng đứng dậy.

Cho đến khi xác thực là Thái Tông để đã rời khỏi Khởi Huy điện, Thừa Kiền mới thở dài, nằm sấp trên bàn, vô lực xoa nhẹ trán.

Khi Châu nhi bưng nước vào, thấy Thừa Kiền nằm sấp trên bàn, không khỏi hoảng sợ, bước lên hỏi “ Điện hạ, ngài không sao chứ?”

Thừa Kiền chậm rãi lắc đầu.

Lúc này Hồng Ngọc cũng đang cầm một mâm gì đó tiến vào, thấy thế, nhẹ nhàng cầm thứ trong tay đặt lên bàn, thấp giọng hỏi “ Điện hạ, ngài giận hoàng thượng sao?”

Thừa Kiên ngẩng đầu, liếc nhìn sỏi cỏ thủy tinh xuất hiện trước mắt mình, trầm mặc, phụ hoàng còn nhớ lời hấn nói sao?

“ Đây là hoàng thượng cố ý dẫn dò ngự thiện phòng làm. Điện hạ, thừa dịp còn nóng ngài dùng đi.” Hồng Ngọc tùy mặt gửi lời, thấp giọng nói.

Thừa Kiên chậm rãi ngồi dậy, nhận lấy đôi đũa Hồng Ngọc cung kính dâng lên, chậm rãi gắp sỏi cỏ chậm rãi nhấm nuốt.

Nếu . . .

Chuyện đêm đó không có phát sinh thì tốt rồi . . .

Trong lòng Thừa Kiên khó khăn nghĩ, cái gì mà bảo ‘ Vĩnh viễn sẽ không nói lời xin lỗi’ ? Phụ hoàng, chẳng lẽ, người cảm thấy những chuyện người làm là đúng sao?

Mà đêm đó mình lại vô phương chống cự là vì sao? Loại sự tình này, liền nên hung hăng cự tuyệt, hung hăng đẩy ra nha!

Ngụy Chính rời đi Lương Nghi điện, vừa thấy thân ảnh cách đó không xa, bước lên hô “ Lý tướng quân!”

Lý Tĩnh quay đầu lại, vừa thấy Ngụy Chính, chấp tay cười nói “ Ngụy đại nhân!”

Ngụy Chính chấp tay đáp lễ, mới thấp giọng nói “ Lý tướng quân, có thể hay không vừa đi vừa nói chút chuyện?”

Lý Tĩnh sửng sốt, lập tức suy nghĩ một chút, liền thấp giọng nói, “ Ngụy đại nhân là vì chuyện của Trung Sơn vương điện hạ?”

Ngụy Chính gật đầu, trịnh trọng nói “ Ân sủng quá mức, chỉ sợ không phải là chuyện tốt.”

Lý Tĩnh trầm mặc một chút, bỗng nhiên nhớ tới, ngày ấy hoàng thượng vuốt đầu điện hạ, nói, ‘ Cũng là phúc khí của trẫm.’ Trẫm ngẫm một hồi, cười khổ nói “ Chỉ sợ Trung Sơn vương điện hạ cũng không thể làm được gì.”

Ngụy Chính chậm rãi gật đầu, nhìn bộ dáng Trung Sơn vương điện hạ lúc bị hoàng thượng ôm lấy cũng thật bất đắc dĩ, nhưng, ân sủng như vậy . . . Ngụy Chính nhú mào, hấn tổng cảm thấy được đây không phải là chuyện tốt.

Lý Tĩnh thấy Ngụy Chính cau mày, liền thấp giọng nói “ Ngụy đại nhân, chúng ta vẫn là tính quan kỳ biến (bình tĩnh quan sát biến hóa) đi. Điện hạ xưa nay thông tuệ, tin tưởng tự hấn có chừng mực!”

Ngụy Chính đành phải gật đầu.

Mà lúc này, trong Lập Chính điện, Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn chăm chăm Trưởng Tôn hoàng hậu , nhìn mi hỏi “ Người nếu đã rời đi, sao lại còn trở về! Trẫm Quân Nguyên đâu? Hấn ở đâu?”

Trưởng Tôn hoàng hậu cười khổ nói “ Ca ca đừng lo, ta lo lắng Kiên nhi, người cũng biết, hoàn cảnh hiện giờ của Kiên nhi không tốt lắm, còn có Thanh Tước, còn có Trưởng Nhạc , Dự Chương, ta chưa thấy các nàng xuất giá ta còn lo lắng.” Về mặt Trưởng Tôn hoàng hậu bất đắc dĩ sầu lo.

Hai hàng mi của Trưởng Tôn Vô Kỵ nhanh nhẹn như cũ “ Người có nghĩ tới, vào cung dễ ra cung khó! Còn có Trẫm Quân Nguyên! Người còn chưa nói, hấn đâu?”

Trưởng Tôn nhẹ giọng nói “ Điều đó, ta cũng biết, hơn nữa Quân Nguyên hấn hiểu ta. Lần này hình như hoàng thượng phái Quân Nguyên làm chuyện gì đó, nói là nhất định phải làm chuyện đó.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn chăm chăm Trưởng Tôn hoàng hậu một lúc lâu, mới thở dài đứng dậy “ Đây là chuyện hai người các người, ta cũng không nói nhiều làm gì.”

Trưởng Tôn cũng đứng dậy theo, áy náy cười “ Để ca ca lo lắng. Là Quan Âm Tì không đúng.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ chậm rãi lắc đầu, lại xoay người nhú mào nói “ Người đã trở lại, vậy chú ý chỗ Thanh Tước một chút.”

Trưởng Tôn hoàng hậu ngẩng ra, lập tức ngưng trọng gật đầu, “ Ta sẽ.”

Vừa tỉnh giấc, Thừa Khiên nhìn về phía ngoài cửa sổ, hoa ở hậu viên đã nở chưa?

Hắn ngủ không được yên ổn, trong lòng luôn có một việc, làm cho hắn không thể an tâm đi vào giấc ngủ.

Khiến cho hắn càng cảm thấy buồn bực nhất là, hắn luôn nhớ đến chuyện đêm hôm đó mà không thể an tâm ngủ được.

Trong lòng càng thêm khó chịu!

Nhiều năm phiêu dăng nhân gian, cho dù lại cô độc lại tịch mịch, hắn cũng chưa từng có thời khắc buồn bực như thế.

Đứng dậy, gọi Ngân vào, thu thập một phen, Thừa Khiên đi vào hậu viên.

Hậu viên nối tiếp ngự hoa viên, Thừa Khiên nhớ tới thời điểm bốn năm trước, bởi vì muốn nhìn hoa tương tự nở rộ ở ngự hoa viên, phụ hoàng liền sai người hủy đi hậu viên Khởi Huy điện, đặc biệt mở một con đường nhỏ có thể trực tiếp từ Khởi Huy điện thông đến ngự hoa viên.

Khi đó, trong lòng hắn tràn đầy thỏa mãn cùng vui sướng, cảm thấy phụ hoàng yêu thương hắn. Lại chưa bao giờ nghĩ tới, đây là loại yêu thương gì?

Chậm rãi đi trên đường nhỏ, Thừa Khiên từng chút từng chút nghĩ lại những việc đã qua.

Cho dù rất bận bịu, một tháng luôn luôn có hơn nửa tháng là phụ hoàng sẽ nghỉ ngơi tại Khởi Huy điện. Dù mệt cũng muốn đến Khởi Huy điện nhìn hắn, cùng hắn trò chuyện lại nghỉ tạm . . .

Biết hắn kén ăn, không thích ăn nhiều, liền thay đổi cách thức chuẩn bị những thứ hắn thích ăn, ngay cả thói quen thích ăn thịt của bản thân cũng có thể vì hắn mà thay đổi . . .

Lặng lẽ nhắm mắt lại, hung hăng nhéo lòng bàn tay, mới làm cho tâm chính mình thoáng tỉnh táo lại, là mình ngu xuẩn? Hay là chính mình . . . hoàn toàn không muốn đối mặt . . .

Bên miệng Thừa Khiên tràn ra chua xót tươi cười.

Mà tại lúc này, khi sắp đến ngự hoa viên, truyền đến âm thanh vui cười.

“ Nghe nói chưa? Hoàng thượng một hồi liền triệu kiến Từ tài tử đó !”

“ Đã sớm biết! Mấy năm nay Từ tài tử chịu nhiều ân sủng của hoàng thượng nha.”

Tâm Thừa Khiên không khỏi trầm xuống, uất ức không hiểu từ đâu nổi lên.

Ý bảo Ngân dừng lại, thản nhiên mở miệng “ Trở về đi!”

“ Điện hạ?” Ngân thật cẩn thận hỏi, tâm tình điện hạ hình như không tốt?

“ Ta không sao, trở về!”

Ban đêm, Thái Tông để đặc biệt tổ chức gia yến.

Thừa Khiên ngồi vào vị trí đầu tiên dưới Thái Tông đế, nhìn Từ Huệ ở giữa Lân Đức điện đang một bên thổi tiêu một bên khởi vũ, khuôn mặt càng thêm thanh thuần mỹ lệ hơn bốn năm trước, trong lòng có chút hồ hững. Khóe mắt liếc nhìn Thái Tông đế đang chuyên tâm xem Từ Huệ khởi vũ, trong lòng là vô lực cười khổ cùng tự giễu.

Lại không biết cười khổ là do bản thân không biết tại sao mà khó chịu cùng bối rối, hay là vì thái độ như thật như giả của phụ hoàng?

Tự giễu là do chính mình đã quên, phụ hoàng, vốn phong lưu đa tình.

Hậu cung có bao nhiêu phi tần? Công chúa của tiền triều, nữ nhi của tội thần, nay lại có một Từ Huệ thông minh bậc nhất.

Có nữ nhân nào phụ hoàng muốn mà không chiếm được chứ?

Cho nên, chuyện đêm hôm đó liền càng thêm không thể tha thứ đi!!

Rốt cuộc hắn đem đứa con không thể hành tẩu của hắn trở thành cái gì?!

Lòng tràn đầy tức giận cùng khó chịu cơ hồ làm cho hắn không cách nào kiềm nén, cho đến khi bỗng nhiên có một bàn tay nhỏ bé cầm tay chính mình, Thừa Kiền sững sốt, nghiêng đầu nhìn về phía chủ nhân của bàn tay nhỏ bé, Hỷ Tử?

Hỷ Tử cười ngọt ngào, lấy mứt táo trong tay áo, thanh âm nhu nhu nói “ Mẫu hậu nói, ca ca mệt mỏi, cho nên muốn ăn mứt táo. Đến, ca ca ăn.”

Thừa Kiền nhìn chằm chằm khuôn mặt cười ngọt ngào của Hỷ Tử một lúc lâu, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu đang ngưng mắt nhìn mình đầy thân thiết, trong lòng ấm áp, hơi hơi điềm điềm cười.

Hoàn hảo . . . có mẫu hậu.

Cúi đầu, sờ sờ đầu Hỷ Tử, ôn nhu cười “ Hỷ Tử thật ngoan!”

Thừa Kiền không biết, lúc hắn cúi đầu cười nói với Hỷ Tử, Thái Tông để thoáng nhìn qua như là tùy ý , lại hiện lên một tia tinh quang.

63. Chương 63: Giải Tâm Tâm [Tứ]

Gia yến chấm dứt.

Thừa Kiền trở lại Khởi Huy Điện.

Nghỉ ngơi một lúc, Thừa Kiền nằm dựa vào giường, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, thản nhiên mở miệng phân phó nói “ Hồng Ngọc, Châu nhi, các người lui ra đi.”

“ Vâng!” Châu nhi có chút lo lắng nhìn xuống sắc mặt mệt mỏi của Thừa Kiền.

Hồng Ngọc trầm mặc lôi kéo Châu nhi cung kính hành lễ lui ra.

Chờ cửa được đóng lại, Thừa Kiền chậm rãi mở mắt, nhìn về phía ‘ Nhật Lạc ’ treo trên đỉnh liêm mạc. Lặng lặng xuất thần, hắn nên làm gì đây? Một màn gia yến này đều nhảy vào trong mắt hắn.

Nhắm mắt nhú nhú mày, Thừa Kiền suy nghĩ, rốt cuộc phụ hoàng chỉ là nhất thời sinh lòng tham? Hay là . . .

Mà chính mình, đối phụ hoàng . . .

Nhắm mắt hết sức xuất thần, bỗng nhiên trên trán có cái gì đó ôn nhuận nhẹ nhàng chạm vào.

Thừa Kiền theo bản năng mở mắt ra, chống lại đôi mắt u ám thâm trầm.

Đôi mắt u ám thâm trầm kia tràn đầy sùng nịnh cùng đau tích, còn có một loại tình cảm gì đó bị kiềm nén cùng không cách nào xem nhẹ, Thừa Kiền lẳng lẳng nhìn chăm chú, không khỏi vô phương dời đi, không khỏi thấp nam lên tiếng “ Phụ hoàng . . . ”

Mãi đến khi khuôn mặt tuấn tú chậm rãi đến gần, cùng sự mềm nhẹ rơi xuống trên môi thật cẩn thận tựa hồ sợ dọa đến hắn.

Mạnh mẽ lấy lại tinh thần, vội vàng lui về phía sau, lại bị cánh tay ấm áp sớm đặt bên hông mạnh mẽ kéo lại.

“Kiền nhi, đừng trốn.” Bị gắt gao ôm chặt, thanh âm khàn khàn bên tai mặc dù nói bốn chữ, nhưng bốn chữ này lại làm cho Thừa Kiền không thể cự tuyệt được ý thỉnh cầu trong đó.

Thừa Kiền nắm chặt khăn trải giường, vùi đầu vào bờ vai Thái Tông đế, hơi hơi hít sâu một chút, mới chậm rãi nói “Phụ hoàng, ta là con người.” Thanh âm ách ách, mang theo chua xót không thể giải thích được.

Thái Tông đế vuốt ve trán Thừa Kiền, ánh mắt hơi hơi chột lóe, thanh âm càng thêm nhu hòa “Phụ hoàng biết, ngươi là con ta. Vĩnh viễn cũng là.”

“Phụ hoàng, vậy ngươi sẽ không nên . . .”

“Không nên cái gì?” Thái Tông đế hơi hơi buông Thừa Kiền ra, cúi đầu chăm chú nhìn Thừa Kiền, bên môi tươi cười một chút, rất là nhẹ nhàng băng quơ “Không nên gần gũi người, không nên hôn người sao?” Không chờ Thừa Kiền mở miệng, lại trào phúng cười “Quả thật không nên, đây có thể là thiên luân bội đứch chi tội.”

Tâm Thừa Kiền bỗng nhiên vì câu ‘bội đứch chi tội’ mà nặng nề phát đau.

“Nhưng mà, Kiền nhi . . .” Thái Tông đế lại bỗng nhiên nhu hòa cười, quẹo luyến đau tích khe vuốt hai má Thừa Kiền, cúi đầu nói nhỏ, từng chữ từng chữ “Ta, không, thể, bỏ.”

Tâm Thừa Kiền chấn động, theo bản năng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chằm chằm Thái Tông đế.

Thái Tông đế nhìn Thừa Kiền xuất thần nhìn mình, trong đôi mắt sạch sẽ linh động đều là hình bóng mình, nhìn không được cúi đầu khe hôn lên, hôn rất nhẹ, càng lộ ra tâm tình dè dặt.

Thừa Kiền lấy lại tinh thần, biết mình hẳn là phải tránh đi, nhưng mà cái dè dặt kia, từng chút từng chút khe hôn, ánh mắt đau tích kia, làm hẳn không thể cự tuyệt, cự tuyệt không được, chỉ có thể hơi hơi quay đầu đi, mà cái quay đầu này, làm cho cái cổ trắng nõn trở thành nơi khe hôn khiến đáy lòng phát run.

“Phụ hoàng . . .” Nhịn không được lên tiếng, cúi đầu mang theo chút cầu xin mà Thừa Kiền cũng không tự phát giác “Dừng lại . . .”

Dừng lại? Đôi mắt Thái Tông đế trở nên u ám, khe hôn đã muốn theo cổ xuống phía dưới, hôn lên xương quai xanh, tay cũng đã muốn trên ngực trần cảm của Thừa Kiền qua lại.

Bức chính mình rời khỏi, nhưng tay lại chuyển xuống, vuốt ve bên hông Thừa Kiền, đem Thừa Kiền ôn nhu nhẹ nhàng ấn đến trên giường, khe hôn phía trước, dừng lại bên môi Thừa Kiền, cắn nuốt dây dưa, cho đến khi Thừa Kiền không thở nổi, mới hơi hơi buông ra.

“Kiền nhi muốn dừng lại, chỉ có một cách.” Thoáng bình phục dục vọng kêu gào trong lòng, Thái Tông đế chăm chú nhìn Thừa Kiền, chậm rãi ôn nhu cười, cảm lạnh nói.

Quyển luyến nhìn thiếu niên dưới thân, con của hắn, ngón tay khe vuốt môi bởi vì kích hôn mà đỏ hồng, ôn nhu khàn giọng cười, ngữ khí vô cùng khinh đạm “Thì phải là – giết phụ hoàng.”

Giết phụ hoàng?! Phụ hoàng đang nói cái gì vậy?! Trong lòng Thừa Kiền bỗng nhiên tức giận.

“Nữ nhân của phụ hoàng cũng không phải ít.” Thừa Kiền chăm chú nhìn Thái Tông đế, trào phúng cười nói, lúc này mới phát hiện, không biết từ khi nào trong mắt phụ hoàng đều là thân ảnh của hắn, “Phụ hoàng muốn dạng nữ nhân nào mà không có?” lại nhịn không được nói “Từ Huệ kia không phải tốt lắm sao?”

Thái Tông đế bỗng nhiên cười quỷ dị, chậm rãi dặt tay Thừa Kiền xuống dưới háng của mình, một bên nói nhỏ ở bên tai “Kiền nhi, hơn bốn năm nay phụ hoàng đều giải quyết bằng tay . . .”

Thừa Kiền sửng sốt, nhất thời trên mặt khô nóng, đỏ đến chín cả mặt, mạnh mẽ giẫy tay ra, tròng mắt, có chút nhặt nhéo nói “Phụ hoàng, ngươi đang nói cái gì vậy . . .” Trong lòng có chút không hiểu sao lại mừng thầm.

“Còn có . . . phụ hoàng chỉ cần Lý Thừa Kiền.” Thái Tông đế tiếp tục áp sát vào Thừa Kiền, cơ hồ chóp mũi kề chóp mũi, thanh âm vẫn như cũ mất tiếng, mang theo dụ hoặc nào đó.

Tâm Thừa Kiên run lên.

“Mà Lý Thừa Kiên lại chỉ có một, nhưng hẳn lại là con ta. Nhưng mà cũng không sao.” Thái Tông để cười nhẹ, khẽ hôn ánh mắt Thừa Kiên, lại ngẩng đầu cười thỏa mãn “Không sai, người là con ta, trên người người vĩnh viễn đều mang huyết mạch của phụ hoàng, đến chết, người cũng không thể thoát khỏi phụ hoàng . . .”

Thừa Kiên không thể nói gì, lẳng lẳng nhìn nam nhân trên người mình, cái loại tùy ý này, cái loại liều lĩnh này, trong lòng Thừa Kiên bỗng nhiên có cảm giác vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi.

Thế nhưng, không thể như thế này được!

Thừa Kiên mạnh mẽ nắm chặt quyền, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo lại, mới ngẩng đầu đang muốn nói, Thái Tông để lại bỗng nhiên ôm Thừa Kiên thoải mái nằm xuống, hắt hơi một cái, mới miễn cưỡng nói “Kiên nhi, không còn sớm nữa, chúng ta ngủ đi.”

Thừa Kiên sửng sốt, bản năng ngẩng đầu, đã thấy Thái Tông để nhắm mắt lại bộ dáng buồn ngủ.

Trong lòng bỗng nhiên trầm mặc, phụ hoàng, đây là muốn . . . trì hoãn để trốn tránh sao?

Thừa Kiên lạnh lùng nói “Phụ hoàng, kỳ thật còn có một cách . . .”

“Ân? Giết Kiên nhi sao?” Thái Tông để vẫn nhắm mắt, miễn cưỡng nói.

Thừa Kiên bị kiềm hãm, quay đầu lại, đã thấy Thái Tông để gọi lên sang sảng cười “Ân, chủ ý không tệ, nếu Kiên nhi thật sự rời đi phụ hoàng, phụ hoàng nhất định sẽ giết Kiên nhi, người yên tâm, đến lúc đó phụ hoàng cũng sẽ đi cùng người, chúng ta đến địa phủ du ngoạn đi, nhưng mà, Kiên nhi . . . Người đợi thêm vài năm nữa đi, đợi phụ hoàng đem tất cả việc đều xử lý tốt, sẽ đi cùng người . . .”

Trong lòng Thừa Kiên im lặng nhìn Thái Tông để cười sang sảng còn mang theo chút hưng phấn, sau một lúc lâu, mới dứt khoát ngoảnh đầu đi. Trong lòng lại không thể nói rõ khi nghe phụ hoàng nói những lời ấy, hẳn lại có chút vui mừng?

Thái Tông để nhìn Thừa Kiên quay đầu đi, mới thu lại tươi cười trên mặt, thần tình mang theo chút bất đắc dĩ cùng sùng nịch, hơi hơi dùng sức đem Thừa Kiên kéo vào lòng, chặt chẽ kề sát, mới chậm rãi nhắm mắt lại ngủ.

Thừa Kiên tưởng rằng sẽ khó có thể ngủ được, vậy mà ở chặt chẽ ôm trong lòng chỉ chốc lát sau liền chìm vào giấc ngủ.

Mà lúc này ở Trí Trúc điện, Lý Kính nhíu mày nhìn tờ giấy nhỏ trong tay, sau một lúc lâu, mới than nhẹ, đem đến trước ánh nến thiêu đi.

Nhìn tro tàn từng chút tiêu tán, Lý Kính xoa trán có chút bất đắc dĩ thấp nam, “Ai, mẫu phi sao lại vẫn còn không hiểu?”

Hôm sau khi Thừa Kiên tỉnh lại, phát giác một lát, mới chậm rãi ngồi dậy, khi thấy áo trong trên người không phải là áo tối hôm qua mặc, mặt không khỏi đỏ lên, nhớ tới tối hôm qua . . .

Hắn vốn đã chìm vào giấc ngủ lại bị tiếng thấp suyền bên tai, còn có hôn không ngừng dao động trên mặt, dồn dập trên cổ, còn có bàn tay không ngừng dao động trên tay, đặc biệt tay vân vê điểm mẫn cảm trước ngực hắn . . .

Không thể không tỉnh, loại tình huống này sao hắn có thể ngủ được . . .

Tỉnh, cũng không dám mở mắt, không muốn mở mắt, loại tình huống này, hẳn đương nhiên biết là vì sao, phía sau nóng bỏng dâng cao . . . hắn cũng không phải ngốc tử không hiểu chuyện đời!

Trong lòng khẩn trương rối rắm, còn có xấu hổ . . .

“Kiên nhi, phụ hoàng sẽ không miễn cưỡng người . . .” Thanh âm khàn khàn bên tai chậm rãi nói, ngay sau đó là, nụ hôn thăm dò nhẹ nhàng rơi xuống trên môi.

Hắn chỉ là im lặng nắm chặt khăn trải giường.

Ngay sau đó là, kịch liệt hôn môi giống như đêm đó, làm cho thân thể không ngừng run rẩy . . .

Cuối cùng , cuối cùng, hắn không muốn nhớ lại.

Nơi ở tay dưới sự trợ giúp, phụ hoàng phóng ra. Sau đó . . . hắn thế nhưng cũng . . .phóng ra . . .

Than nhẹ một tiếng, vô lực xoa trán.

Lúc này, hắn không thể trốn tránh, trong lòng hắn hoàn toàn không thể cự tuyệt a!

Rửa mặt xong, dùng xong bữa sáng.

Thừa Kiền xem sách, cố gắng làm cho tâm tình của bản thân được bình tĩnh trở lại, sau khi có thể chuyên chú đọc sách, bỗng nhiên cánh hoa màu hồng phấn từ ngoài cửa sổ bay vào rơi xuống trước bàn hắn, không khỏi ngẩng đầu, nhớ tới mẫu hậu cùng Trường Nhạc và Dự Chương , đều thích hoa tương tự, liền nhìn về phía cửa sổ, trong lòng nghĩ, đến ngự hoa viên hái một ít đi.

Xuyên qua đường mòn, vừa vào ngự hoa viên, liền gặp một nữ tử thanh thuần mỹ lệ mặc nhu váy màu hồng phấn đứng ở trước mặt mình.

Thừa Kiền ngẩng ra, Từ Huệ?

Từ Huệ chậm rãi đi tới, dáng vẻ cực kỳ tao nhã hành lễ, bên môi nở một nụ cười ngượng ngùng.

“ Từ Huệ ra mắt Trung Sơn vương điện hạ.”

Thừa Kiền nở nụ cười, tươi cười vẫn đậm đậm như cũ, nhưng lại lộ ra một chút bất hòa. “ Từ tài tử làm gì ở đây?”

Từ Huệ vẫn cười ngượng ngùng như cũ, nhẹ giọng nói, “ Ta muốn hái mấy đóa hoa đào, hôm qua hoàng thượng nói hắn thích hoa đào.”

Thừa Kiền im lặng, phụ hoàng thích hoa đào sao???

Thừa Kiền nhớ rõ có lần Hồng Ngọc hái hoa đào bày ở hậu điện của hắn, phụ hoàng đến, không vừa ý nói chỗ ở của nam tử sao có thể có những thứ của nữ hài tử . . .

Về sau, hồng Ngọc không dám hái nữa.

“ Nga? Vậy Từ tài tử cứ từ từ hái đi.” Thừa Kiền vẫn bất hòa lạnh nhạt nói. Quay đầu đi, muốn Ngân giúp mình đi về phía trước, Từ Huệ lại nói “ Điện hạ thích vẽ sao?”

Thừa Kiền quay đầu lại, khó hiểu hỏi “ Vẽ ?”

Từ Huệ khẽ cắn môi, tựa hồ có chút không cam lòng nói “ Mấy năm nay hoàng thượng hình như vẽ rất nhiều . . .”

Thừa Kiền hơi hơi nhướng mày, hắn biết thư pháp hội họa cái gì phụ hoàng cũng giỏi, nhưng Từ Huệ nói vậy là có ý gì? Mấy năm nay phụ hoàng vẽ rất nhiều cái gì?

Từ Huệ chăm chú nhìn Thừa Kiền, một lúc lâu, dường như là nghĩ thông suốt cái gì đó, mới thản nhiên cười, thần bí nói “ Đây là bí mật.”

Thừa Kiền sửng sốt. Nhìn Từ Huệ xoay người, vui vẻ rời đi, ngẩn ngơ, rốt cuộc Từ Huệ tới tìm hắn là để nói cái gì?

Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn hái không ít hoa, nghĩ để Hồng Ngọc cùng Châu nhi sắp xếp một chút, buổi chiều đi Lập Chính điện vẫn an mẫu hậu.

Lúc Thừa Kiền trở lại khỏi Huy điện, liền gặp Lý Thái cùng Lý Kính ngồi ở một bên, Lý Thái vẻ mặt cứng nhắc nhìn chung quanh, Lý Kính lại thản nhiên ngồi trước bàn cờ, chăm chú nhìn bàn cờ, tay chống cằm, dường như có chút đắm chiêu.

Thừa Kiền thở dài trong lòng, hai người này cùng đến đây, cũng không phải là chuyện tốt gì a.

Quả nhiên.

Lý Thái vừa thấy Thừa Kiền, liền vội đứng dậy, bài trừ nụ cười cứng ngắc nói “Ca, người đã về a?”

Lý Kính từ từ đứng dậy, liếc nhìn hoa tươi trong lòng Ngân, chấp tay ôn hòa cười nói “ Ca ca đi hái hoa sao?”

“ Ân, một lát nữa sẽ đi vấn an mẫu hậu, cho nên muốn đem một ít hoa sang đó.” Thừa Kiền mỉm cười nói. Quay đầu nhìn về phía Lý Thái “ Thanh Tước, lát nữa cùng ta đi nha.”

Lý Thái ngượng ngùng cười “ Ta lát nữa muốn tham gia một cái thi hội, không thể đi được.”

Thừa Kiền cười, “ Không sao. Vậy người cứ đi đi.”

Lý Kính lúc này mới tiến lên, cười nói, “ Ca ca, vậy ta cùng đi với người.”

Thừa Kiền gật đầu. Cười nói, “ Hảo.” Khóe mắt thoáng nhìn Lý Thái tựa hồ muốn nói lại thôi, trong lòng không khỏi than nhẹ một tiếng.

Cùng Lý Kính đi trên hành lang, Thừa Kiền nhìn Lý Kính, cười cười nói “ Mấy năm nay Huyền Lân hình như là rất nhàn nhã a.”

Lý Kính nhớ tới tờ giấy hôm qua, lắc đầu, thở dài “ Chẳng qua là giả thôi.”

Thừa Kiền sững sốt, ngẩng đầu nhìn Lý Kính đột nhiên cởi bỏ lớp ngụ trang ôn hòa, thần sắc mệt mỏi “ Sao vậy?” Thừa Kiền dò hỏi.

Tuy rằng cho tới nay, quan hệ giữa hai người bọn họ cũng tốt, nhưng mà . . .

“ Ca ca, có thể giúp ta một việc được không?” Lý Kính thấp giọng hỏi, thần tình rất nghiêm túc.

Thừa Kiền ngần ra, “ Người nói đi, nếu . . . ca ca có thể giúp được . . .”

Lúc này ở Cam Lộ điện, Từ Trữ thấp giọng tấu trình.

“ Nói như vậy, trước mắt ở Xuân Phong lâu còn chưa biết được là ai tiết lộ hành tung của Trâm Nguyên Quân?” Thanh âm Thái Tông để thần nhiên lộ ra lãnh khí.

“ Hồi hoàng thượng, thần sẽ tăng cường điều tra!”

“ Chuyện Xuân Phong lâu, người tiếp tục điều tra, nhất định phải bắt được tên phản đồ cho trảm! Mặt khác, từ giờ trở đi, người quay về Khởi Huy điện . . . an toàn của điện hạ là trên hết, hiểu chưa?” Thanh âm Thái Tông để đột nhiên trở nên nghiêm khắc.

Từ Trữ rùng mình, vội vàng dập đầu trả lời.

Thần sắc Thái Tông để mới hòa hoãn xuống, thần nhiên nói “ Tốt lắm, đi xuống đi.”

Từ Trữ quỳ hành lễ rồi lui ra.

Sau khi Từ Trữ lui ra, Thái Tông để trầm tư nhìn chằm chằm trên bàn, có lẽ, đây cũng là một cái cơ hội . . .

Trong Lập Chính điện, Trưởng Tôn nhìn cách đó không xa, Lý Kính chơi cùng Trường Nhạc Hủy Tử Trĩ Nô, không khỏi cười, quay đầu nói với Thừa Kiền “ Vài năm không gặp, Huyền Lân tiến bộ không ít a.”

Thừa Kiền nhìn khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Lý Kính, nhớ tới thỉnh cầu vừa rồi của hắn, không khỏi than nhẹ “ Nhưng thật ra cũng không dễ dàng như vậy a.”

Trưởng Tôn sững sốt, lập tức cười, ý vị thâm trường nói, “ Trên đời này, ai cũng không dễ dàng. Đặc biệt là ở trong cung.”

Thừa Kiền quay đầu lại, nhìn về phía Trương Tôn nói “ Mẫu hậu . . ., có một việc là thân bất do kỷ, có một số người là không thể tránh khỏi, còn có một số người . . . biết rõ là sai mà vẫn cứ làm . . ., mẫu hậu, ngài cảm thấy nên như thế nào?”

Trương Tôn ngẩng ra, lập tức bình tĩnh nhìn Thừa Kiền một lúc lâu, mới lộ ra vẻ mặt đau tích, nâng tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu Thừa Kiền, ôn nhu nói “ Mẫu hậu thăm nghĩ cho các người sống tốt . . . Kiền nhi, con người luôn ích kỷ, kỳ thật, mẫu hậu cũng vậy, chỉ cần các người sống tốt là đủ rồi . . .”

Thừa Kiền nhìn Trương Tôn, trong lòng khó khăn lại ảm áp “ Mẫu hậu, đều biết, có phải không . . .”

64. Chương 64: Vì Kết Khanh Tâm

Beta : Hạ Nguyệt

“Bốn năm, mẫu hậu từng nghĩ , bốn năm có lẽ sẽ làm phụ hoàng người buông tha cho... Có lẽ phụ hoàng người sẽ minh bạch...”

“Kiền Nhi, mẫu hậu chỉ cần các người đều hảo hảo...”

“Kiền Nhi, tôi trọng yếu là, người thì sao ? Suy nghĩ của người thế nào ? Nếu người còn muốn chạy, mẫu hậu có thể giúp người!”

Ý nghĩ của ta?

Thừa Kiền chậm rãi nhắm mắt cười khổ, tối hôm qua... Chính là phụ hoàng hôn môi cùng vuốt ve khiến cho hân run rẩy không thôi, chính là... Đau tích hôn, chính là... Ngón tay trượt cùng nhu niệp, hân cũng đã... Không thể tự chế rên rỉ...

Hân không phải chưa từng trải qua chuyện ấy , nhưng đời trước, cũng không từng có người nào có thể làm cho hân như thế...

Trong thiên hạ, chỉ có một người hôn môi sẽ làm hân sợ run, trong thiên hạ chỉ có một người âu yếm sẽ làm hân từ trong lòng không thể tự kiềm chế mà thích...

Là vì, đó là trong lòng chính mình nhớ thương , không thể quên được, bốn năm qua , thường thường từ trong óc thoáng hiện gương mặt, phụ hoàng hân...

Sao lừa gạt mình?

Nói cho bản thân, kia chính là kính trọng mà thôi.

Có thể chôn dấu dưới đáy lòng, lần nữa nói cho chính mình, không thể, Thừa Kiền hân tự tin, chỉ cần hân nguyện ý, từ giờ trở đi hân có thể che dấu tâm tư chính mình không cho bất luận kẻ nào phát hiện.

Nhưng đối phụ hoàng...

Đặc biệt tối hôm qua dưới tình huống như vậy ...

Thừa Kiền cúi đầu khước miệng tối nghĩa cười, phụ hoàng hân, là người khôn khéo cùng cố chấp như thế nào , hân sao lại không biết?

...

Thừa Kiền một đường nhớ lại lời nói trước cùng Trương Tôn hoàng hậu ở Lập Chính điện , khi trở lại Khởi Huy điện , chỉ thấy Thái Tông đế ngồi ở giường, tay cầm sách vở , gặp Thừa Kiền, cười nói“Đã trở lại?”

Thừa Kiền vi lăng, lập tức ừ một tiếng.

Thái Tông đế đứng dậy, di hướng Thừa Kiền, rất tự nhiên ôm lấy Thừa Kiền, quay đầu dặn Lí Phúc mang lên bữa tối.

Sau khi Lí Phúc cùng Hồng Ngọc mang lên bữa tối, cũng cung kính lui ra sau, Thái Tông để mới mở miệng hỏi “Kiền Nhi hôm nay gặp mẫu hậu người ?”

“Ân.” Thừa Kiền đáp lời, lẳng lặng gắp lên đồ ăn trong bát mà Thái Tông để phóng tới hần, chậm rãi nhấm nuốt .

Thái Tông để giương mắt nhìn xuống vẻ mặt bình tĩnh của Thừa Kiền, nhú mày cân nhắc một hồi, mới sững nịch cười, sờ sờ đầu Thừa Kiền, tiếp tục mang theo đồ ăn cấp Thừa Kiền.

Thừa Kiền yên lặng dùng đồ ăn, đều là đồ ăn hần thực thích, nhưng hần lại ăn đến vô vị.

Bốn năm sao?

Phụ hoàng đối hần chẳng quan tâm suốt bốn năm, nguyên lai là...

Dùng xong bữa tối, khi Hồng Ngọc cùng Châu nhi lui ra sau, Thừa Kiền trầm mặc, Thái Tông để cũng lẳng lặng nhìn Thừa Kiền.

Ánh sáng thần nhiên cúi xuống , ngón tay Thái Tông để hơi hơi xiết chặt, tâm tình có chút khẩn trương, biết Thừa Kiền đi Lập Chính điện, hoặc là, từ một tràng tối hôm kia , hần liền luôn luôn chờ mong .

Chờ Thừa Kiền cho hần kết quả.

Là tiếp tục ái muội như vậy , là không rõ đây dựa sao ?

Hay là... Không hề là một người một mình phấn đấu theo đuổi ?

Nhưng, mặc kệ thế nào... Kiền Nhi đều chỉ có thể ở bên người hần.

Lẳng lặng trầm mặc nửa nén hương.

“Phụ hoàng, con hôm nay gặp được Từ Huệ .” Thừa Kiền nhẹ giọng mở miệng nói.

Thái Tông để khinh đạm mở miệng “Nga, nàng tìm người?”

“Phụ hoàng biết nàng tới tìm ta?” Thừa Kiền sâu sắc phát hiện Thái Tông để nói là “Tìm” nhưng mình nói cũng là “Gặp được”.

Thái Tông để cười, sờ sờ đầu Thừa Kiền “Nếu nàng không đến tìm người, kia mới kỳ quái...”

Thừa Kiền nếu có chút dăm chiêu nhớ lại một phen, mới chậm rãi mở miệng “Phụ hoàng, là muốn làm cho nàng nói cho ta biết, ngài về ?”

Thái Tông để cười thần bí, đứng dậy, ôm lấy Thừa Kiền ngồi vào xe lăn, phụ giúp Thừa Kiền đi hướng giá sách ở phòng ngủ.

Thừa Kiền hồi đầu “Phụ hoàng, đây là...”

“Đây là lễ vật mà phụ hoàng đưa cho người.” Thái Tông để xoay người, bên tai Thừa Kiền thấp giọng nói.

Thừa Kiền hoang mang nhìn Thái Tông để nhẹ nhàng xoay bình hoa nhỏ trên giá sách , giá sách bị rút ra, xuất hiện một cái cửa, Thừa Kiền nhìn Thái Tông để một bên chấp hai tay sau lưng , cười tủm tỉm đứng ở sau một lúc lâu, mới phụ giúp lăn xe đi vào.

Trở ra, Thừa Kiền không khỏi ngạc nhiên.

Thừa Kiền lẳng lặng nhìn bức họa ở tấm thất , hoặc chăm chú , hoặc cười, hoặc buồn , hoặc sầu...

Đều là mình...

Họa lý tri tâm, thi lý minh ý.

(Vẽ để gửi tâm , làm thơ để gửi ý)

Thừa Kiền chậm rãi một bức lại một bức xem qua.

Mình mười hai tuổi, mình mười ba tuổi, mình mười bốn tuổi...

Cười, ngồi, nằm, trong tay đang cầm sách , đánh đàn .

Nhất bút nhất họa kia , nhẩn nhụi, tinh xảo.

Bỗng nhiên liền hiểu được Từ Huệ rời đi còn nói một câu “Điện hạ, họa lý tri tâm, một bức họa đẹp không phải xem ở tài nghệ , mà là xem người họa nó dùng bao nhiêu tâm tư để họa ra .”

Ngón tay chậm rãi chạm vào bức họa vẽ người đang nằm ở trên giường say ngủ . Nhìn trong bức họa , chính mình mặc áo sơ mi, bên hông lại đeo một ngọc bội, đó là bốn năm trước, sau khi hắn biết ngọc bội tương đương với thủ dụ phụ hoàng, không dám tùy ý rời khỏi người, ngày ấy rất mệt nhọc, cõi bào sam, lại đã quên cõi ngọc bội... Tỉnh lại thấy phụ hoàng, còn bị phụ hoàng chê cười...

Khóe miệng không khỏi cười, có chút sấp, có chút vui vẻ.

Tầm mắt chậm rãi chuyển qua một bức khác , bức họa vẽ mình đang chuyên chú đánh đàn, trong bức họa , mình mặc bào sam màu lam, trên đầu lại đính kim quan, bởi vì ngày ấy, phụ hoàng cười hắn vị thành niên luôn buộc khăn , làm thế không hợp quy củ, nhưng hắn sau khi trọng sinh liền không thích cái loại kiểu tóc của tiểu hài tử này, mẫu hậu thương tiếc hắn hành động không tiện, liền để hắn tùy hứng, mà phụ hoàng vẫn đều mở một con mắt nhắm một con mắt như vậy, vì thế, hắn thành thành viên đầu tiên của hoàng thất đem kim quan . Ngụy chính lão sư từng nói qua, sau lại bị phụ hoàng ngăn cản. Phụ hoàng xưa nay sẽ không để ý này đó, nhưng ngày đó cũng cầm một cái ngọc bích quan , thế nào cũng phải để hắn đội, sau lại còn muốn hắn đánh đàn...

Nhẹ nhàng cười cười, kỳ thật, phụ hoàng có khi thật sự so với hắn có tính trẻ con hơn...

Ngọc bích quan kia vì sao nhất định phải cho mình đội ? Sau mẫu hậu lại đến đây , thấy ngọc bích quan, hoảng sợ, nói đó là kim quan phụ hoàng thích nhất, sau lại không cần, nay cho mình.

Nhớ tới sau phụ hoàng lại nói “Phụ hoàng muốn đem thứ mình thích nhất cấp Kiền Nhi thôi.”

...

Rời khỏi mật thất, Thừa Kiền kinh ngạc nhìn giá sách khép lại đến gần người.

Cho đến một đôi bàn tay to theo phía sau bao phủ hắn , hắn nhẹ nhàng run lên.

“Kiền Nhi thích tranh phụ hoàng họa ?” Bên tai là thanh âm khàn khàn.

Thừa Kiền quay đầu nhìn về phía Thái Tông đế, hỏi “Phụ hoàng... Có từng nghĩ tới hậu quả?”

“Hậu quả? Nghĩ tới rất nhiều...” ngón tay Thái Tông đế nhẹ nhàng xẹt qua mặt mày Thừa Kiền, bên miệng tự tin cười “Nhưng phụ hoàng cảm thấy đều có thể xử lý tốt...”

Trên thực tế, bốn năm qua , hắn đều đã chuẩn bị trước, liền vì “Hậu quả” này

“Phụ hoàng... Năm năm, năm năm được không? Nếu phụ hoàng... Đối con đã muốn không hề...” Thừa Kiền có chút tối nghĩa nói xong “Vậy nói cho con, làm cho con rời đi... Được không ?”

Hắn thực sợ hãi, nếu có một ngày, phụ hoàng phát hiện, chính là nhất thời sai lầm, đến lúc đó, hắn nên thế nào ? Hoặc là, tương lai, phụ hoàng có người thứ hai ...

Thái Tông đế thật sâu dừng ở Thừa Kiền, thanh âm trầm thấp chậm rãi mở miệng “Hảo...” Vươn hai tay, ôm Thừa Kiền, cúi đầu nói nhỏ “Nhưng là, Kiền Nhi, phụ hoàng sẽ không tha người.”

Thừa Kiền nâng lên hai tay, chậm rãi ôm lấy Thái Tông đế. Tâm ngay tại trong nháy mắt yên ổn xuống dưới .

Thật sâu triền hôn, khi cơ hồ không thể hô hấp mới thoáng buông ra, ngay sau đó chính là cơ hồ đỉnh đến tâm phách, đạt đến đỉnh cực hạn sung sướng, làm cho hắn muốn hét chói tai ra tiếng, nhưng tận lực bồi tiếp một cái hôn cắn nuốt thật sâu...

Nam nhân trên người một tay gắt gao chế trụ thắt lưng hắn, một tay thủ sẵn nơi mẫn cảm của hắn , cắn nuốt môi hắn , làm cho hắn không thể ra tiếng, chỉ có thể gắt gao cảm thụ được ở chỗ sâu trong thân thể

bị người xỏ xuyên đến sợ run , bị người mạnh mẽ bá đạo khai phá , còn có kết hợp dung hòa này , hẳn chỉ có thể cố gắng ngẩng cao đầu, thừa nhận trên môi bị cắn nuốt , xâm nhập trong miệng không chịu buông ra dây dưa, nhanh ôm lấy bờ ngực rộng rãi ấm áp khiến người ta an tâm của nam nhân phía trên , cố gắng làm cho mình thả lỏng, ý thức hỗn loạn, lại ở mỗi một lần bị chạm đến chỗ sâu nhất , thoáng buông ra môi , nháy mắt thanh tỉnh , vừa mới ra tiếng, lại bị nháy mắt nuốt hết...

Như thế dần đáp lại, cho đến khi thứ chôn ở trong thân thể cứ bá đạo không chịu rời đi, lại phun ra chất lỏng nóng bỏng làm cho người ta run run...

Cho đến khi hẳn nhẹn không được thấp giọng cầu xin“Phụ hoàng...” Nhưng không cách nào thành câu, thanh âm cơ hồ không thể liên tiếp.

“Kiền Nhi, nhớ kỹ. Là ta, chỉ có thể là ta...” Khi ý thức hẳn rốt cục ngã vào hôn ám, bên tai tựa hồ nghe không được rõ ách thanh thấp nam...

...

Đồng dạng đêm khuya. Lập Chính điện.

Trưởng Tôn hoàng hậu hồng võ Hủy Tử chìm vào giấc ngủ . n

Đứng dậy, đi hướng thiên điện, nhìn Lí Trì còn tại dưới ánh trăng đọc sách phi thường chuyên chú, nhúu mày, chậm rãi đi qua, ngồi vào bên người Lí Trì, nhìn nhìn quyển sách trên tay Lí Trì, không khỏi ngẩn ra, là bút tích Hoàng Thượng, nhưng lại là... Triều chính nhớ sự?!

“Trì Nô!” Trưởng Tôn hoàng hậu thấp giọng mở miệng. Ngưng trọng nhìn về phía vẻ mặt Lí Trì mê hoặc từ trong sách ngẩng đầu “Đây là phụ hoàng người đưa cho người?”

Lí Trì mê hoặc gật đầu “Đúng vậy. Phụ hoàng đưa ta nhìn sau đó nói cho hẳn ý tưởng . Còn muốn ta viết ra...”

Trưởng Tôn hoàng hậu ngẩn ra.

Hoàng Thượng là có ý tứ gì?

Chẳng lẽ Hoàng Thượng đã muốn quyết định sao?

Kia Thanh Tước đâu? Thanh Tước làm sao bây giờ?!

Đồng dạng ban đêm, Xuân Phong lâu .

Tử Dương các.

Nam nhân bào sam tử sắc đối với sam nam bào nhân lục sắc cung kính chấp tay nói “Âm Hoàng Trí kiến quá tướng quân.”

Nam nhân bào sam lục sắc ừ một tiếng “Lý Trùng bên kia truyền đến tin tức, lão nhân Ngụy chinh tựa hồ hôm nay ở Lương Nghi điện đối Hoàng Thượng nói ra tin tức thái tử...”

Âm Hoàng Trí sững sốt, lập tức trên mặt hiện ra hưng phấn tươi cười “Như vậy Ngụy vương điện hạ không phải —”

Nam nhân bào sam lục sắc khó nén vẻ mặt đắc ý “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tự nhiên sẽ là Ngụy vương điện hạ, đến lúc đó, vinh hoa phú quý của người cùng ta tự nhiên liền...” Dứt lời, nhẹn không được ha ha đắc ý nở nụ cười.

Âm Hoàng Trí cũng đắc ý ha ha cười theo.

“Nhưng là, người vẫn nên lưu ý trước cho ta !”Gương mặt nam nhân bào sam lục sắc cũng chợt tắt , chính sắc nói “Đặc biệt chú ý Tề vương bên kia, đừng ra cái gì sai lầm cho ta, tuy rằng hẳn là cháu ngoại trai của người, nhưng là, người hẳn là biết cái gì đối với người mới là là tối trọng yếu đi.”

“Đương nhiên, đương nhiên, Hoàng Trí nhớ kỹ, này đều dựa vào Hạ Lan tướng quân ngài cùng Hầu lão tướng quân tài bồi a.” Âm Hoàng Trí nịnh nọt cười nói.

Lục sắc bào sam nam nhân, cũng chính là Hạ Lan Sở Thạch thể này mới vừa lòng cười.

“Bất quá... Tướng quân, kia Trung Sơn vương điện hạ bên kia đâu?” Âm Hoàng Trí nhẹ giọng hỏi.

“Hừ, này người cũng dừng quân! Một kẻ phế vật không thể đi đường, không thể ... Hắc hắc, nếu hần duy trì Ngụy vương điện hạ đó là tốt nhất...” Hạ Lan Sở Thạch âm trầm nói.

“Phải, phải, phải...” Âm Hoàng Trí xoay người đáp lời.

Bởi vì cúi xuống, cho nên Hạ Lan Sở Thạch không có nhìn đến, trên mặt Âm Hoàng Trí kia chợt lóe đắc ý mà qua.

Sau khi Hạ Lan Sở Thạch đi ra Xuân Phong lâu. Âm Hoàng Trí cũng lập tức rời đi Xuân Phong lâu.

Sau cùng, khi hai người đều đi xa, Trần Quân Nguyên đi ra Tuyết Mai các, bên người đứng Trương Tôn Vô Kỵ.

“Âm Hoàng Trí quả nhiên cùng Hạ Lan Sở Thạch có cầu kết.” Trần Quân Nguyên lẩm bẩm nói.

“Người là làm sao mà biết được?” Trương Tôn Vô Kỵ thấp giọng hỏi.

“Không phải ta, là Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói với ta, biết Tử Dương các, không chỉ họ Dương...” Trần Quân Nguyên đậm mặt nói, lại tự giấu cười “Giống như... Sự tình gì hần đều biết...”

Trương Tôn Vô Kỵ nhìn về phía phương hướng Âm Hoàng Trí đã muốn biến mất, nhíu mày “Âm Hoàng Trí giống như sắp ra khỏi thành?”

“Hắn ở ngoài thành có một sơn trang.”

65. Chương 65: Ván Cờ Của Thái Tông

Trương Tôn Vô Kỵ quay đầu nhìn về phía Trần Quân Nguyên “Ý tứ Hoàng Thượng là ...?”

“Kiềm hãm mấy con chuột đó, cái khác, chờ thời cơ.” Trần Quân Nguyên lạnh lùng nói.

Trương Tôn Vô Kỵ gật đầu “Như vậy, người vì sao nói cho ta biết?”

Trần Quân Nguyên trầm mặc sau một lúc lâu, mới thấp giọng nói “Người cùng Ngô vương quan hệ không sai, ta... Hy vọng ít nhất Ngô vương sẽ không bị liên lụy, đứa nhỏ Dương gia không nhiều lắm...”

Trương Tôn Vô Kỵ ngẩn ra, lập tức hai hàng lông mày trên mặt nhăn nhai, gật đầu nói “Yên tâm đi, ta sẽ.”

Cho dù Trần Quân Nguyên không nói, hần cũng sẽ không cho Huyền Lâm liên lụy vào. Nhưng là, Trần Quân Nguyên nói như vậy, vậy tỏ vẻ Dương phi cùng Lương vương đều đã liên lụy ở bên trong, Trần Quân Nguyên này có thể bảo vệ cũng chỉ có Huyền Lâm!

“Người xác định?” Trương Tôn Vô Kỵ hỏi.

Trần Quân Nguyên chậm rãi gật đầu, đậm mặt mở miệng “Biết ta là lão bản Xuân Phong lâu, cũng liền mấy người kia, mười năm trước, thời điểm ta đầu tư vào Xuân Phong lâu, nghĩ cùng là người Dương gia, ít nhất Dương phi bên ngoài cũng có cái mà dựa vào, vạn nhất có chuyện gì, cũng có thể tương trợ, liền nhờ người nói cho nàng. Không nghĩ tới, Lương vương cũng biết, gần nhất thu mua chương quỳ, muốn giết ta, mưu toan cướp đi Xuân Phong lâu.” Nói xong, lạnh lùng cười “Hắn sao không nghĩ tới, ta là tội nhân tiền triều triều, đắc tội với người ở Trường An không ít, vậy mà có thể mở một tửu lâu lớn như vậy ngay tại Trường An, đâu có thể chỉ là sức lực của một mình ta?! Hoàng Thượng sao có thể không biết?!”

Lúc này, Trí Trúc điện.

Lí Kính lại nhú mày cầm tờ giấy nhỏ trong tay , phóng tới ánh nến rồi thiêu hủy.

Nhìn chằm chằm tờ giấy nhỏ đã trở thành tro tàn. Lí Kính mới thì thào mở miệng “Mẫu phi, vì cái gì người mãi không rõ ràng chứ ?”

Ngoại ô Trường An , nơi sơn trang nào đó.

“Hạ Lan Sở Thạch vẫn ngu ngốc như thế !” Âm Hoàng Trí cười nhẹ. Giương mắt nhìn về phía khuôn mặt cô nương giảo lệ đang quỳ gối trước mặt mình, âm trầm hỏi “Tề vương điện hạ gần nhất ra sao ?”

“Tề vương điện hạ đã bắt đầu ám chỉ Lương vương đi tranh thủ duy trì Ngô vương.” Cô gái thấp giọng nói xong.

Âm Hoàng Trí vừa lòng gật đầu, tiện đà trào phúng cười “Tỷ tỷ , người thông minh như vậy, đáng tiếc cố tình sinh một đứa con ngu xuẩn như vậy. Bất quá, như vậy cũng tốt...”

“Dương phi cấp Ngô vương đưa tin?”

“Tặng, nhưng đều không có hồi âm. Dương phi nương nương thực sinh khí, Lương vương tính trực tiếp đi tìm Ngô vương.”

“Này , Ngô vương a!” Âm Hoàng Trí nhú mày, lẩm bẩm “Bất quá, nếu Ngụy vương cứ như cấp , chẳng phải sẽ đưa phân đại lễ cho bọn hắn đi. Thật sự là đáng tiếc, Ngô vương quá thông minh, không chịu mắc câu.”

“Bất quá, các người Dương gia đều xuống nước, người còn muốn đứng ở bên bờ?” Âm Hoàng Trí trào phúng nói nhỏ.

“Rất nhanh, rất nhanh... Lý Thế Dân, các người giết cha mẹ ta, hủy Âm gia ta, rất nhanh, ta sẽ cho các người trả giá đại giới!” Âm Hoàng Trí hai mắt lộ ra Hàn Quang âm độc.

Khi Thừa Kiền tỉnh lại , mơ mơ hồ hồ thấy Thái Tông đế đang mặc quần áo, liền thấp giọng kêu “Phụ hoàng...”

Thái Tông đế xoay người, thấy gương mặt Thừa Kiền có chút mệt mỏi mở to mắt, đi qua, cúi đầu hôn môi một chút, ôn nhu trấn an nói “Kiền Nhi, phụ hoàng muốn đi hưởng nghị, người ngủ tiếp một hồi.”

Thừa Kiền ngó một tiếng, nhớ tới Thái Tông đế có khi không dùng đồ ăn sáng, liền lẩm bẩm nói “Phụ hoàng, dùng đồ ăn sáng rồi lại đi.”

Thái Tông đế sủng nịch cười “Hảo. Phụ hoàng sẽ dùng .”

Thừa Kiền thế này mới nhắm mắt ngủ.

Sủng nịch quyến luyến dừng ở Thừa Kiền một hồi lâu, khi chú ý tới mặt mày Thừa Kiền mỗi mệt, có chút áy náy cúi đầu thương tiếc hôn.

Tối hôm qua, thật sự có chút khó có thể tự chế.

May mắn làm một ít thi thổ, nếu không sợ là bị thương đi.

Có chút lo lắng thân thủ xem xem cái trán Thừa Kiền, khi xác định không có gì đáng ngại, mới đứng dậy chậm rãi rời đi.

Nhớ tới Thừa Kiền dặn dò, liền khi Lí Phúc trình lên đồ ăn sáng thì dùng một ít, lại dặn dò Hồng Ngọc , đồ ăn sáng làm chút thanh chúc.

Lại ở Thừa Kiền trên giường ngóng nhìn một hồi lâu, mới chậm rãi có chút không tha rời đi.

Đi ra Khởi Huy điện , Thái Tông để xoay người thản nhiên mở miệng nói “Nếu điện hạ tỉnh , kêu Kim đến Cam Lộ điện hồi bẩm.”

“ Dạ !” Hồng Ngọc cung kính xoay người đáp.

Cho đến khi Thái Tông để xoay người ly khai.

Hồng Ngọc mới chậm rãi đứng dậy.

“Hồng Ngọc tỷ tỷ, Hoàng Thượng cùng điện hạ ...bọn họ...” Châu nhi rất cục có chút nhịn không được, tối hôm qua nửa đêm, Lí Phúc công công đột nhiên đến phòng bếp cầm nước ấm, lại ngưng trọng dặn bọn họ không cần tới gần. Rốt cuộc...

“Châu nhi.” Hồng Ngọc nhìn về phía vẻ mặt nghi hoặc của Châu nhi, trong lòng cảm khái Châu nhi đơn thuần, cũng hâm mộ Châu nhi đơn thuần.“Người yên tâm đi. Hoàng Thượng chỉ biết đối điện hạ càng ngày càng tốt, sẽ không thương tổn điện hạ.”

Châu nhi cái hiểu cái không gật đầu, nhẹ nhàng thở ra nói “Vây là tốt rồi.”

Khi Thừa Kiên lại lần nữa tỉnh lại, mắt xem xét sắc trời bên ngoài, sẽ không là quá ngọ đi?

Thừa Kiên ngẩn ngơ, chậm rãi chống giường đứng dậy, đột nhiên cảm thấy thất lực thực đau , không khỏi nhớ tới tối hôm qua điên cuồng, nhịn không được mặt đỏ, cho dù phụ hoàng bốn năm qua không gần nữ sắc, cũng đừng đột nhiên liên...

Bất đắc dĩ thở dài.

Ngây người sau một lúc lâu, cho độ ẩm trên mặt chậm rãi tán đi, Thừa Kiên nhìn nhìn tự thân, sờ sờ cổ, tối hôm qua phụ hoàng hẳn là không ở trên cổ lưu lại dấu đi.

Ấn, tuy rằng trên người khẳng định có không ít dấu, nhưng là trên cổ hẳn là không có .

Hơn nữa, cái địa phương kia... Tuy rằng nhột nhột , nhưng là giống như không đau ? Thừa Kiên có chút xấu hổ hồi tưởng đến tối hôm qua , trong trí nhớ mơ mơ hồ hồ giống như bị thương được?

Lắc đầu, không suy nghĩ, điều chỉnh cảm xúc, Thừa Kiên thay bào sam, mới kêu Châu nhi Hồng Ngọc tiến vào .

Châu nhi vừa tiến đến cũng rất lo lắng , mở miệng nói “Điện hạ, ngài nếu không đứng lên được , nô tỳ sẽ đi thỉnh Thái y.”

Thừa Kiên có chút xấu hổ ha ha cười.

Hồng Ngọc ngẩng đầu thản nhiên nói “Châu nhi, người đừng lo lắng , điện hạ bất quá là làm việc có chút nhiều , nên mệt mỗi thôi.”

Thừa Kiên nghe được lời này của Hồng Ngọc , ngẩn ra, trong lòng có chút ngờ vực vô căn cứ, hay là Hồng Ngọc nàng biết cái gì?

Nhưng chăm chú nhìn lại, vẻ mặt Hồng Ngọc bình tĩnh. Thừa Kiên cũng liền đem ngờ vực vô căn cứ tạm thời đặt ở trong lòng.

Đến khi dùng đồ ăn sáng nhìn đến thanh chúc, Thừa Kiên nghi hoặc, hẳn ăn sáng không thích dùng thanh chúc, Hồng Ngọc các nàng đều biết .

“Đây là Hoàng Thượng cố ý dặn.” Hồng Ngọc thấy Thừa Kiên nghi hoặc, liền thấp giọng giải thích.

Phụ hoàng cố ý dặn? Bỗng nhiên nhớ tới tác dụng thanh chúc... nhất thời đỏ mặt lên. Vui đầu liền uống hết .

Hồng Ngọc nhìn Thừa Kiên đỏ mặt ăn chúc, trong mắt hiện lên một tia phức tạp.

Sau khi Thừa Kiên dùng xong đồ ăn sáng, Hồng Ngọc thu thập bát trên bàn, bưng đi hướng tiểu phòng bếp. Chuyển quá hành lang gấp khúc, liền gặp Lí Phúc đứng ở chỗ hành lang gấp khúc yên lặng nhìn mình. Hồng Ngọc dừng cước bộ, liền hướng Lí Phúc đi đến.

“Điện hạ dùng bữa sao?”

“Ân, điện hạ dùng. Phúc công công là đến tìm Hồng Ngọc?”

Lí Phúc trầm mặc một hồi, mới chậm rãi mở miệng nói “Người thực thông minh, những lời khác không cần ta nhiều lời đúng không?”

“Hồng Ngọc hiểu được.”

Lí Phúc khẽ gật đầu, mặt không chút thay đổi, xoay người mà đi.

Hồng Ngọc nhìn Lí Phúc đi xa, mới chậm rãi đi trở về tiểu phòng bếp.

Nếu nói trong lòng không còn phức tạp là không có khả năng, Hoàng Thượng thế nhưng đối diện hạ... nhưng nghĩ về mặt điện hạ hôm nay, tựa hồ cũng không phải không muốn...

Ai, thôi, vẫn là làm tốt chuyện tình của chính mình đi.

Thừa Kiên dùng xong thiện, liền cầm lấy sách, chuẩn bị nhìn lên, Ngân báo lại, Ngụy vương điện hạ tới bái phỏng.

Thừa Kiên cân nhắc một hồi, nghĩ hôm qua khi Thanh Tước đến, sắc mặt cứng ngắc kia còn có vẻ mặt muốn nói lại thôi, còn có hôm qua Lí Kính thỉnh cầu, trong lòng mơ hồ đối ý đồ Thanh Tước đến có thể biết được...

Khi Lí Thái tiến hậu viên, liền thấy Thừa Kiên đang ở dưới tàng cây chuyên tâm đọc sách.

Bốn năm không thấy, ca ca này của hắn vẫn không thay đổi, Lí Thái nhìn vẻ mặt Thừa Kiên thanh thản, trong lòng có chút phức tạp.

Bốn năm, hắn không có đi Dương Châu vẫn an quá mẫu hậu, tuy rằng từng có ý niệm trong đầu, muốn đi vẫn an mẫu hậu cùng ca ca, nhưng như Hầu Quân Tập nói, thừa dịp ca ca không ở, hắn là cố gắng đạt được chú ý của phụ hoàng cùng triều thần mới phải, nhưng là, không nghĩ tới là ca ca đi rồi, lại đến Trĩ Nô! Tuy rằng Trĩ Nô chỉ có 4 tuổi, nhưng ngay cả cậu Trưởng Tôn Vô Kỵ đều nói, Trĩ Nô trí tuệ không dưới ca ca, đáng giận!

Mà cố tình hai người Lí Hữu cùng Lí Âm này còn luôn tìm hắn gây phiền toái, đối chọi hắn!

Hai năm nay, Hầu Quân Tập cùng Hạ Lan Sở Thạch không ngừng thả ra các loại tiếng gió, hy vọng phụ hoàng sớm ngày có thể lập thái tử, hy vọng có thể thừa dịp Trĩ Nô chưa lớn lên, thừa dịp lúc này mẫu hậu còn tại vị, mình là con của người sẽ có tư cách nhiều nhất, xác lập địa vị, nhưng phụ hoàng cũng chưa từng để ý tới, thật vất vả, Ngụy chinh tại đây vài ngày trình tấu chương lập thái tử, lúc này, vô luận sao, phải xác định địa vị thái tử!

Trước đó, mình phải được ca ca tuy rằng ngồi xe lăn lại đối phụ hoàng có ảnh hưởng phi thường lớn duy trì.

“Đệ đệ kiến quá ca ca.” Lí Thái tiến lên hành lễ. Vẻ mặt tuy rằng vẫn có chút cứng ngắc, nhưng tự nhiên lên rất nhiều.

Thừa Kiên buông sách, ngẩng đầu mỉm cười “Thanh Tước sao lại có thời gian rảnh lại đây?”

“Ha ha, nghĩ đã lâu không cùng ca ca nói chuyện, vốn ngày hôm qua nên cùng ca ca nói chuyện, cố tình có việc..., cho nên hôm nay tới đây.” Lí Thái tươi cười khả cục nói.

Thừa Kiên nhìn trên mặt Lí Thái tươi cười, nhẹ nhàng thở dài, cho dù hiện tại rất nhiều chuyện cũng không giống trước, nhưng là, Thanh Tước lòng dạ hẹp hòi và tính tình lợi ích là nhất vẫn là không thay đổi a.

“Đúng rồi, ca ca, sao không ra đi đi một chút?” Lí Thái cười cười hỏi, “Nếu không, mình nhi cái đệ đệ cùng người đến Trường An trong thành đi dạo?”

Thừa Kiền lắc đầu “Hay là thôi đi. Gần nhất muốn yên tĩnh để chuyên tâm đọc sách.” Vừa cười cười nói “Người nếu có việc, phải đi đi, ta một người ngồi cũng không có việc gì.”

Lí Thái ngượng ngùng cười “Không có việc gì...” Do dự một chút, Lí Thái dò hỏi “Ca ca gần nhất có từng nghe qua đồn đãi gì?”

Thừa Kiền giương mắt, thản nhiên hỏi “Cái gì đồn đãi?” Trong lòng trầm xuống, quả nhiên vẫn là đến đây sao?

“Nghe nói gần nhất Ngụy chinh đại nhân giống như bị phụ hoàng trách cứ.” Lí Thái nói. Thật cẩn thận quan sát đến sắc mặt Thừa Kiền.

Thừa Kiền ra vẻ kinh ngạc “Phải không? Từ khi ta trở về, lão sư còn không có tới Khởi Huy điện, lão sư vì sao bị phụ hoàng trách cứ?”

“Nghe nói là vì chuyện lập thái tử.” Lí Thái có chút thất vọng, xem ra ca ca thật đúng là chưa từng nghe qua...

“Nga.” Thừa Kiền gật đầu, lại lắc đầu giận dữ nói “Lão sư thật sự là quá mức ngay thẳng.”

Lí Thái có chút xấu hổ “Kỳ thật Ngụy đại nhân cũng chỉ là vì nước tận trung thôi.”

Thừa Kiền khẽ gật đầu, liền mỉm cười cầm lấy một khối hạnh nhân cao đưa cho Lí Thái “Thanh Tước, đến, ăn chút hạnh nhân cao.”

Con mắt Lí Thái ba ba xem xét Thừa Kiền, khi thấy Thừa Kiền đưa qua hạnh nhân cao, có chút mộng. Nhưng thấy vẻ mặt Thừa Kiền chờ mong, liền cũng chỉ hảo tiếp nhận.

Vừa ăn xong, thấy Thừa Kiền lại đưa thêm một khối, mở miệng nói “Ca ca, ta không ăn. Người có biết, ta không thích ăn ngọt.”

“Phải không? Thật đáng tiếc nha.” Thừa Kiền cắn hạnh nhân cao có chút tiếc nuối mở miệng.

“Ca ca...” Lí Thái bị kiềm hãm, sau một lúc lâu, mới hít sâu một hơi, mở miệng nói “Ca ca, kỳ thật ta là có việc tìm đến ca ca.”

Thừa Kiền chậm rãi nhắm mắt hoàn hạnh nhân cao, nhìn về phía Lí Thái, trong lòng thở dài, đến đây.

“Nói đi, chuyện gì.”

“Ca ca đối chuyện lập thái tử thấy thế nào?”

“Hiện tại nói lập thái tử, người không biết là quá sớm sao?” Thừa Kiền nhẹ giọng nói, nhìn về phía Lí Thái, ý vị thâm trường nói “Phụ hoàng hẳn đang tuổi xuân đang độ.”

Lí Thái nhìn chằm chằm Thừa Kiền, nhú mày hoài nghi hỏi “Ca ca, người không phải nghĩ Trĩ Nô đi?”

“Ca ca không nghĩ ai, hơn nữa, Thanh Tước, Trĩ Nô hẳn còn nhỏ.” Thừa Kiền nhú mày, có chút không hồn giận, sao ngờ vực vô căn cứ đến tận Trĩ Nô?

“Ca ca, ta đã mười tám!” Lí Thái trầm giọng nói “Ta cảm thấy hiện tại lập thái tử chính là cơ hội tốt, hy vọng ca ca có thể trợ giúp ta.” Dứt lời, vẻ mặt chờ đợi nhìn về phía Thừa Kiền.

Thừa Kiền im lặng.

Thanh Tước đã nóng nảy như vậy sao?

Nhưng là, ở trong lòng hẳn, Thanh Tước cũng là người thích hợp a.

Chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt Thừa Kiền bình tĩnh “Ta không biết hiện tại là thời cơ tốt, cho nên, Thanh Tước, thực xin lỗi, ca ca không giúp được người...”

Lí Thái có chút khó có thể tin nhìn về phía Thừa Kiền.

Ca ca thế nhưng không giúp hần? Quả nhiên, liền theo như lời Lí Hữu, ca ca hần kỳ thật trong lòng cũng nghĩ đến vị trí đó sao ?

Trong lòng lửa giận dâng lên , Lí Thái đột nhiên đứng lên, nhìn chăm chăm Thừa Kiền, sau một lúc lâu, âm lãnh cườ, “Kỳ thật ca ca không phải không giúp được ta, là muốn giúp đỡ chính mình đi?”

Thừa Kiền nhú mày, thấp giọng trách mắng “Thanh Tước người nói bậy bạ gì đó?!”

“Hắc hắc.” Lí Thái cười quái dị một tiếng “Không có việc gì, đệ đệ có thể lý giải, hảo! Ca ca, người không giúp ta, ta cũng có thể thành công!” Dứt lời, liền thật mạnh phẩy tay áo bỏ đi!

Thừa Kiền nhìn bóng dáng Lí Thái, trong lòng bỗng nhiên có chút khổ sở, quả nhiên, vẫn là đi đến từng bước này sao?

Thừa Kiền chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, bỗng nhiên bên hông truyền đến cảm giác ấm áp, cổ phun đến hơi thở quen thuộc, tiếp theo, đó là ôn nhu nói nhỏ “Kiền Nhi đừng khổ sở.”

“Phụ hoàng?” Thừa Kiền quay đầu, nhìn về phía Thái Tông để không biết khi nào đứng ở phía sau mình, xoay người ôm mình “Vì sao dung túng Thanh Tước? Hầu Quân Tập , Hạ Lan Sở Thạch cũng không là thứ tốt, phụ hoàng vì sao còn muốn cho bọn họ ở lại bên người Thanh Tước?” Thừa Kiền thấp giọng hỏi trước, trong đôi mắt sạch sẽ là tràn đầy nghi hoặc.

Phụ hoàng khôn khéo, sao lại nhìn không ra dã tâm của đám người Hầu Quân Tập .

Thái Tông để chính là thần nhiên mở miệng “Kiền Nhi, phụ hoàng cấp Thanh Tước an bài lão sư cũng không phải Hầu Quân Tập một người, chẳng lẽ không có Hầu Quân Tập , việc này cũng không phát sinh sao? Huống chi, đây là một quá trình, phải...”

66. Chương 66: Mọi Người Cùng Tính Nước Đi

Phải? Thừa Kiền nhú mày.

Đang muốn hỏi lại, Thái Tông để lại vỗ vỗ bả vai Thừa Kiền, sủng nịch cười nói “Tốt lắm, Kiền Nhi, đừng lo lắng, hết thấy phụ hoàng đều có an bài.”

Thừa Kiền đành phải đem nghi vấn đến miệng lại nuốt trở về.

Ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, lúc này chưa gần hoàng hôn, phụ hoàng sao sớm như vậy đã tới đây? Sự tình đều xử lý xong rồi? Kia... Chuyện lập thái tử thì sao?

“Phụ hoàng, tấu chương đều xem xong rồi?” Thừa Kiền quay đầu hỏi.

Thái Tông để không có trả lời, chính là đến trước mặt Thừa Kiền, xoay người, hai tay đặt ở trên tay vịn xe lăn, dừng ở Thừa Kiền, ngược lại thân thiết hỏi “Kiền Nhi, cảm thấy được?”

Ân? Được? Thừa Kiền sững sốt ngốc lảng, có ý tứ gì? Nhìn chăm chăm Thái Tông để không chút nào che dấu vẻ mặt thân thiết đau tích, bỗng nhiên nghĩ đến triền miên tối hôm qua, không khỏi mặt đỏ, có chút vô thố mở miệng nói “Con... Hoàn hảo...”

Thái Tông để khẽ nhú mày, nâng tay xoa mặt Thừa Kiền, Thừa Kiền ngẩng lên , thấp giọng nói “Phụ hoàng, đây là ở bên ngoài.”

Thái Tông để thu hồi tay , tuy rằng đối Thừa Kiền né tránh có chút hờn giận, nhưng nhìn mặt mày Thừa Kiền khẩn trương cùng vô thố, cũng chỉ hảo kiểm chế quyết tâm , không để hờn giận.

Xoay người ôm lấy Thừa Kiền, đi hướng hậu điện.

Thừa Kiền có chút khẩn trương, nhưng là cố gắng bảo trì tự nhiên .

Trải qua tối hôm qua, Thừa Kiền không biết vì sao luôn đối hành vi của phụ hoàng trước kia là “Quang minh chính đại” vô cùng thân thiết, giờ lại cảm thấy mất mát. Tổng sợ hãi sẽ bị người biết...

Nếu bị người ta biết, anh danh nhất thế của phụ hoàng sẽ bị hủy, đến lúc đó...

Thừa Kiền không khỏi xiết chặt bào sam Thái Tông để.

“Kiền Nhi sợ hãi?” Đột ngột, bên tai trầm thấp một câu.

Thừa Kiền lấy lại tinh thần, thế này mới phát hiện, khi hấn xuất thần ngăn người, đã muốn vào hậu điện, bị an trí ở phía trên nhuyển ***.

Thừa Kiền nhìn về phía Thái Tông để, do dự một chút, mới thấp giọng nói “Phụ hoàng, con không sợ, chính là, phụ hoàng, con không thể hại ngài –”

“Kiền Nhi chưa từng hại ta!” Không nói xong lời đã bị đánh gãy, Thái Tông để bình tĩnh dừng ở Thừa Kiền, ôn nhu nói “Kiền Nhi đừng lo lắng, hết thấy đều có phụ hoàng...”

Thừa Kiền ừ một tiếng, chậm rãi gật đầu, trong lòng cũng là nghĩ mình bình thường cũng phải chú ý mới tốt.

Thái Tông để nhìn Thừa Kiền không chút để ý đáp lời, trong lòng thở dài một tiếng, Kiền Nhi là không tin chính mình hay là không tin hấn? Nhưng là khi đầu sờ sờ Thừa Kiền, chưa tái tiếp tục, chính là nghĩ, chờ mấy ngày nữa... Đến lúc đó, hy vọng Kiền Nhi có thể hiểu được...

“Đúng rồi, phụ hoàng, Ngụy chinh lão sư thật sự đưa ra tấu chương lập thái tử sao?” Thừa Kiền vẫn là có chút hoài nghi, Ngụy chinh xưa nay cẩn thận, độc lai độc vãng, loại mất mát này liên lụy tới vấn đề phân đảng lập phái, hấn sao lại là người đầu tiên xung phong? Nhịn không được hỏi, tuy rằng biết đề tài này có vẻ mất mát, chính mình thân là hoàng tử cũng không thích hợp hỏi, nhưng trong lòng Thừa Kiền lại mơ hồ cảm thấy, hấn cùng phụ hoàng đã không phải đơn giản quan hệ phụ hoàng cùng nhi thần đi? Nhịn không được liền nói ra, nếu phụ hoàng trả lời mình..., nếu phụ hoàng không trả lời mình...

Ngón tay Thừa Kiền nhịn không được thu nhanh.

Thái Tông để ha ha cười “Đúng vậy. Kiền Nhi cảm thấy nên thế nào?”

Thừa Kiền sửng sốt, cái gì nên thế nào? Phụ hoàng còn có thể không biết sao? Đồng thời trong lòng buông lỏng, phụ hoàng xem như trả lời mình, vừa ý cũng nghi hoặc, nhìn Thái Tông để cười tủm tỉm lại lộ ra một tia tươi cười gian trá, nhíu mày hỏi lại “Phụ hoàng thì sao? Phụ hoàng cảm thấy hiện tại có thể lập thái tử vị không?”

Thái Tông để từ từ cười “Đương nhiên không tốt, Trĩ Nô còn vị thành niên, Thanh Tước điều kiện không đủ, mà Huyền Lâm...” Thái Tông để có chút tiếc hận thở dài “Đáng tiếc...”

“Mà ta thân là trưởng tử, cũng là hành động không tiện...” Thừa Kiền không chút suy nghĩ liền tiếp lời Thái Tông để nói tiếp, nói xong, có chút tự giễu cười.

Thái Tông để nhíu mày, ôm Thừa Kiền, nhìn chăm chăm Thừa Kiền, vẻ mặt nghiêm khắc nói “Kiền Nhi, không cho nói như vậy!”

Thừa Kiền trầm mặc, trong lòng cũng có chút hối hận, vừa mới, hấn thật sự không hề nghĩ ngợi đã nói ra. Chính mình hành tẩu không tiện vẫn là nỗi đau trong lòng phụ hoàng cùng mẫu hậu, hấn vẫn đều biết. Mà sau khi biết tâm tư phụ hoàng, hấn càng thêm hiểu, vì sao phụ hoàng năm đó kiên trì để Hồng Ngọc dạy hấn mát xa thuật, mặc kệ sớm hay muộn, trừ bỏ bốn năm tách ra này, phụ hoàng luôn mỗi đêm thay hấn mát xa hai chân đã chết lặng...

Chính là khi phụ hoàng nói về mọi người lại không có mình ...

Hấn vẫn đều muốn làm đứa con ưu tú nhất của phụ hoàng nhà.

“Kiền Nhi muốn làm thái tử sao?” Trầm mặc sau một lúc lâu, Thái Tông để cúi đầu hỏi.

Thừa Kiền chậm rãi lắc đầu.

“Kiền Nhi...” Thái Tông để vỗ về hai má Thừa Kiền, đôi mắt sâu thẳm dừng ở Thừa Kiền, ách thanh nói nhỏ “Cho dù người có thể hành tẩu, ta cũng sẽ không lựa chọn người.”

Thừa Kiền ngẩng đầu, nghi hoặc hỏi “Vì cái gì? Con không đủ vĩ đại sao?”

Thái Tông để mỉm cười, tươi cười sùng nịnh ôn nhu “Không, Kiền Nhi tốt lắm, thực vĩ đại. Nhưng Kiền Nhi, tâm của người không đủ ngoan.”

Thừa Kiền nhú mày. Tâm không ngoan??

“Nhưng là, Kiền Nhi, cho dù người đủ điều kiện, phụ hoàng cũng sẽ không lựa chọn người...”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì Kiền Nhi là của một mình phụ hoàng.” Thái Tông để chậm rãi nói xong, thanh âm áp lực.

Đại Đường quân chủ có ngàn người trong tim , nhưng phụ hoàng lại chỉ có một Kiền Nhi!

Cho nên, đây mới là lý do chân chính? Thừa Kiền dừng ở Thái Tông để, nhin không được mặt mày cong cong, trong lòng ấm áp, phẳng phát như ấm áp của mặt trời chiếu vào mùa đông lạnh giá .

Hàn Hoa điện , Âm phi có chút dăm chiêu nhìn vào thư tín trong tay , lúc này, đột nhiên bên ngoài có một trận tiếng nói nhỏ nhỏ .

Âm phi nhú mày, không hồn giận đứng dậy.

Tùy thị cung nữ bên người việc xoay người chỉ lễ nói “Nương nương, không bằng nô tỳ đi xem?”

“Ân, mau đi xem một chút. Nếu có chút người nào không biết sống chết, liền hung hăng giáo huấn cho ta !”

Cung nữ chỉ lễ xác nhận, liền xoay người vội vàng đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài thanh lượng liền nhỏ xuống .

Âm phi gõ mặt bàn, có chút phiền lòng, chuyện tình trong thư làm cho nàng phiền não không thôi.

Mà đúng lúc này, cung nữ đã tiến vào , trong tay còn cầm lấy một vật nhỏ xèo xèo kêu không ngừng , vật nhỏ nhìn như chuột nhưng đáng yêu hơn chuột .

“Nương nương, nguyên lai là chuột của Trung Sơn vương điện hạ chạy đến nơi này của chúng ta.”

Âm phi sững sốt, trầm ngâm một hồi, liền chậm rãi nở rộ ra tươi cười xinh đẹp, tươi cười rất đẹp, thực hồn nhiên, nhưng đáng tiếc đôi mắt nhìn chăm chăm Cuồn Cuộn nháy mắt lạnh xuống.

Cuồn Cuộn nhất thời run lên, cung nữ cầm lấy Cuồn Cuộn , trong lòng nghi hoặc, con chuột này có phải là sinh bệnh? Sao phát run?

“Dem con chuột này đến tắm cung của ta , đợi ta tìm người đưa nó về .”

“Dạ, nô tỳ đi ngay .”

Sau khi cung nữ lui ra, Âm phi mắt nhìn thư tín trong tay, cười đắc ý.

Lí Thái sắc mặt âm trầm trở lại Võ Chính điện, liền thét ra lệnh tất cả mọi người lui ra. Chỉ để lại Hưu Quân Tập cùng Hạ Lan Sở Thạch .

“Bị người nói trúng... Hưu tướng quân.” Lí Thái có chút phần nộ mở miệng “Nguyên lai đại ca ta cũng có ý nghĩ kì lạ !”

Hưu Quân Tập cùng Hạ Lan Sở Thạch nhìn nhau, Hưu Quân Tập trước mở miệng “Điện hạ, nếu là như thế, như vậy, chúng ta cũng phải chuẩn bị một chút mới phải ...”

“Chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì?” Lí Thái khó hiểu.

“Ha ha, điện hạ yên tâm. Lão thần đều đã vì điện hạ chuẩn bị tốt lắm.”

Xuân Phong lâu , Tuyết Mai các.

Phòng Huyền Linh ngửa mặt lên trời thở dài “Cái kia Hầu Quân Tập rốt cuộc muốn làm gì nha?! Ta hiện tại cũng không dám về nhà a. Phu nhân ta nói ta nếu không trở về, nàng sẽ hưu ta!” Phòng Huyền Linh vẻ mặt buồn rầu.

“Hắn còn muốn làm gì, chính là muốn làm rối! Hừ! Hắn làm gì , Hoàng Thượng không biết sao?!” Đỗ Như Hối cũng không bình tĩnh nói, nhớ tới tiểu nhi tử trong nhà , mỗi ngày hướng Hoàng Văn quán chạy tới , Đỗ Như Hối liền đau đầu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ chính là cười nhẹ “Hắn cũng không từng tìm đến ta.”

Phòng Huyền Linh hung hăng trừng mắt nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ liếc mắt một cái, có chút ghen tị nói “Người rõ ràng là cậu của Ngụy vương, lần này hồn thủy còn có thể không dính thân sao? Ta không tin! Hầu Quân Tập sớm muộn gì sẽ tìm người!”

Trưởng Tôn Vô Kỵ từ từ cười “Bởi vì ta vẫn là lão sư Ngô vương, hơn nữa... Mọi người đều biết, ta cùng Trung Sơn vương điện hạ quan hệ rất tốt.”

“Nói thật, Trưởng Tôn huynh, người liền như vậy nhìn Ngụy vương bị người điều khiển ? Người hẳn là biết, Trung Sơn vương điện hạ là không có khả năng, mà Tấn vương còn nhỏ...” Đỗ Như Hối nghiêm mặt nói “Nói không chừng tương lai...”

Trưởng Tôn Vô Kỵ thần nhiên châm chén rượu cấp chính mình, lắc đầu nói “Ta từng cùng Ngụy vương nói qua, đáng tiếc, Ngụy vương không nghe lời nói của ta, về phần Tấn vương ...” Trưởng Tôn Vô Kỵ cười, nhớ tới buổi sáng hôm nay, thấy tình cảnh khi Hoàng Thượng triệu hắn đến Cam Lộ điện, liền chậm rãi mở miệng nói “Ta chỉ biết Hoàng Thượng đang độ tuổi xuân.”

Đỗ Như Hối cùng Phòng Huyền Linh chút dăm chiêu “Cho nên, đây mới là thái độ của Hoàng Thượng?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ chính là cười mà không nói.

Nhớ tới ở Cam Lộ điện –

“Vô Kỵ, người xem xem, đây là sớ mà Tấn vương hôm qua viết dâng lên .”

Hắn tiếp nhận, mở ra, không khỏi kinh ngạc, vẫn là chữ viết thực non nớt , viết về ý kiến hướng nghị tranh luận của mấy ngày gần đây, tuy rằng không phải đặc biệt hảo, nhưng lấy Tấn vương điện hạ mới bốn tuổi, có thể nói ra ý kiến “Tổng hợp lại mà dùng, tuyệt đối bỏ qua, thủ thế mà vững ” cũng coi như khó có được...

“Vô Kỵ, Tấn vương tuy rằng trí tuệ không dưới Kiền Nhi, nhưng nay tuổi nhỏ, còn cần người hướng dẫn tận tình .”

“Dạ , Hoàng Thượng nói có lý, cho nên, có một số việc không nên sốt ruột.”

“Ha ha, Vô Kỵ, người hiểu được là tốt rồi.”

Dần lấy lại tinh thần , nhìn Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối đã bình tĩnh trở lại , đang thi văn tranh luận, Trưởng Tôn Vô Kỵ chút dăm chiêu, nếu Hoàng Thượng đã nhìn trúng Tấn vương , kia lại vì sao dung túng Ngụy chinh đưa ra hướng nghị lập thái tử ? Quả nhiên là vì dẫn chuột xuất động sao ?

Kia Ngụy vương không phải là...

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhú mày.

Trong lòng lại nghĩ tới một cái người, Ngô vương... Huyền Lân...

Tự hội xong, Trưởng Tôn Vô Kỵ vừa hồi phủ, quản gia liền vội vàng lại đây thấp giọng nói “Đại nhân, Ngô vương điện hạ tới.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ không hồn giận nhú mày, không phải đã nói, không cần luôn chạy đến sao?

Nếu như bị Hào Quân Tập hoặc là mấy con chuột kia thấy , chắc chắn sẽ bị mãnh liệt châm chọc .

“Đại nhân... Ngô vương điện hạ giống như không tốt lắm...” Quản gia ngập ngừng nói.

Nghĩ Ngô vương điện hạ vừa mới đột nhiên đi vào , còn cúi đầu xuống, ai, Ngô vương điện hạ xưa nay ôn hòa lại thân thiết...

Trưởng Tôn Vô Kỵ ngẩn ra, lập tức bước nhanh đi hướng phòng ngủ chính mình.

Mạnh mẽ đẩy ra cửa phòng ngủ, chỉ thấy trong phòng ngủ đã một mảnh hôn ám, liền theo ánh trăng , Trưởng Tôn Vô Kỵ mới nhìn đến góc sáng của phòng ngủ có một người .

Trưởng Tôn Vô Kỵ sững sốt, lập tức xoay người khép lại cửa phòng, khinh bộ đi qua, sau khi đi vào kia liền gắt gao chạy đến trước mặt thiếu niên , Trưởng Tôn Vô Kỵ chậm rãi ngồi, phóng âm ôn nhu, nhẹ nhàng kêu “Huyền Lâm?”

Thiếu niên chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt mang theo ý cười ôn hòa, nhưng ở dưới ánh trăng , một bên má sưng đỏ lại thật là dọa người.

Trưởng Tôn Vô Kỵ tâm đều nhanh đau , đồng thời trong lòng lửa giận dâng lên : “ Đây là có chuyện gì?!” Thấp giọng giận dữ hỏi, ngón tay lại thật cẩn thận xoa khuôn mặt sưng đỏ.

Lí Kính nhẹ nhàng cười, tươi cười ôn hòa hảo giống chỉ biết loại tươi cười này, mà thanh âm thực đậm thực nhẹ, giống như tùy thời đều tan ra.

“Lão sư, dọa đến người? Thực xin lỗi... Chính là ta lúc này thật sự tìm không thấy địa phương có thể trốn đi... Ta... Giống như không biết có nơi có thể đi ...”

67. Chương 67: Mọi Người Cùng Tính Nước Đi [2]

Ban đêm, Hàn Quang điện, trong phòng ngủ.

Âm phi nhìn ở Cuốn Cuộn trong ***g không ngừng xèo xèo kêu, lộ ra tươi cười đắc ý âm lãnh.

Tề vương Lí Hữu ngồi xổm trước ***g sắt, nhúu mày ghét bỏ “Mẫu phi, được người hạ nó có hữu dụng hay không ?”

“Đó là cậu người cho ta, sao có thể vô dụng?” Âm phi chân thành đứng dậy, mảnh mai khinh bãi, rất là tao nhã tiêu sái tới ***g sắt , mỉm cười, tươi cười huyền lệ “Nhớ kỹ, Đằng Vũ, nhất định phải bắt nó phóng tới hậu viên của Võ Chính điện.”

“Vì cái gì?” Lí Hữu quay đầu, trong mắt xẹt qua một tia oán hận “Không phải nên trả lại cho Khởi Huy điện sao?”

“Nếu chúng ta đem qua, chẳng phải là chúng ta chính là người bị hiềm nghi sao ?” Âm phi cười, vỗ vỗ đầu Lí Hữu “Tóm lại, người nghe mẫu phi sẽ không sai!”

Lí Hữu hừ hừ “Vụng trộm thả ra là được rồi sao ? Ta đây tìm một nô tỳ đi làm.” Dứt lời, nhắc ***g sắt lên , xoay người muốn đi.

“Nhớ kỹ!” Âm phi vội vàng gọi Lí Hữu lại, nghiêm túc nói “Nhất định phải xử lý sạch sẽ.”

Lí Hữu câu miệng cười, tươi cười mang theo quỷ dị âm lãnh “Mẫu phi, con làm việc, thích nhất sạch sẽ.”

Âm phi vừa lòng gật đầu.

Mà, lúc này Trưởng Tôn phủ đệ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ ngồi ở bên cạnh giường, cầm thuốc mỡ trong tay, cẩn thận mềm nhẹ vẽ bôi lên .

Lí Kính ngơ ngác nhìn trăng rằm ngoài cửa sổ đến ngẩn người.

Trưởng Tôn Vô Kỵ xem xét thần sắc Lí Kính, vẫn như cũ không có mở miệng.

Từ khi Lí Kính nói ra câu kia “Không biết nên đi đâu”, hẳn cái gì đều không có hỏi qua, không hỏi Lí Kính đã xảy ra chuyện gì? Không hỏi thương thế của Lí Kính rốt cuộc là ai làm ra? Hẳn chỉ là một phen kéo Lí Kính, ắt Lí Kính ngồi vào trên giường, tìm kiếm thuốc mỡ, cấp Lí Kính chậm rãi bôi lên.

Hẳn biết, Lí Kính sẽ nói.

Đứa nhỏ này chưa bao giờ dối hắn giấu diếm.

“Lão sư..., mẫu phi nói, ta phải đi tranh.”

Bôi hảo thuốc mỡ, Trưởng Tôn Vô Kỵ vừa định đứng dậy cấp Lí Kính rót nước, thanh âm Lí Kính liền nhẹ nhàng vang lên.

Trưởng Tôn Vô Kỵ dừng tay một chút.

Lí Kính trong đầu chậm rãi nhớ lại cảnh trong điện của mẫu phi hôm nay...

Hôm nay, hắn vừa định ra cung đã bị người của mẫu phi ngăn lại, rơi vào đường cùng, đành phải đi.

Vậy lui sở người khác, mẫu phi gọn gàng dứt khoát nói “Giúp đệ đệ ngươi, cho hắn trở thành thái tử.”

Hắn chỉ có thể cười khổ “Mẫu phi, đây là chuyện không có khả năng, ngươi có biết, Văn Đào, hắn căn bản là không có khả năng.”

“Tốt lắm, vậy ngươi! Ta sẽ khuyên Văn Đào, cho hắn giúp ngươi.” Mẫu phi thái độ thập phần kiên quyết.

Hắn chỉ cảm thấy đau đầu, nếu là những người khác, hẳn sẽ có một trăm loại phương pháp xảo diệu để thoát khỏi, thậm chí âm phụng dương vi, nhưng người nợ là mẫu phi hắn nha.

Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ, chỉ có thể kiên nhẫn khuyên bảo.

Khi thái độ mẫu phi thập phần ngoan cố, hắn cuối cùng, chỉ có thể tối nghĩa mở miệng “Mẫu phi, ngươi hẳn là biết, chúng ta xuất thân...”

“Chúng ta xuất thân làm sao?!” Mẫu phi nổi giận “Ngươi là con cháu Dương thị thì làm sao?! Ngươi cũng là con phụ hoàng ngươi, những năm gần đây, những chuyện ngươi làm, ngươi cho là mẫu phi không biết sao? Ngươi không nghĩ cùng Lí Thái ngay mặt xung đột, mẫu phi cảm thấy cũng đúng, nhưng hiện tại, là thời điểm tối mấu chốt, ngươi không thể lại né! Ngươi biết không? Kỳ thật, phụ hoàng của ngươi từng nói với ta, hẳn thực thưởng thức ngươi, ngươi cũng là đứa con vĩ đại của hắn a!”

Nghe tới phụ hoàng ở trước mặt mẫu phi khen ngợi hắn, hắn ngẩn ra, lập tức lưng rét run.

Có người để vương nào sẽ hy vọng bị hậu đại kế nhiệm để vị của mình phủ định vương triều của chính mình chứ? Cho dù hắn nguyện ý! Đại thần tướng lĩnh của hắn thì sao? Công thần võ tướng vương trường đi theo hắn thì sao?!

Phụ hoàng khôn khéo như thế, sao không biết?

Phụ hoàng... Muốn làm gì?!

“Mẫu phi! Đó là sự tình không có khả năng!” Hắn vội vàng cãi lại.

Mẫu phi hắn cũng giận dữ tiến lên, hung hăng bạt tai hắn một cái!

Hắn ngạc nhiên.

... Mẫu phi, thế nhưng đánh hắn?

Mẫu phi hắn sau khi tát hắn, bình tĩnh dừng ở hắn, hốc mắt đỏ, sau đó nước mắt cũng chậm chậm chảy xuống.

Hắn hoảng, bước lên phía trước quỳ xuống “Mẫu phi..., mẫu phi, ngài đừng khóc a. Đều là con có lỗi, ngài đừng khóc...”

“Huyền Lâm..., người cho là mẫu phi thật sự không hiểu sao? Cho dù chúng ta không tranh, người cho là tương lai, Người Lí gia sẽ tha cho chúng ta sao?” Mẫu phi lộ vẻ sầu thảm cười, chậm rãi nhuỵn xuống .

Hắn nao nao.

Mẫu phi lại trào phúng cười ” Cậu người thiên chân cũng liền thôi, người sao cũng giống hắn? Hắn nghĩ đến, với phụ hoàng người đàm điều kiện sẽ tốt lắm, hắn có thể vì huyết mạch Dương thị mà để lại đường lui sao ? Vì Dương thị mà để lại đường sống sao ?”

“Người biết không? Sau khi Lý Tĩnh đánh thắng Đột Quyết, Đột Quyết đem trực hệ huyết mạch cuối cùng của Dương gia chúng ta, chính là Dương Chính , biểu đệ của người, hiến cho Đại Đường, sau, phụ hoàng của người đã tự mình giết Dương Chính ...”

Hắn sắc mặt trắng nhợt.

“Hắn với người giống nhau a. Huyền Lâm!” Mẫu phi khóc , kéo lấy hắn quần áo nói “Huyền Lâm, mẫu phi không thể bảo hộ các người bao lâu, nếu có một ngày, mẫu phi mất, người cùng đệ đệ người làm sao bây giờ?! Chỉ có tranh, chúng ta chỉ có tranh ! Chúng ta mới có đường ra a.”

Hắn nghe mẫu phi khóc, lời mẫu phi nói, trong lòng đau đớn buồn khổ, xác thực..., có lẽ tương lai, hắn và Văn Đào cũng không thể sống, nhưng là... Tranh? Còn có thể tranh sao ?

“Mẫu phi... vô dụng...” Hắn cúi đầu mở miệng.

“Vì cái gì?! Huyền Lâm, người cũng chưa thử qua...”

“Ngài nghĩ đến, phụ hoàng vì sao phái Trương Tôn đại nhân làm sư phụ của ta?” Hắn có chút tối nghĩa mở miệng, hốc mắt bắt đầu phiếm toan.

Mẫu phi sững sốt.

Che lại ánh mắt, không nghĩ làm cho mẫu phi thấy bộ dáng hắn rơi lệ.

Chính là trong thanh âm nghẹn ngào cũng là không thể tránh .

“Mẫu... Phi... Phụ hoàng cái gì đều biết... Trương Tôn đại nhân... Trương Tôn đại nhân luôn luôn nói cho ta biết, cho ta thân cận đại ca, cùng Khởi Huy điện đi lại nhiều ... Mẫu phi... Người hiểu chưa?... Mẫu phi, người hiểu không?...”

...

Từ nhỏ liền nói cho ta biết , nên cùng đại ca thân cận.

Từ nhỏ liền nói cho ta biết , ta là con cháu Lí thị.

Lão sư, ta biết, đây mới là dụng tâm lương khổ của người.

...

Trương Tôn Vô Kỵ dừng một chút, đang muốn xoay người, lại bị ôm lấy thắt lưng. Thân Lí Kính cao vừa mới tới ngực hắn , gắt gao ôm hắn.

Hắn đang muốn khinh gọi, lại cảm giác bào sam trên lưng giống như bị nước làm ướt .

Hắn nghĩ bài khai tay Lí Kính ra , thanh âm Lí Kính rầu rĩ nghẹn ngào lại truyền đến “Lão sư, để cho ta như vậy một lúc thôi .”

Hắn đang bài khai tay Lí Kính, nghe tiếng khóc rầu rĩ nức nở, ngực hắn tê rần.

“Huyền Lâm...” Hắn ách thanh mở miệng “Có ta, hết thấy có ta. Không có việc gì.” Hắn nâng nhẹ tay vỗ sau lưng thiếu niên đang ô ô khóc , ách thanh trấn an.

Đột nhiên “Ta chết, lão sư, người sẽ khóc không ?” Cúi đầu , thanh âm hỏi.

Hắn sững sốt, chết ? Lập tức trong lòng hoảng hốt giận dữ, mạnh mẽ xoay người, bắt lấy bả vai thiếu niên, tức giận hỏi “Ai nói người sẽ chết?”

Khi nhìn đến vẻ mặt Lí Kính chan hòa nước mắt cùng tươi cười, lại không khỏi đau lòng, nhưng trên mặt vẫn là cả giận nói “Không cho nói cái gì có chết hay không!”

Lí Kính ôn hòa cười, chậm rãi tựa đầu vào trong lòng Trương Tôn Vô Kỵ .

Cho dù người dụng tâm lương khổ, có thể nhìn thấy biểu tình lão sư người như vậy... ta cũng cam nguyện.

Trường An ngoại ô, sơn trang.

Sau khi xem xong rồi thư trong tay , Âm Hoàng Trí cười đắc ý. Ha ha, hết thấy đều thực thuận lợi nha.

Không thể tưởng được tỷ tỷ có thể nghĩ đến lợi dụng kia Thiên Trúc thử?

Tốt lắm! Cứ như vậy tiếp tục đi, rất nhanh, rất nhanh, hẳn có thể...

Hôm sau.

Châu nhi ngồi xổm trong hậu viên của Khởi Huy điện , không ngừng la lên “Cuồn Cuộn ? Người ở đâu? Mau ra đây nha? Có củ lạc người thích nhất ăn nga... Cuồn Cuộn ? Cuồn Cuộn !? Nếu không ra! Ta liền ăn củ lạc của người!!”

Châu nhi không kiên nhẫn đứng dậy, thở phì phì thì thào “Thối Cuồn Cuộn , rốt cuộc đã chạy đi đâu?!”

“Có thể hay không muốn ăn nên đi tìm Lí Phúc công công?” Hồng Ngọc đang đi qua hậu điện , gặp Châu nhi khí giận, liền tùy ý mở miệng nói.

“Ta đi hỏi, nhưng Lí Phúc công công nói hẳn hai ngày này cũng không thấy Cuồn Cuộn .”

“Kia Lập Chính điện thì sao ? Cuồn Cuộn thực thích Tần Dương công chúa, có thể hay không tìm đi Tần Dương công chúa chơi?”

Châu nhi nhíu mày “Ta đây đến hỏi rồi !” Lại tràn ra tươi cười “Tạ Hồng Ngọc tỷ tỷ.”

“Ân, mau đi đi, điện hạ hai ngày nay đều hỏi đó .”

Châu nhi lập tức rời đi Khởi Huy điện, vội vàng chạy hướng về phía Lập Chính điện, mà cùng lúc đó, trong Võ Chính điện .

Lí Thái nhìn Cuồn Cuộn mê man trong tay cung nữ , nhíu mày “Lại chạy loạn đến đây sao?”

“Điện hạ, nếu không, nô tỳ để đưa trở về đi?”

“Tùy tiện!” Lí Thái tùy ý phất tay, hiện tại nhớ tới Khởi Huy điện, hẳn liền phiền.

Cung nữ đành phải chỉ lễ lui ra. Xoay người ly khai Võ Chính điện.

Châu nhi từ Lập Chính điện rời đi, trong lòng nhẹ nhàng thở dài, vẫn là không có...

Rốt cuộc Cuồn Cuộn chạy nơi nào ?

Mà khi Châu nhi khổ tư chuyển biến hết sức, đột nhiên –

“Ai u!”

Một cung nữ bưng trái cây bính một tiếng bị Châu nhi đánh ngã .

Châu nhi hoảng sợ, đi qua nâng đứng lên, liên tục giải thích “Thực xin lỗi, người không sao chứ? Ta không phải cố ý.”

Cung nữ chậm rãi lắc đầu, “Không có việc gì, là ta không cẩn thận.”

Châu nhi thấy trái cây phân tán, xoay người nhặt lên.

Châu nhi giúp đỡ cung nữ nhặt trái cây lên, mà cung nữ chậm rãi đứng lên cũng chậm rãi lộ ra âm lãnh tươi cười.

Sau khi Châu nhi giúp đỡ cung nữ nhặt trái cây lên sau, cung nữ thản nhiên cười “Cám ơn người a.”

“A, người rất khách khí, là ta không tốt, cũng không nhìn đường , mới có thể đụng vào người.”

Cung nữ nhẹ nhàng cười, xoay người đi .

Châu nhi nhìn cung nữ xoay người đi rồi. Cũng muốn xoay người, đã thấy nơi đó rớt một hà bao. Liền nhặt lên, xoay người muốn đuổi theo trả lại cho cung nữ kia , nhân cũng đã không thấy.

Châu nhi mờ mịt, lăm bằm lằm bằm “Đi được thật đúng là mau nha.”

Nhìn nhìn hà bao trên tay, nhưng lại tản mát ra từng trận mùi hương . Không khỏi nghĩ “Oa, thơm quá a. Nàng ta bỏ vào cái gì?”

Châu nhi vừa đi vừa nghĩ .

Mà sau khi Châu nhi đi xa, chỗ chuyển của hành lang có một cửa điện đang đóng bỗng mở ra .

Đúng là cung nữ kia .

Cung nữ thấy Châu nhi đi xa, cho đến khi nhìn không thấy. Mới quay lại cửa điện , xoay người. Quỳ sát chỉ lễ.

“Nô tỳ kiến quá Tề vương điện hạ.”

“Ân, người làm được tốt lắm. Lại đây, bản điện hạ ban cho người một cái.”

Cung nữ vui vẻ, đứng dậy đi qua.

Khi nàng tiếp nhận một hạt châu , vẻ mặt sáng lạn tươi cười, đột nhiên sợ hãi hé miệng kêu , hạt châu trên tay cùng nàng chậm rãi tiêu tán , đang muốn thét chói tai, thân thể đã chậm rãi tan ra . Chỉ chốc lát sau, trên đất chỉ còn một vũng nước tản mát mùi thoai .

“Không sai! Cậu đưa ta cái này để ngoạn thực không sai . Ha ha, lập tức liền tiêu thất a... Ha ha!”

“Điện hạ, Châu nhi kia không có mở ra hà bao... Có thể hay không...”

“Kia cũng không quan hệ! Vốn cũng chỉ là trùng hợp muốn nhìn xem người Khởi Huy điện cao tay thế nào , không nghĩ tới vận khí tốt như vậy, đánh lên Châu nhi này. Hắc hắc. Cái này tốt lắm, có Châu nhi này, hơn nữa còn con chuột kia nữa ! Hắc hắc, Lí Thừa Kiền còn không chết ? Mà Lí Thái thôi...”

“Kia điện hạ, kể tiếp, chúng ta...”

“Đi, đem cái hôm qua người chộm tới đây , trên người cung nữ này là khăn tay hôm trước nàng偷 cho ta nhưng lại quay về Võ Chính điện! Người này nếu là người Võ Chính điện, vậy cho nàng hồi Võ Chính điện đi.”

68. Chương 68: Hắc Tử, Bạch Tử

Thái Tông đế ở Cam Lộ điện phê xong phần tấu chương cuối cùng , đứng lên, đuổi người, đang muốn đứng dậy đi Khởi Huy điện, nghĩ hôm qua Kiền Nhi nơi nơi tìm Cuồn Cuộn , hừ, cũng không biết tìm được rồi không? Nếu tìm được rồi, liền cấp Lí Phúc đường!

Dù sao Lí Phúc cũng thích Cuồn Cuộn . Ân, liền như vậy quyết định đi .

Đang nghĩ tới, Lí Phúc lại khinh bước tiến đến, xoay người thấp giọng bẩm báo, “Bẩm Hoàng Thượng, Từ Trữ tướng quân cầu kiến.”

“Ân, cho hắn vào đi.” Thái Tông đế cân nhắc, đám chuột kia rốt cục cũng động sao? Nghĩ sau khi ván cờ này kết thúc , Kiền Nhi liền... Khóe miệng nhin không được gợi lên cười.

Lí Phúc lơ đãng thoáng nhìn, trong lòng im lặng, sao Hoàng Thượng cười như vậy... Như vậy... Hèn, gian ?

Từ Trụ đi vào Cam Lộ điện, quỳ sát hành lễ, thấp giọng bẩm “Hoàng Thượng, chuột đã đi ra.”

Thái Tông để lông mi khẽ nhếch, trong lòng nhất duyệt “Nga, không sai. Đi ra mấy con ?”

“Tổng cộng là ba .” Từ Trụ do dự một hồi, thấp giọng nói “Bên trong còn có... Tề vương điện hạ.”

Thái Tông để tâm trầm xuống, vẻ mặt lạnh lùng, thấp giọng thì thào “Hắn thật đúng là không biết sống chết nha...”

“Biết bọn họ tính cái gì không?” Thái Tông để tâm ngâm hỏi.

Từ Trụ gật đầu , thấp giọng nói “Tựa hồ, bọn họ ở trên người Cuồn Cuộn cùng Châu nhi động chút tay chân...”

Đám chuột kia quả nhiên lựa chọn Khởi Huy điện! Thái Tông để vẻ mặt càng thêm âm trầm, cắn răng, một chữ một chữ “Khởi, huy, điện?”

Khi Châu nhi thấy đã tìm được Cuồn Cuộn , chung quanh la lên, khi vừa hồi Khởi Huy điện, Hồng Ngọc ôm Cuồn Cuộn mê man, đối cung nữ Võ Chính điện đưa Cuồn Cuộn trở về , mỉm cười nói “Thật sự là phiền toái người.”

“Hồng Ngọc tỷ ngài quá khách khí, cái này cũng là điện hạ chúng ta phân phó.” Cung nữ kinh sợ.

“Ngụy vương điện hạ có tâm. Chính là...” Hồng Ngọc có chút chần chờ hỏi “Cuồn Cuộn nó... Đây là làm sao vậy?”

“Ta lúc thấy nó , nó chính là cái dạng này, ta cũng không hiểu được.” Cung nữ lắc đầu nói.

“Nga... Kia khả năng chính là nó ngoạn đến quá khùng, đang ngủ, cảm ơn a.”

“Hồng Ngọc tỷ , ta đây trở về.”

“Đi thông thả.”

Hồng Ngọc chờ vị cung nữ kia không thấy, mới ôm lấy Cuồn Cuộn , cẩn thận xem xem, còn dò xét độ ẩm, hơi thở, kỳ quái, vật nhỏ này sao ngủ lâu như chết vậy nha ?

Cam Lộ điện , Thái Tông để thần nhiên phân phó nói “Hết thấy chiếu theo kế hoạch làm việc.”

Từ Trụ chấn động, do dự một chút, thấp giọng mở miệng “Như vậy, có thể hay không...”

“Đây là mệnh lệnh!”

“Dạ ! Thần tuân chỉ!”

Thừa Kiền tiếp nhận Cuồn Cuộn , nhẹ nhàng phóng tới bàn , hỏi “Nó chạy đến Võ Chính điện?”

“Hồi điện hạ , là cung nữ Võ Chính điện đưa tới.”

Nói cách khác không xác định? Thừa Kiền trong lòng có chút bất an, tổng cảm thấy Cuồn Cuộn biến mất hai ngày nay có chút không đúng.

Lại thấy Cuồn Cuộn ngủ đến gắt gao, Thừa Kiền cầm lấy bút lông nhẹ nhàng trạc trạc, nhúu mày, “Hồng Ngọc , người xem, Cuồn Cuộn có phải hay không sinh bệnh?”

Hồng Ngọc ngồi chồm hồm một bên, cẩn thận sờ sờ thân thể Cuồn Cuộn , lắc đầu nói “Nô tỳ không biết, nếu không, triệu Thái y nhìn xem?”

Thừa Kiền nghĩ nghĩ, buông bút lông, sửa lấy ngón tay trạc trạc “Không có biện pháp. Bất quá, người đã nói, làm ta cảm thấy đau đầu, muốn mời Thái y, tốt nhất thỉnh vị Trương thái y kia, ta nhớ rõ, hắn

giống như thích Cuồn Cuộn . Nhưng trăm ngàn đừng thỉnh vị kia Cổ thái y, ta nghe nói, hẳn thích ăn thịt chuột...”

Hồng Ngọc gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, điện hạ suy nghĩ quả nhiên chu đáo.

Chính là... Cổ Thái y tuy rằng thích ăn thịt chuột, nhưng Cuồn Cuộn là Thiên Trúc thử, không phải chuột nha, hơn nữa, vị Cổ Thái y kia thực thích Cuồn Cuộn ...

Thừa Kiền tiếp tục trạc Cuồn Cuộn , nhưng Cuồn Cuộn vẫn như cũ vù vù ngủ, Thừa Kiền nhú mày, trong lòng lo lắng không thôi.

“Kiền Nhi?” Thái Tông đế vội vàng bước nhanh đi vào phòng ngủ, chỉ thấy Thừa Kiền ngồi ở nhuỷễn *** , một bàn tay trạc Cuồn Cuộn , chau mày. Trong lòng không khỏi có chút khẩn trương. Cước bộ nhanh hơn , một phen ôm lấy Thừa Kiền, lui ra phía sau đến trên giường .

Thừa Kiền theo bản năng ôm chặt cổ Thái Tông đế, thấy vẻ mặt Thái Tông đế ngưng trọng, không khỏi sửng sốt, khó hiểu “Phụ hoàng? Làm sao vậy?”

Thái Tông đế nắm thật chặt tay Thừa Kiền, thản nhiên nói “ Cuồn Cuộn cũng không biết có phải nhiễm bệnh không , nếu lây bệnh cho người thì làm sao bây giờ?”

Thừa Kiền sửng sốt, lập tức cười “Sẽ không, phụ hoàng, Cuồn Cuộn có thể cũng chỉ là ăn hồng này nọ đi.”

“Tóm lại, Kiền Nhi, người cẩn thận một chút cho ta.” Thái Tông đế nhìn chằm chằm Thừa Kiền, ôn nhu nói, thuận thế hôn mắt Thừa Kiền.

Thừa Kiền trong lòng ấm áp, không khỏi lộ ra tươi cười thỏa mãn.

Khi nói chuyện, Châu nhi vào đến .

Thái Tông đế thấy Châu nhi, đôi mắt hơi hơi chột lóe.

Châu nhi đầu tiên là quỳ sát hành lễ, Thừa Kiền mỉm cười “Châu nhi, đã tìm được Cuồn Cuộn .”

Châu nhi ngẩng đầu, có chút xấu hổ nói “Nô tỳ không có chiếu cố hảo Cuồn Cuộn , cầu điện hạ trách phạt.”

Thừa Kiền lắc đầu “Chuyện này không liên quan người, là Cuồn Cuộn búống bình, hơn nữa ta không có bắt nó nhốt tại ***g sắt, cũng là ta không phải. Người đi nhìn xem nó, ngày thường luôn là người chiếu cố nó, người xem xem nó rốt cuộc thế nào?”

Châu nhi xác nhận, đứng dậy đi đến bên kia bàn.

Khi Châu nhi vừa mới tới gần, đột nhiên, Cuồn Cuộn giật giật, Châu nhi kinh hãi, vội vàng quỳ xuống, Thừa Kiền cũng vui vẻ, nhìn xung quanh.

Nhưng chính tại đây, Cuồn Cuộn đột nhiên mở to mắt –

Đôi mắt xưa nay đen bóng lại biến thành màu đỏ?!

Thừa Kiền giật mình, cả kinh kêu lên “Châu nhi cẩn thận!”

Châu nhi hoảng sợ “Cuồn Cuộn ?!” Theo bản năng lui về phía sau vài bước.

Nhưng đã quá muộn, đúng lúc này, ánh mắt màu đỏ của Cuồn Cuộn đột nhiên nhếch miệng lộ ra đầy răng nanh , một phen xông đến, cắn Châu nhi , Châu nhi kêu sợ hãi che cổ tay, sắc mặt Châu nhi nháy mắt trắng bệch, ngay sau đó, liền ngất.

Thừa Kiền kinh hô “Châu nhi!”

Thái Tông đế nhú mày, ôm lấy Thừa Kiền đang muốn rời đi , đột nhiên, Cuồn Cuộn hướng Thừa Kiền đánh tới –

Thái Tông đế mạnh mẽ xoay người, đem Thừa Kiền che ở phía sau.

Thừa Kiền kinh hoảng kêu lên “Phụ hoàng –”

Thái Tông đế thét lớn một tiếng, sắc mặt nhất thời tái nhợt lên. Phía sau lưng, Cuồn Cuộn gắt gao cắn.

Thừa Kiền ngơ ngác nhìn chăm chăm sắc mặt Thái Tông để tái nhợt, còn có trên trán không ngừng chảy ra mồ hôi, trong lòng mạnh nhất thu, tầm mắt cứ như vậy mơ hồ...

Mà nghe được tiếng thét chói tai của Châu nhi, Ngân cùng Kim vọt vào , giật nảy mình, đánh tiếp, đem Cuộn Cuộn nắm lên, nhưng Cuộn Cuộn tựa hồ mất đi thường tính, không ngừng xèo xèo kêu.

Tiến đi theo Ngân cùng Kim , đi vào cùng vào Hồng Ngọc là một thái y tóc trắng xóa , thái y cùng Hồng Ngọc đều kinh hô kêu , đều vọt lên.

Thái Tông để miễn cưỡng đem Thừa Kiền thật cẩn thận phóng tới tháp thượng, nhìn vẻ mặt Thừa Kiền khó có thể tin, không ngừng chảy nước mắt, chính là cúi đầu cười, liền nhắm hai mắt lại.

Kiên Nhi... Vẫn là, cho người khóc...

Thái y xông lên vội vàng cầm kim châm ngay vài cái huyết đạo trên lưng Thái Tông để, thật cẩn thận dò xét mạch Thái Tông để, mới thở phào một hơi, đối với Thừa Kiền đang chậm rãi lau đi nước mắt trên mặt , nhẹ giọng nói “Điện hạ yên tâm, độc của Hoàng Thượng bị lão thần khống chế, chỉ cần tìm được giải dược, liền không việc gì.”

Thừa Kiền còn mang theo nước mắt trên mặt, vẻ mặt một mảnh bình tĩnh chậm rãi gạt đầu.

Hồng Ngọc cùng Thái y thật cẩn thận đem Thái Tông để an trí hảo. Giúp đỡ Thừa Kiền ngồi vào xe lăn.

Lí Phúc lúc này cũng vào được. Thấy Thái Tông để nằm ở giường, biến sắc, nhưng lập tức néo néo tay , trầm mặc đứng ở bên người Thừa Kiền, chờ Thừa Kiền phân phó.

Thừa Kiền nhìn về phía Cuộn Cuộn còn tại trong tay Ngân , liếc mạng gương nanh múa vuốt, đối Thái y nói “Cổ Thái y, phiền toái người, trước làm cho Cuộn Cuộn an tĩnh lại được không?”

Thái y tóc trắng xóa cung kính xác nhận, tay cầm kim châm , mạnh mẽ đâm vào đầu Cuộn Cuộn , nháy mắt, Cuộn Cuộn liền im lặng nhắm mắt lại.

Thừa Kiền lại quay đầu đối Kim nói “Lập tức đi thỉnh Từ Trụ tướng quân, Uất Trì tướng quân đến Khởi Huy điện !”

Kim cung kính xác nhận.

“Ngân , đi Lập Chính điện, đem mẫu hậu ta lập tức mời theo.” Thừa Kiền dừng một chút, lại thần nhiên mở miệng nói “Nói cho mẫu hậu, nhất định phải đem Trĩ Nô cũng mang lại đây.”

Ngân hành lễ , lập tức xoay người vội vàng mà đi.

“Phúc công công, cầm ngọc bội của ta, mời cậu Trưởng Tôn, Phòng Huyền Linh đại nhân, Đỗ Như Hối đại nhân, Ngụy chính đại nhân, Lý Tĩnh tướng quân, tức khắc tiến cung!”

Thừa Kiền lại xoay người nhìn Châu nhi trên mặt đất đang hôn mê , bị Hồng Ngọc ôm , đối cổ Thái y nói “Cổ Thái y, cũng mời người nhìn xem Châu nhi được không?”

Cổ Thái y cung kính xác nhận, dò xét mạch, đâm kim, đứng dậy chấp tay đối Thừa Kiền nói “Độc tuy rằng đã tiến vào tâm phế, nhưng còn có hy vọng.”

Thừa Kiền gạt đầu, thần nhiên nói “Cổ Thái y, chuyện này đã xảy ra , chỉ sợ ngài phải ở lại Khởi Huy điện.”

Cổ Thái y cung kính đáp “Thần tuân mệnh.”

Sau khi cổ Thái y đi xuống, Hồng Ngọc sai người nâng Châu nhi đi xuống, Từ Trụ đã vội vàng tới rồi.

Thấy Thái Tông để trên giường đang nặng nề mê man, vẻ mặt rùng mình. Lập tức cung kính quỳ rạp trên đất.

“Từ tướng quân.” Thừa Kiền nhìn chăm chăm Từ Trụ , vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Ta biết, người là người phụ hoàng tín nhiệm . Hiện tại, ta có một việc trọng yếu giao cho người đi làm.”

“Ba ngày , chỉ ba ngày , đem Tôn Tư Mạc mời đến cho ta!”

Từ Trụ ngẩn ra, lập tức theo bản năng ngẩng đầu, đã thấy khuôn mặt Thừa Kiền trầm tĩnh, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng đến cực điểm.“Sao ? Có vấn đề?”

Từ Trụ trong lòng không yên, đây chính là cùng mệnh lệnh của Hoàng Thượng giao cho hần đối lập nha ! Hoàng Thượng nói, hần một tác cũng không rời đi điện hạ nha.

Nhưng nhìn nhìn Thái Tông để hôn mê, vẫn là cắn răng dập đầu đáp “ Thần liền đi .”

Chờ Từ Trụ lui ra, Trưởng Tôn hoàng hậu nắm tay Lí Trì thủ vịn vào phòng ngủ, thấy Thái Tông để nằm trên giường , trên mặt sắc thái tái nhợt mê man cũng chấn động, vẻ mặt lập tức nghiêm túc.

Lí Trì kinh hô “Phụ hoàng?”

Thừa Kiền nhìn về phía Trưởng Tôn hoàng hậu, khuôn mặt nguyên bản trầm tĩnh xuất hiện một tia vết rách, cố gắng bài trừ cười, đã có chút gượng ép “Mẫu hậu... Phụ hoàng vì cứu ta, hần trúng độc...” Thanh âm Thừa Kiền khàn khàn trước nói xong, yết hầu giống như ngạnh một thứ gì đó , tối nghĩa mở miệng “Mẫu hậu... Chúng ta phải ở trước khi phụ hoàng tỉnh lại, ổn định đại cục, còn có... Thanh Tước...”

Trưởng Tôn hoàng hậu đem tầm mắt từ trên người Thái Tông để dời đi , bình tĩnh nhìn về phía Thừa Kiền, thấy Thừa Kiền cố gắng vẫn duy trì khuôn mặt bình tĩnh, trong đôi mắt rõ ràng chợt lóe kinh cụ, thống khổ , nhưng cố gắng cất dấu, vì thế, buông ra tay Lí Trì, đi hướng Thừa Kiền, sờ sờ đầu Thừa Kiền, tâm tê rần, ôn nhu trấn an nói “ Phụ hoàng người phúc thiên mệnh đại, hần không có việc gì.”

Thừa Kiền vẫn như cũ miễn cưỡng cười, sau đó nghiêm túc mở miệng nói “Mẫu hậu, hậu cung phải ổn định, kế tiếp, liền vất vả mẫu hậu.”

Trưởng Tôn hoàng hậu gật đầu “Ta hiểu được, chính là, người nói Thanh Tước?”

Thừa Kiền vẻ mặt lạnh lùng “Cuồn Cuộn bị người hạ dược, Hồng Ngọc nói, Cuồn Cuộn là người của Võ Chính điện đưa tới.”

Trưởng Tôn hoàng hậu nhíu mày“Thanh Tước không có khả năng phải làm như vậy!”

Thừa Kiền trào phúng cười “Hần cho dù làm, cũng sẽ không dùng phương pháp ngu ngốc như vậy.”

Trưởng Tôn hoàng hậu dừng ở Thừa Kiền “Kiền Nhi, người cho mẫu hậu mang Trĩ Nô lại đây, là vì...”

“Có người không nghĩ cho con của mẫu hậu lên làm thái tử, con cho Trĩ Nô đến Khởi Huy điện, cũng chỉ là bởi vì, hiện tại, Trĩ Nô chỉ có đi theo ta mới là an toàn nhất!” Thừa Kiền nhìn về phía Lí Trì, ngoắc “Trĩ Nô, lại đây.”

Lí Trì nhu thuận tiêu sái lại đây, ngửa đầu nhìn về phía Thừa Kiền, hỏi “Ca ca, phụ hoàng hần làm sao vậy?”

Thừa Kiền sờ sờ đầu Lí Trì, thật sâu dừng ở Lí Trì, trầm giọng mở miệng nói “Trĩ Nô, người nghe, có người sẽ đối chúng ta bất lợi, phụ hoàng vì bảo hộ ca ca, bị thương, từ giờ trở đi, người đi theo ca ca, trước khi phụ hoàng hảo, chúng ta phải đem giang sơn Đại Đường ổn định, quyết không thể làm cho bất luận kẻ nào nhân cơ hội tựa gió bẻ măng !”

Lí Trì cái hiểu cái không gật đầu “Trĩ Nô nghe ca ca.”

Thừa Kiền mỉm cười.

Trưởng Tôn nhìn trên mặt Thừa Kiền thần nhiên tươi cười, trong lòng lo lắng, lại vui mừng, lo lắng là, đứa nhỏ này rõ ràng so với bất luận kẻ nào đều lo lắng, sợ hãi hơn , lại cố tình che giấu so với bất luận kẻ nào tốt hơn , vui mừng là, đứa nhỏ này có thể nhanh như vậy tỉnh táo lại, thấy rõ thế cục, hơn nữa... Trong khoảng thời gian ngắn còn có thể ra suy nghĩ an bài chu đáo như vậy...

69. Chương 69: Ván Cờ [Nhất]

“Mẫu hậu, chuyện phụ hoàng trúng độc không nên giấu diếm, việc này trong cung sớm hay muộn sẽ biết, hơn nữa, đối phương có chuẩn bị mà đến, mục tiêu lại là ta cùng Thanh Tước, cho nên, mẫu hậu, ta nghĩ... Tiên hạ thủ vi cường, vì an toàn của Thanh Tước, trước đem Thanh Tước...”

Trưởng Tôn hoàng hậu trầm ngâm một hồi, nghiêm túc gật đầu “Như vậy cũng tốt. Việc này, để cho mẫu hậu đi làm đi.”

Sau khi Trưởng Tôn hoàng hậu an trí Lí Trì xong, liền vội vàng chạy tới Võ Chính điện.

Lí Thái nhíu mày nghe tiểu thái giám hồi bẩm dị thường ở Khởi Huy điện.

“Điện hạ, nô tỳ tận mắt thấy Từ Trụ tướng quân vội vàng rời đi, còn thấy hoàng hậu nương nương mang theo Tần vương đi vào Khởi Huy điện, sau đó... Còn có mấy người Trưởng Tôn đại nhân cũng đều vội vàng đi vào. Đúng rồi, điện hạ, nô tỳ còn thấy Uất Trì tướng quân...”

Lí Thái đứng dậy, đi qua đi lại, trong lòng phiền táo, sau khi phụ hoàng đi Khởi Huy điện, sao đột nhiên kêu người nhiều như vậy? Còn có mẫu hậu, vì sao mang theo Trĩ Nô đi Khởi Huy điện? Rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Vẫn là... Ca ca phát sinh sự gì?

Lí Thái trong lòng phức tạp.

Mà đúng lúc này, tiểu thái giám hoảng mang rối loạn trưng trưng đến bẩm báo, lắp bắp mở miệng nói “Điện hạ, hoàng hậu nương nương đến đây, còn, còn, còn mang theo Vũ Lâm quân!”

Lí Thái ngẩn ra, mẫu hậu?

Trưởng Tôn hoàng hậu vẻ mặt nghiêm nghị tiêu sái tiến Võ Chính điện, Lí Thái bước lên phía trước hành lễ, vừa định mở miệng, Trưởng Tôn hoàng hậu liền lạnh lùng nói “Thanh Tước! Người thật to gan, dám mưu hại phụ hoàng người!”

Mưu hại?! Lí Thái nhất thời mòng! Vội vàng mở miệng biện giải “Mẫu hậu, ta không có!”

“Người ở trên người Cuồn Cuồn hạ được, không phải sao?”

Cuồn Cuồn?! Lí Thái ngẩn ngơ. Nhớ tới hôm qua một cung nữ nói Cuồn Cuồn chạy đến hậu viên của hần.

“Người tới, tức khắc canh giữ Võ Chính điện, không có mệnh lệnh của ta, không thể tùy ý ra vào!” Trưởng Tôn hoàng hậu lạnh lùng mở miệng.

“Mẫu hậu!” Lí Thái lấy lại tinh thần, vội vàng tiến lên, quỳ sát dập đầu “Mẫu hậu! Nhi thần oan uổng a! Mẫu hậu, nhi thần, nhi thần không có làm chuyện như vậy a!”

Trưởng Tôn hoàng hậu lãnh nghiêm mặt, thần nhiên liếc mắt về mặt kích động khủng hoảng của Lí Thái, đối Phong Hiệp nói “Phong hiệp, đem cái cung nữ Hồng Ngọc nói lập tức mang đi!”

Lí Thái mắt thấy Trưởng Tôn hoàng hậu sẽ xoay người rời đi, vội vàng tiến lên mấy bước, dập đầu nói “Mẫu hậu, cầu mẫu hậu nghe nhi thần giải thích a.”

“Người muốn giải thích, chờ người phụ hoàng tỉnh nói sau!”

“Mẫu hậu, nhi thần thật sự không có làm, đúng rồi, đúng rồi, nhất định là ca ca! Là ca ca hần –”

Ba!

Lí Thái kinh ngạc bụm mặt nhìn về mặt phần nộ của Trưởng Tôn hoàng hậu.

“Nếu không phải phụ hoàng người cứu, hiện tại người hôn mê bất tỉnh chính là ca ca người!” Trưởng Tôn hoàng hậu có chút không thể tin, Thanh Tước, người sao liền biến thành như vậy?

Trong lòng thất vọng lại khổ sở mở miệng, “Uổng phí ca ca người hần... Thanh Tước, nhĩ hảo đứng ở nơi này, chờ phụ hoàng người tỉnh lại tái xử trí đi.”

“Không — mẫu hậu! Ta không có làm, ta không cần! Mẫu hậu! Mẫu hậu!...”

Trưởng Tôn hoàng hậu xoay người, chậm rãi rời đi Vô Chính điện.

Ở Khởi Huy điện, lúc này màn đêm sớm buông xuống.

Trong hậu điện, Từ Trữ một thân bình thường trang phục quý sát ở trước mặt Thừa Kiên. Cúi đầu, hai tay trình lên một khối ngọc bội.

Thừa Kiên tiếp nhận, giật mình, ngọc bội này cùng phượng bội phụ hoàng ban cho hần sao lại tương tự?

“Bẩm điện hạ, Hoàng Thượng từng nói qua, nếu có tình huống gì khẩn cấp, liền đem ngọc bội tượng trưng cho thủ dụ của Hoàng Thượng có thể thống lĩnh cấm vệ nhị quân này giao cho điện hạ.”

Tình huống khẩn cấp? Thừa Kiên theo bản năng nắm chặt ngọc bội, phụ hoàng dặn như vậy là ý tứ gì? Chẳng lẽ phụ hoàng sớm liền dự đoán được sẽ phát sinh loại chuyện này? Nhịn không được quay đầu nhìn về phía Thái Tông để vẫn đang mê man nhắm chặt mắt nằm ở giường phía sau.

“Điện hạ, đây là danh lục cấm vệ nhị quân. Thỉnh điện hạ đọc.”

Thừa Kiên hồi đầu, tiếp nhận, mở ra, trang đầu viết điểm liên lạc của cấm vệ nhị quân, cái thứ nhất, Trường An, Xuân Phong lâu ?! Người liên lạc? Trầm Quân Nguyên ?!

Thừa Kiên mạnh mẽ ngẩng đầu, không phải tội nhân tiền triều sao? Sao có thể?

Tựa hồ nhìn ra khiếp sợ cùng nghi hoặc trong lòng Thừa Kiên lúc này, Từ Trữ thấp giọng mở miệng nói, “Điện hạ, Trầm tiên sinh là ở bốn năm trước liền gia nhập cấm vệ nhị quân.”

Bốn năm trước ?! Kia không phải lúc Trầm Quân Nguyên gặp chuyện không may sao ?

Phụ hoàng vì sao phải cho một tội nhân tiền triều gia nhập cấm vệ nhị quân? Ngón tay Thừa Kiên không khỏi có chút dừng sức đến trắng bệch. Phụ hoàng làm như vậy nguyên nhân là vì cái gì?

Lúc này, Ngân tiến vào bẩm báo, “Điện hạ, các vị đại nhân đều đã đi vào.”

Thừa Kiên lấy lại tinh thần, đối Từ Trữ thản nhiên mở miệng “Ta đã biết. Từ tướng quân, thỉnh người nhất định phải đem Tôn Tư Mạc đạo trưởng thỉnh về.” Thừa Kiên trịnh trọng mở miệng nói.

Từ Trữ chấp tay ứng hạ. Xoay người lui ra, lại nhịn không được hồi đầu vụng trộm liếc mắt nhìn Thái Tông để hôn mê trên giường, đối Thừa Kiên cấp Thái Tông để cẩn thận dịch chắn, nhẹ giọng mở miệng nói “Điện hạ... Hoàng Thượng làm những chuyện như vậy đều vì hần có nỗi khổ riêng.”

Thừa Kiên dịch chắn, tay hơi dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Từ Trữ, rất bình tĩnh mở miệng nói “Ta biết, Từ tướng quân xin yên tâm đi.”

Sau khi Từ Trữ rời đi, Thừa Kiên chậm rãi quay đầu, thật sâu dừng ở Thái Tông để, sau một lúc lâu, mới ý bảo Ngân tiến lên phụ giúp xe lăn rời đi.

Đi vào tiền điện Khởi Huy điện.

Đám người Trưởng Tôn Vô Kỵ thần sắc nghiêm túc cùng đợi, đã mệnh lệnh cung đình giới nghiêm, các cung các điện không thể tùy ý xuất nhập, Trưởng Tôn hoàng hậu cũng vội vàng đến.

Mọi người đầu tiên là đối Trưởng Tôn hoàng hậu cùng Thừa Kiên hành lễ, Trưởng Tôn hoàng hậu ý bảo bình thân, quay đầu đối Thừa Kiên nói “Kiên Nhi, người nói đi.”

Thừa Kiên đối Trưởng Tôn hoàng hậu cung kính chấp tay chỉ lễ “Dạ, con tuân mệnh.”

Quay đầu, chậm rãi nhìn quét một vòng, Thừa Kiên mới chậm rãi mở miệng “Tin tưởng chư vị đại nhân đều đã nghe nói, phụ hoàng bị kẻ gian làm hại, đến nỗi trúng độc hôn mê bất tỉnh, trước khi phụ hoàng tỉnh lại, việc triều chính sẽ phiền toái chư vị đại nhân.”

Mọi người liếc nhau, cuối cùng, Trưởng Tôn Vô Kỵ đầu tiên tiến lên, chấp tay, về mặt ngưng trọng hỏi “Điện hạ, không biết Hoàng Thượng hiện tại thế nào? Thần có thể đến thăm ?”

Trưởng Tôn hoàng hậu vừa nghe, nhú mày, muốn đi thăm Hoàng Thượng? Chẳng lẽ không tin nàng cùng Kiên Nhi?

Trưởng Tôn hoàng hậu đang muốn mở miệng, Thừa Kiên cũng là dẫn đầu mở miệng.

Thừa Kiên gật đầu nói “Đương nhiên có thể, chư vị đại nhân hiện tại thỉnh đi hậu điện.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ chấp tay chỉ lễ, hần cùng với các đại thần đầu tiên là đến hậu điện, vấn an Thái Tông đế, mới một lần nữa quay lại tiền điện.

Tại thời gian này , Trưởng Tôn hoàng hậu cười khở đối Thừa Kiên mở miệng nói “Không thể tưởng được ngay cả ca ca cũng không tin tưởng chúng ta, chẳng lẽ bọn họ nghĩ đến...” Trưởng Tôn hoàng hậu cũng không nói gì, cũng là than nhẹ một tiếng.

Thừa Kiên thản nhiên mở miệng “Mẫu hậu, cậu vừa mới làm như vậy là đúng , nếu bọn họ không làm như vậy, ta sẽ hoài nghi bọn họ có thật là lão thần đi theo phụ hoàng nhiều năm, đối phụ hoàng trung thành và tận tâm.”

Trưởng Tôn hoàng hậu không có mở miệng , chính là nâng tay khinh nhẹ sờ sờ đầu Thừa Kiên.

Đám người Trưởng Tôn Vô Kỵ trở lại tiền điện, Đỗ Như Hối tiến lên đầu tiên , cung kính hành lễ nói “Không biết điện hạ đối việc xử lý triều chính thấy thế nào?”

“Cái nhìn của ta là như thế này, trước mắt là người bên người phụ hoàng không ly khai , mẫu hậu cần quản lý hậu cung, bởi vậy, ta ở lại bên người phụ hoàng chăm sóc, cho Tấn vương đi theo các vị đại nhân cùng xử lý triều chính đi.”

Mọi người trong lòng đều ngẩn ra. Bọn họ nghĩ đến Trung Sơn vương điện hạ nhất định sẽ mượn này tham gia triều chính, không nghĩ tới...

Ngụy chinh cũng lộ vẻ mỉm cười, nhìn về phía Thừa Kiên, đi lên trước , cung kính chấp tay nói “Xin hỏi điện hạ, nếu có chút chuyện không thể quyết nghị thì sao?”

“Nếu sự tình khẩn cấp, xin mời các đại nhân tự quyết nghị , lấy ý kiến số đông mà làm , nếu sự tình không vội, liền tạm thời áp chế, chờ phụ hoàng sau khi tỉnh lại tái xử trí.”

“Mặt khác...” Thừa Kiên hơi hơi dừng một chút, nhẹ giọng mở miệng nói “Tấn vương tuổi nhỏ, liền phiền toái các vị đại nhân quan tâm nhiều hơn .”

Mọi người việc chấp tay chỉ lễ xác nhận. Nhưng trong lòng cũng nghi hoặc, vì cái gì là Tấn vương mà không phải Ngụy vương? Ngụy vương đâu?

“Cuối cùng còn một sự kiện –” Thừa Kiên vẽ mặt nghiêm nghị “Ở trước khi phụ hoàng chưa tỉnh, thỉnh các vị đại nhân cần phải tỉnh ngủ.”

“Điện hạ, kinh thành có cần giới nghiêm hay không ?” Phòng Huyền Linh tiến lên từng bước , nghiêm túc hỏi.

“Không, không cần phải.” Thừa Kiên khẽ lắc đầu, nhìn về phía mọi người, cười nhẹ “Phụ hoàng thường nói với ta một câu , quốc chi yên ổn, trọng ở dân tâm, dân tâm yên ổn, tất xã tắc yên ổn. Nay thiên hạ quy tâm, lại có chư vị đại nhân, ta tin tưởng ở cố gắng của chư vị , Trường An vẫn sẽ phồn hoa như trước. Đừng lo.”

Mọi người chấn động, lập tức phân phó chấp tay ứng hạ.

Lại đơn giản nói vài câu. Mọi người liền phân phó cáo lui.

Lúc Lý Tĩnh phải rời khỏi, Thừa Kiên ra tiếng gọi lại “Lão sư.”

Lý Tĩnh hồi đầu chấp tay “Điện hạ đa lễ. Không biết điện hạ có gì phân phó?”

Thừa Kiên vẽ mặt trịnh trọng nói “Lão sư, Thừa Kiên có một chuyện muốn phiền toái lão sư.”

“Điện hạ có gì phân phó, nhưng giảng vô phương.”

“Ta nghĩ làm cho Nghiệp Hủ cùng A Hướng vào cung bảo hộ Tấn vương .”

Lý Tĩnh ngẩn ra, lập tức thấy sắc mặt Thừa Kiền ngưng trọng, không khỏi thấp giọng hỏi “Điện hạ, Hoàng Thượng... Làm sao trúng độc?”

Vừa mới tất cả mọi người theo bản năng tránh được vấn đề này.

Chuyên trong cung , làm triều thần, không dám hỏi nhiều, lại càng không dám trộn đều, nhưng bọn hắn đi theo Hoàng Thượng nhiều năm, cũng tuyệt không cho phép ai có ý đồ đảo điên Lý Đường thiên hạ hiện tại. Mà đương nhiên, trong lòng bọn họ hoài nghi, Hoàng Thượng khôn khéo như thế, lại có võ nghệ, trong cung tuy rằng không đủ sạch sẽ, nhưng là không có dơ bẩn đến địa phương nào đi, Hoàng Thượng sao dễ dàng bị kẻ gian làm hại như thế?

Thừa Kiền bên miệng tràn ra cười khổ “Là vì ta, phụ hoàng... Là vì bảo hộ ta...” Thừa Kiền tối nghĩa mở miệng.

Lý Tĩnh sửng sốt.

“Kẻ gian kia muốn mưu hại ta , hãm hại Thanh Tước, hiện tại, Thanh Tước đã bị mẫu hậu cấm đoán ở Võ Chính điện, Trĩ Nô nay đi theo ta ở tại Khởi Huy điện. Nhưng là, nếu ta cùng Thanh Tước đều xảy ra chuyện , đứa con mẫu hậu còn lại duy nhất chính là Trĩ Nô. Cho nên Trĩ Nô an toàn , phải tìm người mà ta cùng mẫu hậu đều tín nhiệm đến phụ trách. Thừa Kiền càng nghĩ, cũng chỉ có Nghiệp Hủ cùng A Hưởng thích hợp. Gần nhất , võ nghệ bọn họ không sai, thứ hai, Nghiệp Hủ bình tĩnh , A Hưởng thông minh. Bọn họ thân phận cũng đủ, cho nên, lão sư, mời người lập tức đem bọn họ an bài tiến Vũ Lâm quân.”

Lý Tĩnh nghiêm nghị gật đầu, chấp tay nói “Điện hạ yên tâm, thần biết nên làm sao .”

Thừa Kiền nhẹ nhàng gật đầu, thấp giọng nói “Cũng thỉnh lão sư, đem việc này nói cho Trưởng Tôn cậu của ta biết.”

Lý Tĩnh hiểu ý. Chấp tay rời đi.

Sau khi Lý Tĩnh rời đi, Thừa Kiền mới trở lại hậu điện .

Trưởng Tôn hoàng hậu chính Lí Trì ngồi xổm trước mặt , thấp giọng dặn cái gì, vẻ mặt Lí Trì cái hiểu cái không gật đầu.

“Kiền Nhi, sự tình đều an bài tốt lắm?” Trưởng Tôn hoàng hậu đứng dậy hỏi.

“Ân, mẫu hậu yên tâm. Con đều an bài tốt.” Thừa Kiền cố gắng nặn ra vẻ tươi cười nói.

Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng có chút đau lòng nhìn tươi cười miễn cưỡng trên mặt Thừa Kiền, nâng nhẹ tay khinh sở sở đầu, thấp giọng nói “Kiền Nhi không muốn cười, cũng đừng nỗ lực cười.”

Thừa Kiền chậm rãi lắc đầu, thấp giọng nói “Mẫu hậu yên tâm, con không có việc gì.” Lại quay đầu, đối Lí Trì nói “Trĩ Nô, ngày mai bắt đầu, người liền cùng đám người Trưởng Tôn cậu cùng nhau hưởng nghị, người còn nhỏ, đừng sợ, chỉ cần nghe nhiều, xem nhiều, nghĩ nhiều , muốn cái gì là tốt rồi. Không biết, liền nhớ kỹ, trở về ca ca giảng cho người. Hiểu chưa?”

Lí Trì nhu thuận gật đầu, “Trĩ Nô hiểu được, Trĩ Nô sẽ hảo hảo xem, hảo hảo nghe.” Dừng một chút, nói “Phụ hoàng trước kia cũng là đối Trĩ Nô nói như vậy.”

Thừa Kiền sửng sốt, lập tức mỉm cười, xem ra phụ hoàng đã muốn quyết định.

“Kiền Nhi, giờ đã không còn sớm, người đi nghỉ ngơi đi.” Trưởng Tôn hoàng hậu thấy Thừa Kiền nói xong, lại thấy vẻ mặt Thừa Kiền che dấu không được mệt mỏi, không khỏi đau tích mở miệng.

Thừa Kiền gật đầu, “Hảo, mẫu hậu, người đi về trước đi. Hủy Tử cùng Cao Dương còn cần mẫu hậu chiếu cố nhiều.” Dừng một chút, lại hạ giọng nói “Mẫu hậu, còn có một ít người cũng cần mẫu hậu đi lưu ý...”

Trưởng Tôn hoàng hậu hiểu ý, sở sở đầu Thừa Kiền, ôn nhu nói “Mẫu hậu biết, chính người nghỉ ngơi cho tốt .” Do dự một chút, trước khi xoay người, mở miệng nói “Kiền Nhi, tin tưởng mẫu hậu, phụ hoàng người không có việc gì.”

Thừa Kiền tay nhanh nắm , trên mặt cũng là thản nhiên cười “Ta biết.”

Sau khi tiến bước Trưởng Tôn hoàng hậu, lại hồng Lí Trì ngủ.

Thừa Kiền mới chậm rãi trở lại phòng ngủ của mình, Cổ thái y vừa mới châm xong châm, đang thu thập này nọ, gặp Thừa Kiền tiến vào, liền cùng Hồng Ngọc quỳ sát hành lễ.

Thừa Kiền xua tay, ánh mắt rơi xuống trên người Thái Tông để vẫn như cũ hôn mê. Ách thanh hỏi “Cổ thái y, người nói lời nói thật cho ta biết, không có giải được, phụ hoàng có thể kiên trì bao lâu?”

Cổ Thái y nghĩ nghĩ, cúi đầu còn thật sự nói “Thần cùng Thái y nhóm sau khi đã chẩn đoán chính xác rồi thảo luận, có 7 phần nắm chắc rằng hoàng thượng có thể kiên trì được khoảng 7 ngày.”

Bảy ngày? Nói cách khác, trong vòng bảy ngày, Từ Trữ phải tìm được Tôn Tư Mạc, nhưng chính mình cho Từ Trữ 4 ngày, thống lĩnh cấm vệ nhị quân hẳn là có thể tìm được Tôn Tư Mạc đi?

Mà trong bảy ngày này, mình còn có thể làm một việc, chính là tìm được giải được!

Nhưng là, giải được...

“Điện hạ?” Cổ Thái y do dự một chút, mở miệng nói “Về phương diện độc được, thần cùng cái khác Thái y nghiên cứu qua, đó là do đối phương uy Cuồn Cuồn một loại độc được tên là Trầm thiên túy, loại độc được này nếu không gặp thất thiên hương, bất quá chính là làm cho người ta ngủ say trăm ngày mà thôi.”

“Trên người Châu nhi có thất thiên hương?” Thừa Kiền lấy lại tinh thần hỏi.

“Đúng vậy, điện hạ. Hơn nữa, Trầm thiên túy gặp được thất thiên hương, chính là một loại độc được cực kỳ cường cường, sẽ làm người trúng độc nổi điên cắn người, hơn nữa người bị cắn cũng sẽ bị trúng độc, một khi trúng độc, độc tính lan tràn sẽ lập tức tử vong.”

Đôi mắt Thừa Kiền lạnh lùng, đối phương là muốn đẩy hẳn vào chỗ chết?!

“Như vậy, giải được, các người có thể phối không?” Thừa Kiền thử tính hỏi.

Cổ Thái y lắc đầu cười khổ “Điện hạ, đây là lão thần muốn bẩm báo cho điện hạ, lão thần biết điện hạ khẳng định suy nghĩ phương pháp thu được giải được, nhưng đối phương dụng độc tàn nhẫn, rõ ràng không nghĩ cho người ta còn sống, sao lại phối giải được?”

Thừa Kiền tâm trầm xuống “Cho nên, không có giải được?!”

“Không!” Cổ Thái y lại lắc đầu nói “Thiên hạ vạn vật đều là tương sinh tương khắc, độc cũng là giống nhau. Lão thần biết, thiên hạ có một người như thần, hẳn vào vài năm trước từng đến Trường An, cũng từng cùng tại hạ nói qua độc tính Trầm thiên túy, lão thần tin tưởng, hẳn khẳng định có biện pháp?”

“Hắn là ai vậy? Hiện tại nơi nào?” Thừa Kiền trong lòng mừng như điên.

“Hắn chính là Tôn Tư Mạc đạo trưởng!”

Thừa Kiền ngẩn ra, lập tức cười khổ.

Cổ Thái y thấy Thừa Kiền cười khổ, không khỏi sùng sốt “Điện hạ cũng biết người này?”

“Ta đã phái Từ Trữ tướng quân đi tìm Tôn Tư Mạc đạo trưởng.”

70. Chương 70: Ván Cờ [Nhị]

Cổ Thái y vui sướng “Chỉ cần Tôn Tư Mạc đạo trưởng vừa đến, Hoàng Thượng còn có thể cứu.”

Thừa Kiền mỉm cười gật đầu, trong lòng tự nói, chỉ hy vọng như thế. Nếu, nếu, Tôn Tư Mạc không thể tới đúng lúc ... không!! Sẽ không như thế!

Thừa Kiền không dám nghĩ thêm nữa , đơn giản nói vài câu, hỏi tình huống Cuồn Cuồn cùng Châu nhi, biết Cuồn Cuồn tuy rằng thực nghiêm trọng, nhưng còn sống, độc của Châu nhi tuy rằng đã lan tới tâm phế, nhưng còn có hy vọng, trong lòng cũng hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi cổ Thái y cùng Hồng Ngọc lui ra, Thừa Kiền gọi Hồng Ngọc lại , vẻ mặt còn thật sự nói “Hồng Ngọc , Châu nhi liền giao cho người. Hảo hảo chiếu cố nàng.”

Về mặt Hồng Ngọc có chút mỗi một cũng có chút tiêu tụy, gật gật đầu, nói “Điện hạ yên tâm, Châu nhi giống như muối muối nô tỳ, nô tỳ nhất định chiếu cố muối muối của mình.”

Thừa Kiền mỉm cười “Vậy là tốt rồi.”

Dứt lời, liền phát tay cho Hồng Ngọc lui ra.

Chờ khi phòng ngủ chỉ còn lại có mình mình, Thừa Kiền lặn xe, từ từ đến giường, dừng ở nam nhân hôn mê như đang say ngủ trên giường, bình tĩnh trên mặt chậm rãi biến mất, tay phát run , chậm rãi nắm lấy tay nam nhân , mười ngón giao nhau, chậm rãi nắm chặt, cho đến khi ngón tay trắng bệch, vẫn như cũ không muốn buông ra nửa phần.

“Phụ hoàng... Không cần bỏ lại ta...” Cúi đầu như cầu xin , thanh âm nhẹ nhàng ở phòng ngủ vang lên.

Lí Phúc cước bộ bởi vậy chậm một chút .

Trong phòng ngủ yên lặng , mặt thiếu niên chôn ở trong tay nam nhân, bả vai run nhè nhẹ, có thể nghe rõ thanh âm thoát phá nức nở nhẹ nhàng vang lên, Lí Phúc lẳng lẳng nhìn thiếu niên, Trung Sơn vương điện hạ, trưởng tử của Hoàng Thượng, hoàng tử mà Hoàng Thượng tối sủng ái, Hoàng Thượng... Đứa con mà hoàng thượng tối trân quý , giấu tâm tư ở nơi sâu nhất

Lặng lẽ buông thức ăn trong tay.

Không tạo ra một chút thanh âm, chậm rãi xoay người hành lễ, nhẹ nhàng lui ra, lại im lặng đóng cửa phòng.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm cửa phòng đến phát ngốc , vẻ mặt Lí Phúc vẫn thường nghiêm nghị , nay , lần đầu tiên xuất hiện tươi cười chua sót.

Hoàng Thượng, ngài... Thành công.

Chính là, thành công như vậy, sợ cũng không phải ngài muốn đi. Điện hạ hấn... Là khổ sở như vậy...

Lúc này, Trí Trúc điện .

Lí Kính đứng ở ngoài cửa sổ, nhìn Vũ Lâm quân bên ngoài không ngừng qua lại tuần tra, mặt không chút thay đổi, tay lại gắt gao nắm chặt, mẫu phi và Văn Đào, bọn họ... Không có việc gì đi?

Lúc này, bên tiểu thái giám người vội vàng tiến lên, thấp giọng nói “Điện hạ, Trưởng Tôn đại nhân gửi thư cho ngài .”

Lí Kính sững sốt, lập tức xoay người, nhìn chằm chằm hai tay tiểu thái giám cung kính trình lên thư một lúc lâu, mới thân thủ chậm rãi cầm lấy.

Cầm lấy thư , mở ra, chỉ có hai hàng chữ :

Không rời Trí Trúc điện, giữ im lặng .

Hết thấy có ta, tin ta.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm một hàng chữ “Tin ta” cuối cùng , Lí Kính nhớ tới đêm đó...

Sau khi bình tĩnh trở lại, lão sư Trưởng Tôn Vô Kỵ dõi theo ánh mắt hấn, một chữ một chữ nói “ Người sẽ không chết. Tin tưởng ta.”

“Lão sư, ta cũng không phải yêu quái, sao có thể bắt tử a.” Hấn cười, cố gắng làm cho không khí sinh động, lão sư biểu tình nghiêm túc đứng đắn như vậy, làm cho trong lòng hấn áp lực rất lớn.

Hắn không sợ chết, từ khi hắn hiểu được dòng họ “Dương” sau, từ khi lão sư vẫn muốn hắn gần Khởi Huy điện, thân cận đại ca, hắn từng vô số lần nghĩ đến kết cục của mình, từng nghĩ tới đủ loại kiểu chết.

Cho nên, hắn thật sự không sợ.

“Tin tưởng ta, Huyền Lâm, nếu người chết, ta, Trương Tôn Vô Kỵ liền cùng người chết theo.” Nhìn vào mắt hắn, lão sư chậm rãi nói, ngữ khí lơ lửng lạnh nhạt như vậy, hắn lại nghe đến mà trong lòng run lên.

“Lão sư... Không cần hay nói giỡn như vậy...” Hắn ngượng ngùng mở miệng.

Nhưng lão sư hắn lại dùng một loại ánh mắt phức tạp mà hắn không quá hiểu được, thật sâu dừng ở hắn.

Sau, sau nữa, lão sư không hề nói. Nhưng hắn biết, điều lão sư nói là thật. Lão sư cũng không nói chuyện bản thân không thể làm, cho nên, lão sư nhất định bảo trụ hắn sao? Lão sư nhất định sẽ cố gắng làm cho mình còn sống?

Nếu chính mình chết, lão sư cũng sẽ đi cùng?

Nếu như vậy, kỳ thật... Cũng không phải không đúng.

Nhưng, giờ phút này, hắn chậm rãi gấp thư vào, phóng tới ánh nến, nhìn nó chậm rãi bị thiêu đốt.

Nếu, nếu mẫu phi và Văn Đào cũng không thể sống, vậy hắn một người sống thì có ý nghĩa gì?

Nhìn chằm chằm ánh nến, Lí Kính lúc này bỗng nhiên hiểu được, ngày đó bị mẫu phi hung hăng đánh một bạt tai, mẫu phi cuối cùng nói –

“Huyền Lâm, cành lá dựa vào cây, vinh hiển liền cùng vinh hiển, tổn hại đều cùng tổn hại...”

Nhìn đồng tro tàn dưới đất, Lí Kính chậm rãi mở miệng “Ta muốn biết, Khởi Huy điện rốt cuộc đã xảy ra sự gì?”

Tiểu thái giám cung kính đáp “Hồi điện hạ, Hoàng Thượng rời đi Cam Lộ điện, liền trực tiếp đi Khởi Huy điện... sau không lâu, Cổ thái y, hoàng hậu nương nương, Tần vương điện hạ, Trương Tôn đại nhân, Đỗ Như Hối đại nhân, Phòng Huyền Linh đại nhân, Ngụy chinh đại nhân, Lý Tĩnh đại nhân cũng đều đi Khởi Huy điện...”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó hoàng hậu nương nương ly khai Khởi Huy điện, đi Võ Chính điện, nói Ngụy vương ý đồ mưu hại Hoàng Thượng, đem Ngụy vương cầm đoán ở Võ Chính điện, bắt luận kẻ nào cũng không được tùy ý xuất nhập, còn phái Vũ Lâm quân trọng điểm trông coi!”

“Người nói hoàng hậu nương nương một người đi Khởi Huy điện?”

“Dạ!”

“Thế trước đó, trước khi Hoàng Thượng đi Khởi Huy điện, Khởi Huy điện có ai đi vào?”

“Không có, trừ bỏ Châu nhi đi tìm Cuồn Cuồn ra, cũng không có những người khác ra vào.”

“Khi Hoàng Thượng đến Khởi Huy điện không lâu, Ngân đi ra ngoài, Kim đi ra ngoài, Hồng Ngọc cũng đi ra ngoài, Châu nhi thì sao? Châu nhi có đi ra ngoài hay không?”

Tiểu thái giám cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu, mới thấp giọng nói “Không có.”

Lí Kính nghiêng đầu cân nhắc một chút, lẩm bẩm nói “Như vậy vấn đề ngay tại trên người Châu nhi?”

“Lập tức tìm hiểu rõ ràng cho ta, trong khoảng thời gian Châu nhi rời đi Khởi Huy điện này, đi nơi nào? Làm cái gì? Cùng người nào tiếp xúc qua?!” Lí Kính ngưng trọng nói.

Hắn phải biết, mẫu phi và Văn Đào có hay không động tay động chân vào sự kiện này!

Tiểu thái giám do dự một chút, thấp giọng nói “Điện hạ, Trương Tôn đại nhân dặn dò qua, không thể –”

“Lập tức, đi!” Lí Kính nghiêm khắc đánh gãy, nói.

Tiểu thái giám bắt đắc dĩ, đành phải cung kính quỳ sát chỉ lễ lui ra.

Nhìn tiểu thái giám lui ra, Lí Kính mới thu hồi nghiêm khắc trên mặt, vẻ mặt mát mẻ, thấp giọng tự nói “Lão sư, thực xin lỗi...”

Hàn Quang điện, sắc mặt Âm phi âm trầm ngồi ở chủ vị .

Tề vương Lí Hữu vẻ mặt phiền táo không ngừng bước, cuối cùng, vẻ mặt phiền táo tiêu sái đến trước mặt Âm phi, gằn nhẹ nói “Mẫu phi, người không phải nói đã chuẩn bị bên Vũ Lâm quân tốt lắm sao? Vì cái gì hiện tại chúng ta đi ra cũng đều đi không được?!”

Âm phi trừng mắt “Người đây là khẩu khí cùng mẫu phi nói chuyện sao?”

Lí Hữu bị kiềm hãm, sau một lúc lâu mới ngượng ngùng mở miệng “Mẫu phi, là nhi thần lỗ mãng.”

Âm phi hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đứng dậy, âm trầm mở miệng “Hiện tại chúng ta không nên ra mặt, mặc kệ Hoàng Thượng hiện tại rốt cuộc ra sao , chúng ta đều chỉ có thể ở Hàn Quang điện .”

“Nhưng là, mẫu phi, dạng này, kia, kia không phải tiện nghi bọn Lí Thừa Kiền sao?!” Lí Hữu vội vàng quát.

Âm phi lạnh lùng cười “Người cảm thấy bọn Hầu Quân Tập sẽ dễ hấn thực hiện được sao? Người cảm thấy Lương vương bọn họ sẽ dễ hấn thực hiện được sao?”

Lí Hữu sững sốt, lập tức hắc hắc cười quái dị “Mẫu phi nói có lý, kia mẫu phi, chúng ta chỉ cần...”

Âm phi thản nhiên cười, tươi cười cũng là âm trầm “Đốt lửa, xem diễn!”

Nói sau , lúc này trong điện Thiệu Nguyệt , Dương phi nhú mày ngồi, Lương vương Lí Âm tuy rằng ngồi ở dưới tay Dương phi, cũng thỉnh thoảng đứng dậy nhìn Vũ Lâm quân xung quanh qua lại tuần tra bên ngoài.

“Văn Đào, người đừng nhìn. Nhìn, cũng vô dụng, bọn họ sẽ không cho chúng ta đi ra ngoài.” Dương phi thấp giọng thở dài, lắc đầu nói.

“Mẫu phi! Nhưng hiện tại ...” Lí Âm nhú mày, thấp giọng căm giận nói “Chẳng lẽ cứ thế để tiện nghi Lí Thừa Kiền cùng Lí Hữu sao?!”

“Chúng ta, việc có thể làm, chỉ có chờ!” Dương phi thản nhiên nói.

Lí Âm nghĩ phản bác, nhưng nhìn vẻ mặt Dương phi nghiêm túc, đành phải căm giận xoay người tọa hạ. Trong lòng cân nhắc, ngày mai tìm Lí Hữu xem xem tin tức.

Xuân Phong lâu , vẻ mặt Trương Tôn Vô Kỵ ngưng trọng nói xong tin tức mà Lý Tĩnh chuyển cáo cho hắn.

Trầm Quân Nguyên sững sốt, trong lòng phức tạp, nghĩ Hoàng Thượng cùng Thừa Kiền là loại ràng buộc kia , trong lòng không khỏi thở dài.

Nhưng lại lo lắng hỏi “độc của Hoàng Thượng có thể giải đi?”

Trương Tôn Vô Kỵ chậm rãi lắc đầu, nhưng lại ngưng trọng thấp giọng nói “Mặc kệ có thể giải hay không, người hiện tại phải chú ý là, từ giờ trở đi, người không cần rời đi Xuân Phong lâu , cũng không cùng bất luận kẻ nào có tiếp xúc gì!”

Trầm Quân Nguyên ngẩn ra, lập tức đứng dậy , cả giận nói “Các người hoài nghi ta?! Hay là phòng bị ta?!”

Trương Tôn Vô Kỵ chậm rãi lắc đầu “Người hiểu được, chúng ta giao tình vài thập niên. Không phải hoài nghi, cũng không phải phòng bị, là bảo hộ...”

Trầm Quân Nguyên ngẩn ngơ, lập tức vô lực suy sút tọa hạ, sau một lúc lâu, mới tối nghĩa mở miệng “Chẳng lẽ , hậu nhân Đại Tùy chúng ta nhất định cả đời đều phải sống như vậy , sống đến không giống người thường sao ?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ chậm rãi đứng dậy, trong đầu nhớ tới một thiếu niên rõ ràng họ Lý, nhưng cũng chảy huyết mạch hậu nhân Đại Tùy...

Nhìn không được thấp giọng mở miệng “Chờ Hoàng Thượng tỉnh lại, thì tốt rồi.”

Trầm Quân Nguyên ngửa đầu thở dài, lại quay đầu ngưng trọng hỏi “Trong cung hộ vệ có tăng mạnh đi? Vô Cầu bọn họ thế nào?”

“Người yên tâm, Trung Sơn vương điện hạ sẽ không cho bọn họ có việc.” Nhớ tới hôm nay ở Khởi Huy điện, nghe được một phen bố trí. Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn không được gật đầu nói “Điện hạ xử lý sự tình rất là ổn thỏa, nhất định sẽ an xếp hảo hảo.”

“Vậy là tốt rồi.” Trầm Quân Nguyên nói, nhớ tới mấy con chuột kia luôn phải lưu ý, liền mở miệng hỏi “Chuyện của Hoàng Thượng có lẽ cùng mấy con chuột kia có liên quan, có lẽ, chúng ta nên tất yếu tra xét một chút.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ chậm rãi lắc đầu nói “Tin tưởng ta, hiện tại việc tối trọng yếu của người chỉ có một, bảo toàn im lặng, không cần lại có động tác gì. Hoàng Thượng đã có người là quân cờ chỗ tối, tin tưởng ở địa phương khác cũng có. Chuyện này cũng nhất định còn có những người khác đang bắt tay truy tra. Người sẽ không cần quản.”

Trầm Quân Nguyên nhú mày, đang muốn phản bác.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nâng tay chặn đứng, nhìn chằm chằm Trầm Quân Nguyên “Ta không muốn Quan Âm Tì nằng thống khổ. Người nên biết, người cùng Quan Âm Tì có thể có hôm nay, là cỡ nào không dễ.”

Trầm Quân Nguyên há miệng thở dốc, cuối cùng, vẫn là yên lặng nhắm lại.

Mà lúc này, Hưu Quân Tập phủ đệ.

Hạ Lan Sở Thạch phiền táo mở miệng “Nhạc phụ, người nói, ta cũng là thống lĩnh của Vũ Lâm quân, Lý Tĩnh kia thế nhưng triết chức của ta, không chuẩn ta tái tiến vào cung! Hấn dựa vào cái gì nha!”

“Chỉ bằng trên tay hấn có thủ dụ Hoàng Thượng — Hồng Ngọc phong phượng bội!” Hưu Quân Tập lẩm bẩm nói “Không nghĩ tới a không nghĩ tới, Hồng Ngọc phong phượng bội mà năm đó Hoàng Thượng ban cho Trung Sơn vương, thế nhưng chính là thủ dụ của Hoàng Thượng, nguyên lai, mặt sau phượng bội khắc đúng là con rồng. Hoàng Thượng năm đó chiêu cáo nói, ngay mặt khắc hồng phượng, mặt trái khắc ngọc long chính là Hồng Ngọc phong phượng bội! Hoàng Thượng lại từ năm đó liền ban cho Trung Sơn vương!”

“Nhạc phụ!” Hạ Lan Sở Thạch đứng dậy, hoài nghi nói “Ta sao không có nghe nói qua Hoàng Thượng có thủ dụ?”

Hưu Quân Tập hừ lạnh một tiếng “Người đương nhiên chưa từng nghe qua! Thủ dụ Hoàng Thượng chỉ nói qua với những lão tướng công thần sớm đi theo người, gần nhất là biểu hiện ân sủng của Hoàng Thượng đối chúng ta, thứ hai, cũng là dự phòng vạn nhất! Hoàng Thượng nói qua, nếu có tình huống khẩn cấp, thủ dụ liền đại biểu Hoàng Thượng!”

Hạ Lan Sở Thạch sắc mặt trắng nhợt “Kia, nhạc phụ, Hoàng Thượng thế nhưng cho Trung Sơn vương một vật trọng yếu như vậy, có thể hay không –”

Hưu Quân Tập xua tay, nhú mày nói “Hiện tại đừng nghĩ nhiều như vậy, hiện tại tối trọng yếu là, chúng ta phải tiếp cận Ngụy vương, hiểu rõ tình huống!”

Hạ Lan Sở Thạch phiền muộn đặt móng tọa hạ, căm giận nói, “Chúng ta đều vào cung không được, sao tiếp cận Ngụy vương?!”

“Chờ, chờ ngày mai! Chờ ngày mai hướng nghị.” Hưu Quân Tập trầm giọng nói.

71. Chương 71: Ván Cờ [Tam]

Thừa Kiên từ trong mộng bừng tỉnh, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Thái Tông đế trên giường , lẳng lặng phát ngốc, mới lấy tay đặt dưới mũi của Thái Tông đế , cảm giác được hơi thở ấm áp, mới nhẹ nhàng thở ra. Nâng tay lau mặt, mới phát giác mặt mình đều là nước mắt .

Khi nào thì, hắn rơi lệ đầy mặt?

Không khỏi cười khổ.

Trong mộng, hắn trở lại kiếp trước, hắn thấy hắn phụ hoàng cô độc một người ngồi ở Cam Lộ điện, hắn nghĩ đến gần , lại sao cũng không qua được, liên thanh gọi phụ hoàng, đã thấy thân ảnh phụ hoàng chậm rãi biến mất...

Hắn cứ như vậy bị bừng tỉnh.

Thật sâu dừng ở nam nhân vẫn mê man như cũ , hắn nghĩ , nam nhân trước mắt, phụ hoàng hắn, không biết khi nào đã in sâu trong lòng hắn , có lẽ từ kiếp trước đã bắt đầu ?

Hắn không thể tin được, một thế giới không có phụ hoàng, hắn nên sống thế nào ?

Cho nên, hắn sẽ không sống một mình.

Nguyên bản ánh mắt kinh cụ khổ sở chậm rãi bình tĩnh, nhẹ nhàng nâng tay , khẽ vuốt mặt mày nam nhân trên giường , Thừa Kiên bên miệng gọi lên ôn nhu tươi cười, ôn nhu thấp nam “Phụ hoàng..., chúng ta... Sẽ ở cùng nhau.”

Trưởng Tôn hoàng hậu khi đi vào , chỉ thấy Thừa Kiên ôn nhu tươi cười, nhẹ giọng nỉ non. Trong lòng chấn động, Kiên Nhi đã muốn...

Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng chua xót, rốt cuộc vẫn là... nhện không được hơi hơi đóng chặt mắt, trong lòng than nhẹ một tiếng, chậm rãi mở to mắt, đi lên trước , hơi hơi hạ thấp lưng , khẽ vuốt hai má Thừa Kiên, lau đi nước mắt vừa mới chảy xuống, ôn nhu nói “Kiên Nhi, ăn một chút gì đi. Lí Phúc nói cho ta biết, từ tối hôm qua đến bây giờ, người cũng chưa dùng bữa.”

Thừa Kiên quay đầu, nhìn về phía Trưởng Tôn hoàng hậu, mỉm cười “Mẫu hậu, con không có việc gì, mẫu hậu, đừng lo lắng.”

Trưởng Tôn hoàng hậu than khẽ “Tin tưởng mẫu hậu, phụ hoàng người là Thiên Tử, hắn có trời cao phù hộ, hắn không có việc gì.”

Thừa Kiên ừ một tiếng, ngẩng đầu nói “Mẫu hậu, con sẽ dùng bữa.”

“Mẫu hậu cho người ta làm chút thanh chúc cho người, người hiện tại nên dùng đi.”

“Hảo.”Thừa Kiên không chút để ý mở miệng nói, ánh mắt lại dừng lại ở trên người Thái Tông đế.

Trưởng Tôn hoàng hậu trong lòng thở dài, vỗ vỗ bả vai Thừa Kiên, xoay người, liền phụ giúp Thừa Kiên lăn xe bước đi.

Thừa Kiên ngẩn ra, lập tức ngẩng đầu, đã thấy vẻ mặt Trưởng Tôn hoàng hậu nghiêm túc “Kiên Nhi, người không ăn này nọ người sao duy trì được , người phải biết rằng, còn có rất nhiều chuyện cần người đi làm!”

Thừa Kiên cúi đầu, nột nột nói “Ta biết...” Hắn biết mình hắn là hảo hảo ăn uống ,trước khi phụ hoàng tỉnh lại , ổn định thế cục hiện tại, nhưng là...“Mẫu hậu, ta ăn không vô nha.”

“Ăn không vô, cũng phải ăn!” Trưởng Tôn hoàng hậu trừng mắt, thuận tay từ trên bàn cầm lấy một chén chúc đưa cho Thừa Kiên.

Thừa Kiên đành phải tiếp nhận. Dưới biểu tình nghiêm túc của Trưởng Tôn hoàng hậu, chậm rãi uống.

Nhìn Thừa Kiên chậm rãi nuốt, Trưởng Tôn hoàng hậu mới nhẹ giọng mở miệng “Kiên Nhi, mặc kệ phát sinh chuyện gì, người đều phải nhớ kỹ, không đến thời khắc cuối cùng, trăm ngàn không thể buông tha , biết không?”

Thừa Kiền sững sốt, ngẩng đầu nhìn hướng Trưởng Tôn hoàng hậu, đã thấy vẻ mặt Trưởng Tôn hoàng hậu phức tạp cùng thương tiếc, trong lòng chấn động, mẫu hậu có phải hay không...

“Mẫu hậu, ta cùng phụ hoàng...”

Trưởng Tôn hoàng hậu lắc đầu ngừng lại lời nói đang do dự của Thừa Kiền, dịu dàng cười “Ta chỉ biết, người là con ta.”

Thừa Kiền trong lòng run lên, ngũ vị tạp trần.

Lưỡng Nghi điện , Lí Trì ngồi ngay ngắn ở nhuyễn *** dưới long kỉ trong điện, nhìn triều thần thảo luận chính sự phía dưới.

Vốn, có thể tiến vào Lưỡng Nghi điện thảo luận chính sự phải là quan đạt đến tam tỉnh lục bộ yếu thần, nhưng lúc này Thái Tông đế thượng đang hôn mê , vì thế, trong lúc này , tất cả triều thần đều tụ tập ở Lưỡng Nghi điện, từ khi Lí Trì lâm hướng, cùng nhau thương nghị xử quyết quốc sự.

Nghị xong một chuyện, Hạ Lan Sở Thạch bỗng nhiên cao giọng đưa ra “Trưởng Tôn đại nhân, Hoàng Thượng bị kẻ gian làm hại, chúng ta có phải hay không nên đem kẻ gian kia truy ra ?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ không dấu vết nhíu mày, thản nhiên mở miệng nói “Chuyện này, Lý Tĩnh tướng quân cùng Đỗ Như Hối đại nhân đã bắt đầu điều tra, Hạ Lan tướng quân tấn khả yên tâm.”

Hạ Lan Sở Thạch quá thanh quá khí mở miệng “Trưởng Tôn đại nhân, tại hạ có cái này không rõ. Nếu cần tra kẻ gian , vì sao phải canh gác nghiêm mật mọi nơi trong cung đình, còn không cho xuất nhập? Ngụy vương điện hạ là đứa con mà Hoàng Thượng yêu thương cũng muốn cấm đoán ở Vô Chính điện? Mà Trung Sơn vương điện hạ, gần nhất không có quan chức,, thứ hai, hần cách kinh nhiều năm, thả, tại hạ nghe nói, Hoàng Thượng là ở Khởi Huy điện gặp kẻ gian , sao ngược lại là Ngụy vương điện hạ bị giam lại thế ?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ chậm rãi giương mắt, ánh mắt lợi hại nhìn thẳng Hạ Lan Sở Thạch “Như vậy, ý của người là Trung Sơn vương điện hạ mưu hại Hoàng Thượng?”

“Ha ha! Trưởng Tôn đại nhân, tại hạ cũng không có ý tứ này, chính là khó hiểu thôi.” Hạ Lan Sở Thạch ha ha cười quái dị. Ánh mắt khiêu khích quét Trưởng Tôn Vô Kỵ một cái.

“Hạ Lan Sở Thạch ! Người ít ở nơi này nói hươu nói vượn!” Trình Hiểu Chương lại vào lúc này nhảy dựng lên, nổi giận nói “Việc này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, còn không có điều tra rõ, nhưng ta , Trình Hiểu Chương tuyệt đối tin tưởng, Trung Sơn vương điện hạ tuyệt đối không có mưu hại Hoàng Thượng!”

Phòng Huyền Linh cũng từ từ buông số dăng trong tay, ngẩng đầu cười tủm tỉm nói “Chân tướng sao , chờ Hoàng Thượng tỉnh lại liền hết thấy đều biết, Hạ Lan tướng quân cũng đừng nóng vội a, nếu oan uổng Trung Sơn vương điện hạ, đến lúc đó, ngài có thể không tốt. Chúng ta hiện tại việc tối trọng yếu là xử lý tốt số dăng này ...”

“Đúng nga , việc tối trọng yếu của chúng ta là xử lý hết tấy chương này , ai u, thất lưng của ta cũng nhăn nạy không được bao lâu a.” Ngu ThếNam xoa xoa thất lưng , nhíu mày nói.

“Ai! Lão Trình, người ở nơi đó ít nói được không nha ! Còn không mau lại đây! Người viết cái gì đây !?” Tiêu Vũ đột nhiên ngẩng đầu , kêu la nói.

Vì thế, đại thần khác cũng đều bắt đầu một lần nữa cầm lấy số dăng trong tay mà thảo luận.

Hầu Quân Tập trầm mặc nhìn các đại thần tranh luận số dăng , tay không khỏi nắm chặt thành quyền. Hạ Lan Sở Thạch trợn mắt há hốc mồm nhìn, vốn thật không khí là bén nhọn áp lực lại đột nhiên chuyển hoá thành khí thế tranh luận ngất trời như vậy.

Mà khi Hầu Quân Tập đang trầm mặc, đột nhiên số dăng trước bàn mình lại được thêm vào .

Hầu Quân Tập ngẩng đầu, chỉ thấy Phòng Huyền Linh cười tủm tỉm nhìn mình “Hậu tướng quân, ngài cũng đừng nhàn rồi nha, mấy phân số dăng này ngài hỗ trợ nhìn xem a.”

Hầu Quân Tập tươi cười bài trừ một cái “Hảo, hảo...”

Vì thế Phòng Huyền Linh thực vừa lòng xoay người ly khai.

Đi qua Lí Trì , cước bộ chậm một chút, xoay người, ngồi xuống, cười tủm tỉm hỏi “Điện hạ cảm thấy được?”

Lí Trì gật đầu “Tốt lắm.” Lại rất là sùng bái nói “Phòng đại nhân vừa mới thật lợi hại, nói mấy câu, khiến cho mọi người đều làm việc hết .”

Phòng Huyền Linh ngẩn ra, lập tức lắc đầu cười nói “Điện hạ quá khen, thần vừa mới cái gì cũng chưa làm nga.”

Lí Trì khó hiểu “Nhưng là, không phải là người nói, mọi người mới bắt đầu làm việc sao?”

Phòng Huyền Linh sững sốt, ngượng ngùng cười. Trong lòng cũng kinh ngạc, điện hạ mới bốn tuổi , trường hợp như vậy, hẳn liền thấy rõ sao ?

Âm Hoàng Trí xử lý xong một phần sổ dâng, giương mắt nhìn Lí Trì đang cùng Phòng Huyền Linh nói chuyện, trong mắt hiện lên một tia độc ác.

Trưởng Tôn Vô Kỵ làm bộ như lơ đãng liếc liếc mắt một cái, trong lòng bắt đầu cảnh giác .

Mà lúc này ở Thiệu Nguyệt điện .

Lương vương Lí Âm tiếp nhận tờ giấy nhỏ mà tiểu thái giám cúi đầu đưa qua, sắc mặt không khỏi trầm xuống, cảm giận mở miệng “tên hỗn đản Lí Hữu, thế nhưng muốn động thủ đầu tiên !”

Mà lúc này , Hàn Quang điện.

Tề vương Lí Hữu hỏi “Người xác định đã đem tờ giấy giao cho Lí Âm ?”

“Hỏi điện hạ , nô tài tự tay giao cho Lương vương điện hạ.”

Lí Hữu rất là vừa lòng gật đầu “Tốt lắm, người trước đi xuống đi.”

Âm phi mỉm cười “Thế nào? Lí Âm thu được?”

Lí Hữu đắc ý quay đầu “Mẫu phi, ta đã nói thôi, Lí Âm kia từ nhỏ đã ngu ngốc , ta nói cái gì hắn đều sẽ tin cái gì, hắn nghĩ đến chỉ cần an bài người của hắn bên cạnh ta là biết hết thấy hành động của ta , ha ha, hắn sao không nghĩ tới, cái này nhân dĩ nhiên là ta cố ý làm cho hắn xếp vào!”

Âm phi vừa lòng gật đầu “Tốt lắm, nói như vậy, Lí Âm sẽ hành động, chờ thời điểm hắn đem lực lượng giấu ở trong kinh thành đều lộ ra, chờ hắn cùng Lí Thừa Kiền đả khởi, chính là cơ hội của chúng ta!”

Lí Hữu hắc hắc cười đắc ý.

Lúc này ở Trí Trúc điện .

Lí Kính nhíu mày nghe phía người phía dưới bẩm báo “Người nói, Lương vương điện hạ vụng trộm ly khai Thiệu Nguyệt điện ?”

“Hỏi điện hạ , đúng vậy.”

Ngón tay Lí Kính gõ bàn , lẩm bẩm “Văn Đào rốt cuộc muốn đi làm gì?”

Bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, Lí Kính mạnh đứng dậy, hướng ngoài điện đi đến. Nhưng người vừa mới đến tiền điện , đã bị ngăn lại.

Lí Kính sững sốt, nhìn người đang ngăn mình “A Hương ?”

Trưởng Tôn Hương vẻ mặt nghiêm túc “Điện hạ, ngài không thể đi ra.”

Lí Kính nhíu mày “A Hương , người tránh ra!”

Trưởng Tôn Hương lại bỗng nhiên phát tay, còn có mười mấy sĩ binh Vũ Lâm quân lại đây “Hảo hảo canh trước, đừng cho điện hạ đi ra ngoài.”

“A Hướnɡ ! Ngươi làm cái gì vậy?! Ai cho ngươi quyền lợi?!” Lí Kỉnh cả giận nói, cho dù hắɴ cùng Trưởnɡ Tôn Hướnɡ vài năm nay quan hệ không sai, vậy không có nghĩa là có thể đem hắɴ ngăn đón như vậy?!

Trưởnɡ Tôn Hướnɡ quơ quơ Hồng Ngọc phong phướnɡ bội trong tay, cười đắc ý “Điện hạ, thật có lỗi, ngài nếu có cái gì vạ nhất, ta sẽ không cha, khụ khụ, đây là cha ta chính mình nói, cho nên , trước khi sự tình chấm dứt , ngài hảo ở tại đây đi.” Trưởnɡ Tôn Hướnɡ nói xong, nhếch miệng cười, xoay người bước đi, nhưng mới vừa đi vài bước, lại hồi đầu thần bí hề hề nói “Ngọc bội này là ta mượn chỗ Trung Sơn vương điện hạ, Trung Sơn vương điện hạ biết là muốn đem ngài khóa ở điện, nhưng không nói hai lời liền đem vật trọng yếu như vậy cho ta mượn.”

Lí Kỉnh chỉ có thể nhìn trước Trưởnɡ Tôn Hướnɡ đắc ý cười đi xa, khí giận xoay người đi trở về trong điện.

Mà Trưởnɡ Tôn Hướnɡ đã đi xa , trên thực tế, lại vòng lại cái hành lang , liền cung kính chạy đến , chắp hai tay sau lưng đứng trước mặt Trưởnɡ Tôn Vô Kỵ “Cha, con làm tốt. Điện hạ hắɴ là ra không được.”

Trưởnɡ Tôn Vô Kỵ khẽ gật đầu. Định nhắc chân mà đi.

Trưởnɡ Tôn Hướnɡ mở miệng hỏi nói “Ai, cha, ngươi sao không hỏi Ngô vương điện hạ thế nào?”

Trưởnɡ Tôn Vô Kỵ thản nhiên xoay người “Hắɴ còn có thể thế nào, còn không phải cái dạng kia!” Dứt lời, liền xoay người rời đi.

Trưởnɡ Tôn Hướnɡ không nói gì , bóng dáng nhìn Trưởnɡ Tôn Vô Kỵ, chỉ cảm thấy đau đầu.

Cha hắɴ sao có thể như vậy a?

Sáng nay , khi hắɴ muốn vào cung trực, cha tìm hắɴ nhưng lại đối hắɴ nói “Hướnɡ Trung Sơn vương điện hạ mượn ngọc bội, điều động mười lăm binh sĩ cấm vệ nhị quân bảo vệ cho Trí Trúc điện! Trước khi sự tình chấm dứt, tuyệt đối không cho Ngô vương điện hạ rời đi.”

“Vì cái gì?” Hắɴ ngốc hồ hồ hỏi.

“Không vì cái gì. Chính là Ngô vương điện hạ nếu chết , cha ngươi cũng sống không được.” Cha hắɴ cứ như vậy vút cho hắɴ một câu, liền huy phát ống tay áo tiêu sái , tiêu sái?!

Mà hắɴ nhất định phải lập tức vọt tới Khởi Huy điện, mượn mười lăm binh sĩ cùng ngọc bội, còn phải lập tức an bài ! Một chết, cha hắɴ cũng không thèm tạ hắɴ lấy một tiếng ?!

Thừa Kiền nhìn nhìn danh sách cấm vệ nhị quân, lại phiên phiên liếc quyển sách nhỏ trên tay .

Ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên phân phó “Trước án binh bất động, phân phó xuống dưới , gọi bọn hắɴ trước đem tên của nghịch tặc tạo thành danh sách ! Chuyển cáo Trầɴ Quân Nguyên , Ngô vương không ngại.”

“Dạ!” Người quỳ phía dưới thấp giọng đáp , sau liền nhanh chóng xoay người rời đi.

“Phúc công công.” Thừa Kiền quay đầu nhìn về phía Lí Phúc từ sau khi phụ hoàng gặp chuyện không may, liền vẫn đứng trầɴ mặc ở phía sau mình.

“Có nô tài .”

“Trước chuẩn bị đi. Nếu Tề vương cũng động , hắɴ là mục tiêu đầu tiên của hắɴ sẽ là Khởi Huy điện.”

“Dạ , nô tài hiểu được .”

“Nếu trước ngày mai phụ hoàng không tỉnh lại , ngươi nhớ kỹ, trầɴ ngàn bảo trụ Tầɴ vương !”

Lí Phúc sững sốt, lập tức theo bản năng ngẩng đầu nhìn hướnɡ về mặt Thừa Kiền bình tĩnh an tường, trong lòng nhất thời phức tạp.

Thừa Kiền không có chú ý tới ánh mắt Lí Phúc phức tạp, chính là cúi đầu nhìn danh sách trong tay cùng quyển sách nhỏ , trong lòng cũng dần dần hiểu được cái gì.

Danh sách là người trong cấm vệ nhị quân cùng Xuân Phong lâu . Sách nhỏ là tin tức về Lương vương cùng Ngô vương qua bốn năm nay .

Tờ cuối cùng của quyển sách nhỏ viết , Âm phi cấp Cuồn Cuộn hạ độc được, Châu nhi bị một cung nữ đựng vào. Cung nữ đột nhiên biến mất.

Mấy thứ này... Phụ hoàng nếu đều biết , lại vì sao...

Thừa Kiền không khỏi xiết chặt danh sách trong tay.

Đúng lúc này, bên ngoài Ngân hưng phần tiến vào bẩm báo “Bẩm điện hạ, Từ tướng quân mang theo một đạo sĩ đã trở lại.”

Thừa Kiền đầu tiên là sửng sốt, lập tức không thể tin được , mở to mắt.

Đến đây! Thật sự đến đây!

72. Chương 72: Ván Cờ [Trung]

Khi Từ Trụ mang theo Tôn Tư Mạc vội vàng tiến vào khi, Thừa Kiền lặn xe tiến lên “Tôn đạo trưởng!”

Tôn Tư Mạc vừa định hành lễ, Thừa Kiền liền vội vàng mở miệng nói “Đạo trưởng, nghi thức xã giao này liền miễn đi, thỉnh Tôn đạo trưởng bắt mạch phụ hoàng cho ta.”

Tôn Tư Mạc đáp ứng nói “Điện hạ, đừng vội, bản đạo mang đến ‘Thiên Cơ thảo’, độc Hoàng Thượng cam đoan có thể giải. Điện hạ, ngài cứ yên tâm đi.”

Thừa Kiền vui vẻ “Vậy phiền toái đạo trưởng nhanh dùng được đi.”

Tôn Tư Mạc có chút dở khóc dở cười “Điện hạ, ít nhất cho bản đạo cấp Hoàng Thượng bắt mạch chẩn đoán đi đã .”

Thừa Kiền có chút xấu hổ cười.

Tôn Tư Mạc cười cười “Điện hạ , quan tâm sẽ bị loạn a.”

Tôn Tư Mạc dứt lời, liền tiến lên cấp Thái Tông để tinh tế kiểm tra miệng vết thương, vừa cẩn thận bắt mạch, mới đứng dậy, vẻ mặt ngưng trọng chấp tay nói “Điện hạ, độc của Hoàng Thượng thuộc loại lần thứ hai trúng độc, hiện tại bản đạo dùng Thiên Cơ thảo cấp Hoàng Thượng giải độc, nhưng là...” Tôn Tư Mạc có chút do dự.

“Nhưng là cái gì? Đạo trưởng thỉnh nói thẳng .” Thừa Kiền vội hỏi.

“Vừa mới bản đạo tới gặp điện hạ là lúc đi trước nhìn Thiên Trúc thử, phát hiện, người dụng độc này rất âm hiểm , ngày đó Thiên Trúc thử sau khi cắn người đầu tiên thì độc tính sẽ phát sinh biến hóa, cho nên, vị Châu nhi cô nương kia bị cắn đầu tiên , bản đạo có thể bằng vào kim châm cùng Thiên Sơn tuyết liên cứu trị, nhưng Hoàng Thượng lại không thể, thể nào cũng phải dùng hai nhánh Thiên Cơ thảo. Nhưng bản đạo lần này chỉ mang đến hai nhánh Thiên Cơ thảo, vốn là vì cấp điện hạ trị chân, nếu đều cấp Hoàng Thượng , chân điện hạ...kia ...”

Thừa Kiền vừa nghe, nhẹ nhàng thở ra, cười cười nói “Không quan hệ, chân của ta không trọng yếu, chỉ cần phụ hoàng an khang là tốt rồi. Đạo trưởng, ngài dùng được đi.”

Tôn Tư Mạc dừng một chút, liền mở miệng nói “Vậy bản đạo dùng được.”

Thừa Kiền lại nhìn nhìn bốn phía, trong phòng ngủ chỉ có Lí Phúc cùng Từ Trụ , liền thấp giọng ngưng trọng nói “Chuyện Tôn đạo trưởng vội tới chữa bệnh cho phụ hoàng không được tiết lộ ra ngoài, Từ tướng quân, thời điểm người tới, hẳn là không bị người biết chứ ?”

Từ Trữ chấp tay nói “Điện hạ yên tâm, thời điểm thần mang Tôn đạo trưởng vào không có bị người khác phát hiện.”

Thừa Kiền gật đầu, lại thấp giọng dặn “Vừa mới , lời Tôn đạo trưởng không thể tiết lộ ra ngoài, nếu mẫu hậu cùng phụ hoàng ta hỏi, các người cũng không được nói về chuyện của Thiên Cơ thảo!”

Lí Phúc cùng Từ Trữ nhìn nhau, trong lòng đều thở dài, nhưng trên mặt chấp tay cung kính đáp ứng .

Thừa Kiền đưa lưng về phía Tôn Tư Mạc, cho nên không có chú ý tới kim châm trên tay Tôn Tư Mạc hơi hơi động một chút, theo bản năng ngẩng đầu nhìn hướng Thái Tông để đang nhắm chặt hai mắt . Thấy khóe mắt Thái Tông để tựa hồ có chút ướt át.

Thừa Kiền lại quay đầu nhìn về phía Tôn Tư Mạc chuyên chú thi châm, tuy rằng không nghĩ rời đi, nhưng lúc này, là thời kì mấu chốt , Thừa Kiền vẫn phải cho Lí Phúc lưu lại, đem Từ Trữ gọi ra.

“Từ tướng quân, Lương vương cùng Tề vương hôm nay hoặc sáng mai sẽ có hành động, Âm Hoằng Trí người kia, các người theo sát, còn Tấn vương ở Lương Nghi điện, ta phỏng chừng, hắc hắc là hôm nay sẽ tiếp xúc Hầu Quân Tập .”

Từ Trữ trong lòng khâm phục, cung kính chấp tay nói “Điện hạ trí tuệ, thần liền đi.”

Nhìn Từ Trữ lui xuống, Thừa Kiền mới vội vàng quay lại phòng ngủ.

Lí Âm vụng trộm rời đi hoàng cung, một đường vội vàng, rốt cục đã tìm đến Xuân Phong lâu .

Đồng thời, Hầu Quân Tập vừa mới rời đi hoàng cung, vừa định lên ngựa, Âm Hoằng Trí liền vội vàng lên đây, vẻ mặt nịnh nọt cười “Hầu tướng quân, quấy rầy. Tại hạ có một chuyện mua bán , không biết Hầu tướng quân có thể có hứng thú?”

Hầu Quân Tập nhìn chằm chằm Âm Hoằng Trí sau một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng “Kia , Âm đại nhân đi đến phủ đệ của ta ngồi một lúc , dùng chén trà đi.”

Lý Tĩnh phủ đệ.

Ngụy Chính buông một viên bạch kì, thở dài thật dài “Có vài kẻ thật sự là ngu xuẩn a.”

“Tâm địa lớn mà , còn người ngay cả biện pháp cũng không có !” Lý Tĩnh lắc đầu nói.

Ngụy Chính nhìn chằm chằm quân cờ trên bàn cờ, lẩm bẩm nói “Thực gốc nha , bọn họ nghĩ mình đã gặp thiên thời địa lợi nhân hoà, có thể đạt được mục đích xấu xa của họ , kỳ thật bọn họ bất quá đều là quân cờ trong tay Hoàng Thượng thôi.”

“Người không lo lắng sao?” Lý Tĩnh tà liếc Ngụy Chính một cái, hỏi.

“Lo lắng cái gì?”

“Hoàng Thượng a”

“Hoàng Thượng không có việc gì.” Ngụy Chính từ từ nói.

“Người tự tin a.” Lý Tĩnh lắc đầu thở dài, nhìn bạch kì đã muốn thất thế.

Ngụy Chính từ từ uống trà, hắc đương nhiên tự tin, hoàng thượng có thể trực tiếp sáng khoái yêu cầu hắc dâng số lập thái tử , rõ ràng chính là vỏ bọc cho một đại vấn đề!

Đêm khuya. Từ Trữ ngồi ở nóc nhà Xuân Phong lâu , bên cạnh ngồi Trầm Quân Nguyên đang cau mày.

“Người đem ta áp lên đây là nhìn người uống rượu sao ?” Trầm Quân Nguyên nhìn chằm chằm Từ Trữ không ngừng uống rượu nhũu mày hỏi.

“Điện hạ lo lắng người, bảo ta vô luận sao đều đến nhìn người, không cho người đi làm chuyện điên rồ.” Từ Trữ giận dữ nói, liếc mắt Trầm Quân Nguyên một cái “Thật sự là người không nhìn được người có tấm lòng a !” Lại quay đầu lẩm bẩm nói “Chuột này sao không động a?”

“Hiện tại đều đã xác định hướng đi của chuột, các người còn chờ cái gì?” Trầm Quân Nguyên lạnh lùng hỏi.

“Điện hạ nói, phải đợi Tề vương động, mới xuống tay.” Từ Trữ miễn cưỡng nói.

“Tề vương ?” Trầm Quân Nguyên nhú mày.

“Nói cho người cũng không sao .” Từ Trữ miễn cưỡng mở miệng “Bốn năm trước, Hoàng Thượng phát hiện Âm Hoàng Trí hành động khác thường, cấm vệ nhị quân từ khi đó bắt đầu liền theo dõi hần, hần cùng Âm phi , Tề vương mưu đồ bí mật, vẫn ẩn núp ở bên người Hạ Lan Sở Thạch , kích động Hạ Lan Sở Thạch châm ngòi Ngụy vương cùng Lương vương nháo sự. Lần này, hần mưu hại Trung Sơn vương, giả họa Ngụy vương, kích động Lương vương đoạt ngôi , làm cho Tề vương được lợi. Hiện tại, Tề vương cố ý thả ra tin tức sai lầm, làm cho Lương vương nghĩ, Tề vương sẽ xuống tay, Lương vương kia sẽ nhảy ra, cùng Trung Sơn vương điện hạ đánh nhau chết sống, đến lúc đó, hần lại liền hợp với Hầu Quân Tập giúp Tề vương , liền ngư ông đắc lợi...”

Trầm Quân Nguyên càng nghe , mày càng nhanh nhăn, ách thanh hỏi “Như vậy... Hoàng Thượng ngay từ đầu cái gì đều biết hết !”

Từ Trữ dừng một chút, chích thản nhiên nói “Hết thấy đều được Hoàng Thượng đoán trước.”

Trầm Quân Nguyên giận dữ “Vậy Hoàng Thượng là cố ý trúng độc? Hoặc là... Hần muốn cho Thừa Kiên trúng độc?!” Trầm Quân Nguyên nghiêng rằng nghiêng lợi.

Từ Trữ trầm mặc một hồi, chính là thấp giọng nói “Hoàng Thượng chính là muốn mượn cơ hội này, làm cho Trung Sơn vương điện hạ nắm trong tay cấm vệ nhị quân thôi.”

Trầm Quân Nguyên sững sốt. Nhưng vẫn như cũ cả giận nói “Vậy hần sẽ không nghĩ tới, Thừa Kiên sẽ như thế nào sao?”

Ngón tay Từ Trữ hơi hơi xiết chặt, âm thanh lạnh lùng nói “Người không hiểu!”

“Ta sao không hiểu?!” Trầm Quân Nguyên nổi giận.

Từ Trữ không hề mở miệng, chính là nặng nề uống rượu.

Nhớ tới ngày ấy, ở trong Cam Lộ điện...

“Từ Trữ , nếu trẫm xảy ra chuyện gì , người liền đem khối long bội này giao cho Kiên Nhi.” Hoàng Thượng cưỡi ngọc bội bên hông xuống đưa cho hần.

“Hoàng Thượng, này...”

“Người là thống lĩnh cấm vệ nhị quân, trẫm vì sao làm như vậy, người hần là hiểu được.” Hoàng Thượng cười nhẹ, nói “Đó là một cơ hội, có thể cho Kiên Nhi hiểu được cấm vệ nhị quân tồn tại, cũng có thể cho cấm vệ nhị quân quen thuộc Kiên Nhi. Tin tưởng trẫm, cấm vệ nhị quân sẽ nhận Kiên Nhi.”

“Hoàng Thượng, ngài làm như vậy thật sự rất mạo hiểm! Thần không tán thành!”

“Từ Trữ , người... Vẫn đều không thành thân, là nghĩ đến Trầm Quân Nguyên đi?”

[Nguyệt : Trời ơi , ta nghi ngay mà ==” . Nhưng mà thích Trương Tôn lắm . Nên không ủng hộ dc -.-“]

“Hoàng Thượng, đó là việc tư của thần!”

“Ha ha, Từ Trữ , người hiểu được.”

“Hoàng Thượng, thần không hiểu!”

“Ha ha, có khi, vì cá nhân, người bắt tri bắt giác vì hần lo lắng đến hết thấy, vì hần tính tấn từng thứ , muốn cho hần sở hữu thứ tốt nhất... Người không phải là như thế này đối Trầm Quân Nguyên sao?”

...

Lấy lại tinh thần, mắt nhìn người trầm tư đang ngồi ở bên người mình, trong lòng cười khổ, chính là hiểu được, cho nên, mới... Ai.

Hoàng Thượng , lần này xem như hao hết tâm tư đi?

Đem cấm vệ nhị quân cho Trung Sơn vương, tương lai, cho dù tân hoàng đăng cơ, cũng sẽ không có người nào có thể bị thương đến Trung Sơn vương.

Chính là, nghĩ lại lời Tôn Tư Mạc nói , Từ Trữ trong lòng cảm khái, Hoàng Thượng nếu đã biết , như vậy , sẽ phi thường hối hận đi.

Lúc này, trong hoàng cung, Khởi Huy điện.

Tôn Tư Mạc nhìn ánh mắt Thái Tông để hơi hơi vừa động, nhẹ nhàng thở ra, đang chuẩn bị xoay người nói cho Thừa Kiên, bên ngoài Lí Phúc vội vàng tiến vào thấp giọng bẩm báo cái gì, Thừa Kiên nhủ mày, cho Lí Phúc phụ giúp mình đi ra ngoài.

“Đạo trưởng...” Thanh âm khàn khàn đến cực điểm vang lên.

Tôn Tư Mạc cúi đầu, thấy Thái Tông để rớt cực chậm rãi mở mắt. Chắp tay nói “Hoàng Thượng, ngài cảm thấy thế nào? Ngài đừng nói vội , uống trước miếng nước.”

Thái Tông để cũng chậm rãi lắc đầu, thanh âm khàn khàn , cúi đầu hỏi “Thiên... Cơ... Thảo... Thật sự đã không còn ?”

Không thể không rời đi phòng ngủ , Thừa Kiên nhíu mày nghe Lí Phúc tấu.

“Người là nói Tề vương cũng rời đi hoàng cung?” Thừa Kiên cân nhắc một hồi, thấp giọng nói “Phân phó xuống dưới , không chế Hàn Quang điện cùng Thiệu Nguyệt điện.” Dừng một chút, lại mở miệng nói “Chú ý, trăm ngàn đừng cho Ngô vương rời đi Trí Trúc điện.”

Lí Phúc cung kính ứng hạ, xoay người đi xuống.

Nhìn Lí Phúc cung kính đi xuống, Thừa Kiên mới tự mình lặn xe đến phòng ngủ , vừa định đẩy ra phòng ngủ, bỗng nhiên thanh âm phụ hoàng khàn khàn truyền đến, Thừa Kiên vui vẻ, đang muốn đi vào khi, bỗng nhiên lại nghe –

Tôn Tư Mạc sững sốt, lập tức khẽ lắc đầu cười khổ “Hoàng Thượng, quả nhiên ngài cái gì cũng đều nghe được. Hoàng Thượng, bản đạo cũng là cơ duyên ngẫu nhiên có được hai nhánh Thiên Cơ thảo này. Hoàng Thượng, bản đạo năm đó đưa cho người bách thảo đan có thể giải trăm độc, lần này, ngài có thể sống đợi bản đạo đến cũng là vì ngài đã dùng một nửa viên Bách thảo đan , còn lại một nửa đâu? Hoàng Thượng, vì sao ngài không dùng?”

Thái Tông để nhần mày trả lời, chậm rãi nhắm mắt lại, sau một lúc lâu, mới khàn khàn nói “Đạo trưởng, vô luận sao , kính nhờ ngài tìm một gốc cây Thiên Cơ thảo... chân Kiên Nhi...”

Tôn Tư Mạc than nhẹ một tiếng “Hoàng Thượng, cơ duyên gì đó, chỉ một lần thôi a.”

Ngón tay Thái Tông để chậm rãi gấp khúc, nắm chặt, ngón tay cắm thật sâu vào da thịt .

Tôn Tư Mạc trong lúc vô ý thoáng nhìn, trong lòng thấp giọng thở dài.

Nắp ngoài phòng ngủ , Thừa Kiên cũng lảng lảng xuất thần, phụ hoàng, quả nhiên là cố ý...

Ngón tay không khỏi xiết chặt bảu sam, nhớ tới ngày đó phụ hoàng cảnh giác như vậy , không cho hắn tiếp cận Cuộn Cuộn , trong lòng tối nghĩa không thôi.

Nhưng Thừa Kiên vẫn là hơi hơi hít sâu, cố gắng điều chỉnh cảm xúc, mới thử cười cười, đẩy ra cửa phòng ngủ.

Mà trong phòng ngủ , Tôn Tư Mạc cùng Thái Tông để đột nhiên an tĩnh lại, chợt nghe một tiếng kinh hãi thấp gọi “Phụ hoàng!”

Thái Tông để mạnh mẽ mở to mắt, nhìn về phía Thừa Kiền ngồi ở xe lăn , mặt mày cong cong cười đối với hần, gầy, sắc mặt cũng không dễ nhìn , hốc mắt đột nhiên toan sập, trước mắt đột nhiên mờ lung, cái gì cũng thể , cứ như vậy chậm rãi chảy xuống...

73. Chương 73: Không Phân Cách [Thượng]

Trưởng Tôn Vô Kỵ chấp hai tay sau lưng đứng ở trong đình viện, ngửa đầu nhìn trăng rằm, lúc này, một mảnh an bình.

Nhưng Trưởng Tôn Vô Kỵ biết, rất nhanh, rất nhanh, ban đêm sẽ không bình tĩnh.

Hy vọng... Đứa nhỏ kia có thể nghe lời , ngoan ngoãn đứng ở Trí Trúc điện. Chỉ cần... Sống qua buổi tối này thì tốt rồi.

Nhưng lúc này, Trí Trúc điện .

“Điện hạ, người thật sự muốn đi ra ngoài?” Tiểu thái giám cúi đầu hỏi.

“Hừ, nhỏ giọng !” Lí Kính một bên thay thái giám phục, một bên hạ giọng ngưng trọng nói.

Tiểu thái giám có chút do dự, nhìn Lí Kính đã muốn lặng lẽ mở ra cửa sổ , chung quanh nhìn xung quanh, cũng chỉ hảo cảm miệng không ra tiếng.

Lí Kính nhìn xung quanh một chút, thấy bốn bề vắng lặng, vội vàng đi ra ngoài.

Lí Âm ở Xuân Phong lâu vừa lòng nghe đầy tớ hồi báo “Tốt lắm! Kêu mọi người chuẩn bị một chút, vừa nhìn thấy tín hiệu liền lập tức đoạt cửa thành, hưởng hoàng cung xuất phát!”

Mà Hưu Quân Tập , lúc này ở phủ đệ nhìn chăm chăm Trường An bố phòng đồ trên mặt bàn , suy ngẫm, Hạ Lan Sở Thạch đi qua đi lại, rất là phiền táo do dự.

“Nhạc phụ! Ngài nói đi a! Chúng ta rốt cuộc muốn hay không...” Hạ Lan Sở Thạch phiền táo khẽ gọi

“Chúng ta còn có thể có lựa chọn khác sao?” Hưu Quân Tập lẩm bẩm nói “Ngụy vương đã không có khả năng... trong tay Trung Sơn vương có thủ dụ Hoàng Thượng, chúng ta hôm nay lại đắc tội Trung Sơn vương, lúc này nếu không đi theo Tề vương , chúng ta còn có thể có đường khác sao?”

“Kia... Nhạc phụ ngài ... ý tứ là?” Hạ Lan Sở Thạch hai mắt phản quang, thấp giọng hỏi.

Hưu Quân Tập hai mắt hiện lên quang mang âm độc “Hiện tại mang theo hổ phù, chúng ta đi triệu tập binh mã!”

Ngụy chinh sửa sang lại quân cờ trên bàn cờ , nhìn Lý Tĩnh có chút ý vị thâm trường hỏi “Lí tướng quân, buổi tối hôm nay người thật đúng là nhàn nhã a.”

Lý Tĩnh nhìn nhìn sắc trời, lắc đầu thở dài “Nếu thực sự nhàn nhã như vậy là tốt rồi.”

“Sao ? Chẳng lẽ có thể cả đêm hạ 3 bàn kì mà Lý tướng quân còn chưa đủ nhàn nhã sao ?” Ngụy chinh thần nhiên cười nói.

Lý Tĩnh liếc Ngụy chinh một cái, nghe được bên ngoài bỗng nhiên một trận ồn ào, liền thở dài đứng dậy nói “Xem đi xem đi , chuyện phiền toái đến đây...”

Ngụy Chinh cũng dừng tay đứng lên “Cần hỗ trợ sao?”

Lý Tĩnh lắc đầu “Người vẫn là ở phủ đệ của ta , chờ sang mai tham gia hưởng nghị đi.”

Lý Tĩnh dứt lời, liền xoay người rời đi.

Lúc này, Hàn Quang điện , Âm phi nhìn bên ngoài đột nhiên bắt đầu ồn ào lên , chậm rãi lộ ra tươi cười đắc ý.

Rất nhanh, rất nhanh, nàng sẽ là nữ nhân tôn quý nhất Đại Đường.

Lí Âm mang theo một đội nhân mã lao thẳng tới hoàng cung đại môn, nhưng rất nhanh, đội ngũ Vũ Lâm quân liền đi ra bảo vệ .

Lý Tĩnh mai phục một bên, nhìn Vũ Lâm quân phòng thủ cùng công kích cực kỳ thuần thục cùng kỹ càng , không khỏi nhíu mày, theo hần biết, Vũ Lâm quân tuy rằng rất mạnh, nhưng không phải loại cường này, loại cường này đồ có điểm như là lão tướng nhiều kinh nghiệm sa trường.

Đột nhiên, Lý Tĩnh phát hiện có người tới gần, đột nhiên quay người chế trụ tập kích đến cổ tay, đã thấy tươi cười nhếch miệng quen thuộc, không khỏi sửng sốt “Lão Trình?!”

“Hắc hắc, ta nói lão Lý nha , tiểu Lý nhà ngươi phải ở bên trong bảo hộ Tấn vương , người khen ngược, nhàn hạ trốn ở chỗ này, ta nói người ở trong này xem gì đâu?” Trình Hiểu Chương hạ giọng tặc cười nói.

Lý Tĩnh nhíu mày, hạ giọng hỏi “Người sao lại ở chỗ này?”

Trình Hiểu Chương hưng phấn nhướn mày, thần bí hề hề nói “Ta với người nói, Hoàng Thượng, hần tỉnh!”

Lý Tĩnh ngẩn ra, lập tức vui vẻ “Hoàng Thượng thật sự tỉnh?!”

“Ta lừa người làm cái gì?! Chính là Hoàng Thượng bảo ta mang theo đám tiểu tử này nguy trang thành Vũ Lâm quân , ở trong này mai phục chờ Lương vương.” Trình Hiểu Chương đắc ý nói.

Khi nói chuyện, tiếng kêu đột nhiên to hơn , đột nhiên lại có một đội binh mã đi vào, Lý Tĩnh cùng Trình Hiểu Chương quay đầu nhìn lại, đi đầu là Tề vương Lí Hữu, còn có Hầu Quân Tập ?! Hạ Lan Sở Thạch ?!

Tề vương Lí Hữu còn một bên hô “Lương vương, nghịch tặc! Dám mưu phản?!” Một bên nói , một bên tiến lên .

Lương vương Lí Âm vội vàng né tránh đến một bên, đồng thời cả giận nói “Lí Hữu , người tên hỗn đản này! Người muốn chết!” Dứt lời, cũng huy kiếm vọt qua.

Trình Hiểu Chương nói thầm “Sách! Thật đúng là Hoàng Thượng nói đúng. Hầu Quân Tập lão tiểu tử kia vừa thấy sẽ không là cái thứ gì tốt!”

Vừa nói vừa muốn đứng lên, lại bị Lý Tĩnh đè lại, Lý Tĩnh lắc đầu nói nhỏ “Hiện tại không được!”

Trình Hiểu Chương đành phải có vẻ không vui lại ngồi xổm xuống “Thế đợi đến khi nào thì được a?”

Lý Tĩnh nói nhỏ, “Cho người của người trước lui . Xem tình huống rồi nói sau.”

Trình Hiểu Chương gật đầu , mà lúc này, Hầu Quân Tập bỗng nhiên nhíu mày dừng lại, nhìn xem Vũ Lâm quân đột nhiên lui tới cửa cung, trong lòng nghi hoặc, sao Vũ Lâm quân này giống như cùng dĩ vãng bất đồng?

Mà Lí Âm vừa thấy Vũ Lâm quân lui ra phía sau, liền lập tức hướng Lí Hữu chém tới, Lí Hữu cuống quýt lui về phía sau!

...

Mà lúc này , Dương phi ở Thiệu Nguyệt cung .

Lí Kính đi vào chỉ thấy Dương phi ngơ ngác ngồi ở trên giường . Chạy tới gọi : “Mẫu phi!”

Dương phi mờ mịt ngẩng đầu, lấy lại tinh thần, thấy Lí Kính, mới đứng dậy, kích động nói “Người sao lại ở đây!/? Người nhanh trở về!” Vừa nói vừa đẩy Lí Kính.

“Mẫu phi! Văn Đào đâu?” Lí Kính bắt lấy tay Dương phi, gấp giọng hỏi.

“Văn Đào? Văn Đào hẳn đi ra ngoài.” Dương phi cúi đầu , do dự một xong, lập tức lại cố cười nói “Người đừng quản Văn Đào. Huyền Lâm, người nhanh hỏi Trí Trúc điện đi!”

Lí Kính bình tĩnh nhìn Dương phi, có chút gian nan hỏi “Mẫu phi, đã muốn bắt đầu sao?”

Dương phi nhìn chằm chằm Lí Kính , sau một lúc lâu, mới lộ ra tươi cười rất là thông dong kiêu ngạo “Huyền Lâm, mẫu phi chưa bao giờ nói cho người, kỳ thật cho tới nay, mẫu phi đều lấy thân phận mình là hậu nhân Đại Tùy mà kiêu ngạo, gả cho phụ hoàng người, ta cũng không từng hối hận, bởi vì phụ hoàng người là nam nhân ta phi thường hâm mộ, nhưng là, ta không thể quên Đại Tùy! Ta là công chúa Đại Tùy! Nhưng là, Huyền Lâm, người nhớ kỹ, người là con cháu Lí thị! Người trên người tuy rằng có lưu huyết mạch Dương thị, nhưng người tóm lại vẫn là con cháu Lí thị, con của Lý Thế Dân! Cho nên..., Huyền Lâm, hỏi Trí Trúc điện đi. Việc này người không được quản!”

Lí Kính kinh ngạc nhìn Dương phi.

Nhưng Dương phi cũng bỗng nhiên mạnh hấn đẩy đi ra ngoài. Sau đó liền bính một tiếng , đóng lại đại môn.

Đóng lại đại môn, Dương phi dựa lưng vào đại môn , chậm rãi khụy xuống đất , lấy ra thư tín ngắn gọn trong lòng, chậm rãi mở ra :

Thỉnh buong tha Huyền Lâm.[Trưởng Tôn Vô Kỵ]

Nhìn chằm chằm thư tín , Dương phi lẩm bẩm nói “Huyền Lâm, cũng may người còn có một người sư phụ mà so với mẫu hậu của người còn quan tâm người hơn ...”

Lí Kính nhất thời không đề phòng, đã bị đẩy ra ngoài, vội vàng nghĩ xoay người, để hỏi rõ ràng, mẫu phi trước kia còn mắng hấn không giúp Văn Đào , hôm nay sao lại nói những lời này ?!

Nhưng Lí Kính còn chưa kịp đẩy ra đại môn, phía sau đã có người bắt được cổ tay hấn.

Lí Kính sửng sốt, quay đầu, chỉ thấy Trưởng Tôn Hưởng thở hổn hển “Điện hạ, ngài quả nhiên chạy đến nơi này!”

“A Hưởng ?” Lí Kính nhú mày, đang muốn biện giải.

Trưởng Tôn Hưởng cũng là một phen giữ chặt hấn , cùng bỏ chạy.

“A Hưởng ! Người làm gì!?”

“Trong cung đã bắt đầu, người hiện tại nhất định phải hỏi Trí Trúc điện cho ta , đi!”

“Không! Ta muốn tìm mẫu phi! Ta không thể lưu lại mình mẫu phi!” Lí Kính mạnh mẽ tránh khỏi .

Nhưng Trưởng Tôn Hưởng cũng lập tức phản thủ , chế trụ cổ tay Lí Kính, trừng mắt thấp giọng , cả giận nói “Điện hạ! Cha ta vì người mất không ít công phu, mới cho người hoàn toàn thoát ly chuyện này! Nếu lúc này người xuất hiện ở Thiều Nguyệt điện , người có biết, người sẽ thế nào không ?! Cha ta sẽ thế nào không ? Toàn bộ Trưởng An thành, ai chẳng biết, cha ta Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn đều thuộc đảng phái của Ngô vương !! Ta tuy rằng không biết cha ta vì cái gì nhiều năm qua đi như vậy , bỏ qua mọi hiềm nghi mà che chở người, nhưng thời điểm mấu chốt lúc này, ta không thể cho người gặp chuyện không may! Ta càng không thể cho cha ta gặp chuyện không may!”

Lí Kính trong lòng chần động, muốn nói gì, nhưng miệng trương trương, lại không biết nên nói cái gì, trong lòng chỉ cảm thấy chua xót rối rắm. Nhất thời mờ mịt , giạt mình lảng ngốc thì đã bị Trưởng Tôn Hưởng kéo tay chạy đi .

Quay đầu nhìn Thiều Nguyệt điện đã bị màn đêm bao phủ , tầm mắt Lí Kính bắt đầu mơ hồ, nước mắt bắt đầu chảy xuống, hấn biết, này, có lẽ là lần cuối cùng hấn gặp mẫu phi...

Thấy Lí Hữu đã muốn bắt Lí Âm, cũng hướng cửa cung xuất phát, Lý Tĩnh ám chỉ người mai phục bốn phía chuẩn bị sẵn sàng.

“Tránh ra! Bản điện hạ muốn vào cung!” Lí Hữu rất là bừa bãi mở miệng reo lên.

“Không có Hoàng Thượng thủ dụ, ai cũng không cho phép vào cung!”

“Hoàng Thượng thủ dụ?!” Lí Hữu ngửa đầu cười to, đôi mắt lộ ra một loại điên cuồng “Cái loại đồ vật kia là không có khả năng sẽ có.” Dứt lời, lại thần bí hề hề nói “Đương nhiên, chờ bản điện hạ đăng cơ nói không chừng cũng sẽ làm một cái thủ dụ!”

Dứt lời, liền đại lực phát tay nói “Đến! Đem lũ chương mắt này , chém hết cho bản điện hạ !”

Lý Tĩnh vừa thấy, lập tức phát tay hạ lệnh.

Cho Lí Phúc mang theo người đi vào Hàn Quang điện, Âm phi cả kinh, lập tức giận dữ “Lí Phúc, người thật to gan, dám xông vào tẩm điện của ta!”

Lí Phúc mặt không chút thay đổi phát tay, phía sau hai thái giám tương đối cao lớn , tay còn mang theo một cái bàn có đặt một chén bạc , đi qua .

Âm phi bối rối liên tục lui ra phía sau “Các người muốn làm gì?! Ta là phi tử của Hoàng Thượng! Các người muốn làm cái gì?! Buông tay! Buông! Không –”

Ở Khởi Huy điện, Thái Tông để mặt không chút thay đổi ngồi xếp bằng trên nhuyễn **, Từ Trữ thỉnh thoảng vội vàng tiến vào phòng ngủ, Ngần nhẹ giọng nói xong cái gì. Một bàn tay cầm bút lông, khi Kim thỉnh thoảng trình lên tấu chương , lại lấy tay nhẹ nhàng vỗ lên khuôn mặt Thừa Kiền đang gối đầu lên đùi hần , đã nặng nề đi vào giấc ngủ .

Sau khi Từ Trữ lại vội vàng tiến vào phòng ngủ, phóng thấp tiếng bước chân, đi đến bên người Thái Tông để , quỳ xuống nói chuyện, Thái Tông để mới nâng tay lên, phát tay, ý bảo Hồng Ngọc đem tấu chương lấy đi .

“Chuột đều đã bắt được?”

“Hồi Hoàng Thượng , đều đã bắt được, Lương vương cùng Tề vương đều bị Lý Tĩnh tướng quân cùng Trình Hiếu Chương tướng quân áp tới Lương Nghi điện.”

“Ân.” Thái Tông để thản nhiên ừ một tiếng.

Cúi đầu thật sâu dừng ở Thừa Kiền hồi lâu, mới chậm rãi, mềm nhẹ, thật cẩn thận, đem Thừa Kiền chuyển đến giường , Hồng Ngọc muốn tiến lên hỗ trợ lại bị vẫy lui.

Sau khi đem Thừa Kiền rời tới trên giường , Thái Tông để mới chậm rãi đứng dậy, tiếp nhận bào sam mà Hồng Ngọc đưa đến , cẩn thận mặc vào, tùy ý liền cài châm lên đầu . Liền xoay người, dừng ở Thừa Kiền hồi lâu, mới đối Hồng Ngọc thấp giọng nói “Được hiệu còn có nửa canh giờ, đợi điện hạ tỉnh, trầm chưa trở về , nhất định phải trông coi điện hạ dùng bữa.”

“Nô tỳ tuân chỉ.” Hồng Ngọc thấp giọng đáp.

Thái Tông để thế này mới lưu luyến thu hồi tầm mắt, xoay người rời đi nhanh.

Trong Lương Nghi điện , Lý Tĩnh cùng Trình Hiếu

74. Chương 74: Chương Một Thân Bào Phục Màu Đen Đứng Ở Một Bên

CHƯƠNG MỘT THÂN BÀO PHỤC MÀU ĐEN ĐỨNG Ở MỘT BÊN, ĐỐI VỚI LƯƠNG VƯƠNG CÙNG TỀ VƯƠNG KHÔNG NGỪNG KÊU GÀO, MẮNG CHỬI NGƯỜI ĐỀU THẬT LÀ CHÁN GHÉT. NHƯNG LÝ TÌNH LẠI NHÍU MÀY, TRONG MẮT HIỆN LÊN CHÁN GHÉT, MÀ TRÌNH HIỂU CHƯƠNG CŨNG LÀ VẼ MẶT TỨC GIẬN, NGÓN TAY NIẾT CHẶT CHẼ.

Mà tại đây, một tiếng thanh âm tiêm tể vang lên “Hoàng Thượng giá lâm!”

Lương vương cùng Tề vương đồng loạt ngậy đại.

Lặng lặng nhìn Thái Tông để mặt không chút thay đổi sải bước mà vào, Tề vương kinh ngạc tự nói “Sao khả năng?! Độc của cậu sao có khả năng không công hiệu?”

“Vậy có thể là bởi vì do trầm phúc thiên mệnh đại đi?” Thái Tông để tự giấu cười, tươi cười âm lãnh đến cực điểm, hí mắt nhìn về phía Tề vương sắc mặt trắng nhợt “Cậu của ngươi, Âm Hoàng Trí xác thực lợi hại. Năm đó ta nên giết chết hẳn.” Thái Tông để chậm rãi nói.

Nghĩ đến Thừa Kiền còn ở phòng ngủ, bởi vì được hiệu mà im lặng ngủ, nghĩ từ nay về sau, Thừa Kiền không có hy vọng hành tẩu, tâm Thái Tông để liền như bị kim châm.

[Nguyệt : Chính anh bày ra sao trách người khác dc chứ]

Tề vương mềm nhũn, sắc mặt càng thêm trắng bệch, thân mình không khỏi bắt đầu lạnh run lên.

“Phụ, phụ hoàng... Tha nhi thần đi. Phụ hoàng, tha nhi thần đi!” Lương vương Lí Âm khóc quỳ cầu xin, bính bính đập thẳng đầu.

Thái Tông để đàm mạc nhìn hẳn một cái, thần nhiên mở miệng “Ngươi nói tha người? Văn Đào, ngươi nên biết, con cháu Lí thị ta cũng không đến mức bị thua, còn khóc trước hô sau, cầu xin kẻ khác!”

Lúc này, trong Thiệu Nguyệt điện.

Dương phi một thân chính trang, ngồi ngay ngắn ở tháp thượng, nhìn Lí Phúc tiến vào, chính là cười lạnh lòng tự giấu.

Lí Phúc vẫn như cũ, mặt không chút thay đổi, ý bảo thái giám phía sau đem bàn nhỏ trình lên.

“Hoàng Thượng có chỉ, niệm vì thiếu hụt Ngô vương một mảnh chi tâm, chấp thuận nương nương tuyển một thứ.”

Dương phi thân mình khẽ run lên, Ngô vương? Như vậy ... Hoàng Thượng?

Lí Phúc nhìn Dương phi nháy mắt giật mình, vẻ mặt thống khổ chậm rãi mở miệng “Trung Sơn vương điện hạ có chuyện muốn chuyển cáo cho nương nương –”

Dương phi mờ mịt quay đầu.

“Ngô vương điện hạ từng hướng Trung Sơn vương điện hạ thỉnh cầu, tương lai nếu có chút vạn nhất, nguyện lấy thân mình đổi lấy tánh mạng nương nương cùng với Lương vương.”

Dương phi trong lòng run lên, vẫn đau khổ ức chế nước mắt, hiện tại rốt cục chậm rãi chảy xuống.

Ở Khởi Huy điện, Thừa Kiền chậm rãi tỉnh dậy.

Sửng sốt một hồi, bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì, quay đầu chung quanh, phụ hoàng? Phụ hoàng đâu?

Nghĩ ngồi xuống, đã có chút vô lực, vài lần giãy dụa, lại không được, Thừa Kiền không khỏi ảo não, đang muốn gọi người, Hồng Ngọc lúc này bưng chén thuốc tiến vào, vừa thấy, liền buông chén thuốc đi qua nâng Thừa Kiền, một bên oán trách nói “Điện hạ, ngài sao không gọi người? Nếu bị ngã thì làm sao bây giờ?”

Thừa Kiền nhú mày, thấp giọng hỏi nói “Phụ hoàng ta đâu?”

“Hoàng Thượng đi Lương Nghi diện xử lý triều chính.” Hồng Ngọc nhẹ giọng nói xong, bưng lên chén thuốc “Điện hạ, ngài nhanh uống được đi! Hoàng Thượng dặn riêng, nhất định phải nhìn ngài đem được uống hết.”

Thừa Kiền tiếp nhận, nhìn được đen tuyền, nhũ mảy, trong lòng có chút buồn nôn, không khỏi nói thầm “Ta chỉ là hai ngày ăn ít một tý, mà phải dùng được nhiều thế sao?”

Hồng Ngọc nhìn trộm Thừa Kiền một cái, trong lòng thầm nghĩ, đúng vậy, chỉ có hai ngày, nhưng mà điện hạ, mặt của người ít nhất gầy đi tận một vòng. Hơn nữa, sắc mặt cũng hảo khó coi a.

Thừa Kiền tuy rằng nói thầm, cũng là một bên chậm rãi ninh mi uống xuống.

Nhớ tới một ít cử chỉ khi phụ hoàng tỉnh lại, trong lòng Thừa Kiền bất đắc dĩ.

Ngày ấy, trước mặt Tôn Tư Mạc đạo trưởng, phụ hoàng hẩn xác thực chống xuống giường, cũng liền đem hẩn gắt gao ôm... Quên đi.

Tuy rằng lúc ấy, trong lòng hẩn nhìn mặt Tôn Tư Mạc đạo trưởng vốn không chút thay đổi lại thành bộ dáng hoảng sợ.

Sau đó, phụ hoàng hẩn... Ôm hẩn, không tiếng động chảy nước mắt.

Nước mắt phụ hoàng dừng ở cổ hẩn, thực nóng, cảm giác giống như bị hỏa thiêu.

Ở trong lòng hẩn, phụ hoàng cho tới bây giờ đều không có nước mắt, sao có thể rơi lệ?

Khi phụ hoàng giống như thân của hẩn rơi nước mắt, bỗng nhiên tâm hẩn rất đau, thực toan sập.

CHƯƠNG 74 . Không phân cách [hạ]

Đã nằng nào thấy người nào điên lên vì beta không. Ta đây nè. Người đầu tiên ta cần chết là Khứ . Grrrr. Hẩn trâu bò mà cũng bắt ta kéo cày là sao

. 1 ngày gần 10 chương không khéo ta phát cuồng ... Aaaaa

Khi Thừa Kiền uống xong chén được, mà Hồng Ngọc mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm hẩn, bất đắc dĩ dùng thêm hai chén thanh chúc.

Hồng Ngọc thế này mới vừa lòng rời đi.

Lúc này, Trưởng Tôn hoàng hậu tiến vào.

Thừa Kiền muốn đứng lên đón chào, lại bị Trưởng Tôn hoàng hậu bước nhanh đè lại.

“Tốt lắm, người nha, đứa nhỏ này đã đến thế này còn muốn đa lễ.” Trưởng Tôn hoàng hậu cười nói.

Biểu tình trên mặt Trưởng Tôn hoàng hậu lúc này thực nhẹ nhàng, không còn ngưng trọng như mấy ngày trước nữa “Phụ hoàng người đã tỉnh, hết thấy đều yên ổn rồi. Người nha, cũng không cần tái lo lắng.” Trưởng Tôn hoàng hậu nói xong, nhũ mảy trạc trạc cái trán Thừa Kiền “Người xem người, mới hai ngày, liền đem chính mình biến thành cái dạng gì!”

Thừa Kiền bất đắc dĩ thở dài, sờ sờ cái trán bị trạc có điểm đau “Mẫu hậu, ta chính là ăn ít một chút, các người không cần khẩn trương như vậy, được không?”

Trưởng Tôn hoàng hậu trừng mắt “Chỉ là ăn ít thôi sao?” Đang muốn nói cái gì, quay đầu nhìn bốn phía, thấy nhiều cung nữ thái giám, liền kêu Phong Hiệp đều dẫn đi, cũng khóa cửa phòng ngủ lại. Thế này mới nghiêm nghị hỏi, “Kiền Nhi, mẫu hậu hỏi người...”

“Ân?” Thừa Kiền nhìn cử chỉ Trưởng Tôn hoàng hậu có chút khó hiểu.

“Nếu... Phụ hoàng người thật sự có cái vận nhất, người... Có phải hay không cũng tính đi theo phụ hoàng người?”

Thừa Kiền dùng một chút, lập tức giương mắt nhìn về phía Trưởng Tôn hoàng hậu, thấy vẻ mặt Trưởng Tôn hoàng hậu nghiêm túc, không khỏi chậm rãi hít vào một hơi, phải đối mặt sao?

“Mẫu hậu..., đúng vậy.” Thừa Kiền chậm rãi nói, bình tĩnh nhìn ánh mắt Trương Tôn hoàng hậu.

Trương Tôn hoàng hậu dừng ở Thừa Kiền , sau một lúc lâu, mới nhẹ nhàng thở dài, nâng nhẹ tay , khẽ sờ sờ mặt Thừa Kiền, có chút đau tích nói “Ngươi nha , đứa nhỏ này cứ quật cường đến thế !”

Thừa Kiền cầm tay Trương Tôn hoàng hậu , nhẹ nhàng cười “Mẫu hậu, đừng lo lắng cho con... Nếu con gặp chuyện không may , phụ hoàng cũng sẽ như thế ... Cho nên, con sẽ không chỉ một người.”

Trương Tôn hoàng hậu nghĩ nghĩ, cũng cười cười, ôn nhu mở miệng nói “Mặc kệ thế nào, Kiền Nhi , ngươi nhớ kỹ, mẫu hậu vẫn đứng ở bên ngươi .”

“Ân, con biết.” Thừa Kiền cười nói.

Trương Tôn hoàng hậu lại dặn dò vài câu, mới đứng dậy rời đi.

Khi rời đi , Thừa Kiền bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, liền ra tiếng kêu “Mẫu hậu, ngài cảm thấy Trương Tôn Hưởng thế nào?”

Trương Tôn hoàng hậu nghi hoặc quay đầu “A Hưởng ? Làm sao vậy?”

Thừa Kiền cười thần bí “Không có việc gì, ta chỉ là cảm thấy Trương Nhạc không còn nhỏ.”

Trương Tôn hoàng hậu giật mình, lập tức ra vẻ tức giận , điểm điểm cái trán Thừa Kiền “Ngươi nha , đứa nhỏ này cả ngày liên quan tâm cái không đâu !”

Thừa Kiền ha ha cười, sờ sờ cái mũi, nửa là còn thật sự nửa là vui đùa nói “Còn có Dự Chương cùng Lí Nghiệp Hủ giống như cũng rất tốt...”

“Đứa nhỏ này !” Trương Tôn hoàng hậu sắc giọng, lại vẫn là thực ôn nhu sờ sờ đầu Thừa Kiền mới rời đi.

Thừa Kiền nhìn Trương Tôn hoàng hậu đi rồi, mới chậm rãi nằm lại tháp thượng, kinh ngạc nhìn nóc nhà đến gần người.

Nhưng gần người không bao lâu, đã bị một bóng người bao lại, còn chưa phát ứng lại, môi đã bị hấp trụ, ngay sau đó chính là kịch liệt hôn đến cơ hồ không thể hô hấp, Thừa Kiền việc đẩy ra , lại càng thêm bị gât gao hung hăng hôn trụ, cho đến khi Thừa Kiền sắp thật sự không thể hô hấp mới hơi hơi buông ra, nhưng vẫn khẽ hôn không tha quyến luyến như cũ.

Thừa Kiền mở miệng cố gắng hô hấp , có chút tức giận trừng mắt.

Thái Tông đế còn đang mềm nhẹ đau tích hôn môi , thấp giọng cười, không buông ra, ôm lấy Thừa Kiền ngồi ở trên đùi mình, mới nâng nhẹ tay vuốt đầu Thừa Kiền, thấp giọng hỏi “Kiền Nhi vừa mới suy nghĩ cái gì? Sao nhập thần như vậy?”

Thái Tông đế nhớ tới khi vừa mới tiến vào , thấy Thừa Kiền nằm ở trên giường đang kinh ngạc gần người, cái loại vẻ mặt này giống như... cảm giác sẽ tiêu thất, trong lòng bắt đầu bối rối không lý do, tiến lên từng bước, thầm nghĩ hung hăng cảm thụ Thừa Kiền hô hấp, tìm Thừa Kiền đập, trấn an tâm bỗng nhiên bối rối.

Thừa Kiền giật mình, lập tức cố cười nói “Không nghĩ cái gì, phụ hoàng , sao sớm như vậy đã trở lại?” Nói sang chuyện khác, không nghĩ nói cho phụ hoàng, suy nghĩ trong lòng hần... Lần trúng độc này , có phải hay không là vấn đề phụ hoàng sở ? Như vậy mình thì sao ? Mình cũng là quân cờ trong tay phụ hoàng?

Thái Tông đế thật sâu dừng ở Thừa Kiền, Kiền Nhi không nghĩ nói cho hần? Đột nhiên, hần cảm thấy hần cùng thiếu niên đang ngồi trên đùi hần thân mật đến cực điểm , lại giống như rất xa rất xa...

Vì cái gì? Là vì sự kiện lần này sao?

Đúng rồi, Kiền Nhi trí tuệ như vậy, như thế nào nhìn không ra chứ ?

Hơi hơi dùng sức ôm chặt Thừa Kiền, thanh âm Thái Tông đế thoáng khàn khàn , trầm thấp chậm rãi mở miệng “ Kiền Nhi... Ngươi không muốn hỏi sao?”

Thừa Kiền chấn động, lập tức ngẩng đầu nhìn hướng Thái Tông đế, miễn cưỡng cười “Phụ hoàng, Kiền Nhi không biết nên hỏi cái gì?”

Bình tĩnh nhìn chăm chăm Thừa Kiên, vẻ mặt Thái Tông để bình tĩnh mở miệng “Kiền Nhi không muốn hỏi phụ hoàng, vì cái gì rõ ràng biết Cuồn Cuồn bị hạ được, Châu nhi bị hạ độc, còn không ngăn cản, còn làm cho bọn họ tiến vào Khởi Huy điện?”

“Kiền Nhi không muốn hỏi phụ hoàng, phụ hoàng rốt cuộc an bài cái gì? Làm kế hoạch gì?”

“Kiền Nhi không muốn hỏi –”

“Ta là quân cờ phụ hoàng sao?” Thừa Kiên nắm chặt tay Thái Tông để, đột ngột mở miệng, thấp giọng tối nghĩa hỏi.

Nghe được Thừa Kiên hỏi như vậy, tâm Thái Tông để nhẹ nhàng thở ra, trên mặt cũng dịu đi không ít, phản thủ đem Thừa Kiên ôm càng nhanh, ôn nhu mở miệng nói, “Kiền Nhi... Phải, ngươi là quân cờ của phụ hoàng.”

Thừa Kiên sửng sốt, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Thái Tông để.

Phụ hoàng... Thừa nhận?

Thái Tông để thật sâu dừng ở Thừa Kiên, vẻ mặt ôn nhu, thấp giọng mở miệng, “Ván cờ này vì người mà hạ, ngươi, sao có thể không là quân cờ?”

Thừa Kiên tâm run lên.

Khi nghe xong thủ hạ bẩm báo, biết người liên can đã xử lý xong xuôi, Từ Trữ mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục tuần tra Khởi Huy điện, đi vào cửa đại điện của Khởi Huy điện, đứng xa xa nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu từ hậu điện Khởi Huy điện đi ra, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, rất nhanh được bỏ qua một bên.

Đợi Trưởng Tôn hoàng hậu rời đi Khởi Huy điện, khi đi hướng Lập Chính điện, Từ Trữ nghĩ nghĩ, liền theo đi.

Khi đi vào hậu điện Lập Chính điện, Trưởng Tôn hoàng hậu cho lui người, một mình ngồi ở phòng ngủ hậu điện, Từ Trữ từ cửa sổ treo qua mà vào, Trưởng Tôn hoàng hậu hoảng sợ, nhưng thấy là Từ Trữ, khuôn mặt liền lập tức lạnh “Từ tướng quân, ngài hẳn là biết nơi này là phòng ngủ của ai đi?”

Từ Trữ cung kính chấp tay, “Từ Trữ một mình xâm nhập, thật sự là có chuyện quan trọng muốn nói.”

Trưởng Tôn hoàng hậu ngăn ra, lập tức thân thiết tiến lên, thấp giọng hỏi “Cùng Kiền Nhi có liên quan sao?”

Từ Trữ chậm rãi lắc đầu “Cùng điện hạ không quan hệ. Là từ một vị cố nhân có liên quan.”

“Cố nhân?” Trưởng Tôn hoàng hậu ngăn ra.

“Nương nương thỉnh ghi nhớ ‘Thời trẻ qua mau, không người nào thọ nam sơn, người ngay trước mắt, đừng phụ hảo cảnh xuân.’” Từ Trữ dứt lời, liền xoay người vượt qua cửa sổ mà ra.

Trưởng Tôn hoàng hậu kinh ngạc nhìn Từ Trữ rời đi, không khỏi mê mang, Từ Trữ nói điều này là có ý tứ gì?

Người ngay trước mắt?

... Quân Nguyên?

“Long bội và quyển sách nhỏ này, hảo hảo thu trước, trải qua lần này, Kiền Nhi, ngươi hiểu được ý nghĩa của cấm vệ nhị quân đi?” Thái Tông để một bên hỏi, một bên đưa cho Thừa Kiên long bội cùng quyển sách nhỏ.

Thừa Kiên kinh ngạc tiếp nhận, cúi đầu nhìn long bội cùng quyển sách nhỏ trong tay, trong óc còn vọng lại tiếng phụ hoàng vừa nói.

“Kiền Nhi, nếu phụ hoàng có một ngày mất đi , tương lai Trĩ Nô đăng cơ, người là trưởng tử, thân phận mất cảm, cho dù tương lai Trĩ Nô đối với người sẽ không giống như Thanh Tước , phụ hoàng cũng muốn cho người đủ lực lượng bảo hộ chính mình, Kiền Nhi, vị trí của phụ hoàng là thứ khiến lòng người trong thiên hạ dễ đối nhất , nó dù hoặc quá lớn... Cầm vệ nhị quân vốn là thân quân của phụ hoàng, Từ Trụ là người thân cận của phụ hoàng , Lí Phúc là người phụ hoàng tối tín nhiệm, bọn họ vốn chính là ẩn núp trong cung, nắm đó vâng mệnh khi sự kiện Huyền Vũ môn bùng nổ , khống chế hoàng cung trước , sau khi phụ hoàng đăng cơ, bọn họ phụ trách bảo hộ phụ hoàng, sau, phụ hoàng đem bọn họ phái đến cạnh người...”

“Giám thị ta?”

“Khụ khụ, Kiền Nhi luôn thông minh như vậy! Phụ hoàng năm đó kỳ thật chính là tò mò mà thôi...”

“Hừ!”

“Bởi vì Kiền Nhi năm đó đột nhiên trở nên thông minh như vậy , đáng yêu như vậy thôi.”

“Phụ hoàng!! Ngô... Buông tay a! Đủ!”

“Hảo hảo hảo... Kiền Nhi đừng nóng giận, Kiền Nhi đừng nóng giận...”

Lấy lại tinh thần, Thừa Kiền nhìn chằm chằm long bội trong tay, thấp giọng hỏi “Cho dù như thế, phụ hoàng ngài cũng không nên lấy thân dẫn vào nguy hiểm ...”

Thái Tông đế cúi đầu hôn tóc Thừa Kiền, nghe được Thừa Kiền thấp giọng hỏi, hơi hơi dừng một chút, lập tức thanh âm khàn khàn chậm rãi mở miệng nói “Bởi vì phụ hoàng còn muốn Kiền Nhi người... Vĩnh viễn cũng không rời đi, vĩnh viễn đều ở bên người phụ hoàng ...”

Thừa Kiền sững sốt, lập tức tức giận ngẩng đầu, trừng mắt.

Thái Tông đế thấy Thừa Kiền trừng mắt, mỉm cười “Kiền Nhi, không có mất đi , vốn không có quý trọng. Có phải hay không?”

Thừa Kiền sững sốt, lập tức trong lòng đau xót, nhin không được sấp sấp mở miệng “Phụ hoàng, người sẽ không sợ, vạn nhất lộng xảo thành chuyện?”

Thái Tông đế trầm mặc , sau một lúc lâu, mới thấp giọng mở miệng “Kiền Nhi, phụ hoàng sai lầm rồi... Tự cho mình rất cao, tự cho là đúng...” Chưa sót cười, ôm Thừa Kiền “Ta xem nhẹ độc của Âm Hoàng Trí, ta cũng đánh giá cao mình, ta nghĩ đến đem hết thầy đều an bài tốt lắm, sự tình gì đều có thể ẩn trước theo kế hoạch của ta mà tiến hành , nhưng là... Ta thật không ngờ, Thiên Cơ thảo, Thiên Cơ thảo, chỉ có hai phân...”

“Phụ hoàng hối hận chính là Thiên Cơ thảo? Phụ hoàng chẳng lẽ vốn không có nghĩ tới, nếu có vạn nhất, Đại Đường làm sao bây giờ? Phụ hoàng có hay không nghĩ đến nếu có con, có Trĩ Nô, Đại Đường liền an ổn?”

Thái Tông đế gắt gao ôm Thừa Kiền, trong lòng toan sấp, há miệng thở dốc , muốn nói chuyện lại không biết nên nói cái gì.

Thừa Kiền tự giấu cười “Phụ hoàng muốn con vĩnh viễn không ly khai? Kỳ thật ở bốn năm trước khi phụ hoàng bố trí cục diện , con đã sớm không có biện pháp rời đi phụ hoàng... Lúc Phụ hoàng hôn mê vẫn đều nghe được , đúng hay không? Vậy phụ hoàng có hay không nghe con nói qua, tuyệt không sống một mình ?”

“Kiền Nhi...” Thái Tông đế gian nan mở miệng, lại không biết nên nói cái gì , chỉ có thể gắt gao ôm Thừa Kiền trong lòng bắt đầu run nhè nhẹ, thanh âm có chút nghẹn ngào.

“Phụ hoàng... Phụ hoàng từng nói qua sẽ cho con thấy một Đại Đường thịnh thế, nay... Phụ hoàng có phải đã quên hay không?”

Thái Tông đế thân mình chấn động thật mạnh.

“Phụ hoàng, con sợ chết, rất sợ, rất sợ, một người nếu chết , cô cô linh linh phiêu đảng, không thể cùng người nói chuyện, ai cũng nhìn không thấy mình, nhìn người khác cười, mình chỉ có thể ở nơi đó nhìn, thấy

chuyện thú vị muốn cùng người nói chuyện, lại ai cũng nghe không thấy... Loại cảm giác này rất không xong, nhưng là phụ hoàng, con lần này, lại tình nguyện mình chết đi thêm trăm ngàn lần, cũng không mong thấy người nằm ở đây ... Ngài là phụ hoàng của ta a! Là phụ hoàng của con. Nhưng cũng là quân vương Đại Đường!”

Thái Tông đế trong lòng run lên, không khỏi cảm hận nhắm mắt lại, trước ngực ẩm ướt, Kiền Nhi là khóc sao ?

“Con có thể nào ích kỷ như thế? Phụ hoàng ngài lại sao có thể tùy hứng như vậy?” Ngón tay Thừa Kiền gắt gao nắm lấy bào sam Thái Tông đế, vùi đầu vào trong lòng Thái Tông đế, nước mắt không thể tự ức, không ngừng chảy xuống, thanh âm đã muốn nghẹn ngào lại vẫn cố gắng bình tĩnh, chậm rãi nói xong.

Thái Tông đế mềm nhũn vỗ lưng Thừa Kiền, khi Thừa Kiền chậm rãi bình tĩnh, mới ôn nhu mở miệng nói “Kiền Nhi, phụ hoàng đáp ứng ngươi, không bao giờ có lần thứ hai.”

Thừa Kiền chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy yếu tràn đầy nước mắt “Thật sự?”

Thái Tông đế thấy Thừa Kiền như vậy, đau lòng không thôi, đang nâng mặt Thừa Kiền, không kìm được khe hôn xuống, thấp giọng trấn an “Thật sự, phụ hoàng tuyệt không lừa ngươi.”

Thừa Kiền thế này mới ừ một tiếng gật đầu. Xem xét sắc mặt Thái Tông đế, đẩy Thái Tông đế, nhíu mày nói, “Phụ hoàng, ngài hôm qua vừa giải độc, nên sớm nghỉ ngơi một chút mới phải.”

Thái Tông đế nhìn sắc mặt Thừa Kiền cũng không phải tốt lắm, liền ôn nhu nói, “Hảo, chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi.”

Nhưng Thừa Kiền cũng là lắc đầu cự tuyệt nói, “Con đã muốn ngủ thật sự đủ rồi, phụ hoàng ngài ngủ đi, con đến xem Cuồn Cuồn cùng Châu nhi.”

Thái Tông đế trong lòng bị kiềm hãm, có chút nghiến răng, Con chuột kia có gì dễ coi?! Còn có cung nữ kia?!

Nghĩ tái lưu lại Thừa Kiền, đã thấy vẻ mặt Thừa Kiền kiên quyết. đành phải đem Thừa Kiền an trí ở nhuễn ***, nhìn Thừa Kiền xoay người gọi Kim tiến vào, phụ giúp hắn đi ra ngoài. Thái Tông đế trong lòng thật là buồn bực.

Vừa vặn, Cổ Thái y bưng chén thuốc tiến vào, Thái Tông đế liền cười đến có chút âm trầm nói “Nghe nói ngươi thực thích ăn thịt chuột?”

75. Chương 75: Cùng Quân Giai Lão [Chính Văn Kết Thúc]

Hôm nay, ánh mặt trời sáng lạn, rất đẹp.

Thời điểm Thừa Kiền mở to đôi mắt mông lung sương mù, chỉ thấy Cuồn Cuồn đang vui vẻ chạy trên mặt đất, nơi có ánh sáng rọi xuống, chạy tới chạy lui. Cái đuôi vẫy nha vẫy nha. Không khỏi bật cười.

Nghĩ vài ngày trước đó, thời điểm nhìn thấy Cuồn Cuồn, Cuồn Cuồn vừa thấy hắn, liền lập tức đánh tới, dùng sức kéo lấy bào sam của hắn, xèo xèo kêu to, đôi mắt viên viên đã biến lại thành màu đen. trượt qua trượt lại, nước mắt lưng tròng nhìn hắn

Trong lòng khi đó liền mềm không thôi. Nghĩ bởi vì phụ hoàng trúng độc, một lòng đều để vào phụ hoàng cùng chuyện ổn định cục diện, chưa có tới xem qua nó cùng Châu nhi, trong lòng liền có chút áy náy. Liền cầm lấy Cuồn Cuồn, nhẹ giọng哄哄. Cuồn Cuồn vì thế dùng sức hướng phía trong lòng hắn mà chui vào.

Mà đợi khi Cổ thái y về mặt hưng phấn tươi cười tiến vào, Cuồn Cuồn lại đột nhiên cứng đờ.

Cổ thái y cười ha hả tiến lên đối hấn hành lễ, sau đó, một đôi mắt đột nhiên sáng lên, ánh mắt liền dùng sức xem xét Cuồn Cuộn, cười hắc hắc mở miệng “Điện hạ, Hoàng Thượng nói, độc tố của Cuồn Cuộn phải cam đoan hoàn toàn đã không lưu lại, cho nên, thỉnh điện hạ đem Cuồn Cuộn giao cho thần đi.”

Cuồn Cuộn cứng đờ, đột nhiên dùng sức hướng trong lòng hấn chui sâu vào, hấn nhất thời không bắt bẻ, cho Cuồn Cuộn chui đi vào, giật mình lảng lảng, nghĩ tới Cổ thái y thích ăn thịt chuột, Cuồn Cuộn sẽ không phải là ... Sợ hãi đi?

Mà phụ hoàng nói cái gì mà kiểm tra rõ độc tố?

Hấn nhú mày, liền yển chuyển cự tuyệt, cam đoan mình sẽ đi chỗ phụ hoàng gánh vác trách nhiệm, Cổ thái y mới không thể không thất vọng rời đi.

Sau đó, Cuồn Cuộn mới bằng lòng chui ra, hai mắt đầm lệ hoa hoa ôm đầu ngón tay hấn, xèo xèo xèo xèo kêu không ngừng...

...

Hấn nhìn Cuồn Cuộn ở dưới đất được chiếu dương quang mà chơi đùa, một cánh tay nắm chặt hông hấn, ngay sau đó là hơi thở ấm áp phun ở trên đỉnh đầu của hấn, thanh âm thoáng khàn khàn cười nhẹ mở miệng nói “Kiền Nhi... Nghe nói Cổ thái y gần nhất nơi nơi đều tìm thịt chuột nga ...”

Hấn nhú mày, quay đầu nhìn nam nhân sau lưng đang mặt dày cười trêu tức “Phụ hoàng, ngài cùng Cuồn Cuộn có oán thù gì nha?”

Nam nhân dương dương tự đắc nâng mi, lập tức cường thế đưa hấn ôm chầm, cúi đầu, chóp mũi chạm vào chóp mũi, trầm thấp mở miệng “Kiền Nhi, nếu người không để ý con chuột kia nữa, phụ hoàng sẽ không cùng nó sinh khí.”

Thừa Kiền không nói gì, phụ hoàng... Thật sự là đủ thẳng thắn...

Bất quá... Bởi vì mình để ý Cuồn Cuộn cho nên phụ hoàng tìm Cuồn Cuộn gây phiền toái... Cũng có lẽ không sai đi.

Vì thế, hơi hơi ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn môi nam nhân, mặt mày cong cong, câu miệng cười “Phụ hoàng, kỳ thật... Con để ý còn nhiều hơn, tỷ như nói –”

Lời nói chưa xong đã bị hôn môi kịch liệt cùng triền miên giữ lại.

Thừa Kiền nâng tay ôm nhanh lấy cổ nam nhân, chủ động ngẩng đầu lên, hảo hảo làm cho nam nhân tranh thủ tạo dấu ấn sở hữu của mình.

Cho đến khi không thể hô hấp, mới chậm rãi tách ra, nhưng rất nhanh lại quyến luyến hôn tiếp.

Ánh mắt Thừa Kiền có chút mê ly, dừng ở nam nhân thành thực tuần dật trước mắt, phụ hoàng của hấn, nhìn không được nhẹ giọng mở miệng “Phụ hoàng... Trong thiên hạ chỉ có phụ hoàng...”

Thừa Kiền cũng không nói xong, chính là thật sâu nhìn lại.

Đáp lại hấn là cái hôn của nam nhân, triền miên ôn nhu đến cực điểm.

Có chuyện không cần nói rõ, trong lòng sớm biết rõ ràng.

Hôn hôn, độ ẩm bắt đầu tăng lên, tay nam nhân tham tiến áo ngoài của Thừa Kiền, một bên chà xát điểm mẫn cảm của Thừa Kiền, một bên khẽ cắn da thịt trên cổ Thừa Kiền, thanh âm mất tiếng thấp giọng hỏi “Kiền Nhi? Có thể chứ?”

Tối hôm qua, hấn đều không có buông ra Kiền Nhi, đối thiếu niên này ở dưới thân mình, Kiền Nhi của hấn, bao nhiêu cũng đều không đủ.

Thừa Kiền không có trả lời, chỉ là quay đầu đi, làm cho nam nhân cắn lấy cổ mình, hai tay càng thêm kéo lưng nam nhân áp vào người mình.

Vì thế, dưới ánh mặt trời, cảnh xuân vẫn triền miên.

Mà, Cuồn Cuồn cũng không biết chạy đến đâu rồi .

Thời điểm Thừa Kiền tỉnh lại, đã qua buổi trưa.

Thừa Kiền phát hiện mình gối đầu lên trên đùi phụ hoàng, phụ hoàng nhẹ tay vỗ vỗ hần, Thừa Kiền hơi giương mắt, thấy phụ hoàng hần chuyên chú nhìn tấu chương, hôm nay rõ ràng là ngày hưu mộc (ngày nghỉ đó) , phụ hoàng kỳ thật có thể hảo hảo nghỉ ngơi một hồi...

Nhưng, giống như sau khi sự tình kia kết thúc, phụ hoàng đối chính sự càng thêm đề bụng, mỗi ngày luôn bận rộn không ngừng, nhưng, giống như mặc kệ nhiều việc thế nào , mỗi buổi tối, phụ hoàng đều nhất định phải cùng mình ngủ, mỗi ngày cùng dùng cơm hai bữa . Chính là, thời gian hưởng nghị mỗi ngày quá sớm, có khi mình dậy muộn , phụ hoàng liền không dùng thiện, chờ mình tỉnh lại, biết rồi , lại tự mình đi Cam Lộ điện cùng phụ hoàng dùng bữa...

Phụ hoàng đối chính sự đề bụng như thế, là vì đáp ứng lời hứa với mình đi.

Thừa Kiền dừng lại , nhẹ nhàng mỉm cười, dưới ánh mặt trời, tươi cười đầm đăm mà lại thỏa mãn.

“Kiền Nhi?” Buông một quyển tấu chương đã phê duyệt hảo , khi đang muốn tái lấy một quyển, liền thấy Thừa Kiền trên mặt tươi cười, Thái Tông để vì thế quay đầu, ôm lấy Thừa Kiền ngồi vào trên đùi mình, cúi đầu hỏi “Kiền Nhi hảo ?”

Thừa Kiền sững sốt, lập tức mặt hơi đỏ lên “Tốt lắm!” Cúi đầu vừa nói , trong lòng có chút xấu hổ, dừng mỗi lần làm xong đều hỏi cái vấn đề này , được không?!

Thái Tông để sờ sờ hai má Thừa Kiền, thấy Thừa Kiền tuy rằng trên mặt vẫn là không có bao nhiêu thịt, nhưng sắc mặt cũng không tệ lắm, trong lòng liền hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Hôm qua , hần có chút quá phận, buổi sáng hôm nay cũng... Khụ khụ, có chút điên cuồng.

Đem Thừa Kiền ấn nhập trong lòng, Thái Tông để thấp giọng hỏi “Kiền Nhi muốn ra ngoài không ?”

Thừa Kiền trong nháy mắt “ Phụ hoàng không phải có việc sao?” Thừa Kiền chĩa chĩa tấu chương bên cạnh , trong lòng nghi hoặc, sau khi sự tình kết thúc, trừ phi phụ hoàng ở Cam Lộ điện thảo luận chính sự , không có cách nào để chạy tới Khởi Huy điện giám sát, hần mặc kệ đi đâu, phụ hoàng luôn đi theo. Đi Lập Chính điện cũng theo, nhưng mẫu hậu mỗi lần thấy mình cùng phụ hoàng đồng thời xuất hiện, vẻ mặt đều có chút mất tự nhiên, mình đành phải giảm bớt số lần đi Lập Chính điện... (mục đích chính của ảnh đó -.-“)

Bất quá... Hành vi phụ hoàng có chút quá mức , cơ hồ cùng mình như hình với bóng, nhưng là giống như trong cung cùng trong triều cũng chưa có người đề cập quá , hơn nữa, tối trọng yếu là, mình đã mười sáu, hôn sự cũng không có người để ý ?!

Hôn sự của Trường Nhạc cùng Dự Chương đều đã bắt đầu chuẩn bị, sao mình lại bị người ta quên chứ ?

Vẫn là... Phụ hoàng lại động tay động chân sao ?

“Kiền Nhi?” Thái Tông để nhíu mày, đưa nhỡ này sao lại bắt đầu lằng nhằng rồi ?

“A?” Thừa Kiền lấy lại tinh thần, giật mình sững sốt một chút, mới ha ha ngây ngô cười nói “Phụ hoàng có việc, Kiền Nhi liền bồi phụ hoàng là hảo .”

Thái Tông để lắc đầu, ôn nhu nói, “Hôm nay, phụ hoàng muốn đi Cam Lộ điện xử lý chút sự tình, người đi chỗ mẫu hậu người nhìn xem, xem có cần hỗ trợ cái gì hay không.”

Thừa Kiền nghi hoặc “Phụ hoàng, nhưng là có chuyện gì?”

Thái Tông để cười nhẹ, vuốt mặt Thừa Kiền, ôn nhu nói “ Mẫu hậu người có chút chuyện muốn cùng người nói , ta ở đó không tiện , người đi liền biết.”

Thừa Kiền gật đầu.

Từ Khởi Huy điện đi ra, Thừa Kiên nhìn nhìn sắc trời, do dự một chút, vẫn là cho Ngân phụ giúp mình đi Võ Chính điện trước .

Võ Chính điện lúc này có chút im lặng.

Tuy rằng không có tham dự lần sự kiện lần này, mặc dù khi sự kiện vừa mới bắt đầu, Võ Chính điện đã bị nghiêm mật gác , cấm xuất nhập, nhưng vì Hầu Quân Tập cùng Hạ Lan Sở Thạch mưu phản vẫn làm cho Võ Chính điện lạnh lẽo lên.

Hoàng Văn quán bị đóng cửa. Không ít quan viên gia nhập Hoàng Văn quán bị thanh tra.

Thừa Kiên đi vào, Lí Thái đang ngẩn người ngồi ở ghế đá hậu viên.

“Thanh Tước...” Thừa Kiên nhẹ giọng mở miệng.

Sau chuyện này , Lí Thái tựa hồ tinh thần sa sút không ít. Cả người cũng gầy rất nhiều.

Lí Thái ngẩng đầu, nhìn về phía Thừa Kiên, tươi cười bài trừ “Ca ca...”

“Thanh Tước suy nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy ?” Thừa Kiên nhẹ giọng hỏi.

“Không tưởng cái gì.” Lí Thái chậm rãi lắc đầu, lập tức ha ha cười, tươi cười có chút chua sót “Ca ca là tới tiền đưa sao?”

Tiền đưa? Thừa Kiên sững sốt, lập tức nhớ tới , đêm qua phụ hoàng cùng hắn đề cập qua, đã hạ chỉ, tháng ba sang năm, Lí Thái sẽ đi

Đất phong là Quận châu. Mà Lí Kính cũng phải đi đất phong ở An châu.

“Thanh Tước, không phải tháng ba sang năm mới đi sao? Ca ca sao là tới tiền đưa?” Thừa Kiên nhẹ giọng nói.

“Không!” Lí Thái chậm rãi lắc đầu “Ta nghĩ qua năm mới liền đi.”

Thừa Kiên ngẩn ra “Vì cái gì?”

Lí Thái tự giễu cười “Sớm một chút đi, cũng có thể sớm một chút an tâm , không phải sao?”

Thừa Kiên nhú mày, an tâm?

Lí Thái không có lại nhìn hướng Thừa Kiên, dời đi ánh mắt, nhìn về phía thiên không, trời xanh mây trắng, rộng lớn trong sáng.

“Ca... Ngày hôm qua đột nhiên nhớ tới nhiều chuyện trước kia ...” Lí Thái đột ngột mở miệng, thấp giọng tự nói “Đem chủ tử phụ hoàng ban cho người đưa lại cho ta, thời điểm bọn Lí Hữu , Lí Âm đẩy ta xuống nước , người cũng không để ý chính mình mà cứu ta... Còn có rất nhiều , rất nhiều...”

Thừa Kiên trầm mặc.

Lí Thái chậm rãi thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Thừa Kiên, tự giễu cười “Kỳ thật , ca ca vẫn đều nhắc nhở ta, là ta tự mình quên... quả nhiên, người không thể quá vọng tưởng , phải không ?”

Thừa Kiên trong lòng có chút phức tạp, nhìn Lí Thái đã thanh minh , ánh mắt cùng tươi cười tự giễu, nghĩ đời trước Thanh Tước được phụ hoàng sủng ái... nếu... không phải mình lại trọng sinh , bỏ qua thái tử vị, Thanh Tước có lẽ sẽ không phải như bây giờ?

Nhưng –

Như phụ hoàng đã nói “Làm người , có một ít bản chất sẽ khó thay đổi ”, Thanh Tước vô luận đời trước cùng đời này đều giống nhau, đều từng vọng tưởng, nhưng may mắn là, đời này Thanh Tước tựa hồ đã hiểu được.

“Ca...” Lí Thái bỗng nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Thừa Kiên, vẻ mặt còn thực sự chân thành “Người có từng hận qua ta không ?”

Thừa Kiên sững sốt, lập tức mỉm cười “Ca ca vì cái gì muốn hận người?” Lăn xe tiến lên , sờ sờ đầu Lí Thái, khẽ cười nói “Thanh Trúc, chờ thêm vài ngày, chúng ta cùng Trí Nô, còn có Huyền Lâm, cùng đi Xuân Phong lâu uống rượu đi.”

Lí Thái dừng ở Thừa Kiên, chậm rãi gạt đầu, lộ ra tươi cười “Hảo.”

Từ Võ Chính điện rời đi, Thừa Kiên đi Lập Chính điện , trên đường, đi qua Trí Trúc điện, nhìn Trí Trúc điện so với Võ Chính điện càng thêm lạnh lẽo , Thừa Kiên nghĩ nghĩ, ý bảo Ngân phụ giúp mình tiến vào Trí Trúc điện.

Trong Trí Trúc điện , Lí Kính một thân bào sam trắng thuần, ngồi chồm hồm ở bàn sau, chuyên chú sao chép cái gì.

Trong điện , chỉ có một tiểu thái giám hầu hạ Lí Kính. Nhìn thấy Thừa Kiên, tiểu thái giám muốn tiến lên hành lễ, lại bị Thừa Kiên phát tay ngừng.

Ý bảo tiểu thái giám lui ra, Thừa Kiên lại vẫy lui Ngân cùng Kim , chính mình lăn xe tiến lên .

Nhìn Lí Kính toàn thân chuyên chú sao chép gì đó, nguyên lai là kinh Phật sao?

Nhìn nhìn đồ ăn một bên đã muốn lạnh . Thừa Kiên trầm mặc , sau một lúc lâu, mới nhẹ nhàng thở dài mở miệng “Huyền Lâm...”

Lí Kính nghe tiếng ngẩng đầu, thấy là Thừa Kiên, nao nao, lập tức ôn hòa cười “Ca ca sao đến đây?”

Thừa Kiên im lặng nhìn chằm chằm Lí Kính rất lâu, người kia rõ ràng không nghĩ cười, lại cứng rắn bài trừ đau buồn để tươi cười giả dối, mới cười khổ mở miệng “Ta vẫn nghĩ đến, lại không dám tới. Hiện tại, nhìn người cười như vậy, ta cảm thấy, ta thật sự không nên tới.”

Lí Kính sững sốt, lập tức thu hồi tươi cười, vẻ mặt hồ hững.

“Huyền Lâm... Người muốn hận, liền hận đi.” Thừa Kiên nhẹ giọng mở miệng “Như vậy... Người sẽ thoải mái một chút đi.”

“Chuyện không liên quan người.” Lí Kính tối nghĩa mở miệng, hạ giọng nói “Với ai đều không có quan hệ.”

Mẫu phi đã chết, Văn Đào đã chết, thế gian này chỉ còn mình mình, vốn điều đó, đều với ai cũng không có quan hệ , không phải sao?

Thừa Kiên há miệng thở dốc, muốn nói gì, cuối cùng vẫn là thấp giọng nói “Huyền Lâm, đừng tự phá hủy thân thể mình ...”

Lí Kính khẽ gạt đầu, vẻ mặt vẫn hồ hững như cũ “Ta sẽ chiếu cố chính mình.”

Thừa Kiên thế này mới lăn xe , chậm rãi xoay người rời đi.

Chờ Thừa Kiên rời đi, Lí Kính cúi đầu, đang muốn tái viết, bút lông đột nhiên bị nắm trụ.

Lí Kính ngẩng đầu, thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ nhú chặt mày, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm mình, ôn hòa cười “Lão sư, ngài cầm lấy bút lông, đệ tử viết sao a?”

“Huyền Lâm... Đừng đối với bản thân mình như vậy...”

“Ta tốt lắm.” Lí Kính lạnh lùng dứt lời, buông tay, một lần nữa tái cầm lấy bút lông, cúi đầu viết, không hề xem Trưởng Tôn Vô Kỵ một cái.

Trưởng Tôn Vô Kỵ dừng ở Lí Kính đơn bạc gầy yếu, sau một lúc lâu, mới tựa hồ hạ quyết tâm bàn, xoay người rời đi.

Khi Thừa Kiên đi vào Lập Chính điện, Trưởng Tôn hoàng hậu đang nghe cung nữ thái giám sửa sang lại danh mục lễ vật rồi báo lại .

Thấy Thừa Kiên đến đây, Trưởng Tôn hoàng hậu liền phát tay ý bảo cung nữ thái giám đi xuống, mới đối Thừa Kiên dịu dàng cười nói, “Phụ hoàng người phái Lí Phúc nói cho ta, người sẽ lại đây, sao đến giờ mới tới?”

“Con qua xem Thanh Tước cùng Huyền Lâm, mới tới được.” Thừa Kiên nói, lại nhìn nhìn danh mục lễ vật thật dài trên bàn, không khỏi cười nói “Mẫu hậu, Trưởng Nhạc cùng Dự Chương đâu? Đây chính là chung thân đại sự của các nàng, sao chưa tới hỗ trợ nha?”

“Người thật không hiểu quy củ nha, nào có nữ nhi lo liệu chính hôn sự của mình?” Trưởng Tôn hoàng hậu sáng giọng.

Thừa Kiên thề lưỡi, hẳn đã quên điểm ấy.

Bất quá... Không phát hiện hai người các nàng, liền hỏi “Mẫu hậu, các nàng đi đâu?”

“Các nàng mang theo Cao Dương cùng Hỷ Tử đi xem hội chùa.” Trưởng Tôn hoàng hậu cười cười nói, lại cười thần bí “Nghe nói, phụ hoàng người phái Trưởng Tôn Hưởng cùng Lí Nghiệp Hủ bảo hộ các nàng...”

Thừa Kiên khoe miệng vừa kéo, phụ hoàng hẳn làm nhạc phụ liền vui như thế nha?!

“Tốt lắm, không nói cái này, mẫu hậu cho người đến, là có chuyện muốn cùng người nói.” Trưởng Tôn hoàng hậu nhẹ giọng nói.

Thừa Kiên nhìn về phía Trưởng Tôn hoàng hậu, hỏi “Mẫu hậu muốn nói với con, ngài phải rời khỏi đây?”

Trưởng Tôn hoàng hậu giật mình, lập tức nhíu mày “Phụ hoàng người đã nói với người rồi sao?”

Thừa Kiên chậm rãi lắc đầu, “Không phải, phụ hoàng chưa nói, là con tự mình đoán.”

Dọc theo đường đi đến Lập Chính điện này, hẳn đã hiểu được. Chuyện làm cho phụ hoàng không tiện ở cùng, lại là chuyện mẫu hậu trịnh trọng như thế, lại không phải chuyện của Trầm Quân Nguyên.

Vậy... Chỉ còn một chuyện là mẫu hậu phải rời đi?

“Kiên Nhi...” Trưởng Tôn hoàng hậu tay sờ đầu Thừa Kiên, ôn nhu nói “Mẫu hậu vẫn như cũ trên danh nghĩa dưỡng bệnh rời đi Trường An, đại khái sẽ ở Dương Châu lưu lại vài năm, chờ Cao Dương cùng Hỷ Tử trưởng thành, mẫu hậu lại đi đại mặc...”

Thừa Kiên có chút ngẩn ra “Mẫu hậu, ngài muốn dẫn Cao Dương cùng Hỷ Tử đi?”

“Ấn. Các nàng quá nhỏ, ở lại trong cung, mẫu hậu lo lắng.” Trưởng Tôn hoàng hậu mỉm cười nói.

Thừa Kiên nhẹ nhàng gật đầu.

Trong lòng nghĩ, như vậy cũng tốt, như vậy, Cao Dương cùng Hỷ Tử ở bên người mẫu hậu cũng có thể được chiếu cố tốt.

Những ngày đầu năm mới ở Trường An, rất lạnh, tuyết bay lả tả.

Thừa Kiên oa ở trong lòng Thái Tông đế, ngắm tuyết ngoài cửa sổ đang bay phát phối. Nhớ tới tuyết yến năm ấy...

Năm nay, tuyết yến vẫn như cũ thực náo nhiệt, nhưng nhớ đến sang năm, thiếu mẫu hậu, thiếu Thanh Tước, thiếu Huyền Lâm, còn có Cao Dương cùng Hỷ Tử, tâm Thừa Kiên còn có chút mất mát.

“Làm sao vậy?” Ôm người vào, bàn tay to bao ở trong tay Thừa Kiên, thanh âm Thái Tông đế trầm thấp mở miệng hỏi.

Thừa Kiên ngẩng đầu, khẽ cười nói “Không có, con chính là nghĩ sang năm sẽ không náo nhiệt được như hôm nay thôi.”

Thái Tông đế cười nhẹ, ngữ khí rất là khinh đạm “Người không ở bốn năm, trong cung tối náo nhiệt, nhưng đối phụ hoàng mà nói, loại náo nhiệt này sao có thể sánh được việc ngồi ở Cam Lộ điện, họa hình người, dù càng họa càng thống khổ.”

Thừa Kiền sưng sốt, bốn năm kia tuy rằng rất muốn rất muốn thấy phụ hoàng, nhưng có lẽ là mình tâm ý ngây thơ, vào lễ mừng năm mới tuy rằng chỉ có ba người, nhưng, nhìn dân gian náo nhiệt, hắn cũng cảm thấy ấm áp. Nhưng nay nghĩ đến, nghĩ đến phụ hoàng không có mình ở bên , so với mình , còn khổ cực hơn nhiều ...

“Kiền Nhi... Đợi tuyết ngừng, phụ hoàng cùng người ra cung ngoạn ngoạn, được không ?” Thái Tông đế ôn nhu nói, nhẹ nhàng hôn trán Thừa Kiền .

Thừa Kiền tươi cười, mặt mày cong cong “Hảo.”

Tựa đầu oa tiến trong lòng Thái Tông đế, Thừa Kiền nghĩ , chỉ cần cùng phụ hoàng ở cùng nhau , như vậy, một ngày lại một ngày, chậm rãi già đi, như vậy kỳ thật, náo nhiệt cái gì cũng không trọng yếu.

Có thể cùng quân cầm tay cả đời, cùng quân giai lão, cuộc đời này đã là viên mãn.

76. Chương 76: Phiên Ngoại 1: Chi Nhất Niệm Tương Tư

Trưởng Tôn Vô Kỵ chậm rãi tiêu sái ở trên đường.

Cách đó không xa, đó là phủ đệ Ngô vương .

Cửa phủ đệ , thiếu niên một thân bào sam tố sắc , hướng chung quanh nhìn , gương mặt gầy yếu tuấn tú vẫn như cũ là vẻ mặt vẫn ôn hòa, Cho dù trên mặt đang cố che dấu bối rối cùng sốt ruột

Hắn cười nhẹ, cước bộ nhanh hơn.

Hắn biết, thiếu niên này cứ bởi vì chuyện Dương phi cùng Lương vương mà đối hắn có chút lạnh lùng, nhưng trong lòng vẫn là phi thường không muốn xa rời mình.

Chứng cứ chính là khi thấy mình đến , đi theo hắn vào An châu đảm nhiệm chức vụ lão sư của y , trong mắt hiện lên ánh sáng, còn có mỗi khi hắn không để ý tới, lại rời phủ đệ, chung quanh tìm kiếm...

Hắn biết, bởi vì đây là kết quả mà hắn đã rất cố gắng , không phải sao ?

Không hề đơn giản là quan hệ điện hạ cùng thần, không đơn giản là quan hệ lão sư cùng đệ tử, cái này từ bao giờ đã bắt đầu ?

Ngay từ đầu, rõ ràng cũng chỉ là muốn khống chế được hắn , dựa theo ý tứ Hoàng Thượng, cố ý để thiếu niên vĩ đại thiên phú thân cận con trai trưởng của Trưởng Tôn nhất mạch, tránh cho tương lai trở thành nguy hiểm cho con trai trưởng của dòng họ Trưởng Tôn.

Nhưng sau lại cũng chậm chậm thay đổi.

Khi đó, hắn vừa mới đảm nhiệm lão sư không lâu, bởi vì sự kiện của Trung Sơn vương xảy ra , thiếu niên khổ tâm khuyên phục Dương phi cùng Lương vương tiến lên giải thích, nhưng ngược lại đối lấy mắng chửi, thiếu niên ủy khuất đến cực điểm, rốt cục kiềm chế không được, ở trong lòng mình khóc.

Kỳ thật, cái thời điểm kia, chính mình nghĩ đến là như thế nào thu hoạch được tín nhiệm của đứa nhỏ vô cùng cảnh giác đang ở trong lòng mình khóc này...

Nhưng có lẽ là từ khi đó đã bắt đầu...

Rõ ràng là đứa nhỏ thực quật cường mà cũng dễ khóc, lại ra vẻ kiên cường, cùng đứa nhỏ là Dương phi, mà không được Dương phi yêu thương, Trí Trúc điện to như vậy , chỉ có một mình đứa nhỏ ấy ...

Bị bệnh, bị ủy khuất, cũng không hướng người khác làm nũng, nếu không phải mình là lão sư hắn , nếu không phải mình cố ý thân cận đứa nhỏ để lấy tín nhiệm , chính mình cũng sẽ không phát giác, nguyên lai Ngô vương luôn ôn hòa cười cũng chỉ là đứa nhỏ cô đơn quật cường như vậy...

Ngày ấy, hần đến dạy học. Cung nữ lại vội vã báo lại, Ngô vương từ hôm qua vốn không có rời đi phòng ngủ, cũng không cho bất luận kẻ nào đi vào.

Hần ngạc nhiên.

Vội vàng tìm đến phòng ngủ, liên thanh gọi người, đều không có trả lời, nóng nảy, đá văng cửa , mới phát hiện đứa nhỏ còn trên giường hỗn loạn mà ngủ, vội vàng tiến lên tìm tòi, mới phát hiện, đứa nhỏ đã sốt rất cao .

Hần liên thanh phân phó thính Thái y, sau đó ngược lại giận lây cung nữ thái giám hầu hạ, vì sao không tiến vào xem ?!

Bọn cung nữ thái giám ủy khuất nói, là Ngô vương điện hạ không cho phép!

Hần sửng sốt.

Mà sau khi đứa nhỏ sinh bệnh, Dương phi đến xem, tuy rằng bộ dáng rất đau lòng, nhưng không có giống khi muội muội mình chiếu cố đứa con sinh bệnh trong lòng, hần không khỏi sinh khí, nhìn đứa nhỏ rõ ràng thực kỳ vọng mẫu phi lưu lại , lại còn dám giả bộ bé ngoan, hần lại càng đau lòng.

Vì thế, Buổi tối hần liền lưu lại , không để ý thiếu niên cự tuyệt, ở phòng ngủ cùng thiếu niên một đêm .

Hần biết một ngoại thần ngủ trong cung điện hoàng tử là không phù hợp , nhưng hần lo lắng, trong lòng bất an.

Khi đó, hần nghĩ đến mình là đem thiếu niên trở thành con của mình đau tích như vậy.

Cho đến sau lại...

Đứa nhỏ chậm rãi lớn , rốt cục, trưởng thành thành một thiếu niên tuấn tú ôn nhã .

Hần càng ngày càng ỷ lại mình, chính mình cũng mừng thầm, cũng hưởng thụ thiếu niên ỷ lại .

Cho đến trận xúc cức .

Rõ ràng đã dặn , An toàn là đầu tiên ! An toàn thứ nhất!

Nhưng thiếu niên lại dám không tuân theo . Hần biết thiếu niên cho tới nay đều thực hâm mộ A Hưởng , thiếu niên nghĩ đến A Hưởng là đứa con mình yêu thương nhất , thiếu niên nghĩ đến ở trong lòng hần, địa vị Hưởng nhi cao hơn thiếu niên.

Thiếu niên không biết là, khi mình thấy hần bị thương , trong nháy mắt, trong lòng khủng hoảng có bao nhiêu lớn .

Hưởng nhi là con mình, tự nhiên trọng yếu, cho nên, ở trước mặt mọi người, bao gồm trước mặt thiếu niên, hần giận lây sang Hưởng nhi, liền vì làm cho Hưởng nhi miễn đi xử phạt.

Thời điểm đó , lựa chọn duy hộ của hần là con mình .

Nhưng ở thời điểm cần phải bảo hộ nhất , hần lại nhớ đến năm đó , vì gia tộc mà đem muội muội gả cho hoàng thượng , cái loại cảm giác này thật yếu đuối vô năng cùng đau lòng

Mà sau, ở Trĩ Trúc điện, hần hung hăng cho thiếu niên một cái tát, đã quên quân thần tôn ti, đã quên chính mình là ai? Thiếu niên là ai? Hần thậm nghĩ hung hăng mắng một chút, vì sao không hảo bảo hộ bản thân ? Vì sao không nên xông lên ?

Mà thiếu niên lại ở ngoài ý liệu của hần , bùm mặt, trào phúng một câu “Lão sư, người đã quên? Ta là Ngô vương điện hạ, người bắt quá là sư phụ của ta mà thôi. Hay là bởi vì... Ta chặn đường của Trung Sơn vương điện hạ ?”

Hần giật mình .

Nhìn thiếu niên ngày xưa ôn hòa mà nay trở nên khí thế bức nhân , trong lòng hần mờ mịt.

Rốt cuộc vẫn đã trưởng thành sao? Rốt cuộc hiểu được tôn ti? Rốt cuộc vẫn là hiểu được gia tộc sao? Cho nên... Mình đã không có biện pháp ở bên người hần sao?

Cười khỏ một chút, hấn cung kính xoay người chấp tay hành lễ, xoay người rời đi.

Có lẽ ngay từ đầu, hấn là muốn khống chế thiếu niên, nhưng sau, sự khống chế này đổi thành bảo hộ ... Thiếu niên không biết, mình cũng không từng phát hiện, loại bảo hộ này lại biến thành cái gì?

Khi đó, hấn mờ mịt.

Hấn chỉ biết ý nghĩa thiếu niên đối hấn đã trọng yếu giống như Hưởng nhi, thậm chí... So với Hưởng nhi còn quan trọng hơn.

Mà sau, hấn rốt cuộc không đi Trí Trúc điện, khi xúc xúc lại bắt đầu , thiếu niên lại xuất hiện ở sân xúc xúc , nhìn y chậm rãi đi đến , hấn không thể không đau lòng .

Mà trong lòng càng thêm lo lắng là, lúc này , trong sân xúc xúc có chuyện phát sinh . Hấn trong lòng lo lắng sầu lo, cũng không dám biểu lộ. Cho đến, thiếu niên phái người đưa cho hấn tờ giấy, phát hiện không đúng, mà kết cục , Hoàng Thượng sai người gọi hấn đến . Hấn mới dám vội vàng hướng thiếu niên bước nhanh đến. Khi sắp đi đến trước mặt thiếu niên, bị cầu bay nhanh qua thiếu niên , cũng rất nhanh tan biến , thiếu niên tựa hồ bị dọa, liên tục lui về phía sau, hấn vội vàng tiến lên đỡ lấy thiếu niên, thiếu niên quay đầu nhìn về phía hấn, trong mắt hoảng sợ rút đi, thay bằng ánh mắt kinh hãi cùng an tâm.

Hấn lại trong lòng phức tạp không biết nên mở miệng thế nào .

Đưa thiếu niên hồi hậu điện Trí Trúc điện , hấn vốn định xoay người rời đi, thiếu niên lại kéo quần áo hấn , không cho hấn xoay người rời đi.

“Lão sư...” Thiếu niên khiếp sinh mở miệng “Người còn sinh khí Huyền Lân sao?”

Hấn trầm mặc. Chính là thần nhiên nhìn thiếu niên.

“Lão sư, đừng như vậy được không?” Thiếu niên tựa hồ thực sợ hãi, lại cố gắng cường cười, tay kéo áo hấn càng phát run , “Lão sư, đừng như vậy, đừng sinh Huyền Lân khí , được không? Huyền Lân... Về sau cũng không dám...”

Hấn cố gắng ức chế ý niệm muốn trấn an thiếu niên của mình, đạm mạc mở miệng “Điện hạ, thần không dám.”

Thiếu niên không để ý tới lời hấn nói, nhẹ nhàng tựa đầu dựa vào trong lòng hấn , thấp giọng lẩm bẩm nói “Lão sư, đừng... Bỏ lại Huyền Lân...”

Hấn trong lòng tê rần. Rốt cuộc vẫn là không đủ nhẫn tâm, nâng tay , chậm rãi đem thiếu niên ôm chặt.

Sau đó ... Hấn luôn luôn nghĩ lại , khi đó, nếu nhẫn tâm, có lẽ sau này cũng sẽ không diễn biến thành bộ như vậy.

Nhưng, tình ý nếu là đã nảy mầm, ngăn cản là vô lực.

Trung Sơn vương rời đi bốn năm kia, phân tình ý này càng thêm đậm sâu vào.

Ngày ấy, hấn rốt cục giết mình vì tâm tư bản thân đối thiếu niên .

Mới đầu vẫn là A Hưởng nhắc nhở mình.

Thiếu niên thường thường chạy tới phủ đệ hấn ăn cơm rồi ngủ, thường thường lại ở trong viện của hấn, trong lòng hấn kỳ thật thích thiếu niên ở bên người hấn, trên mặt lại nói không thể luôn như thế, nhưng trên thực tế lại luôn nhắm con mắt mở con mắt để thiếu niên quay lại .

Ngày ấy, thiếu niên lại ở trên giường hấn ngủ

Thời điểm hấn cùng A Hưởng tiến vào , thấy bộ dáng thiếu niên ngủ say, hấn trong lòng bất đắc dĩ cùng sung nịch, liền tiến lên, nhẹ nhàng cấp thiếu niên dịch hảo chăn, cầm này nọ cùng A Hưởng xoay người rời đi. Thời điểm đi ra sân , A Hưởng quay đầu cười hì hì đối hấn nói “Cha, người vừa mới cấp điện hạ dịch hảo chăn ôn nhu . Con cho tới bây giờ không thấy qua biểu tình của cha như vậy...”

Hấn ngẩn ra, lập tức nghiêm túc răn dạy “Đừng nói bậy!”

“Con nào có nói bậy a. Cha rõ ràng liền đem điện hạ trở thành bảo bối!” A Hương lẩm bẩm nói.

Bảo bối? Hắn trong lòng sửng sốt.

Chờ làm xong việc, hắn trở lại phòng ngủ của mình, nhìn thiếu niên còn đang chìm vào giấc ngủ, hắn không khỏi tiến lên, dừng lại, nhớ tới ngày ấy, thiếu niên cố ý ép buộc mình nhìn thiếu niên, khi đó, hắn từng muốn chạm đến thiếu niên...

Hắn chưa bao giờ từng có rung động như vậy, muốn lúc nào cũng chạm đến một người, muốn... Giống như bây giờ, mê muội hôn môi một người...

Cho nên, tình ý đã định, mình lại còn không biết sao?

Đêm đó, hắn ngồi ở bên giường, si ngốc ngóng nhìn thiếu niên suốt một đêm.

Bốn năm trước, Trầm Quân Nguyên nói mình không hiểu, khi đó hắn nói, hy vọng chính mình vĩnh viễn không hiểu.

Giờ thì sao?

Không phải do tự mình trốn tránh.

Nhưng nên làm cái gì bây giờ?

Hắn nên làm thế nào?

Sau lại, Lương vương phản loạn, hắn biết, thiếu niên mấy năm nay tuy rằng cùng Lương vương bất hòa, cùng Dương phi mẫu tử tình cảm mỏng, nhưng, thiếu niên trọng tình như vậy, nhất định sẽ không nhìn Dương phi cùng Lương vương gặp chuyện không may mà mặc kệ.

Ngày ấy, thiếu niên hỏi hắn, nếu y chết hắn có thương tâm?

Hắn liền biết, thiếu niên tính liêu lĩnh. Nhưng hắn không thể cho thiếu niên làm như vậy.

Viết phong thư cấp Dương phi, chính là bốn chữ: Thả Huyền Lân đi.

Sau đó cùng A Hương nói: “Nếu Ngô vương chết, cha người cũng sống không được.” Cố ý nói cho A Hương, làm cho A Hương nghĩ đến mình cùng thiếu niên là một, làm cho A Hương nghĩ đến thiếu niên liên lụy đến lợi ích Trưởng Tôn gia bọn họ.

Như vậy, A Hương mới có thể ở trong cung nghĩ cách cứu viện thiếu niên.

Sau, thiếu niên làm thế nào, hắn cũng đoán được.

Chính là khi nhìn bộ dáng thiếu niên gầy đạm mạc, tâm hắn so với trong tưởng tượng của mình còn muốn đau đớn khó nhịn hơn.

Chủ động tại triều đường đưa ra ý kiến cho Ngụy vương cùng Ngô vương trước tiên đi đất phong.

Ở Cam Lộ điện quỳ xuống, cầu Hoàng Thượng cho mình đi theo Ngô vương đến đất phong.

Hoàng Thượng lạnh lẽo theo dõi hắn thật lâu, mới chậm rãi đáp ứng.

Khi Trầm Quân Nguyên biết mình đi theo Ngô vương tới đất phong, trịnh trọng kính nhờ mình chiếu cố hảo Ngô vương, còn hy vọng mình vì Ngô vương chọn một gia đình trong sạch, kéo dài huyết mạch Dương gia, cho dù chỉ có thể họ Lý, nhưng cũng hơn là để huyết mạch Dương gia bị diệt sạch (Khổ thân anh Nguyên. Hay anh tự sinh đi ha).

Nhưng Trầm Quân Nguyên đại khái sẽ không biết, mình vĩnh viễn cũng không khả năng vì Ngô vương chọn nữ tử đi.

Nhưng nếu có một ngày, sẽ có một nữ nhân đi vào giữa bọn họ, có thể không?

Chỉ nghĩ thôi, trong lòng hắn đã khó chịu.

Lấy lại tinh thần, nhìn thiếu niên đã muốn hướng mình bước nhanh đi tới, bốc đồng không có che dè .

Mưa vẫn còn rất dày ...

Lúc này là tháng ba, lại vẫn như cũ thật lạnh .

Hắn đi mau vài bước, đem thiếu niên kéo vào trong lòng mình, nâng lên cây dù , cẩn thận sát mặt thiếu niên.

Thiếu niên ngửa đầu nhìn hắn, vẻ mặt không hề đăm đăm như vậy.

Lúc này, có hai người đi qua, nhẹ nhàng cười nói “Người làm cha thật đúng là đau con a.”

[Nguyệt : Ta cười chết mất]

Tayhắn nhất thời cứng đờ. Không khỏi chậm rãi buông. Cha? Con?

Hắn mờ mịt phát hiện, hắn cùng với thiếu niên cách nhau không chỉ là thân phận?

Nhưng trên mặt nhẹ nhàng chạm đến bờ môi , khiến hắn rất nhanh thanh tỉnh .

Hắn cúi đầu, vẻ mặt thiếu niên còn kẻ sát trên mặt hắn , vẩy ra mấy hạt mưa đọng lại .

“Huyền Lâm?” Hắn thấp giọng khinh gọi.

Thiếu niên dừng ở hắn, ôn nhu cười, “Lão sư, chúng ta về nhà đi.”

Về nhà?

Hắn chậm rãi cười “Hảo, chúng ta về nhà.”

Có lẽ hắn cùng với thiếu niên, có ngăn cách rất nhiều, nhưng không quan hệ, hắn có thời gian cả đời.

Mà hiện tại, việc hắn cần phải làm là cùng thiếu niên về nhà ... Nhà của bọn họ ...

77. Chương 77: Phiên Ngoại 2 : Vĩnh Viễn Gắn Bó

Nguyệt : Đào mộ cho ta đi

Ô ô hoàn rồi. Lần sau ta hứa , không thúc Khứ làm bất cứ việc gì. Ta không phải trâu bò. Hu hu

Dương Châu.

Nguyệt treo đầu cành liễu, ban đêm im lặng an hòa.

Tiếng vó ngựa tháp tháp vang lên, quan coi cửa thành buồn ngủ lại hoảng sợ, cảnh giác nhìn lại, gặp mười mấy người cưỡi ngựa , nam tử mặc áo choàng vội vàng tiến đến .

Thét ra lệnh dừng lại “Các ngươi là người nào?”

Nam tử đi đầu không kiên nhẫn phát tay, một người phía sau tung ra lệnh bài.

Quan coi cửa thành run lên , nháy mắt nghĩ đến ban đêm mười năm trước , cũng là như vậy...

Tiếp nhận lệnh bài vừa thấy , quả nhiên! Cùng mười năm trước giống nhau , là sứ giả kinh thành!

Cung kính mở ra cửa thành, nhìn mười mấy người kia gào thét mà qua, mới lau mồ hôi. Vụng trộm nhìn lại, đi? Lại là phương hướng ngoại ô?

Lúc này, ngoại ô Dương Châu, Lãm Nguyệt Sơn Trang.

Một thanh niên hai mươi lăm, sáu tuổi ngồi ở xe lăn, ngẩng đầu ngắm trăng rằm.

Thanh niên mặc bào sam màu trắng , bên hông có phượng bội màu hồng sắc , trên đầu đỉnh đầu là phượng khăn màu lam , khuôn mặt thanh tú, rất là dễ nhìn , đôi mắt sạch sẽ thanh tú, nhưng mặt mày tựa hồ có chút ưu sầu.

Phía sau thanh niên, là phụ nhân chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi ,khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần , nhẹ nhàng đi tới, nhìn thanh niên ngẩng đầu ngó nhìn ánh trăng , giật mình lảng lảng ngẩn người, nhẹ nhàng thở dài “Kiền Nhi, đã trẻ thế này , nên nghỉ ngơi.”

Thanh niên lấy lại tinh thần, giật mình sửng sốt một chút, mới miễn cưỡng tươi cười,“Mẫu hậu, sao còn không nghỉ ngơi?”

Phụ nhân đứng ở bên người thanh niên, nâng tay sờ đầu thanh niên, thương tiếc ôn nhu nói “Mẫu hậu lo lắng người. Kiền Nhi, nói cho mẫu hậu, người cùng phụ hoàng phát sinh cái gì? Vì cái gì người đột nhiên từ kinh thành rời đi như vậy ?”

Thanh niên trầm mặc, sau một lúc lâu, mới nhẹ giọng mở miệng “Mẫu hậu, ta cùng phụ hoàng cãi nhau.”

“Àn?” Phụ nhân cười “Là người sinh khí phụ hoàng người đi? Theo mẫu hậu biết, phụ hoàng người thương người như vậy, sao cùng người sảo?”

Thanh niên bất đắc dĩ cười, không thể không nói, mẫu hậu nói đúng, nhiều năm qua, ngẫu nhiên có điều tranh chấp, phụ hoàng cũng không từng đối hấn lớn tiếng nói chuyện, nhưng thật ra mình luôn không để ý tới phụ hoàng, mà cuối cùng lại luôn thỏa hiệp phụ hoàng...

Là tại mình rất tùy hứng sao?

Thanh niên có chút mờ mịt, nhưng là... Thoái vị cái gì, loại chuyện này cùng mình chưa hề nói qua !! Thế mà , khắp thiên hạ mọi người đã biết, duy một mình mình ngược lại là người cuối cùng biết !

Này tính cái gì?!

“Kiền Nhi, là... Bởi vì chuyện phụ hoàng người thoái vị ?” Phụ nhân nhẹ giọng hỏi.

Thanh niên ngẩng đầu nhìn hướng phụ nhân “Mẫu hậu... phụ hoàng thoái vị ta cũng không từng phản đối, nhưng là ta không rõ, vì cái gì phụ hoàng không nói cho ta biết? Hắn gạt ta làm cái gì? Hắn sợ ta phản đối sao?” Thanh niên cuối cùng chưa sót cười “Ta nghĩ đến... Ta cùng phụ hoàng , đáng nhẽ không cần giấu diếm...”

Phụ nhân trầm mặc một hồi, mới nhẹ giọng thở dài nói “Kiền Nhi, phụ hoàng người gạt người, là vì hắn thoái vị cần làm một chuyện , người tuyệt đối sẽ phản đối.”

Thanh niên sửng sốt, lập tức giật mình “Thiên Cơ thảo?”

Phụ nhân vỗ nhẹ đầu thanh niên, thấp giọng nói“Nhiều năm như vậy, phụ hoàng người luôn luôn tìm Thiên Cơ thảo, người có biết , phải không?”

Thanh niên có chút phiến táo mở miệng “Mẫu hậu, ta không rõ, đều đã mười năm, phụ hoàng cùng ngài vì sao còn không chịu buông tha cho?! Ta nhiều năm như vậy cũng không hảo hảo sao?”

Mười năm! Hàng năm Phụ hoàng sau lưng phái ra nhiều người như vậy tìm kiếm Thiên Cơ thảo, nhưng là, như Tôn Tư Mạc đạo trưởng nói , đó là cơ duyên, cơ duyên đã qua, lại không thể có . Phụ hoàng vì sao còn không buông tha

Mỗi khi nhìn phụ hoàng cùng mẫu hậu vì hắn hao phí tâm tư, hắn trong lòng luôn... Luôn... Ấy vậy, chỉ có chính hắn biết, chân hắn là không có khả năng hảo...

“Kiền Nhi, người sẽ không nghĩ tới? Tương lai, phụ hoàng người già đi, không có khả năng tái chiếu cố người, ai tới chiếu cố người?” Phụ nhân đột nhiên nghiêm mặt , nghiêm túc nói.

Thanh niên sửng sốt.

“Còn có... Người sẽ không nghĩ tới, tương lai phụ hoàng người già đi, chân của người lại như vậy, ai tới chiếu cố phụ hoàng người?” Phụ nhân phóng nhẹ giọng âm, thở dài nói.

Thanh niên chấn động, tay không khỏi nắm chặt chân mình, trong lòng nhất thời vừa khổ lại buồn, phải , phụ hoàng sẽ già đi, đến lúc đó, ai tới chiếu cố phụ hoàng? Cho tới nay đều là phụ hoàng chiếu cố hắn, đau tích hắn, nhưng là, khi phụ hoàng già đi, ai tới chiếu cố , đau tích phụ hoàng?

Chính mình sao? Nhưng hắn hành động không tiện , có thể được không?

Bỗng nhiên bên ngoài một mảnh ồn ào.

Phụ nhân cùng thanh niên sững sốt, tiếng bước chân vội vàng truyền đến, bọn họ theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy năm nhân khoác áo choàng tiến đến .

Thanh niên cả kinh, “Phụ hoàng?”

Tùy ý cởi xuống áo choàng, nam nhân tuần dật tuy rằng đã muốn đầu bốn mươi tuổi, nhưng dấu vết năm tháng tựa hồ không có lưu lại gì trên mặt hắn , vẫn như cũ tuần dật sang sảng, hắn đi nhanh hướng thanh niên đi tới, trên đường đối phụ nhân khẽ gật đầu, liền đi tới trước mặt thanh niên, đột ngột xoay người ôm lấy thanh niên, khi thanh niên kinh hô, thản nhiên mở miệng, “Đêm đã khuya, mọi người đều tán đi, nghỉ ngơi đi.”

Phụ nhân dịu dàng cười, nhìn thanh niên có chút xấu hổ , liếc mắt một cái, liền xoay người rời đi.

Những người khác đi theo nam nhân cũng cung kính hành lễ , liền im lặng lui ra.

Đình viện chỉ còn lại có hắn cùng thanh niên.

“Kiền Nhi tính tình thật đúng là càng lúc càng lớn a.” Nam nhân đem thanh niên ôm vào buồng trong, vừa đi vừa bình tĩnh nói.

Khẩu khí thực bình tĩnh, nhưng thanh niên biết, nam nhân đã muốn thực sinh khí.

Nam nhân chính là như vậy, càng bình tĩnh là càng căm tức.

Trong lòng có chút không yên, hắn 3 ngày trước liền một mạch mệnh cấm vệ nhị quân hộ tống mình rời đi Trường An, vội tới Dương Châu... Hôm qua mới vừa tới Dương Châu, mà phụ hoàng hôm nay đã đến . Nhất định lại là chạy đi suốt đêm , không có nghỉ ngơi gì.

Lặng lẽ liếc nam nhân một cái, thấy nam nhân che dấu không được mỗi một, không khỏi thấp giọng mở miệng “Phụ hoàng, con sai lầm rồi.”

Nam nhân có chút ngoài ý muốn, cúi đầu nhìn thanh niên một cái, đã thấy thanh niên vẻ mặt áy náy khó chịu. Trong lòng nhuyển vài phần, đem thanh niên phóng tới tháp thượng, chính mình cũng ngồi vào tháp thượng, liền đem thanh niên ôm tới trong lòng, thanh âm trầm thấp mở miệng hỏi “Phụ hoàng không có nói cho người chuyện tình thoái vị, là phụ hoàng sợ người phản đối...”

Thanh niên lắc đầu “Phụ hoàng, con biết, đây là chuyện sớm hay muộn, ta phản đối không phải ngại thoái vị, là... Ngài muốn đi Trường Bạch sơn tìm Thiên Cơ thảo...” Thanh niên trong ánh mắt thoáng hiện một tia thống khổ “Phụ hoàng, đừng đi được không? Chân con...” Hắn không thể nói ra, chân mình là do chính mình trọng sinh lại yêu cầu , nên nói thế nào chứ ?

Nam nhân trầm mặc một hồi, mới chậm rãi mở miệng nói “Tôn Tư Mạc truyền đến tin tức, hắn sẽ đến kinh thành, có lẽ đến lúc đó còn có tin tức Thiên Cơ thảo...”

Thanh niên sững sốt, nghĩ đến, cơ duyên gì đó còn có khả năng sao? Trong lòng cười khổ, chân mình đó là pháp thuật a...

Nam nhân sờ sờ mặt thanh niên, thanh âm khàn khàn mở miệng nói “Kiền Nhi... Đời này phụ hoàng cũng không buông tha , nhất định sẽ có biện pháp...”

Thanh niên bình tĩnh dừng ở nam nhân, phát hiện, không biết khi nào, tóc nam nhân có điểm bạc , cái mũi có chút lên men, liền đem mình mai nhập vào trong lòng nam nhân, ngón tay kéo áo nam nhân, hạ giọng tối nghĩa mở miệng “Phụ hoàng... Con cũng sẽ không buông tha...”

“Cái này đúng rồi.” Nam nhân mỉm cười.

Phụ nhân sau khi rời khỏi, nhìn về phía cửa , im lặng lui ra, nhưng là một gã trang phục nam tử lại canh giữ ở sân của thanh niên.

“Từ Trữ tướng quân, đã lâu không thấy...”

Nam tử hồi đầu, cung kính xoay người hành lễ, vẻ mặt bình tĩnh, “Từ Trữ kiến quá nương nương.”

Phụ nhân, cũng chính là Trưởng Tôn hoàng hậu, dịu dàng cười, “Vẫn chưa có cơ hội cùng Từ Trữ tướng quân nói tiếng cảm ơn, nay, nhìn thấy Từ Trữ tướng quân, còn thỉnh Từ Trữ tướng quân nhận lấy phân biệt ơn này.”

Từ Trữ cung kính đáp, “Thần không dám.”

“Người trước mắt ... Nếu không có tướng quân nhắc nhở, Vô Cấu thiếu chút nữa lại làm sai , vô luận sao , phân biệt ơn này đều thỉnh tướng quân nhận lấy.” Trưởng Tôn hoàng hậu nhẹ giọng nói.

Từ Trữ chính là trầm mặc chấp tay.

Trưởng Tôn hoàng hậu dứt lời, liền mỉm cười, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Trưởng Tôn hoàng hậu đi xa, Từ Trữ chậm rãi đứng thẳng dậy, đem chính mình bao phủ trong bóng tối.

Có một số việc, không cần người biết , tự mình biết là tốt rồi.

Rời đi , Trưởng Tôn hoàng hậu trở về đình viện của mình, gặp Trầm Quân Nguyên đang chấp hai tay sau lưng , đứng ở trước đình viện. Cau mày, tựa hồ rất là tức giận. Liền mỉm cười tiến lên.

“Quân Nguyên...” Trưởng Tôn hoàng hậu ôn nhu cười.

Trầm Quân Nguyên ngẩng đầu nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu, đi lên đón, thân thiết hỏi, “Vô Cấu, người không sao chứ?”

Trưởng Tôn hoàng hậu bật cười, “Ta sao có việc? Nhưng thật ra , người a , sao ở trong này đi tới đi lui?”

Trầm Quân Nguyên nhíu mày, không hờn giận nói “Đám người gác ở sân của Thừa Kiền , không cho ta đi vào, ta lo lắng người cùng Thừa Kiền...”

“Là hoàng thượng tới. Người yên tâm đi.” Trưởng Tôn hoàng hậu cười cười nói, oán trách nói “Hoàng Thượng sao đối ta cùng Kiền Nhi bất lợi? Người nha, đừng quan tâm này đó...”

“Hừ!” Trầm Quân Nguyên hừ lạnh một tiếng, cũng không trả lời, ôm nhẹ thắt lưng Trưởng Tôn hoàng hậu, liền hướng trong viện đi đến, vừa đi vừa ôn nhu nói “Mệt mỗi đi! Người hôm nay chuẩn bị cấp Cao Dương đồ cưới, còn muốn cấp Hỷ Tử chuẩn bị hành lễ... Còn muốn đi trông nom Thừa Kiền , kỳ thật, đồ cưới Cao Dương ở trong cung đều có chuẩn bị, người bận tâm chuyện này để làm gì?”

“Quân Nguyên, trong cung là trong cung, ta là nương nàng, ta chuẩn bị là một cái tâm ý của mẫu thân, người không rõ...”

“Hừ, ta chỉ là không rõ, người bận việc như vậy, hai cái nha đầu kia cũng không biết đến hỗ trợ!”

“Phốc xuy, Quân Nguyên, loại đồ cưới này này nọ sao có thể làm cho nữ hài tử sắp được gả nhúng tay đâu?”

“...”

“Ha ha... Quân nguyên, người thật thú vị!”

Ngày hôm nay , tân hoàng đăng cơ. Đại xá thiên hạ.

Người trong thành Trường An có chút náo nhiệt.

Mười năm qua , Trường An nay đã phồn hoa như thế...

Trưởng Tôn Vô Kỵ ngồi ở Xuân Phong lâu , bên cửa sổ Tuyết Mai các , nhìn ngoài cửa sổ , ngẫm tư đường rộn ràng nhốn nháo, không khỏi mỉm cười.

Cho đến khi phía sau đột nhiên có một đôi trắng nõn thon dài ôm thắt lưng hắn, hơi thở ấm áp phun ở bên tai hắn, một tiếng ôn hòa nói nhỏ, “Bên ngoài có cái gì đẹp sao , là vô song nữ tử ?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nâng tay đóng lại cửa sổ , xoay người, đem thắt lưng của thanh niên tuấn tú nhanh ôm đến trong lòng , nhíu mày thấp giọng nói, “Huyền Lâm, chúng ta đang ở bên ngoài.”

Lí Kính nháy mắt “Ta biết a.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhất thời không nói gì. Nhìn Lí Kính rõ ràng cố ý làm chuyện xấu , nghĩ Lí Kính từ hôm trước tới Trưởng An liền có chút kỳ quái, Trưởng Tôn Vô Kỵ có chút đau đầu “Huyền Lâm... Chúng ta chỉ là đến vài ngày mà thôi, ba ngày sau, chúng ta trở về An châu.”

Lí Kính không hé răng, chính là nâng tay ôm nam nhân này , nam nhân dù đã hơn 40 vẫn cứ dễ nhìn như thế ... Có lẽ, ở trong mắt những người khác, nam nhân này không được dễ nhìn lắm , luôn cau mày, còn nghiêm túc như vậy, không thích cười, nhưng dạng này rất tốt! Nam nhân này hảo thế nào chỉ mình mình biết .

“Ta không thích...” Lí Kính thấp giọng nói.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhu nhu đầu Lí Kính, thấp giọng trấn an nói, “Ba ngày rất nhanh qua đi . Đến lúc đó... Chúng ta có thể hồi An châu...”

“Người thích Tiểu Bình An?” Lí Kính ngẩng đầu đột ngột hỏi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ sửng sốt, nhìn Lí Kính nhíu mày, có chút dở khóc dở cười “Đó là ta cháu gái...”

“Không trở về An châu, người là có thể có con cháu , còn có Tiểu Bình An đáng yêu...” Lí Kính thấp giọng nói.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhíu mày, kéo vào Lí Kính, cúi đầu, nghiêm túc nói “Huyền Lâm, ta không chuẩn người nghĩ như vậy.”

Lí Kính nghiêng đầu, nhớ tới hôm qua cùng Trưởng Tôn Hưởng nói “Cha ta hiện tại tuổi cũng lớn, cầu điện hạ ngẫm lại phương pháp, làm cho cha ta hồi Trưởng An đi. Cho Trưởng Tôn Hưởng có thể hiếu thuận lão phụ...”

“Huyền Lâm!” Trưởng Tôn Vô Kỵ cường thế kéo qua đầu Lí Kính, ngưng trọng hỏi “Là Hưởng nhi đối người nói gì đó ?”

Lí Kính chính là nhìn chằm chằm Trưởng Tôn Vô Kỵ, nhẹ giọng hỏi “Người một nhà đoàn viên càng thêm trọng yếu đi. Kỳ thật... Chúng ta vốn không thể lấy –”

Chưa nói xong lời liền bị cái hôn thô bạo ngăn lại

Cho đến khi ngừng lại , Lí Kính thở hổn hển bị gắt gao ôm vào trước ngực. Nghe tim Trưởng Tôn Vô Kỵ đập an ổn, còn có lời nói Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm giọng “Mười năm trước đều đã lựa chọn, người nghĩ rằng ta và người, Trưởng Tôn Vô Kỵ sẽ là cái loại người tùy tiện lựa chọn sau đó liền hối hận sao?”

Lí Kính trong lòng run lên, thân mình có chút phát run, vùi đầu trước ngực Trưởng Tôn Vô Kỵ, cúi đầu cười, “Ta không cho người được cháu gái ...”

“Ta biết.”

“Ta không cho người được quan to lộc hậu, vinh hoa phú quý...”

“Ta biết.”

“Ta có thể cho , chỉ có cả đời ta , một mạng Lí Kính này...”

Trưởng Tôn Vô Kỵ trong lòng run lên. Thanh âm còn tại chậm rãi nói “Còn có thời gian mà Lí Kính ta có ... Cùng người lão, cùng người tử...”

“Cho nên... đừng ly khai ta...”

“Ta biết ta như vậy không đúng, ta rất ích kỷ, nhưng là , cái ta có thể cho đều đã cho người, cho nên, trăm ngàn lần đừng ly khai ta ...”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cơ hồ không thể hô hấp, trong lòng run run, nhưng không cách nào nói ra lời . Mười năm, mười năm trước , bọn họ thấu hiểu tâm lẫn nhau, hẳn có được thân thể đứa nhỏ này, còn có tâm đứa nhỏ này...

Mười năm, hẳn chiếm lấy hết thấy của đứa nhỏ này.

Dùng hết thấy thủ đoạn, ngăn cản nữ nhân tới bên người đứa nhỏ.

Mười năm nay bọn họ luôn kề bên nhau, nhưng đứa nhỏ này lại chưa bao giờ nói qua lời nói nào để trấn an tâm hần , hẳn cũng không nói cái gì , chỉ cần có tâm của đứa nhỏ này là được .

Lời thề tuy rằng dễ nghe, nhưng hẳn càng muốn đứa nhỏ này hành động.

Nhưng đứa nhỏ này xưa nay ôn hòa, hẳn vẫn nghĩ đến, bọn họ trong lúc đó, trả giá nhiều nhất là chính mình.

Nhưng nghe xong, mới phát hiện, tình cảm đứa nhỏ này đối mình đã nhiều như thế sao?

Cúi đầu, nâng mặt Lí Kính không biết khi nào đã rơi đầy lệ , Trưởng Tôn Vô Kỵ cúi đầu, nhẹ nhàng hôn, quý trọng hôn môi , cho thân mình Lí Kính không khỏi phát run.

“Nghe... Thời gian của người còn lại đều là của ta, cho nên, người cũng không thể rời đi ta. Ta nếu ở lại Trường An, người cũng phải lưu lại. Huyền Lâm, chúng ta ai cũng đừng nghĩ rời đi...”

Lúc này, ngoài Tuyết Mai các , Đỗ Như Hối trầm mặc khép lại cửa đang hơi hơi tách ra , xoay người nhìn về phía Trưởng Tôn Hưởng về mặt sầu khổ, nhướng mày nói “Chúng ta đến địa phương khác đi thôi.”

“Ai, Đỗ thúc thúc, ngài cũng đừng như vậy a. Ngài không phải đáp ứng ta , khuyên nhủ cha ta sao?”

“Ta xem người nha, vẫn là cầu Hoàng Thượng đem Ngô vương điện hạ cũng cùng mang đến Trường An đi.”

“Ai u, Đỗ thúc thúc, ngài biết, đó là không có khả năng!!!”

“Hắc hắc, vậy nhóm người phải đi An châu!”

“Đỗ thúc thúc... Công chúa có thể rời đi Trường An sao? Đỗ thúc thúc... Ai, chờ đi a! Đỗ thúc thúc!”

Đây là mộng?

Quan Âm tự , rừng đào ngoài tự .

Thừa Kiền có chút ngạc nhiên nhìn đứng ở chính mình trước mặt cười ha hả lão nhân.

“Sao là người?”

Lão đầu nhi cười hắc hắc, thần bí hề hề mở miệng, “Hối hận đi? Hối hận đem chân mình lộng tàn đi ? Hắc hắc.”

Thừa Kiền không trả lời, chính là trầm mặc , sau một lúc lâu, mới mở miệng nói “Ta sẽ không hối hận, chính là... Không nghĩ phụ hoàng và mẫu hậu khổ sở...” Ngắc đầu nhìn hướng lão đầu nhi thành khẩn hỏi “Người nếu hiện thân tới tìm ta, là có biện pháp?”

Lão đầu nhi cười tủm tỉm gật đầu “Vốn thôi, người như vậy chính là không phù hợp yêu cầu. Nhưng là người cố chấp thôi, không có cách nào khác đành tạm gác lại thời cơ ... Ta trước kia cho Tôn Tư Mạc hai căn Thiên Cơ thảo, nhưng ai ngờ, người thế nhưng đều để cứu phụ hoàng người. Kỳ thật, phụ hoàng người cho dù không có Thiên Cơ thảo cũng sẽ không có việc gì...” Lão đầu nhi nói liên miên cần nhấn nói “Ai, vất vả lão nhân ta, ta một hồi chạy xuống hoàng tuyền, một hồi chạy tam quốc, thật muốn bệnh...”

“Như vậy... Hiện tại sao ?” Thừa Kiền nhin không được đánh gãy lời nói đầu đầu của lão , hỏi .

“Ân! Hiện tại, chờ Tôn Tư Mạc đến, ta lại cho hấn hai căn Thiên Cơ thảo.” Lão đầu nhi nói. Sau đó đột nhiên cười mỉa, xoa xoa hai tay nịnh nọt mở miệng nói “Kỳ thật , ta là có một việc muốn tới cầu người...”

Thừa Kiền sững sốt, lập tức mỉm cười “Người nói.”

Nhưng mỉm cười này lại ở trong mắt lão đầu nhi là cái cơ hội hiếm có , chiến chiến mở miệng nói “Cái kia... Võ Mị Nương cũng đến đây. Kỳ thật... Nàng không nên đến, thời không này lựa chọn người, nàng sẽ không thể, nhưng là... Khụ khụ, ta đem nàng đi ra... Cho nên...”

Thừa Kiền sững sốt, lập tức nhú mày, cái Võ Mị Nương kia một lần đoạt Đại Đường giang sơn, thiếu chút nữa giết sạch con cháu Lí thị?!

“Cho nên cái gì?!” Thừa Kiền có chút tức giận.

Nếu là cái tiểu nha đầu còn chưa lớn lên, hấn còn có biện pháp, nhưng nếu đã là Võ Mị Nương muốn làm hoàng đế , lại đã chết...

Lão đầu nhi đầu co rút lại, sợ hãi nói “Nàng giống như... Không muốn đến, người có thể hỗ trợ khuyên nhủ không ? Nếu đến đây thì cứ như vậy đi.”

Không muốn đến? Thừa Kiền sững sốt.

Võ Mị Nương là nữ nhân có dã tâm cùng thủ đoạn độc ác như vậy thế nhưng không muốn đến?

Lão đầu nhi thở dài “Nàng chính là không muốn đến thôi. Ta không có biện pháp, mới đem nàng cứng rắn xả lại đây, vốn hấn là xả đến thời điểm nàng bảy tuổi, kết quả bị xả đến thời điểm mười bốn tuổi... Đúng rồi! Nàng giống như ngày mai sẽ vào cung?”

Thừa Kiền ngẩn ra, ngày mai?

Đột nhiên trước mắt nhoáng lên một cái, Thừa Kiền mạnh mẽ mở to mắt.

Ngay người sau một lúc lâu, mới nhớ tới nơi này là Khởi Huy điện. Hấn cùng phụ hoàng hồi cung tham gia đại điển Trĩ Nô đăng cơ.

“Kiền Nhi?” Thái Tông để phát hiện trong lòng động tĩnh, theo bản năng mở to mắt, thấy bộ dáng Thừa Kiền giật mình ngẩn người, vội hỏi “Làm sao vậy?”

Thừa Kiền lấy lại tinh thần, nhìn về phía Thái Tông đế, khẽ lắc đầu, lộ ra sáng lạn “Con vừa mới có một giấc mộng, có một thần nhân cùng con nói, chân con rất nhanh tốt lắm.”

Thái Tông đế sững sốt, lập tức mỉm cười, vuốt đầu Thừa Kiền, ôn nhu nói “Thần nhân gợi ý , như vậy Kiền Nhi, rất nhanh, người có thể hành tẩu...”

Thừa Kiền ha ha cười, vui đầu tiên trong lòng Thái Tông đế, trong lòng lại đang rầu rĩ trước chuyện tình của Võ Mị Nương.

Thừa Kiền gặp Võ Mị Nương, đó là ngày hôm sau ở ngự hoa viên, hấn cùng Trĩ Nô đang chơi cờ.

Võ Mị Nương bị tuyển tú vào cung, cung nữ quản sự trong cung dẫn nàng đi đến trước mặt Trĩ Nô.

Không biết là chịu ai ảnh hưởng, Trĩ Nô mặc dù đã mười bốn, hiện tại lại đăng cơ, nhưng bên người còn không có nữ nhân, hỏi ra , hấn luôn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nói cái gì không vội không vội, còn nói Huyền Lân cũng như mình , nói cái gì các ca ca cũng không thành gia, hấn cần gì phải sốt ruột? Nhưng Thừa Kiền nhớ rõ, Thanh Tước mấy ngày hôm trước trong thư nói hấn sắp có con ...

Hấn sao không cùng Thanh Tước so đi ?!

Thừa Kiền nhìn về phía Võ Mị Nương mười bốn tuổi đi theo cung nữ quản sự đến, khuôn mặt nàng bình tĩnh, đôi mắt cũng thực thanh minh.

“Người tên là gì?” Trĩ Nô không chút để ý hỏi, ánh mắt lại nhìn chăm chăm bàn cờ.

“Nô tỳ tên Võ Mị Nương.”

Thừa Kiên chú ý, thời điểm Võ Mị Nương nói lời này, vẫn cúi đầu, thanh âm lại tựa hồ có chút phát run.

“Ân, biết chơi cờ không ?” Trĩ Nô nghiêm mặt, nhìn Bạch Tử. Bạch Tử cơ hồ không đường.

“Hồi Hoàng Thượng , nô tỳ có .”

“Nga... Vậy người nói, kế tiếp đi thế nào mới hảo?” Trĩ Nô ngẩng đầu hỏi.

Nhưng vừa nhắc đầu này, khi thấy Võ Mị Nương, Thừa Kiên phát hiện, ánh mắt Trĩ Nô có một lát đại ra.

Mà Võ Mị Nương thực bình tĩnh tiêu sái tiến lên, mắt nhìn ván cờ, đem Bạch Tử đi từng bước.

Vì thế, Bạch Tử có thêm đường sống .

Thừa Kiên mỉm cười, ý cười mở miệng “Trĩ Nô, người xem, kỳ thật có chút khi chúng ta không nên nhìn một chỗ , mắt nhiều người nhìn xem sẽ khác, người xem, đường sống cũng không chỉ một cái.”

Lúc này, Thừa Kiên khoe mắt thoáng nhìn, Võ Mị Nương nghe đến lời nói này, thân mình hơi hơi chấn động.

Trĩ Nô sửng sốt, lập tức cười “Vẫn là ca ca kì nghệ hảo!”

Thừa Kiên đậm cười không nói.

Lại nhìn thấy Võ Mị Nương, đó là lúc Thừa Kiên đã có thể rời đi xe lăn, chậm rãi đi đường.

Lúc ấy hẳn đang ở ngự hoa viên chậm rãi luyện tập đi đường, vậy lui mọi người, không nghĩ làm cho người ta thấy bộ dáng hẳn ngã sắp xuống, luyện tập mệt mỏi, an vị đến ghế đá.

Khi đó, hẳn cùng phụ hoàng đều sắp rời đi hoàng cung.

“Điện hạ cùng dĩ vãng thật sự thực bất đồng.” Võ Mị Nương đứng ở trước mặt hẳn, thực bình tĩnh mở miệng.

Thừa Kiên cười,“Điều làm quá một đời người , đương nhiên sẽ có bất đồng.”

“Ta không nghĩ trở về...” Võ Mị Nương cúi đầu nói.

Thừa Kiên im lặng . Lúc trước hẳn cũng không nghĩ trở về, cuộc đời đau khổ đã qua một lần , ai cũng không muốn quay lại .

Nhưng nay, hẳn lại phi thường , phi thường không nghĩ rời đi hiện tại.

“Sống thế nào là do chính mình tính , không phải sao ?” Thừa Kiên nhẹ giọng nói.

“Người không sợ?” Võ Mị Nương lại thẳng tắp theo dõi hẳn, ánh mắt hết sức lợi hại cùng lạnh như băng.

Không sợ nàng lại đảo diên thiên hạ Lý Đường?

Thừa Kiên thần nhiên cười,“Người sẽ không làm như vậy.”

Võ Mị Nương trầm mặc. Sau một lúc lâu, nhẹ nhàng cười“Người liền khẳng định như vậy?”

Thừa Kiên chính là quay đầu , nhìn về phía cách đó không xa , bào sam hạnh vàng cùng bào sam màu lam đang từ từ đi tới.

Bào sam hạnh vàng là Trĩ Nô, bào sam màu lam là phụ hoàng hẳn.

Thần nhiên cười nói,“Trong lòng người có khiếp sợ cùng uy hiếp , sẽ không tái làm như vậy.”

Võ Mị Nương chậm rãi gợi lên khoe miệng, mỉm cười. Tươi cười cũng lộ ra một chút hạnh phúc cùng tự tin,“Sai lầm như nhau, sao ta có thể tái phạm .”

Thừa Kiên đứng dậy, chậm rãi bước nhanh đi tới bên nam nhân mặc bào sam màu lam , bên miệng cười, nói nhỏ “Vậy là tốt rồi.”

Võ Mị Nương tự tin như thế , tuyệt không hội tãi giẫm lên vết xe đổ, chính là bởi vì ngày đó, khi phụ hoàng bồi hấn luyện tập đi đường, hấn mệt mỏi, phụ hoàng bồi hấn ngồi ở hoa viên, nhìn rắng màu đầy trời.

Ngẫu nhiên thoáng nhìn, chỉ thấy Trĩ Nô ở cách đó không xa đang suy tư về cái gì, phỏng chừng là chính sự đi. Mà Võ Mị Nương ngồi ở phía trong đình pha trà , ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn hướng Trĩ Nô, vẻ mặt tường hòa thỏa mãn.

Có lẽ, đối Võ Mị Nương mà nói, đời trước tinh phong huyết vũ , sau lưng âm lãnh vô tình, còn có đau xót cùng hận thù không muốn người biết.

Nếu đã trở lại, đường sẽ bất đồng , như vậy hảo quý trọng là tốt ...

Thừa Kiền không cố kỵ nhào vào trong lòng nam nhân mặc bào sam màu lam , ngửa đầu nhìn nam nhân kinh ngạc hơi kinh hỉ tươi cười, Thừa Kiền ha ha cười, hấn cũng sẽ hảo hảo quý trọng, hảo hảo còn sống.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-phong-chi-thua-kien>